

Zentralalpenweg túranapló 1. 2016-2019

Írta: Sereg János

Tisztelt Olvasó!

Magyar és szlovák túráim után ill. velük részben egy időben kezdtem meg a nagy alpesi túrámat is, melynek létezéséről az SNP-hez hasonlóan szintén Sétálós kollégától szereztem tudomást. 2016. novemberében szereztem be az igazolófüzeteket, majd nem volt megállás ebben a témában, ez az útvonal, mely Ausztria leghosszabb túraútvonala lett számomra a favorit és hosszú évekre meghatározta a nyári szabadidő beosztásomat, a második bejárás befejezéséig, 2024-ig. A téli kondíció szinten tartása hol több, hol kevesebb sikerrel történt meg, ezért sokszor tartottam tavaszi edzős jellegű túrákat, amelyek után már elfogadható volt a magasabb hegyeknek is nekivágnom. Őszre már egész jól felhoztam magamat, ezek után szinte törvényszerűen következett a téli leeresztés, majd következő évben indult az egész szinte az elejéről. A lelkesedésem viszont töretlen volt, alig vártam mindig a túraszezont, hogy újabb részeket járhassak be. 2018-ban egy sajnálatos esemény kapcsán váratlanul sok szabadidőm lett nyárra, így akkor nagyon fel tudtam pörgetni a dolgot, összesen 12x mentem abban az évben az Alpokban, előtte és utána sem volt ehhez hasonlítható dömping. Szlovák túráimon már belekóstoltam a több utazással, idegen nyelven tájékozódós és kissé a magasabb hegyi túrákba is, erre az alapra szépen tudtam építkezni az Alpokban. A két nagy útvonal variáció közül ezúttal az első teljesítés keretében bejárt könnyebb, 1.-2. kötet útvonalának történeteit mutatom be. Meghatározó élmények voltak ezek! Eleinte „csak” a túraszakmai és a magashegyi lelkesedés hajtott előre, később a már tervezett osztrák munkavállalás kapcsán a nyelvgyakorlás is komoly szempont lett az útjaimon.

Az SNP túranaplóhoz hasonlóan, mely a „sorozat” első tagjának tekinthető, nem nyúlok bele az akkori szavaimba, legfeljebb az elírások, vagy egyéb „ordító” dolgok korrekciójára szorítkozok, de ezekre az idő előrehaladtával egyre kevesebb szükség van, mert a beszámolóim a kezdeti rövidebb terjedelemből egyre hosszabbak és részletesebbek lettek. Persze elgépelések, hibák ekkora karakterszámban már bőven benne vannak a pakliban, ezekért elnézést kérek. Teljes mértékű lektorálásra nincsen kapacitásom, esetleges tévedések sem kizártak. Írásaim az akkori állapotokat rögzítik, saját szemszögemből, aki esetleg mostanában indul útnak, tájékozódjon mindenképpen az időközbeni változásokról. Megfigyelésem az, hogy sem a szlovák, sem az osztrák túraútvonalak nem változnak olyan mértékben, mint ahogyan sajnos idehaza az utóbbi időben megfigyelhettük.

Vasutas dolgozóként ez a terület kicsit az átlagnál nagyobb hangsúlyt képez időnként a szövegben, ne hibáztassa magát senki kívüllóként, ha nem teljesen ért valamit ebben a témában. Soraimat magamnak is írtam és persze ezt a sok munkát a nagyközönség részére is közkincssé tettem, de a felmerülő vasutas szakmai dolgokat a teljesség miatt szintén változatlanul hagytam.

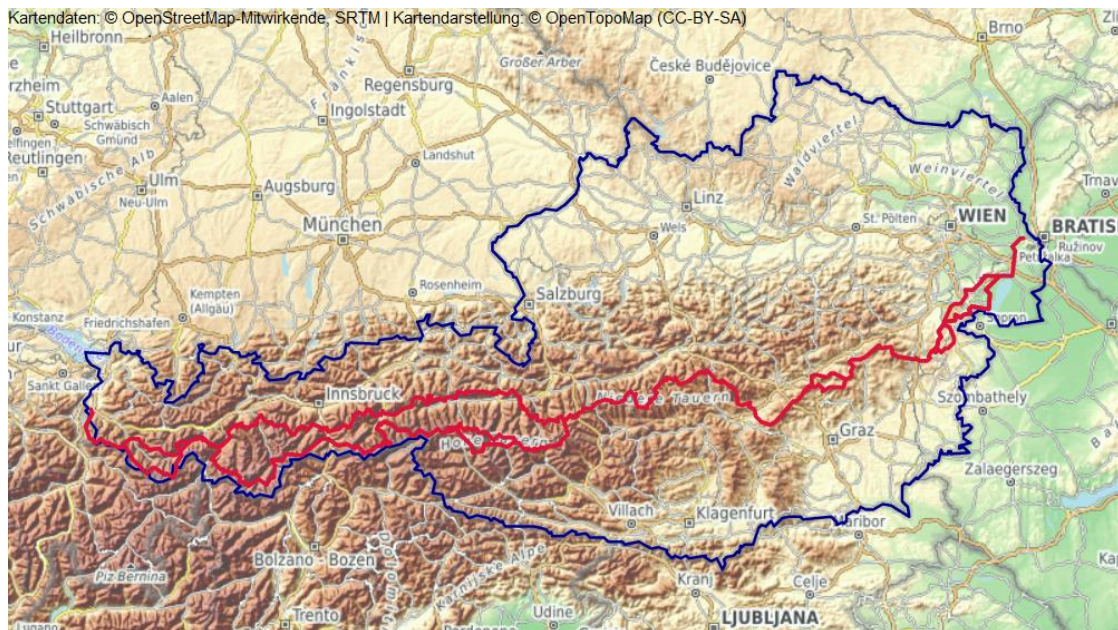
Képes beszámolóimat annak idején az Index Fórum kéktúrák topikjába töltöttem fel, onnan idézem őket fel. Ne számítson senki sem minden oldalról profi műre, csupán leírtam a tapasztalataimat, következtetéseimet és minimális informatikai tudással szerkesztve, időrendben teszem őket közzé.

A kötet végefelé közzéteszek egy kis extrát is, amelyekkel bemutatom a túráimat lépésfolytosan összekötő szakaszokat. Így az évek alatt gyalogosan megtett kilométerek rendszerbe kerültek és folyamatosak lettek a lépteim például Hollóházától a svájci határig, vagy Szekszárdtól a Duklai-hágóig.

A beszámolóim gyűjteménye szabadon terjeszthető, azonban csak egységes egészsként kezelhető, szerzői jogok fenntartva!

Kellemes olvasást kívánok!

Sereg János, 2025. december

Mielőtt megkezdődne a sok-sok szöveggel és képekkel járó beszámoló olvasása, úgy gondoltam, hogy ide iktatom az Alpenverein oldaláról származó térképet. Könnyebb lesz így megérteni a kötetekre és útvonal alternatívákra való hivatkozásokat. Alapjáraton tartottam magam a keletről nyugat felé vezető irányhoz, csak komoly logisztikai anomáliák esetén haladtam kelet felé.

Jobbról indulva szépen látszik az első útvonal alternatívája: Fertőszéleskút-Rozália között az egyik útvonal a Lajta-hegységen át vezet (ezt a Zentralalpenweg második bejárásának beszámoló gyűjteménye tartalmazza), a másik pedig a Fertő-tóhoz közelebb. Pár lépés után ismét szétválnak az útvonal, hogy utána néhány tucat kilométer után újra egyesüljön. Az egyik jelen könyv keretein belül megtalálható, a másik pedig majd a következő bejárásában lesz. A Graz fölötti verziót mindkét bejárásakor azonos útvonalon jártam be, a másiktól nincsenek tapasztalataim. A Salzburg-tól délre található Tappenkarseehütte a túramozgalom egyik legfontosabb pontja: ide érkezik az 1. kötet útvonala kelet felől és innen indul útjára az északibb 2-es és a déli 3-as. A kötetek felosztását az általam használt Alpenverein által kiadott igazolófüzetek határozzák meg, így ezekkel összhangban építettem fel én is az általam leírtakat. A középtől kissé balra lévő, 3-as kötet két útvonalát itt nem részletezem, mert nem képezi ennek a könyvnek a részét, a következő gyűjteményben érinteni fogom a témát természetesen. A térkép bal szélén lévő utolsó negyedben látható, hogy a 2.-3. kötet útvonala Tirolban egyesül (Serfaus, St. Zeno nevű területén), majd együtt halad a következő völgyben lévő Kappl nevű kisvárosig. Itt újra szétválnak, hogy aztán délnyugat felé haladva, a következő városban, Ischgl-ben keresztezzék egymást, majd a 3-as kötet hosszabb, de látványosabb és a 2-es kötet rövidebb, de ugyancsak szép útvonalain érik egy szinte már célegyenesben lévő hegyi ház előtti elágazást (Lindauer Hütte), hogy immáron véglegesen egyesülve (itt is van egy kis alternatíva, amire természetesen kitérek majd) érjenek be a célba. Az útvonalalternatívák teljesítés szempontjából egyenértékűek.

2019. július 29.: pihenő a Satteljoch utáni lejtőben, a Pforzheimer Hüttétől nem messze, másnap este értem végig a teljes útvonalon

Tartalomjegyzék

1. kötet

- Hainburg-Parndorf (2016).....	5
- Parndorf-Purbach (2016).....	8
- Purbach-Rust (2016).....	10
- Rust-Draßburg (2016).....	12
- Draßburg-Hochwolkersdorf (2016).....	14
- Hochwolkersdorf-Krumbach (2016).....	18
- Krumbach-Mönichkirchen (2016).....	22
- Auf der Schanz-Mönichkirchen (2017).....	25
- Mixnitz-Ingering (2017).....	38
- Edelrautehütte-Geierkogel, Bergerhube-Ingering (2017).....	53
- Auf der Schanz-Mixnitz (2017).....	65
- Bergerhube-Hohentauern, Edelrautehütte-Sankt Nikolai im Sölkta (2018).....	74
- Obertauern-Tappenkarseehütte-Hüttschlag (2018., T.hütte-Hüttschlag között már 2. kötet).....	92
- Obertauern-Sankt Nikolai im Sölkta (2018).....	115

2. kötet

- Taxenbach-Hüttschlag (2018).....	104
- Taxenbach-Mühlbach (2018).....	139
- Schruns-Feldkirch (2018).....	153
- Jerzens-Habichen (2018).....	179
- Mühlbach-Hippach (2018).....	191
- Jerzens-Kappl (2018).....	209
- Kappl-Schruns (2018).....	226
- Fulpmes-Praxmar (2018).....	242
- Navis-Fulpmes (2018).....	257
- Hippach-Navis (2019).....	267
- Praxmar-Habichen (2019).....	285
- Összefoglaló.....	305
- egy kis extra 1.: Cesta hrdinov SNP-Zentralalpenweg összekötés.....	312
- egy kis extra 2.: Alpannonia, avagy ezen keresztül a magyar, szlovák és osztrák túráimnak a lépésfolytonos összekötése.....	321

Zentralalpenweg: Hainburg-Pándorfalu/Parndorf (2016. november 14.)

Előzmény: akárcsak az SNP, ugyanúgy a Zentral létezését is Sétálós bácsi haverom említette még jó pár hónappal ezelőtt. Az útvonal alternatíváktól függően is nagyjából 1200 km hosszban tekereg osztrák szomszédunknál a Pozsonytól nem messze lévő, Duna mellé épült Hainburg-tól (az SNP kiindulópontjával, Dévényenél, majdnem szemben van a Duna jobb partján) a az osztrák-svájci-liechtenstein-i hármashatárnál fekvő Feldkirch városáig. Közben számtalan szebbnél szebb alpesi helyet felkeresve. A Zentral Ausztria tíz hosszútávú vándorútjának egyike, a kettes számú. A túraútvonal igazolófüzete három kötetes, az első Hainburg-tól Tappenkaseehüttéig tart, a második kötet

Tappenkaseehütte-Feldkirch között kalauzol (útvonalleírás is van benne) a könnyebb útvonalon, a hármaskötet ugyancsak Feldkirch-ig vezet, de a Magas-Alpokon keresztül és az egyik mellékútvonala már Ausztria legmagasabb pontjához (Grossglockner, 3798 m) közel vezet.

Az interneten eleinte nem sok mindent találtam, pár képen és az útvonal térképen berajzolt helyén kívül. Végül kimentem Bécsbe megvenni az igazolófüzeteket magamnak és Sétálós kollégának is, a három kötet ára elég borsos, 30 cent híján 30 eurót kóstálnak a füzetek (ezekről raktam be múltkor ide képet). Ezek után kezdődött meg az ismerkedés az útvonallal és a határhoz közelebb lévő egy nap alatt bejárható szakaszok logisztikájának megtervezése. Közben a mozgalmat irányító házaspártól kaptam információkat a nyitott kérdéseimről, illetve pár célirányos keresés után, már az útvonalról is jobban képbe kerültem.

Sétálós már közben elkezdte az utat egy határtól nem messze lévő szakasszal, nekem nem rég jött el a kezdés napja.

Tisztában vagyok vele, hogy nem vagyok még olyan kondiban, hogy máról-holnapra a Magas-Alpokban küzdjek az elemekkel, de nem is kell ilyen rövid idő alatt. Az SNP másik felé még bejárásra vár (téli sátrazási kényszerszünet van éppen), ott is lehet még edződni az Alacsony Tátrában például. Ahhoz képest, hogy a Kohász késsel kezdtem nyáron a nagyzsákozást, mostanra már tele vagyok tervekkel, hosszú a bakancslista.

Mottó: merj nagyot álmodni!

Következzék a túra:

Az SNP kezdeti és néhány további szakaszának logisztikájával indult a nap, reggeli első vonattal irány Győr, majd Hegyeshalmon át Rajka, onnan pedig busszal Pozsony, rusovcei átszállással. Ezúttal azonban a Dunán már nem keltem át, hanem a 91-es buszról leszállva Aupark megállónál a pár száz méterre lévő Einsteinova megállóhoz sétáltam, ami egy gyorsforgalmi út szélén helyezkedett el (mint a budapesti Kacsóh Pongrác, Nagykőrösi vagy Budaörsi út). Nézegettem a megállóban kirakott prospektusokat, de nem jutottam tovább a kérdés megválaszolásában, hogy mennyi fog kerülni az út Hainburg-ig (Ausztriában csak Bécsen keresztül vezetett volna értelmes út Hainburg-ba, így nem arra mentem). Bécsig 6-7 eurót írt az egyik busztársaság papírja, így mondom talán nekem sem kell 4-5-nél többet fizetnem. 10 perc késéssel futott be a Slovak Lines járata, igazán jó áron, 1,5 euróért vitt el Hainburg-ba.

Leszállva a főtéren (első jelzés) egy presszóban próbáltam beszerezni az első pecsétet, de hiába, nem jutottunk dűlőre a pultos hölgygel (külföldi nyelvtudásom nem valami sok), aki egy turistainformációs irodába irányított, ami 10-kor nyitott, így azt nem vártam meg. Tovább haladva egy étterem ablakában vettem észre a Zentralalpenweg Kontrollstelle táblát, de az étterem hétfői napokon zárva van, így ez sem jött össze. Végül egy közeli cukrászdában kaptam pecsétet, majd sietősen távoztam is a Duna irányában, ugyanis útközben kitaláltam, hogy jó lenne két órával korábbi vonatot elérnem Parndorf-ban, ehhez pedig 5 óra állt rendelkezésemre a nagyjából 25 km-es úthoz. Régi épületek és lépcsős részekon keresztül vezetett le az út a város vasúti megállójához, a Duna mellé. A vasút töltése meg van emelve és egy hosszú hídon át vezet egy jó darabig, lejjebb érve meg is lett ennek a magyarázata: árvízvédelmi okokból a híd alatti területen fal áll, közötté kis átjárókkal, melyeket szükség esetén le lehet zárni. A híd tövében lévő mérce mutatta, hogy az árvizek miatt már nem egyszer lehetett a feladata a város védelme.

1. Hainburg főtere, a túra kiindulópontja
2. az egyik sarokház falán lévő első Zentral-os táblácska
3. Duna part, jobb oldalt a vasút
4. Duna part, másik irány

Az út a vasút és a Duna között vezetett, jelek voltak és a térképpel együtt használva el lehetett boldogulni (olyasmi, mint a régi OKT jelzettsége illetve annál egy kicsivel több), ezt a továbbiakra is el tudom mondani. A vasút eltért balra, jobbra Duna holtág, majd házak közé tértem be és nemsokára elhagytam a várost. Egy szép fák szegélyezte úton mentem a következő város, Bad Deutsch Altenburg felé, átkelve egy forgalmas út hídja alatt már meg is érkeztem a városba. Sok mozgás nem volt, ez amúgy is jellemző az osztrák településekre. Az út egy Ferenc József szobor után parkba vitt, majd vissza a házak közé. A fürdőt elhagyva el kellett térni jobbra majd két kisebb úttévesztés után már lassan elhagytam a települést. A szélső házaknál is meg lehetett figyelni azt ami sok helyen van: minden teljesen rendezett, szinte élére állítva minden. Számomra már szinte zavaróan rendezett és patika állapotú minden.

5. Hainburg-ot elhagyva
6. Zentral-os útbaigazító tábla (Wegweiser)
7. Altenburg határában, ló társaságában
8. ismét a vasút mellett, a távolban van Petronell silója

Elhagyva a várost mezők és szántók közé értem ki és már messziről látszott a következő település Petronell Carnuntum silója. Az egész túra Kemeneshát jellegű, erősen ingerszegény helyeken vezetett, ezt a Petronell-re vezető útra is lehetett mondani, a vasút mellé visszatért az út majd végig mellette haladt a vasútállomásig. A vasútállomás személyzet nélküli, pecsételni nem lehet, viszont a váróterem fűtött. Délben indultam, a siló mögötti gazdaboltban sikeresen pecsételtem a füzetembe, majd pár percen belül el is hagytam a települést. Velem szemben egy érdekes kutyasétáltatási módszert alkalmazott egy öreg bácsi: gyökertővel haladt a kocsijával a kutya meg sétált mellette. Nemsokára megunta ezt a tevékenységét és bevette a kutyát a kocsijába. Kicsit feljebb érve csináltam pár képet a Hainburg irányából érkező és Petronell-t elhagyó 12:19-es csatolt motorvonatról. Pár lépésen belül elértem a túra egyik (a másik a Lajta melletti rész Rohraunál) legfőbb látnivalóját a Heidendor-t. A régi épületből az egyik kapuzat-szerűség maradt meg.

9. Heidentor

10. az út délnek fordul. Ezt a szintű "kihívást" valószínűleg az Alpokban majd helyenként vissza fogom sírni

11. Heidentor-ra visszanezve

Innen tovább folytatódott az "izgalmak" az út déli irányba fordult, majd nemsokára hídon keresztezte a bezárt Petronell-Bruck an der Leitha vasutat (Schaffelhof-nál) és hosszú tökéletesen eseménytelen kilométereken át vezetett Rohrauig (bal és jobb kéz felé sok-sok szélerőmű), ahol a Lajta és holtágának közelsége adott némi színt annak a pár száz méteres kis ösvénynek, majd utána ugyanúgy hosszú és egyhangú úton vezetett tovább Parndorf felé.

12. Lajta melletti mocsaras területen vezető hangulatos ösvény

13. Lajta Rohraunál

A hosszú utat bal oldalon szélerőművek sokasága szegélyezte, egy útelágazásban pedig volt kis útbaigazító nyilas tábla, ami pár helyen még megtalálható, elég hasznos tud lenni. Közben már nézegettem az órámat és nem álltam valami jól, pedig sietős léptekben mentem végig. Így aztán kénytelen voltam gyorsabbra venni a tempót. Az A6-os autópálya hídjá és onnan Pándorfalu/Parndorf már-már irreálisan messzinek tűnt, a falu templomához érve már csak 10 percem maradt a vonat indulásáig, de végül sikeresen elértem. A pecsételés így kimaradt, majd legközelebb pótolom. Hegyeshalmon és Győrön keresztül tértem haza.

14. segítség a helyes út megtalálásához

15. szélerőművek sokaságának részlete

16. Parndorf-ra érkezve, kutyaftutában

Zentralalpen, Pándorfalu/Parndorf-Feketeváros/Purbach (2016. november 20.)

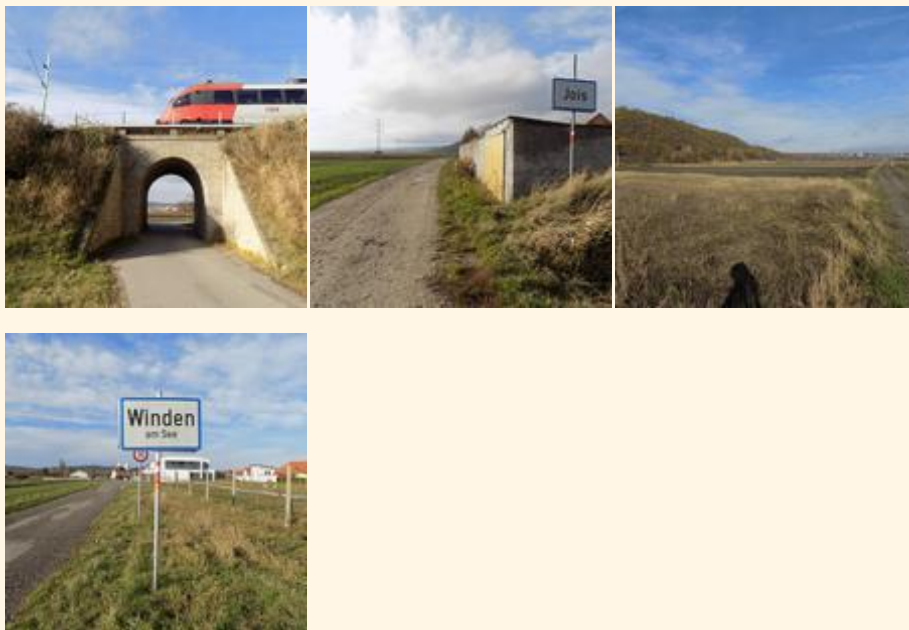
Hegyeshalmi átszállás után érkeztem meg a múltkori túra végpontját jelentő Parndorf Ort elágazásra, amely egyben ennek a túrámnak a kiindulópontja volt. Jócskán fúj a szél már a faluban már akkor is a mikor a vonatról leszállva rátértem a Zentral-ra. A vasúttal párhuzamos utcából kiérve egy főbb úton találtam magam. A következő napirendi pont a pecsét beszerzése volt, melyet egy baptista közösségi házban sikerült beszereznem, vasárnap lévén folyt a mise előtti készülődés, mosolyogva invitáltak köreikbe, de ezt elhárítva haladtam tovább. Átkelve a vasút fölött balra tértem majd nemsokára el is hagytam a települést. Kint nyílt területen még durvábban fúj a szél, az itt is jelen lévő szélérőművek "öröme". Távolban látszott a parndorf-i bevásárlóközpont rengeteg, ahová éveken ezelőtt egyszer kijöttünk vásárolni. Szántóföldek mentén haladva először átkeltem az autópálya alatt, majd a szántók helyét szőlők vették át, így értem a Nezsider határában lévő patent állapotú aszfaltos útra, Magyarországon az autópálya nincs olyan jó állapotban mint ott az a huszadrangú aszfaltos dűlőút. A lejtősebb utca után értem el a várost, amelynek központja felé haladva távolról láttam a Fertő tavat.

1. Parndorf vége
2. széles úton a szélérőművek mentén
3. Nezsider határában lévő szőlők
4. osztrák "dűlőút"
5. érkezés Nezsiderbe
6. távolban a Fertő tó

Beérve a központba a templomtól pár lépésnyire lévő vendéglőbe tértem be a pecséteim bővítése kapcsán. A segítőkész, kedves és mosolygós magyar pultos hölgy elvitte a füzetemet majd a lenyomattal benne hozta vissza. Váltottunk pár szót, majd tovább indultam. A város főutcáját boltok sokasága szegélyezte, de nem sok volt közülük nyitva.

Egy lámpás kereszteződésnél balra kanyarodtam, majd nemsokára a házakat felváltotta ismét a szőlő és a mező, kiértem a városból. Innentől igazából Rusztig túl sokmindent nem tudok írni az útvonalról, mert az meglehetősen egyhangú volt. Az egyhangúságba pár vasúti fotó elkészítése vitt némi színt, melyet Nezsider határában el is kezdtem, egybekötve egy kis kajaszünettel. Átkeltem a Nezsider-Fertőszentmiklós vasútvonal alatt, majd balra tértem a távolban már látható Nyulas/Jois falu felé. A sáros földút kitartóan vezetett délnyugati irányba, először Nyulas, majd Sásöny/Winden felé. Winden előtt sikerült pár jó Talent motorvonatos képet lőnöm, majd a falut elérve döntöttem el, hogy nem szakítom meg az utat a következő faluban Fertőszékeskúton/Breitenbrunn-ban, hanem tovább megyek Feketeváros/Purbach felé, mert a pecsét miatt kitérőt kell tennem Breitenbrunn-ban és így a másnapra tervezett Rusztig tartó táv ideje már szűkös lett volna ennek a kivittelezésére. Winden-ben a vasút keresztezése után a túra balra fordult el, és már el is hagytam a házakat.

7. átkelés a Nezsider-Fertőszentmiklós vasútvonal alatt, fent egy ÖBB Talent motorvonat halad a magyar végállomás felé
 8. Nyulast alulról érintette a túra
 9. vasútvonal a domb aljában vezet Sásony előtt
 10. érkezés Sásonyba/Winden-be

Breitenbrunn-ban amúgy a Zentral két útvonalra szakad: a főútvonal dombokon át vezet Fraknó/Forchtenstein vára felé, majd Kaboldon/Kobersdorf-on keresztül érkezik Krumbach-ba, ahonnan ismét együtt megy a 02A jelű alternatív mellékútvonallal, mely Ruszt-on, Drassburg-on, Mattersburg-on, Hochwolkersdorf-on és Hollenthon-on keresztül éri el Krumbach városát. A két útvonal a Forchtenstein-hez tartozó Rozália/Rosalia településen át, annak határáig vezet együtt, majd ismét szétválik (ugye Breitenbrunn-ban és Krumbach-ban egyesülnek újra). A 02A útvonalat választottam a Fertő-tó közelsége (bár vajmi keveset láttam belőle) és a jó közlekedés miatt. Mindennek ára van: a jó közlekedésért cserébe az útvonal nem volt valami izgalmas, gyakorlatilag Nezsider-től Rusztig szinte teljesen sík volt.

Az volt a vicc, hogy miután lemondtam a korábbi vonatról a továbbhaladás kapcsán, úgy pillanatok alatt elértem a breitenbrunn-i megállót, bezzeg, ha sietek akkor tuti távolabbinak tűnik. Pár fotó kíséretében hagytam nélkülem elmenni a Nezsider-Parndorf felé haladó vonatot. A megállótól a falu (város) központja felé vettem az irányt, második nekifutásra (az elsőnél nem volt nyitva a kiszemelt hely) egy pékségben sikeresen pecsételtem. A fő utcán látszott a hely egyik nevezetessége a Wehrturm. majd visszatértem a vasút közelébe, ahonnan folytatódott a túra, egy megint csak jó állapotú aszfaltos úton Purbach felé. Teljesen eseménytelen út után értem el az osztrák teljes nevén Purbach am Neusiedler See nevű várost. Igyekeztem pecsétet szerezni, elsőre a helyi kultúrházban próbálkoztam, de nem tudtak pecsétet adni az idős nénik, de végül egy vendéglőszerűségben kaptam egy lenyomatot, ami viszont nem nagyon tetszett: nem volt rajta cím, csak az egység neve meg a netes elérhetősége, amely végül is tartalmazta a Purbach szót, de kitaláltam hogy szerzek majd jobbat ha sikerül. Ezek után a vasút felé vettem az irányt. A két/három vágányos kis állomás, jó állapotú magyar eredetű állomásépülettel a házak között helyezkedik el.

11. Wehrturm Breitenbrunn-ban
12. biciklis emlékmű Breitenbrunn határában
13. Purbach felé...
14. kilátás Purbach előtt jobb kéz felé, a dombokon át halad a főútvonal
15. Purbach magyar eredetű, HÉV szabványú felvételi épülete

Nem is kellett sokat várnom a Talent motorvonatra, amely Nezsideren át Parndorf Ort-ig vitt. Itt volt háromnegyed órá, így jobb dolgom nem lévén átsétáltam a parndorf-i állomásra és ott vártam be a Bécsből érkező gyorsított személyvonatot, mellyel Hegyeshalomig utaztam. Átszállás után egy másik vonattal indultam Hegyesből hazafelé.

Zentralalpen, Feketeváros/Purbach-Ruszt/Rust (2016. november 21.)

Az előző napi logisztika fordítottját alkalmazva Hegyeshalmon, Parndorf Ort-on (két vonat között szétnézés a faluban) keresztül értem el a Purbach-i állomást. Leszállva a vonatról egyből az útvonal felé indultam, közben beszereztem egy már nekem is tetsző (egyértelműen beazonosítható a pecsételés helye) bélyegző lenyomatot a füzetembe. Gyorsan magam mögött hagytam a várost, eleinte aszfaltos úton majd földúton haladva. Jobb oldalon dombság látszódott, bal kézre pedig síkság a Fertő tó felé. Nemsokára az földút ösvénnyé szűkült, majd átkelt a Nezsider-Vulkapordány vasútvonalon. Itt megálltam egy kicsit, lőttem pár képet az érkező Talent motorvonatról, majd tovább mentem. Néhány száz méter múlva egy kocsi állt az úton, vezetője kiszállt és azt mondta hogy magánterületen vagyok. Én pár szót mondtam meg mutattam a térképet és ennyiben maradtunk. Nemsokára meg láttam is egy jelet, ezért nem is értettem miről beszélt a sofőr. Ekkor érkeztem Fertőfőhéregyháza /Donnerskirchen határába, pár lépés után be is értem a faluba és a vasúti megállóhely mellett el is hagytam.

1. házak között fut a vasút Purbach-ban
2. Purbach-ot elhagyva
3. dombok jobb kéz felé, arra vezet a Zentral főútvonala
4. Fertőfőhéregyháza/Donnerskirchen eleje/vége Oka/Oggau felől

Jó állapotú aszfaltos úton mentem tovább Oka/Oggau felé. Finoman fogalmazva is ingerszegény környezetben haladtam a nap nagy részében. Egy jobbos kanyar után kiértem egy főúthoz majd mellette a kerékpárúton (!) haladtam egy keveset majd letértem jobbra, ugyancsak kerékpárúton haladva. Magyarországon tuti útszéli vándorlás lett volna ebből. Keresztezem újfent a vasútvonalat, immáron a túra során utoljára, csináltam ismét pár képet, majd a sorompó után lévő padoknál tartottam egy kajaszünetet. A továbbra is szeles időben folytattam az utat, egy jó km után egy hangulatos kis hídon keltem át, ez a híd tetszett a legjobban a túra során. Nem sokkal később balra tértem az eddig és ezután is népszerű falvakat összekötő jó állapotú egyik aszfaltos „Güterweg”-re. Felérve egy kisebb magaslatra látszottak a Nezsider környéki szélérőművek a távolban. Egy jó 20 perc múlva értem el Okát/Oggau-t, rendezett utcákon értem el a központot, ahol pecsétet szerettem volna kapni. A kis bolt zárva volt (szokásos reggeli és délutáni órákban nyitva tartás), a tűzoltóságon nem tudtak pecsételni, végül a kis kitérővel a polgármesteri hivatalban jutottam hozzá az igazolás tárgyához, egy szép kis körbélyegző formájában. Ezek után leültem egy kicsit a központban, majd nekirugaszkodtam az utolsó etapnak, ugyanis a következő település Ruszt városa volt. A házakat elhagyva szőlők között vezetett az utam, majd ösvénnyé és füves úttá változott a jól járható út. Ez volt a túra leghangulatosabb része. Távolból még látszott Oka temploma, de már Ruszt sem volt messze. Végül az út ismét jártabb lett és kis szántók között értem el a várost. A már megszokott település- és utcakép fogadott, rendezettség minden formában.

5. szép kivitelű híd
6. Oka/Oggau központja
7. Okát elhagyva
8. szőlőkaróként funkcionáló kereken 100 éves vasúti sín
9. Ruszt felé félúton
10. előttem a város

A főút melletti benzinkúttal szemben a gyógyszertárban kaptam pecsétet, a gyógyszerész nő hosszasan vizsgálta a füzetemet majd belenyomta a dátumos lenyomatot. Ezek után elsétáltam a központig, ahol nem túl szem előtt lévő helyen de megtaláltam a buszmegállót.

11. Fertő-tó és környéke vázlatosan Ruszt központjában egy ház falán

Sokat nem is kellett várnom a járatra. Az első érkező busz gyorsjárat volt, így a sofőr átirányított a mellé

érkezett másik mindenhol megálló buszra. A gyorsabb busz csak Eisenstadt (Kismarton) főterén állt meg, én viszont csak a Franz-Werfel Gasse megállóig utaztam, ahonnan pár lépés a vasútállomás. A busz 2,2 euróért vitt el két falut (Szentmargitbánya, Darázsfalu) érintve Kismartonig. Kényelmesen átsétáltam az állomásra ahol szokásos menetrend szerint érkezett a Talent vonat Nezsider felől amellyel Vulkapordányig utaztam. Itt nagyjából egy perc várakozás után befutott a vonat Ebenfurth felől, amivel Sopronig mentem. Innen személyvonatoztam győri átszállással hazáig.

Zentralalpen: Ruszt/Rust-Darufalva/Draßburg (2016. november 26.)

Nem teljesen időrendben haladok a beszámolókkal, inkább a sorrendiséget tartom, ameddig ez kivitelezhető. (a soron következő szakaszra 3 nappal korábban mentem, így az időrend csak ebben az egy esetben nem teljesül maradéktalanul, S.J.)

Ezúttal túratársammal, Gáborral, akivel Szlovákiába is mentünk, vágunk neki a 24 km-es távnak (ez volt az egyetlen szakasz, amire nem egyedül mentem a közel 1200 kilométer alatt, S.J.). Hegyeshalomban átszállva Parndorf Ort-ig utaztunk majd a nyitott területen lévő megállótól bementünk a faluba (immáron számomra harmadszor), ezzel ütve el a háromnegyed órás várakozást. Visszatérve a vasúthoz, Bécsből pontosan érkezett a Talent motorvonat mellyel Kismartonig/Eisenstadt utaztunk. Itt elsétáltunk az általam múltkor már megismert közelben lévő buszmegállóig (Eisenstadt, Franz-Werfel Gasse), jött is a busz (teljesárú jegy 2,2 euró/fő) amellyel még szombaton is emberi időben tudtuk elkezdeni a túrát (Sopron felől nem értük volna el a buszt). Ruszton a buszról leszállva neki is indultunk az útnak, egy kis emelkedés után a jelzés jobbra tér, majd néhány ház elhagyása után kiértünk a városból és szőlők között folytattuk az utat. Az út dombon vezetett, balra lejjebb a Fertő terült el. Nagyjából 3 km-t haladtunk az aszfaltos úton, amikor is jobbra kellett fordulni egy szintén aszfaltos útra. Némi kaptató következett, majd hátranézve búcsúztunk el a Fertő tótól. Az aszfaltos út szőlők között vezetett tovább, később földútra tértünk át majd egy házat megkerülve egy kisebb erdőben mentünk tovább. Kiérve az erdőből újra mezők következtek. Az egyhangúságba a távolabbi Szentmargitbánya falu látványa vitt némi színt, de így is elég unalmas volt az út. Kereszteztünk egy főutat majd pár száz méter után elhagyott házak közé tértünk be és el is vesztettük a jeleket.

1. Rusztot elhagyva
2. búcsú a Fertő tótól
- 3.-4. "izgalmak" Cinfalva/Siegenderf felé

A házak után kiértünk egy másik útra és ismét meglettek a jelek. Fűves úton mentünk tovább, bal kézre lévő pár domb tövében haladtunk, majd nagyjából egy km után balra, aztán pár száz méter múlva jobbra fordultunk egy ismét aszfaltos útra. A jobbos forduló után egy kis, talán ókorból származó hely mellett mentünk el, legalábbis a tájékoztató táblán őskori/ókori szerszámok rajzai voltak. Az aszfaltos úton nagyjából 1,5 km után értük el Cinfalvát/Siegenderf-ot. Rendezett település, egy vendéglőben kaptam pecsétet a füzetembe. A főtéren

faházak „kürtöskalácsos” árusok voltak és némi mozgás is mutatkozott, ez magyar szemmel üdítő jelenség volt, mivel az osztrák falvak/települések még hétköznapi délután is jobbára egy vasárnapi hangulatot árasztó magyar településre hasonlítanak, ami a kihaltságot illeti. Forgalmas főút melletti járdán hagytuk el Siegendorf-ot, majd egy építés alatt lévő körforgalomnál jobbra fordultunk. Innentől szintén volt járda tovább. Kereszteltünk három felszedett iparvágányt, a sínek már a járdában voltak benne, az úton már ráaszfaltoztak a többit meg már régen elvitték. Pár perc múlva megérkeztünk a hangulatos Zarány/Zagersdorf faluba, ahol ez eddig velünk együtt futó Nordalpenweg (Fertő tó vagy Bécs-Bregenz) kiágazott. Tettünk egy pár lépéses kitérőt a falu hangulatos tavához, majd folytattuk az utat.

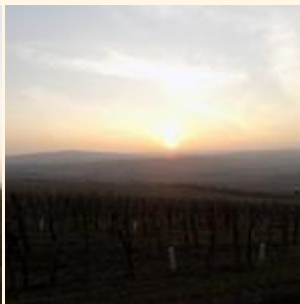
5. valamivel érdekesebb vonalvezetés

6. utcakép Cinfalván

7. érkezés Zarányba

8. hangulatos tó

Egy kis benzinkútnál balra térve, átmentünk a patak fölötti hídon majd néhány ház után egy meredek úton hagytuk el a falut. Innentől kezdődött a túra érdekes része, némi domb kilátással. Egyre feljebb haladva egyre szebb kilátás tárult elénk. Egy útszéli kis kápolna után szőlők mentén vezetett az út még tovább felfele egy magaslat felé, ahonnan szép kilátás nyílt a környező területekre, illetve az eddig érintett részekre, valamint a következő falura, a szomszédos Darufalva/Draßburg irányába is. A magaslaton jó néhány szélérőmű volt egymástól nem messze, az egyiket meg is néztük közelebbről, meg is állapítottuk, hogy nem 2 perc mire az építés költségei megtérülnek. Innentől már egy sáros földúton lefelé vezetett az út a naplementében. Darufalva előtt nem sokkal elmentünk egy kis hétvégi ház mellett, ahol egy magas vadászles állt, szép kilátás volt onnan is. Éppen beszéltük, hogy milyen jó kis összeülő bulikat csinálhatnak itt. Ezek után a világosság maradékában értük el a túra végállomását jelentő falut. Pecsételnem már nem kellett, mert a túrát előbb folytattam innen mint, hogy ez az irány meglelt volna és akkor már pecsételtem (3 nappal korábban, S.J.).

9. távolban Cinfalva
10. szélérőművek egymás között
11. naplemente kísérte utunkat
12. hétvégi házikó vadászlessel
13. Darufalva/Draßburg megállóhely, a túra végállomása

Nem is kellett sokat várakoznunk az Ebenfurth felől érkező Talent vonatra, amellyel egy negyed óras út után Sopronba érkeztünk. Itt volt egy háromnegyes órás várakozás, majd személyvonattal mentünk tovább, győri átszállással.

A jelzettség közepes volt, térkép alapján lehetett követni az utat.

Zentralalpen: Darufalva/Draßburg-Hochwolkersdorf (2016. november 23.)

Ismét a szokásos hajnali első vonattal indultam útnak a 30 km hosszúságú szakaszra. Győrben átszálltam a Gysev-es Flirt motorvonatra, ám kitartó lendületünk nem tartott sokáig: először Ikrényben majd Kónyon vertek rá 10 perc feletti késést a vonatunkra. Na és hogy legyen a „vicc”-nek tétje: 10 perc átszállási időm volt Sopronban a Darufalva (Ebenfurth-on és Bécsen át Pozsonyig) közlekedő vonatra. B tervként az akkor még nem lejárt Darufalva-Ruszt szakaszt találtam ki. Szerencsére a mozdonyvezető kolléga nagyon ügyes volt és pontosan álltunk meg Sopronban, meg is köszöntem neki a ténykedését (nem volt túljelentkezés erre a tetre). 8:23-ra meg is érkezett a Talent motorvonat amivel a második megállásig utaztam, az első megállásnál (Baumgarten/Sopronkertés állomás) jött a jegyvizsgáló rendőrökkel, szóval a bliccelés ott nem tét nélküli játék. Leszállás után lőttem pár fotót és el is indultam, mert 8 óram volt a túrára, mert 16:15-kor indult a végpontról a busz.

1. Ebenfurth felé távolodik a Talent

Néhány lépés után elhagytam a vasutat és a főutcán be is mentem egy fodrászatba pecsétet kérni. A fodrász hölgy éppen egy idős asszony frizuráját alakíttatta és másik hölgy társaságában, de szó nélkül adott nekem pecsétet a füzetembe. Nemsokára már a központban haladtam, egy párhuzamos utca erejéig kifutottak a jelek a lábam alól (akkor még nem gondoltam, hogy ez a nap ilyen lesz), de egy fordulásnál már a jó úton mentem tovább. Darufalva szinte összenőtt a szomszédos Sopronkertessel, ahová hamar megérkeztem. Szokásos rendezett utcakép minimális étellel, pedig még hétköznapi reggel volt. Nem sokat kellett menni a főúton, egy kis főtérnél jobbra fordultam, majd kisvártatva elhagytam a települést, melynek határában egy nagy templom áll, a Mária út jelzései is invitáltak oda. Az aszfaltos út kitartóan folytatódott tovább, bal kézre egy kis domb, jobb kézre szántóföldekkel. Egy kis vízműnél földúton, majd gatra keréknyomon folytattam utamat egy kereszteződésig ahol rátértem egy kijárta és szélesebb földútra. A jelzettséget nem vitték túlzásba, de nem is volt sok tévedési lehetőség.

2. Sopronkertesre érkezve
3. a falu határában lévő templom, ahová a Mária út is invitált
4. Güterweg-ek (gazdasági utak), itthon elképzelhetetlen lenne ilyen állapotban meg aszfalttal
5. keréknyomokon
6. jó minőségű földúton irány Nagymarton

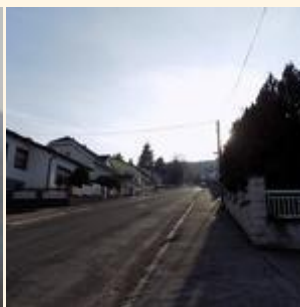
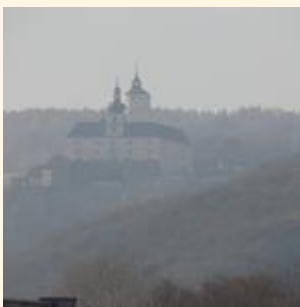
Ezen a jó minőségű földúton haladtam 1-1,5 km-t, ahol egy kereszteződésben némi bizonytalankodás után folytattam az utamat egyenesen. Nemsokára egy kis elágazáshoz értem tájékoztató táblával és egy néhai pecsét fémdobozával. Itt jobbra tértem majd az út balra kanyarodott és némi kaptató után egy füves domboldalba érkeztem, kilátóponttal. Itt egy darabig együtt fut a 01-es túra (Nordalpenweg) és a 7-es túra (Grenzlandweg) a Zentral-lal. Szemben Márcfalva/Marz és Nagymarton/Mattersburg lett volna látható, de párás levegő miatt a napsütés még nem oszlatta fel a ködfelhőt a települések fölött, így a mögöttük lévő dombokat lehetett látni. A kilátópont után lejttem a dombról és hétvégi házak, szőlők vagy füves területek között a Nagymarton melletti Petőfalvára/Walbersdorf-ba.

7. tájékoztató tábla és néhai pecsét helye
8. ahol a "nagyok" találkoznak
9. kilátás
10. közeleg Nagymarton
11. érkezés Petőfalvára

Itt ránézve az órára konstatáltam, hogy tempóznom kell mert az időm már fogytán van. Átkelve egy közúti felüljáró alatt már Nagymartonban voltam, park és iskola mellett vezetett az utam, átkelve a szép boltíves téglából készült vasúti híd alatt, értem be a város központjába. Egy optikai boltban kaptam pecsétet, majd kezembem a füzetet próbáltam kisilabizálni a következő, Fraknóban/Forchtenstein-ben történő pecsételés kivitelezését, mert Sétálós bácsi a másik úton haladva betért a várhoz, nekem ez viszont nem kevés kitérő lett volna. A vár pedig amúgy is zárva volt, szóval ezt nem akartam erőltetni. A német szövegből körülbelül jó ha minden 30.-at megértettem így elvoltam az értelmezés morzsáival egy darabig. Végül rájöttem, hogy a két különböző útvonalon a falut más magassággal említi a füzet, így a faluban történő pecsételés mellett döntöttem. Útközben fel-fel nézve nyugtáztam a piros-fehér-piros jeleket egy darabig...egy idő után nagyon feltűnő volt hogy nem jó irányban készülök elhagyni a várost...megnéztem a térképemet de már az utca nevét sem találtam rajta. Leesett, hogy központban kellett volna letérnem az egymással fonódott piros jelzsről (a Zentral helyett a Nord-on mentem egy darabig), korrigálni már késő volt, így jobb megoldást nem látva az útközben látott Forchtenstein táblát követve aszfalton mentem át a faluba. Én fontosabbnak tartottam, hogy elérjem a buszt és vele együtt a vonatokat, mivel másnap dolgozni mentem, így nem akartam bejátszani a kockázatos „ortodox” útvonalkövetést, mert csúnyán lekéstem volna a buszt. Aki nem így tett volna, annak lelke rajta.

Szóval nem túl eseménydús út után értem el Fraknót, az emelkedős főútcán betértem egy virágboltba, ahol a kedves magyar eladó hölgytől kaptam pecsétet a füzetembe. Továbbhaladva a főútcán, nemsokára balra tértem majd jobbra egy elég emelkedős utcára. Az utca végén értem el a jeleket, amik befutottak az erdőbe, én maradtam továbbra is a jellel párhuzamos aszfalton, mivel idővel továbbra sem álltam túl jól (nem éppen a szigorú útvonalkövetés napja volt ez nekem, de szükség törvényt bont).

12. szép vasúti viadukt Nagymartonban

13. fraknói vár távolabbról

14. emelkedős utca Fraknón

15. a vár közelebről

Ausztóriában oly gyakran megtalálható kacsalábon forgó házak között értem egye magasabbra, egy idő után már a fraknói várral egy szintben voltam, majd meg is haladtam azt. Elhagyva a lakott területet (visszatértek a jelek ismét) egy szép erdős, fenyveses rész következett. Ezzel végre véget ért a „Kemeneshát” jellegű túra és kezdetét vette az amiért elindultam a túrán. A tetszetős erdő kb. 2 km-en tartott majd kilyukadtam Fraknónak a Rosalia nevű külterületére. Rögtön szemben kínálkozott egy kis kitérő egy dombon lévő templomhoz ez meg is tettem, nagyon szép volt a kilátás a dombról. Visszatérve a házak közé haladtam egy darabig, szokásos élettelenység a porták nagy részén. A faluban csatlakozott be a Zentral másik útvonal alternatívája, a végénél pedig ágazott ki Kabold/Kobersdorf felé.

16.-17.: tetszetős erdőrészlet Rozália/Rosalia előtt
 18.-19.: a templom Rozálián és az alatta elterülő kilátás
 20.: elhagyva a szép fekvésű falut
 21.: üdvözlőjük Burgenlandon (innenről már Alsó-Ausztria/Niederösterreich van), itt ágazik ki Kabold/Kobersdorf felé az út

Én tovább mentem egyenesen az aszfaltos úton szép fenyvesek és más típusú fák társaságában. Naplemente már erősen készülődött, amikor megérkeztem a Hochwolkersdorf táblához. Az öröm viszont korai, mert sok osztrák falura az őrségi „szerek” településelrendezése jellemző, néhány ház itt utána ott aztán egy darabig semmi, utána következik a „főfalú”. Odáig még hátravolt pár lépés, legalább annyi mint a DDK-n a Zalától Szalafő-Papszerig ha már a szereket felhoztam. Egy darabig aszfalton haladtam, majd letértem balra egy ház melletti földútra ahol nagy lejtő után mentem tovább és füves dombra érkeztem, ahonnan már látható volt a végállomás. Ismét aszfaltos úton mentem el a falu/község mellett elágazásig, itt hivatalosan be kellett volna menni a faluba és úgy a központba érkezni, de én az aszfaltos úton tettem meg mindezt. Cserébe a központban történő pecsételés után mentem egy kört a templomig és vissza a buszmegállóig.

22. Isten hozta Hochwolkersdorf-ban!
 23. Hochwolkersdorf, naplemente
 24. Hochwolkersdorf Hauptplatz

A busz pár perc késéssel futott be. Egyedüli utasként szálltam fel, megvettem az 5,5 eurós (!) teljesárú jegyet a nagyjából 30 km-re fekvő Bécsújhelyig. Ledobtam magamat az első ülésre, majd a sofőrrel beszélgettem amennyire tudtam. Rengeteg megállóban meg sem álltunk. A Bécsújhely melletti Macskásdon/Katzelsdorfból viszont jó pár percet vártunk a csatlakozó buszra, így komolyan veszélybe került a pár perces csatlakozásom a vonathoz Bécsújhelyen. Bécsújhely előtt lecsukódott a sorompó és az áthaladó tehervonat és a sorompóra várva eltelt idő megpecsételni látszott a kiszemelt logisztikát. Örültem neki, hogy ezt az utolsó előtti buszt választottam a hazatérésre és nem a ténylegesen utolsónál történt mindez. Már le is mondtam a vonatról, mondom fél óra múlva jön a következő (csak azzal meg a magyar oldalon buktam volna csatlakozást), amikor a sofőr megáll a piros lámpánál és szól nekem és mutogat előre hogy „durch”, odanézve megláttam a soproni vonat elejét és megértettem a mondanivalóját. Leszálltam a buszról (rendes volt a sofőr, ezúton is köszönet neki) és keresztülsprinteltem (kb. 28 km után kell is ez) az állomásig fekvő parkolón és átugrottam két kerítést

is. Örültem neki, hogy nem voltak rendőrök a peronon, mert nem biztos, hogy díjazták volna az akrobatikát, a sietés meg nem biztos, hogy elegendő magyarázat lett volna. De szerencsére elértem a vonatot. Jegyvizsgálat nem volt a vonaton, így kidobhattam a 4 eurós Bécsújhely-Sopron félárú jegyemet, de legalább a magyar oldalon nem kellett IC-zni. Személyvonattal tértem haza Sopronból, Győrön át erről a kalandos útról.

Zentralalpen: Hochwolkersdorf-Krumbach (2016. december 13.)

Hajnali első és másik két személyvonattal történt végigutazás (győri, soproni átszállások, S.J.) után Bécsújhelyen találtam magamat. Volt itt egy kis idő körbenézni a patent módon felújított állomáson, aminek a költsége állítólag annyi volt mint a győri állomás felújításáé. Amikor ezt meghallottam csak annyit kérdeztem, hogy a győri állomás fel van újítva? Na, de vissza a túrához: ismét 5,5 euróért utaztam Bécsújhelytől a legutóbbi túra végpontjához, ami a mostaninak egyben kiindulópontját jelentő Hochwolkersdorf-ba. A buszról leszállva hozzá is láttam a 24 km-es útnak. Nem volt sok hátra a faluból, hamar a végére értem. Tulajdonképpen egészen Hollenthon-ig aszfalton mentem, pár nagyobb és pár kisebb falut érintve, dombos környezetben. Hochwolkersdorf után közvetlenül az első bukkánóról láttam meg a Wiesmath-hoz tartozó Annaberg kápolnáját, az addig vezető úton jobb kézre is érintettem egy pár házból álló területet, majd kanyargós és egyre emelkedős terepen érkeztem meg Annaberg-re. Itt szép felvétel és korrekt kivitelű házak tömkelegével találkoztam. A dombról, ahol a kápolna fekszik, leereszkedtem és egyből a kis városban találtam magamat. Főterén egy nagy oszlopon különböző kis rajzos szimbólumok voltak, Gántra emlékeztetett.

1. a 800 éves Hochwolkersdorf-ot nemsokára elhagyva
2. első bukkánóról látszó Annaberg kápolnája
3. terepviszonyok
4. az előbbi kápolna közelről
- 5.-6. Wiesmath táblája és az oszlop különböző szimbólumokkal

Nem túl sokáig tartott az út a házak között, ismét nyílt terepre értem és egy elágazásnál jobbra fordultam. A következő kis falucska Geretschlag volt, ahol ismét döbbenem láttam, hogy mennyire nem zárkóznak el nyugati szomszédjaink: két ház közötti kocsibejáró, kerítés nincs és a ház végében lévő teleüveges terasz-szerű részen lehetett látni ahogyan egy hölgy étkezik, de máshol is (pl. Jois-ban) láttam már ilyesmit. Szóval nem semmi ez a látásmód a magyarhoz képest. Nem nagy távolságot tettem meg a következő városig, Hollenthon-ig, ahol pecsételnem kellett. A templommal szemközt lévő bolt osztott nyitvatartásban működik, kora délután nincsen nyitva. Egy bank feliratát láttam, de sok étellel nem találkoztam, ezen kívül egy másik helyen is próbálkoztam volna, de zárva volt. Az idő most is kényes téma volt, ahogy ezeknek az egy napos megyek-jövök jellegű túráknak a nagy részén. Ezért túl sok időt nem akartam erre szánni, de mégis kell az igazolás miatt. Visszamentem a zárva tartó bolt melletti tűzoltószertárhoz ahol éppen sikerült elcsípnem egy nénit, aki pecsétet nem tudott adni, de sok német nyelvű bölcelettel látott el, amiből sokat nem értettem. Annyit sikerült kihámoznom a mondanivalójából, hogy menjek be a polgármesteri hivatalba ami a bankkal egy épületben van. Megköszönve a tanácsot közelítettem a zárva lévőnek vélt épülethez, de előtte benéztem mögé, hátha ott is be tudok menni. A nagy ház mögött az egyik ablakon benézve láttam, hogy egy fodrászüzlet,

bekopogtam az ablakon és mondták, hogy oké, csak elől jöjjen be. Úgy is tettem, két mosolygós fiatal leányzó volt bent az üzletben és egy játszósarok mellett meg is kaptam a lenyomatot. Kifelé haladva nem direkt sikerült felrúgnom egy játékot. Kilépve az utcára folytattam a túrát, a kis város végén ért véget az egybefüggő aszfaltos szakasz, itt le kellett térni az útról egy lejtős ösvényre.

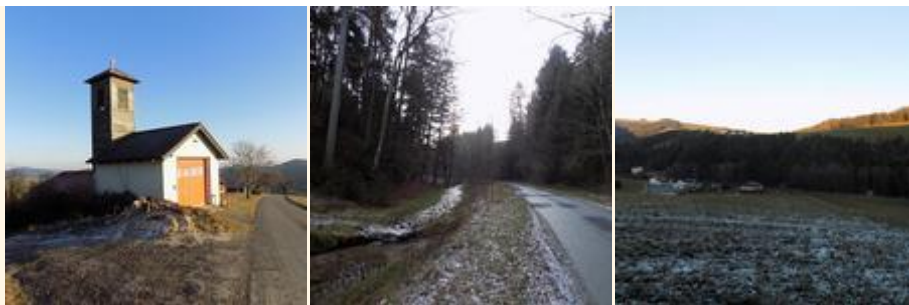
7. Geretschlag-ot elhagyva

8. Hollenthon központja

9. 5 km/h, de amikor először odaértem 7-et mutatott, de azt már nem sikerült előcsalogatni újra :)

Némi jelzésbeli hiányosságokból adódó hezitálás után elindultam lefele az alig látható keréknyomon (aszfaltot továbbhaladva is ki tudtam volna ugyanoda érni, de kerülő lett volna). A nyom egy elhanyagolt ösvényben folytatódott, kidőlt fákon át kellett verekednem magam, majd barna falevelekkel borított ösvényen értem be a következő kis épületegyütteshez, mely Spratzau névre hallgatott. Itt sem időztem sokáig mert a jelek hamar újra az erdőbe tereltek egy hangulatos patakon átkelve. Az erdő szép volt, sok-sok fenyővel. Némi szint legyőzése után értem fel egy nyílt magaslatra (útszéli kereszt) ahonnan ismét aszfaltot mentem tovább ezúttal már egy Obereck nevezetű helyen (itt láttam 2-3 elhanyagolt épületet, ez nagyon ritkának számít). Elmentem egy érdekes kinézetű kis kápolna mellett, majd folyamatos lejtéssel érkeztem egy elágazáshoz mely már ismét erdőben feküdt. Jobbra fordultam a szintén aszfaltos útra amely Thal felé vezetett. Az út mellett patak csörgedezett, idilli hangulatot adva ezzel a helynek. Pár száz méter után be is értem Thal-ba, mely egy völgyben terül el, szép környezetben. Nekem tetszett. Éppen a hátralévő utat számolgattam amikor elővettem az igazolófüzetet leellenőrizni, hogy biztos nem kell-e pecsételni itt. Akkor jött a feketeleves: a fejemben lévő 6 helyett még 9 km-re voltam Krumbach városától és erre műveletre nem egészen 2 órára maradt! A pánikhangulat egy pillanat alatt végigfutott rajtam és gyorsabbra vettem a lépéseimet a Thal-ból kivezető nem túl jól jelzett úton a domboldalon. Közben a rá-ránéztem a fénykepezőmön lévő térképekre, amikből nem volt már annyira aggasztó a helyzet, de azért mennem kellett rendesen.

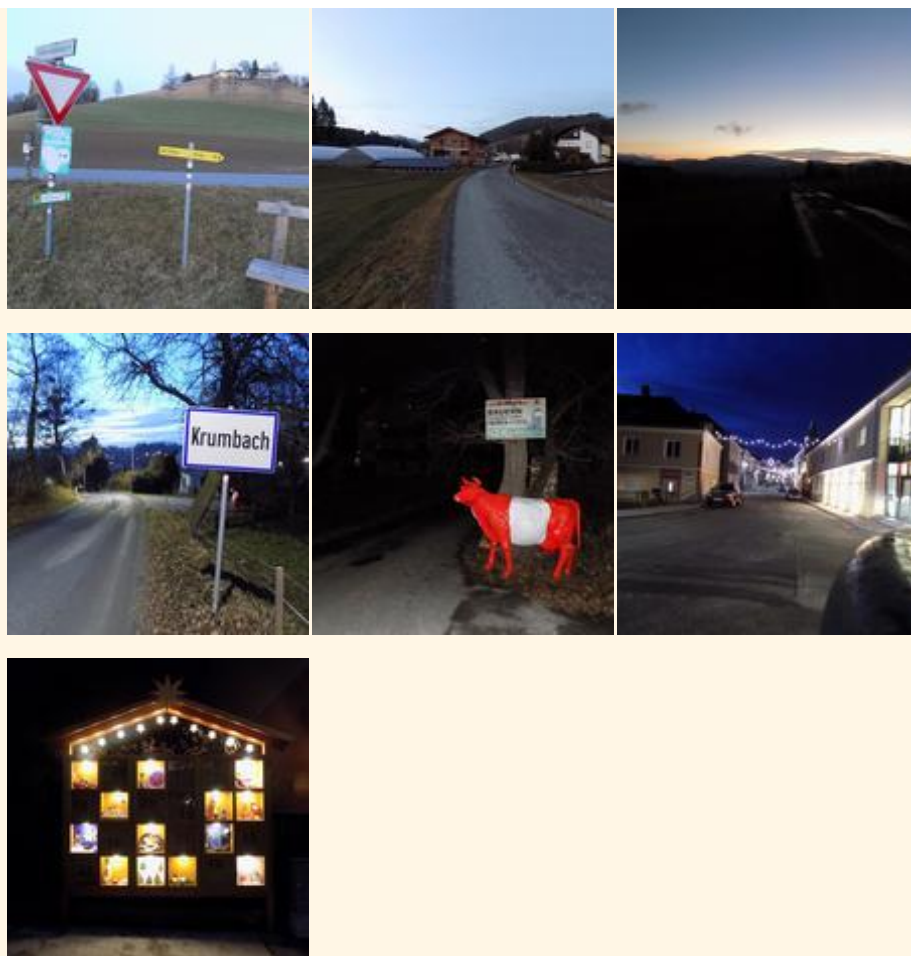

- 10. Spratzau előtt az ösvényen
- 11.-12. Spratzau, egy fa fészeren Zentral-os tábla
- 13.-14. Felfelé a fenyveses erdőben
- 15.-16. Obereck és kápolnája
- 17. Thal előtti hangulatos rész
- 18. Thal, már elhagyása után

Thal utáni dombon ismét pár ház állt, innentől ismét aszfalton mentem. Sietősen lépkedtem a naplementében. Az út is mintha játszott volna velem, mert elláttam egy darabig, de aztán jött egy jó nagy serpentin. Nemsokára elértem az a helyet ahol egy másik útra való becsatlakozásnál V alakban kellett volna haladnom, némi kerülővel, de én fogtam és lecsaptam keresztbe át a másik útra. Szerencsére a megfagyott föld miatt nem volt maradandó a szántóföldi tartózkodás. Kiérve a másik útra, immáron az előzőhöz képest szinte ellenkezőleg haladva, értem el Strass-t (innen még 6 km Krumbach és volt egy bő órára rá látótávolságra, ahol ismét jobbra kellett volna mennem az elágazásban, itt is lecsaptam egy keveset a háromszögből: nem mentem ki a kereszteződésig hanem egyből a lenti útra tértem rá. Innentől végig folyamatos lejtés volt a következő kis falucskáig, Tiefenbach-ig. Az egyik dombtetőn lévő háznál kerítés híján a kutyák pofátlan módon leszöktek ugatva a háztól a domboldal feléig. Nem voltak különösebben megtermett jószágok, de azért akkor sem kéne ezt...akkor még nem sejtettem hogy a következő történés bevezetője lesz ez. Elhagyva az aznapi sokadik kis falucskát, megelégedve vettem tudomásul, hogy utolértem magam és már nem kifejezetten van veszélybe a kiszemelt utolsó busz hazafele. Egy kis dombra kellett felmászni aminek a tetején ismét házak álltak (Krumbach külterülete), a félhomályban viszont egy aggasztó körülmény kezdett kibontakozni: nagyjából tőlem 150 méterre az aszfaltos út egy balos útcsatlakozásánál egy németjuhász színvilágú és egy kuvasz kutya kezdett felém jönni, előbbi ugatva...jobbra tértem be a fűbe az útról egy ház felé ahol égtek a lámpák (végső esetben ordítottam volna egy hangos Hilfe!-t) az első dög megállt tőlem pár méterre és ugatott...odadobtam neki az egyik szendvicsemet és otthagytam. Közben a kuvasz is odaért, csendben szemlélte az eseményeket. Elhaladtam mellette, közben nem néztem hátra. Néhány méter múlva hátra pillantottam, és a tarka kutya, akiről azt hittem a néhai kajámat eszi, látom hogy ismét fut felém és a kuvasz is követi csendben. Na ekkor már nem játszottam tovább, begyorsítottam, átvágtam az aszfaltos út és a füves rét közötti árkon (mögöttem hallok az ugatást), rá az útra és sprint lefelé. Egy jó 150 métert futottam a lejtőben, visszanéztem és füleltem, de szerencsére sikerül leráznom a dögöket. Pár lépés múlva meg is jelent előttem a Krumbach tábla, jó fél órával a busz előtt. Szóval nem derült ki, hogy a minimális útvonal rövidítés nélkül elértem volna-e a buszt. Lesétáltam a központba egy az utcán aminek bal oldalán patak folyt, még néhány sötétben készített képre is volt idő. A főutcán egy pékségben kaptam pecsételést a füzetembe, majd elmentem a buszmegállóig.

- 19. megy le a nap
- 20. a fagyos föld közepén az egyik elágazásnál
- 21. alakul a tájkép
- 22. Tiefenbach előtt, a szemközti dombon lévő háztól jöttek le a kutyák egy darabig
- 23. Tiefenbach
- 24. Krumbach előtt, nemsokára jöttek a kutyák
- 25.-26. Krumbach tábla és az utána rögtön lévő osztrák "nemzeti" tehén
- 27. -28. Krumbach főutcája és egy szép adventi naptár

Itt elsőre nem találtam meg a neten talált járatot, mivel menetrendváltás után voltam egy nappal, így nehezen, de elképzelhetőnek tartottam, hogy nem cserélték még ki a menetrendi lapokat. Átmentem a túloldali megállóba, de ott még valószínűtlenebb volt az úti célom, így visszatértem az eredeti, általam helyesnek tartott irányhoz. Némi silabizálás után megtaláltam az időpontot amit kerestem. Megnyugodva ültem le a padra, nemsokára odaért egy idősebb ember akinek a cigijét önként lehetett szipákolnom...az érkező üres buszra ketten szálltunk fel, ám a dohányos nem jött el végig. Én Edlitz-Grimmenstein vasútállomásig buszoztam 3,3 euróért. Az állomáson volt egy kis időm, arrafele az a szabály, hogy nincsen jegykiadó automata az állomáson, hanem a vonaton lévő automatából kell jegyet venni, amit meg is csinálnak! Jött is a Desiro motorkocsi időben, amivel szintén pontosan érkeztem Bécsújhelyre. Itt pár percen belül volt csatlakozás Sopron felé (pont az a vonat amivel a legutóbb majdnem mentem, de elértem éppen az előtte lévő). Soprontól Győrig IC-n utaztam, onnan pedig személyvonattal tértem haza.

Zentralalpen: Krumbach-Mönichkirchen (2016. december 15.)

Ismét egyedül vágtam neki, az idő/távolság/közlekedés miatt csak 18 km-es távnak, amely az utolsó „kirohanós”, egy napos Zentral túrám volt. Mönichkirchen után már magashegységben (Alpok keleti vége) folytatódik a túra, várom már, hogy mehessek arrafelé, de erre legalább 2017. májusáig várnom kell. Megfordult a fejemben 2-3 napos téli magashegyi túra (az egyik innen felfele, a másik ötlet meg Bruck an der Moor előtt lett volna egy két napos), de egyrészt a nagyon rossz közlekedés, másrészt a téli hideg idő és a szállásról történt vissza nem jelzés miatt ezt elvettem. Helyette inkább csináltam egy kis DDK-t. Na de vissza a lényeghez: szokásos itthonról elérhető első vonatokkal mentem Bécsújhelyig, majd onnan Edlitz-Grimmenstein-ig. Itt buszra váltottam, Krumbachból 11 óra előtt pár perccel tudtam elindulni. Ezúttal már világosan is láttam a főutcát és az adventi naptárat. Egy jobbkanyar után egy hangulatos tóban tanyázó kacsákat tisztességesen megettettem a zsákomban lévő elemózsiával, majd folytattam az utamat. A városból kivezető szakasz nem volt valami érdekfeszítő, pár régebbi ház (skanzen-féleség) volt a szokásostól de eltérő, de az itt szokásos rendkívül rendezett portákra még így, a 150. kilométernél is sikerül időről-időre rácsodálkoznom. Egy nagy lejtő után már az Unterhaus nevű településrészen jártam, majd ezt is elhagytam hamarosan és erdei, emelkedős szakasszal folytattam az utat.

1. Edlitz-Grimmenstein Bahnhof
2. adventi naptár ezúttal világosan Krumbach-ban
3. kacsatetés ON
4. Krumbach vége

Az aszfaltos út a krumbach-i kastélyhoz vezetett fel, a kis ösvény a közelében haladt, pár perc szuszogtató lépések után felértem az aszfaltos út egy felső részére, itt sorompóval zárt földútra tértem rá. Szép magas fák és fenyők között vezetett az utam, egy kis forrást is kereszteztem. Az viszont fel sem tűnt, hogy a piros-fehér-piros jelet felváltották a fehér-piros-fehér jelek (hiába, sokadik koránkelésem volt abban az időszakban), de ebből végül nem lett semmi gond, mert belesatlakozott a Zentral-ba, sőt még a szebb úton is jöttem. Feichten nevű házacska csoporthoz érkeztem, majd egy jobbossal felfele indult az aszfaltos út, hogy egy 200 méter méter után elkanyarodjon balra, itt jobbra mentem le, immáron keréknymra. Az elágazásnál hangulatos ház állt, megszokott módon mindenféle kerítés nélkül. A keréknym bevitt az erdőbe, majd újabb néhány házat érintettem, majd újra erdő szakasz következett. Itt az új túracipő kidörzsölte a sarkam, egy sebtapasszal orvosoltam a dolgot majd tovább mentem a szép erdei szakaszon. Az erdőből ismét kibukkanva, már látható volt a közigazgatásilag Zöbern-hez tartozó Pichl falu. Némi lejtő következett, majd balról, egy ház mögül csatlakozott be az alpannonia nevű túraútvonal (Fischbach-Köszeg), ami a Zentral-ral együtt halad egészen az Alpl hágóig. Nem sokkal később be is értem a hangulatos faluba és a buszmegállóban meglepő módon tapasztaltam, hogy még emberi időben, délre oda lehet érní Magyarországról is, persze csak hétköznap. Ha egyszer folytatom az alpannonia-t akkor jó lesz kiindulásnak.

5. a helytelen, de szebb úton Feichten előtt
6. kilátásféleség alakulóban
7. fenyves
8. Pichl
9. érkezik az alpannonia, innen nézve jobbról
10. kis kápolna Pichl "központjában"

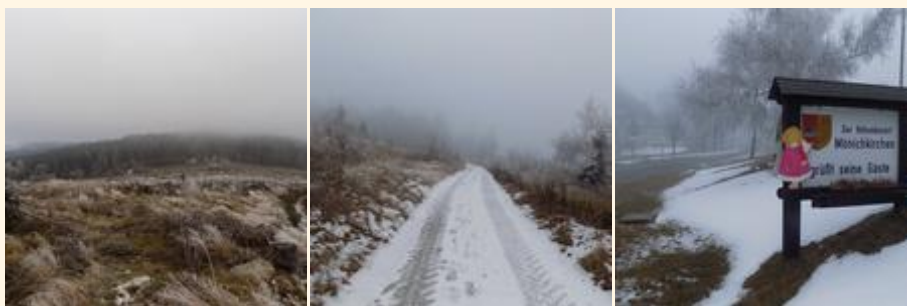
Innentől aszfaltos úton mentem a következő faluig, Schlag-ig. Útközben egy bácsi éppen vadászlest javított az út szélén megállt kocsija mellől. Schlag határában egy szép kastély állt, a kerítésen belül az egyik fára egy sárga lámpa volt rögzítve, a rendeltetésére nem sikerült rájönnöm. Beérve a faluba, a tűzoltószertárnál jobbra tértem le (velem szemben két ló táplálkozott a nekik rendszeresített etetőből egy társas lakóház udvarán) és néhány ház után magam mögött is hagytam a települést. Az út kicsivel rosszabb minőségűre váltott, az egyik kanyar belső felén valaki egy elakadásjelző háromszöget felejtett ott. Az út emelkedett, és az emelkedés tetőpontján egy kis elágazásban balra kellett fordulni. Már hallható volt a közeli autópálya hangja, nemsokára át is keltem rajta, majd a túloldalán egy kis emelkedő következett. Az emelkedő elejénél volt egy kis pihenőhely két paddal egy asztallal és egy Mária képpel. Itt megpihentem egy kicsit, ettem egy keveset, szerencsére jól álltam az idővel. Egy nem túl messzi háznál a lakója kint söprögetett, a kutyája szabadon volt engedve és alkalmi pihenőhelyemre remekül rálátott így hol ugatva, hol ugatva és közelebb jöve borzolta a múltkori krumbach-i eset után még ez irányban nem kevésbé paprikás hangulatomat. 10-15 perc után folytattam az utamat felfelé, egy idő után a szintnek köszönhetően értékelhető kilátásban volt részem. Mivel domb tetején voltam, itt már beköszöntött a téli idő: köd, jeges fenyőágak és hófoltok kísérték inntől egészen Mönichkirchen-ig. Érintettem az aznapi utolsó kis házcsoporthat, az egyik udvarán érdekes sziklakert-szerűséget láttam, különböző kis játék állatokkal. Nemsokára elfogyott az aszfalt és inntől már földúton és ösvényeken mentem tovább a téli, javarészt fenyvesekből álló szép erdőben.

- 11. schlag-i kastély
- 12. szokatlanul kockás út az autópályánál
- 13. kilátás a párás időben délkelet felé
- 14. apróságokkal feldobott sziklakert
- 15-18. nagyon tetszett ez a rész, a táblás kép címe: Célirányosan!

Az összefüggő erdő egy nagyobb tarvágásban ért véget, az ösvény is nagyobb jeges részek lettek hirtelen. Kiérttem egy szélesebb földútra ami pár 10 méter után elágazásba torkollott. Egészen közelről hallottam egy kis ér csobogását, meg akartam nézni: sikeresen meg is találtam, ugyanis a jobb lábam sikeresen belecsúszott a fű alatt rejtőző kis vízfolyásba, így a túra utolsó 2 km-ét vizes lábbal tettem meg. Megmáztam egy dombot, majd annak a túloldalán a házak előtt balra egy kis kitérőre lett volna lehetőség, de a ködös miatt semmit nem láttam volna, így továbbmentem. Itt már megérkeztem Mönichkirchen-be, kiérve a főúthoz feljebb sétáltam, majd a település üdvözlő táblájától balra eső emeletes épületben üzemelő vendéglőbe léptem be pecsételési céllal. A Zentral és az alpannonia füzetbe is sikeresen kaptam pecsétet, cserébe meghallgathattam a „józan” román munkások bugyuta kérdéseit meg hadoválásait. A bűdös cigarettájuk szaga az orromban el is kísért a buszmegállóig.

- 19. tarvágás
- 20. a végére egy kis hó is jutott a jó 900 méteres magasságban
- 21. Mönichkirchen, háttérben balra a pecsételőhely

Még volt egy jó negyed órám a buszig kifújni magamat. A megálló kis faépületébe egy magyar szemmel teljesen szokatlan készülékre lettem figyelmes: egy fadobozos telefonra amin keresztül a településen és környezetében fekvő turisztikailag nagyobb (Mönichkirchen is láthatóan a turisztikából él) helyeket lehetett hívni, méghozzá valószínűleg ingyen, mert se tarifát nem láttam, se pénzbedobónyílast. A busz befordult a központ felé, így összeszedtem magam és pár perc múlva be is futott a megállóba. 2,2 euróért vitt le a Aspanba az állomásra. Itt a váróterem radiátorára raktam száradni a zoknijaimat és a cipőimet, így mezítláb ültem a váróteremben, lehet ez beszédtema volt később a helyiek között. Itt az jutott eszembe, hogy tipikusan olyan népség területén járok akik inkább kicsengetik a fél eurót a budira, minthogy elmenjenek egy közeli fához elvégezni a kisebb dolgukat. Nem ebben a helyzetben voltam most, de a lényeg talán érthető így is. Szóval ezek alapján szokatlan lehetett szerény személyem látványa ebben az állapotban számukra. Nemsokára érkezett egy Desiro motorkocsis vonat

Fehring irányából, meg is indultak kifelé az emberek. Mondom biztosan összezár a másikkal ami korábban érkezett Bécsújhelyből és ketten viszik tovább az utasokat. Hát nem. Megmondom őszintén nem böngésztem át alaposan a menetrendet, mert az érkező vonat gyorsjáratként ment tovább, amit meg én néztem ki vonat (Bécsújhelyből frissen érkezett és ezzel zárt össze a már állomáson álló motorkocsi, így valóban dupla egységgel mentem tovább) az meg mindenhol megállt Bécsújhelyig. Na de sebjaj, ezzel sem maradtam le semmiről. Bécsújhelyről a megszokott soproni és győri átszállásokkal értem haza.

22. telefon a megállóban

23. Aspang állomás Desiroval

Folyt. köv. tovább majd jó időben, terveim szerint nagy zsákkal.

2017

Zentralalpen: Auf der Schanz-Mönichkirchen(- Tauchen-Schaueregg) (2017. május 23.-25.)

Május végi harmadik három napos szabadidőmre a tavaly szeptember óta tervezett SNP Jánoshegy-Dóval szakasz volt betervezve, a túratársammal egyeztetve. Néhány nappal az indulás előtt szembesültünk vele, hogy pocskék idő lesz azon a részen és még a nekem hiányzó további szakaszokon is. Így foszlott szerte ez az elképzelésem, hogy kereken egy év alatt járom be a legkomolyabb és leghosszabb szlovák jelvénytérítő mozgalmat (június végén indultam tavaly, de mivel nem mentünk a dóvali szakaszra, így az tolódot tovább). Tehát át kellett variálnom az egészet, mert nem akartam itthon maradni, meg magyar túrához sem volt kedvem, mivel rákészültem a magashegyi témára. Osztottam-szoroztam és a tavaly ősszel megkezdett osztrák mozgalom, a Zentral folytatását hoztam meg döntésként. Mivel a túratársamnak ebben a formában ez a verzió nem felelt meg, így egyedül keltem útra és poroltam le az első kötet igazolófüzetét. Nagyzsákkal és sátorral a hátamon indultam útnak az 57 km-es túrára és még volt 6 ráadás km is, tehát összesen 63 km-t mentem.

A logisztika nem volt bonyolult, az első hajnali személyvonattal utaztam Győrig, utána átszállás után Sopronig. Sopronból 8:44-kor induló Jenbacher motorkocsival mentem Bécsújhelyig. Itt pár perc múlva be is futott Csehország felől a kék Railjet, ennek a fedélzetén utaztam Mürzzuschlag állomásig. Útközben az ablakra tapadva csodáltam a Semmeringbahn szép vonalvezetését. Mürzzuschlag-on volt egy nagyjából háromnegyed órás pihi, innen egy modern Cityjet motorvonattal utaztam Kindberg-ig. Még indulás előtt szóltam a mozdonyvezető kollégának, hogy szeretném a napi egyetlen buszt elérni Kindberg-ben, amivel a túráim kiindulópontját Auf der Schanz-ot érhetem el. Telefonált a kindberg-i forgalmi szolgálattevőnek és megnyugtatóan, hogy elérem.

A Railjet-en jött a jegyvizsgáló és le is kezelte a több mint 13 eurós (ha jól emlékszem egészen 13,3) Sopron-Kindberg félárú jegyemet, azonban a személyvonaton nem volt jegyvizsgáló, azonban Kindberg-ben láttam felszállni két „jegyellenőrt”, szóval ezekkel a dolgokkal vigyázni kell, mert jegy nélkül utazóknak nem 2 euró a bünti (ha jól emlékszem, csak akkor van drasztikus büntetés ha a "kontrol"-t végző embertől sem hajlandó jegyet venni a delikvens, ekkor intézkedhet a sokszor ellenőrzést végzőkkel együtt lévő rendőr is). Útközben egyvágányozás miatt összeszedtünk pár perces késést, ami pontosan elég indíték volt, rá hogy a vonatról leszállva rohanjak az aluljárón át az állomás előtt lévő buszmegállóba. A busz is késett pár percet, így nem volt szerencsére semmi gond a papíron 3 perces átszállással. Amikor kértem a jegyemet (4,2 EUR, kb 15 km táv) a sofőr rákérdezett, hogy honnan jöttem, mondtam hogy Magyarországról. Erre egy „gondoltam” volt a válasz, tehát a buszvezető is magyar volt a buszon! Le is telepedtem az első helyre és beszélgettünk útközben. Nem túl jó képet festett a külföldi munkavállalásról és ezt mások is megerősítették már máshol, szóval nagyon nem egyszerű ez az egész. Magyarországra már csak a jó hírek szoktak eljutni, a negatív velejárókat meg sokszor bagatellizálják. Néhány kisebb falun haladtunk át a „nyugdíjas járat”, az utolsó falu, Stanz im Mürztal után elfogytak az utasok, ketten maradtunk a járaton a sofőrrel. Hát igen, Ausztriában nem annyira kiterjedt a

tömegközlekedés, főleg nem a buszhálózat, tekintve, hogy majdnem mindenki kocsival utazik és az életstílus is eleve más mint itthon. Ami meg van busz, ahhoz finoman fogalmazva is alkalmazkodni kell. Konkrétan a Kindberg-Birkfeld járat amin utaztam az csak napi egyetlen buszjárat párt jelent és ez is csak munkanapokon közlekedik és csak iskolai tanítási időszakban. Szóval nem kis kötöttségek ezek, de legalább el lehet érni itthonról, van ami teljesen esélytelen kategória. Egyre magasabbra szerpentineztünk fel az úton, közben pár ponton szép kilátás nyílt a völgyre, amiben eddig haladtunk. Pár perces késéssel érkeztünk meg Auf der Schanz (1171 m) vendégháza (Gasthaus) előtti megállóba, ahol elköszöntem és leszálltam. A cuccomat letettem a vendégház vendéglő részének ajtajában lévő padra és bementem pecsételni, a pultnál bőven akadt választék a pecsétekből. Nyomtam az alpannonia térképes igazolófüzetre, a saját Zentral füzetembe és Sétálós kollégáéba is, ugyanis ekkor még nem lehetett tudni, hogy mikor jön erre, ha nem nyomtam volna neki a füzetbe akkor hoppon is maradhatott volna, mert a vendégház hétfőn zárva van. Ő már ekkor lejárta az alpannonia keretein belül az Alpl-Mönichkirchen szakaszt, akkor még nem volt Zentral füzete, így engem kért meg, hogy pecsételjek neki. Végezve az igazolással, el is indultam a szikrázó napsütésben az útra, így újra útra keltem az úton amiről annyit álmodoztam meg tervezgettem az elmúlt hónapokban. Egy ösvény melletti kereszt (sok van belőle az út mentén) szomszédságában léptem be az erdőbe, tetszett a fenyves amelyben az emelkedős utam vezetett.

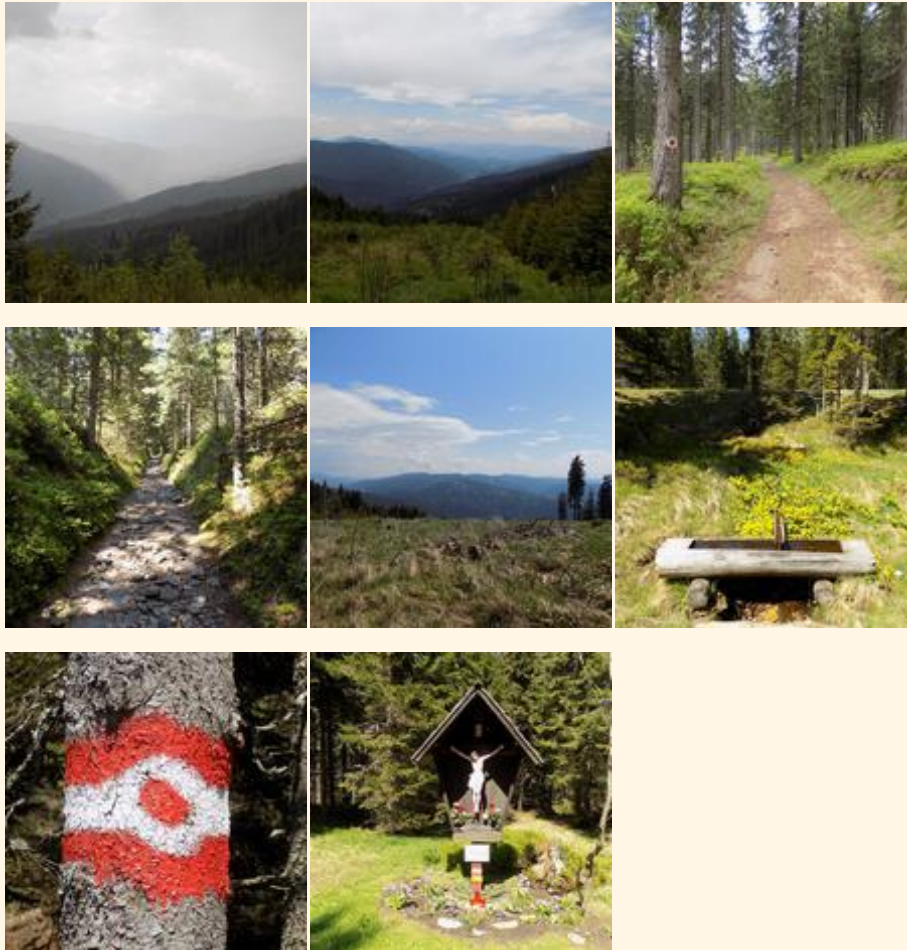

1. Semmeringbahn részlete
2. Auf der Schanz vendégháza
3. indulás!

Itt tűnt fel, hogy a szabványos piros-fehér-piros téglalap alakú jelzés helyett piros pöttyöt követek fehér szegéllyel, román minta szerint. Nem volt más út, mondtam csak ez lehet a helyes út. Később sajnos levontam azt a következtetést, hogy kapásból három féle jelzés van: téglalap alakú piros-fehér-piros és fehér-piros-fehér és a már említett pötty. Jó pár km-rel odébb pedig az éppen 702 (02 ugye a Zentral száma az osztrákoknál, az első számjegy szempontjaira még nem sikerült rájönnöm, Burgenlandon 9-es volt, most 7-es, később 5-ös lesz, majd újra más) szám helyett valamilyen huszadrangú 731 volt a jelzéssel ellátott lemeztáblán. Szóval összegezve nem értem ezeket a dolgokat és az osztrák rendszer- és szabálykövető felfogásba nem tudom ez hogy fér bele. De lehet, csak magyarként katyvasz az egész. A szomorú az, hogy mérgegrága f&b térképekből sem lehet sokkal okosabb az ember, amit pedig végképp hiányosságnak tartok a források és a bivakhelyek is csak elvétve vannak feltüntetve. Legfőképpen a források helye kulcsfontosságú egy több napos magashegyi túrán, szerintem. Ebből a szempontból a szlovák mapy.hiking.sk nagyon felrakta a léceket, annál összeszedettebb és sokoldalúbb felülettel még nem találkoztam és megmondom őszintén a precíznek tartott osztrák szomszédunknál ezt erősen hiányolom.

Visszatérve a túrára, az ösvény később keréknyomná bővül és találkoztam két kutyát sétáltató bácsival az úton. Még pár száz métert mentem a fülledt melegben, utána az idő beborult és egy pontnál kilátás nyílt Kindberg felé a völgyre ahol buszoztam és láttam, hogy a teljes fehér függöny el van húzva, mondom ennek nem lesz jó vége. Megtettem még egy pár lépést és rá is kezdett az eső. Behúzódtam egy fenyőfa alá és ott vártam meg a zápor végét, ez egy fél óra kényszerpihenőt jelentett, de cserébe nem lettem csurom vizes. Az idő tisztulása után mentem tovább az emelkedős úton mely nem sokkal később hangulatos széles ösvénnyé vált. Egy elágazás után ismét keréknyomon mentem egy darabig, majd ismét ösvényre váltott az út, eleinte szuszogató köves emelkedőn. Felérve az aktuális magaslatra egy kereszt után némi lejtő következett a fenyvesben vezető úton, majd egy következő elágazás (itt sem voltak egyértelműek a jelek) ismét emelkedni kezdett, újra egy széles köves úton haladtam. A zápor után távolinak látszó szélérőművek egyre közelebb kerültek, néhánynak már egészen közel volt. Egy forrásnak álcázott pataknaál (Sétálós írta le így miután bejárta ezt a szakaszt is) feltöltöttem vízkészletemet, majd mentem tovább a tikkasztó melegben a köves úton. Egy kis ösvény-szerű átkötés következett a köves utak között, ahol Szauron szemére hasonlító jelzéssel találkoztam, hogy bővítsük a

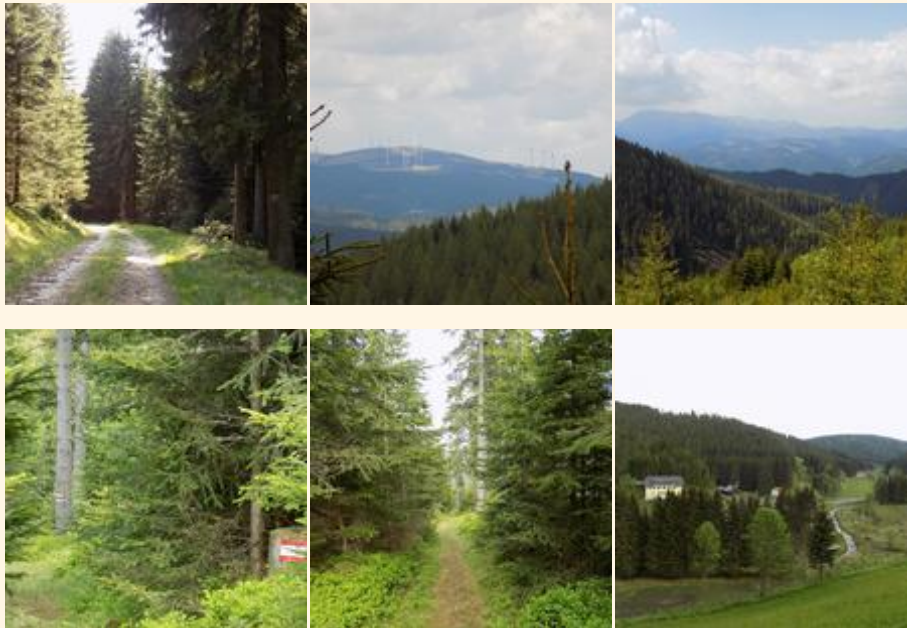
repertoárt. Egy emelkedőről lejutva érkeztem egy újabb elágazáshoz ahol ezúttal már táblák is voltak (a szlovák smerovnik-ok lényegesen gyengébb, osztrák változatai). Itt sem voltak egyértelműek a dolgok, a sárga nyíl alakú táblák felsoroltak vagy 6, 7-essel kezdődő három számjegyű utat, gyanítottam, hogy itt jobbra kell letérnem, ugyanis lábam „kilométer-számlálója” szerint is aktuális volt a Schanz-tól 6 km-re lévő Walserkreuz pont. Az elágazás szomszédságában modern gépeikkel dolgozó favágó brigád vezetőjétől kérdeztem meg és megerősítette az álláspontomat, hogy jobbra kell tovább menni Alpl felé és az általam keresett Walserkreuz (1408 m) száz méterre van az elágazástól. Megköszöntem az útbaigazítást, meg is tettem a kitérőt a szép kivitelű kereszthez, majd a táskámat újból a hátamra véve indultam tovább.

4. eső közeleg
5. ugyanaz a völgy eső után
6. fehér-piros pötty
7. köves és emelkedős ösvény
8. kilátás keleti irányba
9. "ál forrás"
10. Szauron szeme jelzés
11. Walserkreutz

A favágók munkaterületének végén a területre behajtást megtiltó tábla volt kihelyezve, nem tudom, hogy ezt egy ilyen szabálykövető környezetben is mint ami ott van, mennyire veszik komolyan. Szép fenyvesek szomszédságában ereszkedtem lefelé, néhány ponton korlátozott kilátás is volt, tetszetősek voltak látóhatárt lezáró, saccra legalább 1800-2000-es hegyek. Bő 2 km után a kövesútról füves keréknyomra tértem rá és ereszkedtem lejjebb. Egy fára szerelt vadászles mutatkozott jobbra, ilyen megoldást se lát túl sűrűn az ember. A füves keréknyom egy kijártabb keréknyomba torkollott, ahol kilátás nyílt a másnapi szélerőmű erdőben vezető útvonalra és a távolabb, de már értékelhető közelségben lévő házikókra, amelyek már Alpl közeledését jelezték, de odáig még hátravolt pár km. Egy számomra nehezen érthető letérés következett a keréknyomról (pl ez az kérdéses pont amin se a netes se a papír alapú nem segített, így követtem a ritkás jeleket) egy vizenyős útra, majd a jelek ismét felvezettek egy másik keréknyomra. Nekem amolyan OKT börzsönyi részén lévő útkerülgetés jutott erről eszembe, se ott se itt nem látom értelmét ennek. Na, de lehet, hogy nem jól gondolom

és a keréknyom teljesen más felé vitt volna el, így le is zártam magamban a dolgot. Ismét csak 731 feliratú piros-fehér-piros táblácskák jöttek szembe az úton, amikor az ember haladna és nem teljesen biztos a dolgában ez mérsékelt mókás dolog, de bíztam a megérzéseimben és rutinomban így rendre megtaláltam a helyes utat. Nemsokára kibukkantam a távolról látott egyik házikó feletti erdőhiányos részen, majd újra fenyőfák szegélyezték utamat. Nemsokára ismét egy letérés volt egy ösvényre a keréknyomról, az elágazásban kamerára figyelmeztető tábla az erdőben (ez mondjuk vicces dolog, de Medvedie-nél is láttam ilyet Szlovákiában az SNP-n) és persze az elmaradhatatlan „egyértelműsítő” 731 tábla is ki volt rakva. Az ösvény hangulatos volt amire rátértem és ezen ereszkedtem tovább, majd egy újabb keréknyomra tértem le és egy kis kápolnát érintve jutottam le Alpl (967 m) falucska határába.

12. ereszkedés a fenyvesben
13. látszik a következő nap "anyaga"
14. kilátás északi irányba
15. variációk egy témára: lényeg, hogy legyen valami jelzés
16. Alpl felé az ösvényen
17. közeleg Alpl

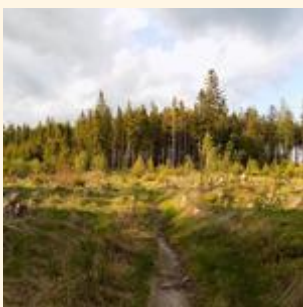
Azaz, hogy első nekifutásra csak jutottam volna mivel az utat keresztező patakon a híd még csak épülőfélben volt. Mivel közel sem átugorható szélességű volt a patak, így először a kicsivel feljebb kidőlt faágon terveztem átegyensúlyozni. A kidőlt fáig vezető csapás kiváló kullancs begyűjtőhely lehetett volna, az élősködők beszerzése ezúttal szerencsére elmaradt. Amint nagyzsákostul ráálltam a kidőlt fára rájöttem, hogy ez nem fog menni, így ráültem a törzsre és ülve próbáltam meg átkúszni a túloldalra. Egy óvatlan pillanatba egyensúlyomat veszítve lefordultam a törzsről és csak a gyors reflexemnek volt köszönhető hogy nem borultam bele a vízbe. A rövidnadrágom kis része és a derekamra kötött kapucni pulcsi széle így is vizes lett, a karom és a combon belső fele pedig kisebb mértékben felhorzsolódott ahogyan rászoritottam magam a törzsre. Ennél a pontnál untam meg a bohóckodást, visszamentem a leendő hídhoz, cipőmet és zoknimat levette szitkozódva keltem át a jéghideg vízen és az éles köveken. A túloldalon ledobtam magam és megvártam még megszáradt a lábam. Újra útra kelve értem ki a falucska főutcájához, a „központba”. Egyik oszlopon útjelző táblák, mellette fabódén pedig sárga postaládák és becsületekasszás zacskós újságos. Innen pár lépésnyire fekvő múzeumban lehetett a Zentral-os igazolópecsétet beszerezni, ezekből is került mind a három igazolófüzetbe. A falra volt kitéve a Kriglach-ból idáig csak pénteken (!!) közlekedő kisbusz menetrendje. Ezt leszámítva amúgy semmilyen tömegközlekedés nincs itt, ezt a témát az ÖBB oldalát böngészve télen alaposan kiveséztem.

18. hiányzó híd

19. múzeum Alpi-ban

Innen indulva némi útkeresés után meredek emelkedő vezetett a szép fekvésű falucska völgyéből. Holtpont következett, akkor és ott nem tartottam magamat odavalónak, ez az érzés többször is előjött a túra alatt. Számomra sokkal otthonosabb egy magyar viszonyokhoz jobban hasonlító szlovák túra, ahol a jelzések és smerovnik-ok is egy magasabb bizonyosságtudatot adnak a túraútvonal kapcsán. A meredek emelkedős ösvény végén az út egy legelő szélén lévő ház és gazdasági épületek közé vitt be (a tulajnak nem volt ellenérzése az ott jártammal kapcsolatban, beszélt hozzám németül, de én azt nem sok sikerrel értettem meg), majd egy köves keréknymon vezetett k az Alpi-t elkerülő főúthoz, melyen átkelve ismét emelkedőn fekvő keréknymon haladtam tovább. Amikor az nagyobb emelkedése megszűnt akkor csatlakozott be jobbról, Fischbach felől az alpannonia útvonala. Emelkedés volt továbbra de már csak lényegesen kisebb mértékben. Nemsokára jobbra letérési lehetőség volt Sankt Kathrein am Hauenstein felé. Ezek után már látszódott, hogy lassan de fogyni kezd a világosság, de azért még futotta a naplemente erejéből egy-egy napos megvilágítása az útnak főleg az egy-egy irtásosabb részen. Kisvártatva ismét egy elágazás következett, 4 irányba is, az út szélén két kereszttel (Mariazellerweg közelsége „indokolja” a sok keresztet az út mentén), itt már lehetett látni 02 jelű Zentral táblát is. Nem sokkal később egy irtásos részen kivezetett az ösvény egy keréknymomra, kicsivel távolabb látszódott két tanya is, belegondoltam, hogy mennyire nyugis lehet ott élni. Ezek után pár perc múlva balról egy kis ház jelezte, hogy megérkeztem a már várt Hauereck pontra. A hegy neve után elnevezett házikó, melyben szállást is adnak most teljesen kihalt volt, ugyanúgy ahogyan a közelben sem volt senki. A ház mellett hangulatos tavacska tetté szebbé a helyet. Ennél a pontnál is volt egy elágazás, a változatosság kedvéért 736-os számmal, azonban itt teljesen egyértelmű volt az útvonal így hamarosan el is búcsúztam a kis faháztól és kövekkel tarkított emelkedőn mentem tovább az erősen sötétedésnek indult fényviszonyok között. Ekkor már tekergettem a fejem jobbra-balra sátorhelyet keresve, amelyet nem sokkal később meg is találtam a úttól jó 20 méterre a fenyőfák közötti füves területek egyikén. Fel is állítottam éjszakai szálláshelyemet (Ausztriában tilos a vadkemping). A sátorral szemben 2-3 szélérőmű is volt a közelben, suhanó hangjukat a sátorban is hallottam, tehát a korábban említette szélérőmű „erdő” széléig eljutottam. Főzőmmel melegítettem teavizet és magammal hozott két babgulyás konzerv egyikét elfogyasztottam vacsorára. Este 10 óra után valamivel lett teljesen sötét és sikerült is elaludnom a régebbi típusú vastagabb hálósákban.

20. Alpl-t elhagyva

21. lemenőben lévő nap fényei

22.-23. Hauereck "hüttéje" és a kis tavacska

24. naplemente

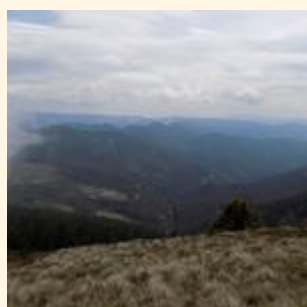
Éjszaka és hajnalban többször ébredtem fel arra, hogy veri az eső a sátrat (megjött az előrejelzés szerinti eső), emiatt is meg amúgy sem aludtam jól. Nem akartam az esőben összecuccolni, így bő másfél óra késéssel indultam csak el az aznapra tervezett 30 km körüli utamnak, nagyjából a Hochwechsel alatti erdőhatárig terveztem eljutni. Pocsék ködös időben keltem útra, időnként esett is az eső. Emelkedős út továbbra is tartott első pontosan behatárolható pont a Rattneralm (1438 m) volt, amely egy nagy faházat jelentett. Az Alpok keleti végén elég sok magashegyi legelő található, ezek mentén haladtam egész sokat az elkövetkező egy napban. Egy helyen levezettek a jelek a szélerőművek köves üzemi útjáról, de visszatértem rá, mert a ködben így láttam jónak, és a bakancsom is jobban értékelte a jobb minőségű utat. Egy újabb faházat (Stoarieghitt'n, 1500 m) érintettem, majd a Steinriegel 1577 méteres magaslata következett egy kereszttel, a köd miatt természetesen nulla kilátással. A szomszédos szélerőmű alsó felén a építésének fázisait bemutató képek voltak ragasztva körbe. Tovább is mentem a széles és továbbra is kitartóan ködös időben. Nemsokára szögesdrót kerüléses átjáróban léptem át a legelő határát és hagytam el a köves utat. Többsávos, helyenként kissé saras ösvényre tértem rá, amely nem sokkal később egysávos lett. Mit ne mondjak pocsék volt hangulatom, ahogyan az újabb szögesdrótos kerítéseken átkeltem. Pár sziklát és viharvert erdőszélt érintve egy fenyőfák szomszédságában értem el a Roseggerhaus-t. Belépve a házba az emeletről hangokat hallottam, így felmentem a lépcsőn és az étkező részben ülő férfiakhoz értem. Kérdezte a pultos, hogy mit iszok, de mondtam hogy pecsételni szeretnék és az odakészített pecsétet elvéve a helyükről leültem elvégezni az adminisztrációt. Közben tovább folytatták beszélgetésüket, természetesen mindegyikőjük kocsival érkezett fel ide, csak én voltam a megszállott gyalogló. Végezve a dolgommal, visszatettem a pecsétet a helyére és elköszöntem. Kiérve az épületből elkezdett esni az eső...a bejáratnál lévő favályúba vezetett vízből feltöltöttem az üvegeimet és felvéve az esővédő cuccot útra keltem. A következő emelkedő végén állott a Pretul (1590 m) magaslatán álló kis kilátó-féle építmény. Kilátónak nehezen lenne nevezhető a pár lépcsőfokkal feljebb lévő kilátást nyújtó kőépítmény, de mégis csak a föld felszíne fölött van kicsivel. Felmentem a tetejére, teljesen értelmetlenül, mert a ködben csak egy-egy nagyon kis szelet látszódott a tájból, az is éppen csak akkor amikor az erős szél által fújta párafelhők úgy gondolták. Szép időben biztosan szép lehet ez a gerinctúra, az alpannonia füzet „fenséges útvonal”-nak nevezi, nekem ebből nagyjából semmi nem jutott.

- 25. visszanézve a tegnapi hegyek irányába másnap reggel
- 26. Steinriegel magaslatán, masszív nulla kilátással
- 27. folytatódik az érdekes túra
- 28. Roseggerhaus
- 29. Pretul "kilátója"

Az idő kitartóan pocsék volt egészen a túra legmagasabb hegyéig, az Roseggerhaus-tól 6 km-re fekvő Stuhleck-ig. Az odáig vezető utat a köd, eső és eseménytelensége végett nem is részletezném túl, a szélkerekek alatt, meg megint másik kerítéseken átkelve elég unalmas volt, nem is fotóztam sokat ezen a részen. A túra legmagasabb pontját a Stuhleck 1782 méteres csúcsa jelentette, a csúcson egy kereszt állt és hozzá közel egy Alois-Günther Haus névre hallgató menedékház állt. A ház zárva volt, a bejáratnál egy kis előtér volt szükség menedékként kinyitva. Mivel a ház zárva volt, pecsét nem volt sehol, így itt nem tudtam pecsételni (dátumos igazolóképek készültek). Remélem, hogy a Roseggerhaus-ban elkövetett lenyomatokat elfogadják (érdekes, hogy a Roseggerhaus nem igazolópont, mégis van ott számmal ellátott Zentral pecsét, ez még egy adalék a „nem értem” dobozba). A szélvédett előtérben kajaszünetet tartottam majd ejtőztem egyet és tovább mentem. A háznál lévő hőmérő 8 fokot mutatott, de az erős szél miatt a hőérzet inkább a fagyponthoz közelített. A háztól lefele lejtős ösvény vezetett a 3 km-re lévő Pfaffensattel (1372 m) hágó/nyereg felé. A szélnek vagy a kibontakozó halovány napsütésnek köszönhetően kezdett kitisztulni az égbolt és egyre nagyobb területre sikerült kilátás formájában rálátnom. Ennek és az elvonuló felhőknek örültem.

- 30. tejköd a Stuhleck keleti oldalán
- 31. Alois-Günther Haus a Stuhleck csúcsán (1782 m)
- 32.-33. alakuló kilátás a Stuhleck-ről

A hegyről nyaktörő lejtők sorozata vezetett le egy, már az erdőhatár alatt lévő dózerútra. Kisebb és következmények nélküli úttévesztést produkálva már végig ezen mentem le Pfaffensattel-ig. A nyeregben szintén nincsen semmilyen tömegközlekedés, innentől fogva megálló sincsen. Egyedüli épületként a valamikor működő Pfaffensattelhaus állt a főút mellett, nem volt túl megkapó látvány a kopottas épület. Hátsó gondolatként felmerült bennem, hogy stoppolok egyet, elmegyek Müzzzuschlag felé (A Stuhleck-ről amúgy van oda jelzett út) haza és még azt is elfelejtem, hogy valaha erre akartam járni, de ezt a negatív gondolatot leküzdöttem és ismét folytattam az utamat a keréknymon elhagyva a házat és a hozzá tartozó fészert. Az

erdőbe ismét belépve egy sorompót kerültem ki, majd pár száz méter után el kellett hagynom az utat egy újabb katolikus emlékhely mellett. Az itt lévő padon pihentem egy kicsit, majd nekivágtam a meredek hegyoldálnak.

34. Stuhleck-ről lefelé

35. Pfaffensattel

36. ismét váltakozó jelzések az erősen emelkedő ösvényen

Emlékeztettem magamat, hogy a Zentral távolabbi részein még sok ilyen és még ennél is durvább vár majd rám. Végiggondoltam azt is, hogy a nagyzsákos és sátrazós megoldást nem fogom erőltetni a Zentral-on, előfordulhat még, hogy alkalmazom, de nem ez lesz az alapfelállás, meg aztán idővel a terep lehetetleníti ezt el. Inkább megyek kisebb tömegű zsákkal többet/könnyebben egy nap mint hogy az egész napos cipekedés elrontsa az egész túrát, itt már be kellett látnom, hogy ez nem az a terep, ahol sokat lehet menni ezzel a taktikával. Nem mellesleg a sátrazás tilalma is belejátszik a kérdés mérlegelésébe.

Biztos vannak akik képesek rá (pl. Everest-et, vagy akár komolyabb alpesi hegyeket megjárt hegymászó kirökhögi ezeket a nehézségeket, persze ez korántsem jó viszonyítási alap), de én nem tervezek eljutni ilyen szintekre. Szóval maradnak a hűtték, ameddig ez anyagilag lehetséges és kifizetődőnek tartom (erősen felmerül ebben a kérdésben, hogy mi számít kifizetődőnek és mi nem). Sétálás találkozott távolabbi részekben Zentral-ozókkal, ők nagyjából egy 30 literes zsákkal nyomták az utat, és az éppen aktuális hűttében ettek, ittak és aludtak. Mindez nem vágta őket anyagilag földhöz. Mi, átlag magyar túrázók nem erre vagyunk nagyrészt anyagilag berendezkedve, de hát persze ez egy másik ország, más szemlélettel és életszínvonallal.

Felértem egy magaslatra, melyről kilátás nyílt visszafelé a Stuhleck irányába. Innen hangulatos ösvény vezetett tovább, nemsokára a Kis- és Nagy-Pfaff (Kleiner-, Großer Pfaff) került a látótérbe, Sétálás tett kitérőt mindkettőn amikor az alpannonia-t járták be, én kihagytam ezt. A távoli kétezsresek csúcsát felhő borította, viszont szépen látszott a Semmering határában lévő kilátó (Semmering-ből indul az alpannonia alternatív útvonala).

37. visszanezve Stuhleck-re

38. közeleg a Kis- és Nagy-Pfaff, ezek alsó oldalában vezetett utam

Kiérve az erdőből egy kis tavacska szomszédságában, réteken át vezetett az út, távolban megpillantottam a mai úticéлом közelében fekvő Hochwechsel csúcsán lévő kápolna tornyát. Innen nézve kicsit sem markáns csúcs még bőven odébb volt, hátam mögött a Stuhleck még jó ideig látszott visszafelé nézve. Egy-egy ponton már jutott némi összefüggőbb kilátás a távolabbi hegyek felé. Az út kacskaringózott egy kicsit, majd szép fenyőerdőbe értem, az ösvény lejtett, majd belecsatlakozott egy kijártabb keréknyomba. Hamarosan ez az út is belecsatlakozott a hátam mögül érkező, már említett Semmering felől érkező alpannonia útvonalba. Így jutottam le a következő aszfaltos főútra, a Feistritzsattel (1290 m) nevű nyeregbe. Pfaffensattel-től 5 km-t jöttem, 2 óra alatt, nem éppen a legjobb tempóm volt ez. Az aszfaltos úton tettem meg pár métert elérve egy szintén aszfaltozott félreállási lehetőséget, amelynek végében egy kis faház, egy kereszt emléktáblával és egy pad állt asztallal. A nyeregben van mindkét irányban buszmegálló, de ki van írva mindkettőbe, hogy a járatok ezt a megállót nem érintik, tehát itt sincsen tömegközlekedés. Az egy buszjárat páros Schanz óta ez a harmadik

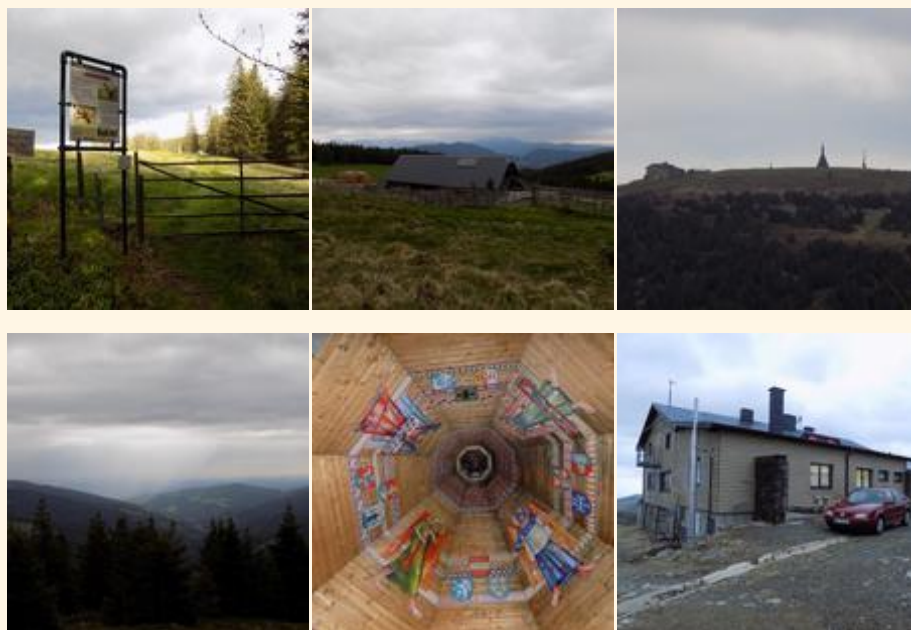
hágó/nyereg ahol nincsen tömegközlekedés (az Alpl-nál lévő kisbuszt leszámítva amiről fogalmam sincs milyen feltételekkel vehető igénybe, feljön-e ha nem jelzi előre senki az utazási szándékát stb.), jócskán megnehezítve ezzel a szakaszolást. Az ÖBB oldalán kutatva még télen találtam egyetlen buszt reggel 6 óra körül, de az is innen km-ekre fordul meg. A padtól nem messze útjelző tábla (szerintem csak 1286 méteren voltam) és szomszédságában kőalkalmazatosság jelezte, hogy Alsó-Ausztria/Niederösterreich megyében” vagyok. A padon ücsörögve kifújtam magamat, majd elindultam egy 02 tábla mellett, amelyből már erre a napra több jutott mint tegnapi. 7 km volt még hátra a Hochwechsel kápolnájáig.

39. kilátás északnyugat felé
40. lefelé Feistritzstätt felé
41. csatlakozik az alpannonia jobbról
42. Feistritzstätt

Rövid ösvény következett, majd keréknymon haladtam egyre feljebb, közben egy-két ponton kilátás is nyílt a környékre. Keleti irányba az egyik dombtetőn látszódott egy építés alatt álló szélerőmű kezdemény. A keréknymom még egy jó ideig kacskaringózott az erdőbe enyhe emelkedéssel, majd egy legelőhöz értem el, ahová forgókapun (!) jutottam be és ki. Közben jócskán kezdett elborulni az ég. Még itt is látszódott a pár órával ezelőtti Stuhleck és tetején a menedékház is. Az összefüggő erdőt egyre több tisztás szakította meg, nemsokára elértem egy tanyát, melynek udvaráról szép kilátás nyílt északi-északkeleti irányba. Az udvaron állt egy autó, de amúgy semmi más életjelet nem láttam. A telek és háztulajdonosakat nem zavarja a turisták mozgása, ha ellenkezőleg lenne, akkor biztos nem így vezetne az útvonal. A faház sarkára volt egy útjelző tábla felszögelve és a ház előtti kerítésen egy kapun keresztül lehetett átkelni amely után karám-szerűen terelte a természetjárót a helyes irányba. Átbukva egy dombon az ösvényen ismét átkeltem egy forgókapun majd egy kis elágazásba értem (Hármashatár/Dreiländereck pont, 1561 m, 6 °C-ot mutatott a kirakott hőmérő), ahol egyenesen kellett továbbhaladnom. Meredek emelkedő következett felfele, útközben egy sráccal is találkoztam, akitől megtudtam, hogy a Hochwechsel csúcsán álló Wetterkoglerhaus nyitva van, amely pecsételőhely is egyben. Vicces módon Ahoj!-al köszöntem el tőle, hát ez van akkor, ha két külföldi országba is túrázik az ember egyszerre. Az emelkedő megszélidült, hogy feljebb értem és az összefüggő erdőt a füves gerinc hegyoldal és a két oldalt fenyőfás környezet vette át. Távolban megláttam a Wetterkoglerhaus-t, lelkes lettem a látványától, ugyanis így már közeledtem a kiszemelt célhoz. Megfordult a fejemben, hogy ha normális árat mondanak, akkor ott maradok éjszakára és hanyagolom a sátrazást, cserébe viszont korábban kell indulnom reggel, mivel már tovább nem megyek. Ha ez nem jön össze akkor még mindig ott van a hátamon a sátor, úgy voltam vele. Egyre inkább alakult a szép kilátás keleti irányba, a képet csak az esőfelhők árnyalták. Az ösvény leért a hegynék az oldalából ahol eddig haladtam és nyereg (itató, szögesdrót kerítés a legelő tehének miatt) után nekivágtam a Hochwechsel-nek. Nem sokkal később tőlem jobbra a kerítés túloldalán egy tűzoltóautó haladt, ezt nem tudtam hová tenni magamban. Elkezdett szemerkélni az eső, én viszont az ismét keréknymom bővült úton hamar felértem a Hochwechsel-re. Az eléggé szétterülő csúcsról volt kilátás, de az erős szél és az eső miatt nem sokat fényképezkedtem. Benéztem a kápolnába és átfutott az agyamon, hogy mi lenne ha itt éjszakáznék. Csak egy bökkenő volt ezzel, ugyanis kívülről zárható volt az ajtó és ha valaki gondol

egyed és bezárja akkor elég sokáig ordibálhatok mire kiszabadulok. Ezek után a házhoz mentem, mely előtt egy traktor parkolt. Traktor 1743 méteren! Fél órán belül a második szerintem nem ide illő járművel találkoztam, de hát nem vagyok én helybéli, lehet ez itt tök mindennapos dolog.

43. tehénveszély és forgókapu

44. tanya szép háttérrel

45. közeleg a Hochwechsel: látszik a Wetterkoglerhaus és a kápolna

46. kilátás keleti irányba (Magyarország felé)

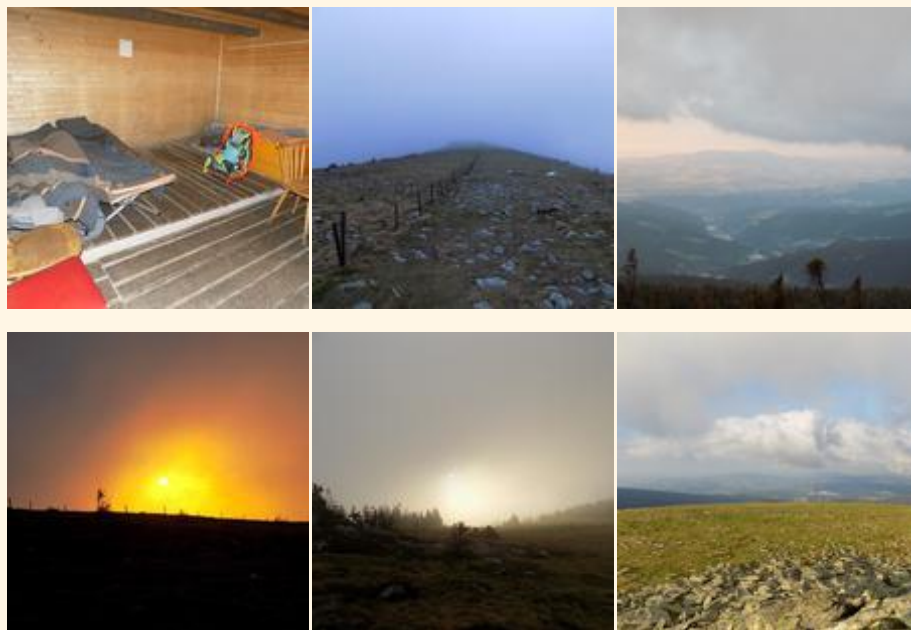
47. a kápolna tornya belülről

48. Wetterkoglerhaus

Beléptem a házba (kedden szünnap) és az étkező rész pultjához mentem, hárman tartózkodtak a helyiségben, a traktor tulajdonosa és egy férfi és egy nő a pult mögött. A hölgynek előadtam, hogy szeretnék pecsételni, ezt hamar el is intéztük. Mivel az ablakból ráláttam a Mönichkirchen felé következő nagyjából 2 km-es védtelen, füves gerincre, ezért rákérdeztem a szállásra. 24 euró lett volna, mondtam, hogy ez egy kicsit sok lesz. Természetesen a kis kápolnában nem engedték az alvást, mert hogy ott hideg van. Némi eszmecserét folytattam a férfival, majd felajánlott egy szükségsszobát a ház alsó felében, 6 euróért. Az ár nem tartalmazta a fürdést, kíváncsi lettem volna azt ungarische helyett „österreicher wanderer”-t mondok, akkor mi lett volna a hozzáállás. Lehet, hogy kaptam volna törülközőt is. Na, de nem így történt, mindent összevetve megnéztem a helyet és kiperkáltam a 6 eurót a szükségsszobában alvásért. Annál is inkább ajánlott volt ez a megoldás, mert látták a sátram és közölte a hölgy, hogy tilos sátrazni és ha tovább megyek úgy hogy ők ezt tudják, akkor lehet utánam jön az imént látott tűzoltóautó és ha ők mondják, hogy tilos az nem biztos, hogy kijött volna 6 euróból. Legalábbis kinéztem belőlük az efféle szabálybetartatást. A szükségsszoba, amelyet a téli hónapokra tartanak nyitva menedékhelyként, ameddig a ház zárva tart, felszereltsége eléggé primitív volt: két összecuskható ágy, asztal székekkel és paddal, pokrócok, egy mozgásérzékelős lámpa és egy segélykérő telefon. Fűtés és vízvételi lehetőség nincsen. A külvilágtól egy ajtó választott el. Amint lepakoltam érződni kezdett a 7 fokos hőmérséklet, így a konzervem és teavíz megmelegítése és elfogyasztása után le is dőltem a hálósákomba az egyik ágyra és magamra húztam a dög nehéz, de kevésbé hatékony pokrócok egyikét. Nem kevés időbe telt mire nem magzatpózból leledzettem a ágyon, ugyanis még ruhában feküdve is hideg volt. A régi fajta vastagabb hálósák pedig nem múmia kialakítású, így minden forduláskor a vállaimnál hő távozott a szabadba. Közben hallgattam a kopogó esőt és sűrű szél hangját kintről. Még ilyen körülmények közepette sem bántam, hogy nem kell bajlódnom a sátorral. Nagy nehezen tudtam csak elaludni.

Elég korán, 4:20-kor szól az ébresztő hajnalban, mivel nem akartam rohanni és el akartam a 9:02-es buszt érni Mönichkirchen-be. Erős túlzás lenni azt állítani, hogy jól aludtam, ugyanis érzésem szerint vagy negyed óránként felébredtem átlagosan. 5 óra környéki indulást terveztem ezért meg kellett tennem a közel sem kellemes lépést: fel kellett hajtanom a pokrócot és kibújni a hálósákból, mindezt úgy, hogy ezek alatt is fáztam. Hát mit ne mondjak, az idejét nem tudom mikor fáztam ennyire, vacogtam...begyújtottam a főzőm lángját és néhány tornagyakorlattal próbáltam úrrá lenni a helyzeten, de így is percekbe telt mire úgy ahogy

magamhoz tértem, a hőmérő szerint 7 fokal szobában. Szerintem a kápolnában sem volt melegebb, de ha ott alszok akkor persze nem lett volna 6 euró bevételek. A meleg tea jól esett, majd néhány falat után összeszedtem a cuccaimat és mindenre felkészülve, szinte minden ruhadarabomat felvettem és kiléptem az ajtón. Kint összefüggő köd és szél várt rám. Így kezdtem meg a lefelé utamat a háztól a gerincen, bal kéz felé sokáig elkísért a legelő határán lévő szögesdrót kerítés. A gerinc amúgy egyben Alsó-Ausztria és Stájerország határa is egyben. Ahhoz képest, hogy június hónap egy hét időtartamra volt, azért szükség volt a meleg öltözetre, melyet fokozatosan vettem le az idő javulásával. A széliránytól függően volt, hogy egy-egy fél percre kitisztult az ég és kilátás töredéket is lehetett látni. Hamarosan bal kéz felől gyönyörködhettem a napkeltében, mely szép volt még így felhőkön és ködön keresztül is. Ezek után már jobban kezdett oszladozni a köd. Egy emelkedő után, a háztól egy bő ¼ óras út után értem el a Niederwechsel magaslatát, ahol egy emléktábla és a kőrakás aljában egy fejfa volt található. A kilátás itt már kezdett egész értékelhető lenni.

- 49. Wetterkoglerhaus szükségsszobájában, összepakolás után
- 50. ködös gerinctúra
- 51. kilátás foszlány déli irányba
- 52. napkelte
- 53. misztikus fények
- 54. kilátás ismét déli irányba, jobb fényviszonyok mellett a Niederwechsel-ről

A csúcspont után először rossz irányba indultam el (Vorauer Schwaig felé), de szerencsére időben korrigáltam. A kilátás itt már egész jó volt, bárcsak ilyen lett volna Hauereck-Stuhkleck között is, meg reggel idáig. Leereszkedve az erdőhatár alá, szép fenyvesekben vezetett az ösvény egy jó ideig. Egy szikla is látható volt az erdőben. Ez a fenyveses rész volt a túra során az legszebbek közé tartozott számomra. Egy kilátópont után nem sokkal nyaktörő lejtésbe ment át az út, vigyázva kellett lépkednem a vizes köveken és a vizes talajon. Nem sokkal később bukkantam ki egy felvonó felső állomásra (1432 m) és a közelében fekvő nagy vendéglátással foglalkozó faházhoz, mely csak 9-kor nyitott ki. Ismét hangulatos fenyves következett, majd elértem a Mönichkirchen határában lévő Hallerhaus-t (1350 m, pénteken szünnap), melyben ismét pecsételnem kellett. Fél 8-kor értem oda, de életnek még semmi nyoma nem látszott. A ház mellett álló autóból következtettem, hogy valakinek kell bent lennie. Mivel innen még 4 km volt Mönichkirchen és rohanni nem akartam, így nem volt más hátra, elkezdtem hangosan köszönetni, hátha meghallja valaki. Így is történt egy hölgy morcosan dugta ki a fejét az egyik első emeleti ablakból. Általánosban 8 évig tanultam/tanították a németet nekem, annyit sikerült megértenem, hogy 9-ig nem lesz semmi, de utána mondtam hogy sietek, mert indul a buszom, így végül 8 órát mondott, hogy akkor tudnak pecsételni. Nem volt mit tenni, visszamentem a bejáratához és vártam, hogy nyissanak. Nem sokkal később egy bőven középkorú úr nyitotta ki nekem a bejáratú ajtót, aki a Hallerhaus honlapjáról ismerős volt. Elnézést kértem az ébresztőért, de a mosolyából ítélve nem bánta a dolgot, pár perc múlva neki is állt söprögetni, készülődött a nyitásra. Az ajtó belső oldalán volt a pecsét elhelyezve, mellyel nyomtam mindhárom nálam lévő füzetbe. Bosszantó dolog, hogy miért nem gyakorlat az, hogy ezeket kirakják olyan helyre ahol mindenki által hozzáférhető és akkor nem lenne ebből gond. Persze az

ilyen esetekre bőven van magyar példa is: a DDK-n például Kondorfán marhára logikus módon a kocsmajátó belső felére van rögzítve a pecsét.

55. reggeli fények a fenyőerdőben
56. kilátópont déli irány felé
57. a nap is a Zentral-ra süt!
58. Hallerhaus

Örültem a 8 óra előtti sikeres bélyegzésnek és ezután el is köszöntem. Jócskán lejtő úton haladtam tovább, majd egy kilátópontot követő ismételt lejtő után érkeztem meg Mönichkirchen Schwaig nevezetű részére. Egy szép fekvésű, szerintem mesterséges tó után egy nagyobb szálloda, majd ismét egy tó következett. Az út másik oldalán néhány ház állt, nem sokkal később pedig egy másik felvonó felső állomása. Innen jócskán lejtő aszfaltos úton ereszkedtem le Mönichkirchen-be. A jelzett út nem teljesen követi az aszfaltos utat, hanem kicsivel arrébb, de párhuzamosan haladt, de ez nem nagyon tudott érdekelni. Egy kilátópont után értem el a 967 méteren fekvő Mönichkirchen-t, reggeli indulásom óta 11 km-t megtéve és 800 méter szintet veszítve. A jelzés érdekesen halad a falunak ezen a részén, ennek keretén belül sikerült hátsó kerítés nélküli házak hátsó udvarára bejutnom, az egyiknél egy hölgy hüledezve mondta, hogy ez nem a „wanderweg”. Némi ügyel-bajjal lejutottam a központba, érdekesség kedvéért a csütörtöki nap szünnap a pékségben. Ezek után érkeztem meg a tavaly decemberben már megismert Mönichkirchen Gemeindeamt buszmegállóba, nagyjából 8:50 magasságában, tehát az eltervezett időben az eltervezett helyen voltam. Egy nő még meg is kérdezte, hogy a buszra várok-e, miután mondtam hogy igen, bólintott és tovább ment. El jött a várva-várt 9:02 de a busznak nyoma sem volt, eltelt 9:15 is de a busz tovább sem volt sehol. Telefonáltam egyet anyámnak a menetrend kapcsán de nem sikerült megtudnom, hogy miért nem jön a busz. Nézegettem a fényképezőmön a menetrendet és akkor tűnt fel valami: május 25-ről 26-ra javította az ÖBB menetrendi keresője a dátumot. Mondom ilyen hülye nem lehetek, hogy rosszul írtam be, de akkor kezdett már lassan összeállni a kép: nem közlekedett a busz 25-én, ezért írta át 26-ra...mint utólag kiderült 25-én valamilyen ünnep van Ausztriában, és a busz csak hétköznapi napokon ment...mivel éjszakára kellett mennem még aznap dolgozni, így nem értem rá tovább időzni és mivel más lehetőségem nem volt, tovább kellett mennem a további 6 km-re fekvő Tauchen-Schaueregg vasútállomásra, ahonnan bő két óra, dél körül volt vonatom Bécsújhely felé. Mondanom sem kell, hogy ha 9-kor egyből tovább megyek, akkor még elértem volna a 10 órás vonatot (2 órás ütem van), de hát nem erre készültem, ugye. A vasútra itt is jobban lehet számítani, mondtam magamban és ezt, azóta is így gondolom. Természetesen nem vágytam a további 6 kilire, de nem volt más választásom, mivel ünnepnapokon egyáltalán nincs a kis városkába buszközlekedés. A megállótól elindultam lefele a főút irányába amit még decemberben kereszteztem és egy aszfaltos úton kezdtem meg a kényszerű hosszabbítást. Hosszan látszódott a hegyoldalba épült városka, majd egy focipálya mellett vezetett el az utam. Sétálással közben egyeztettem a menetrendet telefonon, ha akkor és ott valaki felvesz a kocsijárába és szélesebben a vasúthoz fuvaroz akkor elértem volna a 10-es vonatot, így viszont maradt a deles. Egy rövid erdei szakasz után Mönichkirchen-Tauchenberg-be érkeztem, a táblánál ledobtam a cuccomat és magamat is és egy bő fél órás pihenőt iktattam

be. Ezek után újra útra keltem és átmentem a idillikus környezetben fekvő idillikus házak között a kis településen, mindezt jócskán lejtőben.

59. Mönichkirchen határában

60. Mönichkirchen-t elhagyva

61. Tauchenberg, utcarészlet

Az út továbbra is lejtett, egy hajtűkanyar után nem sokkal letértem egy földútra (a mönichkirchen-i buszmegállóban lefotóztam a kirakott térképet, innen volt meg a helyes út), amely levezett Tauchen faluba. A falu előtt elhelyezett padon lepihentem egy kicsit, majd beértem a házak közé. Egy öregebb elhanyagoltabb épületet leszámítva, az szokásos patentul kinéző osztrák településkép fogadott. A vasút hídjá előtt a patak vízének egy részét egy kis vízimalomhoz vezették, szépen meg volt csinálva. Felmásztam a töltésre és a hídon átgyalogolva értem el Tauchen-Schaueregg vasútállomást. A személyzet nélküli állomáson szakmai szemmel nézve több érdekesség is volt, például a váltóknál lévő jól működő fűtés közelébe odakészített seprű. Pár perc múlva Desiro motorkocsi futott be Aspang (Bécsújhely) felől és ment is tovább, ez a vonat keresztezett pár km után az én kiszemelt vonatommal Friedberg-ben. Megérkeztem az állomásépület elé ledobtam a padra a cuccomat, majd megnéztem a várótermet és ezek után pár kép erejéig kísétáltam az állomás túlsó felére.

62. Tauchen falucskája, már közel volt a cél

63. Tauchen-Schaueregg Bahnhof

Visszatérésem után meglátogattam a nyitva tartó és ingyenes mellékhelyiséget a csapból történő víz vételezése céljából. Pár perc múlva be is futott a szintén egy (kék!) Desiro-ból álló vonat, amelyen Bécsújhelyig utaztam. Itt átszálltam a szélső csonkavágányon álló Jenbacher motorkocsira amellyel Sopronig mentem. Itt újabb pár perces átszállás következett a Keleti-be tartó InterCity-re, melynek fedélzetén Tatabányáig utaztam. Itt egy utolsó átszállással a személyvonatra ültem át és az állomásról hazabiciklizve érkeztem haza. (Szerencsére az említett éjszakai szolgáltatásban megmaradt a pihenős rész, így nem kellett megszakadnom, de azóta sem erőltetem a túráról éjszakára menni dolgozni témakört, S.J.).

Zentralalpen: Mixnitz-Ingering II (2017. szeptember 10.-13.)

Az SNP augusztus eleji teljesítése és egy hó végi Magas-Tátra túra (megdőlt a magasságrekordom a 2500 méteres Tengerszem-csúcson, de még más csúcsokat is érintettem, közelebből ismerkedve a sziklás úton túrázással) után szeptember elején újra a Zentral felé fordult a figyelmem. Az igazolófüzetet, a logisztikai lehetőségeket, szabadidőt és a közelgő téli időt figyelembe véve arra jutottam, hogy még 3 túrát tudok még idén megtenni, amely egyben bőven lefedné a bronzjelvény kiérdemlésének feltételeként megszabott 15 szakasz lejárását (ez sorrendben haladva Hainburg-Ingering II. között van meg), és még ezen túl is jutnék. A szállás és logisztikát elemezve (ez szokásom) arra jutottam, hogy 4 nap alatt megtéve 100 km-t eljuthatok Mixnitzből Ingeringbe, a következő 3 napos túrán a Hohentauern fölötti Edelrautehüttétől Ingeringbe és végül egy laza 2 napos alatt a kettőt szakaszt 35 km-rel összekötő Auf der Schanz-Mixnitz között húzódo távot abszolválnám.

Ennek megfelelően meg is kezdtem a szervezést a túra előtt 3 héttel, amely a közlekedési lehetőségek feltárásán kívül a 3 éjszakai szálláshelyem lefoglalását jelentette. A szálláshelyek közül kettő alpból adva volt, ugyanis sokkal több alternatíva nincsen a hegyi szakaszon, mint az alábbiak: itthonról utazás Mixnitzbe majd este felérve alvás a Hochanger Schutzhausban, másnap az innen 32 km-re fekvő Gleinalm Schutzhausban alvás a következő éjszaka. A harmadik éjszakára eredetileg Knittelfeldet gondoltam, de itt hamar kiderül, hogy 50 euró alatt nem úsznám meg, és nehezebb lett volna Ingeringben elérni a buszt, mint visszafele haladva Knittelfeldből utazni hazafelé, az óránkénti hazajutási lehetőség valamelyikével. Így itt fordított útirányon át mentem és a Sétálós által javasolt (ő időközben két hosszabb nyári túrája során egészen a bőven magashegyi részekben fekvő Preintalerhüttéig jutott, pár értékes infót így meg tudott velem osztani) ingeringi (közigazgatásilag Gaalhoz tartozik) Gasthof Gaalerhofot kerestem meg. A helyzetet nehezítette, hogy szűk keresztmetszetet jelentett a Gleinalmhaus szeptember 12.-ei bezárása (ráadásul 11.-e pont szünnap, de este már tudnak fogadni, ezt írták a honlapjukon), így eköré kellett a túrát felépítenem. A Gaalerhofból hamar visszaigazoltak, hogy 41,5 euróért van 12 éjszakára egy szabad szobájuk, viszont a Hochanger és Gleinalm házból se email-re se sms-re nem válaszoltak, így kénytelen voltam telefonon értekezni velük, ami sikerült, köszönhetően a túrhető szintre fejlesztett angol konyhanyelvemnek és az általánosban 8 évig tanult német nyelvű emlékeimnek köszönhetően. Meg is egyeztem mindkettőjükkel, hogy augusztus végén küldök egy megerősítő sms-t. Ennek megfelelően augusztus végén el is küldtem az sms-eket, azonban mindkét helyről megválaszolatlanok maradtak. 2 nappal indulásom előtt megismételtem a sms-eseket, ekkor már legalább a Gleinalmból válasza méltattak, és megírták, hogy 19 órára várnak. Így már csak a Hochanger maradt adós a válasszal, de úgy voltam vele, hogy mindenképpen elindulok, majd legfeljebb a helyszínen intézek valamit. Nagyszákkal indultam el a papíron 99, gyakorlatilag 100 km feletti végű túrára.

Szeptember 10.-én reggel útra is keltem, itthonról a 6:37-es győri vonattal utaztam a végállomásig, ahol azonban már kezdődött a csűrés-csavarás ugyanis a Keletiből Sopronba közlekedő Intercityre 50 perc késést írt az utastájékoztató, ezt ellenőriztem a telefonomon és valóban így volt. Gyors újratervezést követően kitaláltam, hogy elmegyek Bécs felé, ahol átszállva megyek tovább Bécsújhelyen (ugye ide érkeztem volna rövidebb úton Sopron felől) keresztül Bruck an der Murba, ott egy következő átszállással utazok Mixnitz-Bärenschtzklamm állomásig, így csak egy órával érek le később (12:20 helyett 13:20), azonban ha ragaszkodtam volna a soproni irányhoz, akkor két órával kezdhettem volna később a túrát. Ennek megfelelően Hegyeshalomig személyvonatoztam Győrből, mikor beérkezett a railjet amit vártam, akkor szólalt meg a telefonom, a Hochanger házból kerestek az esti érkezéssel kapcsolatban, „kézzel-lábbal” elmagyaráztam mikorra érkezek és megnyugodva vettem tudomásul, hogy nem feledkeztek meg rólam és érdemes volt előzetes egyeztetésre várás nélkül is elindulnom. Wien Meidling állomásig utaztam a railjet fedélzetén, majd itt némi várakozás után folytattam az utamat a következő rj-en Bruck an der Mur felé. Bruckban leszálltam és egy szélső vágányhoz mentem a Cityjet motorvonatból álló személyvonathoz, amelyen Mixnitzig utaztam, nagyjából negyed órát. Kihalt volt az állomás, nagyon más nem is szállt le rajtam kívül ezen az egészen jó menetrendi kínálattal (hétköznap előfordul fél órás ütem is) rendelkező fővonal állomáson. Első ránézésre személyzet nélkülinek tűnt az állomás, de hamarosan kiderült, hogy nem így sikeresen tudtam pecsételni a forgalmi irodában, majd a váróteremben (ingyen használható igényes mellékhelyiséggel felszerelve) ettem és miután elkészültem kiléptem az épületből és utamra indultam. Az állomás tözsomszédságában lévő telepről indul egy villamosított kisvasút (!), amely innentől egészen Sankt Erhardig (más néven Breitenau im Hochlantsch vagy St Jakob Breitenau) vezet, személyszállítás nincsen rajta sajnos. Csináltam pár képet e ritka dologról, majd elindultam kifelé a faluból. A hátam mögött, déli irány felé látszódtak már messziről a híres

Bärenschützklamm, magyar fordításban Medvelővő/ölő (vagy csak röviden Medve) szurdoknak a sziklafalai. Egy pár csepp eső esett, de ennyiben is maradt egyelőre a csapadék a teljesen borult égbolt irányából. Pár futóval találkoztam majd nem sokkal később el is hagytam a falut (vasúti átjáró) amely egyben a következő kis település, Mautstatt kezdetét is jelentette.

1. Mixnitz állomás, Graz felé távolodó cityjettel
2. Mixnitz határa, jól látszanak a Medve szurdok szélső sziklái
3. villamosított kisvasút faoszlopokkal

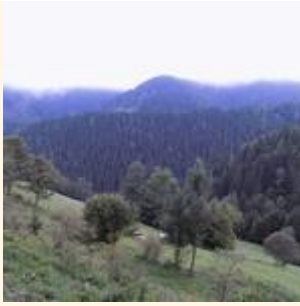
Örültem, hogy tudtam az állomáson pecsételni, mert se Mixnitzről kifelé menet, se Mautstattban nem láttam pecsételési lehetőséget sehol. Egy hidat követően hamar el is hagytam a falut és tovább folytattam az utamat a vasút és a hegyoldal között kanyargó keskeny aszfaltos úton. Nem sokkal később érkeztem meg az eddigi legnagyobb faluba, Perneggbe. Az eső itt is erőlködött egy kicsit, de megint nem sokáig. A szokásosan patent porták között jutottam el a falu temploma előtti kis szökőkútig, ahol a szemben lévő vendéglőben pecsételtem majd egy kis pihenő után balra kanyarodva mentem tovább. A vendéglő után rögtön jobb kézre egy érdekes automata állt: zacskós téstákhoz és dobozos tojásokhoz lehetett belőle jutni, azt még azóta sem értem, hogy ha a mechanika mozgása után a doboz tojás lezuhan az gép aljában lévő átvevőpontra, akkor hogy nem török össze, de biztos van erre is valami megoldás. Néhány házat követően átkeltem a széles Mura folyón majd jobbra kanyarodtam. Itt volt egy kis útkeresés, de térkép alapján belőttem a helyes utat és kíváratva már Kirchdorf aszfaltos főútját koptattam. A település névtáblája után volt egy nyitva tartó fogadó, gondolkodtam is, hogy betérjek-e pecsételni, ugyanis a következő érintett falu Zlatten is igazolópont (néha megmagyarázhatatlanul egymás hegyén-hátán vannak az igazolóhelyek), de ezt végül elvettem, így utólag visszagondolva lehet jobban tettem volna ha beszerzek egy plusz lenyomatot. A templom szomszédságában és néhány elhanyagoltabb épület mellett történő elhaladás után ezt a falut is elhagytam, majd egy közúti aluljáró után letértem egy mellékútra (jobbra sorompóval lezárt gázos keréknyom, hiába itt rend a lelke mindennek) és hamarosan újra átkeltem a Murán és egy szigetre érkeztem, amelyen Zlatten egy része terült el. A falu ezúttal is rendezett képet mutatott, azonban a pecsételés itt már gondokba ütközött, ugyanis a helyi gasthof nem volt nyitva, a pékség sem és egy utcát sétáltató hölgy is csak Perneggbe tudott pecsételési lehetőségről. Hát igen, ez volt a vasárnapi túrázás ára itt, hogy ilyenkor még a fű sem nő. Nem szívesen gondoltam arra, hogy ez lenne az első kihagyott pecsételőhelyem, de azért csináltam igazolóképet a falutáblával, miután ismét átkelve a Murán visszatértem az előbb követett jobb partra. Becsöngettem egy mézet áruló házba, de nem jött senki, így kénytelen voltam beletörődni a pecsét hiányába és megkezdtem az utamat felfelé nyugati irányba a Hochanger ház felé Zlatten ritkuló külső házai közötti aszfaltos úton. Az utolsó házaknál egy jobbra letérési lehetőségnél masszázsa invitáló tábla állt amely egy közeli háznál volt elérhető szolgáltatás. Utolsó szalmaszálként mondom bepróbálkozok itt, ledobtam a falutáblához közel a nagyzsákomat és elmentem a házhoz. Az idős házaspár aki fogadott nem tudott angolul, azonban egy házban tartózkodó rokonuk igen, így neki adtam elő a kérésemet. Nem egészen értettem ami ezek után folyt ott, mert nekem úgy tűnt mintha kerestek volna pecsétet és mintha hallani véltem volna a céges pecsét jellegzetes hangját, de kézzelfogható eredményt nem láttam. Az idő múltán volt, szóval nem akartam sokáig húzni a dolgot, azonban ekkor az idősebb néni intett, hogy menjek vele. Az átlós szembe szomszédja kertjébe vezetett ahol egy vállalkozó úrtól kaptam pecsétet, akik mosolyogva segítettek nekem. Megköszönve a segítségüket tértem vissza a nagyzsákomhoz, immáron a füzetemben egy második Pernegg feliratú bélyegzéssel, ugyanis Zlatten közigazgatásilag oda tartozik, de az Eisenpaßstraße cím már erősen árulkodó volt, ugyanis afelé tartottam. Zlatten feliratú bélyegzéshez, sőt úgy általában más lenyomathoz úgysem jutottam volna már vasárnap 17 óra magasságában, így megelégedve a helyzettel indultam el felfelé. Jobb kézre a vállalkozó háza állt, majd eltűntek a házak és az aszfaltos utat is keréknyom váltotta fel.

4. közeledik Pernegg és Kirchdorf

5. Mura Zlaten-nél

Innen kezdetét vette az Eisenpass patak völgyében vezető hosszabb út, amelyet az időközben eleredő eső nehezített. Jó fél órányira a falutól az imént meglátogatott masszázsos házban lakó idős házaspár tűnt fel autójával. Nem tudtam mire vélni, hogy utánam jöttek, a hölgy valamit a Hochanger ház bezártságával kapcsolatban hozott fel (azért a segítő jó szándék hogy utánam jöttek emiatt erősen értékelendő gesztus), sokkal többet mélyebb nyelvismeret hiányában nem sikerült megtudnom. Térképen mutogattam, hogy merre megyek és mondtam hogy ma beszéltem velük telefonon, így ebben maradtunk, ezek után ők visszamentek Zlaten-be. Én mentem tovább az emelkedős úton a beszűkülő völgyben, közben elállt az eső legalább. Talán fél óras gyaloglás után értem el a Griesbrücke nevű pontot, ahol választanom kellett: balra a kijelölt út vezetett az Eisenpass felé, ahonnan kerülővel lehetett a Hochanger házhoz jutni, vagy jobbra egy szintén jelzett úton egyből megyek fel a házhoz. Tehát egy háromszög jobb széléhez érkeztem, kerülni nem kívántam, mivel másnap úgyis át kellett az Eisenpass-nál haladnom, így jobbra mentem felfelé célirányosan. A szerpentineken kanyargó út először erdőben haladt, majd kiért egy füves legelő hegyoldalban, végül a legfelső szerpentineken egy tanyánál ért véget az út, innen ösvényen haladtam tovább az időközben erősen szürkületbe hajló gyér világosságban. A szemközti hegyek ködös sapkája már a közeledő őszt sejtette. Az erdőben már szinte alig volt némi világosság, egyszer csak eltűntek a jelek, de én nemsokára felkapaszkodtam a közeli keréknyomra és azon haladtam tovább, itt már nem voltak jelzések és következő tanyánál sem találtam egyet sem. A keréknyom tovább haladt nyugati irányba, nekem azonban észak felé kellett haladnom, így átbújtam a legelők miatt létesített szokásos szögesdrót kerítésen és egy hegyoldalban toronyiránt mentem a maradék világosságban, remélve, hogy a megérzésem jó az útiránnyal kapcsolatban. Átverekedtem magamat néhány belógó gallyas szakaszon majd egy útszéli zöldhulladék lerakaton és itt találtam egy újabb keréknyomot, ez már szinte közvetlenül a ház közelében vezetett, ezen indultam el nyugati irányba majd egy elágazáshoz érve rögtön jobbra fordulva kelet felé, nagyon bízva hogy helyes volt az elképzelésem és nemsokára odaérek a házhoz. Mondtam magamban, hogy elég gáz lesz ha mellélövök, de nem így történt és néhány lépés után a világosság utolsó morzsáinál érkeztem meg a Hochanger házhoz, a 17 km-es úton 890 méter szintet küzdöttem le. A ház személyzetét egy hölgy alkotta, aki elő is jött érkezésemre, hamar meg is mutatta a fürdőt és a szobát ahol aludni fogok. Sima és emeletes ágyak voltak a szobában (fűtőtestet nem láttam), mivel egyedüli vendég voltam így nem volt ezzel baj, nem vágytam még egy Rysy házban töltött egymás hegyén-hátán alvós össznépi éjszakára, mint amit augusztus végén éltem át a Tátrában. Miután ledobtam a cuccomat ettem egy kicsit, majd lementem az étkezőbe pecsételni és beszélgetni egy kicsit a hölgygel. Elmondta, hogy nem emaileznek és sms-t sem tud fogadni a vezetékes telefonján, tehát megvolt a magyarázata a kommunikációs problémáknak. Ezen kívül elmondta, hogy nem szoktak túl sokan lenni a házban (nyári szezonon kívül csak hétvégén nyitnak ki amúgy) illetve az innen a Gleinalm házig vezető 32 (net szerint 28,6) kilométeres utat kevesen teszik meg, nem emlékszem a pontosan a számokra, de nagyjából max 50 túrázót mondott évente amiről tud, ez nem túl sok és nem csak a Zentral vezet a környéken. A 3 eurós sörön gondolkoztam, de inkább kihagytam. A szállás díja meglepően alacsony volt 14,5 helyett csak 11-et kért, mivel nem fogyasztottam reggelit. Szóba kerültek egyéb szálláslehetőségek a környéken (notbiwak, Oskar-Schauer Haus), de ezekről semmi biztosan nem tudott mondani. Ezek után elkészöntem, majd fürdés után álmra hajtottam a fejemet.

6. felfelé az Eisenpass patak völgyében
7. legelők között serpentinezve vezetett az utam
8. érkezés a Hochanger házhoz
9. enteriőr a ház egyik szobájában

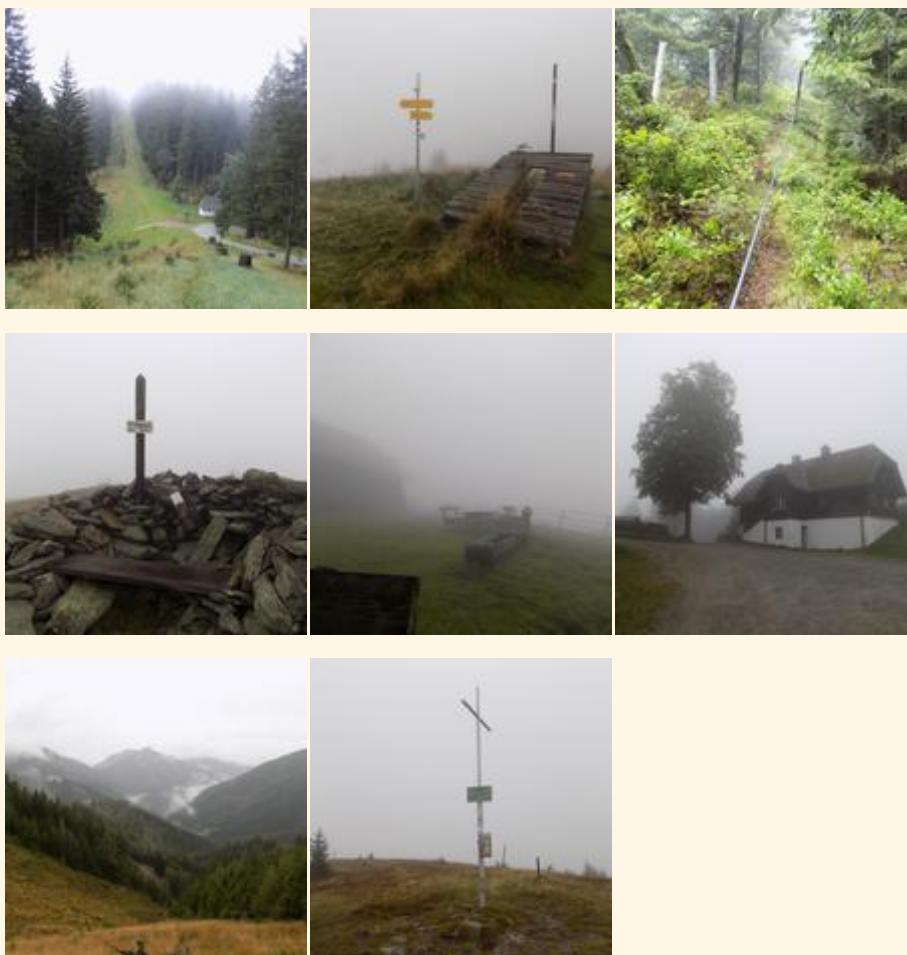
Másnap hajnalban nem túl jó alvás után ébredtem fel 5 óra magasságában, reggeli és készülődés után az esti félhomályhoz hasonlóan, most reggeli félhomályban keltem útra. Ha röviden akarnám lezárni ezt a napot, akkor annyit mondanék, hogy egyszerűen pocsék volt és eléggé feledhető, de ennél kicsit jobban kifejtem az egészet. Lámpafényben kerestem a jelzéseket az erdőben, de hamarosan kivilágosodott annyira, hogy ez ne kelljen. Keréknyomokon és ösvényeken haladtam felváltva, azonban az Eisenpass előtt eleredt az eső, tehát ezúttal is helytálló volt az időjárás előrejelzés amely 20 mm feletti esőt jelzett a környékre. Ezt persze már előre tudtam, az esőkabát és nadrágon kívül mást nem tudtam betenni védelemnek, csak egy vastag cellux tekercs maradékát vittem magammal és ezt tekertem körbe a bakancsomon (néztünk a túra előtt kamáslikat, de egyik sem nyerte el a tetszésemet, így nem vettem), bízva benne, hogy legalább késlelteti a beázást, de ebben a naiv várakozásomban nagyon hamar csalódnom kellett, ugyanis hamar lefoslott a bakacsaimról az erősebbnek hitt „védelem”. Az Eisenpass nyeregbe érkezve (kis kápolna, smerovnik) vágtam neki az emelkedőnek, ez a nap ugyanis a 32 km-es távolság mellett szintben is combos volt, ugyanis közel 1800 méter szintet kellett legyűrnöm.

10. misztikus látványt nyújtó Hochanger házba, reggel 6 órai indulásnál
11. Eisenpass nyereg

A füves emelkedőn eleinte óvatosan lépkedve, majd nem sokkal később beletörődve, hogy ez a nap is el van kefélve száraz láb szempontjából, mentem tovább immáron felesleges óvatoskodás nélkül. A szuszogató emelkedő 2/3-ánál nem megfelelő jelzettség miatt útkeresés és egy pár 100 méteres plusz járkálás következett a ködös és esős időben, a hangulatom már ekkor a béke feneke alatt volt. Felérve a Bei den drei Pfarren nevű helyre (1428 m) átkelve a legelő szögessdrót kerítésének helyén, ilyesmire az alpesi túrán már kismilliószor sor került, teljesen mindennapos és gyakori dolog. Innen nagyrészt a villanypásztor mellett haladtam egy elég elhanyagolt ösvényen, a belógó növényzet miatti plusz vizesedés sokat dobott negatív irányban a hangulatomon. E kínlódós ösvényen értem fel a Herrenkogel-re (1647 m), ahol összehordott köveken lévő

padon ülve olvastam a csúcskönyvben Sétálós bejegyzését, neki sem volt éppen a legjobb ideje itt. Írtam én is egy gondolatot a könyvbe majd tovább álltam. Zergéket láttam távolabb, de sajnos nem sikerült róluk a köd miatt jó fotót csinálnom. Nagyrészt keréknymon értem el a következő, Hochalm (1580 m) nevű pontot, a két nagyobb faházból álló tanyát, ahol szálláslehetőség is van, a kisebbik faház bejáratí ajtójánál lent tele volt a faláda két rekesz sörrel, gondolkoztam hogy fogyasztok egyet és egy két euróst itt hagyok valahol, de lebeszéltem magam róla, megállva sok melegem amúgy sem volt. Némi kajacsipegetés után elindultam, innentől egy elég bosszantó, nagyjából fél órás útkeresés következett. Megtalálva a helyes utat először ösvényen majd keréknymon ereszkedtem le a következő, ismét kettő nagyobb épületből álló Almwirt-ra, itt Leoben és Frohnleiten felé lehet elhagyni a Zentralt. Hochalm-on és itt is reménykedtem valahol egy eldugott pecsétben, de nem volt ilyen sehol. Tovább mentem a kitartó esőben és ködben a keréknymon amely pár kanyar után kiért a nyíltabb terepre, egy elágazásban pedig ismét ösvényre kellett térnem, hiába a bakancsom rég kapott már friss vizet. Egy füves hegyoldalban embermagasságú gazban haladva értem el a holtponot amikor marhára tele volt a tököm az egésszel és nagyon messzinek látszott még a nap végét jelentő ház elérése, és ez sajnos nagyon is reális megállapítás volt. A tartós köd kitartóan növelte a „jókedvemet”, némi remény pislákolni kezdett bennem amikor újra keréknymonra értem, hogy talán ritkul a pára, de ez a remény hamar szertefoszlott. Ezen a keréknymon haladtam legalább egy ¾ órát, pocsék hangulatban. A letérési pont közelében volt a leágazás a Hochanger-es hölgy és a Zentral füzet által is említett, térképen is jelölt notbiwak szükségsszállás felé, de ezt a kitérőt érhető okok miatt kihagytam. Sétálós is esőben haladt itt, ő sem látogatott el oda, így egyikünk sem tudott meg erről a lehetőségről többet. Újabb ösvény következett a Fensteralm (1642 m) tetejére, itt legalább egy kis szünetet tartott a tetves eső. A csúcson tábla mutatta, hogy mit merre látnék, de tejköd miatt itt nem sok dolgom volt, odább is álltam a csúcskönyv bejegyzés után.

12. Eisenpass nyereg után az emelkedőn, jócskán vizesebb lábbal

13. Bei den drei Pfarren, innentől már igazi pocsék idő volt végig

14. nem túl jó ösvényen felfelé

15. Herrenkogel

16. Hochalm

17. Almwirt

18. néhány perces remény a felszálló köd és a kilátás kapcsán, ennél többre nem futotta

19. Fensteralm, 1642 m

Egy kis lejtő után füves gerincen mentem tovább, nem sok képet készítettem, így is sok vizet kapott szerencsétlen fényképezőgépem, csak később tudtam meg hogy ez mennyire káros dolog az oxidáció miatt, az objektívból is folyt a víz a nap vége felé, kész csoda, hogy még most is működik. A térkép miatt viszont muszáj volt a kezem ügyében tartanom. Sajnos a derékheveder oldalzsebében lévő tartalék régi kis telefonomat végzetes mennyiségű esővíz érte, tönkre is ment azóta. A füves gerincűt hullámzott egy ideig, majd megkezdődött az Eiblkogel-re vezető hosszú kaptató. A táj nem sokat változott attól eltekintve, hogy amikor a szélirány úgy alakult akkor egy-egy kis darabkát lehetett látni a kilátásból és körülöttem elterülő Alacsony Tátrára hasonlító környezetből, ugyanis már erdőhatár felett voltam. A hegy belsejében vezet amúgy egy autópálya alagút, a Gleinalmtunnel. Szép időben biztos tetszett volna ez a szakasz, de most már csak a hátralévő kilométerekre tudtam gondolni. Eiblkogel 1831 méteres csúcsán fakeszt állt, ide felérve viszont erősen megcsapott a szél, kénytelen voltam felvenni az utolsó mentsvárként a táskámban lapuló kabátot (azért nem vettem eddig fel, mert ha elázik akkor már nem lett volna már sok száraz más szóba jöhető cuccom felülre). Amúgy sem voltam túlöltözve eddig, ugyanis alul egy alsógatya+esőnadrág, felül pedig rövid ujjú ing+esőkabát volt az össz ruházatom. Nem vagyok fázós típus, de ez még az én mércémel mérve is lenge öltözet volt ilyen időre, de szerencsére semmi bajom nem lett ebből kifolyólag. Az Eiblkogel csúcskönyvébe is írtam amennyire az eső engedte, majd mentem tovább. Alacsony Tátra gerinctúrához hasonló környezetben mentem tovább a változatlanul pocsék időben, a következő magaslatra a Lärchkogelre, útközben újabb kerítésen átkelve és engem csodáló őzcsordával találkozva az elnyújtott emelkedőn. A Lärchkogel (1894 m) csúcsán a kereszten kívül egy kis fülke is volt, amely behúzódsra alkalmas volt, de alváshoz már túl kicsi lett volna, itt leültem egy kicsit és bámultam kifelé a ködbe, közben kopogott az eső a fémbódén, Sétálás is pontosan ilyen élményt élt itt át amikor erre járt.

- 20. Eiblkogel csúcsa felé, nagyon ritka pillanat: összefüggő ködfüggönyön rés nyílt
- 21. Eiblkogel, 1831 m
- 22. kőrákos emlékhely Eiblkogel-Lärchkogel között
- 23. leselkedő őzek a Lärchkogel-re felfelé menet
- 24. Lärchkogel, 1894 m

Itt is írtam egy sort a csúcskönyvbe, majd mentem is tovább mivel már csak egyetlen, Speikkogel nevű csúcs volt hátra a házig, azonban ez a csúcs a túra legmagasabb pontja is volt egyben. A kopás füves terepen egyre több szikla nőtt ki a földből, oda kellett figyelni a lépéseimre, egyáltalán nem hiányzott egy elvágódás a változatos formájú, jelentékeny sérüléseket is okozható kőek valamelyikére. Az utolsó csúcsra vezető elnyújtott emelkedőn aztán az eső és a viharos szél bekeményített, csak úgy záporozott az eső a kapucnimra, becsengett a fülem is a zajban, és minden egyes viharos esőcseppet tűszúrásként éreztem az arcomon. Az volt a mákom, hogy nem villámlott, azzal együtt azért meredek lett volna ez a szakasz. Nagy nehezen felértem a Speikkogel-re (1988 m) a kő „védmű” közelében kereszt egy útjelző tábla állt, innen azonban már rövid, de nyaktörő lejtő vezetett a nemsokára meg is pillantott Gleinalm ház felé. Sietősen lépkedtem lefelé, ennek köszönhetően a viharos szél alábbhagyott, mivel a legmagasabb pontról lejttem és az eső is elcsendesedett, ah házhoz érve

már nagyjából el is állt. Slusszpoénként a ház előtti kerítésnél majdnem sikerült egy hátast dobni egy tehén végtermékén megtántorodva. A legelőknél jelentős ürülék mennyiség van máshol is, a fekete szőrű tehének arrébb figyelték mozgásomat, gyanítom közöttük lapult az elcsúszós csapda elkövetője is. Ezúttal is a nap utolsó világos pillanataiban értem a házhoz, amellyel szemben egy templom állt. A házból fény szűrődött ki, tehát már vártak.

25. Speikkogel

26. közeledik a Gleinalm ház

27. megpróbáltatásaim utolsó métereit mára

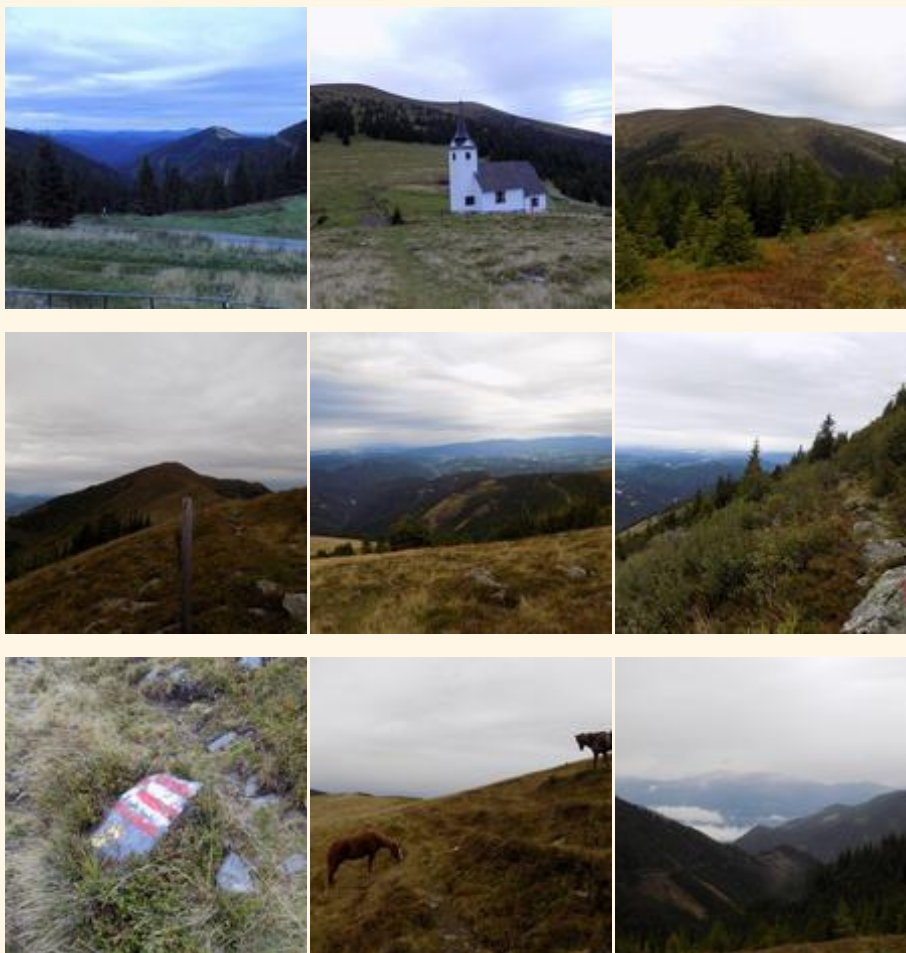
Belépve az ajtón egy középkorú, csak németül tudó úr fogadott, aki Christian néven mutatkozott be. Rögtön szóvá tette, hogy késtem egy órát, ugyanis este 8-ra futottam be, erre kb csak a vállamat tudtam rántani. Mondta, hogy keresett (valóban volt a telefonomon egy wo bist du? azaz hol vagy? tartalmú sms) és ha este 10-ig nem érkeztem volna meg akkor hívta volna a hegyi mentőket. Átfutottam az agyamon, hogy ha például a Speikkogel előtt elcsúszok a köveken és megütöm magamat, akkor nem lett volna 2 forint a mentési költség, de szerencsére erről szó sem volt (bő 8 évvel később most már jobban átlátom ezt a helyzetet, megannyi alpesi kilométer után, igaza volt az úrnak, hogy a mentést emlegette, S.J.). Itt bent már jó idő volt, meg is kezdtem a vizes ruházatomat lefejtetni magamról, egy gurulós radiátort hozott is szárítási célra, valamint egy összecukható fregoli is előkerült, valamint a közeli asztaltól is húztam oda egy-két széket. Felmentünk az emeletre, megmutatta a szobámat, amely rendezett és célnak megfelelő volt. A Hochanger házhoz hasonlóan fűtőtestet itt sem láttam és a fürdőszoba is közös volt. Visszatérve a földszinten lévő étkezőbe megkérdezte akarok-e enni valamit, mivel volt nálam kaja, így nem kértem semmit, ezek után fizettem, ezúttal is kaptam árengedményt ugyanis 23 helyett 20 eurót fizettem, gyanítom ezúttal is a reggeli elmaradása miatt. A pecsételést is megejtettem, mint a 2017-es szezon utolsó vendége, mondta, hogy reggel be is zár a ház, majd májusban nyitnak ki újra. Sőt mi több ha előre nem jelentem volna a jöveteletem, akkor fel sem jött volna, zárt ajtókat találtam volna. Mivel itt nincs Winterraum (ebben aludtam a Wetterkoglerhaus-ban májusban) sem, így ez elég ciki lett volna. Ekkor azért nem bántam meg, hogy előre bejelentkeztem. A gyorsabb száradás érdekében feltettem a bakancsomat a radiátor tetejére, de az úr levette onnan mondván, hogy kigyullad. Ebben a szárítási kérdésben nem értettünk egyet, ugyanis jó párszor elázott már a bakancsom rajtam és pontosan tudtam, hogy e nélkül esélyes, hogy nem szárad ki teljesen reggelre. Következő ötletként a fürdőszobánál lévő fűtőtest környékét barikádoztam el a fenti fregolival és oda tettem fel a bakancsomat, természetesen elalvás előtt levettem volna a tetejéről, de tudtam hogy arra a kis időre is nagy szükség van, ha másnap száraz lábbal akarok gyalogolni. Sajnos ezt a próbálkozásomat is észrevette és letette a bakancsomat a földre. Nem volt mit tennem, bíztam benne, hogy a lehető legjobban kiszárad reggelre. Emiatt lehet nem én lettem a kedvenc vendége, azonban mindvégig rendes és korrekt volt velem, az esőnadrágom időközben még jobban elszakadt jobb szárának megragasztására is adott széles celluxot. A szobában megtörtént a szokásos esti szétpakolás majd vacsorát követően (napközben alig ettem és ittam) a fürdőszoba felé vettem az utat, a fürdés jó meleg vízben egyszerűen isteni volt. Ekkor azt gondoltam, hogy ugyan meg lehet spórolni egy-két éjszaka árát alternatív módon, de egy ilyen nap után megfizethetetlen egy meleg fürdő például, a fedett helyről nem is beszélve. Visszatérve a szobámba némi olvasgatás és szöszmötölés után eltettem magamat másnapra, e nem könnyű nap után.

28. Gleinalm ház egyik falának díszítései

29. lakosztályom

Tervezett hajnali 5 órai kelésem előtt már bőven fent voltam, villogott az éjjeli szekrényen hagyott kis telefonom kijelzője, mintha ki-be kapcsolgatnám, meghűlyült a víz hatására, így kinyomtam az ébresztőt és fel is keltem a tervezett időben nagyjából. Megreggeliztem majd csináltam pár képet a házból a kilátásról, öröm volt ez, hiszen nagyjából két napja nem volt benne részem a túrán. Az eső elállt, a borultság ellenére is bizakodóan voltam. Néma késéssel, negyed 7 környékén indultam útnak és hagytam el az idillikus helyen lévő házat és kápolnát majd álltam neki a nyeregből kivezető emelkedőnek, már az elején megbántam hogy beöltöztem túl melegen, így hamar kimelekedtem az emelkedőn, le is vettem egy két ruhadarabot. Kiérve a védett helyről egy gerincfeleségre rögtön komoly szél érződött. A hátam mögött láttam az előző nap este megjárt Speikkogel és az egész környéket nyugati és keleti irányba is, északnyugati irányban a Roßbachkogel zárta a látóhatárt, azt a hegyet kellett megkerülnöm az oldalában, egy köves ösvényen. A hegy túloldalán (valószínűleg lipicai) lovak legelésztek, elég szokatlan volt közvetlen az ösvény közelében látni őket szabadon. Az eső erőlködött egy kicsit, de hamar abbahagyta. Nagyjából ezt a helyet gondoltam az első füzet által jelölt helynek a Roßbachalm-nak (alm=alpesi rét), amely a Gleinalm-tól 2 km-re feküdt, a következő pont pedig a 4 km-re lévő Zeissmanhütte volt.

30. reggeli kilátás a kitisztult időben dél felé

31. elhagyva a Gleinalm házat, a 2017-es szezon utolsó vendégeként

- 32. Speikkogel, innen ereszkedtem le tegnap este
- 33. előttem a Roßbachkogel
- 34. kilátás délnyugati irányban, örültem, hogy végre láthatok is valamit
- 35. ösvény a Roßbachkogel oldalában
- 36. Árpád sávos jelzés
- 37. lovak az ösvénynél
- 38. párás az idő észak felé

A következő 1710 méteres hegyre nem kellett felmennem, hanem az út az oldalában vezetett el lefelé egy köves útra, ahol egy elágazás volt (itt volt kirakva a kis Roßbachalm táblácska, szerintem tévesen), itt északi irányt mutatott az útjelző, azonban az innen induló keréknyom téves út volt, szerencsére ezt még időben sikerült észrevennem és korrigálnom. Hamarosan el is érkeztem az egyáltalán nem agyonreklámozott Zeissmannhüttehez amely elég masszívan zárva volt, viszont a kerítésnél bővízű forrás volt. Innen újabb emelkedő következett, majd balra kellett volna térni a térkép szerint, azonban a nemzeti színű jelzések egyre feljebb vezettek kiérve az erdőből újra egy alpesi legelőre. Egyre nagyobb eltérés volt a valóság és térkép között, tudtam, hogy nem jó úton haladok, de jobb alternatíva híján tovább mentem, mivel az irányt helyesnek tartottam. Felértem egy magaslatra majd nemsokára a következőre, amelyen egy kereszt is volt és mint kiderült ez a bónuszút az 547-es számú túraútvonal volt, a Zentral 502-es útja pedig a hegy oldalába vezetett, így erőfeszítéseimért cserébe legalább kaptam némi kilátást, azonban az eső újra rákezdett...leértem az elágazáshoz ahol a kijelölt út becsatlakozik az 547-esbe majd ezen kényelmes keréknyomon haladtam egy darabig dél felé, majd jócskán lejtős ösvényre tértem rá.

- 39. Zeissmannhütte, jobb oldalt a kerítésen a bővízű forrás
- 40. visszafelé nézve a nem tervezett alternatív útról a Terenbachalmon át: Roßbachkogel
- 41. közeleg az eső észak felől
- 42. plusz csúcs, 1752 méteres Ternbachkogel

Többször is ellenőriztem a térképet, ugyanis ez a V alakú kerülő (az elágazásnál egyenesen tovább menve ki lehetett volna kerülni, nyugati irányban) vezetett le az Oscar-Schauer- Sattelhaus-hoz (vagy csak röviden Sattelhaus), amely pecsételőhelyként volt megjelölve. Meg is érkeztem a házhoz, immáron újra szakadó esőben, természetesen a ház nem volt nyitva, csak hétfévente nyit ki, így el kellett könyvelnem az első helyet a Zentral-on ahol nem tudtam pecsételni. Az esőben csináltam igazolóképet majd tovább álltam és megkezdtem a visszamászást a leereszkedés előtti magasság környékére a háromszög másik szárán. A háztól pár lépésnyire lévő egyik háznál voltak ketten bent, dolgoztak valamit, erőtlen kísérletet tettem rá, hogy ők tudnak-e valamit a pecsételési lehetőségről, természetesen nem tudtak. Mentem tovább felfelé a keréknyomon, nemsokára egy középkorú pár jött velem szembe, szerintem gombászni voltak, ezek után ismét magamra maradtam, túrázóval sem a két nap alatt nem találkoztam, sem a mai napon, másnap is csak a Knittelfeld feletti Tremmelberg-en. Erősen lehangoló volt a tegnapi egész napos esőben haladás visszatérése a köddel egyetemben, így elfuserált kedvvel, eseménytelenül teltek a kilométerek erdőkön, legelőkön, keréknyomokon és ösvényeken át. Stierkreutz-nál csatlakozott be az az út amivel el tudtam volna kerülni az Oskar házat, összességében az igazolóképet leszámítva tényleg nem sok értelme volt odamenni, de ezt nem tudhattam előre. Sétálós rám

bízta a füzetét, mivel ő sem tudott ott pecsételni, így viszont mindketten hoppon maradtunk. Később a Turneralm-nál volt egy útjelzővel jelölt leágazás, ahol jobbra kellett fordulnom, amúgy nem sok izgalmat tartogatott ez a szakasz. Turneralmtól 5 km-t kellett megtennem a Steinplan-on lévő menedékházig, már fűzőtettem magamban a gondolatot, hogy milyen jó lesz megpihenni egy kicsit a melegben, esetleg még valamit fogyasztani is, bár erre a 18:25-ös Knittelfeld-Ingering busz elérése miatt nem sok esélyt láttam. Egy nyiladék szélén lévő fenyőfánál kellett jobbra fordulnom (balról szintén jelzett út érkezett be), majd rövid kaptató után értem el egy köves utat, majd a Steinplan házat (1670 m), ahol legnagyobb megdöbbenésemre zárt ajtókat találtam...Sétálós pont a szünnapon járt itt, így ő sem tudott pecsételni, de így én sem, szóval ez volt a második pont mindkettőnknek ahol nem jutott hozzá egyikünk sem a lenyomathoz.

43. Oskar-Schauer-Sattelhaus, zárva

44. kismilliomodik legelő kerítés

45. magányosan legelésző tehén az esőben az előző képen látott kerítés után nem sokkal

46. Turneralpe, nemzeti színű jelzések elágazása

47. a köd továbbra is kitart

48. Steinplan ház

Így tehát lőttek a melegben pihinek, elcsigázva ültem le a fedett helyen lévő padhoz, ahol ettem valamicskét, majd törülközővel töröltem ki a bakancsom belsejét és talpbetétet cseréltem, valamelyest így javult a lábam komfortja. A fából készült épület amelynek szélén a pad és asztal volt több cél szolgál: tüzelő tároló, műhely és fedett bivak hely arra az esetre ha a menedékház zárva lenne. Emögött pedig adótorony és kereszt volt, a csúcskönyve reflektáltam is Sétálós beírására aki reménykedett benne, hogy majd én beszerezem a hiányzó pecsétet innen is neki, azonban én is póru l jártam. Nagyjából 35-40 percet töltöttem itt, majd lefelé vettem az irányt. A Zentral által kijelölt úton 11 km-re volt Knittelfeld innen, azonban én a körülményekre való tekintettel (eső, köd, busz elérése) úgy döntöttem, hogy a keréknyomon megyek le a városba, ugyanis semmi hangulatom nem lett volna még az útkereséshez, a kijárt út azonban hosszabbnak, de megbízhatóbbnak is tűnt. Ennek megfelelően haladtam lefelé, nem sokkal később sorompó állta az utamat amely egy sokadik legelő határát jelentette, előtte leágazás volt balra, de én tovább mentem a sorompón túl. Elgondolkoztam, hogy hogy járnak így fel a házhoz, folyton nyitni és zárni kell a sorompót, de letudtam azt azzal hogy biztosan megoldják valahogy. Néhány tehén az út közelében legelt, éppen eszembe jutott egy korábbi barátnőm akivel az Országos kéken kellett Csehbánya határában egy legelőre belépni ahol szintén szabadon legeltek a tehenek, félt tőlük, itt valószínűleg frászt is kapott volna. A legelő túlsó vége hamar eljött, majd megelégedve vettem tudomásul, hogy egyre lejjebb jutok a szintén nemzeti színekkel jelzett, papír alapú térkép szerinti 522-es számú úton. Azonban egyszer csak véget értek a jelek, mivel gyanúsán sokáig nem voltak így beletörődtem, hogy immáron jelzetlen úton haladok. Nem estem kétségbe, mert tudtam, hogy többé-kevésbé adott, hogy merre kell mennem, de akkor is nyugtalanító volt ez a helyzet. Az elágazásoknál kiágazó utak általában magánutak voltak és irányban sem stimmeltek (a köd ellenére azért tudtam merre kell keresnem a várost) ez megerősített abban, hogy jó úton haladok. Az eső közben elállt. Ez a jelzés nélküli helyzet tartott egy bő fél óráig, amikor csak egyszer újra megjelentek a jelek és immáron újra jelzett úton érkeztem meg egy kisebb lakott területre. Előtte

megálltam kicsit megszáritani a lábaimat, ekkor jöttem rá, hogy nem volt jó ötlet zokni nélkül (vizes zoknikból már elegendő volt a 1,5 nap alatt) elindulni a Steinplan-ról, ugyanis felázott a lábam és helyenként fájni kezdett. Az újabb talpbetét cserén kívül mást nem tudtam tenni, továbbmentem. A lakott terület szélén becsatlakozott egy másik nemzeti színű jelzés, innentől a kettő együtt haladt tovább. Érdekességképpen: Ausztriában előfordulnak a hagyományos kék, zöld, sárga és piros jelzések, ezekkel azonban ritkán találkoztam, a fő csapásirány a piros-fehér-piros nemzeti színű jelzés, a legtöbb turistaút így van jelölve. Furcsa egy rendszer, ez olyan mintha Magyarországon minden jelzés kék lenne, az elágazásokban is és mindenki válogassa ki magának ami kell. A jelzés fehér részébe időnként bele vannak írva a túraútvonal számjegyei, és a útjelzőknél is legfőképpen ez alapján lehet tájékozódni, de ennyi az összes mankó a jelzésekkel kapcsolatban. Néhány ház után tovább haladtam a völgyben, majd a keréknyomból is aszfaltos út lett, ezen mentem egészen St. Margarethen Gobernitz nevű településrészéig, ahol rá tudtam térni a szomszédos Knittelfeld-re tartó útba. Az elágazás előtt egy tehenes telep volt az út közvetlen szélén, egy falu közepén ez meglehetősen szokatlan látványt nyújtott. Átkeltem a széles Murán, a túlparton már Knittelfeld területén voltam.

49. Steinplan

50. Knittelfeld felé, a jelzéshiányos útvonalon

51. távolban már látszódik a város

52. tehenes telep az út mellett

53. lassan célhoz érek mára

A házak előtti járdára tértem rá, közben már szinte csak bicegtem, ugyanis a lábfájásom súlyosbodott, de még így is volt időm odaérni időre az állomásra, ahol hirtelen lehetőség adódott egy állomásépületben lévő újságosnál a pecsételésre, miután kijöttem a kis boltból és kiszolgálták a mögöttem lévő urat, be is zártak, ez tehát nem sokon múlt. Kisértálmam az állomásra vezető utcában lévő buszmegállóhoz és alig vártam már, hogy végre leüljek, közben tanulmányoztam a menetrendet: knittelfeldi helyi járat-féleségek közlekednek a Gaalhoz tartozó Ingeringbe, viszonylag normális sűrűséggel, legalábbis hétköznapi.

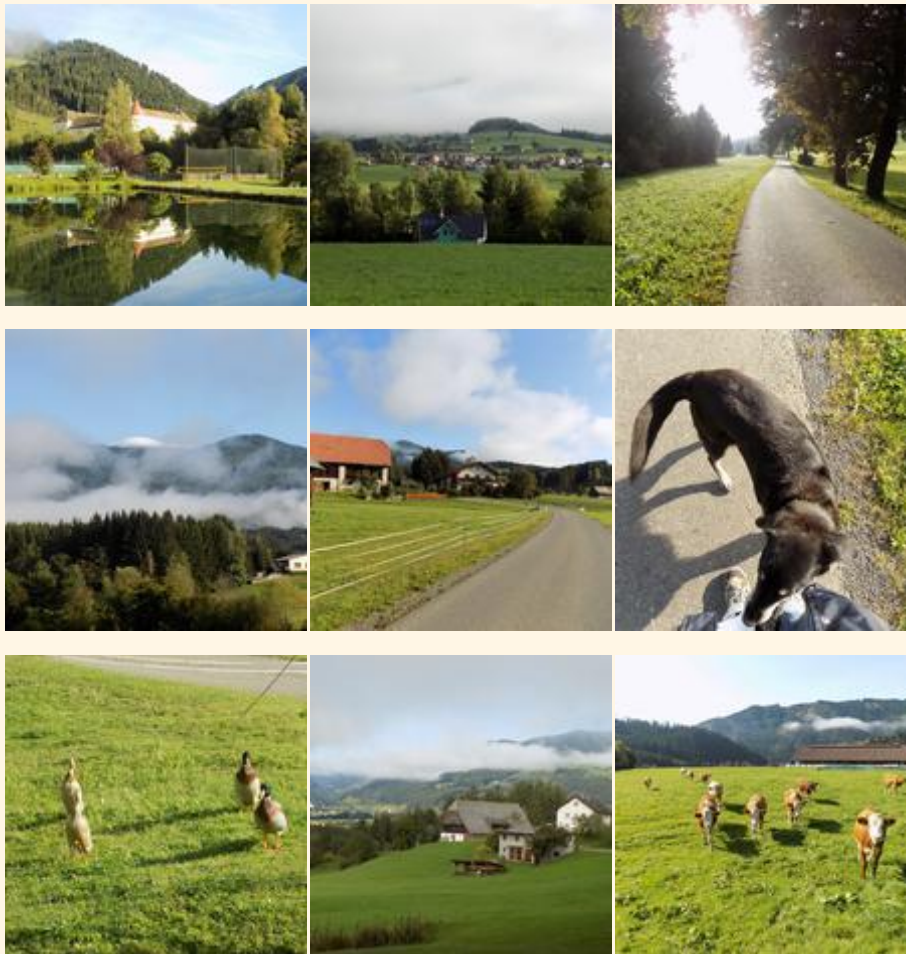
54. Knittelfeld, vasútállomás

Időben befutott a buszom, egyedül szálltam fel rá, mondom a sofőrnek, hogy kérnek egy teljes árú jeget Ingering, Ingeringsee elágazásig, erre hirtelen az előtte lévő buszra mutat, azonban a járatszám és az indulási

idő is világosan megmutatta, hogy jó buszra szállta fel. Mondtam neki még egyszer hova megyek és akkor esett le neki, hogy „Ingheing”-be megyek, magyaros, ahogyan le van írva kiejtést gondolom viszonylag ritkán hallanak ott. 4,4 euróba került a jegy a nagyjából 15 kilométeres útra. Knittelfeld-ről távolabb egy havas magashegység látszódott a ködben melyre először azt hittem, hogy a Zentral útvonalán húzódó további hegyek (Sonntagskogel, Geierkogel, stb), de kiderült, hogy a Seetaler Alpokat látom nagyjából 10 km-re. A sofőr jó fej volt, beszélgettünk az út során, a járat amúgy afféle késői iskolásjárat volt, mert az utasok között én bőven rangidős voltam. Egy helyen útlezárás miatt kerülnünk kellett, mert a nem régen átadott úton problémák merültek fel a minőséggel kapcsolatban, amely abszolút nem jellemző osztrák szomszédainknál. Érintettük Seckaut is, amely a másnapi túrám „középállomása” volt, majd nagyjából menetrend szerint le is szálltam Ingeringben (a kettes számot kapta ez a településrész, az 1-es számú Ingering I. Knitteldhez közelebb található). Amint leléptem a buszról éreztem, hogy a lábam állapota semmit nem javult, olyan volt mintha mezítlábon betonon járnék, cseppet sem volt kellemes állapot. Keresgéltni kezdtem a szállásomhoz vezető utat és végül elindultam kicsit a Zentral-on Knittelfeld felé egy kis templomnál jobbra letérve. Az útirány helyességét a közben a busszal megfordult sofőr mellettem történő megállása és útbaigazítása erősítette meg. Haladtam tovább a szimpatikus házak között, amikor is egy sétáló kutya közeledett gazdájával, szóba elegyedtem a hölgygel aki azt mondta, hogy szerinte a Gaalerhof zárva van, de mondtam neki, hogy meg van beszélve az éjszakásom. Innen már láthatóvá is vált a fociháza szomszédságában fekvő épület, melyből már a benti fények szűrődtek ki, tehát biztos voltam benne, hogy nincsen zárva. Cseppet sem várt fordulatként ömlött lelkivilágomba szememen keresztül az bejáratnál virító „Ruhetag” tábla. Elsőre mondom semmi baj nincs, ők írták meg, hogy van szoba, nem lehet baj. A szemközti focimeccsről éppen feljött a bíró az épületnél parkoló kocsihoz, az ő javaslatára hátul próbálkoztam bejutni, sikertelenül. Még ekkor sem voltam (túl) ideges, mondom, akkor tárcsázom megadott telefonszámot, kétszer is tárcsáztam, kicsörgött, de nem vette fel senki. Ekkor viszont már kezdett felmenni a pumpa bennem, hogy mi folyik itt, itt vagyok vizesen, fájó lábbal, fáradtan, este egy megbeszélte szálláson és nincs aki beengedjen. Rallyzásra hasonlító hangok szűrődtek ki a ház szélén lévő garázsából, így jobb ötlet híján benyitottam ide, bent egy úr éppen egy bogárhátú Volkswagen-ben (Ingeringben van egy VW Käfermuseum, ezt említette a buszsofőr is és a térkép is jelöli) ült, mint kiderült egy szimulátoron játszott. Ő már illetékes volt és mondtam neki, hogy meg van beszélve a szállás, így ő be is engedett az épületbe, a vizes cipőmet fényképezőgépetem és a telefonomat lent hagytam a garázsban, hiszen ott melegebb volt a levegő mint az épületben. Az úr a fiával együtt felkísért a szobámba, ami elég jól nézett ki, fűtés valóban nem volt. A wifi beüzemelése sem volt zökkenőmentes a fiú az időközben megérkezett anyjával (gyanítom vele leveleztem, de nem mutatkozott be) akivel egy bő negyed órát bütykölték a netet mire jó lett. Ezek után bezárkóztam a szobámba, vacsoráztam, fürödtem, majd bekentem a lábaimat Neogranormon krémmel, bízva benne, hogy reggelre jobb lesz, mivel még Knittelfeld-ig ki kell bírnia a hátralévő 20 kilométert. A nap mérlege 683 m szint volt 30 (net szerint 28,2) km-en. Némi olvasgatás és netezés után leoltottam a lámpát és aludtam.

Ezen a napon sem keltem későn, de annyira korán sem, 6 óra körül csörgött a vekker. Kelés után a mindennapi szokásaimmel ellentétben megfürödtem, egyszer a felgyógyulás, két részt meg úgy voltam vele ha több mint 12000 forintot otthagytam akkor már belefér ez is. A lábam jobban volt már, nem volt 100 százalékos, de 20 km-t még simán éreztem benne. Lementem fogyasztani a svédasztalos reggeliből, érződött, hogy valóban minőségi ételt eszek és minőségi innivalót (tejet) iszok. Kiderült, hogy két magyar alkalmazottja is van a háznak, egy pincér és egy konyhai kisegítő hölgy aki afféle mindenest ott. Vele szóba elegyedtem és kiderült, hogy az ő helyzetük sem könnyű ott: havi 4, vagy két hetente 2 szabadnap (tehát fele a normál munkarendben járónak), cserébe viszont jár a szállás, étkezés és magyar viszonyokhoz képest jó fizetés. Jófej volt, jól elbeszélgettünk, de nem akartam feltartani a munkájában, kölcsönkaptam a női papucsát, amivel lementem a bakancsomért a garázsba (lelógott róla a fél lábam, de inkább ebben mentem ki mint mezítláb az 5 fokba ki a hideg aszfaltra), majd visszaadtam a papucsát és összekapcsolás után fizettem a főnöknőnél. Legnagyobb meglepetésemre itt is kaptam kedvezményt, ugyanis 41,5 helyett 35 eurót kellett fizetnem, tehát összesen 13 euró kedvezményt kaptam a 3 szálláshelyen. Itt ugye fogyasztottam reggelit, ez nem lehetett ok az árengedményre, azonban azt gondolom figyelembe vették a nem teljesen zökkenőmentes fogadtatást, ezt becsülöm bennük (ugye ez a részem rajtuk múlott), hogy nem feledkeztek meg erről az árképzésnél. 7 óra után léptem ki a házból, még lementem a közeli tó partjára fotózni, szépen mutatott a reggeli napsütésben a tó (meglepő módon korlátokkal a vízparton, fürdés kapcsán), mögötte a Wasserberg kastély és végül háttérnek a hegyek, nagyon tetszett ez az idillikus hely és az egész település is a rendezettségével és fekvésével. Visszatértem a Zentral-ra és innentől egy rövid ösvényes szakaszt leszámítva aszfalton haladtam a 10 kilométerre lévő Seckauig, hol házak között, hol réteken keresztül az aktuális domborzaton. Bal kéz felé szépen mutattak az 1800 és 2000-es hegyek, némelyik tetején

hósapka volt, amely az idő múlásával elolvadt a kitartó napsütésben. Hiába, sokszor a hazatérős napon van a legjobb idő.

55. gyönyörű reggel az ingeringi tó partján, háttérben a Wasserberg kastéllyal

56.-59. úton Seckau felé

60. egy találkozás amit nem vártam, szerencsére az ugatás után megszélidült

61. kacsák szabadon a kutyás ház előtt

62. hamisítatlan alpesi tájkép

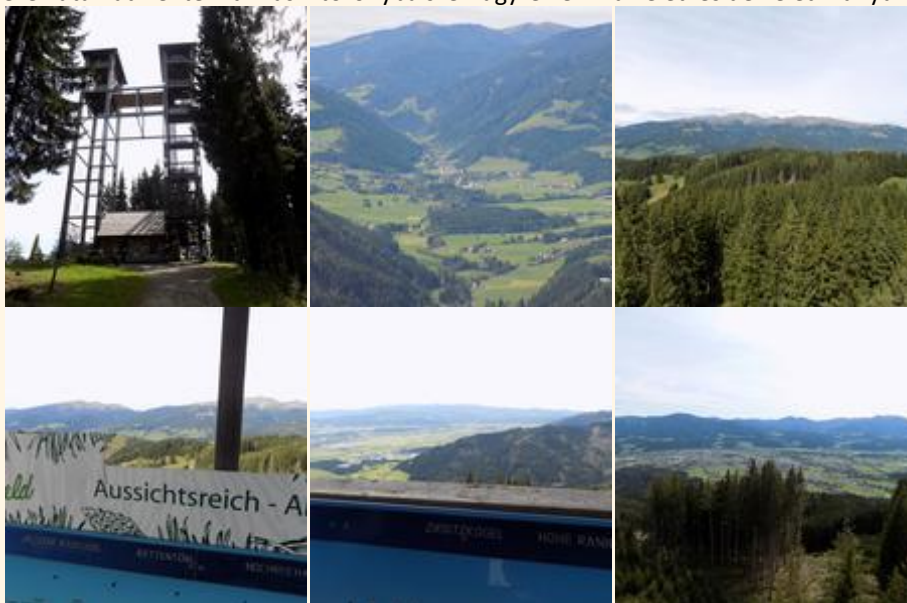
63. érdeklődő tehenek

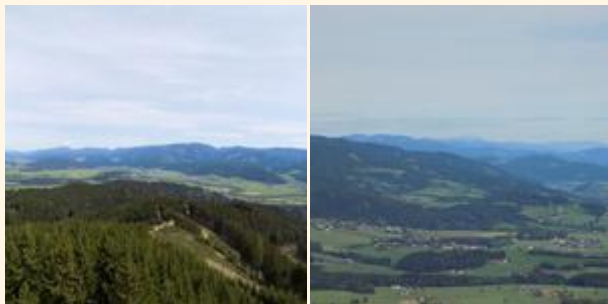
Seckau előtt jókora emelkedőn kellett feltornáznom magamat, majd bő 20 perc után elértem a falut, nagyjából fél órással késéssel az ütemtervem szerint. Észrevettem hogy ösztönösen gyorsabban vagy lassabban megyek attól függően milyen kondíciókkal rendelkezik az adott szakasz és mikorra kell a meghatározott helyre érnem a meghatározott időben. Seckau már előző nap látott főterénél a polgármesteri hivatal bejáratánál lévő padra dobtam le a zsákomat, pecsételni mentem be, majd néhány fotó és két szelet csoki elfogyasztása után továbbálltam. Ebből az irányból hamar elhagytam a falut, átkelve egy főúton, hamarosan elfogyott az aszfalt, a rövid keréknyomos szakaszon egy kis bulldog kutyát sétáltató hölgygel szembetalálkozás után jobbra tértem le egy ösvényre. Pár lépés után villanypásztort kellett kerülgetnem, majd amint betértem az erdőbe egy kis úttévesztés következett. Döntő többségében ösvényeken értem fel a Tremmelberg nevű hegyen lévő templomhoz, melyet megelőzőn kálvária stációk voltak az ösvény mentén. Innen már nem volt messze a Tremmelberg hegyen (1194 m) lévő kilátó.

64. északi irányban tetszetős hegyek voltak
 65. Seckau főtere
 66. Seckaut elhagyva
 67. Tremmelberg felé

Sétálós mondta már előre, hogy egy euró fejében lehet felmenni a kilátóba, ezt egy pénzbedobós kapu biztosította. Mivel csak 2 eurósom volt így a mákomra éppen ott tartózkodó 2 idősebb bácsi egyike fel tudta nekem váltani a pénzt, így a zsákot lent hagyva kezdtem meg a lépcsőzést. Az automatába bedobtam a pénzt, de elkövettem azt a hibát, hogy nem előre nyomtam a rácsos kaput, hanem magam felé húztam (ugye ez biztosítja a lefelé jövők akadálytalan haladását) és mire észbe kaptam már nem tudtam befelé nyomni. Szerencsére nem vagyok egy testes alkat, így a rács alsó részén át tudtam bújni és folytattam az utamat felfelé. Minden egyes lépcsőfoknál (szám szerint 201 db) valamilyen név szerepelt, gondolom mindegyikük valamilyen formájában hozzájárult a a kilátó felépülésében. Felérve a tetejére nagyon szép kilátás fogadott minden irányba: északnyugat felé látszódott a kiindulási helyem, az ingeringi tó a kastéllyal, észak felé a 2000-res hegyek, melyekbe a következő túrán terveztem menni, kelet felé a távolban látszódott a Rax és a Schneeberg, délkeleti és déli irányban látszóttak a tegnapi és tegnapelőtti ködben töltött kilométerek alatt megjárt hegyek, előttem Knittelfeld terült el, majd tőle jobbra délnyugati irányban pedig látszódtak a Seetaler Alpen hegyei, előtérben pedig az eddig rejtélyesnek vélt repülőgép hangok forrásai, a közeli katonai repülőtérrel. A kilátó beléptetőkapu felőli tornyában szépen be voltak jelölve a látható csúcsok a képeken mind a négy irány felé, ezek után átmentem a másik toronyba szemügyre venni a keleti és délkeleti irányú kilátást.

68. Tremmelberg kilátó

69. távolban Ingering a kastéllyal, innen indultam reggel (15 km-t tettem eddig meg)

70. Seckauer Alpen észak felé

71. Kettentörl, avagy a következő rész tartalmából

72. Seetaler Alpen, kelet felé, ezt láttam előző nap az állomás környékéről

73. Knittelfeld és a mögötte elterülő hegyek, nagy kontraszt az előző napi 50. képpel szemben

74. ezekben a hegyekben bóklásztam két napig, jó volt látni, hogy mégis hol

75. kilátás nyugat felé, Rax, Schneeberg

Miután kigyönyörködtem magamat lementem a táskámért és megkezdtem a Knittelfeld-ig hátralévő 5 km lejárását. Nem sokkal a csúcs alatt jött szembe egy túrázó, kérdezte, hogy nyitva van-e a kilátónál lévő büfé, nemleges választ mondtam neki. Gyorsan fogyott a szint lefelé haladva, hol keréknymon, hol ösvényen vezetett az utam, egy kidőlt fánál a fellazult talaj miatt sikerült is elborulnom, üríthettem ki a földet a bakancsomból. Két helyen kellett komolyabban keresnem az utat lefelé menet, de szerencsére megtaláltam őket időben, majd lassacskán elértem egy kis tavat, majd az autópálya hídját, a hídon átkelve tulajdonképpen már Knittelfeld-ben voltam, a településnév tábla más (város)részt mutatott (konkrétan Neuhautzenbichl-t), de ez a lényegesen nem változtatott. Egy szép fasor alatt vezetett az utam, utána kisebb majd forgalmasabb utcákon át értem el az immáron ismerős vasútállomást. 555 m szint volt Ingeringtől idáig az igazolófüzet szerint 20 (net szerint 18,4) km-en.

76.-77. Knittelfeld felé

78. autópálya szép háttérrel

79. knittelfeldi utcaszínel

80. gőzös és alakjelző a knittelfeldi állomás mögött

A 16:07-es vonat rendben is jött egy Talent motorvonattal, ezzel utaztam Bruck an der Mur-ig, ahonnan railjet-tel mentem Mürzzuschlag-ig, innen viszont az időközben 3 hétre lezárt Semmeringbahn miatt pótlóbuszozás volt Bécsúj helyig, ami példásan meg volt szervezve és időben sem jártam rosszabbul se én, se az utastársak. A 18:31-es sopronkeresztúri/Deutschkreutz gyorsított vonattal mentem Sopronig. Itt volt egy kis kajaszünet és sörbeszerzés, majd IC kocsiból kiállított személyvonattal utaztam Győrig, ahonnan szintén személyvonattal utaztam hazáig.

Zentralalpen: Edelrautehütte-Geierkogel alatti házak, Bergerhube-Ingering II (2017. szeptember 25.-27.)

A betervezett soron következő túrára szeptember végén került sor, az eredeti tervek szerint a három nap alatt sorban a Hohentauern-Edelrautehütte 5, másnap az Edelrautehütte-Hohentauern-Bergerhube 22 (5 km azonos az első nappal), az utolsó napon pedig a Bergerhube-Ingering II 21 km-es szakaszt jártam volna végig. Ez csak részben sikerült a hamarosan részletesen kifejtett okok miatt. Szállások kapcsán Hohentauern nem igazán rúgott labdába a vagy egészében vagy sehogyan kivethető házaival és több csillagos szállodáival, így maradt az útvonalon a faluból továbbhaladva 5 km-re fekvő Edelrautehütte. Itt az email-es megkeresésem sikerrel járt és a ház főnöknéje, Doris készséggel állt a dologhoz. A második napi szállásomnak kiszemelt Bergerhubéval kapcsolatban viszont nem álltam ilyen jól, ugyanis nem válaszoltak se emailre, se sms-re. Mivel ezúttal is időben kezdtem megszervezni a túrát, így volt még lehetőségem Doristól tanácsot kérni, aki a Bergerhube melletti Königsbachhube házat javasolta. A megadott elérhetőségen sms-t írtam egy Irmgard nevű hölgynek, aki egy „OK” válasszal nyugtázta szerény német nyelvű sms-emet. Így az árról nem kerültem pontosan képbe, de legalább már valami biztos ténnyel a kezemben indulhattam el. Időjárás nem jelzett rossz időt, de ettől függetlenül a helyszínen valós időjárás fenntartja a változtatás jogát. Szintek kapcsán viszont fel kellett kötnöm a gatyát, ugyanis itt már sziklás kétevezresek voltak felfűzve a piros-fehér-piros sávra, a Hohentauern-Bergerhube rész pedig az eddigi osztrák túrázásom szint/nap és magasságbeli (ez még párszor meg fog dőlni remélhetőleg) rekordjait tartogatta. Nagy zsákot vittem magammal.

Szokásos hajnali első vonattal mentem Győrig, majd onnan Sopronig, ahonnan a jól bevált bécsújhelyi irányt követtem. Leszállva az ÖBB Jenbacher motorkocsiról az állomás melletti parkolóhoz mentem, ugyanis a Semmeringbahn 3 hetes vágányzárja még tartott, így pótlóbuszozni kellett Mürzzuschlag-ig. A magyar élményekkel ellentétben ez a pótlás menetrendben nem okozott fennakadást (se itt, se a szlovákoknál nem szokás külön vágányzári menetrendet készíteni, hanem próbálják az eredetileg meghirdetettet tartani) és a busz sem volt kényelmetlen és zsúfolt sem. A három pótlóbusz egyikén foglaltam helyet a első ülésen, így jobban szeretek utazni, ha látom az utat magam előtt. Szépen annak rendje-módja szerint hagytuk el Bécsújhelyet és kanyarodtunk rá az autópályára. Alig mentünk egy pár perce a pályán amikor egy pillanat alatt bekövetkezett a szemem láttára egy baleset: a busz a bal szélső sávban haladt, jobbra egy teherautót próbált előzni egy autós, ám a kisebb távolság miatt elvettette a manővert, először a busz jobb oldalának koccant, majd tizedmásodpercnyi idő alatt a buszra merőlegesen keresztbe fordult és bal oldalra az út szélére kilöködött, talán még egyet pördült is...azonnal megálltunk a sofőr leszállt megnézni, hogy mi van az autóban utazó két fővel, ők szerencsésen megúszták mindketten a balesetet, maguktól másztak ki az autóból. Közben megállt a többi busz és autó is, én meg egy másik utas is leszálltunk nézelődni. Gyorsan végigfutott az agyamon, hogy Thalheim-Pölsig még simán eljutok később is, de onnantól a busz Hohentauern felé a kiszemelten kívül csak 19 óra körül van, ami igen késő lett volna. Inkább bele sem gondoltam mennyit fogunk a baleset helyszínén állni. Az osztrákok azonban példamutatóan hamar és fegyelmezetten oldották meg a kérdést: leszállították a balesetben résztvevő vétlen busz utasait (egy kisebb fekete horzsolásszerű nyom maradt csak a busz sarkánál) és felterelték a másik kettő buszra, majd indultunk is tovább, az egész nem tartott 10 percig.

1.-2. Rendkívüli esemény az autópályán

A másik buszon már csak a középső ajtó előtti lépcsőre ültem le és igyekeztem az olyan jellegű gondolatokat elhessegetni, hogy mi lett volna ha beköszön az autó a busz ablakán. Szerencséje volt mindenkinek, ez a lényeg. Gyakorlatilag elhanyagolható, egy-két perc plusszal érkezünk Mürz-be, ahol viszont egy kisebb fajta kavalkád fogadott: az első vágányon ljubljana-i, másodikon lienz-i, a harmadikon pedig az általam menetrendben kinézett vonat helyezkedett el. Az utastájékoztató kijelzője késés hegyeket (30-40 percek) mutatott. A ljubljana-i irányt kizártam (pedig mint kiderült ez is jó lett volna, de a fél ország menetrendje azért mégsem lehet a fejemben,

késési alternatívákkal együtt), a kalauznő a lienzi vonatra invitált. A harmadik, helyes vonatszámú vonaton pedig se kalauz, se utas nem volt. Jobb híján felszálltam a javasolt vonatra. Közben elindult az elsőről a ljubljani vonat, nem sokkal később utána a mienk is. Útközben nézegettem az órát majd szóltam a kalauznőnek, hogy hova szeretnék menni, nagy nehezen egy idősebb utas közreműködésével megértettük egymást, és ami a lényegét illeti, Bruck an der Murban a személyvonat be fog várni, azt mondta. Így is történt, Bruckban sikeresen átszálltam a Friesach felé tartó Talent motorvonatra, amely pár perc múlva indult is, mákom volt, hogy jó helyre szálltam a káoszban Mürz-ben, különben borult volna minden. Pontosan érkeztünk Thalheim-be, az aluljárón át az állomásépület mögötti megállóba mentem. Hétfői nap ide vagy oda, de az utcán nagyjából a fű se nőtt. A busz pár perces késéssel futott be, számítottam rá, hogy 5 euró felett fogok fizetni, de a 10,5 eurós jegyár azért ledöbbsentett egy kicsit. Igaz, az út egy óráig tart és bizonyára sok zónát keresztez, ami ugye az ottani díjszabás alapját képezi (nem km alapú, ez fel sincsen tüntetve se a vasúti, se a busz menetrendjében). Leültem a második majd miután felszabadult az első ülésbe. Pöls és még sok változatos nevű területén vezetett az utunk, az első ülésből beszélgetést kezdeményeztem a sofőrrel, akivel elbeszélgettem egészen Hohentauern-ig. Oberzeiring-ben cigiszünet következett, bevártuk ugyanis az iskolai tanítás végét, így egy csomó gyerek szállt fel az addigra szinte kiürült buszra. Mentünk tovább jellegzetesen alpesi elrendezkedésű tanyasi jellegű házcsoporthoz és kisebb falvacskák mentén. Sankt Johann am Tauern központjában azonban kiürült a busz, egyedül maradtam a fedélzeten mint utas. A sorőr mondta, hogy innen kisebb buszokkal viszik el házukig (!) a gyerekeket, nem kell senkinek sem egyedül kolbászolnia kilométereken át. A kisbuszok valóban ott is várták a járatot a megálló mellett. Tovább haladva egyre szebb útszéli panoráma kezdett kibontakozni a napsütésben, tetszett már első benyomásra is a környék. Pár perces késéssel szálltam le Hohentauern központjában, elkészöntem a sofőrtől aki folytatta tovább az utat a közeli Trieben-be (másik alternatívaként innen is lehetett volna jönni, rövidebb buszozással, de menetrendileg ez feküdt a legjobban). A falu központja kihalt volt, egyből pecsételési lehetőség után néztem, azonban hamar be kellett látnom, hogy a fél óra múlva, 14 órakor kinyitó polgármesteri hivatal lesz a nyerő, addig pedig a szemközti zárva tartó étterem kültéri padjaira telepedte le étkezni, majd utána megnéztem a pár lépésnyire lévő templomot kívülről-belülről és a körülötte lévő sírokat. Meglepődve tapasztaltam, hogy a magyar 60-70 év utáni halálozás helyett (persze ilyenből is volt, de minimális) 70-80 és még nagyobb idős embereket földi maradványai között sétálok. Hát igen, azért nem mindegy sem a lakhely, sem az életmód, sem a minőségi élelmiszer és még sorolhatnám.

3. Thalheim-Pöls állomás

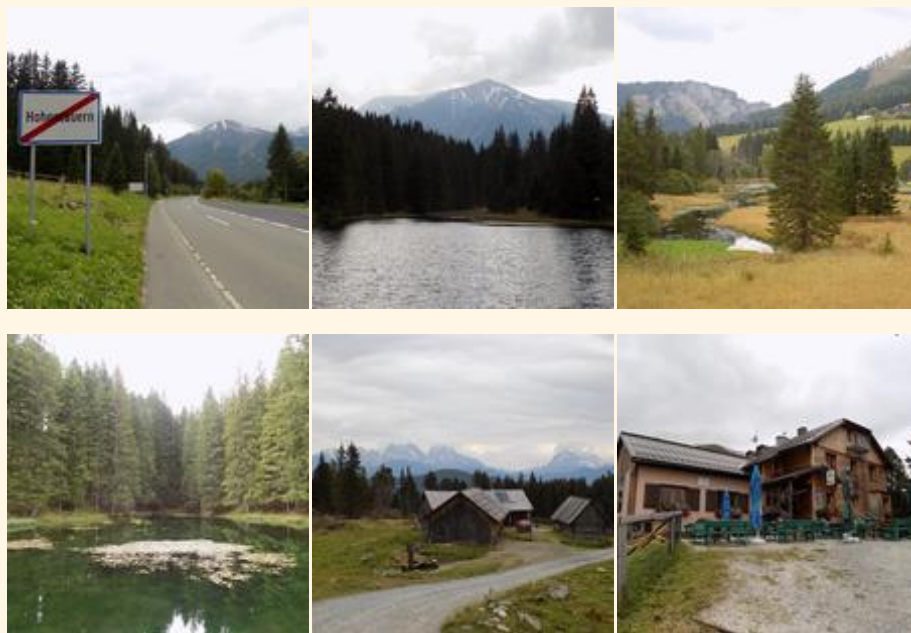
4. Möderbrugg környéke, el tudnám képzelni az életemet ilyen környezetben

5. szépen alakul a díszlet az út környékén

6. Hohentauern központja a polgármesteri hivatallal

Visszatértem a nagyszákomhoz, majd az úton átkelve a hivatalba mentem, ahol egy emeleti szobában egy segítőkész hölgy közreműködésével kaptam pecsétet a füzetembe, majd távoztam. Kifelé mentem a faluból, mely Donovaly jellegű volt, azaz inkább a turizmusra épült mint a sok állandó hely lakosra. Egy kis útkeresés után hagytam el a falut egy széles járdán, majd nemsokára jobbra tértem le egy keréknyomra és egy magányos ház után aszfaltos útra érkeztem. Az út bal oldalán szép tó terült el faházakkal, jobb kéz felé is szép kilátás

nyílt egy másik, de már kisebb nyílt víztükrű tó felé. Az út egy sorompó (fizetős út innentől az Edelrauig) után szerpentinnel haladt egyre feljebb (a jelzés hivatalosan levágja a kanyart, de én inkább maradtam a jól járható úton), immáron csak keréknyom formájában. Hamarosan először jobb, majd bal kéz felől is szép tavakkal találkoztam a fenyves ölelésében. A keréknyomon mentem egyre feljebb, amikor is egy helyen leültem az út széli farönkökre pihenni. Nem az első autó volt ami megelőzött mióta a sorompót elhagyta, de meglepő módon az idősebb bácsi megállt az Audival mellettem és kérdezte merre megyek, majd felajánlotta, hogy felvisz a hütte alatt lévő Scheiblalm-ig. Mivel másnap a háztól kellett lefele jönnöm, a lépteim folyamatossága biztosított volt, így örömmel éltem az ajánlattal és az anyósülésbe pattanva a pár perces utazás után már meg is érkeztünk a bácsi úticéljához. Angolul nem tudott, így csak annyit értettem meg, hogy pénzt nem fogad el és majd este feljön inni egyet a házba. Megköszöntem neki a segítségét, majd megtettem a hátralévő pár lépéses távot a házig. Körben egyre szebb panoráma kezdett nyílni körbe. Felértem a szép fekvésű, hegyekkel U alakban védett helyen lévő Edelrautehüttehez. A szimpatikus faház belülről sem okozott csalódást, tetszett a belseje is. Jöttemre előkerült az egyik idény dolgozó lány (Németországból jött ide a nyári idényre dolgozni, beszélgettem vele később), aki hozzá is fogott az ilyenkor szokásos ismertetéshez, azonban a cipő levétele után elakadt a kommunikáció (hiába sem angolból, sem németből nem vagyok a legjobb). Megkérdezte, hogy magyar vagyok-e, mondtam igen. Erre legnagyobb meglepetésemre odahívott egy srácot a konyhából, aki Somogyból ment oda dolgozni, innentől már gördülékeny volt a társalgás. Elmondta, hogy a fürdés egy 1,5 euróért vásárolható zsetonnal bedobós módon kb 4 percig lehetséges meleg vízzel (hideg van azon túl is, de itt 1700 méter fölött, főleg sötétedés után azért ez annyira nem javallt nagy mértékben szerintem), kaját ugye nem kértem ez nem volt téma, a wifi ugyancsak külön fizetős kategória. Megmutatták a szobámat, 2 emeletes ágy ágyneművel, egy asztal két székkal és egy csap alkotta a berendezést, fűtés nem volt. Ledobtam a zsákomat és kicsit kifújtam magamat. Benéztem a lágerbe is, 18 ágy érintetlenül állt a szomszédos nagy szobában, ugyancsak nem meleg radiátorokkal. Elkezdtem gondolkodni rajta, hogy ha megoldható, hogy egyedül aludjak ott, akkor elleszek én a lágerben is, mert tulajdonképpen hőmérsékletben kézzelfogható különbség nem volt, tehát nagyjából csak az ágynemű használatot takarta a különbözet, így viszont nagyjából 10 euró a zsebemben maradt volna. Lezártam a témát annyival, hogy ha megjönnek az illetékesek, azaz Doris és a férje Bernd, akkor velük beszélem ezt meg (immáron tolmácsolás is meg volt oldva). A bácsi az autózás kapcsán megspórolt nekem egy bő órányi időt (na meg energiát) amit a terveimhez híven a közeli Großer Scheiblsee meglátogatására fordítottam.

7. kötelező falutábla fotó a környék jellegzetes képével

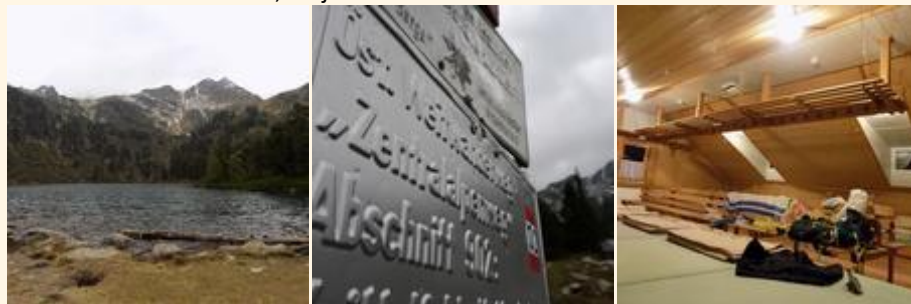
8.-10. hegyi tavak útközben

11. Scheiblalm, idáig hozott a bácsi kocsival, láthatóak is a képen.

12. Edelrautehütte

A szép fekvésű hegyi tó szintén U alakban magas hegyekkel van körbevéve a háztól pár száz méterre, a Zentral folytatása az U bal szárán kezdődik majd folytatódik a fejem „fölött” lévő Großer Hengst (2159 m) és Kleiner Bösenstein (2395 m) hegyek gerincén tovább. Velem szemben a Großer Bösenstein (2448 m) zárta a látóhatárt észak-északnyugat felé. Húzósnak tűnt az út a Bösenstein-re, azonban elgondolkodtam, hogy a kijelölt útvonal helyett ezen a másik jelzett úton megyek majd fel jövőre a csúcsra, mert erre a hegyre amúgy is kitérőt akarok

tenni, így meg célirányosan oda mennék fel egyből. Figyelembe véve az Edelrau utáni szakasz szálláslehetőségeit vagy kényelmesen megyek és lesz egy plusz napom vagy elég korán kelek és jó idő és hosszú nappal esetén egész napos talpalás után eljutok Planneralm-ig. De ezen még ráérek gondolkodni. Kellemes, bő fél óra alatt körbesétáltam a tavat, teljesen egyedül voltam. A pihenőhelyeknél le-leülve éppen azon gondolkodtam, hogy ha a Magas-Tátrában lennék mekkora tömeg lenne itt. Volt egy kósza gondolatom, hogy a legközelebbi Hauseck nevű 1982 méteres csúcsra felmászok, de ezt elvetettem, egyrészt a közeledő sötétedés miatt, másrészt pedig másnapra kellett az energia, pihenni akartam. Visszatértem a házhoz és megkíséreltem a kisebbik tavat is elérni, de ehhez csak egy mocsaras területen találtam „utat” és egy másik alternatíva sem jött össze, így lezártam a dolgot azzal, hogy a lényegét, a nagy tavat láttam. A ház előtti területről még csináltam pár képet a távoli hegyekről, valamint a lemez Zentral táblával is készítettem pár idénybúcsúztató képet a remek háttérrel, majd visszatértem a házba. Leültem a „diákmunkás” leányzóval beszélgetni, majd kiderült, hogy az egyik felszolgáló is magyar. Valamint volt két magyar fotós vendég is, akik éppen vacsoráztak. Majd nemsokára befutott a bácsi a szomszédos alm-ból, váltottunk pár szót vele és közben megjött Doris és a férje is. Átrágtuk az alkudási kérdést, azaz hozzájárultak, hogy aludhassak a lágerben olcsóbban, valamint hamar felmerült az Alpenverein biztosítás kötése is, ugyanis a tulaj házaspár ezzel is foglalkozik. Gondolkodtam már eddig is ennek a megkötésén, de úgy voltam vele majd kötök jövőre. Miután meghallgattam az ajánlatot, rákérdeztem a részletekre és kiderült, hogy ha most kötök az jövő év szilveszteréig él, valamint egész Európában érvényes stb. Valamint meg is kapnám a szállásra azonnal is a kedvezményt (az alpenverein tag hűtték adnak a kártyával rendelkezőknek árengedményt), és nem kéne jövőre a neten mazsoláznom a dolgokat és helyben tudnék is fizetni végülis 71 helyett 53 eurót. Végül rábólintottam a dologra, amit azóta is jó döntésnek tartok (november végén meg is jött a jövő évi kártya névre szólóan postán, szóval bőven tartották a 2018. januári határidőt). Nem voltam felkészülve erre a váratlan kiadásra, de úgy gondolom jó célra ment és kedvező lehetőség kapcsán sikerült megkötni a szerződést, amit saját érdekemben tettem és bármikor használható, szükség lehet rá. Sétalós kolléga mesélte, hogy egyik ismerőse szenvedett egy kisebb balesetet a Zentral-on, végül is helikopter nem kellett a mentéséhez, de még így is millió nagyságrendű számla keletkezett, amit az Alpenverein tagsága fedezett. Szóval nekem is be kellett látnom, hogy nem játék ez (másnap kaptam belőle ízelítőt mennyire nem az). Nem egy jól kiszámítható magyar terepen túrázok. Miután lerendeztük az anyagiakat, átcuccoltam a szobából a lágerbe, a kulcsot leadtam. Ezek után került sor a megvásárolt zsetonnal történő fürdésre, amire elég a 4 perc ha az ember előtte rákészült, hogy nem negyed órát pancsol a zuhany alatt. Érthető a ház részéről is, hogy nem korlátlan melegvíz fogyasztás van, de mégis meglepődtem ezen a megoldáson. Lehet majd több ilyenrel is találkozom utam során. Fürdés után elrendeztem a cuccaimat, majd lefeküdtem.

13. Großer Scheiblsee, háttérben a Bösenstein-nel

14. magashegyi szezonzáró fotó a szép Zentral táblával és a Bösenstein-nel

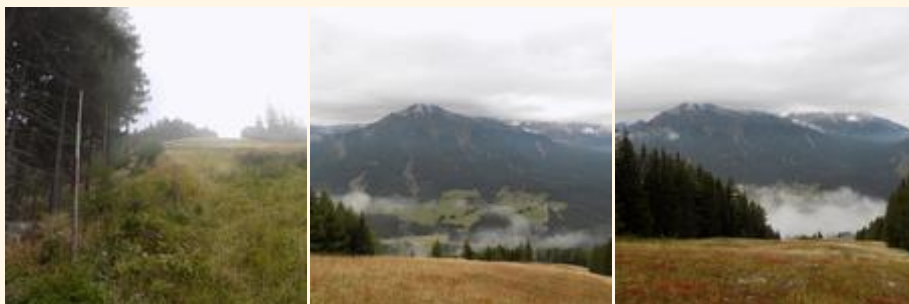
15. enteriőr a lágerben, a takarók végén jelölve volt a lábnak a helye, még erre is odafigyelnek odakint

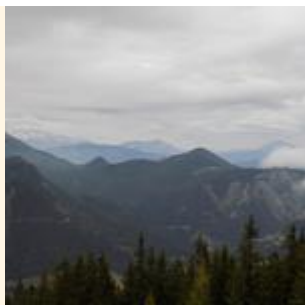
Másnap hajnalban 5 óra körül szólt az ébresztő a telefonomon, némi „csak még egy kicsit” percek után felkeltem és reggelizés, valamint összekészülődés után el is indultam a még csendes házból. A kinti félhomály még tartott amikor elindultam lefelé a keréknyomon, szépen látszódtak a Hohentauern mögötti hegyek a párában, amelyek felé tartottam. Igazából a lefele útról csak annyit mondanék, hogy egy ideig sikerült a kinézett úton menni (a Zentral már kapásból 2 alternatív útvonala van a falu déli határáról az Edelrau környékéig), de megmondom őszintén sikerült kicsit elkeverni az utat (ugye minden jelzés piros-fehér-piros) én meg nem nagyon törtem magam össze, hogy pont a kijelölt úton menjek le, úgyis lefelé kellett mennem a völgybe. Egy jó pár száz méteres úttévesztés is volt egy adótoronyhoz, ezt a nyilvánvalóan fals utat a fentről meglátott jónak hitt út felé hamar elhagytam, azonban a falu határában is elég érdekesen vezetett a jelzés az utak és házak között, így összességében elég katyvaszos, hol jelzetlen, hol jelzett úton érkeztem meg a Pöls-Triebeu úthoz, amelyen az előző nap érkeztem meg a Hohentauern, Moscher nevű buszmegállóhoz.

16. szürkületi tájkép a hütte előttről, háttérben a hegyek ahová tartok
 17. meredeken lezúgó patak a fenyvesben
 18. az adótoronyhoz vezető fals út, de a látvány miatt azért betettem ide
 19. csapzott őzike
 20. Moscher fogadó a főút mellett

A névadó Moscher Gasthof a hivatalos Zentral igazolópont Hohentauern-ben, de ennek ellenére zárva volt, láttam ugyan egy fickót cigizni, de mivel az előző nap már a polgármesteri hivatalból volt lenyomatom, így nem is erőltettem tovább a dolgot, a hüttétől idáig vezető szakasz így is időben több ideig tartott mint szerettem volna. Innentől kezdődött meg a Geierkogelre (2231 m, Hohentauern 1274 méteren van) vezető hosszú 6 km-es és fáradságos emelkedőt 1000 méter szinttel. A falu házait hamar magam mögött hagytam, először a sípálya melletti félig kiírtott fenyvesben haladtam majd a sípályán amely mindvégig nem spórolt a combos emelkedőkkel. Cserébe ha megfordultam egyre szebb kilátásban gyönyörködhettem Hohentauern és környéke irányába, valamint egyre feljebb haladva egyre kiterjedtebb lett a kilátás amennyire a pára és a felhők nem zavartak bele. Elég lassan haladtam, de ekkor még nem gondoltam, hogy a felhőkből komolyabb és hosszabb eső lehet, hangsúlyozom az időjárás előrejelzés nem jelzett esőt, ettől függetlenül ilyen jellegű helyeken bármikor megtörténhet az ellenkezője is a jóslatnak. Felérve a sípálya felső végénél csatlakozott be, vagy ágazott ki, kinek hogy tetszik a falu felé vezető alternatív útvonal, innentől már mérséklődött az emelkedő, viszont nem sokkal később rákezdett az eső. Behúzódtam pár zártabb fenyőfa alá, úgy vettem fel az esőkabátot és nadrágot, vártam egy fél órát, de csak nem csendesedett számottevően az eső. Jócskán megcsappant kedvvel folytattam az utat (ekkor még azért elég friss volt a múltkori Gleinalm környéki egész/fél napi szarrázások emléke).

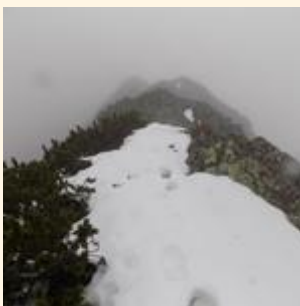
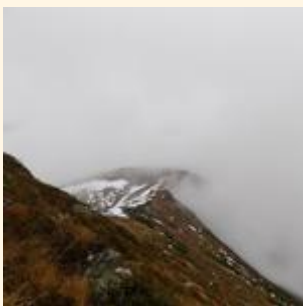

21. "mindig csak felfelé"

22.-23. kilátás Hohentauern és környékére ugyanabból a szögből eltérő magasságnál

24. kilátás északkelet felé

A fenyőfák lassan elmaradoztak, a magasságnak megfelelő növényzetnek átadva a helyüket, és megjelentek a kisebb és nagyobb hófoltok is. Mivel egy idő után már újra át volt ázva a lábam, már nem mindenhol kerülgettem a havat, főleg miután a gerinc kezdett kicsúcsosodni és helyenként elég az élen vezetett az út a sziklákon, volt hogy nem is lett volna hova kitérni. Egy nagyobb hómezőt még oldalról ki tudtam kerülni, majd a már leírt késél-szerű túra következett. Körben ekkor már egy idő után teljesen bezárult a ködfüggöny, szinte 10 méterre nem láttam el. Miközben elvoltam a gondolataimmal, egyszer csak tők váratlanul megcsörrent a mobilom, édesanyám hívott ideges hangon és megnyugodva vette tudomásul, hogy felvettem a telefont. Tőle tudtam meg, hogy a Rax-on egy nálam csak egy évvel idősebb srác ott maradt túrázás közben a hegyn. Nyilván nagyon sajnálom/sajnáltam az elhunyt sporttársat, de anyámat hamar megnyugtattam, hogy velem nincsen semmi gond és miután elmondtam mi van velem el is köszöntem. Akkor még tényleg azt hittem, hogy az esőn és a kilátás hiányán kívül nincsen semmi gond, hamarosan viszont jómagam is egy elég életveszélyes helyzetben találtam magamat. Vállalhatatlanul sok időnek éreztem a felfele haladást, vagy inkább vánszorgásnak nevezném. A sokadik emelkedő tetején végre felértem a csúcsra. Közvetlenül a csúcs alatt egy, a nedvesség miatt csúszós sziklás részen küzdöttem át magamat, azonban még ezt sem éreztem gáznak, csupán nagyon oda kellett figyelni. Fent egy kereszt és egy zsebkendőnyi füves terület fogadott hó nélkül. A keresztre rögzített csúcskönyves dobozból kivéve a könyvet belelapoztam, meg is találtam Sétálós nyári bejegyzését, én is írtam néhány szót, de korántsem volt kedvem sokat itt időzni, ugyanis 2231 méteren érezhető volt a szél is, valamint az idő is nagyon telt (negyed 2 körül értem fel, több mint 3 óra alatt a faluból) és az eső sem hagyta abba az áztatást. Maga a csúcs nem volt nagy, de viszont körbe vad lejtők voltak, már amennyit a tejköd miatt sikerült észlelnem a egészről.

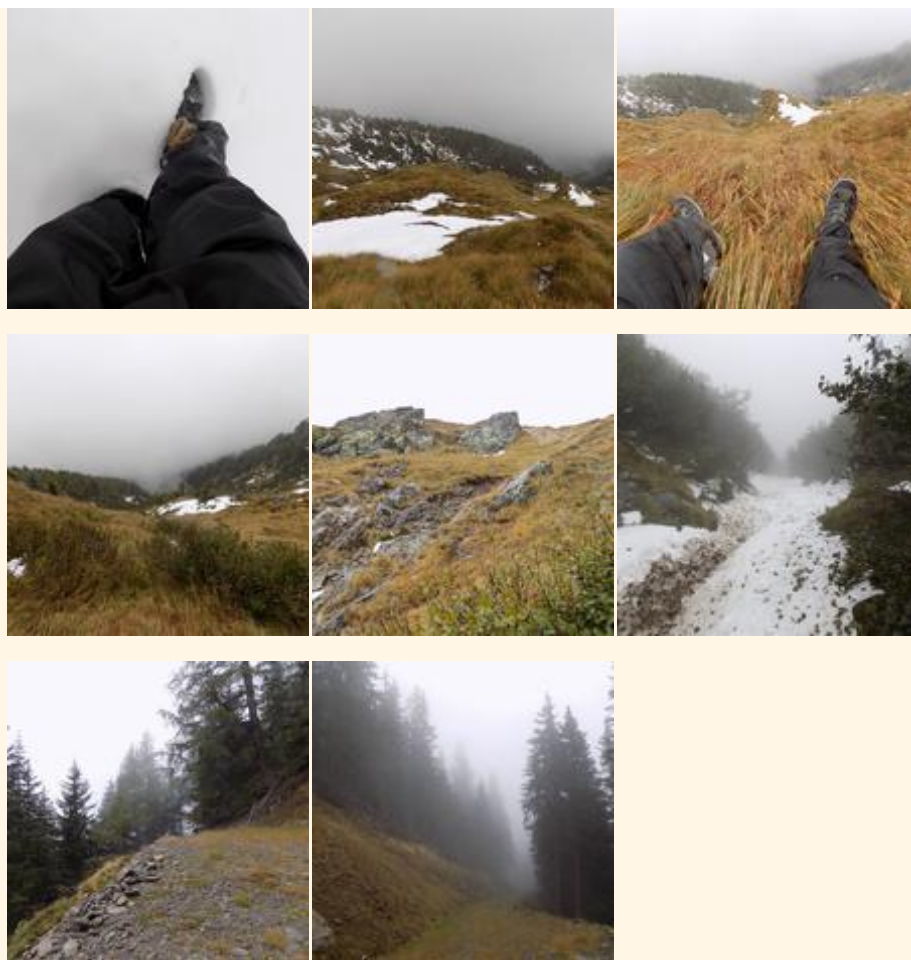

25.-27. útban a Geierkogel-re

28. Geierkogel, 2231 m

Néhány lépés után megdöbbenésemre az eddig jelen lévő havas lábnyomok egyszerűen teljesen eltűntek (valószínűsítem a szél által hordott szó tüntette el) és a tejköd miatt fogalmam sem volt merre menjek tovább.

A fényképezőgépen a netes térkép kifotózott részletei rajta voltak, de ezek sem értek sokat, mivel az irány csak hozzávetőleg derült belőlük ki. Az általam sejtett (inkább csak sötétben tapogatózó) irány felé tettem pár lépést a meredek havas déli hegyoldalon, de egyszerűen semmi nyomát nem találtam az útnak. Fájdalmasan hasított belém a felismerés, ami szerint szépen belesétáltam ebbe a helyzetbe és a kiút is kezdett feltörést jelenteni, visszamászni és visszamenni a faluba egyáltalán nem akartam. Pár erőtlen kísérletet tettem, de mindhiába, a túrát, ebben az útvonalkövető formában fel kellett adnom. Egyszerűen annyit láttam, hogy van egy köves, havas csúszós hegyoldal, körbe mintha szakadék széle lenne és onnantól tejköd amerre csak nézek...teljes kétségbeesés környékezett és eddig meg nem tapasztalt elveszettség érzés mart belém, senkinek nem kívánom ezeket a pillanatokat amiket ott és még ezután átéltem. Itt vagyok egyben és egészben, nem lett semmi bajom, de ebben nem kis szerencsém is volt. Nem volt jobb ötletem, minthogy a lehető legrövidebb úton leereszkedek a hegyről a fák közé, keresek egy utat és elindulok valamerre, a merre kérdést másodlagosnak tartottam az első az volt, hogy kimentsem magamat ebből a szorult helyzetből. Óvatosan lépkedve, majd időnként a hóba ülve, a fenekemen csúszva kerültem fokozatosan lejjebb. Miután elfogyott a hó, ugyanezt játszottam el a vizes fűvön, közben Istenhez fohászkodva (nem vagyok egy templomba járó ember, de nem is olyan rég elmentem egy misére az itteni történések kapcsán, mondjuk úgy, hálát adni) és hangosan nyugtatgatva magamat haladtam lépcsőről lépésre. Azt mondanom sem kell, ha nem olyan jó a bakancsom talpa amilyen és nem tudok ott és akkor megállni, a lábaimat a földhöz szorítva és ezáltal a sarkaimat a vékony földrétegbe vágni, ahol akarom és elszállok, neki vágódok egy sziklának vagy nekiállok simán lefelé gurulni...nem is akarok még belegondolni sem mi történhetett volna, ha rosszul lépek, mozgok vagy ha nincs velem az őrangyalom. Lényeg a lényeg, hogy elég rossz és kiszolgáltatott volt ez a helyzet, még a mai napig felkavar ha részletesebben végiggondolom az átélteket. Szép lassan értem el a törpefenyvest, itt már volt annyi mankó, hogy az ágakba kapaszkodva tudtam egy fokkal növelni a biztonságot. Persze közben változatlanul esett az eső, fújt a szél, a kezeim fáztak és a ködrengeteg is csak egy-egy pillanatra nyílt meg, ami pont elég volt belőni, hogy merre tartsak. A hátizsákom sem volt könnyebb mióta elkezdtem az ereszkedést egy pillanatra belegondoltam, hogy milyen lenne legurítani, de ezt el is vetettem ki tudja hol és miben állna meg. A törpefenyők ágaiban kapaszkodva előfordult, hogy két lépés között megcsúsztam és csak az tartott meg hogy erősen rámarkoltam az ágakra. Ezúton is köszönet a természetnek, hogy nem spórolta ki az anyagot a túlévelűekből. Hamarosan elértem egy helyet ahol a meredek hegyoldallról a kisebb vízfolyások összeértek és patak formájában egyesülve haladtak tovább lefelé. Jobb híján a patakmederben közlekedtem, helyenként combig belesüppedve az itt újra jelen lévő hóba. Közben bal kéz felől egyre közeledett az erdő (jobbra meredek hegynyúlvány) és nem sok idő eltelté után egy patakon átkeléssel végre lezárult ennek a rémálomnak a legveszélyesebb része. Különös fintorként történt, hogy miután elhagytam a patakmedret beütöttem a térdemet egy kis kiálló sziklába, ami elég fájdalmas volt, de picit megmutatta, hogy mekkora baj is történhetett volna feljebb. Szerintem minden túlzás nélkül egy bő háromnegyed órát közvetlen életveszélyben voltam. Egyrészt az elszenvedhető sérülések mértéke, másrészt pedig az elzártság (térerő is alig volt, mentő ötletként kapcsoltam gps-t és mobilnetet, de két próbálkozás közül egyszer sem töltött be) és az elegendő nyelvtudás hiánya miatt, tehát kb magamra számíthattam. Legfeljebb Dorist tudtam volna felhívni, de neki sem tudtam volna megmondani pontosan hol vagyok. Száz szónak is egy vége, durván necces szituáció volt ez az egész. A patakmeder után találtam egy csapást ami egy vadászles felé vezetett, mondom az jó hír, mert ezek környékén szokott út lenni. A vadászleshez érve láttam meg a les alsó részén lévő fejfát, amelyet egy itt elhunyt hölgy emlékére helyeztek el ide. A helyzet hatása alatt állva önkéntelenül is felmerült bennem, hogy nekem is tettek-e volna egy ilyet ki, ha nem jártam volna szerencséivel. Erről szerencsémre közel sem volt szó, így folytattam a lefele utat, hamarosan meg is találtam egy hegyoldalban végződő köves utat. Furcsán, a semmiben ért véget az út, a terep tulajdonságai miatt, gondolom a vadászok idáig jönnek fel kocsival. Elindultam lefelé az úton, pár perc múlva jelzésekre akadtam. Elővettem a papír térképet (ha időnként pénzkidobásnak is tűnik, de ha kell akkor nagyon kell egy helyzetben, mivel a fényképezőmön csak az útvonal és közvetlen környezete van kifotózva) és szépen rájöttem, hogy a Geier-ről a vélt nyugati oldala helyett a keleti felén sikerült leereszkedni, tehát a Zentral útvonala az nem jobbra fent van a hegyen, hanem balra. Élt bennem a remény, ha nem is a kijelölt úton (arra már a sötétedésig rendelkezésre álló szűk két óra már amúgy sem lett volna elegendő), de eljutok a Bergerhubé-hoz sötétedésre. Más mentő ötletként még az jutott eszembe, hogy jobbra megyek és lemegyek a valamivel biztosabb St. Johann am Tauern faluba (itt szálltak le tegnap a kisiskolások nagy része a buszról) és onnan felhívom Dorist és alszok még egyet az Edelrauba és másnap hazamegyek. Vannak helyzetek amikor nem érdemes a folytatáson erősködni, ez a helyzet pedig az volt. Mind magam, mind a külvilág előtt egyértelműen ez a helyzet állt fent.

29.-33. játék a tűzzel

34. szimpatikus hóval fedett patakmeder, rossz esetben zúzódással és hideg fürdővel, szerencsére egyik sem volt

35.-36. út végződik a semmiben és a lefele irány

A jelzésnél elmentem balra, halovány reményként mondom, hogy ha legalább egy kóbor útjelző táblát találnék már az is segítene a hova tovább kérdésben. Az ösvény elkezdett emelkedni, felfele a párasságba. Nem igazán fűlött a fogam az újabb hegymenethez így vizesen (bakancs teljesen, nadrág térdig felázva, valamint a fenék részen, hátam közepéig vizes kabát, pulóver, ing, valamint vizes kabát és pulóver ujj és sapka, csak hogy főbb dolgokat említsem), így már éppen a visszafordulást terveztem amikor is hirtelen egy gép hangot hallottam meg egészen közelről. Visszafordultam és visszamentem a köves úthoz, a szögesdrót kerítés már kezdett valamit sejtetni, és ekkor találtam rá az út menti pár ház egyikénél pőfögő traktorra. Odamentem a traktorhoz egy idősebb úr ült bent a gépben, a fiatalabb pedig kint állt. Odamentem hozzá és belekezdtem a mondókámba (Bergerhube, grosse problem, nicht finden weg, stb). Mutogattam a térképet is, kiderült, hogy a Geierkogel és Sonntagskogel közötti Weingrubertörl alatt vagyok jóval. A srác látva a helyzetet és az állapotomat mondta, hogy ne keljek már útra mert veszélyes (valamint az idő is kevés lett volna rá, ugyanis már fél 4 felé járt az idő) és hogy elvisznek kocsival a Bergerhubéhoz. El sem akartam hinni, hogy megmenekültem, nagy örömmel fogadtam el a segítő jobbot. Az idősebb úr, aki mint kiderült a srác apja közben ki is szállt a traktorból és összeszedte a holmiját és hármasban a ház mellett álló kocsihoz mentünk. Hátsó ülésbe került a zsákom én pedig egy kifordított hosszú esőkabátba ültem rá az anyósülésen. A srác ott maradt a háznál, mi pedig az úrral útra keltünk. Immáron biztonságban ülve tisztára szurreálisnak tűnt az elmúlt bő két óra alatt lejátszódott eseménysorozat. Szépen haladtunk lefelé a jól járható köves úton, közben változatlanul ködös időben. Jó pár km után értünk le St. Johann am Tauern széléhez, az úr mutatta annak a hölgynek a falubeli emlékművét akinek a fejfája fent van a hegyen a vadászlesnél, ha jól emlékszem nyaksérülést szenvedett odafent. Néhány kerékkörút után találkoztunk a bácsi egyik hölgy ismerősével, neki is mondta, hogy egy ungarischer wanderer-en segít éppen, vagy legalábbis valami hasonló hangozhatott el. Magyar túrázó felbukkanása amúgy sem mindennapos arrafelé. Leértünk a Pöls-Triebe főútra, a Weingruber nevű buszmegállónál, amely beugrott az előző napról, akkor még napos időben állt meg itt a buszsofőr telefonálni. Ezek után a már ismerős út következett Hohentauern-ig, majd a falu határában jobbra kanyarodtunk Triebental felé. Az úr említette, hogy

az utat amin haladunk nem rég elmosta a víz és valóban láthatóak voltak a nyomai az újjáépítésnek. Kérdeztem tőle, hogy jár-e ide busz, mondta, hogy nem vagy nem tud róla, ekkor már fejben elkezdtem gondolkodni, hogy hogy jutok ide majd el újra, ha a kimaradt Geierkogel-Bergerhube 12 km-es szakaszt pótolom (pecsétügyileg nincsen hiány, tehát az elbírálásnál nem firtatná senki, de számomra ez akkor is hiányzik és nem összefüggő az út). Miután mondta, hogy nincsen busz elkezdtem a km órát figyelni, amely a végállomásig 7 km-t mutatott a szálláshelyemig. Mondtam is neki, hogy nem konkrétan a Bergerhubében alszok, hanem mellette, oda csupán csak pecsételnem kell menni. Szerencsére a bácsi beszélt valamennyit angolul, így ha József Attila műveit kielemezni nem is tudtuk, de a lényegesebb dolgokat megértettük. Szép és hangulatos volt a völgyben fekvő a kis tanyákkal és házakkal, egy faházas szálláshelynél Alpenverein felirat is volt. Önkéntelenül is eszembe jutott, hogy a még egy napja sem létező biztosításomra majdnem szükség is volt. Tetszett ez az autós út, kezdtem megnyugodni. Nem sokkal később kiszélesedett az út, építési területnek látszó placc következett, majd megjelent a Bergerhube faházas épülete. Kellemetlen volt tudomásul venni újra vizes mivoltomat a kiszállás közben, de túl kellett tennem magam ezen és kivettem a füzetet a táskámból. A gondos csomagolásnak hála, egyetlen vízcsepp sem érte. Ahhoz képest, hogy Ruhetag, azaz szünnap volt a házban a parkoló szinte tele volt, magán jellegű összejövetel miatt. A bácsi be is csöngetett majd váltott pár szót az ajtót nyitó hölgygel, aki be is engedett minket, majd a konyhában oda is adta a pecsétet amiből nyomtam a füzetembe. Közben úgy mellékesen felhoztam, hogy milyen jó, hogy se email-re, se sms-re nem reagáltak és lehet el sem szállásoltak volna ha foglalás nélkül érkezek, tekintettel a szünnapra. Lényegében hasonló magyarázatot kaptam mint a Hochanger háznál, hogy nincsen itt net, meg a telefonjuk is vezetékes. Szóval ennyi volt a magyarázat. Nem is foglalkoztam már ezzel, nem az első eset volt, hogy a netes elérhetőségek ellenére sem sikerül a kommunikáció és még ráadásul sms-ben sem. Elkészöntünk és visszaszálltunk a kocsiba, a bácsi még a leírtakon kívül is volt olyan rendes, hogy elvitt a Bergerhubétól látótávolságra lévő Königsbachhubé-hoz, amely lefixált szálláshelyemet jelentette. Megálltunk és kiszálltunk a kocsiból, jöttünkre egy kutya jött elő a bejárati ajtóból, nyomában egy rövid, ősz hajú néniel, ő volt Irmgard néni akivel sms-t váltottam. Beszéltek németül pár mondatot a helyzetről és a velem történetekről és ténylegesen kiderült, hogy tudja ki vagyok és mondta, hogy minden rendben van. Behordtam a cuccaimat a konyhába ahol egy sparhelt üzemelt, jó meleget árasztva. Az úrnak aki segített nekem akartam pénzt adni, de nem fogadta el. Soha nem fogom elfelejteni a nagy-nagy segítségét amit nyújtott nekem, ezt Irmgard néniel is mondtam miután ismét visszamentünk a konyhába. Beszélt valamennyit angolul, én meg németül, szóval „összedobtuk” a nyelvtudást és viszonylag jól meg tudtuk beszélgetni így. Megmutatta a szobát az emeleten, tetszetős volt az idillikus szoba az idillikus házban egy idillikus környezetben.

37. Bergerhube, 1198 m

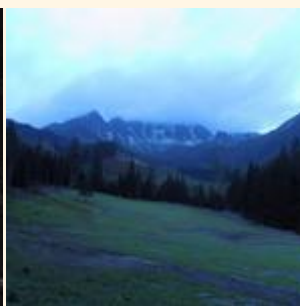
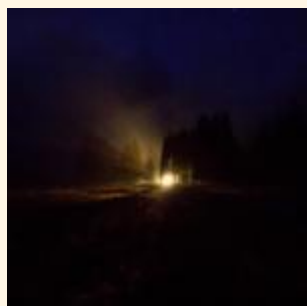
38. szálláshelyem, a néni kutyájával

39. ebben barátságos szobában aludtam

Visszatérve a konyhába a sparhelt és környéke tele lett aggatva a vizes ruhadarabjaimmal és a bakancsom is a szárítás útjára lépett. Mivel a ház előtt nem láttam parkoló autót, gondoltam még várjuk a férjét, de hamarosan leesett, hogy nem várunk senkit. Nem sokkal később kiment megetetni az állatait, akiket később én is megnéztem (tehenek, csirkék, meg ha jól emlékszem kecskék is voltak), a házzal szemközti faépületben voltak az ólak, az autó és nem kis mennyiségű hasogatott fa, amelynek a mennyiségén elámultam. Mondta, hogy ő meg a fia dolgozták fel a több köbméternyi faanyagot. Nagyon tetszett ez az idillikus és magával ragadó környék és ház. Az eső közben el is állt, persze ahogy szokott ez lenni. Visszatérve a házba a ruháim fokozatosan száradtak a sparhelt által, mint kiderült a kis tűzhely adja a meleget a főzéshez, a meleg vizet a fürdőszobába és a fűtéshez is. Mivel térerő nem volt az én telefonomhoz, megengedte, hogy a sajátjáról szóljak haza. Enni nem kértem mivel a táskámban volt kajám (szerény volt a vacsorám, sok étvágyam nem volt), de a csésze mézzel ízesített teát elfogadtam. Ahogy leszállt az este a néni kutyája is behúzódtott a konyhába a melegbe, illetve volt hogy a macska is előkerült. Összességében nagyon családias volt a hangulat és azt tapasztaltam, hogy ha az ember ráhangolódik a beszélgetésre, akkor könnyebben megy és a szavak is jobban eszembe jutnak. Szóba

került többek között amit a hohentauern-i temetőben láttam az életkorok kapcsán, mondtam hogy Magyarországon a sok stressz, sok munka és kevés pénz miatt sokan sokkal előbb halnak meg sajnos. Említettem, hogy egy közmunkás nagyjából havonta mennyit keres, a néni őszintén elcsodálkozott ezeken a dolgokon. Mi itthon el sem tudjuk képzelni, hogy milyen az élet anélkül hogy az anyagiakon aggódnánk és elszomorító, hogy egyre inkább távolabb kerül ez a magyarok döntő többségétől. Egy olyan világ ez amitől mi mind színvonalban, mind felfogásban nagyon messze állunk és nincs remény rá, hogy ez belátható időn belül előnyére változzon. Szóba került az is ha legközelebb megyek akkor segít annyiban, hogy elhoz a házhoz, tehát nem kell pluszba gyalogolnom még. Összességében egy nagyon, rendes, készséges és segítőkész embert ismertem meg benne (is). 10 eurót kért a szállásért, ami Ausztriában nagyon barátságos mondható (a közeli Bergerhube nagyjából 1-1,5-es szorzót tuti alkalmazott volna), akartam 15-t adni, de csak 10-et fogadott el. Bőven 20 óra után kezdtem meg a lefekvéshez tartozó előkészületeket, azaz felhordtam a cuccaimat az emeleti szobába, a már megszáradt ruháimmal együtt, majd fürdeni mentem és ezek után fekdtem le. Az az azóta eltelt közel 3 hónap alatt szinte napi szinten eszembe jut ez a nap, illetve valamelyik részlete. Nagy hatással volt rám egyrészt a kézzelfogható veszélyérzet megélése, amellyel eddig még nem találkoztam, ahogyan ilyen jellegű tájékozódási problémával sem. Másrészt pedig az emberi jószág és jóakarát ilyen szintű megélése komoly megtapasztalás volt számomra. Reménykedtem, hogy a másnapi Ingeringig vezető úton már nem lesz komolyabb probléma és bíztam benne, hogy minél kevesebb eső fog érni. Este 10 után tudtam csak álomba merülni.

Nyugtalan alvást követően ezúttal is 5-kor szólt a vekker, kint még koromsötét volt. Kiderült, hogy amit az esőcsatorna hangjának véltem azt valójában a radiátor keringetése adta, így miután kinéztem meggyőződtem róla, hogy nem esik az eső. Reggelizés és összekapakolás után lementem a konyhába, itt is összeszedtem a dolgaimat, majd a tervezetthez képest negyed órával később negyed 7 magasságában léptem ki a házból. A szürkület még éppen hogy elkezdődött amikor újra száraz lábbal kezdtem bele a hátralévő 21 km leküzdésébe. A Bergehübehez épp egy nagyobb pótkocsis teherautó érkezett majd fordult meg, fényszórójának fénye érdekes megvilágítást produkált. Fordulás után visszament amerre jött és félreállt. Ezek után érkeztem meg majd haladtam el a sötét Bergerhube épülete mellett, hamarosan egy kapun keltem át majd a széles és sáros keréknymon mentem tovább a lámpám fényében jelzéseket keresgetve. Ingeringből 13:52-kor indult a busz, közte még egy 1864 méteren lévő Kettentörl nevű hágón kellett átkeltem (Bergerhubétól 4 km), szóval sok idő nem volt az útkeresésre. A keréknymóról az erdőn után egy rét mellett vezetett majd a közeli patak által megrongált útnál nagyon ügyelve a jelzésre balra kellett letérnem. Ekkor már nem kellett a lámpa, soron következő hegyoldalban kellett „felfűrészelni” a szerpentin ösvényen, tőlem jobbra pedig szépen látszódtak a hegyek amiknél kellett volna járnom tegnap: Sonntagskogel, Großer Griesstein alatt stb., illetve a Sétalós által használt származás bivakolás hollétére sem derült fény, ez az egész sajnos tolódik jövő évre.

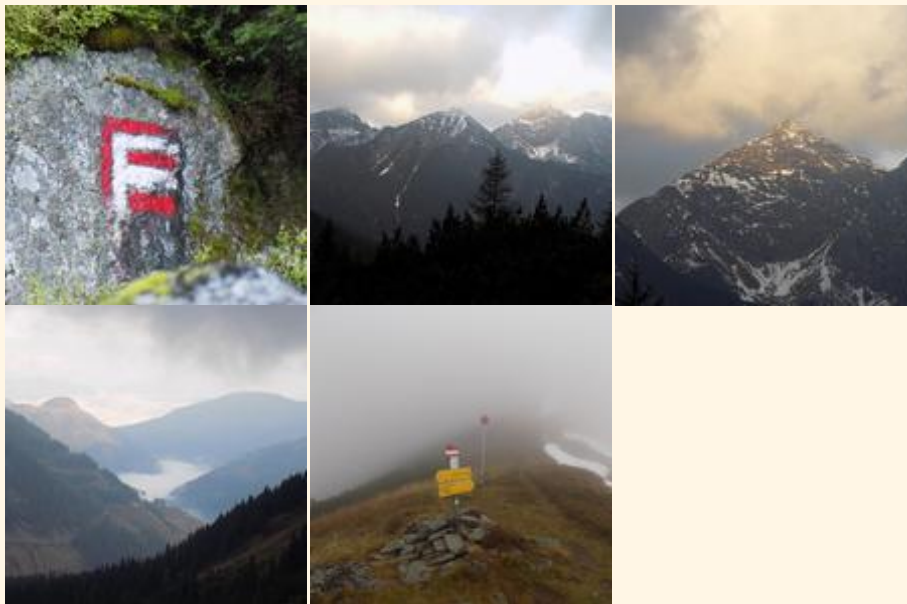
40. pótkocsis kamion fordul a Bergerhubé-nél, érdekes fényeket generálva

41. Bergerhube, Zentral Kontrollstelle

42. úton a rét szélén, körbe hegyekkel

43. egy jelzés a megmaradt fán, háttérben a tegnapi hegyekkel, sajnos már nem volt több időm ráhúzni egy napot, ha lett volna simán pótolom a kimaradt szakaszt

Egy keresztező keréknyomnál elértem újra az erdőt, innen továbbra is ösvényen haladtam tovább. A nagyzsákom bal pántja már teljesen kifordult a gyenge minőség miatt eredeti helyzetéből, kényelmetlenné téve a cipelését, ezt egyedül csak a mellpánt összekapcsolásával tudtam enyhíteni, de emelkedőnek felfele ez nem annyira játszik ugye. Hamarosan újra magam mögött hagytam az erdőt és az út törpefenyvesben vezetett tovább. Balra a ködben azért lassan kivehető vált az oldalra és fel-le irányban is U alakú hágó, a Kettentörl, amelyre a szerpentine ösvény vezetett. Közben egyre több hófolt lett, melyekbe volt hogy teljesen bele kellett lépnem, így mire felértem a hágóba a lábam ismét vizes lett. Így értem fel bőven a magamnak megszabott időn belül (fél 9 helyett 8-ra felértem) a hágóba ahol teljes köd volt. Kár érte pedig jó időben ugye a Tremmelberg kilátóból is el lehetett látni, biztosan szép lett volna innen is nézelődni. Érdekes ez a Törl szó is, amelyre a Google semmilyen fordítási találatot nem adott ki, de tapasztalati úton rájöttem, hogy a szlovák sedlonak, azaz nyeregnek/hágónak a megfelelője, a szó kistestvére pedig a Sattel (a szlovákoknál a kicsi és nagy hágó is egyaránt sedlo).

44. ez, mi ez?

45. kis Himalája

46. csúcsfotó, a formája kissé hasonlít az Everestre

47. triebentali völgy, innen indultam reggel, még a köd nem oszlott el

48. Kettentörl, 1864 m

Egy-egy nem jelzett ösvény vezetett fel a két szomszédos hegyre (Speikleitenberg, Kettenankogel), én azonban átbukva a hágón lefelé vettem az irányt. A túloldali, déli irányú hegyoldalon is voltak hófoltok, de ez az oldal már elnyújtottabb volt mint az északi irány, ahonnan érkeztem. Innen már időnként jó kilátás nyílt a völgyre ahová tartottam, szépen látszott előre pár kilométer. Az ösvény egyre több helyen vezetett vízfolyás közelében vagy benne, „megnyugtató” volt tudni, ha előbb nem is, itt már újra tiszta víz lett volna a bakancsom amúgy is. Irmgard néni is igaz volt, hogy itt bőven találok vizet és felesleges a szokásos 3 litert cipelnem. A szokásos törpefenyves és borókás növények után legelő, majd erdő következett a völgy kiszélesedésében. Bal oldalt a hegyek oldalán lévő hó piszkos volt az eső által megmozgatott földtől. Az egyik tehénvégtérmekekkel bővelkedő legelőnél kezdett rá ismét az eső és kisebb-nagyobb megszakításokkal esett Ingeringig. A Kettentörl-től 7 km-re lévő Ingeringseet vártam, amúgy az út lényegi része már lezárult. Egyszer kellett egy ösvényre letérnem a kövesútról a patak mellék közvetlenül, de az ösvény egy másik jól járható útra vezetett nem sokkal ezután, innentől már lényegében végig jól járható úton mentem úticélimig. A hegyek vizét összegyűjtő patak a közelemben egyre csak duzzadt, én pedig többször is átkelve fellettem szép fenyvesek ölésében érkeztem meg egy ösvényen az idillikus fekvésű Ingeringseehez, magyarul ingeringi tó lenne a neve. Megpihentem az egyik padon, elmajszolva 2 szelet csokit, szerencsére az eső is elállt, így pár normális képet is tudtam készíteni.

49. ebben a völgyben folytattam tovább a túrát

50. 2 az egyben ösvény

51. visszafelé nézve a Kettentörl felé

52. jól járható köves keréknyom, zömében ilyenén haladtam tovább

53.-54. a gyönyörű Ingeringsee

Innentől újra jól járható út következett, az út melletti kápolnában „csúcskönyv” volt az oltárnál, Sétálós bejegyzését is sikerült megtalálnom, valamint saját gondolataimat is papírra vetettem. Mire kiléptem a kis kápolnából újra rákezdett az eső, így még néhány képet készítettem útközben a tóról és odébb álltam, nagyjából 10:40 körül. A tó szélénél több helyen is figyelmeztető táblák voltak elhelyezve amelyek lényegében megtiltottak minden jó dolgot amit az ember egy tó partján a sétán és ücsörgésen túl szívesen csinálna, azaz tilos tüzet gyújtani, sátrazni, horgászni, csónakázni, fürödni. A sorompó után is jó minőségű keréknyomon mentem tovább, a hátralévő 10 km-re már bőven elegendőnek tartottam a rendelkezésre álló 3 órát. A tótól 2 km-re tetszetős ház volt a patak mellett saját kis kerti tóval, nem lehet rossz ott lakni. Nem sokkal később egy hídnál aszfaltra váltott a keréknyom, innentől már ezen haladtam végig. A forgalom a faluhoz közeledve egyre számottevőbb lett egy erdei úthoz képest. Az út mentén egyre több ház és leágazás lett és szépen lassan megérkeztem a már ismerős Ingeringbe. Mivel bőven a busz indulása előtt érkeztem meg, így tettem egy kis kitérőt a Wasserberg kastélyhoz, amelyet nem csak kívülről, de az udvaráról is meg tudtam nézni. Ezek után a buszmegálló felé vettem az irányt.

55. Ingeringsee, jobbra a kis kápolnával, ismét esővel. Innen 10 km volt még hátra.

56-57. úton Ingering felé

58. Wasserberg kastély

59. kötelező településnév tábla fotó

60. a kastély udvarában

61. Ingering, Ingeringsee elágazás a túra vége, háttérben a kis kápolna utáni vendéglőben találtam rá a Zentral pecsétre

Tettem még pár lépést Knittelfeld felé, volt egy olyan kósza gondolatom, hogy elmegyek a Gaalerhofig a wifizni, mert még emlékeztem a jelszóra, de meggondoltam magam. Ennek a kis kitérőnek annyi pozitív hozadéka volt, hogy az egyik vendéglő oldalán megláttam a Zentral Kontrollstelle táblát, így sikerült a mozgalom bélyegzőlenyomatához jutnom Ingeringben. Mire ezek után visszatértem a megállóba már csak negyed órára volt a buszig. Leültem a padra, levettem a zoknimat, törülközővel felitattam némi vizet a bakancsomból, és talpbetét csere után vettem vissza. A 13:51-kor kellett volna érkezni a busznak, de ekkor csak a másik irányba Gaal felé (itt szálltam le múltkor amikor Knittelfeld-ből érkeztem). A közben elállt eső újra elkezdett szemerkélni. Miután újra megnéztem a buszmenetrendet egy téves ötletelés zajlott le a fejemben, ugyanis hirtelen azt hittem a busz Gaal felé megy Knittelfeld-be, és a másik megállóban kellett volna felszállnom rá. Azóta utánanéztam és nemhogy buszközlekedés, de út sincsen Gaal külterületéről feljebb, így ez egy tévedés volt. De abban a helyzetben egy pillanatra elhittem, pánikhangulatomban meg is kérdeztem egy járókelő nőt, hogy megy-e a busz, ő megnyugtatóan, hogy hamarosan jönni fog. Reméltem, hogy így is van és nem következik be, amit május végén Mönichkirchen-ben volt, ott is a helybéli azt mondta, hogy jönni fog, aztán kiderült hogy ünnepnap miatt nem is volt busz egész nap egy sem. Ezúttal nem volt erről szó, pár perces késéssel futott be a busz, ugyanaz amit az előbb láttam, csak felment a gaal-i végállomásáig és most ért ide vissza. Megvettem a 4,4 eurós jegyet, majd helyet foglaltam az első ülésen, rajtam kívül csak zömében kisiskolások utaztak a buszon. A busz körjáratként közlekedik és útvonala Knittelfeld felé nem azonos a másik iránnyal, így láthattam a múltkori Seckau felé gyaloglásomkor látott Braunwirt nevű buszmegállót, ezúttal a buszból. A járat Knittelfeld-ben a buszállomásig közlekedett, innen a vasútig gyalogolnom kellett, amire bőven maradt egy órára. Utolsó nűanszként sikerült rossz irányban elindulnom, de időben korrigáltam, így is fél órával a vonat érkezése előtt érkeztem a váróterembe a vasútállomáson. Ücsörgéssel telt el ez az idő, majd a vonat érkezése előtt pár perccel megindultam kifelé a peronhoz. Ezúttal közvetlen railjet-tel utazhattam Müzzzuschlag-ig, nem kellett átszállnom. Mürz-től a szokásos pótlóbuszozás következett, Bécsújhelyen futva még sikerült is a 17:01-es gyorsított személyt elérnem Sopronba. Onnan pedig a 17:46-os személyvonattal, egy Flirt motorvonat fedélzetén utaztam Győrig. Bő 10 perces késése sem befolyásolta a hazafelé tartó személyvonatom elérését és hazaérkezésemet, erről a kalandokban bővelkedő és szerencsés 3 napról.

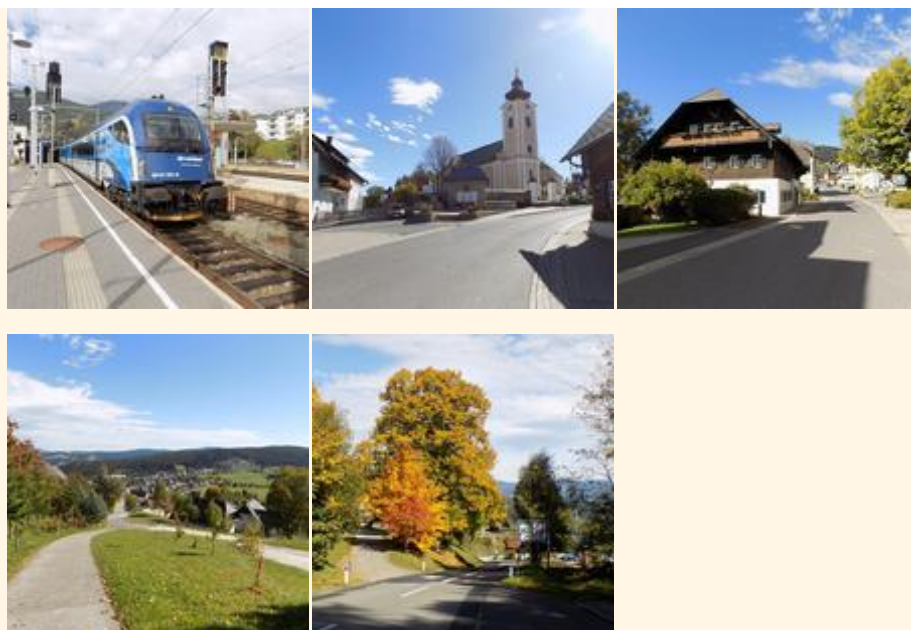
Ezúton is köszönöm segítőimnek amit értem tettek!

Zentralalpen: (Fischbach-)Auf der Schanz-Mixnitz (2017. október 5.-6.)

Eljött hát az év utolsó Zentral túrája, tervezési és időjárési szempontból is. A nem túl hosszú, 35 km-es, két nagyobb bejárat között összekapcsoló túrámról a szervezés kezdetéig nem gondoltam volna, hogy az eddigi legtöbb logisztikázást igénylő osztrák utam lesz. Fő jellemzője a szakasznak, hogy a kiindulási ponton található egy szálláshely (Schanz), majd utána 14 km-rel következik egy Am Straßegg nevű nyereg, ahol egy Stroßegwirt nevű fogadó/szálláshely található, tehát a napi egyetlen busszal (ami persze csak iskolaidőben és csak hétköznap közlekedik) ami a Schanz-hoz megy elérhető egy laza 14 km-es túra után. Am Straßeg-től pedig ugyancsak egy kellemes napi járóföldre, 21 km-re található a túra végpontja Mixnitz, ahol vasúti közlekedés elég jó kínálattal adott Graz és Bruck an der Mur felé is. Straßegg és Mixnitz között félúton található Teichalm nevű, falu megnevezés helyett leginkább szabadidő eltöltésre berendezett intézmények gyűjtőhelye a helytállóbb megfogalmazás. Még nyáron terveztem ezt a szakaszt nagyzsákkal és sátorral letudni, de inkább az

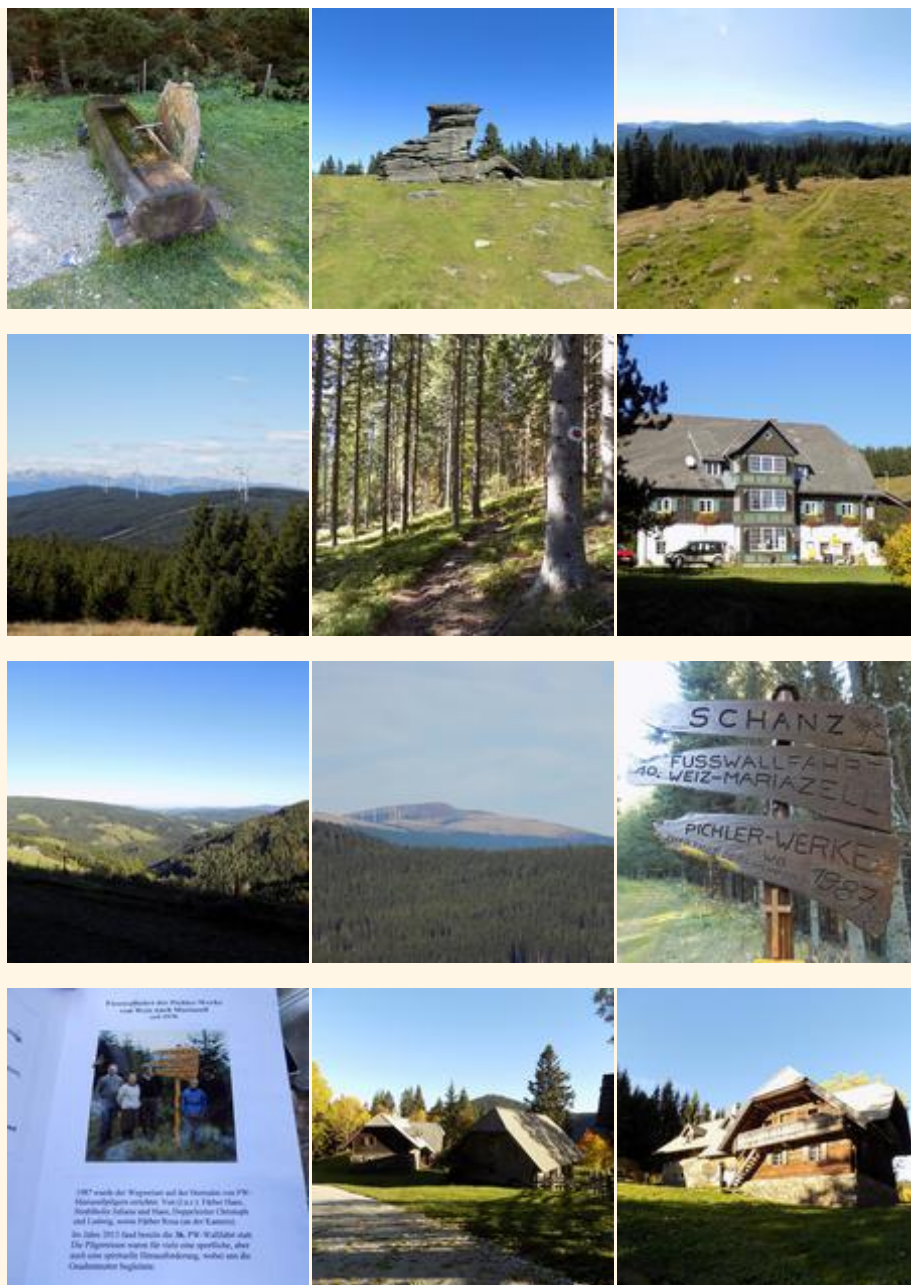
előtte többször elhalasztott SNP (Sztracena-)Voniarky-Garamfő szakaszára mentem helyette. A nyári szünetben ugye Schanz volt tömegközlekedéssel elérhetetlen és a kint dolgozó buszvezető ismerősöm sem tudott segíteni a feljutásban, aki közben már elkerült a napi egy járatpáros vonalról. Így inkább október elejére esett a választásom, amikor már a magasabb hegyekbe menni kockázatosabb a hó és az időjárás miatt, azonban ezen a részen átlagban 1100-1200 méteren még egészen jól el lehet lenni. A túrát magától értetődően a legkézenfekvőbb ponton, a Straßegg-nél akartam megszakítani (egy éve egyszer nekifutottam ennek, de nem válaszoltak az email-emre), szóval kezdődött a szokásos szervezési hercehurca, email és sms próbálkozásokkal a szálláshelynek, eredménytelenül. Végül maradt a telefonálás amiben jó pár perc értetlenkedés után sikerült megértem, hogy nem fogadnak és aludjak a Schanz-ban. Ez nem tűnt a legjobb ötletnek mivel a busz délre ér le és nem terveztem ott aludni. Ekkor kezdtem el gondolkozni rajta, hogy az alpannonia eddig kimaradt Fischbach-Auf der Schanz szakaszát (ez persze egy saját verziós út, ugyanis az a túra a Schanz-ot nem is érinti, azonban kismillió útvonal alternatívája van, tehát számba véve a relatíve kevés ráfordítható időt és a költségtényezőt, így célszerű volt a két túrát ötvözni) is hozzáveszem az utamhoz. A szükséges alpannonia szakasz pedig nem volt több mint 3 óra elfoglaltság, így a Schanz-ban továbbra is korán lett volna lepihenni, de miután az alpannonia lehetősége is felmerült, már nem akartam lemondani róla. Ezek után sok-sok papír és netes térkép nézegetés, email írogatás kezdődött, nagyrészt eredmény nélkül. A jó pár hely közül egy Breitenau am Hochlatsch-ban (megjegyzem itt ér véget a Mixnitz-ben induló teherszállító villamosított kisvasút, amelyet a Mixnitz-Ingering beszámolóban említettem) lévő Gasthof maradt versenyben szeptember végére, itt azonban 47 euró lett volna egy éjszaka reggelivel. Mivel szoktam vinni saját kaját így reggelit nem kértem, cserébe viszont egy autós elszállítást szerettem volna a túraútvonaltól a szállásig és másnap reggel vissza mivel Gasen-Breitenau között nincsen buszközlekedés így a stoppoláson kívül ez lett volna az egyetlen járható út (gyalog vállalkozhatatlanul messze lett volna ennyi idő alatt, többbe lett volna a leves mint a hús). Erre a verzióra azonban, elég magas 75 eurós árat határoztak meg, amit nettó lehúzásnak tartok/tartottam. Legyen reggeli nélkül 43 a szállás, legyen 60 az egész mindenesztül, de ne 75...más honnan viszont érdemi visszajelzés nem érkezett, így pár napig úgy tűnt, hogy be kell nyelnem a békát. Nem hagyott nyugodni a jobb megoldás gondolata, így csak tovább böngésztem a térképet és a Straßegg-ez közelebbi településre, Gasen-be is megeresztettem 2-3 mailt. Az egyik helyről, a Gasthof Jagawirt-ből visszaírtak és 35 eurót kértek a szállásért és 5-ért vállalták a fuvart, tehát 40-ben megállt ez a költség, egyértelműen őket választottam. Már csak egyetlen probléma volt: pályaépítési munkálatok miatt a logisztika érzékeny pontját jelentő kindberg-i két perces buszos átszállást érintette, ugyanis a munkák miatt az ÖBB honlapja plusz 10 perces menetidőt írt a menetrendnél. Ezzel kapcsolatban küldtem email-t az ÖBB-nek és a Postbus-nak, de választ nem kaptam. Végül az ÖBB ügyfélszolgálatát hívtam fel, a vonalban némi ügyel-bajjal előadtam a problémámat és azt mondták, hogy meg fog várni a busz. Tehát ezt is kipipáltam, de még a helyszínhez közeledve is terveztem szólni az osztrák vasutasoknak ez ügyben. A hazautat Graz felé terveztem, belőttem pár jó időben közlekedő vonatot, szerencsére elég jó a kínálat Graz-Szentgotthárd között is. Az időjárás is jó időt ígért, főleg az első napra, de a második sem tűnt vészesnek, így a közepes zsákomat a hátamra kapva indultam el a két napos túrára.

Lassan tradíciónak számító hajnali első vonattal indultam el itthonról, majd a már bevált győri és soproni átszállás után érkeztem meg Bécsújhelyre. Innentől már ismét újra vonatozhattam, ugyanis a Semmering lezárása megszűnt, kék cseh railjet kocsiiban utaztam Mürrzuschlag-ig. Itt szoltam a forgalmi szolgálattevőnek, hogy Kindberg-ben szeretném elérni a buszcsatlakozás Fischbach felé, ő ezt meg is beszélte telefonon a kindberg-i kollégájával és mondta, hogy megvár a busz. Közben befutott a cityjet motorvonat is amivel utaztam, biztos ami biztos a mozdonyvezető kollégának is szoltam átszállási szándékomról. Eseménytelen út után szálltam le Kindberg-ben majd siettem át az aluljárón az állomásépület előtti úton lévő buszmegállóba, még vártam is egy pár percet. Néhány perc csúszással befutott a birkfeld-i járat, női sofőrrel. Megvettem a 6,5 eurós jegyet egyedüli felszállóként, majd útnak indultunk a már májusban megismert úton. Fischbach központjában szálltam le, rajtam kívül egy nő maradt a buszon egyedüli utasként. Pecsételés miatt egyből bementem a közeli étterembe, ahol sikeresen kaptam egy lenyomatot az alpannonia térképem aktuális rovatába. A hátam mögött egy idősebb házaspár férfi tagja éppen rántott húst majszolt, mivel a kedvenc ételéről van szó, így nem minden irigység nélkül vettem ezt észre. Ezek után a buszmegálló padjánál összeszedtem magamat majd elindultam felfelé, vissza. Szokásos rendezett osztrák utcán mentem ki a faluból, a Fischbach tábla előtt balra kellett mennem, így a főút egy hajtúkanyarja levágásra került, majd az utca járdává szűkült és én felértem a Fischbacho tartozó furcsa nevű Gmoa falurész végéhez. Innen nem a kijelölt alpannonia úton, hanem az idő rövidsége miatt az imént busszal leutazott főúton mentem egy darabig. Gmoa utolsó utcájánál egy idősebb és fiatalabb férfi páros megbámolt, nem túl gyakori lehet a túrázó ezen az úton.

1. Mürrzuschlag kék cseh railjettel
2. Fischbach központja, a túra kiindulópontja
3. első méterek
4. Fischbach már a hátam mögött
5. Gmoa és az ősz

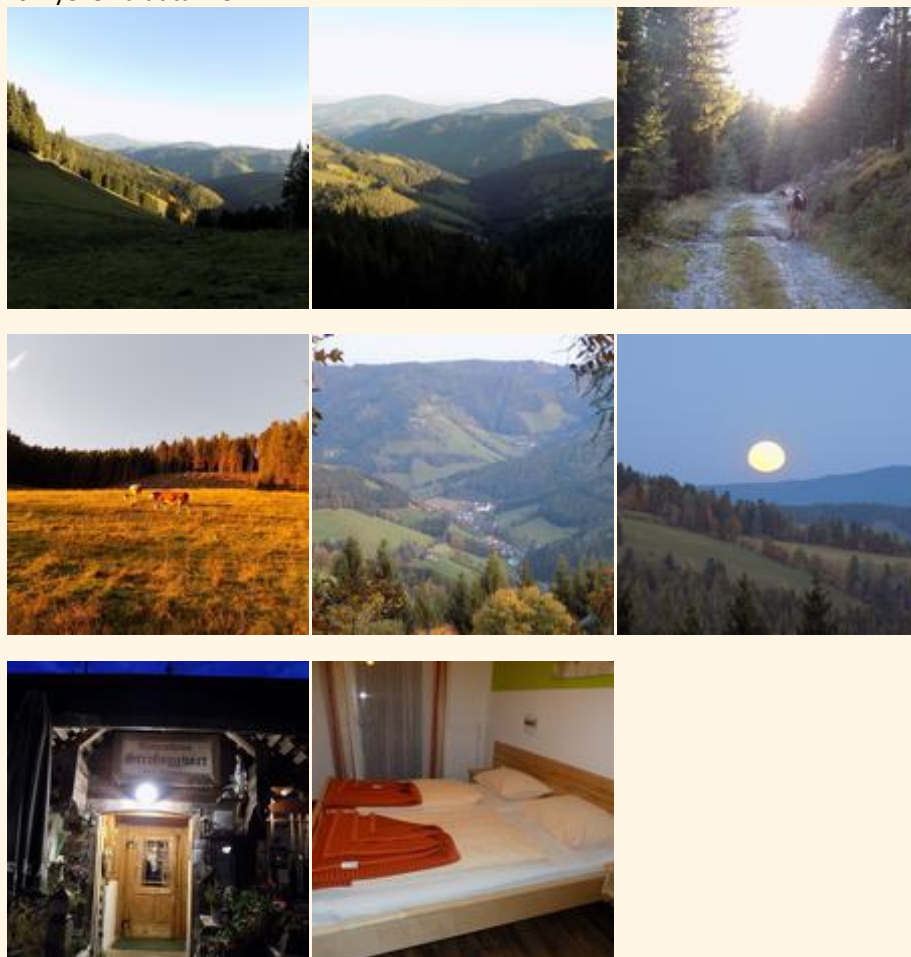
Az aszfalton mentem egy bő km-t a Zeller Kreutz-ig, majd jobbra tértem a keréknymra, ezen talpaltam tovább nagyjából 20 perccel, majd a Teufelsteinhütte előtti leágazás melletti farakás mögé rejtettem a hátizsákomat, mivel ugyanide tértem vissza feleslegesen nem vittem fel a csúcsra. Az igazolófüzetekkel a kezemben indultam neki a hátralévő távnak elhaladva a Teufelsteinhütte zárt faháza mellett, balra tőle pedig egy bővízű forrás vize került bele az itt szokásos fatörzsből kivájt vályúba. A ház mögötti rét mellett vezető út emelkedett majd egy másik keréknym keresztezése után széles, kőbabákkal telerakosgatott ösvénnyé vált, majd egy újabb leágazás után ismét egyenesen haladva ritkulni kezdett az erdő és felértem az 1498 méteres csúcsra, közepén sziklatömbbel, jobb szélén keresztel. Rajtam kívül csak egy hölgy volt fent, kutyájával. Pár fotó után a kereszthez mentem ahol egy fém dobozban volt a csúcskönyv és a méretes pecsét, amellyel nyomtam mindkét igazolófüzetbe. Igaz, a Zentral nem érinti az Ördög-követ/Teufelstein-t (alatta halad el), de nem éreztem hátránynak ha belekerül ez a lenyomat a többi közé. Ezek után írtam a csúcskönyvbe, visszaraktam mindent a helyére, majd az itteni jelképnek számító sziklára másztam fel, a napos időben messzire el lehetett látni, örültem, hogy végre jó időben túrázok az Alpokban. A felmászás könnyebb volt mint a lemászás, némi odafigyelést igényelt, de sikerrel abszolváltam a kihívást. Visszatértem a zsákomhoz, majd a hüttétől pár száz méterrel lejjebb lévő kiágazásnál jobbra tértem le Auf der Schanz felé. Döntő többségében ösvényeken keresztül értem el a Schanz-nyeregben/Schanzsattel-ben (1250 m) fekvő, már ismerős Schanz vendéglőt 15 óra után néhány perccel. A forgalomra nem lehetett panasz, ugyanis nagyjából tucatnyi vendég éppen végzett az evéssel mikor odaértem és lassan ballagtak kocsijuk felé. Mivel májusban már pecsételtem itt, így hamar magam mögött is hagytam a helyet, egy jól járható keréknymon haladtam tovább nagyjából 1-1,5 km-t (bal oldalon szép kilátás volt, déli irány felé, közelben egy-két tanyával), majd emelkedős ösvényre tértem rá, jól követhető volt az út a délutáni napsütésben. Pár kilátópontot is érintve ismét döntő többségében ösvényeken keresztül érkeztem meg a hangulatos Herrnalm (1282 m, piros jelzés ágazik ki vissza Fischbach felé) faházához (előtte a Fürstkogel oldalában egy helyen fa iránytáblák és fényképpel ellátott „csúcskönyv”), amely mellett egy tároló is létesült, szintén fából. Szép fekvésű házban zárt helyen (igaz, ablak nincs) bivakolás lehetséges.

6. vízvételezési lehetőség a Teufelsteinhütte mellett
7. Teufelstein
8. kilátás a Ördög-kő/Teufelstein szikláról keleti irányba
9. kilátás a Teufelstein szikláról északkeleti irányba, a Walserkreutz (májusi túra) felé
10. Auf der Schanz felé a hangulatos ösvényen
11. Auf der Schanz
12. déli felé a kilátás
13. visszatekintve a Stuhleck-re, mely a május megpróbáltatásaim egyik állomása volt
- 14.-15. fa útjelző tábla és a hozzá tartozó "csúcskönyv" részlete
- 16.-17. a hangulatos Herrnalm

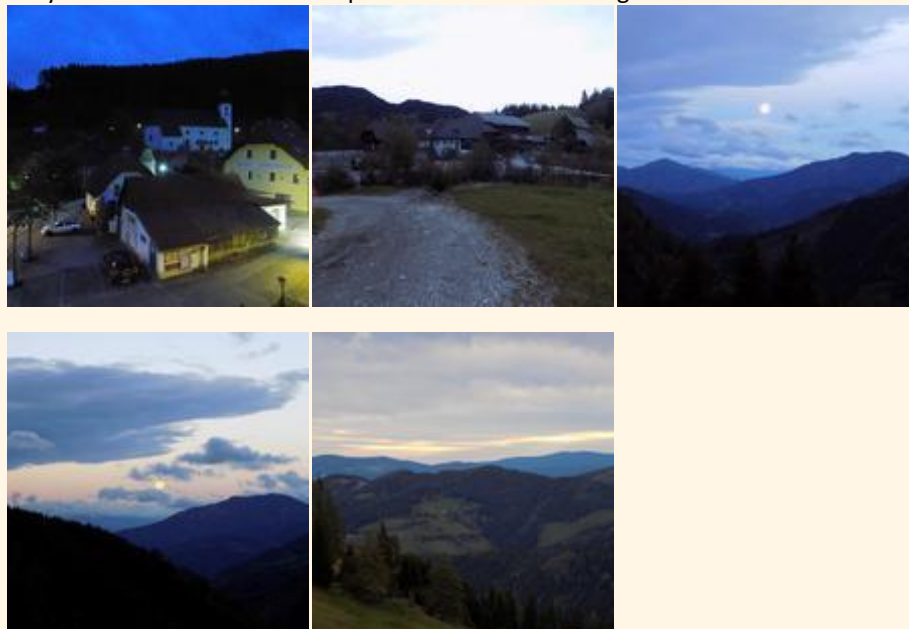
A lassacskán a hegyek mögé lebukó nap fényében mentem tovább egy rövidke ösvény, majd egy keréknyomra térés következett, majd egy újabb, kisebb faházat érintve nagyjából fél óra alatt jutottam a Knappensattel nevű ponthoz, mely egy legelő felső határán van. Szép kilátás nyílt délkeleti irányba. A kereszt mellett elhaladva az út/ösvény a egy darabig a hegyek oldalában vezetett, erdőfoltokat és újabb kilátópontokat érintve, legelőkön át. Kétszer is találkoztam pár méteres távolságba tehennel a naplemente fényeiben. A legelőkről ismét erdőbe értem be, majd némi jelzésbeli bizonytalanság után újra egy szélesebb ösvény következett a keréknyomról, innen már láthatóvá váltak Straßegg szélső házai és az éjszakai szálláshelyem, Gasen is. Nem sokkal később a mai napra már véglegesen elhagytam az ösvényeket és keréknyomon haladtam tovább, hátam mögött szépen kúszott fel az égbe a Hold. A Nap/Hold utolsó fényeinél érkeztem a Straßegg nyeregben (1170

m) lévő Stroßegwirt fogadóhoz (a külső rész tele van turistaút eredetű táblákkal, hangulatos hely), ahol sikeresen pecsételtem a pultnál. Kíváncsiságból rákérdeztem, hogy fullon vannak-e, igenlő választ kaptam. A vendéglőből kiérve hívtam a szállást a megbeszéltek szerint, mondták, hogy 10 perc múlva ideérnek értem, addig az egyik leginkább napozóágyra hasonlító fa fekvőalkalmasságon ültöttem el az időt. A megbeszélt idő szerint be is futott a kis furgonnal Peter, akivel email-ben kommunikáltam. Útközben mondta, hogy hogy 15-20 éve szűnt meg a buszközlekedés a nyeregben. Nagyjából 5 perc alatt, jelentős szintvesztés után érkeztünk meg a völgyben fekvő Gasen központjában lévő Gasthaus Jagawirt vendégházba. A vendéglő részben lévő pultnál Peter feleségének ki is fizettem a megbeszélt 40 eurót, valamint a reggeli felfele utat is lefixáltuk. Ezek után Peter felkísért a szobámba, majd elköszönt. A szoba letisztult stílusa és berendezése tetszett: szép nagy franciaágy, kis asztal székekkel, a fürdőszoba is teljesen jó volt. Kis erkély is tartozott a szobához, sajnos mivel kint teljesen sötét volt, így nem tudtam este jó képet csinálni az emeleti panorámáról (az épület régen épült, én pedig az újonnan hozzáépített második emeleten kaptam helyet) a szép fekvésű házból. Vacszi és fürdés után elhelyezkedtem az ágyban, majd mivel jó vételű wifi is volt ezért elkezdtem telefonra térképe alkalmazásokat keresni, a múltkori Geierkogel-en kialakult helyzet megelőzősére, azaz a rossz időben és sötétben tájékozódási problémák (amivel amúgy semmi gondom nincs, sőt úgy érzem az átlagnál jobb is vagyok ebben, de a múltkor tapasztalt dolgokkal még azelőtt nem találkoztam: tehát sűrű ködben egy magas sziklás hegyen a hó alatti útkereséssel) oldalának megoldására. Találtam pár jónak tűnő alkalmazást, gondoltam majd élesben teleteszteltem őket. Az Alpenvereine alkalmazása különösen hasznosnak tűnt, ugyanis magyar nyelven vannak infók a hüttékről, melyekhez amúgy csak netes keresgélés és google fordítózás után lehetne hozzáférni. Este 10 környékén aludtam el.

18. déli-délkeleti irányú kilátás Knappensattel-nél
19. továbbra is szép látvány táruul dél felé
20. tehén az úton
21. tehének a naplemente fényeiben
22. láthatóvá vált esti szálláshelyemnek helyet adó Gasen
23. Holdkelte
24. Stroßegwirt vendéglő
25. ízléses és kulturált szobában aludtam

Másnap reggel 6 óra körül szólt az ébresztő, nem kellett sietni az indulással, ugyanis 7 óra környékén kezdett csak világosodni, ekkor akartam elkezdni a túrát. Mixnitz-en elérendő vonatok közül egyiket sem lőttem be pontosan, de 2-3 lett volna a legjobb, gondoltam majd napközben úgy igazítom a túrát, hogy jó legyen. Reggelizés és összepakolás után mentem le a földszinti vendéglő rész pultjához, Peter felesége meg is jelent, ő vitt fel a Straßegg nyeregbe. Viharos szél fogadott odafent, miután kiszálltam a kocsiból. Látszott, hogy nem biztos, hogy felhőtlen lesz az égbolt, de azért távolról, délnyugati irányból pislákol a nap, azonban kelet felől felhős volt az ég. A vendéglőben még mindenki aludhatott, egy fényt sem láttam az ablakokban. Északi irányban viszont továbbra is szépen mutatott a Hold az égen.

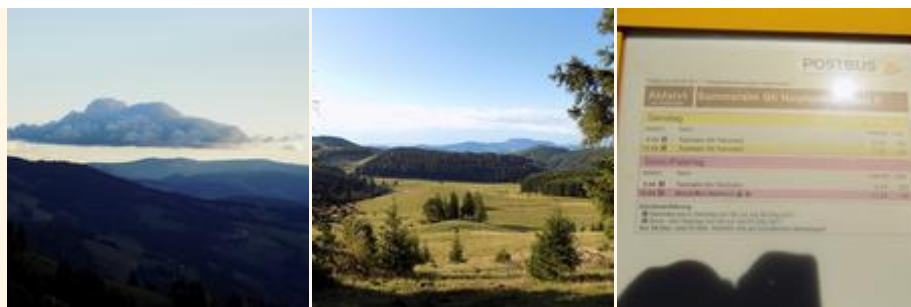
26. kilátás az erkélyről, ennyit sikerült kihozni a fényviszonyokból

27. indulás után visszafelé nézve a Straßegg-re

28.-29. a Hold továbbra is hálás fotótéma maradt reggelre is

30. dél felé pislákol a nap a felhők között

Gyérebb világosságnál indultam el tehát nyugati irányba az aktuális hegy irányába. Kapaszkodóval kezdődött az út egy ösvényre térve a keréknyomról, majd egy keresztnél (itt is volt egy könyv) lévő bújócskás legelő kerítésnél az rét szélén vágtam át, majd újabb emelkedős erdei ösvényen haladtam tovább, a hátam mögött továbbra sem voltak biztatóak a felhők. Átbukva a heggyen egy szép alpesi réten át vezetett az utam, déli irány felé kilátással. Egy újabb púp után keréknyommá bővült út és legelésző tehenek közelében egy faházból és istálló-szerű épületből álló, Haberstattl nevű tanyához érkeztem. Az egyik tehen éppen valamilyen sórudat, vagy mit nyalogatott az itatóban. Innentől kezdve kicsit zavaros volt az út, ugyanis az Alpenverein térkép egy V alakú kerülőt mutatott, azonban szemben is vezettek fel jelek toronyirányt a következő magaslatra (Bischoftskreutz, 1415 m) amikkel vissza lehetett térni a V másik szárára, ezeket a jeleket követtem. Átkelve a már-már hiányolt legelő kerítésen kissé elvétettem az útirányt és a közeli aszfaltos út helyett a Kulmkogel (1410 m) felé sikerült továbbmennem. Annyiban jobban jártam, hogy a déli irányú kilátás hosszabban tartó volt mint ha az aszfalton mentem volna, a Grác melletti Schöckl hegy is jól látszott a 7-essel jelzett útvonalról. A reggeli felhősödés ellenére szép idő kerekedett, napsütötte időben lépkedtem előre. Nem volt baj ezzel a kis kerülővel, idejében észrevettem a dolgot és a Mooskogel előtt a sífelvonó felső állomásánál lefelé vettem az útirányt toronyirányt oldalazva érkeztem meg a Teichalm felé vezető aszfaltos útra. A Holzmeister nevű házcsoporthoz kötöttem ki a buszmegállónál, ahol meglepő módon volt közlekedés és még meglepőbb módon csak szombat és vasárnap! Ez igazi ritkaság azt osztrák vidéken. Egy itteni Gasthaus Holzmeister nevű háznak is írtam amikor szerveztem a túrát, vissza is írtak, de nem lett ugye semmi a dologból. Egy másik ház is az út mellett volt, annak is láttam az oldalát, de csak az egész házat lehetett volna kivenni, ha jól értelmeztem a honlapon.

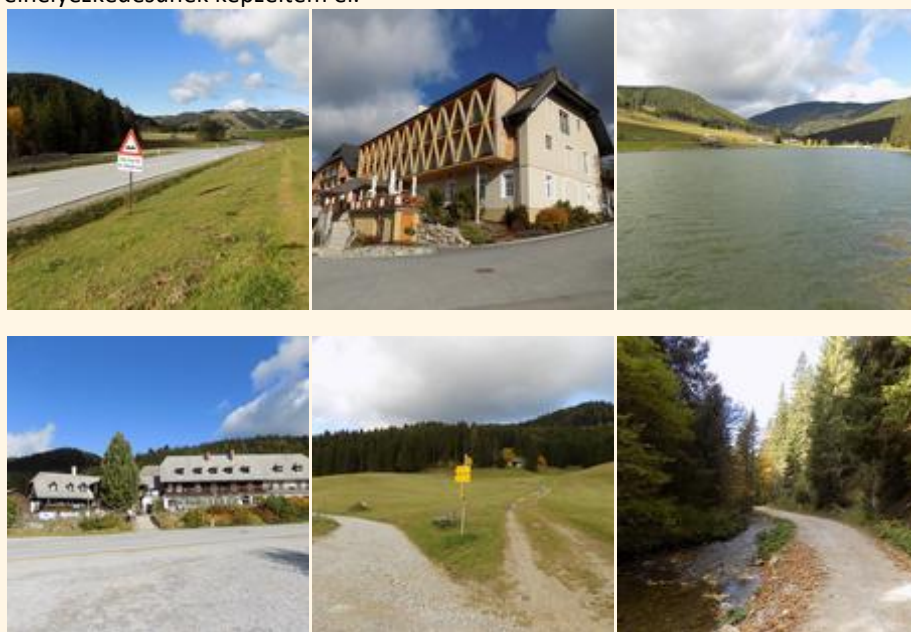

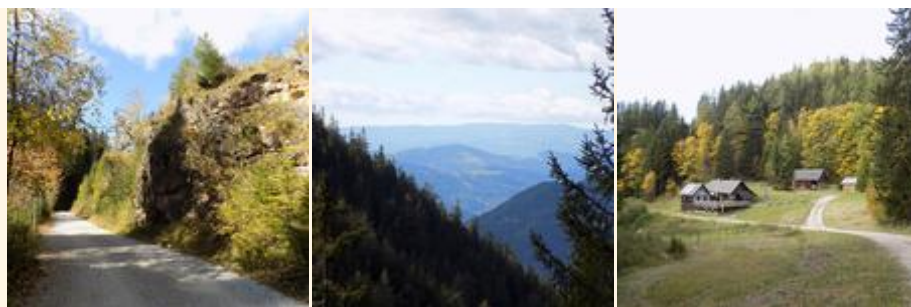
31. visszafelé nézve a Stuhleck felé egy sötét felővel

32. déli irányba nézve, jobbra a Schöckl

33. menetrend a Holzmeister ház előtti megállóban, figyelemre méltó a cseppet sem jellemző csak hétvégi és ünnepnapra közlekedési lehetőség, a járatsűrűség amúgy nem sokkal szokott napi néhány busznál több lenni máshol sem általában

Ezután folytattam a gyaloglást tovább, a völgyben kanyargó úton mentem egy darabig, a jelzés az út mellett vezetett egy ösvény formájában egy idő áttértem rá, majd az ösvény egyenesen vezetett tovább, az út pedig balra újabb házak mentén. Az ösvény ismét keréknyomná bővült, én pedig legelőkön értem el Teichalm szélét egy házcsoporthoz. A „fő” település Fladnitz an der Teichalm több kilométerrel délebbre található, én a külterületét érintettem. Rögtön a kis üdülőfalu szélén a Hotel Pierer 4 csillagos szállodája terült el (el lehet képzelni az árakat), eléggé kihasznált parkolóval. Bementem a recepcióhoz, foglalmazunk úgy nem az én dolgom volt a legfontosabb ott, mivel láthatóan nem megszállni jöttem ide. Pár perc várakozás után egy nő a személyzet részéről nyomott egy stempelt a füzetbe, egy kissé furcsa fejet vágva. Nyilván nem én voltam a nap vendége, így nem érdekelttem meg egy félmosolyt sem. Ezek után távoztam is innen, a Zentral a közeli tó partjának egy részén haladva tér vissza a falu másik végére. Szép fekvésű volt a tó melynek partjánál haladtam a túlsó végéig. Itt újabb buszmegálló volt (szintén csak hétvégi közlekedéssel) az úton, majd szemben a Teichwirt fogadó, melyen a Zentral K18 Kontrollstelle táblát látva be is tértem egy újabb pecsétért. Ezúttal már mosolyogva adta a hölgy a pecsétet, majd az utánam érkező vadászokkal foglalkozott. El is köszöntem majd visszatérve az utcára ültem le a kinti padok egyikére enni és inni. A fényképezőgépem egy pillanatnyi elmezavarban szenvedett, de sikerült úrrá lennem a dolgon. Ezek után indultam el újra, a fogadó melletti utcán át hagyva el a falut, ami néhány lépés után meg is történt. Köves keréknyomon értem be egy vadregényes Mixnitzbach patak völgybe, egy darabig a patak szomszédságában haladtam, időnként jobb kéz felé egy-egy sziklával. Itt már többen jöttek szembe és a hátam mögül is, egy idős házaspárt beelőzve érkeztem meg egy elágazáshoz: balra a Tyrnauer alm hüttéje felé lehetett menni, nekem viszont jobbra kellett mennem felfelé a hegyre. Az igazolófüzet szintmetszete nem árulkodott ilyen és ennyi emelkedőről (meglehetősen sematikus ábrák azok), a térkép azonban a szintvonalak kapcsán sejtetett némi hegymenetet. Fél órás út után értem el a Gastwirtschaft zum guten Hirten nevű vendéglőt, mondhatni a semmi közepén, legalábbis én nem ilyen elhelyezkedésűnek képzeltem el.

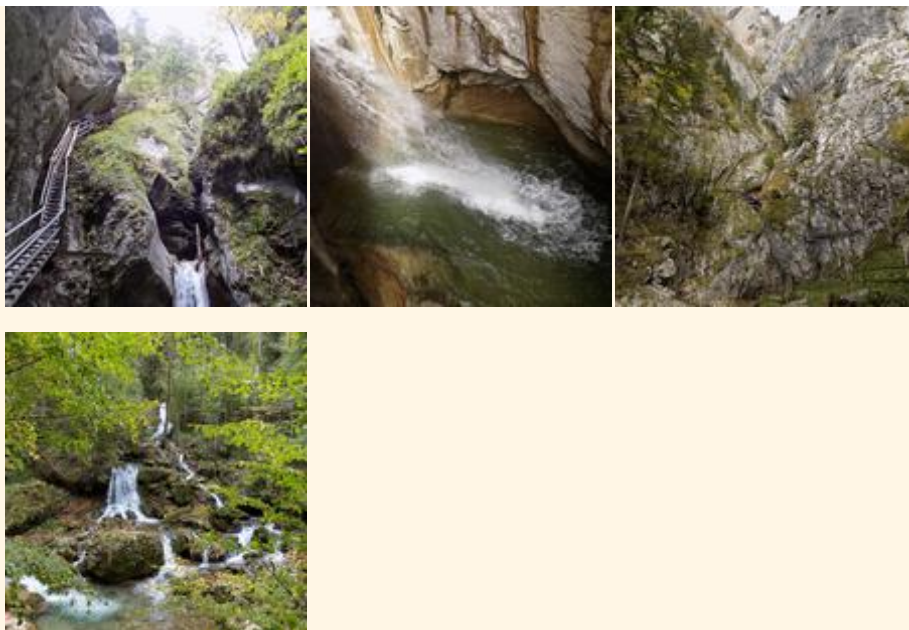

- 34. párhuzamosan a főúttal
- 35. 4 csillagos szálloda frontoldala
- 36. Teichalm, tó
- 37. Teichwirt fogadó, Zentral pecsételőhely
- 38. Teichalm után közvetlenül egy elágazás, jobbra a Hochlatsch hegy, balra Mixnitz érhető el
- 39.-40. Mixnitzbach patak völgye
- 41. pillantás keleti irányba, helyel-közzel Gleinalm irányába
- 42. Guten Hirten és a turistautak elágazóhelye

Itt egy négyes elágazás volt: az egyik irány ahonnan jöttem, ment jobb kéz felé egy 746 jelű út észak felé és ennek délkeleti irányú folytatása a Medve-szurdokot elkerülve, valamint a Zentral kijelölt útja amely a Medve-szurdokon (Bärenschützklamm, azaz szó szerinti fordításban Medveölő vagy Medvelövő-szurdok, de én másoktól is az egyszerűbb Medve-szurdok elnevezést hallottam) keresztül. A szépen megépített faház előtt egy szintén tartósnak látszó masszív építésű kiülős rész tartozott, az egyik padnál egy osztrák pár éppen étkezett. A Zentral K18 Kontrollstelle tábla itt is ki volt rakva, így pecsételtem itt is az előtérben kirakott pecséttel, a másik helyiségben szintén vendégek voltak, tehát van itt forgalom. Fogasztás nélkül most nem akartam ücsörögni itt, így a szurdok felé vezető kijelölt út felé vettem az irányt. Jócskán lejtős köves, sziklás úton érkeztem meg a Medve-szurdok lépcsőinek felső végéhez. Sétálás ellenkezőleg járta be ezt a szakaszt és elmondása szerint egyirányú a szurdok, belém pedig szorult annyi öntörvényűség és makacsság, hogy Teichalm felől ereszkedjek le a két napos túra legfőbb látnivalójában. Összesen 200 fölötti számú lépcső/létra-szerű fa alkotmányon keresztül jutottam le több száz méter szintet a Szlovák Paradicsomhoz hasonló gyönyörű patak vájta sziklás völgyben, közben sok vízesést és egyéb szép természeti látványosságot érintve. A felső szakaszon még egyedül voltam, azonban ahogy egyre lejjebb értem úgy jöttek egyre többen szemben. Amikor láttam szembejövőket félreálltam, levettem a zsákomat és nekidőltem a korlátnak, csak így lehetett szűkösén elférni egymás mellett.

A szurdok 2/3 után már szinte csak magyarokkal találkoztam, ugyanis egy csoport nem régen kezdte meg a felfelé menetét. A szisztéma valami olyasmi lehet, hogy felfele itt, az út felső végénél megpihenés a Guten Hirten-ben és a 746-os kerülő úton vissza a Mixnitz határában lévő parkolóba. Körülbelül ¼ óráig tartott a mesés szép szurdokon való végigmenetel, majd a végénél lévő faháznál lévő pénztárnál megvettem az egy eurós belépőjegyet, szokatlan módon miután már lejártam amiért utólag fizettem. Nem én lehettem az első ellenkező irányból érkező játékos, a pénztáros egy rossz szót sem szólt erre, még pecsételtem is egyet a füzetembe ugyanis a K18 Kontrollstelle tábla itt is ki volt téve.

43. első lépcső/létra tag a Medve-szurdok felső végénél, kétszáz valahány található ilyenből a szurdokban, egyesével számozva
 44.-48. szépséges Medve-szurdok
 49. vízesés a szurdok bejárata és a parkoló között

Innentől viszont már sietősebb volt az utam, ugyanis a 15:20-as vonatot szerettem volna elérni, ezzel csak Grácban kellett volna átszállnom (meg persze utána Szentgotthárdon és Szombathelyen), mindenféle bonyolítás nélkül, addig viszont már csak ¼ órá volt és még a faluba is le kellett érjek és végigmenni rajta. Köves és széles ösvényen indultam el lefelé a kis faháztól nem messze lévő elágazásban, kisvártatva két magyar lány jött velem szemben, lehet a magyar csoport utolsó tagjai voltak. Sietősen mentem lefelé, egy kis kilátópontot, amelyen kereszt helyezkedett el nem hagytam ki, majd a patakon egy hídon átkelve nem sokkal később érkeztem meg a lenti parkolónál lévő házakhoz, azonban innen még messzebb volt a falu. A figyelemre méltó kidolgozottságú 3D domborzati térképet azért közelebből megnéztem az út mellett. Továbbra is sietős tempóban mentem az aszfalton, majd pár perc múlva elértem Mixnitz szélét, ekkor már csak negyed óra körüli időm volt hátra. A falu osztrák módon ezúttal is rendezett volt, pár perces út után érkeztem meg az útkereszteződésbe ahol jobbra fordultam, szép épületek között jutottam el az állomás szomszédságában fekvő körforgalomig, ahonnan már tényleg csak pár lépés volt az állomás. 2-3 perccel a vonat érkezésre előtt mentem el az állomásépület előtt és mire a peronra értem a cityjet motorvonatból álló gráci személy már láthatóvá vált.

50. Mixnitz, a tábla szerint közigazgatásilag Pernegg-hez tartozik
 51. Mixnitz állomás

Grácban még sosem jártam azelőtt, de ezúttal sem mentem tovább az állomási peronnál, ugyanis 10 percnyi időm volt a szentgotthárdi személyre átszállni. Ez a vonat Desiro motorkocsikból volt kiállítva, melynek magyar verziójával már munkám során közelebből megismerkedtem. Egyvágányú, nem villamosított (egészen pontosan Grác külvárosáig van drót), nem igazán hegyi jellegű vonal első harmadában érdekes módon egy alagút is van (Laßnitzhöhe). Ezen kívül további érdekesség, hogy Gleisdorf állomáson Weiz, Feldbach-ban pedig Bad Gleichenberger felé ágazik ki egy-egy mellékvonal megyék közül a weiz-i részen magánvasút végez személyszállítást, ez Magyarországon még jó pár évig nem lesz. Utóbbin csak teherforgalom van. Fehring állomáson negyed órás pihi következett, egy osztrák kolléga közben röviden megmutatta a fűtőházat, pár perc múlva pedig befutott a Herkules mozdonnyal az élén a Grác-Fehring gyorsított személy, ez lett volna még opció

Mixnitz-ből plusz egy átszállással. Innen már csak összesen két megállóhely és egy állomás volt hátra Szentgotthárdig, ahová pontosan érkeztünk, itt a Schlieren kocsiból álló szombathelyi személyre ültem fel. Szombathelyen gyors hotdog beszerzés következett az egy éves szombathelyi tartózkodásom alatt megismert, állomással szembeni 72-es büfében, majd a pesti gyors felé vettem az irányt. A vonaton Celldömölkig jól elbeszélgettem egyik nyugdíjas oktatómmal, akinek a tanítványa voltam korábban. Eseménytelen út után érkeztem meg Kelenföldre, majd utána haza.

52. Grác, főpályaudvar

A 2017-es év Zentral szezonja ezennel lezárult. Jövőre van tervben a folytatás: első kötet befejezése Tappenkarseehüttéig, majd belekóstolás a kettes kötetbe. Május vége előtt azonban nem tanácsos útra kelni a magasabb hegyekbe a hó, az időjárás és a szálláshelyek bezártsága miatt.

Az elmúlt pár hétben gondolkodtam három, döntő többségében aszfalton teljesíthető szakasz lejárásán a 2-es kötetből tavasszal, a magashegyi szezon előtt, ezek már viszonylag távolabbi részek, az egyik Mittersill után van a másik kettő pedig Innsbruck közelében. A részleteket és a realitásokat pedig majd az élet alakítja.

2018

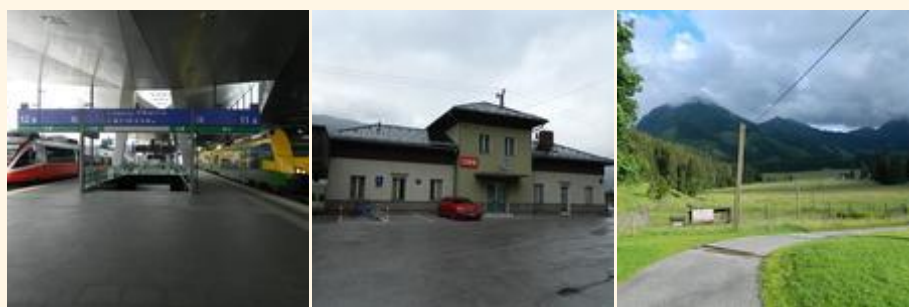
Zentralalpen: Bergerhube-Hohentauern, Edelrautehütte-Sankt Nikolai im Sölktal (2018. június 22.-27.)

Tavaly október eleje óta eltelt hosszás, bő 9 hónapos várakozás után végre ismét komolyan terítékre kerülhetett a Zentral folytatása. Több ember jó tanácsára (szerencsére) nem május végén kezdtem bele a folytatásba, hanem ez június végére datálódott. A téli aszfaltos Zentral bejárás tervéből nem lett semmi, ősszel/télen/tavasszal más túramozgalmakkal foglalkoztam. Eredeti tervem szerint pótoltam a tavaly szeptemberben kimaradt Bergerhube-Geierkogel szakaszt, majd az Edelrautehüttétől mentem volna egészen Sankt Nikolai im Sölktal-ig. Sölktal-ban (ahogyan Sétálóssal röviden nevezzük) nyáron nem sok említésre méltó tömegközlekedés van (reggel egyetlen busz le a völgybe, Gröbming-be 6:25-kor, ellenkező irányban semmi, nyáron viszont van ún. Tälərbusz, ez a nyári idényjárat, de ennek közlekedésével június végén még nem számolhattam), így eredetileg nem is számoltam vele megszakítási pontként. A jó ideje eltelt külföldi tapasztalatoknak köszönhetően, ahol eddig mindig el tudtam jutni mindenhová ahová akartam és abban az időben is, így bevállaltam a stoppolásos lejutást, persze időbeli ráhagyással. Időközben úgy alakította a sors az életemet, hogy váratlanul több szabadidőm lett a tervezettnél, így lényegesen többet tudtam ebből a túrázásra fordítani, így az itthon még csak rövidkének titulált sölktal-i túra ötlete hirtelen a Tappenkarseehütte (1. kötet végpontja) utáni Hüttschlagig hízott, 10-12 napos időtartamra. Merész ötlet volt, de tetszett és kíváncsi voltam a valóságban hogy fog ez alakulni. Túra közben több negatív körülmény kölcsönhatása miatt (fáradtság, csapadékos időjárás, honvágy, kaja hiány stb) végül a túra először Obertauern-ig rövidült fejben, majd ezután visszaállt az eredetileg elképzelt sölktal-i kiszállás. Az okokról részletesen írok majd lejjebb.

A tervezett út igazolófüzet szerinti 81 km hosszúsága mellé jelentős szintek is társultak, főleg a második túranapon. A helyzet az hogy itthonról persze nagyon vártam a folytatást, de a rendelkezésre álló kondim (pedig télre sem álltam le, tavasszal pedig sok szlovák nájvysse pontot hódítottam meg, ott is volt szint) nem teljesen igazodott a füzetben „anspruchsvolle”, azaz „igényes” megnevezéssel illetett nehézségű magashegyi szakaszokhoz (a füzetben minden egyes szakasz mellé fel vannak tüntetve ezek a nehézségi jellegek, ennél már csak a „sehr anspruchsvolle” a nehezebb). Ezzel persze csak a helyszínen szembesültem, de szerencsére a június végi hosszú nappalok miatt sötétben nem kellett menetelnem, pedig jócskán többet mentem a megadott szintidőnél, sok helyen a 2 km/h sebesség is álom volt.

Szállások tekintetében a tavaly már megismert Bergerhube szomszédságában élő néninél és az Edelrautehüttében aludtam az első két éjszakán. A másik két éjszakán pedig a Schwabergehüttében és a Mörsbachwirt-ben sikerült telefonon (örültem, hogy már ezt is sikerül így elintéznem, igaz a szlovákoknál jobban válaszolnak az osztrákok elektronikusan, de még mindig a telefon a leghatékonyabb) lefoglalnom. A Mörsbachwirt megtalálása nem ment könnyen, mert az eredetileg elképzelt, szomszédos Mörsbachhüttében való alvás nem jött össze (nincs nyitva), ezek után pedig az előtte lévő völgyben, Donnersbachwald-ban próbálkoztam szállást találni, de csak igen borsos, 69 eurós ajánlatot kaptam. Szerencsére kaptam egy tippet is a Mörsbachwirt-re, mert kifejtettem email-ben, hogy olcsó szállást keresek, így ezek után már megtaláltam a megfelelőt. Szokásosan bőven az indulás előtt kezdtem meg ezeket az előkészületeket, így bőven belefért a szervezés az időbe. A Sölkthal utáni részen nem foglaltam semmit, úgy voltam vele, hogy az majd alakul. De ebből a hosszabbításból, ahogyan már említettem nem lett semmi.

Hideg front érkezett az indulás napjának reggele előtt, én pedig úgy gondoltam, hogy a rövidnadrág+jégeralsó+esőnadrág elég lesz majd a hegyekben. Itthonról személyvonattal Tatabányáig utaztam, ahol a peronon várakozva kezdett megdőlni ez az elképzelésem, így miután IC-vel Sopronba utaztam, ahol volt bő másfél órára, egy előzőleg a mapy.cz alkalmazáson kinézett kínai boltba mentem, ahol egy könnyű hosszúnadrágot és övet vásároltam. Ezek után az állomás melletti Sparban töltöttem fel az ételkészletemben előtte fennálló lyukakat (kicsivel barátságosabb árfolyamon válthattam volna eurót a Spar előtti egyik házikónál, mint előző nap Pesten 325,9 ft-ért). 11:23-kor induló gyorsított személyvonattal mentem Ebenfurth útirányon át Bécs főpályaudvarig. Itt némi ücsörgés és internetezés után mentem le a főpályaudvar távolsági vonatainak szintje alatt a menetrendben is külön jelölt 1-2 vágányhoz, mivel a Linz felé induló Westbahn társaság vonata innen indult, ennek fedélzetén utaztam Linzig majd egy átszállás után egy vezérlőkocsis ingavonattal a szép Pyhrn „hegységen” át Selzthalig. Itt egy óra várakozás következett, amiben megnéztem az állomást, a régi épületet és a mellette álló gőzmozdonyt. 17:39-kor induló személyvonattal utaztam a második megállásig, Trieben állomásig. Ide beszéltem meg a nénivel a találkozót, akinél ugye aludtam tavaly, innen ő visz a házához, az éjszakai szálláshelyemre. Esőben szálltam le a Talent motorvonatról, kimentem az állomásépület elé és ekkor érkezett meg vendéglátóm, üdvözlés után útra is keltünk Triebental felé. A triebental-i völgyben már elállt az eső, időnként a nap is kisütött amikor kiszálltunk a kocsiból, majd a házba mentünk. Lepakoltam a szobában, majd a konyhába mentem, ahol lassan nekiállt a néni a vacsorám elkészítésének (vacsorát és reggelit is kértem, mivel nem volt nálam 10+ napra elegendő étel), közben beszélgettünk. Nem sokkal később az unokahúga és férje is beugrott egy órára, ők is kikérdeztek a túrámról. Finom vacsora után elkísértem a nénit a csirkékhez majd a tehenekhez, ő utána még a többi állathoz is elment (kecskék, halak), majd visszatérése után beszélgetéssel telt az este további része. Este 10 után a fürdőszoba felé vettem az irányt, majd aludni tértem.

1. bécsi főpályaudvar, jobbra egy Gysev Cityjet, balra egy újabb festésű (pocsékul kinéző) Talent
2. Trieben állomás utca felőli oldala
3. kilátás szálláshelyem ajtaja előtt
4. kedves kis ház, ahol ezúttal is szívesen szálltam meg

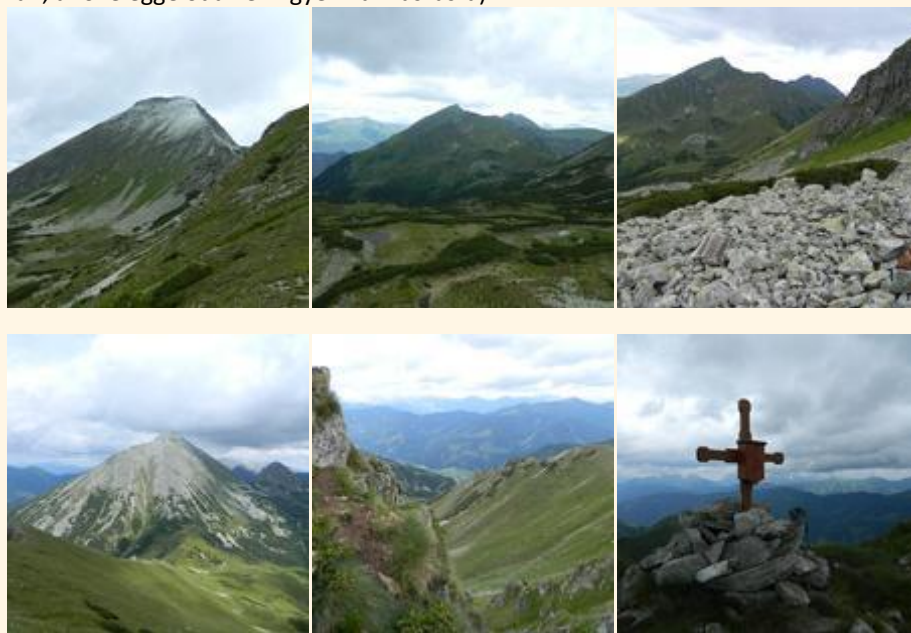
7 órakor szólt az ébresztő, de már előtte fent voltam, reggeli után útra is keltem a könnyített cuccommal, mivel a többi a néni hozta utánam Hohentauern-be, ahová az esti találkozást beszéltük meg (rossz idő és nagy hó esetén a Weingrubentörl útirányon át (itt is összeérték volna a tavalyi lépteim a mostaniakkal a Geierkogel alatti házknál) Sankt Johann am Tauern is szóba került), mivel ő vitt volna fel este az Edelrautehüttébe (ez a rész már tavaly le lett járva), ezért az egészért fuvarozással és étkezésekkel együtt 29 eurót kért, adtam neki 30-at. 8 után útra keltem, az 500 méterre lévő Bergerhubénél volt élet, több ember is mozgott a ház körül. A kapun kinyitása majd zárása után az innen emelkedős keréknyomra léptem rá és mentem rajta 1 km-t az elágazásig. Igazából a Bergerhube a Zentral-ról ez a 2x1 km-es kerülő ami a pecsétel és szállás/kiszállási lehetőség miatt szükséges. Az elágazásban tavaly balra tértem Ingering felé, most pedig a várva várt jobbos irányba. Kis lejtő után keltem át egy patakon, majd az út újra emelkedni kezdett. Először keréknyomon haladtam, majd jelentős kimosódások után ösvényre tértem rá. Az előző napi esőnek köszönhetően az ösvény melletti növények ontották a vizet a lábamra és a cipőmre, így nemsokára tiszta víz lett a cipőm és ez az állapot sajnos meg is maradt egész napra. Ahogyan mentem egyre feljebb úgy lett egyre szebb és jobban kibontakozottabb a táj, a Mödringalm faházikója után nem sokkal egy elágazás után egy sokadik patakátkelés következett, majd közelről láttam a nem érintett, csak félig megkerülő Kis (Kleine) Grijfstein nevű hegyet, mely kinézete és növényzete alapján akár a Kis-Fátrában is lehetne. Balra csipkés sziklameredélyek, hátrafelé pedig porcukros hegycsúcsok (június végén!) uralták a láthatárt, valamint jól látható volt a tavaly szeptemberben érintett Kettentörl is. Az erdőt törpefenyves váltotta fel a lassan végéhez közeledő völgyzárlatban, illetve kisebb tengerszemek is megjelentek. Az idő eleinte napos volt, de mostanra már borússá és szelessé vált, pár csúcs egy ideig ködkoronát is kapott. Egy utolsó komolyabb emelkedővel érkeztem meg a 2009 méteren lévő Knaudachtörl-re, ahonnan a hegység belsőbb részeibe tudtam tovább haladni.

5. elágazás Bergerhube után: balra Ingering, jobbra Hohentauern
6. kimosódott utak, durva állapotok lehetnek egy zivatarnál itt
7. Mödringalm házikója, kilátással
8. Kettentörl, ahol tavaly keltem át, távolról fotózva. A nyereg jelleg szépen kivehető
9. déli irányú kilátás a Knaudachtörl előtt, tengerszemmel
10. Knaudachtörl

Szemben látszódott a túráim következő nagyobb hegye a Sonntagskogel (először Geirkogel-nek hittem) és az előtte lévő terület, balra pedig a messzebbi hegyek, jobbra a Nagy Grijfstein zárta a látóhatárt. Itt egy kis pihenőt tartottam, fotóztam, írtam a csúcskönyvbe (doboza figyelemre méltó, ugyanis 1947-ben készült), majd egy lejtővel elhagytam a nyeret. Pár lépés után egy kisebb tó mellett telepedtem le a szélcsendben és sütöttem meg 2 db, még Sopronban vásárolt sajtos virslit. Sajnos magában, mivel a kifliket nem hoztam magammal. Vágytam egyszer egy ilyen kis tó melletti étkezésre, ez most megvalósult. Induláskor kellemetlen volt újra átérezni vizes cipőm valóságát, de annyi időm nem volt hogy várjak levett cipővel a zoknim száradására, így is jócskán eltelt az idő és éreztem, hogy nem könnyű ez a terep. Egy újabb emelkedő után kőomlásos szakaszra tértem rá a Nagy Grijfstein oldalában és ezen kellett mennem egy jó darabig körül-köre lépkedve, nem volt éppen a leggyorsabb így. Durván félúton a kőomlásnál megálltam, fotózni akartam, erre a

fényképezőm lemerült akkut jelzett. Nehezen vettem tudomásul, hogy az egész éjszaka töltött elemgarnitúrám máris lemerült volna, de kicseréltem egy másikra. A másikon is lemerülést jelzett...itt már kezdtem vakarni a fejemet. Betettem a harmadik, zöld színű garnitúrát (a másik kettő kék volt), ezzel már működött. Ezen kívül már csak egy aranytartalék, 4 db alkáli elemem maradt volna a telefonon kívül. Azon gondolkodtam, hogy így érdekes lesz még tizenakárhány napig menni, hogy igazából a magammal hozott elemkészlet fele már az első nap felétől nem használható. Finoman fogalmazva sem örültem a helyzetnek, de nem tudtam mit csinálni. Nagy nehezen végére értem a kőrákásnak, innentől viszont csúszós, néhol hiányos kitaposottságú ösvényen haladtam, párszor jól megcsúszva. Legalább a környező hegyek hallottak pár magyar káromkodást, úgysem történik ilyen ott túl gyakran. Távolról láttam egy túrázó párt, de mire a Triebeni nyeregbe (Triebener Törl) értem már lefelé vették az útjukat. A füzetben megadott időt jócskán túllépve érkeztem meg ide, majd mentem tovább egy újabb emelkedőn, ami már a mai második legmagasabb hegyre a Sonntagskogel-re vezetett. Hosszú és fáradságos emelkedő után érkeztem meg a 2229 méteres csúcsra (előtte egy szerintem igen veszélyes pont van, ahol eléggé oda kell figyelni a mászásra).

11. Grosser Griesstein, porcukorral
12. szemben a Sonntagskogel
13. kőomláson át vezet az út a trieben-i nyereg felé
14. Grosser Griesstein hó nélkül, napsütésben, felfelé menet visszanezve
15. veszélyes pont a Sonntagskogel csúcsa előtt
16. Sonntagskogel, csúcskereszt

Csináltam pár fotót a szép kilátásról, majd leültem egy kicsit, pecsételtem mind a kettő ide kihelyezett pecséttel, majd a meredek lejtőn elhagytam a hegyet. A térkép szerinti Weingrubertörl elágazás ahol a St. Johann am Tauern felé vezető 949 sz. út ágazik ki, a valóságban nem nagyon létezett, nagyon ösvény sem lefelé, de útjelző tábla sem volt. Egy hófolt széle mellett elhaladva (egy madár mocorgott a közelében, nem tudom miért „éri meg” nekik itt fent élni, a háborítatlanságot leszámítva) kezdtem meg a következő fáradságos emelkedőt a tavaly szeptemberben már megismert Geierkogelre. Útközben többször szörnyülködtem rajta, hogy a szomszédos lejtőn ereszkedtem le tavaly, de ez a lejtő még ilyen száraz időben sem volt könnyű terep, hát még akkor. Ezúton is megerősítést nyert, hogy kisebb fajta csodával felért, hogy a tavalyi kalandot ép bőrrel megúsztam itt. A csúcs alatt keresnem kellett az utat (még a telefonomon futó mapy.cz navigációja adta kényelem mellett is), a hegy utolsó „szívátásaként”, majd felértem a csúcsra, ismét, másodszorra. Hazudnék ha azt mondanám vártam a viszontlátást, a tavalyi durvább érkezés majd távozás után, de semmiképpen nem engedhettem meg hogy a túrámban folytonossági hiány legyen. A csúcskereszt jobb oldalának egy darabja tavaly óta leszakadt. Egy kis időre leültem, majd tavaly irományom elolvasása után ismét írtam a csúcskönyvbe. Körbenéztem a kilátást és másnapi túráim egy-egy kivehető pontját kerestem a felhős időben, amelyet távolabb megszakított egy-egy napsugár. Kabátomat elviseltem magamon a szeles csúcson, majd lassan továbbindultam a szomszédos púpra, melyen kecskék és bárányok tömörültek össze, a „góré” közelről leste elhaladásomat előttük. Innentől kezdődött el a hosszú lejtő Hohentauern felé. Nem sokkal később egy srác jött szembe akinek mondtam, hogy figyeljen az állatokra feljebb. Szép kilátás övezte az utamat lefelé, többet láttam a tájból mint tavaly. A sípálya közepénél kezdett el esni az eső, az már ki is tartott a Moscher fogadóig ahová a nénivel

találkozást beszéltek meg. Még föntről láttam ahogyan érkezik a parkolóba, pár perc múlva én is befutottam. Elég durva időt futottam, 16,8 km-re 10 óra 6 perc jött kis, ez durván 1,7 km/h tempó. Azzal vigasztaltam magam, hogy ez még csak az első nap és majd belejövök. Innentől fogva viszont a teljes cuccomat vinnem kellett ugye. A fogadó most is zárva volt, így nem jutottam hozzá a Zentral-os pecséthez.

17. Geierkogel következik, elvileg balra le lehetne menni St. Johann am Tauern felé, gyakorlatilag ösvénynek nem sok nyoma van
18. kilátás nyugati irányba
19. Geierkogel, második nekifutásra értékelhető kilátással
20. pillantás egy meredek részre kelet felé nézve, kicsit a Gyömbér északi meredek leszakadására emlékeztet
21. állatok a Geier "társcsúcsánál"
22. haladás szépen lefelé
23. napfényben fürdik a következő napi útvonalam egy kis része
24. sípályán Hohentauern előtt
25. Moscher fogadó, Hohentauern, ezúttal is zárva

Elindultunk a kocsival, problémamentes volt az utunk a Hohentauern utáni sorompóig, ami az Edelrautehüttéhez vezető utat zárja le és csak fizetés ellenében lehet továbbmenni. Én teljesen azt hittem mivel a hütte főnökének a nagynénje a néni, hogy tudd erről a pontról és van felhatalmazása tovább haladni. Elég meglepődtem amikor ő meglepődött a sorompó látványán. 6 eurót kóstált az útdíj autóra, neki viszont nem volt ennyi aprója, tőlem kért (persze én fizettem volna az egészet), de nekem pár cent apróm volt. Szerencse mellém szegődött ugyanis mögöttünk megállt egy másik autó, amiből egy hegyi mentős srác szállt ki és végül ő vitt tovább, ingyen. Átcuccolás és elköszönés után el is indultunk felfelé, meredek lett volna még ezt az 5 km-t legyalogolni a nap végére a lassan. Útközben kérdezgettem a Nagy Bösenstein-re vezető útról, ugyanis ekkor még nem döntöttem el, hogy arra megyek, vagy a kijelölt Zentral útvonalon a Großer Hengsten és a Kis Bösenstein-en keresztül. Azt mondta angolul, hogy az út jó és gyakran járt, de nem könnyű és az időjárás problémás lehet. Ebben egyetértettünk, ugyanis amikor kiszálltunk a hütte alatti parkolóban rákezdett az eső. Ő elköszönt és ment a dolgára az egyik ösvényen, én pedig elgyalogoltam a szállásomig. Benyitva az ajtón rögtön szembesültem a telházal, tavalyról emlékeztem az egyik magyar dolgozójukra, ő ezúttal is megtaláltam, sajnos ő is megerősítette, hogy szabad szobára semmi esélyem sincs (szombat este volt), a lágerbe írtak be éjszakára (hogy miért azt most sem tudom. Tavaly igaz ott aludtam mivel alig volt valaki házban

így ott is tudtam egyedül aludni, de most egy szóval sem mondtam, hogy ezt akarom). Sikertelenül próbáltam a fényképezőmhöz használt elemek kapcsán fennálló krízis enyhítésére 4 db elemet, amiért 8 eurót számoltak fel, a fekhellyel és fürdéssel együtt 24 eurót fizettem. Az első emeleti 1-es számú láger amiben tavaly aludtam eléggé teltház volt, de én a 2. emeleti 2-es lágerbe mentem, ami üres volt. Nem igazából tetszett ez a helyzet, mivel fennállt a veszélye, hogy az éjszaka közepén nyitnak be és keltenek fel és ez sajnos meg is történt. A 2. emeleten gyerekek szaladgáltak és amúgy is nagy volt a felszűrődő zaj, nem éppen erre vágytam, de tudomásul kellett vennem a helyzetet. Vacsora (2. adag sült virsli hagymával) után a fürdő felé vettem az irányt, kimostam a zoknijaimat, alsógatyámat és ingjeimet, szerencsére rendelkezésre álltak fűtőtestek is a szárításhoz. A fürdőben a tavaly megismert zsetonbedobós rendszer üzemelt. A fürdőhelyiséggel szemben a cipős szobában (cipők itt száradnak este) találtam egy szabad ágyat, mondom ez lesz a b terv ha fent nem tudok aludni. Visszatértem a 2-es lágerbe, majd némi pakolászás után ledőltem, nézegettem a térképet és a füzetet, a másnapi 24 km-es táv elég meredeknek tűnt a mai menetidőt figyelembe véve és másnap jóval több szintre is kellett számítanom, érdemleges frissítési/pihenési lehetőség nélkül, mivel semmilyen alm vagy hűtte nem volt az útvonalon, forrást sem jelzett a térkép. Nem szoktam az ilyen helyeken fogyasztani, de azért lelkiileg nem rossz, ha legalább az elvi lehetőség megvan erre. Este 10 után kapcsoltam le a lámpát, sokáig forgolódtam mire valami alvásfeléssel sikerült produkálnom.

26. Edelrautehütte

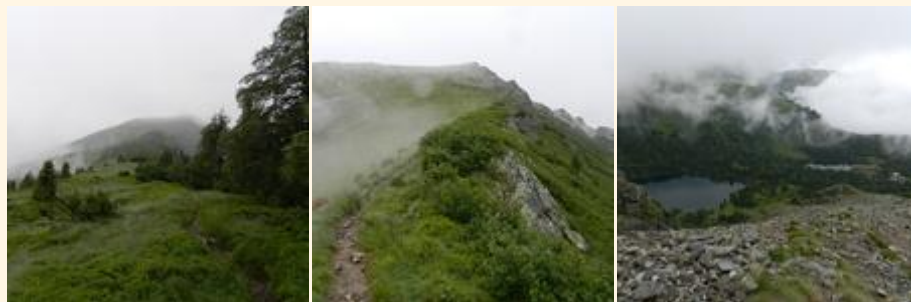
0:40 előtt zörgésre ébredek, majd megtörtént amitől féltem: benyitottak a lágerbe és egy öntudatlan srácot cipelt be 2 csaj az egyik szemközti ágyra. Mondanom sem kell mennyire örültem ennek. Bízom benne, hogy ennyi volt, de az egyik csaj még kétszer visszatért, egyszer a srác cuccaival, másodszor pedig saját maga is becuccolt és lefeküdt. Nehezen gyűrtem le az idegességemet, de mondom próbáljuk meg az alvást így. Amikor a srác elkezdett horkolni akkor elfogyott a türelmem, fogtam magam és lementem a cipős szobában található szabad ágyra. Itt végre nyugalom volt és a cipők bukéja is „segítette” az elalvást, ekkor már jócskán fél 2-re járt az idő.

27. cipős szoba, vagyis a szakzsargonban Trockenraum, itt találtam végre nyugalmat egy pár órára

Fél 6 magasságában már fent voltam, elcsigázva vettem tudomásul, hogy esik kint az eső. Nem kapkodva a reggeli teendőkhöz (cuccaim lehozása, reggeli, vízkészlet feltöltése, megszáradt ruháim felvétele/eltétele), annyi változás történt, hogy valamelyest csendesedett az eső, így fél 7 után kiléptem a még így is pocsék időbe. A hegyek csúcsai ködben voltak, így a Nagy Bösenstein nem játszott (így a kisebb testvéréről a kitérőt is elvetettem), tehát a kijelölt úton kezdtem meg a túrát a Nagy/Großer Hengst és Kis/Kleiner Bösenstein útirányon át. Néhány lépés után egy Zentral-os dombornyomott tábla mellett léptem az ösvényre mely egyből emelkedni kezdett. Optimistán lépkedtem egyre feljebb, bízom benne, hogy a rossz idő és a tegnapi lassú menet múlt dolog lesz. Felérve a gerincre az ösvény jobbos kanyart vett, majd megkezdődött a hosszú kapaszkodás a Hengst-re. Eleinte vigyáztam a lépteimmel, hogy a vizes fűvek minél kevésbé érjenek hozzám és a túrabotjaimmal is vertem le róluk a vizet, de egy idő után feladtam és fásultan vettem tudomásul, hogy ez a nap is vizes cipőben fog telni. A ködben egy-egy pillanatra lyukak keletkeztek, így volt hogy egy kis időre látszódtak az Edelrautehütte és a Nagy és Kis Scheibelsee, amelyek közül a nagyobbikat tavaly szeptemberben

körbesétáltam. Ezúttal láttam sátrakat is a tó mellett, biztos jobban aludtak benne mint én a házban. Jócskán esett az eső és a törülközésről gondolkozva hasított belém a felismerés, hogy a kis törülközőmet a hűtőben hagytam...amikor felmentem a lágerbe a cuccaimért reggel, akkor a száradást miatt kiterített törülköző ott maradt. Mérgelődve vettem tudomásul ezt a tényt, de mivel már egy órányira jártam a háztól visszafordulni nem volt lehetséges, mert ezzel 2 óra késést okoztam volna magamnak. A fényképezőgépem lenszét már meguntam törölgetni minden egyes képnél (közben rájöttem, hogy melegen tartva a tegnapi hibás elemek is működnek, így minden fotózás előtt ki kellett vennem az elemeket a melegen tartott zsebemből és a végén meg visszatenni), inkább telefonnal fotóztam az idő jobbra fordulásáig. Egyre feljebb érve az esőből hó, majd hózápor lett, így érkeztem meg a behavazott 2159 méteres Nagy Hengst csúcsára, 0 kilátással.

28. úton a gerincen a Hengst felé

29. esik-esik...

30. visszanézve a ritka réseken az Edelraura és a tavaly körbesétált Grosser Scheiblsee

31. Grosser Hengst, fantasztikus panorámával...

Nem is időztem egy-két csúcspotónál többet itt. Hazudnék ha azt mondanám, hogy 2-3 centis hóra számítottam június végén, de nem tudtam mit kezdeni ezzel. Tovább haladva sziklás gerinc, törpefenyves, majd egy durvább és mászóssabb sziklás gerinc következett. Kilátás nuku, eső esik, cipőm vizes, zsákom nehéz (a céges zsák kisebb mint egy nagy zsák, de azt is meg lehet pakolni nehézre+a (volt, S.J.) barátnőm tornazsákjában is lifezett még pár cucc (edények, extrudált kenyér stb), melyek hely hiányában nem fértek el a táskámban). A legkevésbé sem éreztem magamat jól, sőt. Ahogyan egyre feljebb másztam úgy lett a szél is egyre jelentősebb. A Kis Bösenstein 2395 méteres csúcsát semmi különösebb tárgy nem jelezte, csak sejteni lehetett. Innen néhány percre elágazás volt, itt jöttem volna ha a Nagy Bösenstein felől jövök, örültem, hogy nem így volt. A viharos szél fagypont környéki hőérzetet teremtett, innen elég hosszú, fárasztó és helyenként a vizes sziklák miatt elég veszélyes ereszkedés következett. Sajnos a veszélyes pontokon semmilyen biztosítás (kötél, sodrony, kapaszkodó, lelépő) nem volt, felmerült bennem, hogy ez így egyáltalán rendben van-e, szerintem elég veszélyes ebben a formában ez a szakasz. Lassan, de úgy nézett ki biztosan kihaladok a ködből, az eső is elállt és nagy nehezen megérkeztem a Sétálóssal csak Perverz hágónak nevezett Perwurzpolder nevű nyeregbe, amely 1814 méteren feküdt, tehát több mint 650 méter szintvesztéssel járt és a következő emelkedő a Perwurzgupf oldalában már a küszöbön állt. A nyereg táblája mellett megebédeltem, az egyik magammal hozott konzerv volt a menü, hogy a súlycsökkentés is haladjon.

32. „Mordor lépcsőin”

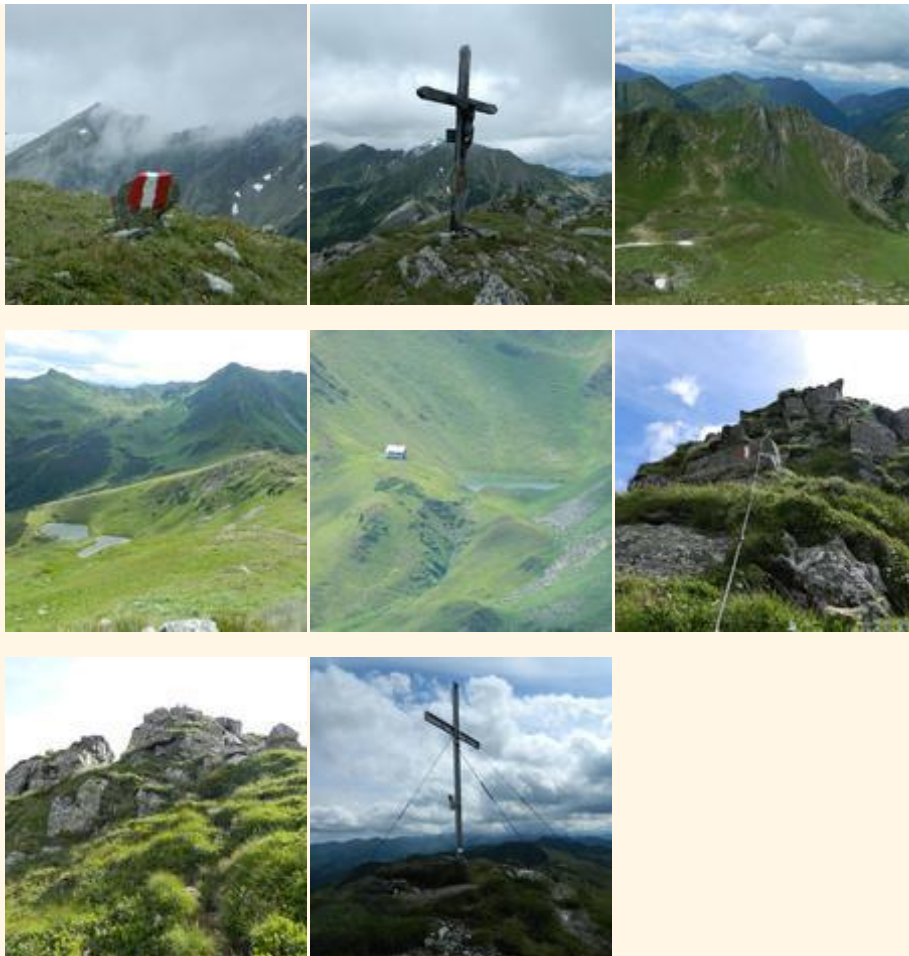
33. június végi ráfagyott havas tábla a Kis-Bösenstein alatti elágazásban, mindez június végén

34. éles váltás: szemben a Perwurzgupf, a következő kihívás, erre a csúcra szerencsére nem kellett felmenni

35. ebéd a nyeregben, háttérben a Kis-Bösenstein még mindig ködben

Az idővel elkésérítő módon álltam, ugyanis 6 km-t 6 óra alatt sikerült elérnem, ezzel produkálva 1 km/h sebességet. A Perwurzgupf lejtőjén kapaszkodva már 13 órára járt az idő, még volt 8 világos órák a Schwabergehütteig, ez az azonban nem kis feladvány volt a hátralévő 18 km-re ilyen tempó mellett. Szerencsére legalább a kilátás jó lett a kitisztult időnek köszönhetően, a Kis Bösenstein-t leszámítva körbe szép kilátásban gyönyörködhettem. Idővel a két Bösenstein-ről is eltűnt a ködsapka és láthatóvá vált az útvonalam a Hengs-től odáig is (gyanítom addigra a hó is elolvadt. A Perwurzgupf csúcsát a Zentral elkerüli, de a soron következő Zinkelkogel-re (2233 m) felmegy, innen is szép kilátás volt. Az útvonal nehézsége ellenére sok új és jó állapotú jelzéssel találkoztam, pedig helyenként rendes ösvény sincsen. Nem túlzok, hogy ez a Zentral keleti részének legkevésbé járt része, ezen mondjuk nem is csodálkozom (később vettem észre, hogy a füzetben az „anspruchsvolle” szó előtt a „sehr”, azaz nagyon szó is ott van, a magassági metszet is leginkább egy fafűrész fogaihoz hasonlít). Kisütött a nap, de az idő gyorsan telt, innen lejtmenet következett a Reiterecksattel felé, útközben jó pár kisebb tavat láttam, itt sikerült némileg gyorsabban haladnom, azonban az előttem fekvő Großer Geierkogel (ezeket úgy látszik vonzom) és Hochschwung együttesre nem volt világos, hogy hogy jutok fel, hiába néztem a hegyet, minden oldalról meredeknek tűnt a feljutás, így ezzel a nyitott kérdéssel érkeztem a hegy lábához. Meredek indítás után leesett, hogy kell tovább menni: egymás után több helyen is acélsodronyok lógtak le a hegyről, ezekbe kapaszkodva kellett feltornáznai magamat (azóta már a kérdéses rész a mapy-cz térképen létra jelöléssel van ellátva, S.J.). A legkevésbé sem hiányzott ez nekem, még élénken élt bennem a Kis Bösenstein-ről a lefelé jövet, erre tessék egy újabb veszélyes és nagy figyelmet igénylő rész. Helyenként gondolkozást és ügyességet is kívánt az erőn kívül a feljebb jutás. Mondanom sem kell, hogy nem volt egy gyors művelet ez sem, ahogyan a sodronyos rész utáni füves, nagyrészt meredek emelkedők sem. 17 órára járt az idő amire a Hochschwung 2196 méteren álló csúcskeresztjéhez értem. Szép kilátás volt körbe és jól látszódott észak felé egy szép hegyi tó és mellette egy kis ház, amit már régóta nézegettem, de körben szép környezet és panoráma volt.

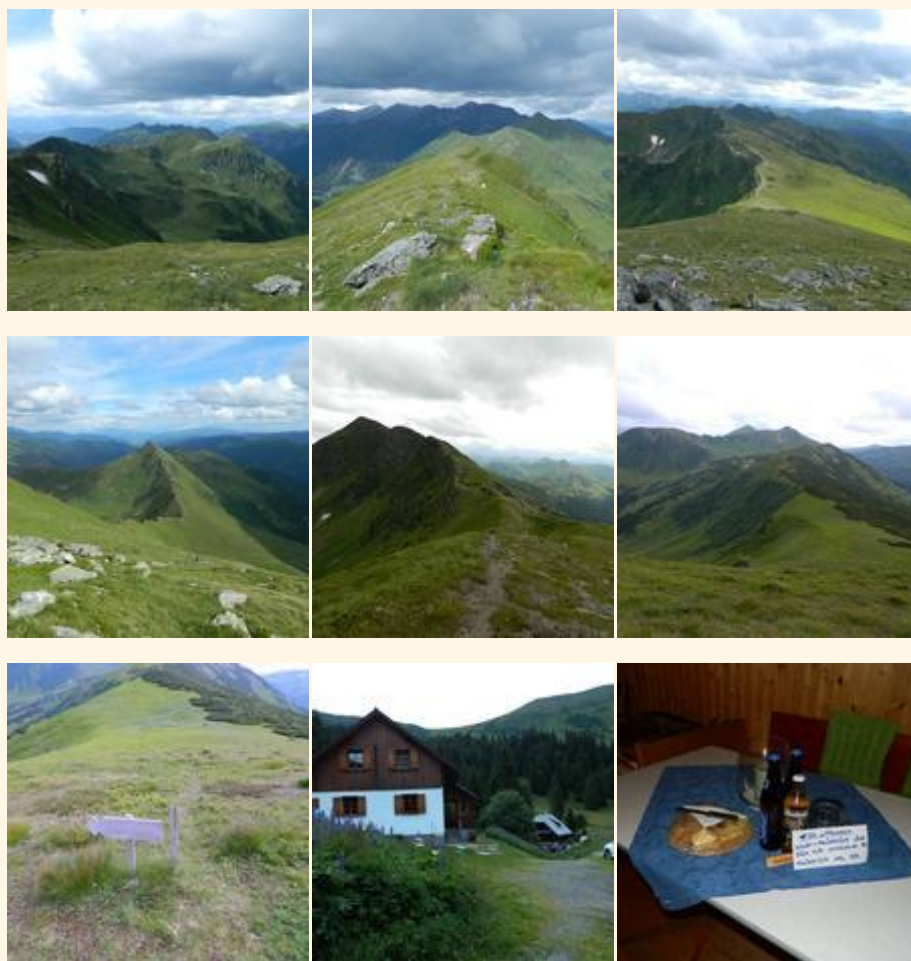

- 36. visszanézve a Kis-Bösenstein-re
- 37. visszanézve a Geierkogel környékére, tegnap itt koptattam az ösvényeket
- 38. alig kivehető ösvényen a Zinkenkogel felé
- 39. jelzés
- 40. Zinkenkogel, 2233 m
- 41. kilátás észak felé
- 42. lefelé a Reiterecksattel felé, jobbra a Hoshschwung
- 43. távolban egy tó, kis házzal. A festői hangulatot a vizes cipőim és a jócskán lassú haladás zavarta
- 44.-45. ami egyáltalán nem hiányzott: fárasztó és időigényes kapaszkodás felfelé, acélsodrony segítségével
- 46. Hochschwung csúcsán, 2196 m

Bő 4 órával volt hátra a világosból és az útnak km alapján még a kb fele előttem volt, mondom itt most már lassan csak a csoda segíthet. Egy kis nasi után lefelé indultam a hegyről és elhatároztam, hogy ahol nem emelkedik ott próbálok gyorsítani a lépteimen. Ezen kívül úgy döntöttem, hogy mentem ami menthető és a csúcsok alatt fogok elmenni, ezzel is nyerni egy kis időt (ha ezt nem teszem akkor sötétben megyek, annak meg sok értelmét nem láttam és nem is lett volna biztonságos ilyen terepen). A soron következő Schattnerzinken nevű csúcs amúgy is kitérő lett volna, így ez már adva is volt. A lépteim gyorsítása csak részben sikerült, mivel eléggé kimerített az út idáig tartó része is. A soron következő két csúccsal is hasonlóképpen jártam el, közben már lassacskán utolért a naplemente is. A Kleine Windlucken előtt (volt, S.J.) barátnőmmel beszéltem telefonon, ekkor már kilátásba helyeztem, hogy Hüttschlag helyett csak Obertauern-ig megyek a túrán, mivel nagyon úgy nézett ki, hogy a logisztikában az egy tartalék nap kevés lenne a teljes távhoz. Egyre inkább kirajzolódott az, hogy másnap reggeli 6 órási indulás este 9 utáni érkezéssel ilyen tereppel és fáradtsági szinttel nem lesz tartható. A Kleine Windlucken púpjára előtt találkoztam egy balra mutató halovány Schwabergeralm feliratú fatáblával, majd ezt követően balra egy kis ösvény indult el lefelé. Később kiderült, hogy már az utolsó csúcs előtt le lehetett volna térni a Gamperhütte felé (ez egy személyzet nélküli lágeres és elvileg ingyenes szálláslehetőség) a völgybe, majd innen 2 km-t kellett volna még mennem a Schwabergerrhüttéig. Én már a Hochschwungról telefonáltam Rumpold úrnak, a Schwabergerr főnökének, hogy későn fogok érkezni, ő azt mondta, hogy a táblánál térjek le a gerincről. Számomra csak az nem volt világos hogy a Kleiner Windluckennél, vagy a gerinc folytatásában lévő Großer Windluckennél, ahol a szállás/pecsét miatt a letérő út a gerincre visszatér kell-e letérnem. Úgy voltam vele, hogy nagy baj nem lehet, így elindultam lefele, nem sokkal később

derült ki, hogy leginkább tehenek által használt csapáson haladok, itt ember legfeljebb pásztor képében halad. Jócskán beletelt $\frac{3}{4}$ órába mire a gerincről a szürkességben a hegyoldalról egy legelőn és erdőn keresztül a tehenek mellett az 1511 méteren fekvő Schwabergehütte-hez leérjek. 21:27-re értem oda, ekkor állítottam le a mapy.cz számlálóját: 18,6 km (nem feltétlen miattam csak ennyi, hanem a Zentral füzet sokat kerekít a távokon mivel 1 km-nél kisebb osztás nincsen, így akár 600 métert is 1 km-nek vesz, és sok résztávnál már a kerekítés is jelentős) 14 óra 54 perc alatt. Ez a közel 15 órás időtartam a legtöbb, amit vizes cipőben túráztam, ezt nem is kívánom megdönteni. A szálláshelyen 4 épület volt található: egy központi épület szobákkal, fürdővel, konyhával, egy istálló melynek felső felében volt kialakítva egy 4 ágyas szoba (engem ide szántak), egy másik faház, valamint egy gazdasági épület. Az istálló felett kialakított szobában világított a lámpa és egy kis cetlin az árak mellett egy tál kaja fogadott. A fő épületben égtek a villanyok, de az ajtó zárva volt. Kopogással és az egyik fal mellett elejtett hangos „Guten Abend” után lejött Rumpold úr, a főnök (mint később kiderült, minden nap 3:30-kor kel a tehenek miatt, így fél 10-kor lepihenése eléggé indokolt). Mondtam, hogy elnézést a késői érkezésért, nehéz és hosszú utam volt. Beinvitált, kérdezte, hogy kérek-e valamit, tejet kértem, töltött is nagy, közel korsónyi pohárba, ebből repetát is kértem (utólag azt mondom, sajnós), mivel nagyon finom volt. Megbeszéltem vele, hogy maradok egy plusz éjszakát, mivel másnap pihenek és ő pedig hoz nekem zsemlét boltból, mivel bemegy napközben kocsival Möderbrugg-ba a családjához. Fürdés után jó volt ledőlni a kissé hűvös, nem túl meleg helyiségben, de legalább más nem zavarta meg jelenlétével a pihenésemet.

47.-52. kilátások jobbra-balra és az út amelyen mentem tovább

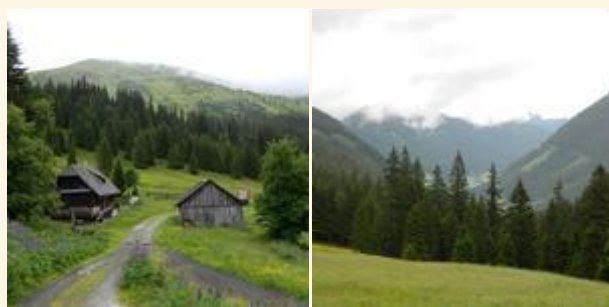
53. alig kivehető szöveg és pár lépés után ösvény a Schwabergehütte felé, gyanítom nem ez a legjobb opció a lejutásra, de ez volt ott

54. Schwabergehütte, érkezés este fél 10 előtt

55. fogadtatás, tetszett ez a fajta bizalom

Hajnalban és reggel többször ébredtem zajokra és tehénkolompra, mivel a szobám alatt a reggeli fejés megkezdődött. Összességében ez mégsem zavart annyira mint az előző éjszaka közepén való benyitás és zörgés. 7 óra után a főnök úr benyitott és megkérdezte mit hozzon pontosan, mivel ezt este nem fixáltuk le. Az üdítőről végül is lemondtam, így maradt a zsemle. Mondta, hogy távollétében egy itt dolgozó hölgyre, Irmire számíthatok. Visszafeküdtem még egy kicsit, de nem sokkal később felkeltem. A konyhában találkoztam az említett hölgyvel, kedves, mosolygós, szimpatikus volt. Szokásos módon félig németül, félig angolul

kommunikáltunk. Reggelire megittam a 3. korsó tejet, ez volt az utolsó csepp a pohárban, innentől egész nap látogattam a wc-t. Hiába, itthon a bolti tejhez vagyok hozzászokva. Ezek után kimostam és kitergettem a ruháimat, majd miután elmondtam, hogy az Edelrauban hagytam a törülközőmet kaptam is egyet, ingyen. Nem sokkal később érkezett egy pár 2 éjszakára kocsival, ajándékba kapták ezt az utat egyik rokonuktól, ők a központi épületben lettek elszállásolva (nem akarok belemenni abba a gondolatmenetbe, hogy nekem miért az istálló feletti jutott (késői érkezés miatt talán?) egyből, holott a házban is volt szabad hely, de így legalább abból nem volt gond, hogy a házban zörgött volna valaki éjszaka). Irmí csinálta a dolgát a konyhában, közben beszélgettek az új vendégekkel és én egyre inkább kívülállónak kezdtem magam érezni, erősen környékezett, majd úrrá lett rajtam a depis hangulat és a honvágy. Rendesekek voltak velem meg minden, erre nem lehetett panasz, de egyszerűen nem éreztem oda valónak magam. Elkészítettem a magammal hozott levesporból az egyiket (legalább egyszer használtam a magammal hozott nagyobb edényt, elég kiadós mennyiségű leves lett belőle, többször is ettem belőle mire elfogyott. Később kaptam egy almát is, jót tett a hasamnak a könnyű étel. 14 óra körül megjött a főnök is, meghozta megbeszélte zsemléket. Időről időre forgattam a ruháimat a fürdőben lévő radiátoron és a konyhában lévő sparhelt feletti szárítón, majd kivonultam a szobámba, mondom alszok egy kicsit, mert másnap korán kelék. Ha aludni nem is nagyon, de pihennem és feküdnöm sikerült, de rossz kedvem egyre csak mélyült. Minden túlzás nélkül az 5 napos túráim legrosszabb napja volt ez. A pihenés viszont fizikailag (fájó térdek, még nem szoktak hozzá az itteni strapához) is kellett, meg kisebb szünetekkel egész nap esett az eső, így ha útra kelek az sem ígért volna túl sok jót. Térérő sem volt a hűtében, hazatelefonálni is csak a főnök mobilján tudtam. Délután 3-4 óra felé Irmí nyitott be hozzám, hogy jött egy vendég Magyarországról és jöjjen át a konyhába. Nem sokkal később átmentem a telt házban konyhába és valóban ott ült egy középkorú úr, idős szüleivel együtt, aki Ausztriából költözött Pestre (!) és így jól tudott magyarul. Jó volt pár szót vele beszélni. Az itt alvó pár is az asztalnál ült, valamint Irmí és az egyik idevalósi nagyszájú gondnok is, aki a ház körül mozgott napközben, de többet lehetett látni a konyhában sörösüveggel a kezében. Bő fél órát maradtak még az új vendégek, majd távoztak. Jobb híján nem mentem vissza a szobámba, mondom ott csak rossz kedvem lenne, így beszélgettem meg nézegettem a konyhában lévő újságokat. Estére minden kimosott holmim megszáradt. Kifizettem a két éjszakát+reggelit valamint a zsemléket, ezen kívül felszámolták a megivott 2 bögre tejet, így összességében 45,5 eurót fizettem (először tévesen 47,5 volt, de másnap reggel Irmí visszaadott 2 eurót mivel rájött, hogy a 3. pohár tej a reggeli része volt, szóval korrekt volt). Az egyik, házból a szobámba átvitt fűtőtest leoldotta az elektromos hálózat védelmét, helyette a főnök adott egy másikat, de az sem volt jó. Így visszavittem az eredetit, kisebb fokozaton elketyegettem és elfogadható hőmérsékletet csinált a szobámba. Estefelé a konyhával szembeni közös helyiségből átvitték a harmadik fűtőtestet, mert szükség volt a sajtkészítés miatt a melege, de az meg nem működött. Helyette a nagyszájú gondnok vitte el az én szobámból a működő fűtést...most erre mit lehet mondani (lehetett volna este is megrakni fával a sparheltet és kinyitni a spejz ajtaját ahol a sajtok érlelődtek, szerintem elég melegen tartotta volna reggelig, de nem vagyok hozzáértő)? Helyette Irmí felajánlott egy házban lévő emeleti szobát, hogy ha fázok menjek oda. Felmentem, megnéztem, semmivel sem volt ott melegebb, így beletörődtem a sorsomba. Fürdés után, még olvastam egy kicsit, aztán 9 óra után elaludtam.

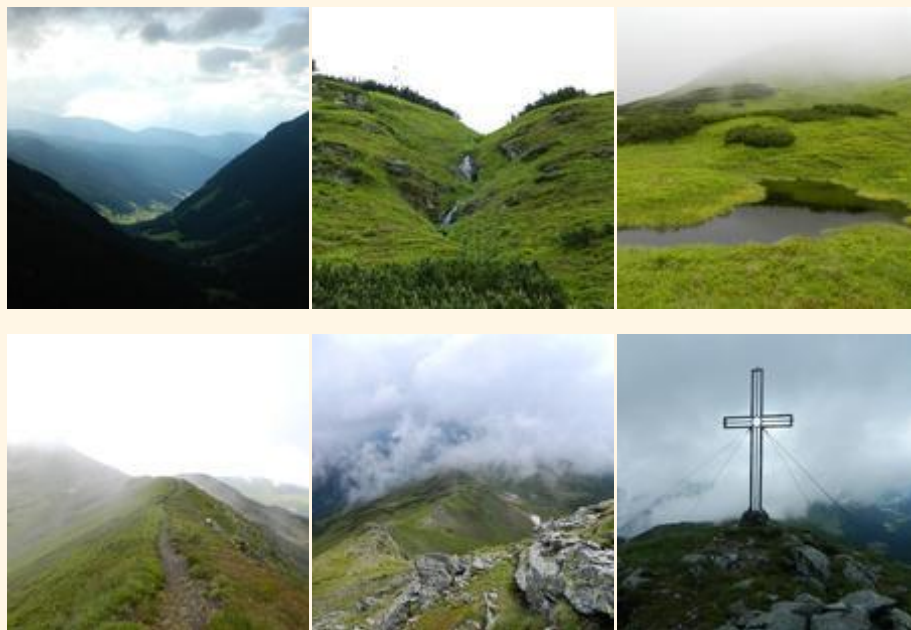

56.-57. Schwabergalm egyéb épületei és a kilátás keleti irányba, Bretstein felé, téma híján ezen a napon nem sok képanyag készült

Éjfél után arra ébredtem, hogy még mindig gond van a hasammal, felvettem a rövidnadrágomat és az atlétámat és átmentem a házhoz, de annak az ajtaja meg be volt zárva, magyarul nem jutottam wc-hez. Sajnos az alsónadrágom is mosásra kényszerült, ezt a faház melletti forrásnál hajtottam végre, a dolgomat pedig jobb híján a fűbe (kb. 8-10 fokban). Visszatérve a szobámba magamra vettem a kimosott alsónadrágomat (ezen kívül már csak 1 tiszta volt), a hideg vízben mosottat pedig kitergettem, de elég kis esélyt adtam rá, hogy reggelre maradéktalanul megszárad fűtés nélkül. Visszafeküdtem, majd még egyszer éreztem az ingert, megint mentem egy kört a fűbe, ezúttal egy másik helyre. Sokáig nem tudtam még emiatt visszaaludni. A tehennel kapcsolatos munkálatok zöreijeire ébredtem 4:50-kor, be is mentem a házba, melynek ajtaja már nyitva volt és

kiteregettem a gatyámat és egy kicsit még visszafeküdtem. Nem aludtam már, csak felmelegedtem a paplan alatt, 5:20 körül felkeltem, Irmi tálalta a reggelit, én meg abban bízva, hogy durva hasmenésem véget ért (nadrágom megszáradt), elköszönés után 6 óra után utamra indultam ez ekkor is szemerkélő esőben. Mivel aznapra a Mörsbachwirt-ig 29 km volt előírányozva, így nem indulhattam sokkal később. Becsuktam a hütte utáni kaput, majd a legelő közepén vezető keréknyomról egy megadott ponton egy szinte alig látható ösvényre tértem rá, a behajló vizes füvek már rögtön kezdték áztatni a cipőmet és az út folytatása sem volt nagyon kivehető. Visszafelé néztem egyet a völgy (Bretstein) felé és láttam, hogy nem sok eséllyel fog elállni az eső egy darabig. Ekkor a felgyülemlett feszültség a tetőfokára hágott és elpattant a cérna: visszafordultam és mondtam hogy ezt most befejeztem, majd egyszer visszatérek normális időben, ennek semmi értelme így. Visszamentem a ház konyhájában és mondtam, hogy a főnökkel bemegyek Möderbrugg-ba és onnan haza, ezek után kimentem hozzá az istállóba és megbeszéltük az utat, azonban várnom kellett még egy $\frac{3}{4}$ órát az indulásra. Visszamentem a konyhába és nézegettem a menetrendet, Thalheim-Pölsről fél 9 felé indult vonat, így még kora este hazaértem volna. Kicsit lehiggadva gondolkoztam azon el, ha visszatérek az milyen körütekintő szervezést igényel: az időjárás előrejelzésen túl, otthonról lemenni Thalheim-ig, onnan Möderbrugg-ig valahogy és pont akkorra odaérni, hogy se nekem, se a főnöknek ne kelljen várnia, majd kocsival vissza ide, fél délután semmittevés, majd alvás és másnap reggelre sem garantálja senki a jó időt. Nézegettem kifelé az ablakon, kelet felé a völgybe, az elmúlt egy napban szinte csak felhőket és esőt láttam, most azonban valami napfény-féleség kezdett megjelenni a távolban. Hamar gyökeret vert a fejemben az újrakezdés gondolata, ezt tett követte, 8 óra magasságában, újra elköszöntem Irmitől, a főnöktől (hozzátettem, hogy bocs a variálásért) és újra útra keltem, ezúttal eső nélkül. Azonban innentől már csak Sölkal-ig terveztem a túrát, tovább nem (onnan Obertauern-ig jó pár nap érdemi megszakítási lehetőség nélküli túra következett volna, amit nem vállaltam be ilyen időjárással és testi/lelki fáradtsággal), mondom ezt a két napot már kibírom, cserébe sokkal többet és jobban haladok, mintha hazarohantam volna.

Bő egy óra alatt értem fel a Große Windlucken után a gerincre, a helyenként nehezen kivehető ösvényen, a gerinc előtt újra tejköd lett és az eső is szemerkélt, szerencsére rövid időre. A cipőim a vizes fűtől természetesen ismét vizesek lettek, így megint vizes lábbal kellett végigtolnom a napot. Néhány kisebb tavacska és hófolt szegélyezte az utamat, a köd is kezdett oszladozni, mire felértem a következő magaslatra a Kreuzkogel-re (Kereszt csúcs lenne magyarul, 2109 méter, tehát 600 m szint a hűttétől) már értékelhető kilátás vett körbe és a napsütés is bizakodásra adott okot. A rendelkezésre álló térről egy rövid beszélgetésre futotta a barátnőmmel, majd a rendelkezésre álló pecsét használtam (az ilyen plusz pecsétekkel szoktam élni, ha vannak). A füves gerincúton a következő csúcs a Breiteckkope volt, 2144 méteres magasságával és egy kevésbé markáns csúccsal, innen a szomszédos púp után meredek lejtő következett, majd elnyújtott emelkedő után egy újabb, kisebb lejtővel érkeztem meg a Kreuzberg tövébe.

58. reménysugarak

59.-60. vízenyős úton értem fel ismét a gerincre, egy rövid ideig tartó eső ekkor is elkísért

61. ismét a gerincen, 1 nap késéssel

62. oszladozik a köd a Kreuzkogel előtt

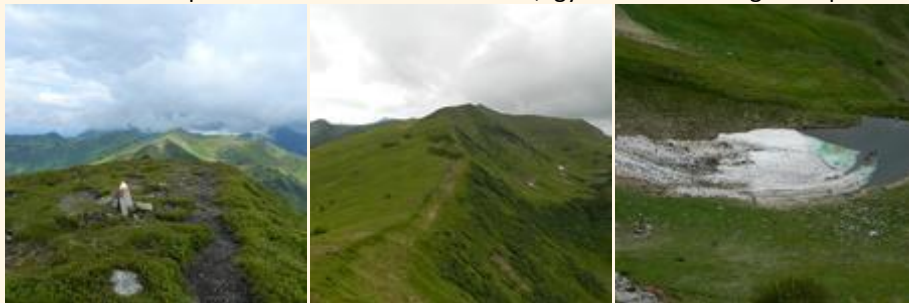
63. Kreuzkogel, csúcskereszt

64. úton a következő csúcsra, a Breiteckkopéra

65. Breiteckkope, 2144 m

66. tovább vezető út: szemben a Kreuzberg, jobbra a Hintergullingspitz

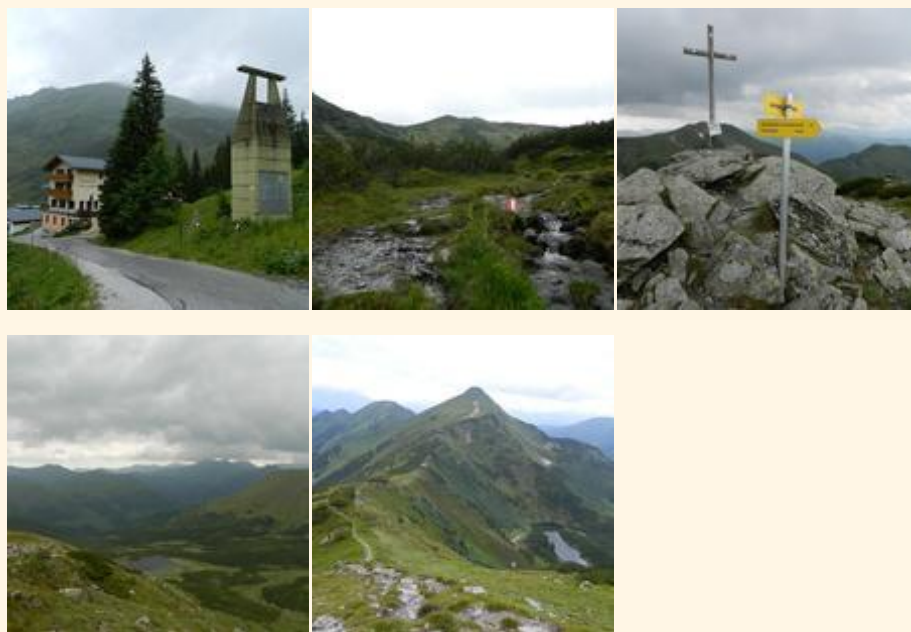
Az elmúlt napokhoz képest egészen haladás tempót sikerült elérnem, reméltem, hogy az egy óra késés ellenére is lesz még valami ebből a napból. Fárasztó hegymenet után érkeztem meg a Kreuzberg (Kereszt hegy, 2045 m) lapos csúcsára, innen továbbra is szép panorámával mentem tovább, a következő, 4. 2000-es csúcsra a Hintergullingspitzre (2054 m), persze előtte kötelezően le kellett menni kb 1885 méterre menni, mivel e nélkül túl unalmas lett volna a túra. A csúcs elérése után újabb lejtő következett az újra megjelent törpefenyők között az 1902 méteren lévő Plietensattel-be, hogy innen ismét egy bő 100 méteres szint következzen a 2019 méteres Großer Rotbühel-re. Az 5. kétezeresről és szép kilátás nyílt a környező hegyekre, valamint már láthatóvá vált a közelben, lent a völgy végében fekvő Planneralp üdülőfalu. Északi irányba esőfelhők gyülekeztek, így hamar nekivágtam a lefelé vezető útnak (van lehetőség kihagyva a Planneralmot egy köztes csúcs után, a következő érintendő magaslat, a Karlspitze elérésére, de akkor ugye nem teljes a bejárt útvonal, így ez e verzió nem játszott), jó ütemben haladtam lefelé, lefotóztam egy érdekes, füttyögő állatot, mely közeledésemre csak lényegesen később tűnt el mint ahogyan számítottam: utólag kiderült, hogy mormotát láttam és fotóztam. Planneralp előtt pár száz méterrel ért utol az eső, így is érkeztem meg a településre.

- 67. ismét egy gerinc, de ezúttal eggyel arrébb: lefelé a Kreuzberg-ről
- 68. Hintergullinspitz következik
- 69. hó-víz átmenet
- 70. visszanézve a Kreuzberg felé
- 71. utolsó csúcs Planneralmig a Grosser Rotbühel, előtte a nehezítés, a Plietensattel
- 72. Planneralm a láthatáron
- 73. eső közeleg ismét
- 74. esőben már csak pár száz méter Planneralm

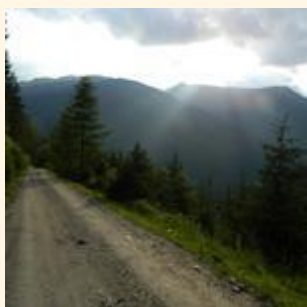
A legszélső nagy vendéglátóhelyen próbáltam pecsétet szerezni, eredménytelenül. Ledobtam a táskámat a tető alá, majd a füzetet magamhoz véve elindultam pecsét keríteni. Lementem a buszmegállóhoz, de ott sem volt nyitva semmi, de viszont innen már látható volt egy szálloda ahol sejtettem némi életet, így is lett. Nyitva volt a hely és sikerült pecsétet is kapnom a füzetembe, közben két lány haladt el a hátam mögött magyarul beszélve. Megköszönve a pecsétet elköszöntem, a lányok felé pedig mondtam egy „Kitartást, sziasztok!” szóegyüttest, az egyikük arca mosolygósra váltott, ő ugyanannyira nem számított magyar szóra, mint ahogyan én sem. Visszatértem a zsákomhoz, pár falat evése és ivás után útnak is indultam. Az eső még esett amikor elhagytam Planneralm-ot, tudtam, hogy újbóli emelkedő vár rám a 2097 méteres Kalspitzére, amitől még 4 km és 511 méter szint választott el. Hamarosan elállt az eső és kisütött a nap, örültem a megszűnő esőnek, az út azonban eléggé gázos volt, szinte patakmederré változott az út. Keresztezve egy nyilas gyakorlópálya/céllövölde útját (figyelmeztető táblák jobbra és balra egyaránt) haladtam felfelé. Az út és a környező növények is elég vizesek voltak. Ismét borult időben értem fel egy nagyobb és kevésbé szintes területre az út vizesége a megrekedő a szétterülő vizeknek köszöntően nem javult, sőt a sár is bekapcsolódott az egészbe. Patakátelések következtek, majd az út a gerincet célozta meg, innentől már jócskán lecsökkent a nedvességtartalom, majd a sziklás gerincet elérve nagyjából 20 perc után érkeztem meg a Karlspitze 2097 méteres csúcsára. Pár perccel kevesebb idő alatt mint a szintidő, büszke voltam erre a kis eredményre is, az ilyenekből lehet lassacskán építkezni belülről.

- 75. Planneralm-ot elhagyva
- 76. vizekben bővelkedő úton értem fel ismét egyre magasabbra
- 77. Karlspitze, 2097 m
- 78. kilátás nyugati, délnyugati irányba

79. szemben a Schoberspizte, Sétalóssal ellentétben én ezt a kitérőt nem iktattam be

Fotóztam, egy kicsit ücsörögtem a csúcson, majd lefelé vettem az irányt, szemben a Schoberspizte 2126 méteres kúpos csúcsa uralta a kilátást, én azonban csak a két csúcs közötti Karlschartéig voltam „hivatalos”. Innen a Karlspitze oldalában vezetett a kis ösvény, itt újra napsütésben haladtam lefelé, ereszkedés közben megálltam egy sziklás és árnyékos pontnál és elfogyasztottam az uzsonnámat, mely egy konzerv kaja volt. Leérve az aktuális völgy végében ismét vízenyőssé és összetaposottá vált az ösvény, ahol tehenek/lovak gyakran járnak ez sajnos általános dolog. Michelirlingalm házait elérve szabadon legelő lovak közelében haladtam el, az egyik közvetlen közel jött és elkezdte nyalogatni a barátnőm színes tornazsákját, valamiért tetszett neki. A házaknál csatlakozott be a 9-es számú osztrák túraútvonal (a 2-es ugye a Zentral), a Salzsteigweg, innentől Sölktal-ig a két túraútvonal közös útvonalon halad. A házaktól keréknyom indult lefelé Donnersbachwald felé, 2097 méterről 976-ra kellett lejutnom 10 km alatt, tehát jelentős szintvesztés következett. Az út felsőbb részén lévő hajtókanyarokat az ösvény levágta, egy darabig az úton haladt, majd egy jobbos kanyarral elvált az úttól és ösvényként folytatódott tovább. Nem volt egy könnyen járható ösvény: ahol nem sár volt, ott kerítést kellett kerülgetni, vagy lejjebb más susnyás részeken kellett átvágni, valamint kidőlt fákat kellett kerülgetni. Nagy nehezen elértem újra elértem a keréknyomot, innentől már látszódott a Donnersbachwaldra vezető aszfaltos út a völgy alján, innentől már ezen haladtam a faluig. A falu határában lévő Perweinhof fogadóban (szálláshely) kértem és kaptam pecsétet a füzetembe, a pecsételő úr elismerését fejezte ki a túráim kapcsán, elköszönés után folytattam utamat, kisvártatva értem el az aszfaltos főutat (egy buszmegállónál, nem túl nagy a kínálat, bár Sölktal-nál kétségtelenül több), melyre rátérve érkeztem meg a faluba, tetszetős házak között, jobbra egy patak mentén. 20:44-re értem a falu táblájához, mondom ha így folytatom lesz este 10 mire a szállásra érek, így egy kicsit rákapcsoltam innentől.

80. Karlspitze oldalában haladva

81. Michelirlingalm

82. szép fenyvesben vezetett az ösvény egy darabig, jobb lett volna sár nélkül

83. lényegesen jobban járható keréknyomon

84. Donnersbachwald határában

85.-86. kis felduzzasztó tó Donnersbachwald szélén, pozitívat csalódtam a faluban, szebb volt, mint amire számítottam

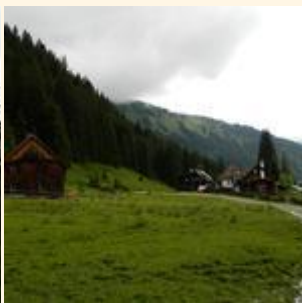
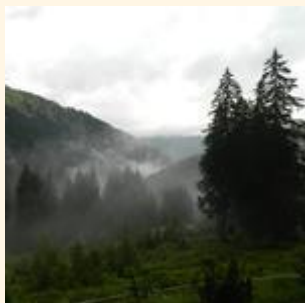
A központ előtt, egy nagyobb patakhíd előtt kellett jobbra forduljak, gyorsított tempóban vágtam bele a hátralévő 3 km/300 m szint leküzdésébe. Hamar elhagytam a házakat a közben köves keréknyomná vált úton. Az út ismét egy patak mellett vezetett, többször áthidalva azt, az is látszódott, hogy a patak többször okozhatott itt gondot és most nagy munkával próbálják helyretenni és szabályozni a kérdést, a munka az alsó részen már elkészült, feljebb még tartott. Jócskán leizzadva, $\frac{1}{4}$ 10-re érkeztem meg a szállásra (mapy.cz által írt eredmények: 27,3 km, 14 óra 28 perc idő alatt). Egy fiatalabb és egy idősebb hölgy várt rám egy szintén idős úr társaságában (valószínűleg vele beszéltem amikor a Karlspitze környékén telefonáltam hogy későn érkezek). Cuccaimat kiterelgettem a lenti folyósóra, majd a fiatalabb hölgy megmutatta a szobámat, emeletes ágyat, saját fürdőszobás, tiszta és korrekt szoba volt a jó nagy faházban. Közben leszakadt az ég kint, még ebben jókor értem fedett helyre a jókora zivatar elől. A folyósón lévő fűtés nem működött, de adtak egy hőszugárzót, ez rendben meg is szárította a dolgaimat reggelre. Még egyszer lementem az étkező részbe, ezúttal pecsételni és fizetni, egy éjszaka 27 euróba került, reggeli nélkül. Visszamentem a szobámba, kicsit szétpakoltam, majd fürdés után lefeküdtem és mivel itt már rendelkezésre állt internet kapcsolat, így leellenőriztem a másnapi hazautat és beszélgettem pár emberrel. Éjfélre járt az idő mire letettem a telefont, elgondolkoztam az indulásomon: 11 km és 700 m szint várt rám (annyi könnyebbséggel, hogy Planneralp és Sölktal között az „anspuchsvolle” nehézség „mittlere” azaz közepesre változott) és 13 órára szerettem volna Sölktal-ba érkezni. Az utolsó vonat amivel hazaérkezek még (23:07-kor áll meg nálunk) az 14:54-kor indult Stein an der Ennsből, azaz a Sölktal-tól 18 km-re lent lévő völgyből, bőven akartam magamnak időt hagyni a lejutás kitalálásához és végrehajtásához. Úgy gondoltam 6 óra elegendő lesz a hátralévő szakaszra, így 6:30-ra állítottam ébresztőt. Ezek után hamar elaludtam.

87. felfelé a Mörsbach felé

88. kulturált szoba a Mörsbachwirt-ben, jó lett volna kicsivel többet pihenni itt

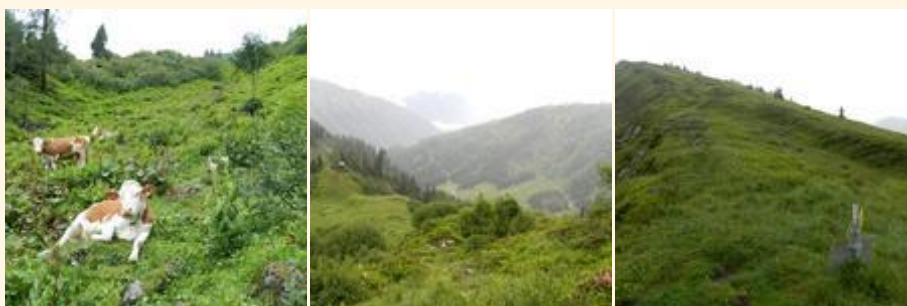
Az ébresztő előtt már fent voltam, összekészülődés után 7:15 magasságában el is indultam a szálláshelyről, szerencsére a párás levegő mellett az eső nem esett, éppen kisütni készült a nap. Pár lépés után értem el a zárva tartó Mörsbachhüttét, majd utána egy háznál két, az út mellett szabadon legelő ló mellett haladtam el, majd elhagytam a házakat és a keréknyom balra fordult és mérsékelt emelkedéssel folytatódott. Nem sokkal később hangulatos ösvényre tértem rá, majd ezen haladtam és két patakátkelés is volt. $\frac{3}{4}$ óra alatt értem el a Felső Mörsbachalmot, ahol ismét teheneket kellett kerülgetnem az újból keréknyomon vezető jelzésen, majd egy házból előjött a pásztor és kérdezősködött az úticélomról, majd útbaigazított. Pár lépés után tértem le a jól járható útról és megkezdődött a fárasztó kapaszkodás a Gstemmerscharte felé.

89. ébredés utáni helyzetkép a szobám ablakából
 90. szemben a bezárt Mörsbachhütte, az ezt követő házak elhagyása után, visszanézve
 91. nem sokkal később már messzebb jártam a szálláshelyemtől
 92. tehenek az úton, elég gyakori látvány az Alpokban
 93. úton a Gstemmerschartera

Ezúttal is próbáltam vigyázni a cipőm szárazságára, de itt is hamar átnedvesítették az ösvényre belógó fűszálak és az ösvényen folyó kisebb vízfolyások sem segítettek a helyzetet. Nagyjából félúton felfelé tehenek pihentek az úton, óvatosan kikerültem őket, a burgenlandi tehéntámadás híre után már óvatosabban közelíték feléjük, remélem ezentúl sem lesz semmi gondom velük. Nagyjából negyed óra kapaszkodás után a napsütés megszűnt és esőfelhők gyűrűztek be mögöttem a Mörsbach irányából, elkéseredve vettem tudomásul, hogy megint ázni fogok. Nem is kellett sokáig várnom az újabb áztatásra. 9:20 után pár perccel értem fel a Gstemmerscharte 1996 méteres (mapy. cz szerint 1886 méter, szóval esélyes, hogy a fűzetben nyomdahiba van) magasságára és levontam egy tanulságot: ez volt az első scharte ahol jártam (az előző napon a Karlscharte volt a tényleges első, de ezt én is csak utólag a térképről puskáztam e beszámoló írásakor, ott a helyszínen nem voltam tisztában a nevével) és én csúcsot vártam, de ez egy nyereg/hágó volt, akárcsak egy Sattel vagy Törl . Igazából, mint később megtudtam a Törl/Scharte/Joch szó nagyjából ugyanazt fedi, arra még nem sikerült rájönnöm, hogy mi alapján mikor és melyiket alkalmazzák, de leginkább tartomány és nyelvjárásra sikerült belőnöm az alkalmazás mikéntjének, de még ez alól is akad kivétel.

94. tehenek vigyázzak az ösvényt
 95. ha nem lett volna elég ázás az elmúlt napokban, akkor következik az utánpótlás
 96. Gstemmerscharte, net szerint 1886 m, fűzet szerint 1996 m

Tehát egy két csúcs közötti nyeregbe értem fel, az eső továbbra is szakadt, nem is időztem itt sokat, megkezdtem az ereszkedést a Mößnaker elnevezésű területen Mößna irányában. Finoman fogalmazva sem volt kedvencem ez a szakasz, az ösvény patakmederként funkcionált, jó párszor elcsúsztam, elestem. Több necces patakátkelés is volt, egyszer szinte térdig, másodsorra pedig bőven bokáig kellett átgázolnom a bővízű patakon. Kicsit sem voltam feldobva ettől, de már úgy voltam vele, hogy pár óra és vége, megyek haza. Amúgy nem volt csúnya ez a rész, de az eső és a nehézségek árnyalták a képet. Szerintem nyáron is hetekig tartó szárazság kell itt, hogy valakinek esélye legyen nem csurom vizesen átkelni ezen a részen. A necces részek elhagyása után fenyőerdőben folytattam az ereszkedést. Közben kisütött a nap, egy szivárvány is volt tőlem nem túl messze. Az ösvényt nagyjából fél óra múlva keréknyom váltotta fel, ezen értem be Mößnára egy patak szomszédságában. A rendezett házak között megfelelő lélettérnyi nagyságú területet hagyva követték egymást, a központ előtt csatlakozott be egy főbb útba az utca amin haladtam. A buszmegállóban végignéztam a menetrendet, lefotóztam az információs táblát. A reggeli, fél 7-es busz már régen elment, azonban felcsillant a remény hogy az ún. Talerbus közlekedik, de a korlátozásokat végignézve hamar rájöttem, hogy ez is zsákutca most és marad az operatív lejutás a völgybe. Balra fordultam a buszmegállótól és pár emeletes házzal szegélyezett úton érkeztem meg a Mößna táblánál a főúthoz, ezen gyalogoltam le a hátralévő 3 km-t Sölkta-ig.

97. Mössnaker, elég pocskék volt itt lemenni ilyen időben
 98. itt mire gondolt a "költő"? száraz időben is nehezen menne száraz lábbal
 99. amúgy hangulatos rész lenne
 100. szívárvány a fenyvesben
 101. Mössna táblája

Szokatlan módon gyakran foltozott emelkedős aszfaltos úton haladtam közepes forgalom mellett, Sölktalig az egyetlen említésre méltó látványosság egy patak hídja volt, melynek medrében itt is jelentős mennyiségű víz hömpölygött. Az eső ismét rendesen rákezdett. Nem sokkal később értem el az első házakat, majd ezután a főútról jobbra való letérésnél, egy parkolónál a St Nikolai im Sölktal táblánál a tényleges települést. Rendezett házak között vezetett rövid utam a központig, ahol az útjelző táblákkal szemközt a Zum Gamsjäger fogadóba tértem be pecsételési céllal, nagyjából 13:05 perckor, tehát sikerült tartanom a tervemet (a papírforma szerinti 11 km a telefonom szerint 12,6 lett).

102. szokatlan módon, sok helyen belejavított úton haladtam Sölktal felé
 103. kertek alatt, jobbra pár pillanatra felsejlett a Schipelscharte és a közelében fekvő magaslatok
 104. Sankt Nikolai im Sölktal táblája, magyarul kb Sölktalszentmiklós lehetne a fordítása
 105. Zum Gamsjäger fogadó, túráim végpontja

Az előtérben az egyik asztalnál egy idősebb férfi cigarettázott, de érkezésre felkelt a helyéről és bekísért a pultig, mondta, hogy ma szünnepük van. Örültem, hogy végre fedél van a fejem felett, még ha csak egy kis időre is. Pecsételés közben elmeséltem az úrnak, hogy a nagy problémám, hogy innen hogy jutok le Stein an der

Ennsbe a vonathoz, ahonnan szűk 1 óra 5 perc múlva indul az utolsó vonat, amivel még ma hazaérek. Ekkor jött a váratlan segítség, amire nem számítottam: azt mondta semmi gond, ő is megy le a völgybe, 13:30-kor jön egy taxi és akkor menjek vele. Nagyon megkönnyebbültem a hír hallatára, köszönettel elfogadtam a segítségét. Ezek után még kimentem a falutáblához pár képet csinálni, mivel régóta emlegetett cél volt ebbe a faluba való eljutásom: egyszer még a kezdetek kezdetén gyűjtöttem információt a Zentral-ról még a teljesítés elkezdése előtt és akkor dobott ki a Google egy képet a faluról a táblával együtt, megtetszett és azóta vártam, hogy ide eljuthassak. Az idő nem tette lehetővé hasonlóan jó kép elkészítését mint ami a neten volt, de a kötelező szelfi természetesen elkészült. A képek után visszatértem a Gasthaus-ba, éreztem hogy több helyen lettem vizes mint ahol szerettem volna (Möbna előtt a két oldalamon is vizes volt az ingem, a hátamon és derekamon kívül, természetesen végtelen meglepéssel nyugtáztam a Decathlon esőkabátjának vízállóságát, immáron sokadszorra, szomorú hogy egy ekkora gagyiságot kap az ember a pénzéért). Fél 2 után pár perccel futott be a taxi, amely egy kisbusz volt, ami egy helyi vállalkozóé, tehát ők pótolják a közlekedési hiányosságokban lévő úrt a környékén. Ez is azok közé a dolgok közé tartozik amit a helyszínen tud meg az ember. Bepakoltam a dolgaimat hátulra, majd a hátsó ülésre foglaltam helyet, így tett a segítők Helmuth is, aki mint kiderült a fogadó tulajdonosa (szegény azóta már elhunyt, S.J.). Elindultunk lefelé az esőben, Möbna még további két ember csatlakozott hozzánk, persze egyből szóba került, hogy egy távolról érkezett vendég ül a hátsó ülésen, ennek tényét az újonnan csatlakozott pár hölgy tagja mosollyal nyugtázta. Nagyjából 20 perces út után érkeztünk meg, újra szikrázó napsütésben Stein an der Enns központjában, ahol benzinkút, bolt, étterem és kicsivel arrébb a vasúti megállóhely feküdt. Helmuth megmutatta a megállót, én pedig még visszamentem a bolt felé a kocsikhoz, ahol szépen megköszöntem segítségét (pénzt nem fogadott el), és elköszöntem. A boltban Coca colát és még pár apróságot vásároltam, érdekesség, hogy a boltban működik a helyi postahivatal is. Ezek után elmentem a megállóhoz, még volt egy óram az indulásig, kiteregettem a földre ázott cuccaimat, hadd süssen őket a nap, a kabátom és pulóverem is jócskán vizes lett, melyek a hátizsákomra voltak terítve, de az esővédő huzat alatt (az esővédő a hátizsákra is hasonlóan remek minőségű, akár csak az esőkabát). Megfőztem az utolsó sertéspörkölt konzervemet, mivel nem akartam hazavinni, valamint a hazaérkezésem optimista számítás szerint is 23:30 körül volt várható, szóval még szükség volt az energiára.

106. Stein an der Enns megállóhely, verőfényben

A vonat közeledése előtt összepakoltam, majd pontosan megérkezett az egy Talent-ből álló egység, melyen Selzthal-on keresztül Sankt Michael-ig utaztam, itt átszálltam egy ugyancsak Talent-ből álló másik vonatra, mellyel 20 perces utazás után Bruck an der Murba érkeztem. Innen a Graz felől érkező és Bécs/Prága felé közlekedő railjetre szálltam fel és utaztam Bécsúj helyig. Itt fél órás várakozás és internetezés következett, majd a 19:01-kor induló személyvonattal mentem Sopronba, itt 8 perc volt átszállni a Schlieren kocsiból álló, Szili (V43 sorozatú mozdony, S.J.) vontatta személyvonatra, melynek fedélzetén Győrig ültem, innen pedig a 21:39-kor induló pesti személlyel utaztam hazáig. Pár perc késéssel szálltam le a megállóban, alig bírtam lábra állni, ugyanis nem csak a talpbetét dörzsölése, hanem egy, még a Schwabergehütte udvarán szerzett apró sérülésnek (az első este amikor a cipőmet a házban hagytam száradni a sötétben miközben mentem a szobámba és egy éles kő felsértette a talpam szélét) nem tett jót a két napi vízben ázás, ezt nem csekély fájdalommal jelezte számomra. Kibicegtem a buszmegállóig, majd buszoztam egyet hazáig. Eltelt nagyjából 2 nap mire a térdeim és a kis seb is helyrejött.

Zentralalpen: Obertauern-Tappenkarseehütte-Hüttschlag (2018. július 1.-4.)

Néhány nap pihenés, ügyintézés után újra nekivágtam Ausztriának, ezúttal az igazolófüzet 1-es kötetének befejező szakaszát és a 2-es kötet nyitó szakaszát választottam teljesítendő célnak, 3 nap alatt. A füzet szerint az egész túra közepes „mittlere” minősítésbe esett. Első nap 9 km megtétele után terveztem megszállni a Südwienner Hüttében („Dél-bécsi ház”, érdekes, hogy az alpesi részekben nagyobb osztrák és német városok neveit adják a hüttéknek gyakran), majd másnapi hosszú menetet, 18+7 km után a kötetetár,

Tappenkarseehüttében szerettem volna szállást foglalni. A Südwienener Hüttében gond nélkül sikerült, 16 eurós árat mondtak a telefonban, a Tappenkar-ban viszont teltházat, (ahol pedig elég baráti árakkal találkoztam a neten). Ennek egyáltalán nem örültem, de ennek ellenére nekivágtam az útnak. A maradék 12 km le a Tappenkar-ból Hüttschlag-ig a harmadik nap reggelére maradt, legkésőbb a 11:08-as buszt kellett elérnem a falu központjában hazafelé. Összességében nem tűnt vészesnek a 46 km-es táv, a domborzati viszonyokban sem volt várható semmilyen szélsőség, vártam már az indulás napját. Térdeim is kipihenték az előző túra viszontagságait.

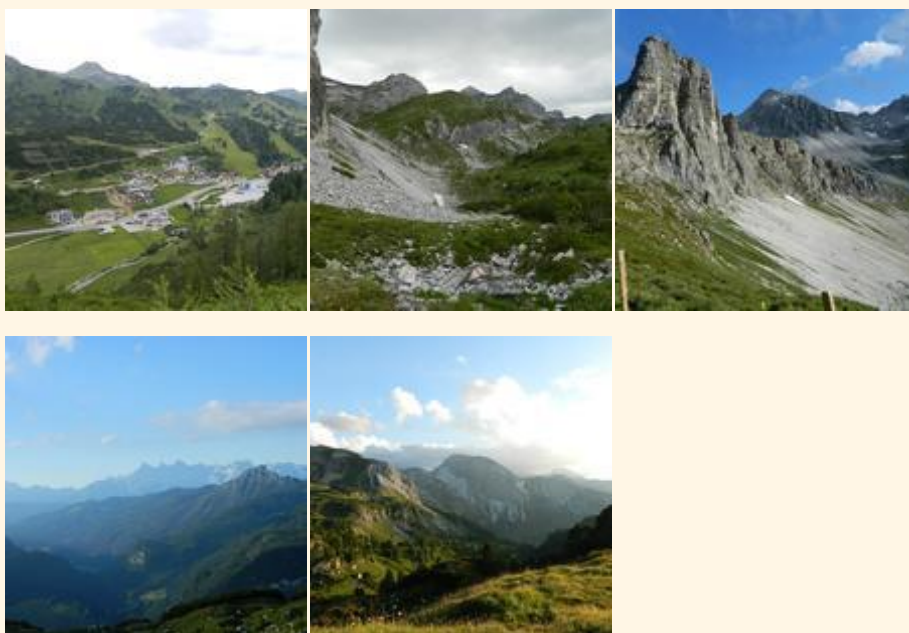
Hajnali első személyvonattal keltem útra, majd győri átszállás után Sopronig utaztam. Itt volt egy fél órám vásárolni A Sparban, majd 8:44-kor indultam el Bécsújhely felé. Ott átszállás következett railjetre Bruck an der Murig, majd újabb átszállás után Knittelfelden át Unzmarkt állomásig utaztam. Itt volt egy szűk órám, meg is sütöttem a még kissé hűvös sajtos virslit az állomásépület mögötti rakodónál. Az állomás érdekessége, hogy a normál nyomtávú vasút mellett (fővonal Villach felé), egy hosszú kisvasút vonal, az ún. Murtalbahn kiindulópontja is egyben. Unzmarkt-Tamsweg között van személyszállítás, de a vonal a 11 km-rel feljebb lévő Mauterndorf-ban ér véget. A vonalat nem az ÖBB, hanem a Steiermärkische Landesbahnen (STLB) üzemelteti. Mire végeztem az étkezéssel és azt követő mosogatással, beállt a leginkább villamosra emlékeztető kisvasúti szerelvény az állomási peron mellé. A vonat kétfős személyzete is megérkezett, egy kalauzlány és egy mozdonyvezető. Vasárnap lévén ketten voltak a vonaton, hétköznapiokon a mozdonyvezető adja a jegyet is (első ajtós kisvonat?). Jegyvétel után beálltam a vezetőfülke mögé, melynek felső fele nyitva volt, így tudtam fotózni végig előre és mégsem tartózkodtam szabályellenesen a fülkében (természetesen a kollégával ezt megbeszéltem előtte, hozzá vannak már az ilyesmihez szokva, mivel elsősorban a turistaszállítás a fő profiljuk). Hosszú, bő 1,5 órás utazás következett a völgyben vezető kisvasúton, mely jócskán tele van szórva megállókkal. Teherforgalma mérsékelten jelentős, leginkább az érintett legnagyobb városból, Murauból a kiindulópont felé számottevő, itt személyzetváltás is történt. Az új kollégának sem volt kifogása a fotózás ellen, innentől már kicsivel látványosabb lett a vonal, folyó mellett kanyarogva, még el nem értük az 1019 méteres magasságban fekvő Tamsweg települést, tehát jelentős szintkülönbséget győz le a vonal Unzmarkt-tól idáig vezető 60 km-en. Tűző napon itt már egy fokkal elviselhetőbb volt az idő, majd pár perc várakozás után meg is érkezett a busz amellyel a háttérben látható hegyek felé utaztam túráim kiindulópontjára, Obertauern-be (6,9 eurós teljesárú jeggyel utaztam). Viszonylag pontos időben szálltam le a buszról az első benyomás után általam csak „felnagyított Donovalynak” nevezett turistaközpontban.

1. Unzmarkt állomás
2. indulásra készen a kisvasúti szerelvény Tamsweg felé
3. a vonal ez szép pontja
4. Tamsweg, végállomás személyszállító vonatok részére
5. Obertauern, avagy a "felnagyított Donovaly"

Nekivágtam a pecsétet keríteni, de ez vasárnap délután nem volt könnyű, jó pár próbálkozás után végül egy üres vendéglátóhelyet találtam nyitva, itt sikerrel tettem pontot az itteni adminisztráció végére. Fél órát emésztett fel ez a művelet, de végül a központban, mely kb a hágó közepe volt indultam el a házak mögött a

túrára. Eleinte vizes ösvényen haladtam, majd egy almnál (alpesi rét, gyakran valamilyen gazdasági/állattartási/vendéglátási épülettel/épületekkel) az út emelkedni kezdett. Egy elsőre benézett leágazásnál jobbra tértem, majd susnyás úton haladtam egy elágazásig, ahol ha akartam volna kis emelkedésű úton haladhattam volna szálláshelyem felé, de én a kijelölt és egyben szintesebb, de látványosabb utat választottam. Jelentős emelkedő következett, még felértem abba a magasságban ahonnan innen egy jó darabig hullámszott az út (kb 1950 m) és végre elkanyarodtam a hosszan elnyúló, mindenféle kacsalábon forgó ingatlant, vendéglátóhelyet és felvonók tömkelegének otthont adó, forgalmas úttal rendelkező Obertauern-től. Immáron erdőhatár fölött, hátam mögött, északkelet felé a Dachstein tömbje méltó háttérrel adott utamnak a döntő többségében napos időben, bal kézre pedig hegyek meredeken leszakadó sziklatömbjei uralták a kilátást, a szép magashegyi környezet megvolt, nem lehetett panasz a hiányára.

6. Obertauern-t elhagyva

7.-8. szép, magashegyi környezet

9. hátam mögött a Dachstein

10. naplementéhez közeledve

Egy kékes vízü tavacska közelében is elhaladtam, tehenek között. Bő 3 órás túrám legmagasabb pontja a Hengst nevű hegy volt, 2076 méterrel, markáns csúccsal nem találkoztam, hanem a hepehupás terep legmagasabb pontja volt ez. Este 8 után pár perccel innen kezdtem meg az ereszkedés 1800 méteren lévő Südwienner Hüttéhez. Jelentős lejtő után kissé szelídebb lett a terep, miközben egyre közelebb kerültem a távolról is jól látható szálláshelyem felé, a környező hegyek szépek voltak, főleg bal kéz felé a naplementében. Mikor kibukkantam az erdőből (Hengst után kezdődött) először egy, Alpokban megszokott favályus forrással találkoztam egy alm szélén, majd 21 óra előtt 1-2 perccel érkeztem meg a Südwienner hüttébe.

11. szemben a Südwienner Hütte

Bent egy kínai párt láttam, majd a tulajdonos úr és a párja jött elő köszönteni, érkezésem előtt egy baráti társasággal nézték a tv-ben a focit. Az úr megkérdezte a szokásos alap dolgokat (honnan, merre, meddig, egyedül, eszek, iszok-e, mikor indulok reggel), majd leültem pecsételni az egyik asztalhoz. Közben a focinak vége lehetett, mert a társaság elvonult én pedig fizetni szerettem volna. A megbeszél 16 eurót szerettem volna átadni, de felmerült egy elég szokatlan kérdés: mivel nem eszek ott helyben a konyhából, így fizessek 5 eurót

azért hogy a saját kajámat megegyem (mielőtt beléptem a hűttébe épp azon gondolkoztam, hogy milyen jó kis hely, egyszer vissza lehetne ide térni, nos ekkor ez a pozitív érzés egy pillanat alatt elszállt), legalábbis valami ilyesmit adott elő a tulajdonos felesége. Valószínűleg elég értetlenül és csúnyán néztem, valamint hozzátettem azt is, hogy akkor kimegyek kajálni a hűttén kívülre, végeredményben eltekintettek az 5 eurós lehúzástól, a tulajdonos úr mondta, hogy akkor 16 euró, az asszonyág mellette fújtatott egyet, majd annyit mondott, hogy ne egyek a szobában mivel ki van takarítva. Én is így gondoltam, nem fogok semmiféle felárat fizetni azért mert a saját kajámat eszem meg, álljon meg már a menet, lehet, hogy külföldi vagyok, de azért hülye még nem! Mielőtt felmentem volna a szobába a prospektusok között megakadt a szemem egy igencsak témába vágó könyvön, Fritz Peterka: Zentralalpenweg című művén. Belelapoztam, a túraleírásokon kívül szintmetszetek és útvonalvázlatok tették teljessé a művet, el is határoztam, hogy amint tudom beszerezem. Az úr megmutatta a mosdót, fürdőt, cipőtartó állványt, majd a szobámat. A szoba egy éjszakára megfelelt, a lágerre emlékeztető helyiségben egyben volt két fekhely, szemben vele pedig egy kis asztal két székkal. Eleget téve az előbbi kérésnek, lemásztam a nyikorgós lépcsőn (ez is egy kötelező darab a legtöbb emeletes hűttében), majd az udvaron egyik asztalnál a nap utolsó fényeiben kezdtem el gázfőzőn melegíteni a vacsorára hozott konzervet. A nő nagy mosolyok után itt is megtalált (szerintem már nem tudott mibe belekötni) kint és mondta, hogy a szemetet vigyem magammal és oda adott egy szemetes szatyrot. Na erre már tényleg bepöccentem: a Magas-Tátrában egy Rysy háznál, ahol csak az kerül fel vagy le amit az emberek a hátukon fel- vagy levisznek, ott megértem ezt a helyzetet és tiszteletben is tartottam, de egy ilyen helyen ahová keréknyom vezet a nem is olyan messze lévő településtől és autó áll az épület mellett, ott elég nevetséges volt ezt hallani. Vacsora után a szobába mentem, gondoltam ha más nem, legalább a fürdés jó lesz, hát nem! Leérve a zuhanyzóhoz már szinte éreztem a meleg víz érzését amikor hidegzuhanyként ért a pénzbedobós gép, azaz x euróért jön a meleg víz, anélkül csak a hideg, de találkoztam már olyannal is ahol a pénz nélkül egyáltalán nem folyt a csapból víz. Ezt a pénzbedobós témát elfelejtették közölni, mivel már bőven 10 órára járt az idő, így nem is forszíroztam tovább a dolgot. Egyrészt annyira nem izzadtam meg, kétrészt nem kívántam e remek szálláshelyet tovább gazdagítani, így felálltam egy sámlira és a csapból mosakodtam meg hideg vízben. Természetesen a radiátorok melegvíz keringetése is le lett kapcsolva, de szerencsére reggelre így is megszáradt a kimosott alsónadrágom és zoknim. Mérgelődve tértem vissza a szobámba, majd térképnézegetés után lekapcsoltam a lámpát.

12. két matracos ágy az egyik szobában, kényelmes volt, de a sok járkálás és nyikorgó padló nem hiányzott

Pocsék alvás után, a reggeli teendőket követően, fél 8 után indultam útra a szikrázó napsütésben. A szomszédos alm istállójában épp a reggeli fejés volt folyamatban (lassan rögződnek a tehenekkel kapcsolatos munkafolyamatoknak egy része a fejemben), a műveleten átesett állatok az ösvényen sétálgattak az újabb adag fű irányába. Kikerülve és megelőzve őket érkeztem meg az első komolyabb emelkedőhöz, melyen felkapaszkodva egy lejtő következett, majd a következő hegy oldalában egy újabb emelkedő. 2236 méterre kellett felkapaszkodnom, tehát a hűttétől ez bő 400 méter szintet jelentett. A második emelkedőn láttam a Tauerntunnel autópálya alagút előtti parkolóhelyet távolról, a járművek zaja bőven felhallatszott.

13.-14. első méterek a mai szakaszon

15. lent látszik az autópálya alagút előtti terület

Felérve az aktuális szintre, szép kilátás közepette magasfeszültségű oszlopok társaságában a hepehupás terepen haladtam tovább, majd egy kisebb púp megmászása után egy elnyújtott emelkedős ösvény vezetett fel a Taferlscharte 2236 méteres magasságára. A kis nyeregből szép kilátás nyílt az előtttem álló katlanra, a hátam mögött lévő völgyben megrekedt ködből kikandikáló csipkés csúcsokra. Az útjelző táblától pár méterre fa szekrény állt, először azt hittem, hogy lesz benne pecsét és csúcskönyv, de hamar kiderült egy vallási emlékhelynek ad otthont, szent képekkel, mécsesekkel.

16. útban a Taferlscharte felé

17. kilátás a Taferlschateról délkelet felé

18. kilátás a Taferlschateról délnyugat felé

Ejtőztem itt egy kicsit, majd megkezdtem az ereszkedést, a Taferlscharte túloldala nagy odafigyelést igénylő, nagy lejtésű rész, nem mondanám könnyűnek. Egyedi dolog a továbbra is itt húzódó nagyfeszültségű távvezeték oszlopokkal, ez magas hegyeken nem túl gyakori látvány. Ezek után egy hegy oldalában vezető rövid ösvény következett, majd egy legelő kerítés után egy kis emelkedő, majd lejtő, látótávolságban tehenekkel. Ezek után a katlan hegyeinek oldalában haladtam egy jó darabig, közben kitartóan sütött a nap tovább. Az autópálya távolról is látható szellőztető berendezéseinek közelében átkeltem egy patakon, majd egy újabb emelkedő után egy tó mellé érkeztem, a tó mellett egy az előbb jobbról, északi irányból a hegygerincről érkezett turistacsapat pihent. Nem álltam meg, amint megtaláltam a tovább vezető utat haladtam tovább a hegy oldalában, közben egyre többen jöttek szemben az ösvényen.

19. ereszkedés lefelé, nem volt könnyű terep
20. ebben a katlanban haladva töltöttem az következő bő 2 órát
21. az egyik határoló hegy "örkődik"
22. kóomlás
23. kilátás dél felé a völgybe
24. a völgy lassan bezáródik, balra az autópálya szellőző objektuma
25. kis ösvényen a patak mentén
26. szép fekvésű tó

Először szintben, majd egyre lejtve, erdőbe érve, majd onnan ismét kibukkanva érkeztem meg a Jakoberalm hosszúkás házához, ahol a külső részen vendégek ültek. A vendéglátóhely személyzetét két szimpatikus fiatal hölgy alkotta, megkérdeztem hogy nem zavarja-e őket, ha maradok fél órát, nem volt ellene kifogásuk, így leültem az egyik pad-asztal együtteshez pecsételni, majd előkerült a gázfőző is és megsütöttem késői ebédemre a sült szalonnát. Kétségtelenül magyaros megoldás ez (újra és újra), a kontrasztot a velem szemben ülő és fogyasztó osztrák vendégek adták, akik bőségesen ettek és ittak itt, a táskájuk pedig az enyémnél persze kisebb volt. Valahogy ez lenne a Zentral teljesítésének alapértelmezése vagy máshogy szólva „normál módja” amikor is a normális fizetésből nem fájó költeni itt ilyesmire, azaz fogyasztani a legtöbb helyen helyben és kis zsákkal menni, nem rohanva. Ezen kívül az utazgatás sem von el annyit időt, mint pl esetemben. De ugye ez az ideális és számukra belföldi (mint itt az Országos kék pl), ezzel szemben a „magyaros” és külföldi típusú haladást én testesítettem meg ott helyben. Úgy vettem észre a nagyobb etapok teljesítése itt kevésbé divat mint pl. a szlovák SNP túra lenyomása egyben, vagy a mostanság sok „egybenlenyomomakéket” témán agyaló jó pár ember Magyarországon. Visszatérve a Jakoberalm padjára, a cuccaimat lassan elpakoltam, feltöltöttem a favályús forrásnál a vizes palackjaimat, majd elindultam, nagyjából 14 órakor.

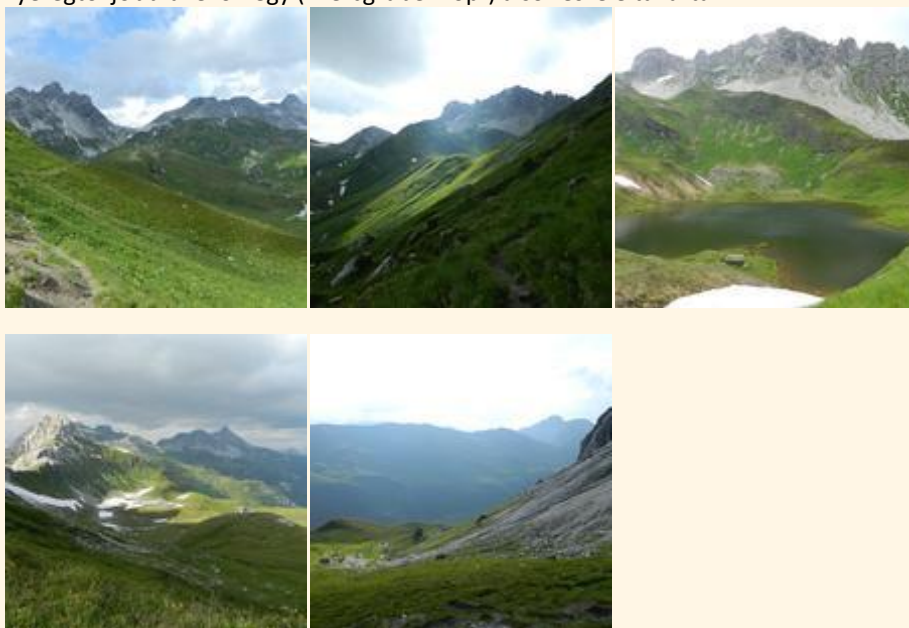
27.-28. Jakoberalm és falatozás ugyanott

Éreztem már korábban is, hogy komolyabban kellett volna vennem a napsütést, bőröm lassan kezdte jelezni, hogy a megszokottnál több napfény érte. Szerencsére ezek után már egyre több felhő jelent meg az égen, így nem vettem elő a napvédő krémet. Keréknyomon haladtam egy darabig, majd erről letérve tehenek társaságában egy hosszú és fárasztó emelkedő következett az ösvényen. Miután felértem a borókás aktuális magaslatra egy 3 tagú lány társaság jött velem szemben, majd egy idősebb úr is haladt velem ellenkező irányban. A hepehupás terepről bal kéz felé egy tekintélyt parancsoló bő 2500-as csúcs magasodott, aljában szép tóval, hátrébb pedig újra látszódtak az autópálya. Kevésbé élesen balra egy szintén 2000-es, kör keresztmetszetűre hasonlító csúcs emelkedett, mögötte pedig már bőven a 3-as bőven magashegyi kötet illetékességi körébe tartozó, ekkor is még (július eleje) havas csúcsok látszódtak. Jobbra pedig a Mosermandl 2680 méteres elnyújtott sziklatömbje magasodott. Az alpenvereinaktiv.com oldalon publikáló, a Zentral-t járó Sebastian Beiglböck úr kitérőt tett ide, láncos rész is van itt fent, de én idő/energia/ kedv hiányában ezt kihagytam, pedig csúcsrekord lehetett volna. Újabb emelkedő következett egy kis vizezésekkel tarkított patak szomszédságában, majd egy tehenekre figyelmeztető tábla után érkeztem meg a szép fekvésű Essersee tengerszemhez, a nyugalmat árasztó C alakú tó mellett tartottam egy rövid pihenőt. Innen pár lépésre már látható volt Franz-Fischer-Hütte, az aktuális szakaszhatár, ahová bő 20 perc múlva meg is érkeztem. A kívülről és belülről is szimpatikus épület előtt a padokon ültem le, majd pecsételés után bekéreckedtem wc-re (a személyzet is rendes volt), majd a személyzet tagját alkotó egyik sráccal beszélgettem angolul. 15 euróba került volna egy éjszaka, pénzbedobás a fürdő, ezen kívül szerintem finom ételeik is vannak, a látszólag nem régen felújított épületen belül. Összességében jó benyomást keltett bennem ez a korrektnek tűnő hely, ha nem így lett volna a túra szervezve, akkor lehet maradtam volna itt egy éjszakát. Megvallva az igazat tartottam a Tappenkarseehüttében felvázolt tömegtől, amelyet a srác is vázolt, hogy nyáron szezonban eléggé tele szokott lenni. Úgy voltam vele, hogy majd alakul a helyszínen az egész, sajnos nem fért volna bele a hátralévő +7 km a másnapi útitervembe, még egy napot pedig nem szerettem volna maradni.

- 29.-30. a túra folytatódik
 31. Mosermandl alulról nézve
 32. Essersee partján
 33. Franz-Fischer-Hütte padjainál
 34. a hüttétől pár lépésre lévő szép tónál

Tehát belevágtam a Zentral 1. kötetének utolsó, 7 km-es, 30. számú etapjába. Az egyetlen nehézséget a következő, Tappenkar völgyet a mostanitól elválasztó Weißgrubenscharte 2355 méteres magassága, majd az onnan követő leereszkedés adta. Elhaladtam a hütte szomszédságában lévő Zaunersee mellett, a keréknymról letérve hegy oldalában vezető ösvényen haladtam kis emelkedéssel egyre feljebb. Út közben a borús és derült ég váltakozása érdekes fényviszonyokat produkált egy-egy időre, egy kicsit még az eső is erőlködött, szerencsére a csapadék ennyiben is maradt az egész túrára. Nemsokára megérkeztem az Ilgseehez, a szintén szép fekvésű hegyi tótól még szebb volt a kilátás a környező, kisebb hófoltos hegyekre. Egy kis púp után átkeltem egy másik kis patak és a tó határán fekvő megmaradt vastag havas rész mellett, majd innen le kellett ereszkedni egy hegy alá, majd oldalában indult a napi utolsó megpróbáltatás, a Weißgrubenscharte felé az emelkedő. $\frac{3}{4}$ óra volt megadva szintidőnek, bő fél óra alatt fel is értem a nem túl szélcsendes nyeregbe, a szél ellenére is elidőztem itt a kilátás megcsodálva. Minden irányban volt valami látnivaló. Bevallom őszintén azt hittem, hogy ezen a ponton elém tárul a Tappenkarsee víztükrének nagy része, de ez nem így történt ugyanis a nyeregtől jobbra lévő hegy (Weißgrubenkopf) alsó része eltakarta.

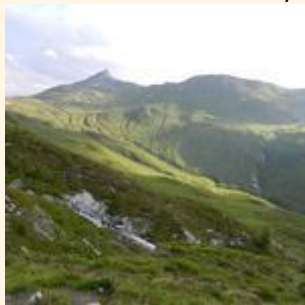
35. visszanézve, középen a Franz-Fischer Hütte áll

36. érdekes fények, ezen a részen erőlködött egy kicsit az eső, szerencsére csak pár csepp lett belőle

37. újabb szép hegyi tó

38.-39. Weissgrubenscharte, kilátás keleti és nyugati irányok felé

Nem kis esésben fekvő lejtős út következett, az első felében láttam és hallottam egy mormotát is. Folytatásában patakátkelések, majd a borókás részben egy kis saras szakasz is várt rám. Miközben egyre lejjebb kerültem vált egyre inkább nyitottá a völgy: balra a völgy vége volt, jobb szélén a jellegzetes Glingspitze (2433 m) csúccsal, ebben a völgyben halad a 3-as kötet útvonala. Jobb kéz felé pedig látható vált a szemközti hegyoldal aljában fekvő Tappenkarseehütte és tőle nem messze a tó is. A fényképezőgéppemmel zoomoltam a házra, egyáltalán nem tűnt úgy, hogy tömeg lenne (hiába, ez a kérdés fontos volt), a tó felé vezető úton is csak pár embert vettem észre, szóval bizakodtam, hogy lesz jó helyen a házban. Leérve a hegy aljában érkeztem meg a Zentral egyik legfontosabb elágazásához: balra a 3-as magashegyi és gleccseres kötet indult útjára Feldkirch felé, jobbra pedig pár száz méter múlva az egyes kötet befejeződik, hogy a Tappenkarseehütténél átadja helyét az onnantól Feldkirch irányába tartó 2-es kötetnek.

40. ereszkedés közben, balra már a 3-as kötet "fennhatósága" alatt

41. elágazás: balra Hainburg, egyenesen a Magas Tauern-en át (eddig az Alacsony Tauern-en át jöttem) Feldkirch, hátam mögött pedig...

42. a 2-es kötet folytatódik amely Pinzgaun és sok-sok kisebb alpesi hegycsoporton át éri el a Lindauer Hüttét, majd Feldkirch-et, balra a Tappenkarseehütte

43. az elágazás füzetek nélkül

Bár a 3-as kötet az alapútvonal, szerintem a 02A jelű kettős kötet által kijelölt útvonal is hasonló értékű. Nehézsége a 3-asnál lényegesen kevesebb (nem kell gleccsertúrára menni többen pl), valamint rövidebb is, de szerintem ez sem kisebb sportérték ha az ember végigjárja. Amikor 2016. novemberében beszereztem az igazolófüzeteket, akkor még úgy gondoltam, hogy innen balra fogok fordulni, azaz a 3-as kötetben fogok végigmenni, de közben az idő, tapasztalások és valamivel nagyobb rálátás a témára a 2-es kötet felé billentette a mérleg nyelvét. A 3-as kötet több kihívást tartogatna, de egyelőre nem tervezek hegymászó/sziklamászó tanfolyamot elvégezni, valamint egyedi időbeosztásom kapcsán sem lehetne felvállalni azt a szervezési többletet amivel még legalább egy vagy több embert elhívnék magammal túrázni és a gleccsereken egymás után haladnánk, kötéllal összekötve, természetesen úgy hogy mindannyiunk rendelkezik a szükséges felszereléssel (beülő, kötél, sisak, jégcsákány stb). Legfőképpen ezért fordultam most jobbra, azaz a mostani megközelítéssel is végigjárható 2-es kötet felé. Biztos ami biztos alapon, ahol a két kötet útvonala véglegesen újra találkozik (előtte jó pár helyen megközelítik egymást, Tirolban Serfaus-Kappl között együtt vezetnek), a Tschagguns utáni Lindauer Hütténél, onnantól Feldkirch-ig (közös szakasz) mind a két füzetbe fogok pecsételni, ki tudja még mit hoz a jövő. Ha a jövőt megjósolni nem is, de a jelenről mesélni tudok, szóval a jó pár kötelező kép (elágazás, füzetekkel kézben, szelfi) elkészítése után, a szabadon legelésző lovak közelében érkeztem meg az 1820 méteren fekvő Tappenkarseehüttéhez, 20 óra után pár perccel, jó érzés volt annyi túra után, a túra eme vízválasztójához érkezni. Távolról látszott a tavon egy motorcsónak, azzal hozzák-viszik az élelmet a hüttébe, a partról pedig kötélpályás "kajalift" üzemel a házig.

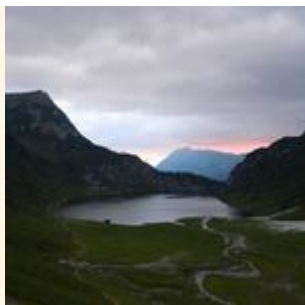
44. Tappenkarsee
45. pár lépés a cél
46. a túra vízvázlasztója

A háznál már nyilvánvalóvá vált, hogy nem üres, kint egy ránézésre fiatalabb középiskolás évfolyam egy része mászkált, belépve az épületbe pedig az étkező helyiségben is jelentős számú vendéggel találkoztam. Telefonomra nézve ezúttal a füzetnél kevesebbet, 21,7 km-t mentem 12 óra 33 perc alatt. Jó pár helyen pirosuló, megégett bőrrel és fejjel léptem a pulthoz, ahol épp előttem Alpenverein tagsági kártyákat váltottak ki fizetés után. A fiatal recepciós hölgynek pár szó után is kiemelttem, hogy egyedül szeretnék aludni (a mai nap fáradtsága, a másnapi korán kelés+hátralévő út, valamint az onnan következő 12 órás hazaút megkívánta a nyugodt körülményeket és pihentető alvást), szerencsémre ez nem is ütközött akadályba és mivel van alpenverein kártyám, így elég baráti 12 eurós összeget kellett csak fizetnem. Ezek után a hölgy megmutatta a szobámat. Emeletes ágyas, saját mosdós, 4 férőhelyes, tóra néző ablakkal rendelkező szoba teljesen ideális volt egy éjszakára. Ezek után lementem a közös helyiségbe érdeklődni a fürdésről, ez +3 euró befizetésével járt, de még így is elég jó árnál jártunk. Ezek után pecsételtem az étkezőbe kirakott (elvileg a külső falon is van pecsét, de ezt nem néztem meg) pecsétetekkel, ez a szokásosnál tovább tartott, mivel 3 füzetbe is kellett a lenyomatok. Visszamentem a szobámba, vacsorázás után lementem fürödni, a fürdőszoba szomszédságában volt a fiatal iskolások helye egy lágerben, a lányok többször vihogtak rajta, hogy ott egy külföldi a közelükbe, aki ráadásul férfi és náluk idősebb, bár ennek a korosztálynak a fele ennyi is elég lett volna a jókedvhez ismerve a kamaszkor sajátosságait. Kis várakozás után szabad lett a fürdő, majd az ajtót magamra zárva bedobta a 3 euróért kapott zsetont és a zuhany azonnal megindult a víz. Egy megváltás volt meleg vízben mosakodni és lefürödni, felrisszúlva érkeztem vissza a szobámba. Rég éreztem magam ilyen jól egy osztrák szálláson és ezért nem is kellett horror összegeket fizetnem. Közben az ablakon szépen lenyugodott a nap, a Tappenkarsee szép víztükre vonzotta a tekintetet a közelében lévő hegyekkel együtt. A szobában lévő mosdó feletti lámpánál lévő dugaszolóaljzat sajnos nem működött, így a folyosón lévön maradt az estére teljesen lemerült telefonom (a navigáció/ számláló/útvonal rögzítő mapy.cz applikációja egy hosszabb túrán jócskán fogyasztja az akksi töltöttségét), melyet a régi töltőm lassú töltése miatt kénytelen voltam egész éjszakára kint hagyni. Nem tesz jót a telefonnak, de nem is tudtam megvárni, hogy feltöltsön. Attól egy pillanatig sem tartottam, hogy bárki hozzányúlna. Némi hezitálás után 4:45-re állítottam órát, így ¾ óra reggelivel és készülődéssel számolva fél 6 körül terveztem a startot, a hátralévő 12 km 2-es tempóval számolva is bőven belefért volna 11-ig, ezen kívül pedig pecsétet is akartam keríteni a füzetembe, mivel a következő túrára gondolva úgy láttam, hogy a Gamskarkogel (Bad Hofgastein) felől érkezve erre lényegesen kevesebb időm is lesz (ez a gondolatom helytállóan is bizonyult a következő túrán). 22 óra után nem sokkal kapcsoltam le a lámpát és bújtam be a dupla takaró alá, majd aludtam el.

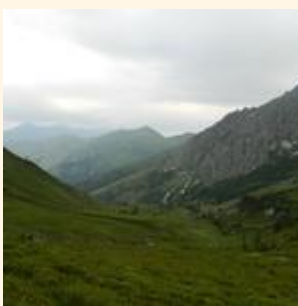
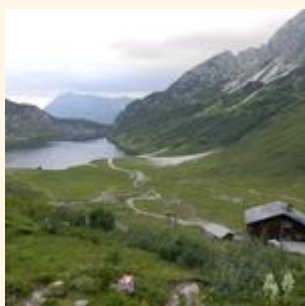
47. lakosztályom, jobbra az alsó ágyat választottam. Egyedül jó volt, többen már gázos lett volna

Az ébresztő megszólalása előtt már fent voltam, egész jól aludtam. Az ablakon kinézve szépen vöröslött a fokozatosan felkelő nap a tó mögötti hegyek takarásában, egyik legszebb panoráma volt eddig amit szállás ablakából láttam itt.

48. gyönyörű reggeli látvány a szobám ablakából

Felkelés után lehúztam a telefonomat a töltőről, majd reggeliztem és összeszedtem a dolgaimat, majd pár fotó készítése után pár perccel 5:30 után útra keltem. Több mint 300 m szint volt hátra az aznapi emelkedőből a 2077 méteren fekvő Draugsteintől-ig, ahová bő egy órás út után érkeztem meg, útközben patakokon átkelve és egyre szebben és többet láttam a Tappenkarsseből, igazán szép látvány volt, főleg a környező hegyekkel együtt. Szerencsére borús idő volt, ennek kifejezetten örültek megégett bőrfelületeim. A nyeregben nem túl jellemző módon kereszt állt, ennek tövében lévő padon ücsörögtem egy kicsit. Szemben, azaz nyugati irányban jobb kézre a nyereg névadója a Draugstein 2358 méteres sziklás csúcsa zárta a látóhatárt, balra pedig a tegnap már említett havas hegyek, csak más szögből. Előrefelé pedig látszott annak az elnyújtott lejtőnek az első része amely alatt Hüttschlagig több mint 1000 méter szintet kellett vesztenem. A Hüttschlag utáni 2467 méteres Gamskarkogel-t nem sikerült felismernem a panorámában.

49. indulás után nem sokkal

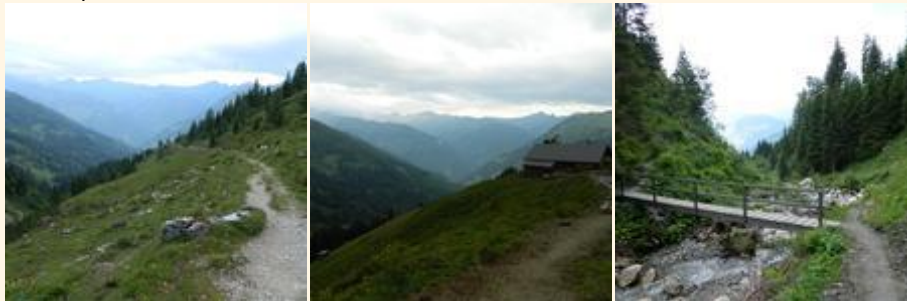
50. Tappenkarsee, az egész tó egy képen

51. Draugsteintől, innen indultam el lefelé a hegyről

52. Draugsteintől, visszanézve

Pár perc után megindultam lefelé az ösvényen mely hol szelídebben, hol kissé intenzívebben vitt lefelé, útközben érintettem egy favályús forrást is (elágazás nem sokkal később a Draugstein felé), mely az út mellett volt jobbra. A hegy oldalában vezető ösvényen fél 8 előtt érkeztem meg a Draugsteinalm-on fekvő, egymás mellett elhelyezkedő Steinalm- és Schrambachhüttéhez. Örömmel vettem észre a Steinalmhütte egyik padja mellett a kis pecsétetes dobozkat, meg is ragadtam az alkalmat, hogy az előző este megnyitott 2-es kötet füzetében lévő pecsétek számát bővítsem, nyomtam a Salzburger Almenweg pecsétjével is. Kijött egy srác a faházból és érdeklődött utamról, meglepődött amikor megtudtam az állampolgárságomat és hogy honnan hová tartok és elismerését fejezte ki, valamint mondta, hogy 2 óra alatt le lehet érni Hüttschlag-ba, ezt mondjuk egy kicsit kevésnek tartottam (talán pihentem és cucc nélkül tempósan menne). A térképen jelzett felvonókról azt hittem hogy kabinos személyfelvonók, de kiderült, hogy csak „kajaliftek” ahogyan azóta elneveztem az ilyen szerkezeteket: eddig kocsival meg nem közelíthető hütték élelmiszer és egyéb felszerelés ellátása kapcsán találkoztam ilyenekkel, amelyek a lentebbi völgyekből szoktak indulni. Kreatív és látványos megoldás. Mondjuk

nem hinném hogy a magas-tátrai Rysy ház ellátására ilyen építését engedélyeznék, így oda marad a hagyományos, lábon felvitt cuccokkal történő ellátás. Ausztriában eddig még nem talákoztam ilyen rendszerrel működő házzal. Kinyitva a legelő kapuját a tehenek között hagytam el a két hütte közötti udvart, majd meredek, szerpentes ösvényen haladtam egyre lejjebb, szintén tehenek között. Lejjebb az ösvény patak mellé ért, majd azon átkelve folytatódott és egy nagyobb fejtő után a kajalift alsó állomásnál keréknyomba torkollott. Egy újabb patak után (volt híd) a köves keréknyom lejténi kezdett, majd egy idő után aszfalttá válva vezetett egyre lejjebb. Közben a nap időnként előbújt a felhők mögül, de egyelőre maradt a borult idő a főszerep.

53. hosszú lefelé vezető út felső részén még, a forrás után

54. Schrambachhütte-Steinalmhütte

55. híd a patakon, rövid de látványos rész volt ez

Hüttschlag határához érve egy jó állapotú szerpentes úton (ezt az utat a mapy.cz nem jelezte, helyette a régi, már forgalom elől lezárt útra akart vinni, nekem meg megfelelt ez a mostani is) értem le Karteis falurészbe. A rendezett házak között haladva talákoztam egy turistacsoporttal akik a ez útjelző nézegetése után indultak el felfelé, mondtam is magamban, hogy hosszú emelkedő lesz ez. A lakott terület szélén egy kis kápolnát néztem meg kívül belül, majd a hegy oldalának nyírását figyeltem meg távolabb, amit egy célgép segítségével hajtottak végre. A kis kápolnától pár lépésre egy patak híd után volt az első buszmegálló, amelyben leellenőriztem a menetrendet, de Hüttschlag központja innen még legalább 2,5 km-re feküdt, ha itt szálltam volna fel a buszra, akkor az a következő túrán jelentett volna nem vállalható többletet, így a kristálytisza és bővíző patak mellett indultam el lefelé az aszfaltos úton. Nagyjából 10-15 perc múlva értem el Wolfau falurészt, a csendes és egy kivételével rendezett porták között haladva nem történt hamar elértem a lakott területe végét egy elágazásban. Itt hivatalosan fel kellett volna mennem a szemközti úton, hogy azon keresztül érjem el a központot, de én a jobb oldali főbb útra szavaztam, a legkevésbé sem akartam már több szintet menni, főleg annak tudatában, hogy kb ugyanoda visz mindkét út. Jobb oldalon egy jó nagy hegy függőleges sziklafala zárta a látóhatárt, az elágazással durván szemben egy nagyon szép és látványos vizezés volt. Közben a nap egyre nagyobb erővel sütött ki, nem bántam, hogy lassan célba érek. Így is történt bő tíz perc múlva már a Hüttschlag táblát fotóztam. Egy idősebb néni szólított meg, látta, hogy úton vagyok, váltottunk pár szót, mondtam neki hogy hamarosan megyek haza. Pár méterrel odébb útjelző táblák jelezték, hogy az előbb említett sziklás oldalú hegy turisztikailag igencsak aktív, még Klettersteig (a via ferrata német nyelvű megfelelője) is van ott. Rendezett házak között értem el a Hüttschlag Ortsmitte (központ) buszmegállót 40 perccel a busz érkezése előtt (12,6 km, 4 óra 52 perc túraidővel).

- 56. Hüttschlag Karteis határában
- 57. kis kápolna Karteis szélén
- 58. érkezés Wolfauba
- 59. Wolfaut elhagyva, hátranézni is érdemes volt időnként
- 60. Hüttschlag felé haladva jobb kézre ez a szép látvány tárult elem, vízeséssel
- 61. végállomás következik

Nem bántam a nem kicentizett érkezést és pár perc ücsörgés után, zsákomat hátra hagyva elindultam pecsétet szerezni. A térképen jelölt vendéglátóhely be volt zárva, így a tűzoltóság mellett a központ felé vettem az irányt. Egy látszólag nem 2 ft/éj szálláshely központbéli épületébe tértem be, mint ránézésre első nyitva tartó helyre, a recepció hölgy meglepetésemre magyar volt, hamar bele is került a lenyomat a füzetembe. Visszafelé az út kanyarját levágva egy rövid vizes, füves ösvényen tértem vissza a megállóba, melyet addigra nagyjából évfolyamnyi általános iskolás gyerek és felügyelő tanáraik leptek el. Beültem a táskám mellé, majd ott vártam ki az indulási időt. A busz pár perc késéssel érkezett, ezek után pedig az szinte az összes gyerek elkezdett egyesével jegyet venni... azt hittem lemegyek hídba mire végre én következtem a napon állva, meg is vettem a nem olcsó, 6,9 eurós jegyemet Sankt Johann am Pongau állomásig. A busz kb 10 perc késéssel indult, majd a falu után egy rövid alagút következett, a túloldalon pedig útépités gyarapította az amúgy sem elhanyagolható késést. Útközben kisebb-nagyobb falurészek között haladva, majd Großarl város érintésével, nagyjából 8 perc késéssel érkeztünk az állomáshoz, páran futottak, hogy a 11:53-kor induló RegioExpress vonatot még elérjék Salzburg felé. Nekem két lehetőségem volt: 12:29-kor egy személyvonattal, vagy a 12:56-kor egy IC-vel menjek a következő állomásra, Bischofshofen-be. Előbbi választottam, így bőven volt időm az állomás közelében lévő boltba bemenni vásárolni (Nutella egész jó áron volt), majd visszatérni és enni a peronon (útközben árnyékot keresve haladtam, bőröm jelezte, hogy egyáltalán nem bánja a következő pár napos pihenőt). Pontosan érkezett a Talent motorvonat, összesen egy köztes megálló volt a következő állomásig, ahol a peron végén a hegyek megtekintése után tudtam folytatni az étkezést. Kaja után is még bőven volt időm a Bischofshofen állomáson.

- 62. Sankt Johann im Pongau állomás épülete
- 63. Bischofshofen állomás, észak felé nézve szép hegyekkel

Innen a Saarbrücken (Hamburg környéke, Németország) felől, 10 perc késéssel érkező német ingavonattal (101-es sorozatú mozdony, a Traxx őse+fehér kocsik vezérlőkocsival) utaztam Leoben-ig, kezdeti 10-12 perc késést tartva érkeztünk meg Leoben-be. A kalauz hölgy jóvoltából már tudtam, hogy az 5 perces csatlakozás nem is a vonat késése, hanem a másik vonat több mint egy órás késése miatt felejtős, így a mögöttünk jövő Talent-es személyvonatra szálltam fel és utaztam Bruck an der Mur-ig. Innentől railjet-tel mentem Bécsújhelyig, mázli, hogy a késés ellenére is előbbi vonattal tudtam utazni. Bécsújhelytől Jenbacher motorkocsiból kiállított személyvonattal utaztam Sopronba, itt elértem a 18:46-os Flirtes személyvonatot, így Győrben is elértem a 20:39-kor induló Talent-ből álló személyt, mellyel hazáig utaztam.

Zentralalpen: Taxenbach-Hütttschlag (2018. július 7.-10.)

Itthon töltött napok után nem vártam sokat a folytatásra, ezúttal a 2-es kötetből hátralévő km-ekből rövidítettem, összesen 51 km hosszban, az előző túrával együtt pedig összesen már 63 km-t sikerült lejárni a 2-es kötetből! A túra előkészületéhez kapcsolódóan nagy nehezen sikerült szállást foglalnom a népszerű Rauris-ban (36 euró), Biberalm-on (25 euró) és a Gamskerkogelhaus-ban vagy más néven Badgasteiner Hüttében (18 euró), az a kivételes esett állt elő, hogy mind a három hellyel tudtam email-ben kommunikálni.

Itthonról a 7:37-es vonattal utaztam Győrig, majd Hegyeshalomig, ebből a Talent egységből lett a brucki személyvonat, amely vágányzár miatt csak Pándorfaluig (Parndorf, 2016 őszén a Zentralon szintén érintettem) közlekedett. Innentől Királyhidáig/Bruck an der Leitha pótlóbusz indult, amelyen csak egyetlen megállót ültem Parndorf Ortig, itt vártam meg a Nezsider felől érkező, Talent-ből álló gyorsított személyvonatot, mely csak Bruckban (itt is felszállhattam volna, de úgy voltam vele, ha a közúton bármi gáz van, akkor bukó ez a vonat) és Gramatneuesiedl állomáson állt meg. A tervezettnél előbb érkeztem meg, szükség is volt az időre, mivel a neten keresztül a freytag&berndt térkép- és könyvesboltban (itt vettem a Zentral füzeteket is) megrendeltem a Fritz Peterka Zentralos könyvét és személyes átvételt választottam. Szerencsére szombati napokon is nyitva vannak délutánig, így legalább emiatt nem kellett sietnem. Amint felértem a bécsi főpályaudvar melletti aluljáróból, megkordult a hasam. Először azt gondoltam, hogy a bolt felé vezető úton lévő Aldiban (vagyis osztrák verziójából, a Hoferben) fogok kaját venni, de kapóra jött az utcasarkon lévő döneres kis gyorskajáldája, itt 4 euróért rántott hús+krumpli+saláta boxot tudtam enni, hamar el is készült az étel amit bő 10 perc alatt megettem. Innen 40 perc alatt jutottam el a boltig, a rendelésem rendben volt, kíváncsiságból még a többi hozzáférhető osztrák hosszú túraútvonal igazolófüzetébe is belenéztem (01, 03, 04, 05, 07, 08, 09, 10 számúakba). Szép utak biztos ezek is, de kb a világ összes ideje és pénze nem lenne elég a végigjárásukra. Nem mondom, hogy nem játszottam el előbb a Südalpenweg (03), majd a Salzsteigweg (09) végigjárásával, de ezeknek egyelőre nincsen realitása (főleg egy nem egészen fél Zentral teljesítés után), így a könyvet kifizetve negyed 2 felé távoztam.

1. az osztrák hosszú túraútvonalak igazolófüzeteinek majdnem összessége, erős lelkesedés érzést sajnos nem tudok a kép mellé csatolni
2. Zentral original 3 kötete, hát az enyémeik már nem így néznek ki

Megmondom őszintén alábecsültem a Wien Meidling állomásig hátralévő távolságot, pedig haladtam rendesen (csak egy Sparban álltam meg colát venni), de ez kevésnek bizonyult. A helyzetet nagy mázli faktorról a Matzleinsdorfer Platznál álló, számomra helyes irányba közlekedő villamos mentette meg, melyet futva értem el. Leszállva egy újabb futás után értem 14:11-re, 3 perccel indulás előtt a peronra, a vonat pontosan is érkezett, fedélzetén utaztam Salzburgig. Itt egy kis nézelődés következett, mivel még első utam volt erre, újdonság volt az állomás, végre itt már sikerült nyomtatott vonali menetrendekhez jutnom, Bécsen kívül ezekkel csak itt találkoztam, eddig tavalý még a kisebb állomásokon is hozzájuk lehetett jutni. Bő fél óra múlva indult az a gyorsított vonat, melyen Taxenbachig utaztam, mely szintén újdonság volt, Sankt Johann im Pongau után, Szép helyeken kanyargott.

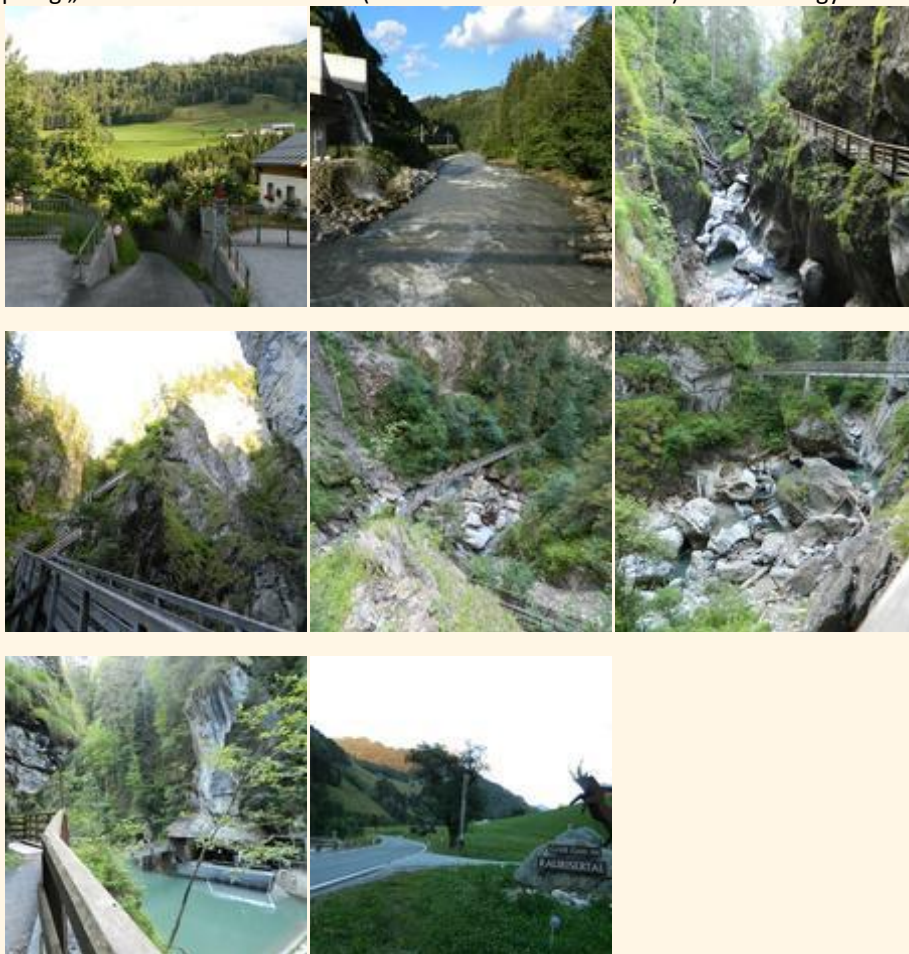
Pontosan érkeztünk Taxenbachba, a néhány leszálló egyikeként tettem meg első lépteimet az ez idáig legnyugatibb osztrák állomáson ahol jártam. Lementem az aluljáróba, mire felértem pont indult a busz Rauris felé (ha nagyon akartam csalhattam volna is), én azonban az állomásépület mögötti keskeny útra tértem rá, amelyből később járda lett. Így értem el Taxenbach települést.

3. leszállás a Cityjetről Taxenbach-Rauris állomáson

4. Taxenbach falut nem sokkal később értem el...

Pecsétet némi bolyongás után a Taxenbacherhof nevű szálláshelyen sikerült kapnom, szombat este lévén nem sok minden volt nyitva. Egy kis úttévesztés után már a helyes úton gyalogoltam lefelé, értem el a vasút két vágányát (melyek 1-1 külön nyomvonalon vezetnek itt, a terepviszonyok miatt, ezek fölött egy elég vaskos beton patakkivezetés található), majd keltem át a túra legmélyebb pontját jelentő Salzach folyócska hídján. Innen nagyjából 200 méter színtre számíthattam a 949 méteren fekvő Rauris-ig. A hídon átkelve kicsit hullámozott az ösvény, de végeredményben kiért az autóval is elérhető vendéglátóhelyhez, majd innen aszfalton haladtam a Kitzlochklamm szurdok elején lévő pénztárig, ezek után jutottam be a szurdokba. Az elkövetkező bő fél órában végigmentem a nagyon szép sziklás, patak vájta szurdokon, hasonlított az tavaly ősszel végigjárt, ugyancsak sok-sok lépcsővel végigjárható Mixnitz melletti Bärenschützklammra. Sokat dobott a túra látnivaló sorában ez a szurdok, tetszett! Több nagyszerű sziklaképződményt tudtam megnézni (az egyik sziklafalon egy elég félelmetes klettersteig van) a létrákon keresztül, majd egy kis alagúton átbújva a szurdok felső felé következett. A szurdok végénél az ösvény megmaradt a hegy oldalában, lent folyt a patak, ez is szép volt. Váratlanul bal kézre egy pecsétet is találtam, természetesen nyomtam is vele egyet a füzetbe. Az ösvény emelkedése lassan megszűnt, mire kiértem egy aszfaltos útra, ahol egy buszmegálló volt, nem sokkal mögöttem pedig „Grüß Gott im Raurisertal” (Isten hozta Raurisertal-ban!) felirat volt egy szikladarabra rögzítve.

5. ...majd pecsételést követően hamar el is hagytam

6. patak kivezetés egyedi, osztrák módszerrel
7.-12. a szépséges Kitzlochklamm

Mivel már fél 9 is elmúlt mire idáig elértem, így az aszfaltos utat választottam Raurisig. A csekély emelkedésű úton szépen látszódott a tetszetős völgy melyen a városkáig haladtam, szűk egy óra alatt értem el a Rauris táblát. Először egy finoman fogalmazva sem turistáknak berendezett (medence, miegymás) hotel mellett haladtam el, majd a központban a vártnál nagyobb nyüzszivel találkoztam: jó néhány nyitva tartó étterem, emberek tucatjai bent, vagy kint az utcán. Az egyik helyen próbáltam pecsétet szerezni, de nem jártam sikerrel (a főnök magával vitte). A templom közelében egy rövid emelkedős rész után tértem rá egy mezőn átvágó keskeny kis útra, mely nagyjából szinte szemben a szállásomhoz vitt a Pension Lindenhofba. 21:45 körülre sikerült megérkezni, de a szobát megmutató idősebb úrnak ez nem okozott problémát. Szép kis erkéllyel rendelkező szobát kaptam, nagy ágygal, kulturált fürdőszobával. Lepakolás után hozzá is láttam a vacsorára szánt sült szalonna elkészítéséhez, mely remekül sikerült. Ezek után bajlódtam egy kicsit a csapnak a lefolyó elzáró sapkájával, majd fürödtem. Szokás szerint térkép, igazolófüzet valamint az új Zentral könyv nézegetése után merültem álomba éjfél körül.

13. Rauris központja a leszálló sötétben
14. eddigi legdrágább szállásom szobája

Szerencsére nem kellett korán kelnem, 8 óra utánra állítottam ébresztőt, de már korábban fent voltam. Mivel az idő is megengedte és mód is volt rá, beiktattam egy reggeli tusolást is, majd reggelizni mentem le. Svéd asztalos finom reggeli várt lent, kaptam hozzá egy jó adag teát is. Ezek után fizettem, megmondom őszintén nem örültem neki, hogy a megbeszélt 36 euró helyett 38,5 szerepelt a blokkon, rákérdezve mondta a hölgy hogy 2 euró az idegenforgalmi adó (ortstaxe). Ilyen jellegű lehúzás ugye itthon sem ismeretlen, csak azt nem értettem, hogy ezt miért nem lehetett előre megírni, miért most kellett ezzel szembesülnöm. Jó, 2 euró nem nagy pénz, de lelkiileg 36-ra készültem, értelemszerűen ha többet ír, akkor többre készülök. Hiába, nem tudnak ők a magyar felfogásba belelátni, de jobban is járnak így. Fizetés után jeleztem, hogy az este kimosott alsónadrágom és zoknim nem száradtak meg, erre az újból előkerült idősebb úr keresett megoldást és hőszugárzóval megszáritotta, majd kb 10 perc után fel is hozta nekem a szobába, sőt ezek után egy pár zoknit is felajánlott nekem, melyet köszönettel, de nem fogadtam el.

15. kinézve az erkélyről reggel
16. a csúcokra ráközelítve, megjegyzem július elején készült a kép és hófoltok valamint köd az úr a magasabb régiókban

Összeszedtem a cuccaimat, majd 10 óra után pár perccel utamra indultam. Nem volt okom sietni és előbb indulni sem, mert a 10 km-re lévő Biberalmig mentem csak, mivel így tudtam szakaszolni jól a túrát. Lemehettem volna Bad Hofgasteinbe, de ott biztosan brutál árakra számíthattam volna (ez megerősítést is nyert később), könnyen lehet, hogy az eddigi maximumért, a mostani 38,5 euróért sem tudtam volna megszállni. A Biberalmnál pedig visszaigazoltak és 25 euróért aludhattam reggelivel együtt. Cserébe a harmadik nap lett hosszabb és szintben bővelkedő. Az aszfaltos úton hamar elhagytam a házakat az emelkedős úton, melyen több mint 1000 m szint várt rám mára, az 1995 méteren lévő Seebachschartéig. Jobbra bő vízhozamú patak volt az út mellett, majd a vízfolyás átköltözött a bal oldalra, az út pedig keréknyomra váltott.

17. kis vízimalom kerék-szerűsége a falu után közvetlenül az út mellett jobbra

18. Rauris utolsó házai a hegyoldalon

19. egyre feljebb

Ezen a jócskán emelkedős úton haladtam az izzasztó napos időben 1200 méterig. Itt elhaladva a már bes szabályozott patak egyik betonfalú objektumánál (több ilyen is láttam útközben, szerintem ez előtt a falura nézve okozhatott problémákat a hirtelen lezúduló sok víz, ezért védekeztek ez ellen különböző védművekkel) ösvény kezdődött, átkelve egy hangulatos hídon (túlsó oldalon lábtörő csúszás ellen!), kezdődött meg az ökörhugyozás-szerű felfelé kapaszkodás az ösvényen, mely a magas, szerencsére száraz fű szomszédságában tartott a következő erdőig. Jól esett ez a rövid erdei szakasz, melynek végén már egy következő alm volt, tehenekkel. A tulaj a nagy házban lehetett, ugyanis a kocsija előtt állt. Ekkor már 1700 méter környékén jártam, tehenek között haladtam egyre feljebb, majd egy használaton kívüli istálló után erdőhatár feletti füves szakaszon tettem meg a maradék távolságot a Seebachschartéig. A nyeregben egy kereszt fogadott a szögesdrót kerítés után (ismét egy legelő határa) valamint szintén szögesdrót kerítéssel körbevett asztal és padok. Az útjelzőre volt erősítve egy pecsétnek a doboza, benne a bélyegzővel, így letettem a cuccomat és nyomtam egyet bele a füzetbe. Pillantok alatt zápor kerekedett a semmiből, pecsételés után gyorsan visszamentem a szétcincált cuccaimhoz, hogy visszapakoljam őket, a füzetet betettem az asztal alá, de nyitott oldalait (vártam, hogy megszáradjon a friss lenyomat) is érte az esővíz, ennek nagyon nem örültem, de nem okozott nagy kárt.

20. visszanézve, már ekkor is jól látható volt a megtett szintkülönbség

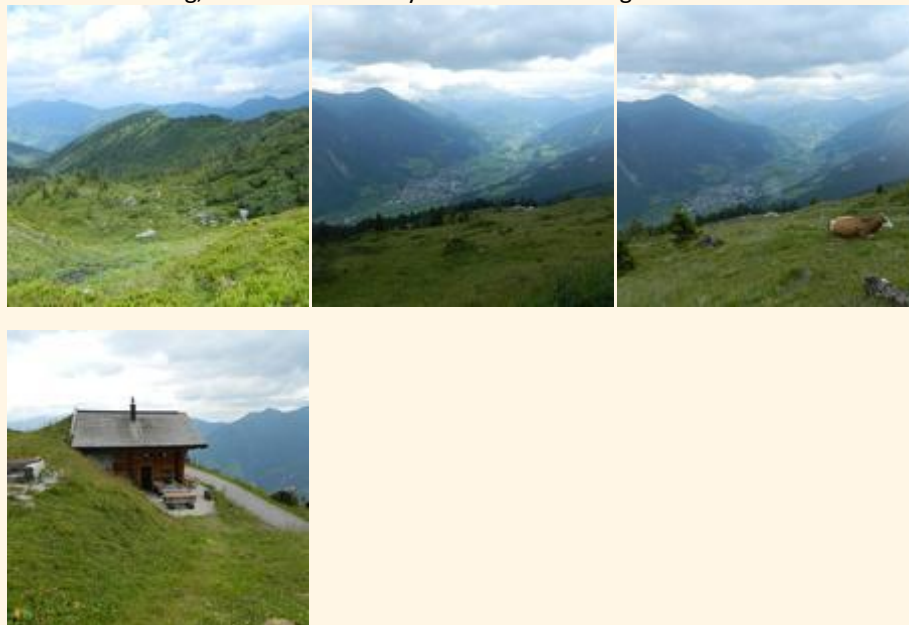
21. újfent visszafelé nézve, a romos istállótól

22. egy előre nézős kép is legyen: a balra látható nyereg a Seebachscharte

23. Seebachscharte, jobbra a szögesdrót kerítésen belül pad és asztal

Bosszúsan indultam tovább, egyrészt az eső miatt, két részt pedig jó lett volna itt egy kicsit ücsörögni, az esőfelhőket leszámítva szép volt a táj. Az eső ahogy jött úgy el is ment, a cipőmet a füves ösvény ellenére nem érte komolyabb mennyiségű víz. A füves növényzetű hepehupás púpokon mentem, majd a fel-le menet folytatódott a következő hegy oldalában némi bokros és fás növényzettel társítva. Egy rövid erdős szakaszon jó állapotú útjelző táblák voltak, volt a 10-es számú osztrák túraútvonalnak, a Rupertiwegnek is táblája, ugyanis a

Taxenbach előtti Statzerhaus és Bad Hofgastein között a Zentral-lal együtt halad. Nem sokkal később érkeztem meg a Wetterkreuz-hoz, a kereszttől először nyílt szép kilátás az alattam elterülő völgyre, Bad Hofgastein és Bad Gastein felé és a fölöttük magasodó tucatnyi hegyre, köztük a Gamskarkogel-re is, mely a következő napi fő kihívás volt. Innen már csak le kellett ereszkednem a látótávolságra lévő Biberalm faházához, az ösvény ismét tehenek mellett vezetett, közben újra rákezdett egy kicsit esni az eső. 4:54 perc alatt tettem meg a 10,3 km-es utat a Biberalm-ig, ahová 15 óra környékén érkeztem meg.

24. továbbhaladva

25.-26. pompás kilátás Bad Hofgastein és Bad Gastein felé a völgybe és ugyanez méggyyszer tehenel és esőcseppel a lencsén

27. Biberalm, érkezés

Volt pár evő és ivó vendég, de közel sem tűnt teltházasnak a hely, leültem a kinti részre egy padra, mondtam innentől már sehová nem kell mennem ma. Bementem a házba és jeleztem az egyik hölgynek, hogy megérkeztem, ezt nyugtázta is. Visszaültem kintre nézelődtem, kicsit nyomkodtam a telefonomat, amikor egy magas, szőke hajú hölgy szintén a személyzet részéről (mint kiderült, hárman vannak) mosolyogva szólított meg és érdeklődött a terveiről, én mondtam hogy aludni jöttem és hogy előzetesen ez meg lett beszélve. Nem is volt ezzel semmi gond, elkísért egy szintén fából készült melléképülethez, pár pillanatra megörültem, hogy saját házikóm lesz egy éjszakára, azonban hamar kijózanított a valóság: egy több ágyas szobába vezetett, ahol már 3 öreg túrázó feküdt (bármikor jöhetett volna még más is), mondtam hogy ez így nem lesz jó, szeretnék egyedül aludni, erre mondta, hogy mivel egy család gyerekestül itt szállt meg akik elfoglalták az egyetlen szabad szobát, így ez nem fog összejönni. Egyáltalán nem örültem ennek, sürgősen kellett valami megoldást találni a helyzetre. Keresgéltem a neten, felhívtam egy Bad Hofgastein-ben a vasútállomás közelében fekvő szálláshelyet, ahol 72 (!) euró lett volna egy éjszaka (a 3 éj összesen nem került végül ennyibe 3 helyen), ez nyilván sztorinó volt. Még a Brandebengut nevű helyet néztem Bad Hofgastein előtt, azonban velük nem tudtam kapcsolatba lépni. Bementem a konyhába a hölgyekhez, per pillanat mindhárman ott voltak, éppen nem kellett kiszolgálniuk senkit, mondtam a szőke hajúnak, hogy tud-e a Brandebengutra elérhetőséget, erre a tőle jobbra ülő barna hajú kolléganőjére nézett és mondta, hogy ő ott a főnök és tele vannak, de legnagyobb meglepetésemre felajánlotta, hogy maradjak itt és aludjak az ő szobájába és ő pedig alszik a másik kolléganőjével, aki vele szemben állt és ezért nem kért felárat sem. Megörültem a felajánlásnak és éltem is a lehetőséggel, mondta hogy meg foglalkozni a tehenekkel, aztán megmutatja a szobát. Nem akartam senkinek sem kényelmetlenséget okozni, de idegenek között egy légtérben meg végképp nem akartam aludni, erre nyugós vagyok. A hölgy viszont nem csinált problémát az egészből, szolgáltatói oldalról nagyon is érthető és pozitív lépés ez, ugyanis én elégedetten távoztam, neki pedig valószínűleg nem okozott nagy traumát a kolléganőjével egy szobában alvás, mivel amúgy is összeszokott társaságról van szó. Visszamentem a padra kintre, de egy idő után elég hűvös volt kint 1734 méteren, így behúzódtam az étkező részbe. Vártam több mint két órát összesen, közben elég pocskék hangulatom lett és bíztam benne, hogy nem értettük egymást félre, lassan közeledett az az idő amikor már nem lett volna érdemes elindulnom sehova, ha mégsem alakulnának itt jól a dolgok. Nézegettem a Zentral füzetet és néztem magam elé, közben a másik asztalnál ülő család jól elvolt és a 3 öreg túrázó is bejött a kis házból vacsorázni. Lényeg a lényeg, hogy megint kezdett az a negatív, oda nem illő érzés

mardosni mint a Schawabergehüttében. Letargikus hangulatomból egy érkező úr „ébresztett fel”, kezemben a Zentral füzetet mondtam, hogy „Band 2, gut”, tehát tudtam hogy milyen túrát járok, ezek után odaült az öregek mellé, mivel ő is aludni jött a Biberalm-ba, neki jó volt a kinti hely. Alaposabban megnézve az illetőt nagyon hasonlított Sebastian Beiglböck-re, akinek a Zentral képeit az alpenvereinaktiv.com oldalon nézegettem. Tudtommal ő végigjárta a Zentralt az 1-es és 3-as kötet útvonalán keresztül, ezért nem számítottam volna rá, hogy a 2-es kötet járja. Végül lesz, ami lesz alapon megszólítottam és a gondolatmenetem és memóriám helyesnek bizonyult: ő volt az. Örültem a találkozásnak, jó volt szót váltani egy másik Zentral-ozóval, Sétálóson és Gábor túratársamon kívül nem ismerek személyesen mást, aki ezt a túrát járná. Közben a szőke hajú hölgy megjött és megmutatta a szobáját, teljesen megfelelő volt, ezek után visszamentem az étkezőbe és váltottam még Sebastian-nal pár szót. Kérdeztem egy-két dologról, meg mutattam neki képeket. Kiderült, hogy a 3-as kötetet csak a Tappenkarseehütte-Zittelhaus között járta végig és a folytatás még várat magára, most pedig hosszabb szabadságon van és belevágott a 2-es kötetbe. Ugyancsak szóba került, hogy ő nem a Gamskarkogel-en aludt, hanem előtte az Oberharbachalm-on, amit én is nézegettem a túra tervezési fázisában. Azért onnan idáig nem rövid út végigmenni. Elkértem elektronikus elérhetőségét, majd elköszöntem, mert már szolgálták nekik fel a vacsorát, nem akartam zavarni. Fent az emeleten lévő szobában még pakolásztam kicsit, majd vacsora után a kis házba fürödni mentem, majd visszatértem a szobába és az ágyban magamra húzva a paplant olvastam a Zentral könyvet. Sötétedés után kinéztem az ablakon, szép volt a sok kis fényes pont a völgyen, az az Bad Hofgastein és Bad Gastein a távolban. Este 10 után csendesedett el a ház, ezek után elaludtam én is.

28.-29. kilátás a lízingelt szobám erkélyéről és az ágy bent

Reggel már az ébresztő megszólalása előtt ébren voltam, 7 óra után mentem le reggelizni. A menü a raurisi svéd asztalosnál szegényesebb volt, de azért volt mit enni a fatányérokra. Egyedül a barna kenyérnek nem örültem, ezt valahogy nem tudom megszokni kint. Összepakolás után negyed 9-kor keltem útra az időként napsütéses, de alapvetően borongós időben.

30. Biberalm

Köves keréknymon vezettek lefelé az első méterek, 900 méter szintvesztés várt rám a túra legmélyebb pontját jelentő 835 méterig, ahonnan a velem szemben lévő Gamskarkogel 2467 méteres csúcsára kellett felmásznom, tehát a kihívás adva volt, viccesen jegyeztem meg magamban, hogy lassan ki kell néznie hová jöjjön a mentőhelikopter értem (nem sok ekkora szintes napom volt ezelőtt). Egy jobbos kanyar után balra tért le az ösvény, mely a kövesút szerpentinjeit vágta le, az erdei szakaszon volt pár kilátópont és egy forrás is. A Hubertuskapellénél aszfaltos út kezdődött, a tegnap este szóba került Brandebengutot (1150 m) pár lépés után elérve, a házak nem tűntek teltházasnak, lehet már mindenki távozott reggel. Innentől ezen az aszfaltos úton értem el Breitenberget, majd Bad Hofgastein vasútállomást. 2 óra alatt sikerül idáig leérnem, itt egy rögtönzött szünetet is tartottam, mivel fotózni akartam egy vonatot itt. Meglepődtem, de nem túl sűrű a forgalom itt, 2 óránként van irányonként egy-egy gyorsvonat és kész. Most pont egy Klagenfurt felől érkezőt sikerült fotóznom, olyan német szerelvény volt amellyel a legutóbb Bischofshofen-Leoben között utaztam.

31. a lefelé vezető jócskán szintvesztős úton egy kilátópontnál

32. messze még a Gamskarkogelhaus

33. közeleg Bad Hofgastein

34. német ingavonat indul Bad Hofgastein állomásról, egy 101-es sorozatú „ős Traxx-szal”

Jelentős számú utascseré is volt, majd a vonat után elmajszoltam 2 szelet csokit, majd pecsétet akartam kérni az állomáson, de nem tudtak adni. 10:50-kor indultam tovább az állomásépülettel szemben induló úton, elhaladtam a méregdrága előző este felhívott gasthof előtt, majd az út végén átkeltem egy gyönyörű tiszta vízű Gasteiner Ache nevű patakon, jobbra fordulva (a túra legmélyebb pontja: Bahnhofbrücke, 835 m) ezzel párhuzamos tettem meg az elkövetkező pár száz métert, majd egy balos kanyar után értem ki a főútra. Itt egy autószerelvben próbáltam pecsétet kapni, de egy ott dolgozó magyar úr nem tudott adni. Meglepődtem, hogy ilyen távolságra a határtól, Ausztria közepén is találkozok magyar emberrel. Keresztettem a főutat majd hosszú elnyújtott emelkedésű keréknymon indult meg felfelé, jobbra szinte folyamatos kilátással Bad Hofgastein városára, közben érintettem pár kisebb gazdasági épületet, még a város széléig eljutottam. Itt a lejtős utcán találtam egy Café Pirnbacher nevű éttermet, az egyik felszolgáló készségesen adott pecsétet a füzetembe, kedvemért hagyta félbe a rántott húsos ebédjét. Megköszönve a segítségét távoztam és az étterem alatt nem sokkal lévő elágazásban, 900-905 méteres magasságból elindultam felfelé. Egy nem túl jó állapotú ház mellett léptem be az erdőbe, visszatekintve a szélső ház oldalfaláról Ferenc Jóska és (valószínűsíttem) Mária Terézia felső portrés szobra nézett rám vissza. Meglepően szép, vízesésekkel tarkított rész következett, majd az út szintben haladva, majd egy balos kanyarral vezetett egy pihenőhelyre, ahol kicsit leültem, körülbelül ekkor volt a déli harangszó (mostanáig sem tudom, hogy külföldön milyen apropóból szólnak a harangok 12 órakor), amikor elkezdtem újra felfelé menni, felértem az Annencafé étterem mellett az idáig tartó aszfaltos útra, mely innen pár lépésre vált keréknymorra.

- 35. túráim legmélyebb része a Gasteiner Ache nevű patak mellett
- 36. a Zentral a város szélén halad, a hegy oldalában tovább
- 37. Café Pirnbacher, itt tudtam pecsétet szerezni
- 38. Ferenc Józsefék őrzik az utat
- 39. rövid látványos szakasz kezdete
- 40. Bad Hofgasteint elhagyva, irány a több, mint 1500 m szint felfelé

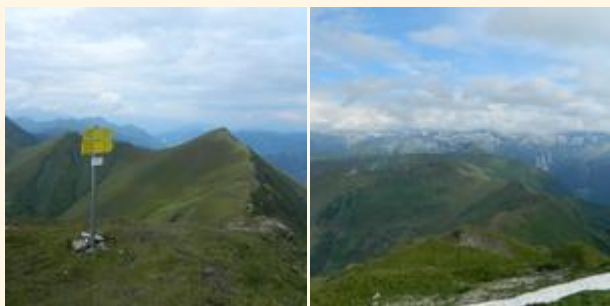
Innen ágazott ki az ösvény, majd jó pár kilátópont és forrást érintve a keréknyom kanyarjait levágva haladt egyre feljebb, hogy végül a keréknyom át érje el az 1750 méteren található Rastötzeralmot (előtte ebédeltam sült kolbászt az út szélére leülve). Kajával és pihenőkkel együtt is 1 óra 25 perc alatt felértem az Annencafétól idáig, éreztem az erőt és a lendületet magamban. Az első túrához képest éreztem a fizikai fejlődést is, már jobban bírtam az emelkedőket, illetve ezen kívül segítette a helyzetet a Bad Hofgastein határában a pihenőhelynél bevett pár darab vitamin is. Rastötzeralm-hoz nem mentem le pecsételni, helyette a jobb oldalt induló ösvényen indultam tovább a maradék 700 méter szint leküzdéséhez. Kétszer is áthaladtam a kajalift drótkötélpályája alatt ami a Gamskarkogel-re vezet. Egy elágazás után egy kereszt következett jobbra paddal, de én balra fordultam felfelé egyenesen a hegynek. Fárasztó hegymenet következett a napsütésben, félúton egy idős túrázó német bácsival találkoztam, érdeklődtem a Gamskarkogelhaus felől, hogy miket látott azt mondta hogy néhány szobájuk van és ezen kívül láger. Hát valami hasonlóra számítottam. Kicsivel feljebb egy nő jött velem szemben aki tempós léptekben haladt lefelé, én pedig 16 óra után pár perccel érkeztem meg a Rauchkogelschartéra, ahonnan szép kilátás nyílt Bad Gasteinre és környékére, a kanyargós vasútvonalon két tehervonatot is le tudtam kapni a gépemmel. Egyre inkább elgondolkoztam rajta, hogy ha 17 óra felé felérek a csúcsra akkor felesleges lenne ott maradni ilyen korán (elkerülendő az unatkozást), inkább tovább kéne menni az Oberharbachalm-ra. A telefonomban volt az ő elérhetőségükről képernyőfotó, azonban az első próbálkozás nem volt sikeres. Az viszont már látszott, hogy a csúcson a házban muszáj lesz egy kicsit töltenem a telefonomat. Negyed 5 felé indultam tovább az Alacsony-Tátra jellegű füves hegyen a csúcsra. Körben szép kilátásban gyönyörködhettem miközben egyre feljebb másztam. A csúcs alatti padnál tettem még egy kísérletet a röviden csak Harbachalm-nak hívott szálláshely elérésére, ezúttal már sikerült beszélnem, egy férfi vette fel a telefont, mondtam, hogy egyedül szeretnék aludni, mondta hogy semmi gond és 15 eurót kérnek mindössze érte, reggelivel. Mondtam, hogy oké 8-9 óra felé érkezek. Nem csak a 3 euróval kevesebb ár miatt bólintottam rá, hanem a jobb időkihasználás miatt másnap kényelmesebb befejező nap miatt is. A ház alatt bárányok és birkák legeltek szabadon, 17 órakor érkeztem meg a Gamskarkogelhaus-ba.

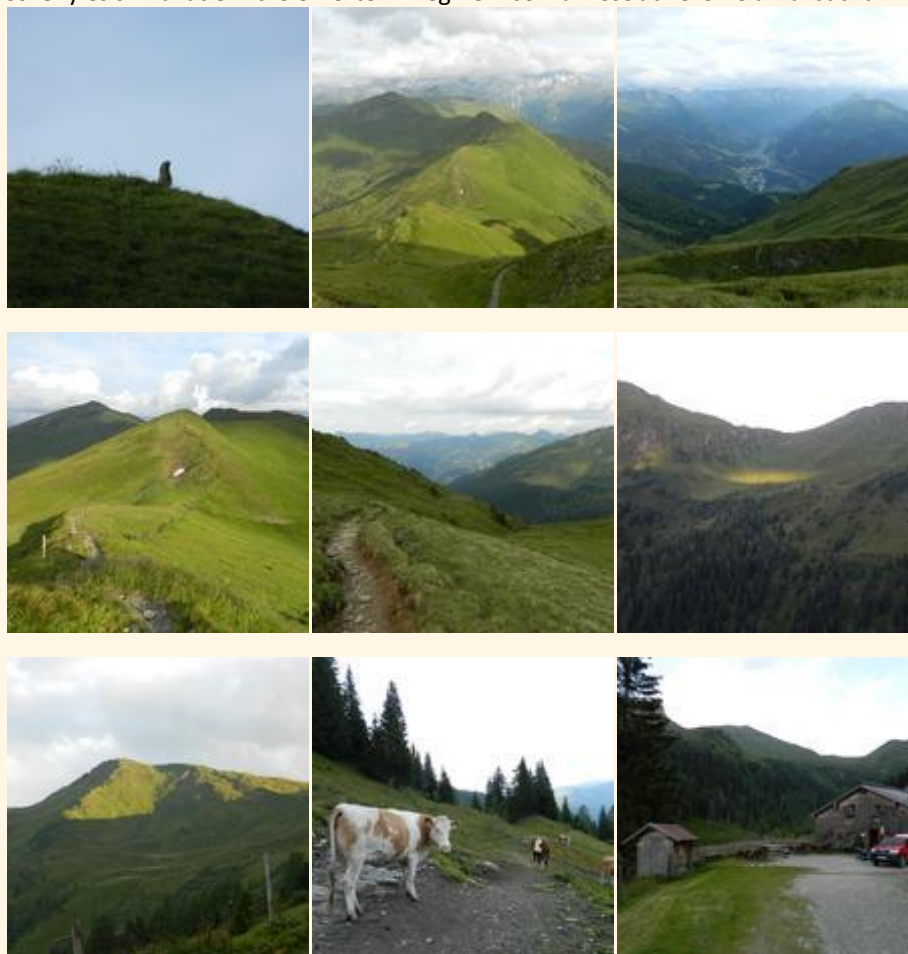
- 41. felfelé ismét
- 42. Rastötzeralm, szép környezetben
- 43.-44. továbbra is felfelé menetben
- 45. kilátás Bad Gasteinre és környékére a Rauchkogelschartéról
- 46. tovább a füves hegyen, jobbra fent a Gamskarkogelhaus
- 47. Gamskarkogelhaus

Volt pár vendég már a házban, látszott, hogy az egyedül alvás elég bajos lenne, de végül erre nem kérdeztem rá. A főnök kijött a konyhából, mondtam neki, hogy én vagyok a magyar túrázó, aki írt neki email-t és elnézést, de mégsem fogok itt aludni, csak telefontöltési lehetőséget kértem. Mondta, hogy nincsen baj, a töltésért cserébe pedig annyit kért, hogy a hegyi mentők gyűjtőperselyébe dobjak egy eurót, ebbe belementem, ő pedig feltette a telefonomat tölteni. A régi töltőm ami nálam volt elég lassan tölt, így egy órát terveztem itt maradni. A személyzet számára gyorsan kiderült, hogy nem én leszek a nap fogyasztó vendége, így nem is nagyon foglalkoztak velem tovább. Az elkövetkező bő ¾ órát a csúcscról a szép kilátás fotózásával, pecsételéssel és a házban ücsörgéssel/melegedéssel töltöttem.

- 48. himalájai zászlócskák, háttérben a Magas Tauern
- 49. kilátás keleti irányba
- 50. kajalift a Rastötzeralmhoz, szép hegyekkel
- 51. kilátás észak felé
- 52. kilátás dél felé, a Magas Tauern felé

Amikor valaki fel vagy lejtött az emeletről akkor nyikorgott a mennyezet, így eddigi tapasztalataim alapján nem a legjobb éjszaka várt volna itt rám, főleg annak tudatában, hogy szinte biztosan a lágerben kötöttem volna ki. Amikor a főnök engem leszámítva mindenkit körbekínált pálinkával akkor éreztem, hogy eljött az indulás ideje, visszakértem a töltőstől a telefonomat, majd 18 órakor utamra indultam. Így lemondtam az eddigi legmagasabban történő alvási lehetőségről, de ezzel szemben a jobb időkihasználás és az előbbi busz elérése (jobban feltöltött telefonról megnéztem a menetrendet a csúcs alatt) jobban érdekelt. Az a ritka eset fordult így elő, hogy többet mentem egy nap a tervezettnél. Térdeim is jelezték a jelentősen lejtő ösvényen lefelé menet, hogy tudnák értékelni már a pihenést. A menetrend nézegetését és telefonást is beleértve egy óra alatt értem le a hegy alatti Tofernschartéra, 2091 méteres magasságba, innen még bő 400 méter mínusz volt a Harbachalm, nem kellett sietnem, ilyen tempóval is 8-fél 9-re saccoltam érkezésemet. Derékszögű balos forduló után az ösvény az egyre inkább kinyíló völgy irányába tartott, közben jó néhány tehénnel találkoztam, egy kapun is át kellett kelnem 1820 méternél. Innentől már erdőben haladtam, egy hegyoldalban lejtve kanyargóssá vált az ösvény és sziklákat érintve éreztem meg nem sokkal később fél 9-re a Harbachalm faházához.

53. mormota

54. ereszkedés, szép háttérrel

55. egy utolsó panorámakép Bad Gastein felé, eléggé meghatározó volt a túrán a környékre történő kilátás

56. közeledés a Tofernschartéhoz, itt egy derékszögű balos következett lefelé

57. úton a Harbachalm felé

58.-59. naplemente mozzanatai a magas hegyekben, nem mindennapos látvány magyar szemmel

60. tehének az úton, sokadik rész

61. Harbachalm

A tulajdonos házaspár hölgy tagja a házba belépve fogadott, majd egy ajtón a közös helyiségbe találkoztam házastársával (szerintem vele beszéltem telefonon), majd egy belső helyiségben pedig egy nő volt két gyerekkel, róluk kiderült, hogy Berlinből jöttek és a Zentralon mennek másnap a Tappenkarseeig, mondtam nekik, hogy az nem lesz rövid nap. Kiderült, hogy az ódon hangulatú ház 400 éve épült, ennek megfelelően nagyjából mellmagasságig volt kőlapokból az egyik főfal, fölötte pedig fából. A hölgy felvitt az emeletre, először az átmenő helyiségben ajánlott egy ágyat, de én ragaszkodtam az egyedül alváshoz, így egy ajtón és a padlás egy kis részén átkelve mutatta meg a szobámat, melyben két ágy volt. Egy tükör volt az egyik falon, két kisebb

asztal és szék, valamint egy szekrény, két éjjeli szekrény alkotta az OSB lapokból készült falú szoba berendezését, keleti irányban néző ablakkal.

62. éjszakai helyem a szálláson

Mivel volt még nálam megsüthető kolbász, így rákérdeztem, hogy mennyi lenne a szállás reggeli nélkül, a hölgy ezért mindössze 8 eurót (!) kért, természetesen azonnal belementem ebbe a verzióba. Ezek után kivonultam a ház elé megmelegíteni a vacsorára szánt sertéspörkölt konzervet, majd a házaspárral váltottam pár szót és a német vendégek után fürödni mentem. Szobámba visszatérve gondolkoztam rajta, hogy nem kell csillárdokat fizetni érte, hogy az ember megkapja amit szeretne. Nekem általános elvárásaim egy szálláson a következők: egyedüli, csendes és nyugodt alvás, meleg vízben fürdés valamint ha vizes valamim (cipő, zokni, kabát stb), azt meg tudjam szárítani. A harmadik eset most nem állt fent, de szárításra is lett volna mód, mivel a közös helyiségben lévő kályhába be volt fűtve. Mindenesetre érdekes volt az eddig maximum és minimum árat megtapasztalni 2 napon belül egymástól nem kifejezetten messze fekvő helyeken. Térerő nem volt semmi, így olvasgatás után 10 óra után kapcsoltam le a lámpát, azonban a zörgés (egy faházban a hangszigetelés nem túl számottevő, ezt előző este a Biberálmban is megtapasztaltam) csak jóval később maradt annyiban, de még így is tudtam egy normálisat aludni reggelig.

Mivel a Gamskarkogel-Hüttschlag távnak a majdnem felét már letudtam tegnap, így nem is kellett túl korán kelnem, de már így is fent voltam 6 óra körül. Összekészülődés és a reggeli kolbászsütés követően 7 óra után indultam el, szemben látszódtak a felkelő nap sugarai. Az utolsó napi túra első méterei a Harbachalmhoz vezetők keréknymon vezettek, majd egy ösvényes rövidítést beiktatva folytatódott. Az ismételt keréknymonra érkezés előtt a közeli patakon hídon keltem át, ez a patak a hegyoldalokról lezúduló vízfolyásokat gyűjti össze, majd továbbítja lefelé tovább, ahogyan ez nagyjából az összes völgyben szokott lenni. Egy kis felduzzasztó tó mellett mentem el, partjáról szép volt a kilátás visszafelé nézve, nyugat felé.

63. úton lefelé a felkelő nap sugarai mentén, melyek még nem érték el a völgyet

64. tóparti idill

Ezen a keréknymon mentem sokáig még, nem tértem le a hivatalos ösvényre, mert a térdeimnek bőven megfelelt a keréknymon lejtése. Hüttschlag külső házainak elérése előtt aszfaltos útra érkeztem, az egyik sorompónál egy síelés beléptető rendszer panelja állt az út mellett, nem tudtam rájönni a működési elvére. Aszfaltúton kanyarogva értem egyre lejjebb, majd egy ponton vizenyős ösvényen léptem be a napfény miatt már igencsak jól jövő árnyékos erdőbe, itt haladtam pár száz métert, amikor már 8:45-re kezdett járni az idő. A rövid lombos szakasz után értem el a falu szélső házait, a jellegzetes templom már messziről látszódott. Innen már gyorsan elértem a buszmegállót.

65. Hüttschlag szélső házai, északi irányú kilátással a völgyre Grossarl felé

66. Hüttschlag következik

67. Hüttschlag Ortsmitte buszmegálló, a túra végpontja

A múltkorinál két órával hamarabb, 9:03-kor érkező busz, ezúttal is pár percet csúszott, de most legalább nem volt iskolás kirándulócsoporthoz, de az útépítés még folyt Hüttschlag külterületén, nagyjából 5-6 perc késéssel érkeztünk Sankt Johann am Pongau állomásra, én is megcéloztam a Salzburg felé közlekedő, ezúttal nem ingavonatból, hanem cityjet motorvonatból kiállított gyorsított vonatot. Salzburgban bőven volt a Bécs felé induló Westbahnos vonat indulásáig idő vásárolni az aluljáróban lévő Sparban. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Ausztriában Bécs mellett a második legdrágább város Salzburg, így el lehet képzelni az árakat. Bár a Nutella ára itt sem volt rossz, akár csak Pongauban az előző túra végén. 12:22-kor indult a vonat Bécsbe, bő 2 órák út után $\frac{3}{4}$ 3-kor szálltam le a főpályaudvaron, innen egy Vulkapordányba tartó gyorsított személyvonattal utaztam Királyhidáig, majd innen a pándorfalvi vágányzár miatt pótlóbuszoztam a határállomásra, Miklóshalmára (Nickelsdorf). Két órás ütem van Királyhida-Győr között és most pont a lyukba futottam bele. Mivel a fényképezőgépem a hazaút során sajnos vizes lett és kb megnyikkanni sem volt hajlandó, ezért telefonnal csináltam pár képet az állomásról, majd a Hegyeshalom felé tartó vágány melletti peron végére fészkeltem be magamat és kentem meg a Salzburgban vásárolt Nutellával a zsemlémet, ez volt az uzsonnám. Ha nem vágányzári menetrend lett volna, akkor a Hortobágy EC-t elérem simán, de így viszont végignéztem ahogyan itt áthalad. Nagyjából egy perces késéssel futott be Pándorfalu felől a Talentből kiállított hegyesi személyvonat. Hegyesben átszállás volt a Győrbe közlekedő Flirt motorvonatra, majd Győrben pedig IC-re szálltam át, mellyel Tatabányáig utaztam, innen személyvonatoztam hazáig.

Zentralalpen: Obertauern-Sankt Nikolai im Sölktal (2018. július 15.-19.)

4 nap után folytattam az alpesi túrámat, ezúttal összeszedve erőmet és bátorságomat (edddigi gyakorlatomtól eltérően nem foglaltam előre szállást) az 1-es kötet meg hátralévő, papírforma szerint 87 km-es szakaszára irányult a figyelmem. Ez az 5 napos túra elég zárt helyen vezet, ezért „egyben vagy sehogy” hozzáállással viszonyultam ehhez a részhez már kezdetektől fogva, mivel végig a Schladmingi-Tauern/Schladminger Tauern hegység (amely szintén az Alacsony-Tauern része, az Obertauern utáni hegyekkel egyetemben) sokaságán keresztül vezet. Nyilván van kiszállási lehetőség (Sétálás is megtette tavaly nyáron a Preintalerhütténél), de mind időben, mind távban nem biztos hogy megtérülő dolog, ha az embert nem szorítja a szükség valamilyen külső tényező miatt. Nekem ezúttal nem volt komolyabb kötöttségem, így úgy voltam vele, ha hosszabb lesz egy nappal a túra, akkor ez van, ezért sem foglaltam sehol szállást, hiszen nem volt kőbe vésve mettől-meddig tudok eljutni. Volt egy tervezetem, ami jó idő és jó haladás esetén reálisan teljesíthető volt, végül szerencsésen ez valósult meg az életben is. De ezt előre nem tudhattam.

Az irány megválasztása is eléggé adta magát, egyrészt ugyanis Sölktalba feljutni nehezebbnek gondoltam a völgyből, mint onnan lejutni (település közepén stoppolni kissé nehezebb, de az SNP-n volt példa a pozitív végeredményre), Obertauern-be pedig kiszámítható közlekedés van. Másrészt az 1738 méteren fekvő Obertauern 600 méterrel magasabban volt mint az 1127 méteren lévő Sölktal, tehát ezt a szintet legalább már nem kellett megmásznom.

Szintek terén is jócskán fel kellett kötnöm a gatyámat, volt olyan nap amikor közel voltam a 2000 m szintemelkedéshez, de a pontos értéket nem tudom. Ez volt az első komolyabb magas hegyes túrámat a Zentralalpenben. Szóba jöhetett szállásokat kijegyzeteltem egy papírra, szükség esetén tudtam volna telefonon keresztül foglalni, de erre végül mind az 4 éjszakán a helyszínen került sor. Szerencsés módon a külön alvást az összes helyen sikerült megoldani. A túra egyik jelentős kérdése volt a Sölktalból történő hazautazás, a legutóbbi alkalommal ugye az egyik helybéli fogadó tulajdonosa volt segítségemre, akivel váltottam is email-t, ő mondta, hogy addigra már valószínűleg járni fog az út. Tälberbus, erről viszont nem sikerült semmilyen biztos információt

megtudnom, egyedül a Mößnán lefotózott menetrend volt a kezemben, ami számomra nem volt túl egyértelmű. Úgy voltam vele legfeljebb megkeresem ismét az urat és ha más nem ő hív nekem taxit, vagy a múltkor is használt helyi járatos buszt. Ezen kívül még stoppolás volt a másik lehetőség, emiatt ezúttal is szerettem volna 13 óra körül Sölkthal-ba érni (14:54-es, számomra utolsó vonat indulása Stein an der Ennsből, azaz a völgyből, ezúttal is aktuális volt). Az utolsó éjszakai szállás inntól fogva a Sölkthal-tól 14 km-re lévő Rudolf-Schober-Hütte lehetett, ez volt az egyetlen biztos pont az alvásban a túrán, de mivel pontos érkezési időpontot nem tudtam mondani, így itt sem foglaltam semmit előre, rábízta magam egy kicsit az események sodródására.

Vasárnap reggel indultam útnak (a június végi Edelrautehüttés esetből tanulva egész nyáron hanyagoltam a pénteki és szombati estéket túrázás előtt/után), ezúttal Obertauern-t az északi irányból közelítettem meg. 5:55 magasságában a Dácsia gyorsvonat viszonylag időben indult el Kelenföldről az első kocsiiban velem a fedélzetén, rendben is haladtunk Hegyeshalomig. Ott viszont váratlan körülmény zavarta meg az előre jól felépített útitervemet: Bécs felől érkező Wiener Walzer gyorsvonat 40 percet késett és mivel az osztrák mozdonyvezető Hegyeshalomból fordul vissza a Dácsiával Bécs felé, így nem volt ki tovább vigye a vonatot, kénytelenek voltunk megvárni a késett gyorsot. Gyakornokkal jött a mozdonyvezető kolléga, megmondom őszintén nem örültem ennek, mert adott esetben, nem laza menetrend (ami elég gyakori) mellett percekkel jelenthet a menetidőben a rutinos vagy kevésbé rutinos kéz a vezetőálláson (tudom ezt jól, mivel jómagam is vezettem nem keveset felügyelet alatt annak idején). De hát ez van alapon, nem tudtam mit tenni, vonatunk tartva a 40 perces késést gördült ki a határállomásról, majd probléma nélkül haladtunk Bécs főpályaudvar bejáratí jelzőjéig. Itt percekre megállítottak minket és mire a peron mellé értünk a kerek $\frac{3}{4}$ óra késés után, azaz 8:21 helyett 9:06-kor álltunk és pont ebben a percben gördült ki az „alagsorból” azaz az 1.-2. vágányról (mely ugyan az állomás területén van, de mégis több percnyi intenzív gyaloglást és lépcsőzést jelent az elérése az érkezési peronról) az állomásról a kinézett Westbahn vonat. Gyors újratervezést követően a 9:30-as railjetre szálltam fel. Megnyugodva vettem tudomásul, hogy nem borul a menetrend a Dácsia miatt a továbbiakban. A következő probléma viszont már az ajtón kopogtatott, az előbbinél sajnos lényegesen érzékenyebb területen: szerettem volna pár képet csinálni menet közben, de a fényképezőgépem nem engedelmeskedett. Fókuszált, de a képet nem készítette el. Ilyenkor szokásos rutinműveleteket (ki-be kapcsolás, elem ki-be, kártya ki-be) elvégezve csak annyit sikerült elérnem, hogy az első bekapcsolást követően egyetlen képet tudtam csinálni, többet nem. Nem volt nagy titok, hogy az előző túra végén a hazaúton történő vízesedés miatti belső oxidáció idézte elő ezt a problémát. Így viszont ebben a formában vállalhatatlan volt a gépem „használata” inntől hasztalan teherként volt a zsákomban még 4 napig. A teljes kétségbeesés környékezett, ugyanis nálam a túráim során elég fontos számomra a fotózás és az élmények minőségi megörökítése, hogy azokat a képeket még hosszú évekig meglelégedéssel tudjam nézegetni és másnak is megmutatni. Nem volt más választásom, leformáztam a kártyát (az eddig csinált kb. 100 kép kuka) és a telefonommal fotóztam a továbbiakban. Nem volt kellemes tudomásul venni ezt a tényt, de legalább volt egy másik képkészítésre alkalmas eszköz a kezemben, fényképezőgéphez vasárnap délután Salzburgban hozzájutni elég lehetetlen vállalkozás lett volna 0 helyismerettel, főleg a megadott időn belül. Szerencsére fejlődött annyit a technika, hogy a telefonommal is értékelhető képet tudtam csinálni, így áthidaló megoldásnak jó volt ez (nem mintha lett volna más választásom a visszafordulás mellett, ezt azonban elvetettem). 2013 júniusában az Országos Kék befejezésének előestéjén hasonló gond jelentkezett Zalaszántón a szálláson, miután az eső Sümegtől tisztességesen elázott, akkor nem lett volna nagyon alkalmas eszköz a gép kiváltására, az akkori telefonom tudott képet csinálni, de elég lassú volt és a minőség sem lett volna egy lapon említendő a fényképezőével. Szerencsére akkor reggelre megjavult a gép és a hiányzó Zalaszántó-Keszthely szakaszt is rendben meg tudtam örökíteni és az a gép még utána sokáig szolgált. De visszakanyarodva Ausztriába, Salzburgban leszálltam és a Villach-Klagenfurt felé tartó railjetre szálltam át, mellyel Bischofshofen-ig utaztam. Inntől a már kétszer is látott német ingavonattal utaztam Radstadt-ig. A menetrend szerinti 3 perces átszállás miatt aggódtam, de gyakorlatilag még várni is kellett a buszra amely Obertauern-be vitt el. Érdekességgént jegyzem meg, hogy a busz hátulján biciklitartók voltak elhelyezve, így lehetővé vált a kerékpárszállítás a buszjáratral (nyilván térítés ellenében), Obertauernben pakolták őket le, amikor én a táskámból elfogyasztottam a szétkenődésre eléggé alkalmas 2 db banánt a táskámból. A biciklisek inntől pedig le tudtak gurulni mindkét irányba, ugyanis Obertauern, 1738 méteres tengerszint feletti magasságával a főút legmagasabb pontja és így nem kellett feltekerniük a fásasztó és forgalmas úton. Magyarországon ilyen fajta megoldás elképzelhetetlen lenne.

1. Radstadt állomás, átszállás
2. Obertauern, bicikliszállítási lehetőséggel rendelkező busz farol ki a megállóból

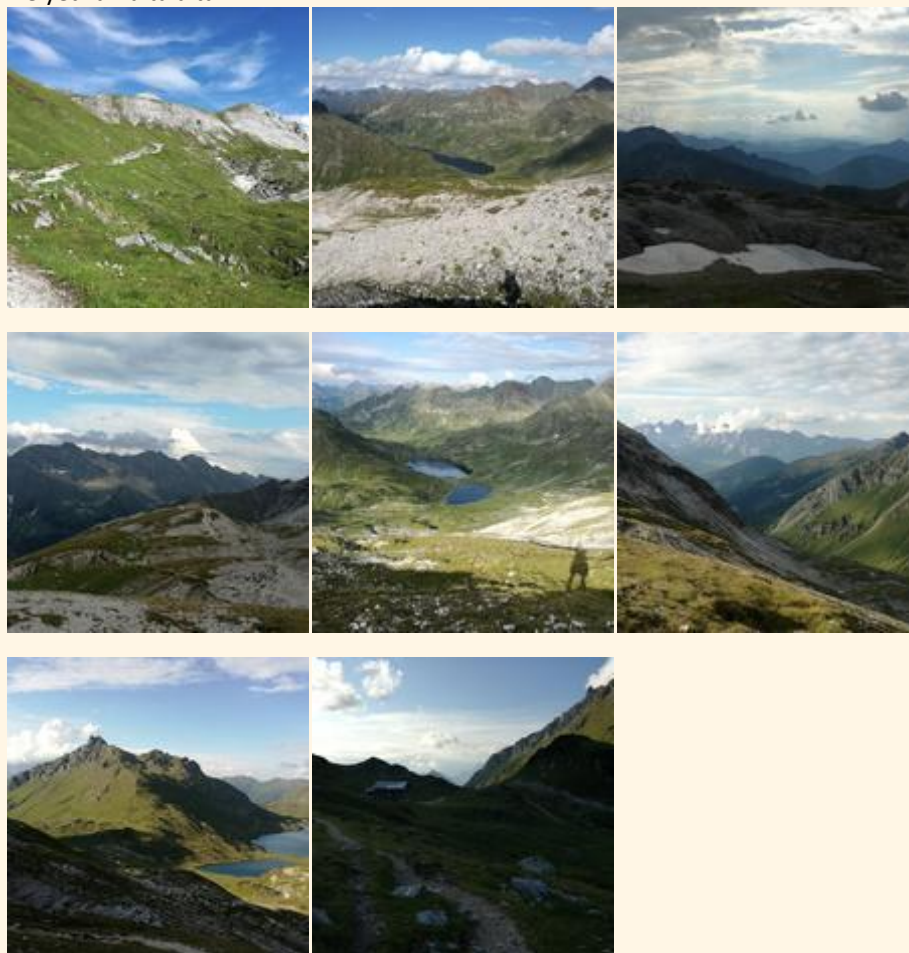
Telefonommal a kezemben felszerelve indultam útnak fél 3 előtt pár perccel. A nálam lévő 2 másik telefon közül a régi okostelefonomat (a másik az régi gombos, azon szoktam ébresztőt állítani, plusz pedig ez a vész tartalék ha a többi nem működne) bekapcsoltam és ezen futott a mapy.cz térképe a túra során, mivel a mostani telefonom akkumulátor töltöttségére a fotózás miatt eléggé szükség volt. Nehezen tudtam magam túltenni a fényképezőgép hiányán, de igyekeztem egyre inkább a túrára figyelni, mivel azért voltam ott. Mivel az obertauern-i pecsétet 2 túrával korábban már beszereztem, így a központban található útjelzőnél felfelé balra, felfelé fordultam és kezdtem meg az 5 napos túrát a borongós időben. Obertauern jócskán pénzes szálláshelyeit és egyéb épületeit hamar magam mögött hagytam, majd egy mérsékelt emelkedésben folytatódott utam az aszfaltos úton, több nézelődő és túrázó emberrel találkoztam a mai napon is, ez nem volt másképp a következő 2 napban sem. Hamarosan jobb kézre egy tavat, majd egy síközpont-szerűséget értem el, amely több libegő kiindulópontja volt. Innentől már hangsúlyosabban emelkedett a keréknyom, majd ösvény, visszafelé nézve Obertauernre szép volt a látvány, jól jött volna a zoom lehetősége a képkészítésnél (kis zoom még belefér ha telefonnal fotózok, de nagyobb már nagyon rontja a minőséget, mivel a kis VGA kamera nem egyenértékű egy rendes optikai zoomos fényképezőgéppel), de így is sikerült legalább a látványt megörökíteni. Felérve az aktuális magassági pontra (Seekarscharte, 2022 m) a látvány gyökeresen megváltozott: magas hegyek körben, az út is legalább féltucatnyi kis tó, tengerszem között vezetett a sziklás és füves területen, háttérben nagy szürke hegyekkel. A kezdeti lehangoltságom kezdett oldódni, a túra „szele” kezdett megcsapni. Több túrás csapat is jött szemben, még biciklis is amikor elkezdtem a lejtőn haladást, amelynek vége az Oberhüttensee előtti nyeregben (Oberhüttensattel, 1866 m) volt, ide hozzávetőleg két órás gyaloglás után érkeztem meg. Balra pár száz méterre az Oberhütte faháza látszott, jobbra pedig egy völgy déli irányban.

3. Obertauern-t elhagyva
4. egyre távolodik a túra kiindulópontját jelentő "felnagyított Donovaly"
5. nem sokkal később változott a táj, jó irányban
6. Oberhüttensee

Nekem viszont egyenesen kellett továbbhaladnom az Akarscharte felé, a nagy szürke hegytömeg irányába. Bő egy órás izzasztó felfelé menet következett a közben napossá vált időben, szerencsére a vége felé legalább

kicsit mozgott a szél amikor felértem a 2315 méteren található Akarscharte (akarni kell hogy felmenjen az ember) nyergébe. A látványtól szinte földbe gyökerezett a lábam: előtte hegyek ameddig csak elláttam, szemben pedig lent jól látható volt a szép fekvésű Giglachsee víztükrre, esti szálláshelyem, az Ignaz-Mattis-Hütte is látható vált. Hátam mögött pedig visszanezve a félig napos, félig felhős látványban fürdő hegyekben is lebilincselő volt, ahogyan az egyre távolodó hegyek más és más színárnyalata egy-egy számítógép háttérkép fotóra emlékeztetett. Leültem a Giglachsee felé nézve és csodáltam a panorámát, közben ettem pár falatot és barátnőmmel is beszéltem telefonon. Negyed 7 felé kezdtem meg a leereszkedést a nyeregből, az ide-oda szerpentinező ösvényen egy óra alatt értem el a Znachsattel-en át a Giglachsee végénél lévő Giglachseehüttét, melyet zárva találtam.

7. jócskán emelkedős ösvényen felfelé
8. gyönyörű kilátás keleti irányban a Giglachseével
9. kilátás a hegyek árnyékával nyugat felé
10. indulás lefelé
11. saját árnyékom a tájképben
12. kilátás északkelet felé, a Dachstein irányába
13. közeledik a tó
14. Giglachseehütténél

Nem örültem ennek, mivel az Ignaz hütte alternatívájának tartottam, ha ott nem lennének számomra elfogadható körülmények, de így most már biztos volt, hogy ott kell megszállnom éjszakára. Egy kis emelkedő következett az ösvényen a Preuneggsattelen át, bal lábam gyűrűs és középső ujjja közötti időnként jelentkező, számomra megmagyarázhatatlan fájás előjött, amin túl sok minden a megálláson túl nem szokott segíteni, de mint máskor is ezúttal is elmúlt pár száz méter után. 19:40 környékén érkeztem meg az Ignaz-Mattis-Hüttéhez (pecsételőhely), ahol nem túl kedves fogadtatásban volt részem: két srác ült kint a hütte épülete előtt magyarul beszélgetve, az egyikük látva hogy fotózok leköppött a földre és mondta, hogy „ezt fotózd le, b...meg”, mondtam neki magyarul hogy megtörtént. Erre teljes döbbenet ült ki az arcára, miközben a társa nagyot nevetett, ezek után többször is bocsánatot kért tőlem az elkövetkező percekben. Nem haragudtam és nem vettem fel ezt az egészet, tudtam, hogy a honvág furcsa dolgokat tud kihozni az emberből (viszonylag még friss élmény volt a 2 túrával ezelőtti Schwabergehüttés lelki mélypontom). Kiderült, hogy legalább 4 magyar dolgozik a hüttében: a

már említett srác, egy pár és egy másik fiatal hölgy aki a segítségemre volt a későbbiekben. Ha már a fogadtatás nem sikerült a legjobban, legalább az éjszakai egyedüli elszállásolásom megbeszélésével a házból előjövő főnökasszonnyal segítségemre voltak a jelen lévők. Persze először tiltakozás volt, hogy tele vannak, de végül mégis sikerült a hütte épületével szemben lévő kis faház emeletén egy kis szabad szobát találni. A szobácska előtt a földön legalább tucatnyi ember feküdt az erre kialakított fekhelyeken, megkönnyebbülve vettem tudomásul, hogy nem hozzájuk kell csatlakoznom. A hely kérdésének megbeszélése után a telefonom töltésére terelődött a szó, mint második hangsúlyos kérdésre, szerencsés körülményként a személyzet tagjai közül a már említett fiatal hölgy (sajnos a nevére már nem emlékszem) volt a segítségemre, ugyanis kölcsön adta a sajátját. Az én töltőm még a régi gombos telefonomé volt, tehát lassan töltött, mivel eddig fényképezővel fotóztam és a telefont csak a térkép, telefonálás és a kis számú pár fotó rögzítése merítette túra közben, így ennek nem volt eddig ekkora jelentősége mint most, ha nem volt teljesen feltöltve az sem volt akkora baj. Most viszont első közbe lépett ennek ez a probléma és eléggé mehökkentő módon vettem tudomásul, hogy a hütte ebédlőjében lévő elosztó 50 cent bedobása mellett került 30 percre feszültség alá. Őszintén szólva elég övön aluli dolognak tartottam ezt, mivel sokan jönnek-mennek errefelé (bevételek hegyek..), én pedig most a fényképezőgép helyzet miatt ki voltam szolgáltatva (a kis faházban nem volt egy darab konnektor sem) így még ezt is „megadóztatni” (a meleg vízért külön kellett fizetnem a szállásköltség mellett) finom fogalmazva sem tartottam szép dolognak. Azonban mivel más lehetőség nem volt, így ezt kellett tudomásul vennem, megrökönyödésemet látva a hölgy adott egy 50 centest a töltője mellé, amit akárhogy is akartam de nem tudtam visszautasítani, szép gesztus volt tőle. Sikerült két szabad helyet találnom az elosztón, mivel előttem már valaki bedobott a pénznyelőbe egy 50 centest, így töltődött a fotózós és a térképes telefonom is (utóbbi a régi töltővel). Az egészben nem csak a fizetés volt kellemetlen, hanem az időlimit miatti folyamatos ellenőrzése a töltésnek, mivel nem lehet korlátlan ideig bejárni az ebédlőbe, ugyanis 10 órakor bezárt a bazár, amit itt be is tartottak.

15. esti csendélet a Giglachseenél

16. szobám az Ignaz Hüttében

A töltés kérdése után kiültem a kinti padok egyikére, hogy megsüssem a vacsorára szánt szalonnát, közbe a már említett fiatal hölgygel beszélgettem. Heti egy napjuk van átlagosan szabad, amikor nagyjából a szobájuk falát tudják nézegetni, mivel nem nagyon van mit csinálni, említette, hogy egyszer volt lent a városban (gondolom Radstadt-ban vagy Schladming-ban), akkor is rossz időben. Nem is nagyon erőlteti mivel a lejutás hosszadalmas és körülményes, meg is értettem ezt. Durva lehet 3 hónapot távol lenni egyben, mondtam is neki, hogy nekem a pár túranap bőven elég egyszerre. Szerencsés körülmény, hogy legalább tud magyar nyelven társalogni a többiekkel, gyanítom több helyen nincs erre mód.

Mivel csak 3 váltásnyi alsóneműt és zoknit hoztam magammal, a hűvös idő miatt a mosást meg sem kíséreltem.

Bedobtam a kapott 50 centest az elosztó pénznyelőjébe, később még egyet a saját pénztárcámból. A főnökasszonynál érdeklődtem a fürdés kapcsán, először 26 eurót mondott a szállással együtt, de amikor fizettem neki, akkor bemutatva az Alpenverein kártyámat 20 euróra mérséklődött az ár. Mielőtt elmentem a kártyámért fizetés előtt, megnéztem a ház mögötti forrást, ha nem lett volna már hűvös az idő akkor bevállaltam volna a hideg vízben fürdést, de így viszont nem akartam. Csodálkoztam is, hogy a forrásvíz ingyen volt a helyen, javasolni kellett volna a főnökknőnek, hogy ezért is szedjen pénzt...nem tetszett ez a pénzéhes légkör. Értem én, hogy néhány hónap alatt kell összeszedni az egész évre való lóvét, de azért az áramért fizetést 1986 méteres magasságon, annyira nem messze a civilizációtól elég pofátlan dolognak tartom. Oké, a meleg vízért fizetést még megértem, mert ha ez nem lenne akkor hektoliterszámmra menne le a lefolyón a jelentős energiával felmelegített víz. Így viszont ez egy komolyabb szűrő, amit már mindenki lép meg, én eddig bárhol éltem a lehetőséggel ahol volt rá mód. A 20 eurós áron rajtam legalább nem keresett annyit mint azokon akik ettek, ittak itt a konyha jóvoltából. Van olyan hely ahol normális kajára és szállásra szívesen adok akár több pénzt is, de ez a hely nem tartozott ezek közé.

Jócskán esteledni kezdett már amikor fürödni tértem, a fürdőszoba kulcsát külön el kellett kérnem és fürdés után visszajuttatnom a főnöknőnek. A fürdés legalább jó volt, mivel a kis törülközőmet sikerült otthon hagynom így a wc-ből beszerzett papírral törölgettem magamat meg a hajmosással egybekötött fürdés után, hát mit mondjak, elég egyedi élmény volt papírral törölni a hajamat és a egész testemet. Ezek után szépen kivártam még az utoljára bedobott 50 centesem ideje leketyeg, marhára nem tudott érdekelni a főnöknő sóhajtozó tekintete, aki arra várt, hogy végre én és a mellettem lévő kártyázó és beszélgető társaság elhagyja az ebédlőt. ¼ 10 után lejárt a töltési idő, mindkét telefonom feltöltődött, a főnöknőnek odaadtam a hölgy töltőjét, ahogyan ezt előtte meg is beszéltek, majd a kis szobámba vackoltam magam be. A leírt cselekvések kapcsán többször fel és lementem a kis faház lépcsőjén aminek a felső végénél tucatnyi ember aludt, nem tudom mennyire örültek a járkálásomnak, de úgy voltam ezzel, hogy én is akaratlanul is elviselem több ember hülyeségét és sajátosságait ha ilyen helyen vagyok összezárv idegenekkel. A hülyeség elviselésére sajnos ezen a túrán is több szálláshelyen volt lehetőségem. A vékony deszkafalu szobácskába természetesen zárt ajtó mellett is behallatszódtak a kinti forgolódás és horkolás, így csak gyakorlatilag egy lelki megnyugvást jelentett a zárt ajtó, azon nagyjából minden hang beszűrődött. Pár perc után már érezhető volt, hogy ez egy pocsék éjszaka lesz és sajnos úgy is lett.

Korán reggel elkezdődött kint a mocorgás, így már ha aludni nem is, de legalább feküdni még tudtam. 6 óra után felkeltem, majd a reggeli teendők után reggeliztem, töltöttem még egy kicsit a fotózós telefonomat, majd 8 óra előtt útra keltem. Az emberek nagy része is ekkortájt kezdett a benti reggeli utáni ejtőzést követően megindulni, így szerencsésebb lett volna ha előbb indulok, de most már ez a helyzet állt fent. Elnyújtott lejtővel érkeztem meg a Giglachsee végénél lévő almhoz, ahol egy balra a faház előtt egy klasszikus favályús forrás állt. Mivel vízkészleteimet reggel az Ignaz Hütténél a szabadban lévő vízcspnál (ingyen) feltöltöttem, így itt csak pár kortyot ittam a hideg csobogó vízből, majd megindultam a Rotmadlspitzére vezető hosszú emelkedőnek.

17. indulás az Ignaz Hüttétől, a jobbra lévő kis faház emeletén aludtam (jobb oldali kis ablak)
18. tükörkép, avagy a tegnap délután megjárt Akarscharte a képen

Visszafelé nézve a napsütéses időben láttam, hogy vagy 8 ember indult meg ugyanezen az úton mint én. Bízom benne, hogy lekanyarodnak a tó végi almnál, de nem így történt. Mivel már a negyedik idei túrámat tapostam már említésre méltó kondim kezdett kialakulni, így nem is előzőtt be senki a következő csúcsig. Először egy kisebb púpra kellett felkapaszkodni a félkör alakban körben sziklás katlanban, több vízfolyáson átkelve (patakátkelésből legalább van annyi mint a legelőkerítés keresztezésből, így ezeket nem tartom számon, sokszor meg sem említem, mert annyira mindennaposak az Alpokban), majd a soron következő csúcsra indult meg a szerpentine, jócskán emelkedő ösvény. Tele lett az égbolt felhőkkel, majd fél 10-re értem fel a Rotmadlspitze útjelző tábla nélküli, 2453 méteres lapos csúcsára, leültem egy kicsit enni, majd fotózni, ezek után a mögöttem jövő dán (!) fiatal pár is beért, váltottam velük néhány szót, 2 nap volt mire kocsival Schladingba értek Dániából, a kérdésemre, pedig, hogy miért ide jöttek a hegyeket és a szép tájakat válaszolták, ebben egyetértettünk. Tévesen azt hittem, hogy délkelet felé egy tó mellett lévő ház a soron következő ház már a szakaszhatárt jelentő Keinprechtütte, de ebben tévedtem.

- 19. még napos időben felfelé, háttérben a Dachstein hegyei
- 20. a helyenként nem könnyű ösvényen
- 21. Giglachsee, ezúttal más szögből
- 22. Dachstein, a Rotmandlspitze csúcsáról fotózva

Ha már szakaszhatár, akkor következzenek egy kis számmisztika: tegnap Obertaern-Ignaz hütte között 13 km-t tettem meg, azonban a szakaszhatár az innen 7 km-re lévő Keinprechthütte (innen Obertauernig tart a 20 km hosszú 27. szakasz). Mivel tegnap a korán kelés dacára a hosszú utazási idő miatt képtelenség lett volna odáig elérnem, így ma kellett ezt a részt lejárnom, azzal a ténnyel „súlyosbítva”, hogy a következő szakaszhatáron, a Gollinghüttében terveztem megszállni, ami 18 km-es végig magashegyi szintes túrázást jelentett. Az Ignaz hüttéből errefelé elindult tömeg „osztrákosan” csak a következő házig, azaz a Keinprechthüttéig ment (vagy onnan tovább más alternatív célok felé), legalábbis én nem láttam ismerős arcot este egyet sem, mivel én voltam a legelvetemültebb valószínűleg, aki az átlagnál ezúttal is többet ment. Mivel jócskán közeledett a túra elején látott és azóta kibővült tömeg, így megkezdtem lefele utat a hegyről, azonban pár lefele lépés után egy kilátópont és a barátom telefonhívása akasztott meg pár percre (ha elmozdulok nem biztos hogy lett volna térerő), ez alatt beelőzött pár ember. Kőrengetegen vezetett a tovább az út, nem lehetett túl gyorsra venni a tempót, még egy megmaradt hófolton is át kellett kelni. Egy kis emelkedés után átvezetett az ösvény a következő völgybe, ahol már valóban a Keinprechthütte (1872 m) látszódott távolról. Hosszú és fárasztó lefele út (az is tud nem is kicsit fárasztó lenni, nem csak a felfelé) következett a sziklás területől a később füves területen haladó ösvényen értem el a hütte előtti tavacskát, a szemerkélő esőben. A tó előtti saras részen deszka segítette az átjutást, majd egy kis rövid kaptató után értem el a házat fél 12 után két perccel. Az utánam érkezők, köztük a dán páros is, akiknek ez a ház volt a napi túrájuk vége kicsivel több esőt kaptak. Belépve a közös étkező helyiségbe már az Ignaz Hütténél barátságosabb és normálisabb hozzáállás fogadott, a személyzet részéről egy úr (lehet ő volt a főnök) szó nélkül feltette töltyre a telefonomat, pecsételtem, majd kimentem az ajtó elé megmelegíteni a sertéspörkölt konzervemet. Evés után elállt az eső én pedig mosdó meglátogatásával egybekötve szétnéztem a ház körül és a szomszédos kisebb épületnél. Megállapítottam, hogy legalábbis ránézésre ez egy „láger alapú” hütte, azaz jócskán több a közös hálóterem, mint az elszeparált szoba, mondjuk a kisebb épület egyik 3 férőhelyes kis szobácskája rokonszenves volt. Összességében szimpatikusabb volt ez a hely az Ignaz Hütténél.

23. köves terepen tovább, itt nem lehet nagyon sietni
 24. júliusi hó
 25. lent már a Keinprechthütte láthatóvá vált
 26.-27. Keinprechthütte belülről és kívülről, 1872 m

További szemlélődésre nem volt időm és okom sem, megköszönve a töltési lehetőséget fél 1 előtt útra keltem, először keréknyomon, majd ösvényen haladtam tovább az újra szemetelni kezdő esőben. Az ösvény egy V alakot leírva haladt a következő két hegy oldalában, a második hegy oldalában jócskán lehetett növelni a vizesedés érzést, ugyanis az eső miatt az ösvényre lógó gazok és fűvek víztartalmát nagyrészt én töröltem le, volt hogy túrabottal levertem előre a vizet, de ez elég kilátástalan harc volt. Jobbos emelkedő következett, majd a füves út lassan sziklássá vált, az eső lassan elállt, én pedig találkoztam egy idősebb csapat cseh túrázóval akik lefelé haladtak (háta mögött szép kilátással észak felé a völgyre), majd egy ugyancsak cseh, felfelé tartó párral. A soron következő 2237 méteren lévő Trockenbrotschartéra előtt szerpentin és sziklás ösvényen jutottam fel, a nagyjából késél szélességű nyergen hamar átbukva kezdtem meg a lefelé haladást, egy megcsúszással tarkítva. Az időközben újra rákezdett eső ismét elállt, ahogyan haladtam lefelé a következő ház, a Landawirseehtütte irányába, amely 1985 méteren fekszik. Eredeti tervem az volt, hogy a térképen jelölt balos ösvényen megyek tovább a Gollingscharte felé és a Landawirseehtüttebe csak egy oda-vissza kitérőt tetszek a pecsételés miatt. Ennek megfelelően az elágazásnál ledobtam a táskámat és lefelé indultam fűzettel a kezemben. Közben csak kattogott az agyam az elágazásban olvasott gespertről, azaz lezárt tiltott szavon, melyből arra következtettem, hogy az az ösvény le van zárva, valószínűleg nem ok nélkül. Addig-addig gondolkodtam ezen, hogy végül az esőkabátomat ledobva a földre, visszamentem a táskámért és inkább bevállaltam a több szinttel járó (a lezárt ösvény a hegyoldalban kanyargott, amivel legalább 3-400 méter szint spórolható lett volna), de biztonságosabb útvonalat. Felvéve az az esőkabátomat mentem tovább az ösvényen a már látótávolságra lévő Landawirseehtütte felé, ahová 15 óra 40 perc magasságában érkeztem. Útközben elismerésem fejeztem ki a balra terpeszkedő Hochgolling (2862 m) irányába, amelynek eléggé tetszetős hegy kinézete volt. Sajnos az én időmbe már nem fért volna bele egy ekkora kitérő a csúcsra. Belépve a hütte épületébe lecuccoltam az egyik asztalhoz, majd a pulthoz mentem ahol a hölgytől elkértem a pecsétet és feltettem töltőre a telefonomat az egyik konnectorhoz. Bevallom őszintén semmi kedvem nem volt kiülni a vizes padokra, így bent falatoztam egy keveset a saját készletemből. Közben érkezett két lány akik foglalás nélkül jöttek és a pultos hölgy mondta nekik, hogy „läger zwei”, azaz ez is egy „läger alapú” hütte.

28. kilátás észak felé a völgyre

29. Trockenbrotscharte, 2237 m

30. közeledik a Landawirseehtütte

31. elágazás

32. méltóságteljesen magasodik a Hochgolling tömbje, tőle a balra a kis V alakú nyereg a Gollingscharte, oda kellett felküzdenem magam "levezetésekképpen"

33.-34. Landawirseehtütte kívül és belül, 1985 m

Nehezemre esett ülő helyzetemből megmozdulni, de az idő könyörtelenül telt, így visszaadtam a pecsétet, magamhoz vettem a telefonomat és 16:05-kor útnak indultam. A hütte kerítésénél jött egy újabb női túrázó csapat akik szintén itt terveztek megszállni, így 100% hogy itt nem tudtam volna egyedül aludni, tehát látatlanban is jól sakkoztam a szálláshelyekkel. Innen 1830 méterig 150 méter méter szintvesztés következett egy kanyargós keréknyomon, majd azt elhagyva (folytatódott tovább az aktuális völgy kijárata, dél felé) tehenek között ösvényre tértem az ismét kisütő napos időben, izzadta haladtam egyre feljebb a 2326 méteren lévő, már messziről is jól kivehető és felismerhető Gollingscharte felé. A Landawirseehtütte után (melyre és környékére szép kilátás nyílt visszanezve) látványosan lecsökkent a túrázók száma, innentől senkivel nem találkoztam a következő szálláslehetőségig, azaz a Gollingshüttéig. A kanyargós ösvény 2150 méteres magasságnál, azaz szűk 200 méterre a nyeregtől csatlakozott be a lezárt ösvény, melynek oka látótávolságra volt: az elágazás (itt csak hó esetére írt tiltást a tábla) előtt a túloldalon sziklában vezető pár méteres vizes szakasz látszódott, mely még ránézésre is igen veszélyesnek tűnt. Lehet, hogy volt még ezen kívül oka a döntésnek, de nekem ennyi is elég volt, hogy megerősítsem magamban, hogy jól döntöttem az útvonal kapcsán. A nap lassan felhők mögé bújott, majd hamarosan újra esni kezdett, a maradék köves emelkedőn ez nem volt valami vicces dolog, de hát az időjárást nem tudom megváltoztatni, így újra magamra kaptam az esőkabátot. Méteres hómaradványok között vezetett utam, némelyik alatt a 170 centi magassággal is elérttem, télen brutális mennyiségű hó eshet itt. A nyereg előtti utolsó méterek hóban taposva vezettek egyre feljebb, de legalább az eső közben elállt. Negyed 7-re értem fel a Golling-hágóba, amely pár méteres területű volt, amúgy mindkét irányba lejtett és ezzel derékszögben mindkét irány felé emelkedett, tetszett ez a hely. Tőlem jobbra indult a Hochgolling csúcsára vezető út, melyet a az útjelző tábla „Trittsicherheit erforderlich” szavakkal kommentált, azaz lépésbiztonság szükséges. Itt ennyivel el is intézik egy ilyen fekete, azaz a legnehezebb (kék az aszfaltos útnak vagy keréknyomnak felel meg, piros a legtöbb alpesi ösvénynek sok szinttel, a fekete pedig a legnehezebb, még durvább szintű igényes utakat jelöli, efölött már csak a hegymászás van) minősítésű ösvényre való rátérést. Egy ilyen helyen a például Magas-Tátrában már nem biztos hogy engednének bárkit csak úgy felmenni.

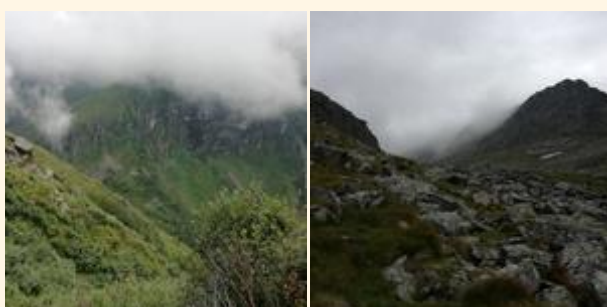
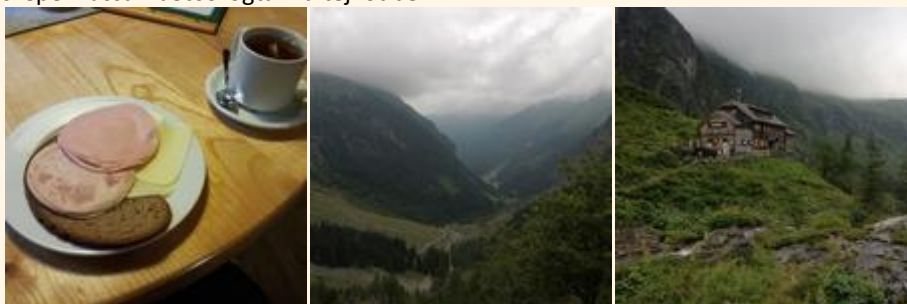
35. útközben visszatekintve, a távolabbi napsugár a Landawirseehüttét és környékét sűti
 36. utolsó küzdelmes méterek havon a Gollingscharte elérése előtt
 37. Gollingscharte, 2326 m
 38. erre kéne elindulni a Hochgolling csúcsa felé, a kihívás hiányára nem lehet panasz
 39. visszanézve ahonnan érkeztem, a Landawirseehütte felé
 40. a tovább vezető út, háttérben a ködös Greifenberggel

Tartottam egy kis kaja és fotószünetet, majd bő negyed óra után lefelé vettem az utat. Több mint egy óras fárasztó ereszkedés következett a kövekkel jócskán teleszórt omladékos lejtőn, mire a következő völgy végébe értem. Szemben szép kilátásban gyönyörködhettem, felismertem a következő nap fő kihívását, a Greifenberg 2618 méteres csúcsát is, amelyen a majdnem egy éves csúcsrekordom megdöntése várt rám másnap. A völgy végében a kisebb patakok által szabdaltságot viszonylag sík területen öröm volt lábaimnak haladni, ennyi összefüggően egyenes terepet Radstadt óta nem láttak már. Szabadon legelésző lovak és egy bővízű patak mellett érkeztem meg a negyed 9 előtt a hegy oldalában fekvő Gollingshüttébe. Szép fekvésű helyen feküdt a ház, egyenesen a kiszélesedő völgy látszódot, jobbra kellett másnap nekiindulnom a meredek ösvényen a Greifenberg felé, balra ugyancsak hegy feküdt, melynek oldalába épült a ház. Belépve a házba egy középkorú hölgy fogadott, persze elsőre itt sem mondták rá, hogy egyedül aludhatok, de pillanatokon belül kiderült, hogy van erre mód, az oda lépő fia ebben határozottan állást tudott foglalni. Az ebédlőben, a Hüttenbuch (ide kell(ene) hivatalosan beírni, hogy ki mikor érkezett és indul másnap és hova megy, ez az alapja annak ha valaki bajba kerül, ez alapján kezdik el keresni) mellett elhelyezett pecséttel nyomtam a füzetembe, közben pár szót váltottam az engem kérdező emberekkel. Az egész szálláson és az ebédlőben sem voltak sokan szerencsére, ennek is köszönhető, hogy a 16 férőhelyes emeletes ágyas szobában egyedül tudtam aludni, ahová a srác a pecsételést követően fel is kísért. Kértem és kaptam törülközőt is. Alpenverein kártyával az alvás 9 euró (!) volt, reggelit is kértem, így 20 eurót fizettem összesen a fürdéssel együtt, ezt kis is fizettem rögtön. A szobában volt konnektor is (luxuskörülmények az Ignaz Hüttéhez képest!), a telefonjaimat rendben fel is tudtam tölteni reggelre. Ezek után kimentem a ház előtti asztalhoz és megsütöttem a maradék szalonnámat, a levágott darabok egy része a háznál lévő és a bejáratnál tanyázó macskánál landolt. Jókedvűen vacsoráztam, örültem, hogy végre normális helyen aludtam. Cipőimet a cipős szobában lévő jól működő fűtőszálakra helyeztem, kézzel kimosott alsónadrágom és zoknim is oda került, rendben meg is száradtak reggelre többnyire. Ritka az is, hogy ezek a fűtőszálak rendben működnek. A fürdés viszont nem volt egy sikertörténet, mire sikerült meleg vizet csiholnom a csapból, a rendelkezésre álló időkeretből már egy perc el is telt és a csordogáló meleg víz sem volt annyira meleg, mint amennyit számomra a komfortos lenne, de legalább nem volt hideg. Fürdés után a kiválasztott ágyon elhelyezkedtem, majd egész jó alvás következett reggel 6-ig.

41. lefelé vezető ösvény, ez sem egy kapkodós terep
42. lovak között halad az ösvény a völgyben
43. völgy vége és a Hochgolling hátulról
44. érkezés a Gollinghüttébe
45. esti szálláshelyem

Már jócskán világosodott amikor felkeltem, a reggeli elfogyasztása (ezúttal is barna kenyér volt a reggelihez, többszori nekifutásra sem találtam finomabbnak, de azért legyűrtem belőle annyit, hogy ne éhesen induljak) és a cuccaim összeszedése után a borongós és kissé ködös időben nekiindultam a mai napra szánt 2 szakasznak fél 8-kor. Nem voltam ezzel egyedül aki nekivágott a patak átkelése utáni már megkezdődő 3 km hosszú emelkedőnek, melynek végén 1657 méterről jut fel az ember a 2618 méteres Greifenberg-re. Hamar kiderült, hogy túltöltöttem magam, így nem sokkal később átvettem a hosszú nadrágomat rövidre és így folytattam tovább a mászást felfelé. Nem tartozott a legkönnyebbek közé az útvonal, jó pár helyen kellett odafigyelni a lépésre, cserébe kilátás és a közelben lévő kis vízesés kárpótolt a verejtékért. Egy óra alatt tettem meg nagyjából 400 méter szintet, örültem ennek a teljesítménynek. Hamarosan egy már csak füves és sziklás, védtelenebb szakaszra értem és megkezdődött egy sziklás ösvényen a haladás a hegy belseje felé, közben szépen lassan becsorogtam a tejködbbe.

46. reggeli
47. kilátás észak felé a Gollinghütte teraszáról, errefelé haladva van tömegközlekedési kiszállási lehetőség, de csak július végétől, ez több helyen is adott a túrán

48. indulás után visszanézve a hátra...

49. később már egyre zsugorodó pontként volt látható, ahogyan egyre feljebb mentem

50. tejköd betöltése folyamatban

Utolértem egy családot, pár szót váltottam a családfővel, akinek a telefonját látva rákérdeztem milyen térképet használ, mert elég szimpatikusnak és informatívnak tűnt: az Apemap nevű fizetős alkalmazást használta. Sziklák között vezetett egyre feljebb az út, majd egy jobbos kanyarnál egy kis tónál haladtam el, a tó sarkától nem messze pedig egy balos kanyar következett, ez volt a Greifenbergsattel (2449 m) és az itt elterülő Sattelsee pedig a környék legmagasabban fekvő tava. Itt olyan erős szél fújt, hogy szinte mindent fel kellett vennem hirtelen: kabát, esőnadrág, esőkabát, kesztyű. Nem sokkal magasabban már minden lépés rekordnak számított, ugyanis a tavaly nyári Magas-tátrai Tengerszem csúcs 2500 méteres magassága volt eddig az első helyen nálam, most viszont ezt jócskán 100 méterrel szárnyaltam túl, amikor 10:20 környékén felértem a Greifenberg csúcskeresztjéhez. Tejköd körbe, kilátás semmi. Voltak fent páran, csináltattam magamról képeket és úgy emlékszem írtam a csúcskönyvbe is. Elfogyasztottam a „csúcs csokit”, majd lefelé indultam, de az ellenkező irányból pont érkeztek többen, így megvártam még felérnek, nem volt túl sok hely össze-vissza manőverezni. A csapat élén lévő kalapos srác, aki nem volt sokkal idősebb nálam, csak a szakála öregített az összképen „Berg Heil!” szavak kíséretében nyújtotta a jobb kezét, ezek után a többieknek is hasonlóan köszönt a csúcson. Ausztriában ez egy szokás, amit most láttam ekkor először, de volt még máskor is példa hasonlóra. Óvatosan haladtam lefelé a jócskán lejtő ösvényen, mögöttem egy idősebb pár haladt, volt pár helyen drótsodrony is kapaszkodónak. Kisvártatva egy régebbi típusú útjelző táblával felszerelt elágazáshoz értem, itt tér vissza az az út amely a csúcs érintése nélkül a Greifenbergsattel-nél ágazott ki, nem tűnt egy egyszerű útnak ránézésre sem, sokkal jobban jártam a csúccsal. A köd nem akart oszladozni amikor a továbbra is sziklás ösvényen folytattam lefelé az utamat, közben hagytam, hogy a pár megelőzzön, nem szeretem ha egymáshoz túl közel vannak az emberek a túrán, vagy én sietek akkor, vagy hagyom hogy beelőzzenek. Szikláról sziklára lépkedős rész következett, majd nem sokkal később elértem a Klafferessel nevű területet, amely az eddigiekhez viszonyítva egy síkabb rész, tele kisebb és nagyobb tengerszemekkel, közülük is kiemelkedik az Oberer Klaffersee. Sajnos ezt a területen is tejködben sikerült keresztülszelnem, így a látványnak csak minimális morzsácskái jutottak számomra. Remélem majd Sétálós jobb időben jár erre és legalább ő szebb képeket tud majd csinálni. Ennek a helyzetnek is volt előnye, legalább gyorsabban tudtam haladni a kevesebb fotózás miatt.

51. Greifenberg, 2618 m, csúcskereszt

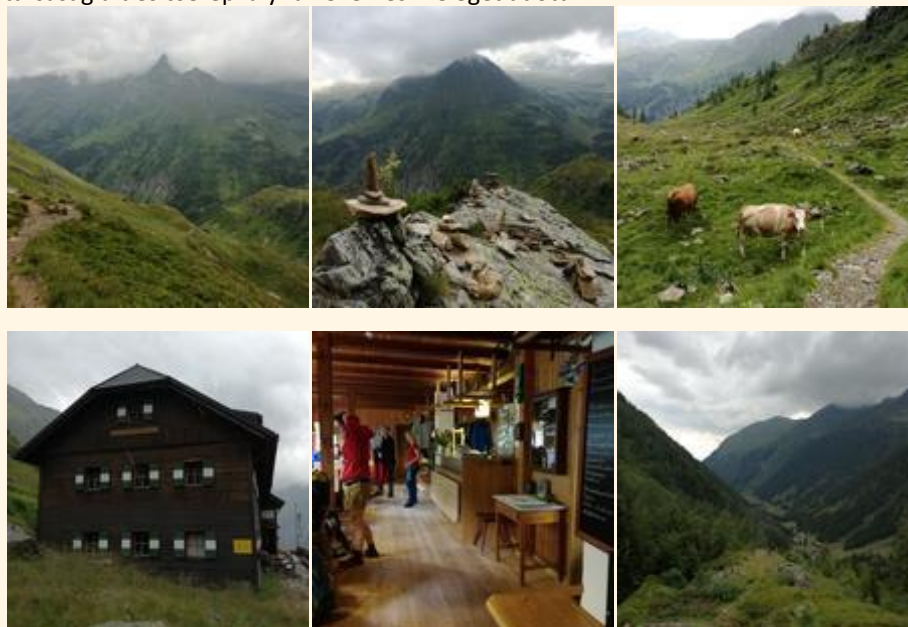
52. lefelé a köves ösvényen

53. misztikus sziklák

54. Klafferessel egyik tava, ebből a helyszínből látvány tekintetében többet is ki lehetett volna hozni köd nélkül

Kecskek szomszédságában értem el a fennsík-szerűséget lezáró Obere Klafferschartét, majd innen indult meg a hosszú lejtő, mely a Preintalerhüttéig tartott. Lefelé indulva a lejtőn hamarosan levettem a kabátomat és kigyalogoltam a ködből is, innentől már a borús, de legalább kilátásokban bővelkedő túrázásé volt a főszerep. A sziklás ösvény is füves területeken haladó földes ösvényre szelődött amikor elértem egy patak hídját tehenek társaságában 1800 méteren (itt találkoztam rövid időn belül egy második, személyhez fűződő emléktáblával, nem veszélytelenek ezek a hegyek). Innen megmondom őszintén azt hittem közelebb lesz a hütte, de még jó

20-25 perces intenzívebb gyaloglás után értem csak a kezdődő záporban, a Preintalerhüttét és a vele szomszédos Waldhornalm faházát. A hüttébe behúzódva az ebédlőbe szinte az összes asztalnál több fős társaság ült és cserépkálya kellemes meleget adott.

55. "kiúszva" a ködből

56. kilátás kis kőbabákkal

57. múúú, avagy tehenek mellett vezet az út

58. Preintalerhütte, érkezés esőben, 1657 m

59. belső enteriőr

60. kilátás észak felé, az aktuális völgy felé

A kálya melegét ki is használtam, hogy a még kissé nyirkos alsónadrágomat és a sapkámat rátettem száradni diszkrét helyre, majd leültem pecsételni. Ezek után próbáltam megtudni a soron következő, Breitlahnhütte telefonszámát, de a nap hátralévő részében sem sikerült őket az általam a neten keresett, meg az itt kapott számon sem utolérni (mint kiderült nincs téreőr ott). Mivel az eső közben elállt kimentem a bejárat előtti padhoz megmelegíteni az újfent sertéspörkölt konzervből álló menüt, melyet extrudált kenyérral fogyasztottam el. 15 órakor indultam újra utamra a hátralévő 12 km-re, ami önmagában nem egy nagy táv, de ez alatt 1657 méterről fel kellett másznom 2488-ra, majd onnan 1070-re le. Erősen kétséges volt már ekkor is, hogy még világosan érek a napi úticélmomhoz, a Breitlahnhüttéhez, de reménykedtem benne, bár szemből az igazolófüzet 7 és $\frac{3}{4}$ óra szintidőt írt, de ugye majdnem 600 méterrel magasabban voltam, még így is kalkuláltam egy bő 6 órás úttal. A Waldhornalm faháza mellett áthaladva (lágér alapú szálláshely) átkeltem a völgyben csordogáló patakon, majd meredek emelkedő következett az ösvényben, amely elég sokáig kitartott a soron következő hegy oldalában. Útközben egy középkorú pár jött velem szemben, érdeklődtem náluk a Breitlahnhütte kapcsán, azt mondták, hogy egy kis szálláshely, azaz több kisebb épületből áll. Elismerésüket fejezték ki a túráim és ambícióim kapcsán (ezt több helyen és több embertől is megkaptam az útjaim során, jól esnek ezek a pozitív visszacsatolások), majd elköszöntünk. Később a terep egyre inkább sziklássá vált, az előttem lévő aktuális púpra mindig azt hittem, hogy már „na ez lesz az” de mindig jött egy újabb a végtelenített emelkedőn. Bőven 2000 méter felett jártam amikor az apuka akivel és családjával a Greifenbergsattel előtt találkoztam beelőzött, mondta, hogy egyedül még csinál egy kis levezetést a közelben lévő 2747 méteres Hochwildstelle csúcsra, majd estére tér vissza a Preintalerhüttébe a többiekhez. Elcsodálkoztam az ilyen mértékű kondin, nem sokkal később már messze előttem járt. Én már a fáradság ezen pontján nem törtem csúcssebességre, egyre gyakrabban álltam meg körbenézni a tájképet, hátam mögött a Greifenberg csúcsa makacsan megtartotta ködsapkáját jó darabig. Szépen mutatott a lábánál elterülő tó, egy másik testvére mellett én is elhaladtam utam során: a hórétég a szélén még részben egyben volt és mindez július közepén! Hamarosan hó is vegyült a sziklás terepbe, a kilátás egyre kiterjedtebb és szebb lett, amikor is nagy nehezen $\frac{3}{4}$ 6-ra a 2488 méteren lévő Wildlochschartéra felértem, itt van az elágazás a már említett Hochwildstelle felé. A következő hegycsoportba vezető Trattenscharte már látótávolságra volt (megjegyzem egy helyszín neve sem volt kiírva, de eléggé adta magát, hogy hol vagyok), a távoli borús hegyek és a közeli megmaradt hómezők elég misztikus képet alkottak, a nyergen túli hegyek látványa egy másik világ kapujának is beillett volna.

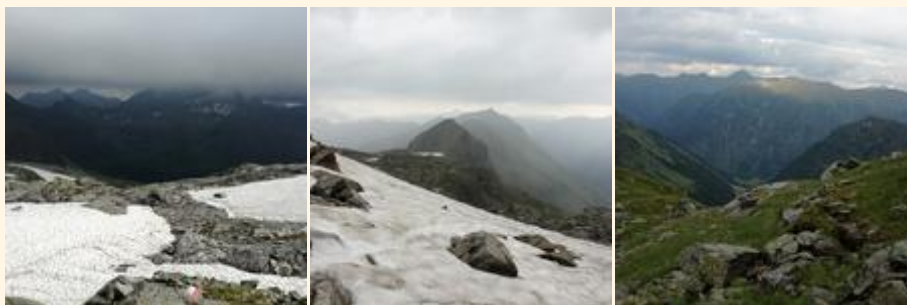
61. Preintalerhüttét elhagyva

62. már jócskán messzebb járva távolról látszik a Hochwildstelle csúcsa, erre már sem erő, sem idő, sem akarat nem lett volna

63. hátranézve: a Greinfenberg csúcsa még mindig ködben, alatta szép a két hegyi tó

64. kedvenc képem a túrától: Trattenscharte a Wildlochschartéról fotózva, avagy egy másik világ kapuja

Nehezen követhető, helyenként hóban vezető úton értem a Trattenschartét, innen kezdtem meg az araszolást lefelé a hóban. Talán 20-30 méter szintet veszthettem amikor hirtelen egy-egy ködfoltnak látszó esőfelhő együttesből hirtelen nem csekély módon leszakadt az ég. Mire felkaptam az esőkabátomat, rácincáltam az esővédőt a zsákra már jócskán kibontakozott az eső. A hóra leeső esőcseppek sokasága olyan hangot adott mintha egy konyhában több lángon húst sütnének. Vigyázva és lassan haladtam az alig kivehető nyomokat követve, de egyszer mégis sikerült elborulnom, a térképnézegetésre használt régi telefonom pár métert szánkázott lefele a hóban, szerencsére baja nem lett. Nagy nehezen elértem a hómentes ösvényt, tempósan haladtam amennyire csak tudtam. A környezet amúgy szép volt több, több kisebb tó mellett mentem el (kicsivel távolabb egy kis fa bódé látszott, mint utólag kiderült Sétálós itt bivakolt szűk egy évvel ezelőtt), de nem álltam meg nézelődni, a felfelé menet így is több időt emésztett fel mint szerettem volna. Nagy nehezen elállt az eső, rövidnadrágom is megszáradt, a cipőm azonban menthetetlenül átázott és így is maradt már mára. Füves, helyenként kisebb sziklás területeken haladt a túra ezután, nem mondom hogy a kedvenc részem volt, egy helyen pl meg is csúsztam a hegyoldalban, a bal kezemben lévő túrabot vége ferdén meg is hajolt és csak részben tudtam visszaegyenésíteni a helyszínen. Bal kéz felé amúgy egy völgy és annak vége látszott, távolabb pedig az aszfaltos út ami mellett a Breitlahnhütte feküdt, mögötte pedig továbbra is hegyek. Gondolkoztam, hogy le kéne itt menni és felülről megközelíteni a hüttét, de nem láttam alkalmas lefelé vezető utat, toronyírányt menni a vizes fűbe pedig elég veszélyes lett volna lefelé (a tavaly szeptember végi Geierkogel élményt nem kívántam szándékosan megismételni).

65. Trattenscharténál

66. zuhé közeleg...

67. eső utáni tájkép

68. az oldalirányú völgy végénél már láthatóvá vált az aszfaltút, de nem erre kellett továbbmennem

Így folytattam az utamat a hegyoldalakban kanyargó ösvényen egészen egy kis nyeregig, ahová 19:50 körül érkeztem, ekkor már látszott, hogy világosban nem érek a szállásra. Itt átbukva (a nyeregnél lévő sziklában voltak üregek melyeket a legelésző tehenek és kecskék menedékek használtak patanyomaik alapján) megkezdtem a durvább ereszkedést lefelé. Helyenként saras ösvényen mentem viszonylag csekély lejtéssel eleinte, majd egy jobbos kanyarnál jobban megindult az ösvény lefelé a legelő közepén, a legelő alján pedig vizenyős környezetben egy zárva tartó faházat (pásztor szállás lehet) találtam, itt értem el az erdőhatárt. Erdőben, majd később réteken át értem el egy házcsoporthoz, majd innentől keréknymon haladtam egyre lejjebb. Nagyon kevés fény volt már amikor az egyik hajtúkanyarban észrevettem a lejjebb és kicsivel távolabb lévő fényeket a Breitlahnhütténél. Megkönnyebbültem, hogy van valaki a helyen, elvégre ugye eddig 0 információ volt róla. Sietve tettem meg a keréknymon az utolsó pár száz métert, megjegyzem nem a kijelölt jelzett útvonalon, de nem akartam már lámpázgatni, annyi fény pedig pont volt, hogy a hosszabb, de jobban járható úton ne kelljen előszedni fényforrást. Az aszfaltos útra rátérés előtt pedig egy kis „poén” várt rám, azaz a völgyi patakon híd nélkül kellett a bő 1,5-2 méter széles vízfolyáson átkelnem...fogtam magam és beleugorok a vízbe, mivel csurom víz volt az eső miatt a cipőm, így nem volt veszítenivalóm. Ha nem lett volna vizes a cipőm akkor morcosabb lettem volna ennél a pontnál, valószínűleg mezítláb keltem volna át. Rátérve az aszfaltos útra lépteimet tovább szaporozva, tőlem jobbra a fűben pihenő tehenek társaságában érkeztem meg 21 óra 52 perckor a Breitlahnhütte központi épületének ajtajához. Gyorsan végiggondolva egy túrára sem emlékszem, ahol ilyen későn értem volna a célhoz, de a 2 „anspruchsvolle” azaz igényes alpesi szakasz nem kis kihívás jelentett és úgy érzem nem is tökölttem sehol sem feleslegesen. Benyitva az ajtón egy asztalnál 3 söröző vadászt találtam akik egy lánnyal beszélgettek, aki a szállás és vendéglátóhely személyzetéhez tartozott. Kicsit megfordítva a dolgot azért számukra vicces lehetett, hogy este 10-kor belép egy magyar túrázó azaz „ungarischer wanderer” és szállást szeretne kapni, valamint cipőt szárítani, meleg vízben fürödni. A sorrend is valami hasonló volt, egy 10 férőhelyes emeletes ágyas szobába vezetett a lány, egy éjszaka reggelivel 20 euróba került, abban már nem vagyok biztos, hogy az alpenverein kártyát azon az estén szóba hoztam-e, de mivel reális volt az ár, így nem is volt ezzel gond, ha mégsem. A cipőmet a konyhában lévő nagy kályha szerűség egyik rekeszébe tudtam betenni, reggelre úgy ahogy megszáradt. Törülközőt is kaptam. A lány segítségével kaptam töltőt is rendes telefonom töltésére, a régivel a térképnézegetős telefont töltöttem, azt ott is hagytam a konyhánál, a sajátomat pedig éjszakára magamhoz vettem (akkumulátornak nem tesz jót ha egész éjszaka rajta van hagyva a töltőn). A cipőszárítás mellékhatásaként az épület és a faház közötti leszórt murvás úton a másnapi indulásomig többször is végig kellett mezítláb gyalogolnom (papucsot nem tudtak adni kölcsön), ami azért feledhető élmény volt. Szerencsére a 3. épületben található fürdőszobában rendesen és időlimit nélkül meg tudtam fürödni meleg vízben, majd az 5 egymás mellé tett emeletes ágy egyik középső helyén bevackolva magam, 23 óra előtt magamra húztam a dupla takarót (kellett is, mert fűtés az nem volt) és elaludtam.

69. esteledik a hegyekben

70. hangulatos házikó lefelé menet, a környéke a cipőm víztartalmának újabb frissítésére szolgált

71. erősen fényhiányos képen az utolsó érintett házak a hütte előtt

72. Breitlahnhüttébeli szállásom, otthonosan "belakva"

Az éjszaka közepén, fél 3 előtt pár perccel fényekre és zajra ébredtem, kinéztem az ablakon és egy nagy teherautó fordult éppen az udvarban, annak a fényeit láttam. Nem kis csodálkozásomra 1-2 perc múlva valaki be akart nyitni a szobába és mivel a kilincsre akasztott táskám a földre leesett (szétterítettem a cuccaimat a szobába, mivel nem akartam az Trattenscharte alatti elázás következményeit másnap is viselni, azaz a vizes táskát), ezért biztos, hogy nem álmodtam. Kinéztem az ajtón, a lányt láttam egyedül az udvaron a wc-re bemenni (reggel meg is kérdeztem őt, de nem tudta megmondani, hogy ki és miért akart volna benyitni), mást nem láttam. Még azt tartom elképzelhetőnek, hogy a velem egy időben egy másik szobában megszállt 3 tagú család egyik tagja nézte be álmosan az ajtót. Visszafeküdtem, de mivel nem volt melegem, nehezen ment a visszaalvás. 7 órára húztam ébresztőt, nem kellett sietnem az indulással, erre a napra a Rudolf-Schober hüttéig tartó 19 km-es táv volt előirányozva, de már szintben már kevésbé volt durva mint a tegnapi nap. Reggeli fürdőszoba látogatás után pecsételtem az elég rossz állapotú Zentralos pecséttel, majd reggeliztem, majd fizettem. Hamarosan összeszedtem a cuccaimat és 10 óra környékén pár fotó készítése után elindultam.

73. pecsételés a nem túl jó állapotú, de legalább Zentralos pecséttel

74. idillikus kép a Breitlahnhüttéről, akár egy prospektus borítóképének is beillene

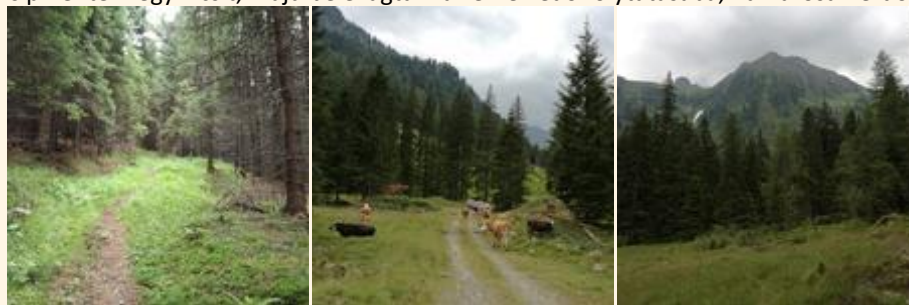
Értetlenkedve néztem a ház kis bekötőútjánál kirakott útjelző táblák egyikén a Preintalerhütte felé az 5 és fél órás szintidő jelölést, ami táv a füzet szerint is 7 és $\frac{3}{4}$ óra és akkor még egy haladós tempóval számoltunk az 1400 méter szinttel együtt. Az útba eső első nyeregbe, a Rantentörl-re 3 órát írt, ezt nagyjából sikerült betartani, ugyanis 3,5 óra alatt értem fel. Kiléptem az előző este már sötétben megismert aszfaltos útra, innen indult először déli irány felé a túra. Megnéztem egy kis kitérővel a tegnapi esti lábmosásom helyszínét, világosan sem látszott semmilyen száraz lábbal történő átkelési lehetőség. Tovább haladva az aszfaltúton az eső erőlködött egy kicsit, szerencsére sok látszatja nem volt. Nem sokáig haladtam az aszfalton, ugyanis a Grafenalm házainál egy balos letéréssel indult meg a felfelé menetel, rossz minőségű úton/ösvényen értem el egy erdőn darabon keresztül egy felfelé vezető jól járható keréknyomot, mondtam is, hogy jobban jártam volna ha ezen megyek fel. Mivel nem volt hová sietnem, így meg is pihentem a következő kanyarnál, néztem lejjebb

egy úton haladó traktort. A Breitlahnhütte helyett ezen a részen is lett volna egy szálláslehetőség tegnap, B tervnek. Továbbindulva nem sokat mentem felfelé a köves úton egy vadászlesen ültem le, fotóztam a szép kilátásban lévő Fekete-tavat/Schwarzensee-t és környékét.

- 75. irány a hegyek!
- 76. tegnap esti lábmossó nappal
- 77. pislákoló napsütés
- 78. Schwarzensee és környéke

Ennél a pontnál már kicsit noszogattam magam, mondván, hogy időre nem kell érnem sehova, de azért ennél komolyabb tempóra van szükség. Nem sokkal később a keréknymról hangulatos, főképpen fenyvesben vezető ösvényre tértem rá, szép volt a fék között gyalogolni. Bő negyed órás út után érkeztem egy házhoz és melléképületeihez, ahol egy csordogáló forrás fogadott, mivel emelkedőn haladtam eddig, örültem a frissítő víznek (vályúban sörök hűltek). A háznál nem volt életnek jele, valószínűleg hétvégi házként funkcionál. Kíváncsiságból körbenéztem, még szabadon lévő sörökre is bukkantam, ezt Magyarországon biztos nem lenne jó ötlet hozzáférhető helyen tartani. Ismét vállamra kapva a táskát folytattam az utat, ezúttal újra keréknymon mentem tovább, majd egy balos elágazásnál tehén mellett elhaladva törtem tovább déli irányban. Egy patak völgyében haladtam, többször keresztezve az úton amely már ismét ösvénnyé vált. Tetszett ez a terület, mely a térkép szerint Innere Neualm névre hallgatott. Két félbevágott fatörzsből készült ülőalkalmatosságon foglaltam helyet, a környéke nem szenvedett hiány hangyákból, 2-3 hangyavárat láttam a közelben. Pihenés után vágtam neki a komolyabb emelkedőnek, előtte a Predigtstuhl 2543 méteres csúcsára ágazott ki egy jelzett (mapy.cz szerint jelzetlen) ösvény. Sok-sok patakátkelésben bővelkedő emelkedő következett a Neualmbach nevű patak vízgyűjtő területén. Visszafelé nézve egy-egy ponton szép kilátás nyílt az erdőre és a határoló hegyoldalakra. Egy vízenyős réten áthaladva 1740 méteres magasságnál meglepő módon egy bivakházba futottam bele: deszkából eszkábált fekvőalkalmatosság, két szék egy kis asztallal, valamint egy kályha volt a felszereltség. Itt is pihentem egy kicsit, majd belevágtam az emelkedő folytatásába, hamarosan erdőhatár fölé értem.

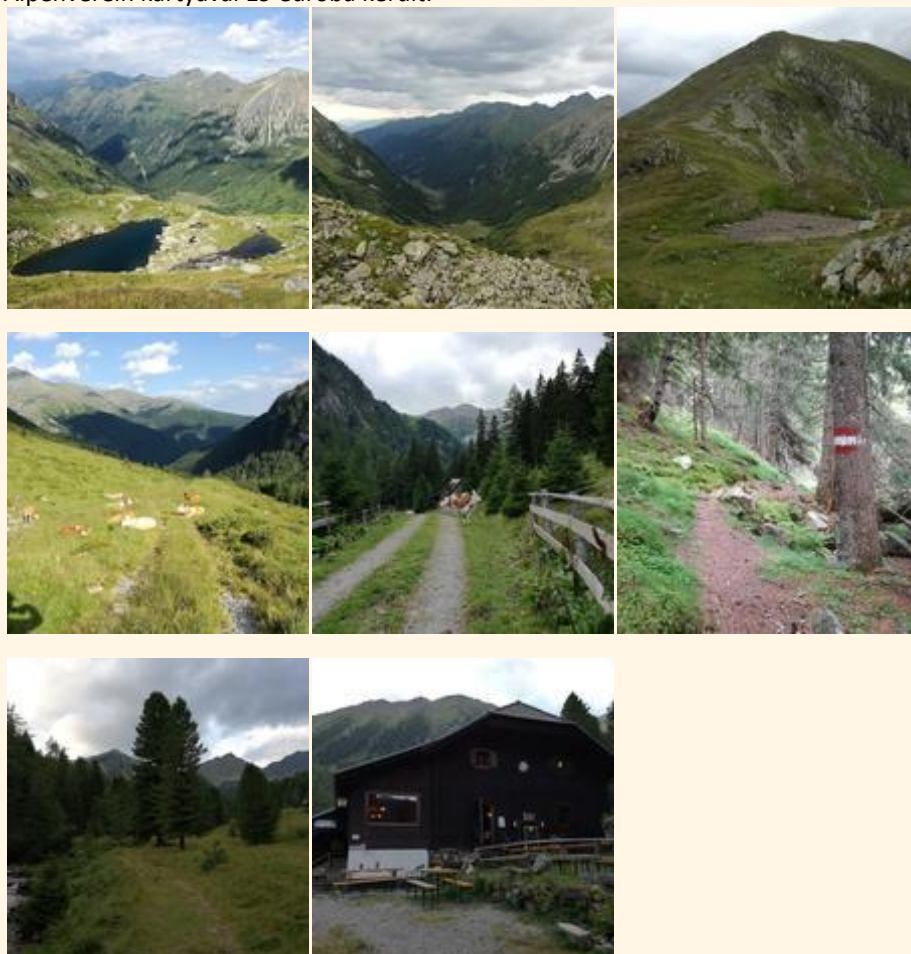
- 79. kellemes fenyvesben vezető ösvény
- 80. ismét tehének között vezetett az utam
- 81. fenyves folytatódik
- 82. visszanézve a völgyre ahol eddig haladtam
- 83.-84. bivakház 1740 méteren belülről-kívülről

Egy hegyi tóból eredő patak közelében, majd két kőbaba mellett elhaladva kezdtem meg, majd küzdöttem le a Rantentörlig tartó emelkedőt. A 2166 méteren lévő Rantentörl-nél erős szél fújt, kicsit fel is kellett öltöznöm. Itt legalább már a napi úticélmom a Rudolf-Schober hütte is fel volt tüntetve a táblán, igaz, időadat nélkül, de legalább már érezhető volt a haladás. Persze pár lépés után ahogyan ez lenni szokott a szél alább hagyott, mivel a szél a két/több hegycsoport legkisebb ellenállású részén (nyereg, csúcs) a legerősebb általában. Előttem a magam mögött tájhoz hasonló kép fogadott: füves terep, majd erdő valamint hegyi tó és utána egy hosszú völgy kezdete. Én azonban a tőlem balkézre lévő hegy oldalában haladtam tovább. Térerő nem sok volt, barátnőmmel egy rövid telefonhívást tudtam csak váltani. Kezdtől kisütni a nap, érezhetően kezdett melegedni az idő. Balról a Predigtstuhl irányából közel tucatnyi embert láttam leereszkedni az út felé amin haladtam, de nem sokkal később visszanézve már egyikőjüket sem láttam, vagy pont betakart valami tereptárgy, vagy még lejjebb ereszkedtek. Ismét sziklás rész következett, az első nagyobbacska hegyi tónál lecuccoltam és megsütve a magammal hozott kolbászt megebédeltem. Régi elképzelésem volt egy hegyi tó mellett zavartalanul étkezni, ez most sikerült. Zárójelben jegyzem meg, hogy nem azért akartam a tó mellett enni, hogy utána annak vizével mosogassak el, hanem a hangulata miatt. Mire újra elindultam már 14:50-re járt az idő, én pedig egy következő tó alatti útjelző tábla után elvesztettem az utat, nem kevés időbe és energiába került mire a kövekkel sűrűn „teledobált” területen megtaláltam a helyes utat az U alakú katlanban. Szuszogató emelkedő vezetett fel a túra legmagasabb pontjára a 2274 méteren lévő Hintarkarschartéra. A Predigtstuhl-ra vezető fekete besorolású ösvény innen indul felfelé, itt legalább már a napi úticélmom a Rudolf-Schober-Hütte is fel volt tüntetve, igaz, időadat nélkül, de legalább már érezhető volt a haladás. A kis nyereg szinte azonnal átbukott a túloldalra, ahol szép hegyeket láttam a háttérben a közelben kisebb hegyi tavakat, rengeteg követ és néhány hómaradványt.

- 85. visszatekintve a Breitlahnhütte felé
- 86. Rantentörl, 2166 m
- 87. a következő völgy látványa jobb kézre, azaz dél felé
- 88. ebéd egy hegyi tavacska partján
- 89. kőrengeteg a Hintarkarscharte előtt

Főképpen borult, kisebb mértékben napsütéses pillanatok váltották egymást ami közben leereszkedtem a tőlem jobbra lévő hegy oldalához (térképen Speikleiten nevű terület túloldala), hogy innentől a füves ösvényen azon haladjak tovább, közben lassacskán bal kéz felől egy újabb völgy kezdett bekapcsolódni a tájba. Az északkeleti irány felől az új völgy mentén szép kilátás nyílt a távoli hegyekre. Ilyen kilátások mellett érkeztem meg a kiszáradt hegyi tónál lévő Hubenbauertörl-höz (2051 m), a nyeregnél lévő útjelző táblák alatti doboz pecsétet, valamint egy „csúcskönyvet” rejtett, melyben Sétálás beírására is rábukkantam. Ücsörögtem egy kicsit, majd tudomásul véve a tényt, hogy 100 méter szintet leszámítva már csak lefelé kell mennem indultam meg a szintvesztésbe. A nyereg alatt pár lépéssel egy itt, vagy a közelben elhunyt ember emlékműve állt. Szemben a távolban már azt hittem az esti szálláshelyemet látom, de szerencsére jó irányban tévedtem, ugyanis az a hely lényegesen messzebb volt a napi úticéltól. Az ismét kisütő napon, legelőkön és tehenek mellett értem el aktuális almhoz (azaz alpesi rétre) vezető keréknyomot, részben ezen, illetve ennek kanyarjait levágó ösvényen haladtam egyre lejjebb a következő alm-ig, ahol a tehenek között nekem kellett nyitnom és zárnom az egy-egy kaput. Ez még számtalanszor fog megisméltódni a túrán (ahogyan eddig is sokszor volt), legtöbbször villanypásztorok átjárási lehetőségeinél. Szép környezetben haladtam tovább, majd egy elágazásnál balra tértem, utána pár lépés után le a keréknyomról az erdőbe, hozzáfogtam a maradék 100 méter szint leküzdéséhez, de a hütte előtti kaptatót leszámítva elég jól el volt osztva a szint, nem volt nagyon érezhető az emelkedő. Főképpen fenyvesekben vezetett az utam, egy ponton a fák között rá lehetett látni a viszonylag közel fekvő Etrachsee nevű tóra, amelyen éppen motorcsónakozott valaki. A fenyvesben vezető ösvény hamarosan patak közelébe került át, majd jobb kéz felől házak látszódtak (gondoltam ha a Rudolf hütte nem megfelelő, akkor itt próbálkozok aludni), majd a már említett kaptató után $\frac{3}{4}$ 8 előtt pár perccel érkeztem meg az 1667 méteren lévő Rudolf-Schober-Hüttéhez. Zsivaj nem hallatszódt ki a házból, ebből arra következtettem, hogy nincsenek sokan, ez már jó jel volt. Csináltam pár képet majd beléptem a házba, egy kutya, majd személyesen a főnök, Markus fogadott. Rajta kívül egy konyhai kisegítő volt még a házban. Markus barátságosan invitált beljebb, pár szót beszélgettünk, pecsételtem, majd megmutatta a szobámat. A szállás Alpenverein kártyával 19 euróba került.

91. Hinterkarschartéről lefelé jövet kisütött a nap, magával ragadó alpesi tájjal

92. újabb oldalirányú völgy, ezúttal balról, azaz északi irányból
 93. Hubenbauertörl a kiszáradt tó medrével
 94. újra a tehenek között...
 95. ...már hiányoztatok, viszont a táj ismét ott van a toponon
 96. fenyvesben vezet ismét a Zentral ösvénye
 97. közeleg a Rudolf Hütte
 98. Rudolf-Schober-Hütte, 1667 m, volt esély a nyugis estére, de ez sajnos nem infrastrukturális hiányosságok miatt hiúsult meg...többet vártam ettől a helytől

Üröm az örömben, hogy a nagy boiler nem volt felfűtve, így csak hideg vízben tudtam volna fürödni. 2 euró ellenében este 8 után lett bekapcsolva, Markus azt mondta, hogy 2 óra alatt felfűt, így este 10-ig mindenképpen fent kellett lennem, a másnapi 6 órás keléssel még nem volt olyan vészes terv. 20 óra magasságában betoppant egy több fős társaság, persze rögtön kérdezgettek engem is, hogy mi járatban vagyok erre. Hamarosan előkerültek a sörök is, a társaság hangadója meghívott egy sörre, majd később egy felesre is, nem lehetett visszautasítani az ajánlatot, pénzt nem fogadott el később érte. Az egész társaság Markussal, a konyhai dolgozóval és velem a társasággal együtt leültünk az asztalhoz. Angolul, de legfőképpen németül ment a társalgás. Közben kivonultam megmelegíteni a sertéspörkölt konzervet az udvarra, a naplemente környéki időben. Étkezés után visszatértem az asztal mellé, az esti fürdésig igazából nem volt dolgom. A szobában a gyér világítás mellett olvasgatni nem nagyon lehetett, meg a hangok amúgy is felszűrődtek volna. A társaság másnap reggel a környékbeli Wildenkarseehez ment úszni, ezen azért meglepődtem, mert ezek a tavak szépek ugyan, de nem valami meleg. A társaság hangadója mondta is, hogy nem egy könnyű, de bírják, majd hüvelyk és mutatóujjával egy kicsit mutatva szemléltette mennyire megy össze a lába között található szerv a hideg víz hatására. Később két hölgy csatlakozott a társasághoz, egyikőjük a Németországból a Rudolf Hüttébe dolgozni érkezett Ina éppen mellém ült le, beszélgetni kezdtünk. Érdekesnek találtam, hogy Münchenből pont ide jött dolgozni, de előző irodai munkája mellett valahol megértettem a döntését. Szűk egy évvel ezelőtt az Edelrautehüttében is találkoztam egy Edit nevű német lánnyal, ő tanulmányai mellett ment oda dolgozni. Szóba hoztam, hogy mit tudnak a Sölktal-ról a völgybe le tartó buszról, Markus jóvoltából a kérdésemet egy, a környékkel foglalkozó füzetben lévő menetrenddel tudtam szemléltetni. Végeredményben nem kerültem közelebb a megoldáshoz, senki nem tudta megmondani, hogy az a busz amivel elérném a vonatot, biztosan közlekedik-e. Ezen kívül a menetrend aktuális rovatában lévő „AN” azaz Anmeldung jelzés, amely azt jelenti, hogy a busz menetrendben meghirdetett érkezése előtt egy órával kell telefonon jelezni az utazási szándékot, további kérdést vetett fel. Maradtam az eredeti tervemnél így, azaz az improvizálásnál. Örültem a jó hangulatnak, de lassan mégis erőt vett rajtam a pihenési szándék, $\frac{3}{4}$ 11 felé megpróbálkoztam a fürdéssel, azonban csalódnom kellett, a csapból hideg víz folyt...Markus-t odahívtam, ő is elismerte, hogy ez bizony nem meleg. Maradt volna az, hogy reggel fürdök, amire idő nem lett volna, így viszont visszaadta a 2 eurót, én meg hideg vízben fürödtem. Hát nem volt valami nagy élmény. Ezek után kértem a társaságot, hogy legyenek kicsit csendesebben, a zene ki is lett kapcsolva, majd felmentem a szobámba. Sajnos még sokáig nem tudtam aludni a hangosságuk, járkálásuk és zörgésük miatt. Amikor nagy nehezen bevonultak a szobámtól pár lépésre található lágerbe, már azt hittem, hogy nyugtom lesz, de még éjjel 2-kor is hallottam zörgést és mocorgást. Pocsék éjszakám volt, mindezt 19 euróért.

99. kilátás a Rudolf Hütte előttről
 100. szobám
 101. sziklára festett jelek

Cseppet sem kipihentem ébredtem reggel. A Markus által adott ún. „Hüttenschlafsack”-ot (egy összevarrt, fejrésszel rendelkező félbehajtott lepedő-szerűséget kell elképzelni, amibe az ember bebújik, mivel a takarókat nem mossák minden vendég után) összehajtogattam. Almát reggeliztem, majd összeszedtem a cuccaimat és 6:40 körül elindultam a tervezett 7 óra előtt. Ennek a kis időelőnynek a későbbiekben lesz szerepe. 14 km volt még hátra a túrából, a többihez hasonlóan ez is igényes megjelöléssel volt feltüntetve, ellenkező irányban 6 és fél óra szintidőt írt a füzet, mivel én magasabbról, de fáradtan indultam, így reméltem, hogy beérek 6 óra alatt

vagy legalább tartom ezt az időt és legkésőbb 13:30-ig Sölktal-ba érek. A lejutás megszervezéséhez időre volt szükségem.

A hütte határán lévő kerítés előtti nagy sziklára már fel is volt festve a közel lévő elágazás irányai: balra a már említett tavakhoz lehetett eljutni (ide már 5 körül ahogy hallottam el is indultak fürödni), egyenesen pedig Sölktal felé vezetett az út. Mérsékelt emelkedős, fenyvesben vezető ösvényen kerültem egyre feljebb, igyekeztem minél messzebb jutni az árnyékos terepen, minél kevesebbet akartam a napon égni. 1800 méter környékén erdőhatár fölé értem, hátam mögé nézve a napos időben szép kilátás nyílt nyugat és délnyugat felé, velem szemben pedig a Schimpelspitz-Bauleiteck-Flederweißspitz hegyek által bezárt L alakú sziklás hegyoldalak látszódtak.

102. az elágazásnál a helyes irány felé tartok

103. visszanezve dél felé, durván az erdőhatártól

A terep kőrákásokon vezető ösvénnyé változott, az egyik jobbos kanyarnál egy laposabb szikla alatt egy piros-fehér festékkel is jelzett bivakhelyre bukkantam: polifoam és nejlonszálak maradványai voltak beljebb, előtte pedig egy műanyag doboz benne keksszel, kötszerrel, iránytűvel és egyéb hasznos apróságokkal. A fedő szikla nagyjából fejtetőtől combig adott védelmet a bent fekvőnek. Érdekes volt a semmi közepén ez a lehetőség, de biztos volt aki élt és él is vele. A nap sugarai már közel jártak amikor belefogtam a nap legmagasabb pontját jelentő nyeregbe vezető emelkedőbe. 8:40 körül értem fel a 2273 méteren található nyeregbe, a túra szerintem legjobb nevét viselő Schimpelscharte (ejtsd: Simpelsárte). A napsütés mellett erős szél fogadott, az útjelzőnél lévő kis dobozából a pecsétet magamhoz vettem és a kézzel összehordott kőfal mögé bújtam el pecsételni és enni pár falatot.

104. bivakhely a lapos szikla alatt

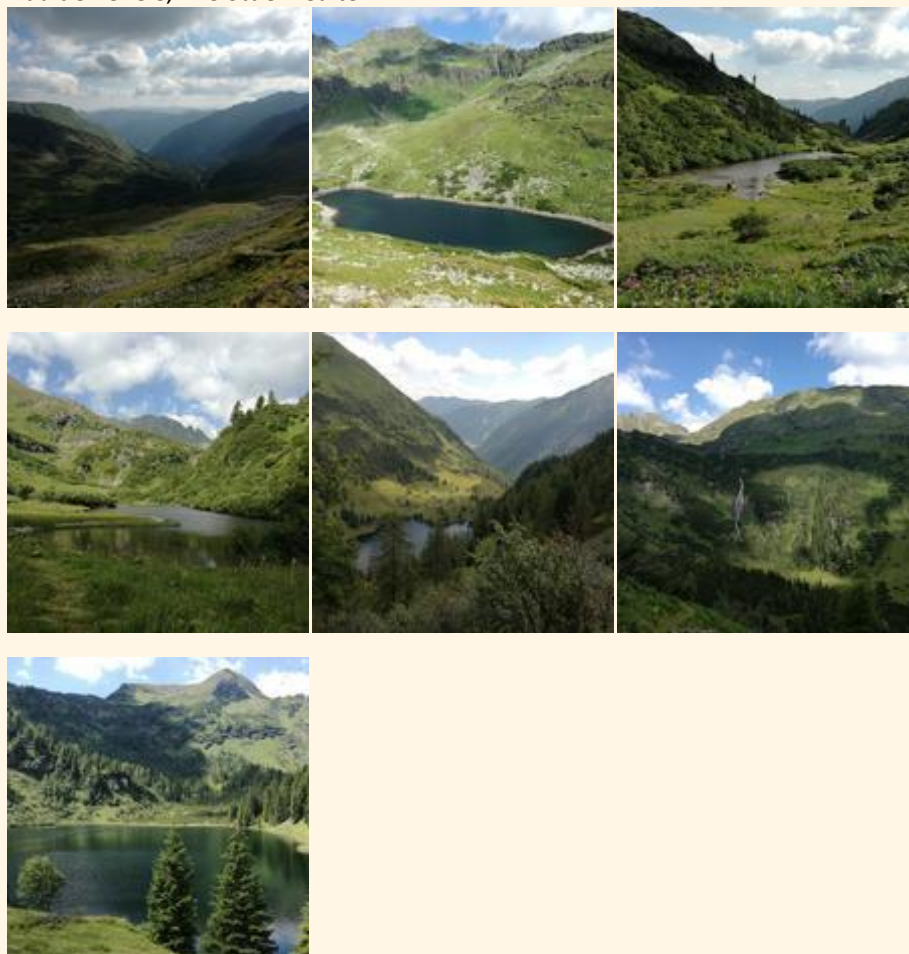
105. visszanezve a nyereg előttről

106. Schimpelscharte, 2273 m, a szokatlan, de hasznos kézzel épített kőkerítéssel

107. "ejtsd: Simpelsárte"

Ezek után visszatettem a pecsétet a plexi ajtajú kis dobozba, majd 9 órakor lefelé vettem az irányt, velem szemben kelet felé szép kilátásban gyönyörködhettem, balra tőlem a hegy aljában hosszúkás tó feküdt, szemben pedig a hegyek lábainál a távolban már felsejlettek Sölktal szélső házai. A kőves ösvényen lefelé haladva hamarosan egy jelzett (mapy.cz szerint jelzetlen) ösvény ágazott ki egy közeli csúcsra, a 2507 méter

magas Süßleiteckre. Kisebb völgybe érkeztem amely alján patak folyt, kisebb tavak is felbukkantak, a növényzetben pedig megjelentek a borókások. Egy darabon be is néztem az utat, de a helyes irány azért adott volt. Szép volt ez a patakos és sziklás rész. Egy sziklás összeshűkülésnél átkeltem a patakon, majd egy kis emelkedő következett a Schimpel-hát/Schimpelrücken nevű területre, hátratekinteni is érdemes volt időnként. Az eleinte vizenyős területen vezető ösvény hirtelen nyaktörő lejtőbe váltott át, előttem már láthatóvá vált a Hohensee víztükre és balra a meredek hegyoldalon két szép vízesésben is gyönyörködhettem. Megvallva az igazat itt már kissé nyugós voltam a fáradtság és a meleg miatt. Két létrán leászva majd egy újabb vizenyős területen átvágva a tavat északi oldalról kerülve érkeztem meg a Hohenseealm épületéhez. A büfé zárva volt, az előtte lévő padoknál viszont több kiránduló is ücsörgött, közelükben tehenek voltak. Csináltam pár képet, mivel már régen vártam, hogy ide eljussak, a Hohensee-t már régen kinéztem a térképről, kiemelt cél volt a túrán, a szép fekvése miatt. A víztükr mögött a Schimpel-hát/Schimpelrücken tömbje állt. Köszöntem, majd leültem az egyik pad szélére, a másik szélén egy idősebb bácsi ült, aki feleségével jött ide fel, egyik ismerősük pont akkor indult el felfelé, mielőtt én leültem.

- 108. kilátás Sölkta, azaz kelet felé
- 109. bal kézre egy jó nagy hegyi tó látszott, név szerint a Schimpelsee
- 110.-111. újabb szép hegyi tó a Schimpelrücken előtt
- 112. Hohensee a láthatáron
- 113. gyönyörű vízesések
- 114. Hohensee, háttérben balra a Schimpel-hát/Schimpelrücken

Az épület másik sarkán egy másik csoport volt, de velük nem beszélgettem. A bácsival szóba elegyedtem, mondtam honnan, hová tartok és mutattam neki a papír alapú vonali menetrendet, hogy Stein an der Ennsben melyik vonatot szeretném elérni. Szó szót követett végül a bácsi és felesége felajánlotta, hogy Sölkta-ból, ahol parkol az autójuk, elvisznek egészen Steinach-Irdning-ig, amely nekem bőven jó lett volna. Örültem nagyon a váratlan segítségnek és megköszönve a felajánlást rábólintottam. Abban egyeztünk meg, hogy én előre megyek és fotóztatva haladok, ők pedig kicsit lassabb tempóban követnek és a faluban megvárom őket. Teljesen korrekt elképzelés volt, délben el is indultam lefelé. A ház melletti forrás vályújában fél tucat sör hűlt, itthon ez nehezen elképzelhető lenne, itt még váltottam barátnőmmel pár szót telefonon, majd ismét nekiindultam, ezúttal már láttam az idős párt is elindulni a nyomomban. A ház szomszédságában egy kis bulldózer dolgozott,

csak azt nem tudom, hogy hozták fel ide, mivel én az ösvényen kívül más utat nem láttam lefelé. Hamarosan az ösvény elérte a fenyves erdőt, egy legelőkapun átkelve érezhető lejtő következett, egészen egy keréknyomig, ahol autó állt, feltehetően idáig hozták a munkagépet utánfutón. Na mindegy, valahogy megoldották, hogy most fent dolgozzon, nekem viszont lefelé vezetett az utam, maradtam a kevésbé drasztikus lejtésű, de cserébe viszont hosszabb keréknyomon, hátam mögött a pár már ismerte az utat, így megfelelő helyeken az ösvényen vágták le a kanyarokat. Jobbra a hegyoldalon szép vizezésben gyönyörködhettem. Egy letérési pontot benéztem, így vissza a jobbról érkező patak mellett kellett korrigálnom a hídig ahol a jelzett ösvény vezetett. Beértem az időseket akik itt pihentek meg, majd újra előre kerülve folytattam az utamat, innentől már végig keréknyomon a faluig. A völgy lassacskán kezdett kinyílni, útközben egy elég profi szerkezettel végeztek fakitermelést egy jobbra lévő hegyoldalon, a gépezettel és a kötélpálya (a rönköket ennek segítségével hozták le) alsó állomásával pont az útra települtek ki, balról kerültem ki őket.

115. utolsó erdőben vezető méterek mára

116. kilátás Sölktal irányába, balra fent elvileg a Gstemmerscharte látszódik

117. újabb vizesések

118. fakitermelés profi módon

Szintén balra egy alm házai látszódtak, fekete és fekete-fehér tehenek is megjelentek a színrepertoárban. Jócskán meleg volt már az idő mire egy sorompó után egy erdő széléhez értem, balra tőlem a patakkal. Szemben a füves hegyeken felismerni véltem az idei első túra vége felé érintett utolsó nyeret, a Sölktalt megelőző Mößna fölötti Gstemmerschartét. Egy fát szállító kamion előzött be, majd egy nagyobb lejtőn után egy tisztás szomszédságában értem el Sankt Nikolai im Sölktal falut. Rendezett porták mellett hamar elértem a központot jelentő templom, bolt és zum Gamsjäger fogadó hármását. Ezen a ponton ért össze a két hosszú túram, tehát az első kötetet teljesítettem! Bónuszként pedig már 2-es kötetből is megvoltam Tappenkarseehütte-Taxenbach között, természetesen mindez Hainburg-tól folyamatosan, vagy ha úgy tetszik az alpannonián és az Országos kéken keresztül például már Komárom-Esztergom megyei Szárligettől vagy a Borsod megyek Hollóházától folyamatosak voltak a lépteim az osztrák Alpok keleti részén keresztül egy jó darabig. A sikerélményt még jobbra tette a megnyugtató innen történő lejutásom tudata.

119. St Nikolai im Sölktal határában

120. a falu temploma, a két hosszú bejárat út vonal összeérése előtti pillanatokban

Innentől a már megismert úton érkeztem meg a településtáblához és az ott lévő parkolóhoz. Kötelező fotók elkészültek a táblával (ezúttal már nem ködös, hanem méltó hegyes háttér is volt), majd a megbeszélt piros autót vártam, kicsivel később be is futottak a falu felől, mint kiderült ők egy másik parkolóban álltak, én meg azt a helyet nem ismertem. A nénit megkértem, hogy fotózzon le a táblával, majd beültem a hátsó ülésre és megindultunk lefelé.

121. kötelező településtábla fotó, ezúttal szép időben

122. Zentralalpenweg első kötete teljesítve!

Útközben beszélgettünk pár szót, kérésemre meg is álltunk Stein an der Ennsben vásárolni a boltban, pár perc alatt végeztem, majd folytattuk az utat tovább. Tényleg le a kalappal előttük. 14:40 körül álltunk meg Steinach-Irdning állomásán, nagyon megköszöntem a mint kiderült Maximilian nevű Úrnak és feleségének a segítségét. Pénzt és sört ajánlottam fel cserébe, de nem fogadtak el semmit. Ezek után elköszöntünk, én pedig kibattyogtam a peronra és egy padon ülve nekiálltam fogyasztani az imént beszerzett ételmet. 15:12-kor futott be ugyanaz a Talent-es személyvonat, amelyet Stein an der Ennsben értem volna el, ennek fedélzetén utaztam St. Michael-ig, itt átszálltam egy Leoben-en át Bruck an der Murig tartó szintén Talent-es személyvonatra. Mivel Bécsújhely-Nagymarton között pályaeépítés miatt vágányzár volt, a pótlóbusszal pedig nem értem volna el az utolsó vonatot haza, így Bécsújhelyről egy eddig ismeretlen vonalon utaztam Ebenfurtig az itt is Talent-ből álló motorvonattal. Ebenfurtban pedig a Gysev szinte új cityjet motorvonatára ültem fel, ahol Vulkapordányban még előre is sétálhattam, mivel a hátsó egységet amiben eddig voltam leakasztották. Sopronból a 19:44-es vonattal minden gond nélkül Puntigamert sört iszogatva jutottam el Győrig, majd onnan szokásosan személyvonattal hazáig.

123. Stainach-Irdning állomáson

124. átszállás Vulkapordányban, balra egy új festésű ÖBB Talent-tel

Örülök neki, hogy egy ilyen hangsúlyos és szép hegyi élményekkel zárhattam le az egyes kötet bejárását, mint a Schladmingi-Tauern-en átvetető szakasz! Igazán méltó befejezése volt ennek a közel 600 kilométernek!

Zentralalpen: Taxenbach-Mühlbach (2018. július 29. – augusztus 1.)

Az első kötet befejező túrája után kereken 10 nappal Zell am See kirándulójeggyel a birtokomban szálltam fel a 7:55-kor Kelenföldről induló második railjet-re, melyen Salzburg-ig utaztam. Itt átszálltam a Saalfelden-be közlekedő gyorsított vonatra (Regio express=Rex), 14:31-kor szálltam le a Cityjet motorvonatról a célállomáson.

1. visszatérés a "tett színhelyére", ezúttal a másik irányba folytattam a túrát a faluból

A túra a következőképpen volt tervezve: a kirándulójegy érvénytartama 4 nap, tehát ennyi idő állt rendelkezésre összesen. Az eredeti terv az volt, hogy kényelmes tempóban Mittersillig jutok el, majd onnan megyek haza. Egy bökkenő volt ezzel: átlag 2000 méteres magasságból ereszkedik le a túra Mittersill felső részére (Thalbach bei Mittersill) 920 méterre, majd onnan 300 méter emelkedéssel vezet fel a Pass Thurn nevű nyeregbe és onnan viszont ismét lefelé veszi az irányt a 834 méteren fekvő Mühlbach-ba, ahonnan ismét meredeken megy fel a 2224 méteres Wildkogelre és onnan halad tovább. Tehát ha Mittersill-ig megyek, akkor ha legközelebb érkezek, megint felfelé kell menjek, majd újra le, (alvás valószínűleg a nyeregben lett volna, vagy Mühlbach-ban) és újra fel, ez az azonban a következőleg váltandó kirándulójegy 4 napjába nem fért volna bele. A második tervem valósult meg végül, azaz Mittersill-ből továbbhaladtam és Mühlbach-ig mentem, ennek ára azonban az volt, hogy a harmadik napon két szakaszt, papírforma szerint 39 kilométert kellettennem! Cserébe viszont a következő alkalomra is valószínűsítettem, hogy elegendő lesz négy nap rá (ott szintén kellett egy nap két szakaszt mennem, de erről majd később). Szállások tekintetében az első napi hellyel a Statzerhaus-szal próbáltam telefonon beszélni, de sajnos 3 perc után sem jutottam érdemi információhoz, a második napi szállás a Pinzgauer Hütte rendben válaszolt a mail-emre és 28 euró fejében kínáltak szállást, az utolsó helyen pedig a Hotel Breitmoos-ból, mely a Pass Thurn nyeregben fekszik, a railjeten kaptam választ, szintén vártak. 87 km-es lett így a túra 4 napra (az első verzió 74 lett volna), az első napon Taxenbach-tól kellett felmásznom fárasztó hegymenettel 776 méterről a 2117 méter magasán fekvő Hundstein csúcsán álló Statzerhaus-ba, mindezt 14 km alatt.

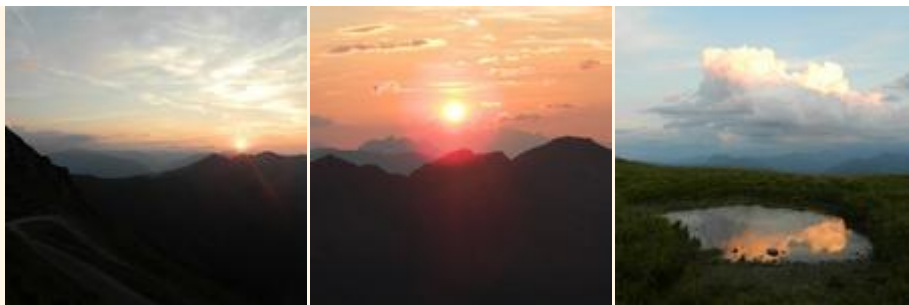
Nem voltam túl lelkes a kánikulában rám váró hosszú emelkedés miatt, de nem tudtam mit tenni, az ellenkező irányból is ugyanilyen paraméterű túra volt várt volna rám, ugyanis a Zell am See, ahová a túra továbbmegy, nem sokkal van Taxenbachnál magasabban (757 m). A már korábban megismert úton mentem a faluig, majd itt nem jobbra, hanem a balra térve, a központ elhagyása után kezdtem meg a hosszú felfelé vezető utat. Rövid ösvényen, majd serpentinező aszfaltúton házak között és mentén vezetett az utam egyre feljebb, egy fa árnyékában bekentem magam naptejjel, láttam, hogy nem úszom meg a dolgot: nem szeretem ha rajtam van, mert izzadsággal keveredve ragadós lesz, így csak akkor kenem be magam ha elkerülhetetlen. Később egy háznak a kertjében csordogáló forrásból felfrissítettem magam, folytattam az utamat a sorompó után már keréknymon tovább. Hátam mögött „gyülekezett” a szép kilátás melyet helyenként meg is csodáltam. A keréknymon egy kanyargós részén lányokból álló túrás csapat tartott lefelé, én pedig jobbra egy kis zárva tartó faház után haladtam el a Rieseraste nevű vendéglátóhely mellett. Az út tovább serpentinezett felfelé, egy szembe jövő asszonnyal váltottam pár szót, a Statzerhaus felől tartott lefelé. Pár lépés után értem el a Glocknerblick nevű pontot, ahonnan valóban szép kilátás nyílt Ausztria legmagasabb csúcsára, a 3798 méter magas Großglockner-re és környékére.

2. Taxenbach központja, balra a házak között hagytam el a főteret
3. kilátás a völgyre délkeleti irányba, a túra jellege nagyrészt hasonló fekvésű
4. visszanézve Taxenbach irányába
5. Grossglockner a láthatáron!
6. kilátás a Glocknerblickről déli irányba

Nem sokáig maradtam itt, szerettem volna sötétedés előtt felérni a házba, ugye a szállásfoglalásom sem volt rendben, ezt is tisztázni kellett, nem akartam túl későn érkezni emiatt sem. Nem sokkal később az útról ösvény tért le, innentől a továbbiakban ösvényeken haladtam tovább majdnem a célig. Lassacskán elhagytam az erdőhatárt, egyre szebb kilátás lett ahogyan haladtam feljebb. Két túrázó jött szembe, majd egy elágazásnál balra tértem, nem sokkal később pedig már kerítés mellett haladtam. A jelzettség nem volt rossz, de a telefonon ellenőriztem a helyes haladásomat. Általános megfigyelésként az aszfaltos egyértelmű helyeken alig van jelzettség ez sok helyen a keréknymokra is igaz, helyenként több száz méter hosszan is lehet jelzés nélküli rész. Ösvényeken vannak a legsűrűbben a jelek. Hamarosan már délkelet felé is kiterjedt a látómező, látható volt, hogy a völgyet határoló hegyek belsejében eső lehetett, mert elhomályosodott a kilátás. Bő 180 fokban láttam magam körül a környező területeket, ez valamelyest feledtette a sok emelkedőből adódó nehézségeket. 19:10-re értem az 1922 méteren fekvő Pfarrachhöhére, innen már láthatóvá vált a 2117 méter magas Hundstein, tetején a Statzerhaus-szal. Volt egy kis lejtés, majd szabadon legelésző tehenek mellett haladva pillantottam meg a Hundstein tövében elterülő szép hegyi tavat, itt vágtam neki az utolsó nagyobb emelkedőnek az ösvényen, majd értem el a csúcsra vezető keréknymot. Gyönyörű naplementében gyönyörködhettem a szinte teljes körpanorámában (a háznál lett teljes, de addigra már lement a Nap), a hegyek mögé lenyugvó Napról, nagyjából $\frac{3}{4}$ 9-kor

7. kilátás kelet felé

8. visszanézve dél felé a Pfarrachhöheről

9. hegyi tó a Hundstein lábánál

10.-11. csodálatos naplemente látványa a Hundsteinről

12. tükörkép

Tehát bő hat óra telt el mire 20:56-ra a házhoz értem. Belépve a házba csak a személyzet tagjaival találkoztam, majd egy nő jött elő az ebédlőből, a hangját megismertem, vele beszéltem telefonon pár napja. Háritás következett, hogy nincsen helyük, mert nagy parti volt előző nap este (még jó, hogy vasárnap volt és nem jöttem előbb), tele voltak és most takarítanak, nincsen szabad szoba. Persze néhány felesleges kör lejátszása után, csak lett megoldás: egy lágerszobában kaptam egy helyet, nekem ez meg is felelt. Sajnos fürdési lehetőség nem volt, ezt ellensúlyozta az alacsony ár, 10 euróért töltöttem itt az éjszakát. Pecsételtem, majd beadtam a zárható konyhába az elemtöltőmet tölteni. Mosdani csapnál tudtam hideg vízben, de így legalább az izzadság nagy része távozott rólam. A nyikorgós fapadlóval ellátott helyen, vékony falakkal zajos volt amikor bárki is mozgott a közelben. A nekem szánt szobával szomszédos személyzeti szobában ketten beszélgettek, ahogyan hallottam, leginkább oroszra hasonlító nyelven. Hamar meguntam az áthallatszó szövegelést és átköltöztem a szomszédos nyitva lévő szobába. Itt azonban használtak voltak az ágyak, így plusz takarókkal hidaltam át a problémát, így egy plusz zárható ajtó is lett a hangforrásokkal szemben. Cuccaim az eredeti szobában maradtak, csak a szükségesebb dolgokat vettem magamhoz. Bökkenő volt viszont, hogy sem a mosdóban, sem máshol nem találtam konnektort. Az előző túrából okulva beszereztem egy remek új telefontöltőt, de áram hiányában gyors töltési tulajdonságait nem tudta kamatoztatni. Egész éjszakára pedig nem akartam volna bezártni a konyhába, nem tesz jót a túltöltés a telefonok akksijainak. A szoba egyetlen lámpájának kivitele a technikai iskolában a villanyszerelő gyakorlatról ismerős volt, így tudtam hova kell nyúlni, hamar lekerült a burkolat. Szerencsémre a két vezeték bekötése a lámpába pont akkora távolságba volt egymástól mint a dugvilla távolsága, így odaszigszalagozva a tartó gerendára a töltő vezetékeit és betámasztva az áramforrásba tudtam tölteni a telefonomat. Hiába, a magyar feltalálja magát a helyzetben, büszke is voltam, hogy ezt a lehetőséget észrevettem, ezzel ugyanis reggelre súlyos tízperceket spóroltam magamnak meg, mivel nem kellett várnom, hogy feltöltődjön a telefonom. Lefeküdve vettem észre, hogy a pokrócok elég szúrós anyagból vannak, tehát a jágeralsómat és a tartalék pólómat magamra öltve tudtam csak nyugton maradni a két pokróc rétege között (az alsó volt a „lepedő”, felső a takaró). A térképet és igazolófüzetet nézegettem egy darabig, majd lekapcsoltam a lámpát és elaludtam.

13. Statzerhaus, 2117 m

14. suffnitunning, avagy ezt "otthon ne próbálják ki"

Fél 6-kor felébredtem, majd azt hallottam, hogy a középső szobába, ahol eredetileg aludtam volna, valaki benyit...nem tudom ki volt ez a bunkó, de ezúton is a tudtára adom, hogy még ezután is sikerült pihennem egy órát. 7 körül keltem fel, már a szoba kis ablakából is látszott a nem túl messze lévő Zeller See víztükrének egy része. Összepakoltam, visszakértem az elemtöltőmet, fizettem, majd levonultam a ház melletti padokhoz reggelizni. Körben szép kilátás nyílt, de számomra a szemben lévő Großglockner és a Magas-Tauern/Hohe Tauern hegység nyújtott a fő látnivalót. Ilyen látvány közepette költöttem el a reggelimet (menü: sertéspörkölt

konzerv), nem volt mindennapos, nagyon tetszett a kilátás. A ház előterében lévő padokat a személyzet két tagja pakolta össze és rakott rendet a korábbi kinti buli után. Nem beszéltem velük, de erősen gyanítottam, hogy a személyzetből több fő is külföldi. Viszonylag későn, 8:30-kor keltem útra a szikrázó napsütésben. 28 km várt rám a Pinzgauer Hüttéig, bő félúton feküdt Zell am See városa, partján a tóval.

15. reggel a lágerben

16. kilátás az ablakból a Zeller See felé

17. ebédlő és közös helyiség a Statzerhausban: hangulatos hely, de a normál komfort hiánya rányomta a bélyegét az egészre számomra

18. Großglockner reggeli napféynél

19. Házias ízek és a Magas-Tauern

20. indulás előtti pillanatok, jobb szélén a Zeller See

Ökörhugyozás-szerű ösvény vezetett le a csúcson lévő háztól, majd keréknymon folytattam az utamat. Nem sokkal később értem el az erdőt, itt levettem a felesleges ruháimat, átvettem a rövidnadrágot és egy kis pihí után folytattam az utat. Sok árnyékkal erdőben vezető keréknym volt ez, végig lejtővel, egyfajta ajándék szakasz volt ez, gyorsan tudtam haladni, közben egyre közeledett a tó, már ahol látni lehetett. Útközben egy forrást is érintettem az Eisbrunnen nevű pont közelében. Thumersbach előtt problémázott egy sort a második esélyt kapott fényképezőgépem, de ekkor még sikerült helyretennem. $\frac{3}{4}$ 12-re értem el a Statzerhaus-tól 9 km-re lévő, nagyfeszültségű távvezetékek tőszomszédságában fekvő Enzianhüttét, itt kértem pecsétet, igaz nem igazolópont, de bőven elfér a füzetben. A továbbra is lejtős immáron aszfaltúton haladva, több ponton szép kilátás nyílt a már karnyújtásnyira fekvő tóra. Egy idő után le kellett térnem ösvényre, így az erdőn keresztül (itt szembejött egy túrázó) érkeztem meg Thumersbach faluba, szinte egyből a központba. Már kerestem az alkalmas szabad strandot, ahová a tervezett fürdésemet végre tudtam hajtani, a házakat elhagyva egy csónakkikötőnél adódott is a lehetőség, úgy döntöttem nem megyek tovább, jó lesz itt. Időben is az elképzelt ideálisban voltam, így a szűk partra lemenve átöltöztem és egy cseh motoros társaság mellett beléptem a vízbe. A gyorsan mélyülő tóban a gyaloglást hamar felváltotta a úszás, egyszerűen gyönyörű volt a tóban fürödni és úszni, körbe a hegyekkel, a pár évvel ezelőtti Lunzer Seeben tett fürdésre emlékeztetett. A tűző napsütésben nagyon jól esett a hűsítő, saccra 22-23 fokos víz.

- 21. erdei lejtős ajándék szakasz
- 22. forrás az Eisbrunnen pontnál
- 23. közeledik a tó
- 24. Tauern és a Zeller See
- 25. Enzianhütte
- 26. egyre közelebb a tóhoz, távolról is látszott, hogy nem egy szegény környék ez, szép nagy hajó is közlekedett rajta a saját járműveken túl
- 27. fürdőhely

Minden jónak vége szakad egyszer, így 14 óra után pár perccel újra útra keltem a perzselő napsütésben, hogy a túrát folytassam. A tó északkeleti szélénél az út mellett egy elég modern kivitelű kórház van, őszintén szólva elgondolkoztam, hogy ez itthon hogy nézne ki...hát nem így. Továbbra is járdán maradván egy haladtam a tó északi partja mellett, még egy alkalmas szabad strand lett volna, de itt sokan voltak, egyáltalán nem bántam, hogy a korábbi lehetőségnél fürödtem. A járda lassan elfogyott, majd a luxuskivitelű ingatlanokat elhagyva egy kis aszfaltkoptatás jött, majd a vasútvonal 2 vágányán átkelve Zell am See város széléhez értem. A főút mellett járdán haladva (tettem egy kis kitérőt a partra, a fürdőhellyemmel durván szemben) értem el a központ előtt lévő benzinkutat, amely egyben egy kis üzlet is volt, itt colát, zsemlet és gépsonkát vásároltam, majd kiültem a töltőállomás parkolójának szélére egy kivágott fa tönkjére étkezni. Fél 4-re járt az idő amikor erőt vettem magamon és továbbindultam a kánikulában. Az útvonal a hivatalosan a part felé kerül egyet, de én a legrövidebb úton el akartam hagyni a várost, egy derékszögű jobbos kanyar után a postahivatalban sikeresen kaptam pecsétet, majd a házakat elhagyva vágtam neki az emelkedőnek és a rám váró 1000 méter szintnek. Először ösvényen haladtam a táblák szerint értelemszerűen, mégis sikerült letérnem a kijelölt útvonalról, úgy döntöttem nem megyek vissza, később korrigáltam. A plusz út pozitív hozadéka egy hideg vizű forrásnál lévő ücsörgés lehetősége volt. Elérve a helyes utat keréknyomon haladtam felfelé, majd ösvényen, többen is jöttek velem szemben, több helyen is voltak szép kilátópontok a tóra. Több emelkedőt leküzdve érkeztem meg fél 6-ra egy felvonó felső és egy másik alsó állomásnál lévő Gasthof Mittelstation nevű bezárt étteremhez, nem találtam senkit az épületnél, így igazoló fotót készítettem, ugyanis igazolópont ez a hely (ugye gyakorlatilag „megtehető” a Zell am See-Schmittenhöhe táv felvonóval is). Újabb emelkedő következett, majd az aktuális kötélpálya (ennek alsó állomása volt a bezárt étteremnél) alatt átkelve érkeztem meg egy szép tóhoz és a Glocknerhaus nevű, ugyancsak bezárt vendéglátóhelyhez. A Glocknerhaus nem összekeverendő a Zentral 3-as kötetében lévő Alpincenter Glocknerhaus-szal, az ugyanis a szemben lévő Magas-Tauern túlsó felén van a Großglockner alatt. Ennek a helynek a nevét Glockner-re néző tájolója ihlethette.

28. kórház épülete Thumersbachnál, azt hiszem ehhez többet nem is kell hozzáfűznöm

29. érkezés Zell am See lakott területére

30.-31. tóparti idill

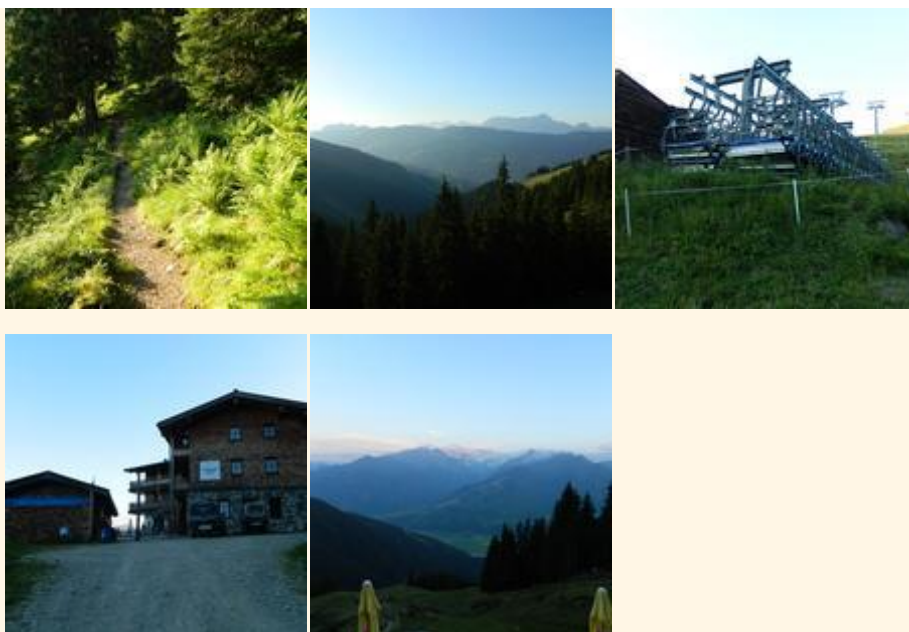
32. Zell am See központja, átlag 4 csillagos helyekre úgy látszik tömeges igény van Ausztriában, Dunát lehetne a kínálattal rekeszteni

33. elhagyva a nyüzsit, a tó a másik irányból szemlélve már jócskán délutáni nappal

34. visszanézve a Gasthof Mittelstation után

35. kis tó a Glocknerhaus szomszédságában

Az esti napfényt már helyenként fák árnyékolták be, majd egy legelőn haladtam felfelé tehenek közelében amikor egy elágazáshoz érkeztem: az útjelző tábla 40 percnire jelezte a napi úticélot a Pinzgauer Hüttét, a Schmittenhöhe alatt vezető ösvényen. Fáradt és kitikkadt állapotban lévő testemmel nem volt választás, hogy merre, ugyanis ha tovább egyenesen megyek akkor még várt volna rám 200 méter szint, amit a legmagasabb pontról (Abzweigung Schmittenhöhe, azaz Schmittenhöhe elágazás) lefelé haladva el is vesztettem volna rövid idő alatt, szóval sok értelme amúgy sem lett volna még ezzel terhelnem magam. Egyre inkább gondolataim középpontjába került a másnapi hosszú út, így nyugodt szívvel tértem rá a háromszög átfogóján vezető ösvénynek a naplementében. Bő negyed órát gyalogoltam rajta, majd egy nagy faházzal szemben érkeztem meg a Schmittenhöhe felől lefutó kijelölt úthoz. A faháznál megtekintettem a kilátást északi irányba (pótolandó a kis levágott részt), majd egy nyárra „összecsomagolt” libegő ülőpadjai mellett haladva a keréknyomon 20:17-re érkeztem meg az 1704 méteren fekvő Pinzgauer Hüttéhez. A Zentralon kívül dél felől is elérhető a hütte, Piesendorf felől, valamint északról a hegyerinc irányából is. Az L alakra hasonlító kétemeletes épület egyből rokonszenves lett, panoráma teraszáról szép kilátás nyílik a Magas-Tauern-re.

- 36. egérút
- 37. kilátás észak felé
- 38. nyárra összecsomagolt libegő
- 39. Pinzgauer Hütte, 1704 m
- 40. kilátás a hüttétől a Magas-Tauern-re

Bejárata közelében forrás van kivezelve, a személyzet főnökével is itt találkoztam, hamar meg is beszéltek a dolgokat, reggeli nélkül 28 helyett 25 euróra mérséklődött az ár, amit a kora reggeli indulásom miatt rögtön ki is fizettem. Magyaros módon bepróbálkoztam, hogy a reggeli árát nem lehetne-e vacsorának betudni, de sajnos erre nem volt mód. Jócskán voltak mások is akik itt szálltak meg, pecsételés után (végre a Tappenkarseehütte után egy Zentral pecsét!) fel is mentem az első emeleti szobámba, amely szimpatikus volt: emeletes ágy, asztal székekkel, polc és egy mosdó tükörrel, valamint konnektor (!) alkotta a szoba felszereltségét. Az egész évben nyitva tartó szálláshelyet nem régen újíthatták fel, jól sikerült, kategóriájában az egyik a legjobbak közül ahol a Zentralon eddig jártam. A szobákhoz a folyósón található igényes vizes blokk és külön wc is tartozott, összességében pozitív volt amit itt tapasztaltam. Inkább hagyok itt jó szívvel 25 eurót, mint 10-et mondjuk egy Statzerhaus szintű helyen. Mennyei érzés volt lefürödni végre normálisan a meleg vízben, apró furcsaság volt, hogy a tusolóban lévő gombot nagyjából 10 másodpercenként be kellett nyomni, különben abbamaradt a melegvíz szolgáltatás, hasonló volt mint a mozdonyokon az éberségi pedál nyomkodása, tehát hamar belejöttem ebbe is. Eddig egyedülálló aprósággént tapasztaltam, hogy a mosdóknál fogmosáshoz ránézésre egyszer használatos fogkefék is ki voltak készítve egyesével csomagolva, nem találkoztam még olyan hellyel ahol egy ilyen a szolgáltatás része lehet, azaz még erre is gondolkodik. Megelégedve tértem vissza a szobámba, majd váltottam pár üzenetet telefonomon, majd térképnézegetés után leoltottam a lámpát, ébresztőt 4:45-re állítottam be. Valószínűleg az Zell am Seeben elfogyasztott nagymennyiségű cola és még az éjjel is hangoskodó és zörgő vendégek miatt fél 2-ig csak forgolódtam, utána nyomott el nagy nehezen az álom.

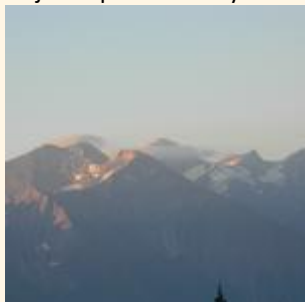
- 41. szobám a hüttében, a célnak teljesen megfelelt

3 órával később, már 4:30-kor fent voltam, kinéztem az ablakon, de még jócskán sötét volt, a világosodás legelső fázisában volt csak az idő. Szemben a távoli Kitzsteinhorn oldalában lévő menedékház lámpája innen látszódott. Visszafeküdtem egy kicsit, majd 4:50-kor felkeltem.

42. éjjel és nappal határán, szemben a Kitzsteinhorn

Elfogyasztottam a reggelire szánt két almát, majd összepakoltam a cuccaimat és a kezdődő világosságban negyed 6-kor lementem a földszintre. Tegnap este elkövettem egy apró hibát: a túrabotjaimat az étkezőben hagytam, amit most egy zárt ajtó választott el tőlem. Pillanatok alatt ideges lettem, ugyanis egész napos, estébe nyúló túra várt rám, minden perc veszteség kényes lett volna, azaz megvárni mire valaki ajtót tudna nyitni nekem, ami alsó hangon még egy fél órás várakozás lett volna, a botokat viszont nem akartam otthagyni. Tehetetlenség érzése lett rajtam úrrá, jobb ötletem nem volt mint megpróbálni benyitni a konyhába, melyen keresztül be tudtam menni az étkezőbe. Működött! Magamhoz vettem a botjaimat, majd visszamentem az előtérbe. Ezúton is elnézést kérek ezért, de nem volt más választásom, nem nyúltam semmihez. Így némi késéssel, de 5:27-kor neki tudtam vágni a ház mellett folytatódó ösvényen léptem be az erdőbe. Hamar rájöttem ma is, hogy túlóltöztem, le is vettem a hosszú ujjút és hosszú nadrág helyett rövidben folytattam az utat. Mérsékelt emelkedős úton ösvényen jól haladtam, úgy terveztem, hogy legalább a túra elejét megnyomom és szintidő alatt vagy annál kevesebb idő alatt megyek, előbb-utóbb úgyis törvényszerűen bekövetkezik a belassulás, de azt több óra tűző napon gyaloglás után vártam. Egy kis pihenőhelynél tévesen volt egy 1900 méteres magasságadat, itt viszont keréknyomon folytattam az utamat, hátra és oldalra nézve látható volt, hogy a napsütés könyörtelenül közeleg és az árnyékos földön a lehető legtöbbet akartam menni. Az úton hamar elértem a Sonnbergalm-ot (1840 m) majd feljebb kapaszkodva folytattam utamat, balra délkelet felé, hátam mögött délnyugat felé a látóhatárt a Magas-Tauern 3000-es hegyei őrizték, a távolban délkelet felé feltűnt a Großvenediger folyamatosan hóval borított csúcsa környéke is, a Zentral 3-as kötetének a legmagasabb pontja a Venediger alatti hágó (Venedigerscharte) 3407 méterrel. A 2-es kötetnek pedig egyébként a tirolai Wildgrat 2971 méterrel. A nap fő látványossága volt amúgy ez a déli irányú kilátás volt. Az alm fölött elágazás volt, szerencsére továbbra is a haladás úton kellettennem tovább egészen az 1918 méteren fekvő Rohrertörl-ig, ide 50 perc alatt sikerül elérnem. A napkeltés fények észak felé is jól látszódtak a hegyeken. Itt a kerítés zárja el az utat, de ez engem nem zavart, ugyanis egy balos kanyarral ösvényre tértem, majd kiléptem az árnyékból a napfényre, kezdetét vette a bő 12 órás sütkérezés a napon.

43. a csúcsok már napfényben fürdenek

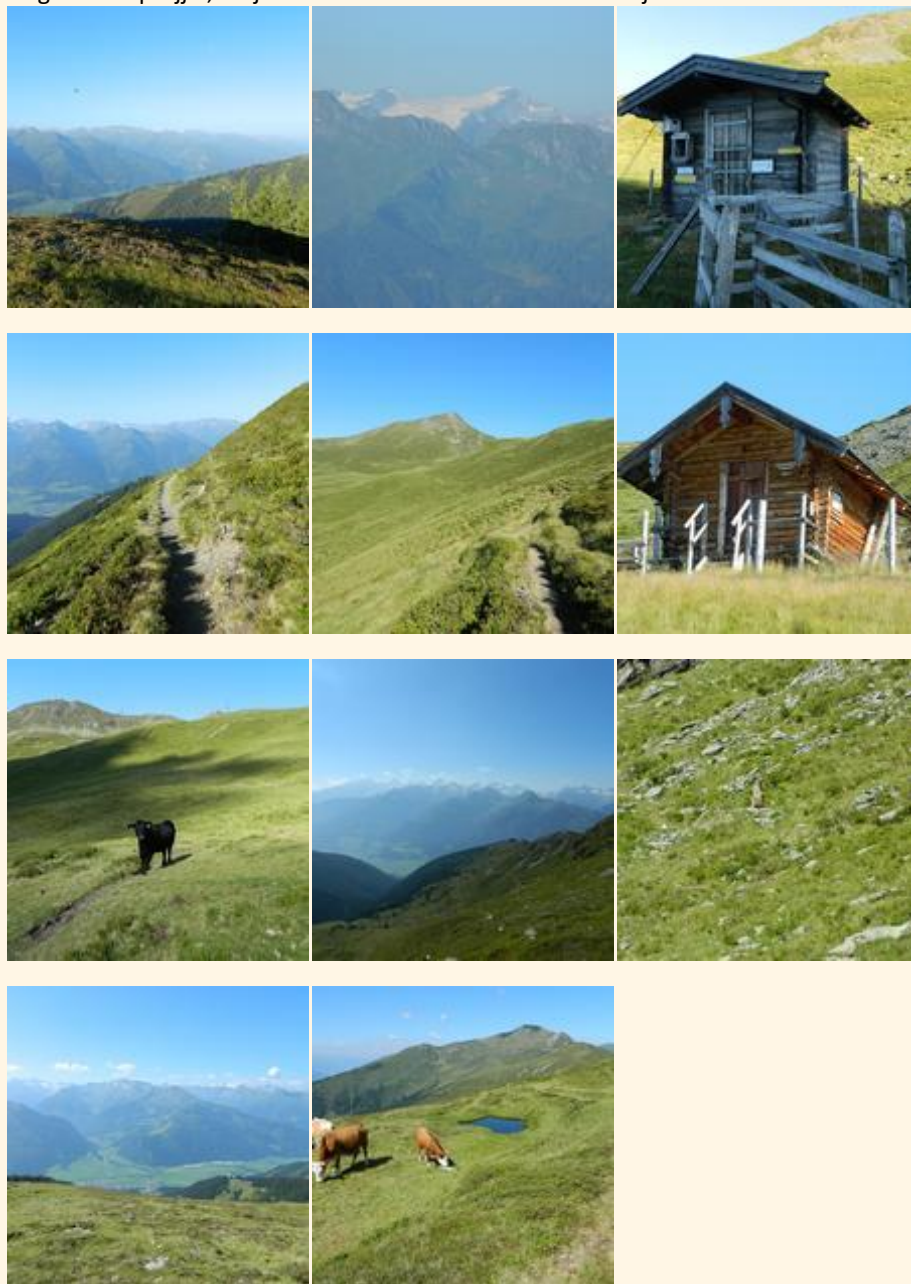
44. Sonnbergalm

45. Rohrertörl, 1918 m

Innentől kezdve nem volt túl izgalmas a terep, sok-sok hegy oldalának egymásutániségában kellett hosszú kilométereken át haladnom, a következő szakaszhatárig, a Pinzgauertől 23 km-re lévő Bürglhüttéig, papíron 8 és egy negyed óra volt a szintidő. Eleinte még volt egy kis árnyék helyenként, de hamarosan a tűző nap uralta el a terepet, egész napra. Fél 8-ra értem a még éppen árnyékban lévő Klammscharténél lévő nyitva tartó bivakházhoz, itt leültem egy kicsit és végeztem némi kalóriapiótlást is, majd negyed óra múlva folytattam a túrát. Következő említésre méltó megállásom egy óra múlva történt az ugyancsak egy bivakháznál mely 1980 méter magasan állt és a Unterstandhütte Klingertörl névre hallgatott. Tehát rövid időn belül két bivakház is van az útvonalon, ez értékes infó lehet azoknak akik erre adják a fejüket, ugyanis a térkép erre vonatkozó jelölése nem mindig mérvadó (jóval nyugatabbra találkoztam olyannal ami térképen jelölve volt, gyakorlatilag pedig

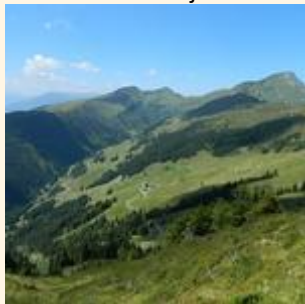
zárva volt). Eseménytelenül teltek a kilométerek, teltek az órák az égető napsütésben, nagyon ritkán néhány másodpercre adódott némi felhőárnyék, de abszolút nem volt számottevő. Erdőhatár fölött egy fa sem volt és szinte állt a levegő még átlag 2000 méteren is. A Sommertor nevű pont előtti tónál 10:15 körül bekentem magamat naptejjel, majd találkoztam a tehenekhez érkező juhással is.

46. kilátás délkelet felé a völgyre
47. Grossvenediger a távolban
48. kis bivakház a Klammcharténél
49. "Pinzgauer spaziergang"
50. a Bürglhüttéig órákon át hasonló volt a terep
51. bivakház a Klingertörl-nél
52. fekete tehén az ösvénynél
53. dél felé a kilátás
54. kíváncsi mormota
55. oldalvölgy nyílik a fővölgyből
56. tehenek legelésznek a Sommertor előtt

A Sommertor-ból megint csak emelkedős út vezetett ki (itt ért utol a mélypont, ami egy jó darabig tartott), majd folytattam az egyhangú menetelést a kánikulában tovább a Pinzgau-i Sétaútnak (Pinzgauer Spaziergang) nevezett ösvényen. A füzetben említett Murnauer Scharte (1959 m) helyét csak sejteni tudom, ugyanis nem volt jelölve egyik útjelző táblán sem a neve. Ezen a környéken már sokadszorra hibásodott meg bosszantó

módon a fényképezőgépem, továbbra is csak exponált, képet nem volt hajlandó készíteni, negyed órás küzdés után sikerült szóra bírni, de már eldöntöttem, hogy ez volt az utolsó útja. Az előrehaladott, víz által kiváltott oxidáció miatt teljesen kiszámíthatatlanná vált a működése.

57. várva várt pillanat: végre megpillantott a Bürghütte "völgyét"

Innentől még némi hepehupás terep következett a Bürghütte feletti elágazásig. A hütte már láthatóvá vált a völgy végében. Itt egy keréknyomot ér el a Zentral, amely felfelé halad, egy lakatlan háznál azt hittem elértem az elágazást, ledobtam a cuccaimat, majd botokkal a kezemben, fényképezővel a vállamon és igazolófüzettel a zsebemben indultam el lefelé. Hamar kiderült, hogy még korai volt ez, ugyanis az elágazás még pár lépéssel lejjebb van. Visszamentem a zsákomért és újra lefele haladva a vállamon himbálózó fényképező elkezdte lökdösni a bal nadrárgzsebemben lévő füzetet, amikor a gépet át akartam tenni a másik vállamra, akkor a botokkal való kézmozdulatoknál kicsúszott a kezeim közül és objektívvel lefelé ért földet. Volt már ilyen, reménykedtem benne, hogy az objektív ezúttal is megússza, de sajnos nem...bő milliméteres karc keletkezett az objektív középpontja felett, bekapcsolás után nézve persze bőven belelógott a képbe...tehát innentől fogva a fényképezőgépem hasztalan teherként lett tovább hordozva a hátizsákba bekerülve. A történeteken mérgelődve lépkedtem lejjebb, innentől már az előző túrához hasonlóan telefonnal fotózva. A tényleges elágazásban ledobtam a zsákomat és keréknyomon, majd ösvényen a hüttéig gyalogoltam, ahová 14:35 magasságában értem, tehát 9 óra alatt sikerült idáig elérnem. Kisebb zsákkal, kevésbé meleg időben lehet ment volna gyorsabban is, de hát ez van. A Bürghütte épülete mellett szép kis mesterséges tó volt kacsákkal, a jó pár padon fogyasztottak a vendégek (idáig fel lehet jönni kocsival Stuhlfelden felől). Belépve a házba, a félhomályban lévő pultnál kaptam is pecsétet, majd nem húzva az időt csináltam pár képet a tóról, majd visszatértem az zsákomhoz az elágazásba és 15 órakor belevágtam a Pass Thurn-ig vezető második szakasz 16 km-ébe.

58. Bürghütte közeledik

59.-60. Bürghütte és a kis tó az udvarán

Tikkasztó melegben továbbra sem esett jól a gyaloglás, főleg nem emelkedőben menet, meg-megállva haladtam egy komolyabb, majd egy elnyújtottabb emelkedő következett, majd egy épület maradványai után szűk egy órával a zsákkal együtt való indulásom után értem fel a 2025 méteren lévő Sintersbachschartéhoz. Kellemes szélfújás fogadott, valamint szép kilátás is. Kihasználva a kínáló hűtési lehetőséget megpihentem, majd tovább indultam hegyesszöget bezárva az eddigi haladási irányomra, mivel a következő magaslat aljában jutottam el a következő nyeregbe. Nem értettem ezt a torzított „Z” alakú útvonalvezetést, ugyanis a következő nyeregbe a Roßwegschartéhoz, már toronyirányt is lehetett volna a Bürghütte felől jönni, ironikusan megjegyeztem, hogy mennyit kellett inni ahhoz, hogy ez így legyen erre. Az aktuális hegy, a Rescheskogel (2182 m) aljában haladva, az árnyékos oldalon megpihelve, majd átmászva egy kis sziklás részen érkeztem meg a 2060 méteren lévő Roßwegschartéhoz.

- 61. visszanezve nyugat felé, háttérben a Tauernnel
- 62. kis tó a Sintersbachscharténél
- 63. Sintersbachscharte, 2025 m
- 64. visszatekintve az elmúlt órákban bejárt részre
- 65. Rosswegscharte, 2060 m

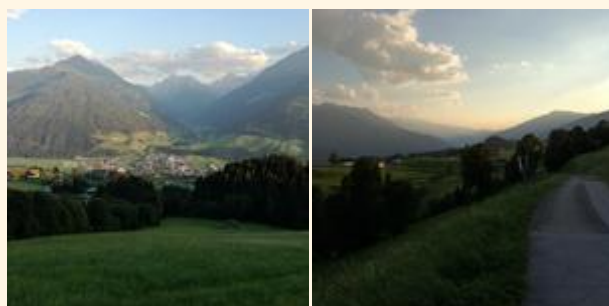
Itt már jócskán fél 5-re járt az idő mire elkezdtem a leereszkedést a továbbra is kíméletlenül tűző napon. Szemben a Magas-Tauern-nel tehenek között legelőkön át vezetett az utam egyre lejjebb, térdeim már jelezték, hogy örülnének a mielőbbi pihenésnek, de erre még órákat kellett várniuk. Egy nagyobb és egy kisebb faháznál kezdődő szerpentinező ösvényen haladtam egyre lejjebb, szemben a Tauern hegyei alatt a völgyben egyre közelebb került hozzám Mittersill városa. A következő faháznál értem el az erdőt, letelepedtem az árnyékba mondván, hogy nem érdekel mennyi idő megy el vele, de most már eszek. Megsütöttem a nálam lévő darab kolbászt a főzőmivel, főzés közben jól látszódtak a Tauern kissé havas háromezresei.

- 66. irány dél felé
- 67. Mittersill már közeledik
- 68. vacsorára sült kolbász, szép háttérrel

Fél 7 előtt járt már az idő, mire újra nekiveselkedtem a továbbhaladásnak, innentől egy jó darabig erdőben, főképpen fenyvesek szomszédságában kerültem egyre lejjebb, majd megjelentek az első tanyák az út mentén. Nyújtogattam a nyakam jobbra, a Burkbach patak felé, ugyanis egy tervezett letérést akartam az útvonalról, nem akartam lemenni Mittersill külső részéig, onnan meg visszamászni, egyrészt ennek a feleslegessége, a fáradság és az ez esetben biztosra vett késői befejezés miatt. Sajnos egyáltalán nem tűnt átjárhatónak a patak sziklás völgye, pedig a túloldalon, szinte szemközt folytatódott a túra a mittersill-i kitérője után. Egy idő után aszfaltos út vált a keréknyomból, a magasságvesztés kellemetlen mellékhatásaként megjelentek a böglyök, amik nem szégyelltek gyorsan csípni sem. Negyed 8 után értem el Mittersill szélén a házakat, majd egy váratlanul egy gát-szerű objektumot vettem észre a patakon jobb kézre, rögtön le is tértem. Sajnos az építmény tetején a vas elemeken nem lett volna ildomos átugrándozni, így jobb ötlet híján lementem a partra és elkezdtem partszéli köveket dobálni a vízbe, hogy azokon tudjak átlépni a bő méter széles patakon. Sikerült is, átjutottam, de csak ezután jött a neheze: a meredek partoldalon térdig érő gazban tudtam csak feljebb jutni toronyirányt, a böglyök menet közben tisztességesen összecsimpkedték a hasamat és a mellkasomat. Felértem

nagy nehezen a Lofenstein nevű rész szélső istállójához, az ott beszélgető 3 fő meglepődve vette tudomásul érkezésemet eme váratlan irányból, pár szó váltása után vizet kértem és kaptam. Jócskán nyeltem a hűsítő vizet a lihegés közben és után, majd elköszöntem tőlük és innen már aszfaltos úton mentem tovább. Hol közelebb, hol kicsivel távolabb voltak az elkövetkező házak az úttól, de bőven volt köztük élettér és nagyobb kihagyás is.

69. fenyvesben vezető keréknymon

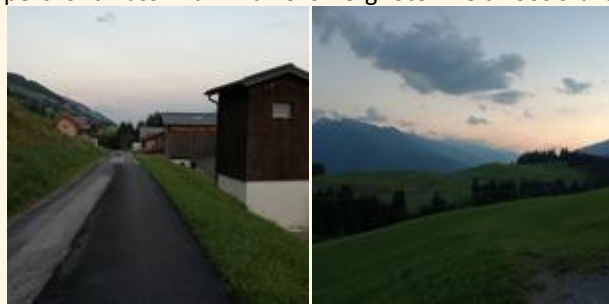
70. Mittersill határában

71. patakátkelés következik

72. Mittersill a naplementében

73. haladva tovább kelet felé, szépek a fények a távolban

Bekentem a nálam lévő kenőccsel csípéseimet egy útszéli padra leülve, majd lejtős útszakasz következett egy elágazásig, majd onnan megint egy kis emelkedés és egy újabb elágazás után értem el a Mayrhofen nevű rész hangulatos házait (nem összekeverendő a Zillertalbahn kisvasút végállomását jelentő tiroli várossal). Haladás tempót diktáltam, mivel percről percre jobban fogyott a fény, ilyen fényviszonyok mellett is szép volt a környező hegyek látványa. Egy elágazásnál balra tértem, majd legelő melletti keréknymon vezetett az utam tovább, majd egy kisebb patakhídnál legelésző állatok mellett mentem el. Ezek után jó pár száz métert követően újra házak következtek, itt már közeledett a cél. Balra már a főút zaja hallatszott, majd látni is lehetett, utoljára még letértem egy kis ösvényre, majd immáron teljesen sötétben érkeztem meg 21 óra 30 perckor a Pass Thurn-nál lévő Berghotel Breitmoos szálláshelyre, azaz 16 órát túráztam reggel óta.

74. Mayrhofen házait elhagyva

75. utolsó nappali fények következnek lassan, a napos idő pozitív hozadéka volt az elhúzódó naplemente

Belépve az ajtón a készséges személyzetnek már jeleztem is hogy megérkeztem, a főnökasszony sem felejtett el pár jó szót szólni hozzám. Az egyik angolul is tudó dolgozó kísért fel a szobámba, amely teljesen megfelelt számomra. Ezek után még lementem pecsételni a füzetembe, amikor is a főnökasszony kihívott a konyhából egy magyar lányt, hogy magyar vendég érkezett hozzájuk. Mindketten meglepődtünk, hogy bőven Ausztria belsejében is tudunk magyarul beszélni és hogy milyen kicsi a világ. A lány mosolyogva mesélt magáról és arról, hogy mennek itt a dolgok, képzelem mennyire örült, hogy meg tudott szólalni telefonon kívül is magyarul, mivel csak évente két alkalommal megy haza. A főnökknő adott egy szörpöt és rágcsálnivaló mogyorót is tett az asztalra, szép gesztus volt tőle. Itt is elcsodálkoztak egyébként a napi megtett távomon. Fél 11 felé viszont

udvariasan elköszöntem, ugyanis igencsak szükségét éreztem a tisztálkodásnak és a pihenésnek, valamint szerettem volna minimum 8 órát aludni, mivel az elmúlt két éjszaka túlságosan sok alvással nem kényeztetett el. Bevonulva szobámba gyorsan levettem magamról a használt ruháimat, majd a szoba szélén lévő zuhanykabinba léptem be. Megelégedve nyitottam ki a meleg vizet, majd álltam alá. A következő pillanatban szinte ordítottam egyet: amint a forró víz a fejemet érte elég durván fájni kezdett, ennek oda az volt, hogy nem régen lett levágva a hajam, sapka nem volt rajtam és az egész napos durva napsütésben sikerült megégnie a fejbőrömnek! Erre nem számítottam, így a hajamat csak mérsékeltem meleg vízben mostam meg, a bőröm további felületei már egyrészt be voltak kenve naptejjel, másrészt meg már edzésben voltak, mivel ez volt már a 5. túráim az Alpokban most rövid idő alatt. Fürdés után lefeküdtem, a 16 órás jócskán napos és fárasztó túra után, eléggé megfáradva. Némi telefonnyomkodás után merültem álomba.

76. szobám részlete a Breitmoos hotelben: itt is elégedett voltam

Reggel 7 órakor ébresztett a vekker, kint már szikrázó napsütés a kezdetét vette, ki is mentem körbenézni a külső falon végigfutó erkély-szerűsége, sajnos nem tudom közelebbi elnevezését. Reggeli frissítő fürdőt vettem, majd lementem reggelizni. A felkínált menün túl lehetett még pl. sült tojást kérni (ezúton is köszönet a magyar nyelvű infoért az itt dolgozó lánynak), amivel értem is. Az itt megszokott módon elégedetten álltam fel az asztaltól, a minőségi ételek fogyasztása utáni jóllakottság érzése még órákig megvolt ezúttal is. Kifizettem a 35 eurót, majd felmentem összepakolni.

77. Pass Thurn, nem elsőre született meg az autómentes kép, de sikerült

¾ 9-kor indultam el, a szálláshelytől pár lépésnyire, a főút kanyarjánál lévő leágazásnál tértem jobbra, egy felvonó állomása, majd pár ház után az aszfalt keréknymra váltott, majd hangulatos erdei szakasz következett, előtte és utána is sok szép kilátóponttal.

78. Magas-Tauern Nemzeti Park

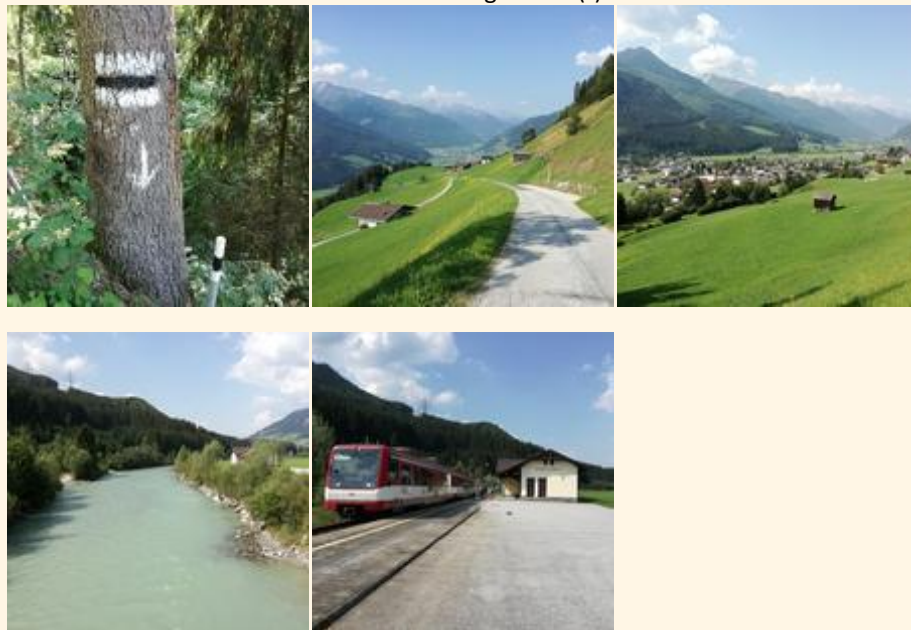
79. kilátás dél felé a Tauernre

80. hangulatos erdei szakasz

Fél 10 előtt értem el újra aszfaltos úton a Bramberg-hez tartozó Mühlbach falu szélén lévő házakat, majd egy óra múlva egy jó nagy Z alakú szerpentin után települést is. A Zentral a faluba beérve szinte pár lépés után el is hagyja egy jobbos kanyarral, én viszont balra tértem a központ, majd a vasútállomás felé. Ez a falu is bővelkedik szép házakban és takaros portákban, nézegettem és fotóztam az információs táblákat, ekkor még úgy

gondoltam, hogy ha majd jövők folytatni innen a túrát, akkor majd este lejövök, alszok és majd másnap indulok el a Wildkogel felé. A következő útelágazásnál (balra patak híd és egy szobor, ezt neveztem ki központnak), a szőkőkúttal szemközt egy fodrászatban kaptam pecsétet a füzetembe (Mühlbach nem igazolópont, de miért ne alapon elfér egy-egy plusz pecsét), majd a főútvonal alatt átvezető aluljárón átkelve már csak pár száz méteres egyenes útszakasz választott el a vasútállomástól, ki is léptem, mivel a 10:55-ös kisvonatot szerettem volna elérni a Krimml-Zell am See kisvasútvonal (Pinzgauer Lokalbahn) Mühlbach im Pinzgau nevű állomásán. A vasútállomás szomszédságában fekszik a Wanderhotel Kirchner, neve alapján arra gondoltam, hogy a wander szó miatt túrázók az elsődleges célpont, de csalódottan láttam a 4 csillagot meg a márkás parkoló autókat a nagy épületnél. Ezek után lehetne simán Hotel Kirchner is a neve, így a félrevezető nevű szálláshely lekerült az itteni számomra szóba jöhető listájáról. A hotellel szemben lévő parkolónál lévő forrásból feltöltöttem az üvegemet, majd az állomásra siettem, mivel a fénySOROMPÓ piros villogása közeledő vonatot sejtettet. Pont odaértem az állomásra az érkező kisvasúti ingavonat (!) érkezésére.

- 81. Létezik ilyen is: fekete-fehér jelzés, mely látszólag sehonnan sehova nem vezetett, de nem is időztem itt sokat a kérdést vizsgálni
- 82. Mühlbach "tanyavilága"
- 83. Mühlbach közeleg
- 84. Salzach folyócska Mühlbach-nál
- 85. kisvasúti ingavonat érkezik Mühlbach im Pinzgau állomásra

Magyar vasutas szemmel nézve furcsa volt a tisztán „női szakasz” a vonaton, ugyanis a mozdonyvezető, a vezető jegyvizsgáló is nő volt (ilyen most már idehaza is van egy ideje, S.J., 2025), pár megállás után a jegyvizsgáló is hölgy lett. Közülük persze csak mozdonyvezető nem lehetne nő itthon, de ez már más téma. Felszállva a vonatra gyorsan meg is vetették velem a teljesárú jegyet Zell am Seeig (nem az ÖBB az üzemeltető, hanem az SLB), a szép völgyben, részben a Salzach folyó mellett vezető vasútvonalon utazva, sokat nézelődtem és fotóztam az ablakon keresztül, Mittersillben még gőzösös nosztalgiamenettel is találkoztunk. Balra a túráim során érintett és látott hegyeket tudtam megfigyelni, jobbra pedig a sokszor emlegetett Magas-Tauern hegyei látszódtak. Az itt látható havas területekre kontrasztot nyújtott a völgyben lévő kánikulai hőmérséklet, ezt azonban a vonat jól működő klímaberendezése enyhített. A vonal egyébként saccra 80 km/h sebességgel járható, a vonat elég jól gyorsult és fékezett, modern utastere is csendes volt, Feltételes megállók tömkelege is van, még pedig magyar szemmel ugyancsak nem megszokott módon (a feltételes megállás sem egy elterjedt dolog, leginkább csak az ország északnyugati felében van alkalmazva pár vonalon): a vonaton leszállásjelzők vannak, a megállóhelyeken viszont a vonat érkezése előtt 5 perccel működtetni kell iránynak megfelelően a „felszállásjelzőt” amely egy vasúti fényjelzőt működtet, ez jelzi a mozdonyvezető(nő)nek a felszállási szándékot. Itt ez egy jól működő rendszer, Magyarországon persze nem kell senkinek bemutatni, hogy ha meg is épülne egy ilyen rendszer az meddig üzemelne üzemszerűen. Ezen kívül vannak fix megállási pontok is, amelyek leginkább állomások, ilyen pl. Mittersill.

86. hegyek, folyó, kisvasút, tetszett ez a rész

87. gőzös Mittersill-ben

Egy órás utazás után a nagyvasúti fővonal mellé becsatlakozva 11:55-kor értünk meg Zell am See állomásra. A fordulóidő nem sok, 5 perc múlva már indult is a szerelvény vissza, szerencsére pont sikerült a mozdonyvezető telefonos engedélye alapján a kalauz által kinyitott ajtón át megnéznem a vezérloksí vezetőállását, szakmai szemmel tartogatott pár érdekességet. A mozdonyt megnézni már egyáltalán nem lett volna idő, így megköszöntem a segítséget, leszálltam és a kisvonat nem sokkal később el is indult visszafelé. Szétnéztem a perontetővel és nagy épülettel rendelkező állomáson, majd a Saalfelden felől érkező személyvonat peronjára sétáltam, mely 12:13-kor be is futott, ezen utaztam Schwarzach-St Veit állomásig, innen a Villach felől érkező Ec-vel utaztam Salzburg-ig, 10 perces késéssel értünk. Nem kockáztattam az aluljáróban a Sparban a Nutella vásárlást, mivel 10 perc múlva, 14:08-kor indult is a railjet a bécsi reptér felé, így kigyalogoltam a peronra és azzal utaztam tovább. Bécsben átszálltam a Bécs-Záhony viszonylatú Hortobágy EC-re, melyen Tatabányaig utaztam, majd személyvonattal hazáig. Az állomásról sétáltam és egy pizza elfogyasztását követően érkeztem haza.

88. Krimml felé távozó kisvonat

89. Schwarzach-St. Veit állomás

Zentralalpen: Schruns-Feldkirch (2018. augusztus 5.-9.)

3 teljes napot voltam itthon a pinzgauai túra után, ezek után viszont egy régóta tervezett szakasz következett: a Zentral nyugati vége, ezzel egy második „frontot” nyitva a túrában és ezzel immáron két irányból fogyasztva a hátralévő kilométereket. Ez a szakasz túra legnyugatibb pontja, ezek után már ennél csak közelebb kellett utaznom. Egyedülálló ebben a szakaszban, hogy összesen három országon keresztül vezet, az Ausztria és Svájc közé ékelődött kis Liechtensteint hosszanti irányban végigjárva, a főváros fölött elhaladva érkeznek vissza a jelek osztrák földre. Ezen kívül Liechtenstein előtt egy kis darabka vezet Svájc területén is. Izgalmas volt ilyen szempontból is a felkészülés az indulásra.

A túrát a bőven Vorarlberg tartományhoz tartozó Schruns városkából terveztem indítani, az első éjszakát a 2-es és 3-as kötet végső összetalálkozása után elhelyezkedő Lindauer hüttében terveztem eltölteni. A második éjszaka előtt másfél szakaszt megtéve a Mannheimer hüttéhez adódott a szállás, utána pedig Liechtenstein területére esett a következő, saccra az kis ország közepén lévő Kurhaus Sückába terveztem aludni. Az 5 napos túra utolsó éjszakája pedig a Feldkirch előtti Feldkircher hüttére esett, legfőképpen a korai visszaindulás miatt, a vonat Feldkirchből 9:17-kor indult (volna), Bécsből jókora távolság, 731 km választja el, így a menetidő is jócskán 7 óra fölé rúg és onnan még hazáig bő 3 órát kell utazni. Tehát az utolsó szálláshelyre sok variáció nem volt, a Feldkircher hütte előtti szakaszhatárt jelentő Gafadurahütte túl messze lett volna, az legfeljebb a túra végén csak belföldön utazgató osztrák túrázóknak optimális. Liechtensteinben a hivatalos fizetőeszköz a svájci frank, de ezt nem terveztem váltani, úgy voltam vele, hogy úgyis elfogadják az eurót (ha váltottam volna akkor kérdés mennyit is kellett volna, meg a megmaradt pénzzel mit csináltam volna, így inkább ebbe a kérdésbe bele sem mentem), ebben igazam is lett. Emailben sikerült kommunikálnom a Lindauer, Mannheimer és Feldkircher

hűttével. Az első két helyen nem tudták garantálni az egyedül alvást, de ennek ellenére nekiindultam, optimista voltam, ugyanis a schladmingi Tauernes túrámon is sikerült mindenhol megoldani ezt, előzetes egyeztetés nélkül is. A Sücka házból viszont teltházat jelentettek, csak láger hely lett volna szabad. Tekintve, hogy gondoltam már fáradt leszek ezen a részen, így erre nem mondtam igent, tehát a 3. éjszaka még függőben volt. Az osztrák-liechtensteini határon lévő Pfälzer hűttét lehetőleg el akartam kerülni, ugyanis képről és a netes infók alapján én kicsi és „láger alapú” hűttének gondoltam, nem akarok nagyon előreszaladni, de itt sikerült pozitívat csalódnom. Kilométerek tekintetében az első napra (Schruns-Lindauer hütte) 10, a másodikra (Lindauer hütte-Mannheimer hütte) 17, a harmadik napra (Mannheimer hütte-Sücka) 11/13+9 (a per jel azt takarja, hogy a Mannheimer hütte és Schafloch között van egy rövidebb, de nehezebb, illetve egy könnyebb, de hosszabb útvonal, melyek között 2 km a differencia), a negyedikre (Sücka-Feldkircher hütte) 20, az ötödik napra pedig 5 km volt tervezve. Tehát összesen 72/74 km volt a táv a végpontig. Szintek terén egyáltalán nem volt visszafogott szakasz ez, bőven kellett ilyen jellegű nehézségekre számítanom, ezen kívül egy új csúcsrekord volt várható a 2965 méter magas Schesaplana meghódításával.

Intenzív és rengeteg élményt tartogató 5 nap volt ez. Nem lesz könnyű dolgom a sok történet és élmény leírásával és összefoglalásával, de igyekszem minél teljesebb képet adni erről a nehéz, de nagyon szép szakasról. Ehhez a megszokottnál is több képet mutatok be a szöveg mellé.

5:55-kor keltem fel itthon, majd kényelmesen értem el a Kelenföldről kerekken egy órára rá induló napi első railjetet. Bécsig egyedül ültem a négyesben, de ott felállított egy helyjegyes család, átültem egy kettesbe, mellém egy lány költözött be a következő állomáson, Meidling-en. Így utaztunk Salzburg-ig, ahol is átültem a másik kettesbe, itt tudtam maradni Innsbruckig. Első utazásom volt erre, így az állomásokon leszálltam fotózni és nézelődni, menet közben is tekergettem a fejemet. Ezzel együtt elég fárasztó volt ennyit lenni egy vonaton, a tavalyi Berlin-Pest utazásunkra emlékeztetett. Ahogyan Salzburg-ig is, errefelé is modern és gyors (na, nem 200-as mint a Bécs-Salzburg fővonalon, de azért haladós) volt a tempó. Innsbruckban már annyira sokan lettek, hogy nem jutott ülőhely nekem, de a következő megállástól Ötztal-tól, már jó helyen tudtam lenni egészen Bludenz-ig, ahol leszálltam, a papírforma szerinti 15:29-es érkezést követően kicsivel. Pár perc volt átszállni a másik vágányon álló Talentre, amely pontosan 15:37-kor el is indult. Meglepődtem amikor jött a kalauz és nem felelt meg neki a szabadjegyem, kiderült, hogy ez a vonal a Montafoner Lokalbahn tulajdona és ide nem érvényes. Hiába az ÖBB Talent amelyen utaztam, az csak megállapodás alapján jár erre, így meg kellett vennem a 3 eurós teljesárú jegyet. Rendben megérkeztem, az összesen 9 órás utazás után 15:56-kor Schrunsba, az ún. Montafon nevű tájegység fővárosába.

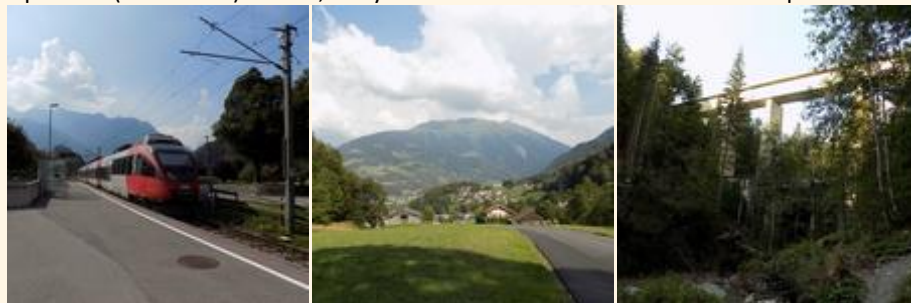

1. Bludenz állomás

2. Schruns állomás, a túra kiindulópontja

A kis állomás szomszédságában van egy Intersport üzlet, megkíséreltem egy napszemüveg beszerzését: előző este egy haveromnál volt sütögetős összejövetel, ahol a sötétben az asztalon hagytam a sajátomat és persze már a buszon jutott ez eszembe ahol más késő volt. 5 napot augusztusban necces lett volna nélküle, (volt, S.J.) barátnőm kölcsönadta a sajátját, amely az átlagosnál picit többbe került, így nagyon kellett rá vigyáznom és nem akartam nagyon veszélynek kitenni (elég egy kiesés vagy elesés ahol megsérül és akkor kuka), így egy új vásárlásának a reményében tértem ide be, azonban ami normális lett volna és tetszett is az itt is 40 euró és felette lett volna, így ebből nem lett vásárlás, úgy döntöttem inkább a kölcsön kapott darabra vigyázok. Az állomásépület közelében lévő turistainformációs irodán kaptam pecsétet (itt is rákérdeztem a napszemüvegre, de a válasz vasárnap délután révén eléggé várható volt), majd elindultam az utamon az eddigi legnyugatibb túrámon. Nagyon melegben vezetett az utam az aszfaltos úton egy kilométert a Schruns-szal egybeépült Tschagguns-ig (ejtsd: Csaggunsz), itt kitérőt tettem az kis állomásra, rákérdeztem a pecsétre is (nem pecsételhely, de azért elfért volna), de az nem lett, így egy kis pihi és szemüveg mókálás (rózsaszín részek leszígszalagozása+ később nyakbaakasztó gyártása spárgából, igazi magyarosan) után indultam el az előttem álló 9 kilométernek és 1000 m szint leküzdésének. A szemüveget végülis csak ezen az egy napon használtam,

utána elvoltam nélküle is, később sértetlenül juttattam vissza tulajdonosának. Egy forgalmas elágazás után indultam meg azon a hosszú aszfaltos és szembenapos úton amely kivezetett az összenőtt városból. Háttérben látszódtak azok a hegyek ahonnan a Zentral leérkezik Schruns-ba, így már véglegessé vált, hogy ide fogok majd érkezni az aktuális túrán, nem pedig innen indulni. Az aszfaltos szakasról le kellett térjek, innen ösvényen mentem egy darabig egy házat érintve, hangulatos volt a patak mentén vezető ösvény. Áthaladtam egy aquadukt (vízvezeték) alatt is, mely a közeli Latschau-víztározóval van kapcsolatban.

3. Tschagguns megálló-rakodóhelynél a Bludenz felé továbbközelkedő Talent-es személyvonat

4. visszanézve az útra: szemből érkezik le a Wormser Hütte felől a Zentral Schruns-ba, ezt látva véglegesen eldőlt, hogy Schruns-ba fogok majd az akkori túrán érkezni, nem pedig innen indulni (680 méterről 2300-ra kéne felmászni, ugyanúgy 16 órás indulás mellett)

5. Aquadukt

Ezek után hamarosan véget ért az ösvény és keréknymon mentem tovább, következő jelentősebb pont egy ház volt, ahol a gazda megengedte, hogy a ház melletti hideg vizes forrásból igyak, jól esett felhevült és izzadt testemnek a hideg víz. Visszafelé nézve szép kilátás nyílt, miközben újra elindultam felfelé, egy házcsoporthoz kicsit kanyargott az út, majd felértem egy keréknymhoz, amelyen inentől hosszan haladtam. Ekkor váltottam a régi fényképezőmről át fotózás kapcsán a telefonomra, ugyanis úgy láttam, hogy a gép képzékelője eléggé elfáradt az évek során (kék ég helyett fehér kiégett valami látszódott pl), így a túra során szinte csak zoomos képek készítésére használtam. Ismét házak következtek, majd a Gauertal hüttéhez vezető út ágazott ki (a Zentral könyv szerint pecsételőhely, ma azonban már nem), a lassacskán egyre feljebb vezetett az út, kanyarjait helyenként levágta az ösvény. Közben szépen látszódott ahogy a hegyek egyre közelebb érkezek, különösen a szemben lévő hármas, keskeny csúcsos hegy (Großer és Mittlerer Turn, azaz Nagy és Középső torony) volt figyelemreméltó. A hegyek szürke, letisztult színe is tetszett. Fél 9-re érkeztem a Lindauer Hütte alatti 2-es és 3-as kötet elágazáshoz: itt egyesül újra (Tirol-ban, Serfaus-Kappl között együtt megy a 2 út) és véglegesen a két kötet, hogy együtt érjenek be Feldkirch-be, ennek megfelelően mindkét kötetet magammal hoztam. Semmi rendkívüli nem volt a fenyőfák szomszédságában fekvő elágazásnál, semmi nem jelezte külön, hogy ez hangsúlyos pontja a Zentral-nak.

6. hangulatos patak melletti ösvény

7. visszatekintve a Gauertalhütte felé való letérés előtt pár száz méterrel

8. irány a hegyek!

9. szépen látszódik szemben a sziklatornyos csúcsok

10. Lindauer Hütte alatti elágazás, itt egyesül végleg a 2-es és a 3-as kötet, hogy együtt haladjon tovább Feldkirch felé

Pár lépés után 9 óra körül érkeztem meg, a naplemente fényeiben a Lindauer Hüttéhez (1744 m), amely a németországi Lindauról kapta a nevét. Ezt a hüttét is német Alpenverein üzemelteti, így német városneveket adtak ezeknek, erre még lesz példa a Zentralon máshol is. A nagy épületet meglátva az a megnyugtató érzésem támadt, hogy nem lesz gond a külön alvással, sajnos az épület túlsó felén parkoltatott több tucatnyi bicikli és szinte teltházias külső és belső vendéglátó rész csúnyán összetörte ezt az elképzelést. Az egyik népviseletbe öltözött felszolgáló hölgytől kérdezve be is igazolódott a félelmem: egy 6 ágyas szoba egyik helyére voltam beírva. Ez persze nem tetszett (mondjuk várható volt), mondtam neki, hogy megpróbálom a szomszédos Obere Sporaalpe nevű helyen (ez volt a B tervem), ha ott nem jön össze akkor visszajövök. Így is történt, elindultam tovább a keréknymon, hamar odaérte a pár nagyobb épületből álló almhoz. Az ott beszélgető 2 férfit nem nagyon hatotta meg amit szeretnék, azonban egy érkező, angolul jól beszélő népviseletbe öltözött ide valósi lányt már jobban érdekelt a problémám: egy szalmás tároló faházat mutatott (ez már önmagában feszegette nálam a határokat), de mivel nem volt hálózszakom, nekik meg takarójuk nem volt, így nem lett semmi az egészsből. Kiderült, hogy a mapy.cz térképén helytelenül van szálláshelyként feltüntetve ez a hely, mivel csak evés-ivás lehetséges itt, nekem sem tudtak helyet biztosítani a lakóépületben, mivel gondolom az ott dolgozóknak jutott csak hely bennük. Vereséget szenvedett, lehangolt állapotban tértem vissza a hüttébe, azon gondolkodtam, hogy vajon ezen az éjszakán majd sikerült-e 3 óránál többet aludnom, mert most reggelre virradóan nem sikerült. Nem örültem a kilátásoknak, mivel a következő napra kellett a pihentség és az erő, mivel másfél szakasz volt tervben a Schesaplana csúcshódítással együtt. A következő szakaszhatárig (Totalphütte) közepes minőségű volt a túra, onnantól azonban a következő 2 rész viszont anspruchsvolle, azaz igényes kategóriás. Visszatérve a hüttébe a dolgok váratlan fordulatot vettek: egy kedves, szimpatikus lány a személyzetből azt a jó hír közölte, hogy kerítettek nekem egy szobát (előtte már az olvasószobát néztem ki, mint alkalmasnak tűnő egyedül alvási lehetőség, meg hasonlókon ötleteltem), amelyet fizetést követően (15 euró a szállás +2 euró a fürdés, tehát igen baráti ár) a rendelkezésemre is bocsátottak. Nagyon örültem a pozitív változásnak és a saját szobának, amely egy ablakkal ellátott szobában lévő emeletes ágyból, kis padból és egy cuccok tárolására alkalmas tárolóból állt. Kicsomagolva a cuccaimat vacsoráztam, majd fürödni tértem, a 2 euróért vásárolt zsetonbedobós üzemű fürdőszobába rendben le tudtam zuhanyozni, majd visszatértem a szobámba. Szerencsére itt hamar elcsendesedtek az emberek, így könnyen ment az elalvás.

11. Lindauer Hütte, bőven volt érdeklődő, 1744 m

12. szobám a Lindauer Hüttében

Reggel 7-kor szólt az ébresztő, reggelire megsütöttem a magammal hozott szalonna egyik felét, majd összepakolás után indultam el fél 9-kor. A jócskán napsütötte úton velem közel egy időben többen indultak el gyalog és biciklivel, hosszú és fárasztó emelkedő vezetett fel, helyenként legelésző tehenek mellett a 2291 méteren fekvő Öfapass-hoz. Leültem egy sziklára pihenni és gyönyörködni a kilátásban.

13. indulás után nem sokkal, a közelben az Obere Sporaalpe

14. úton az Öfapass felé

15.-16. Öfapass: kilátás előre (nyugat) és hátra (kelet) felé

Innen lejtős ösvényen vezetett az ún. Sweizer Torhoz, magyarul a Svájci-kapuhoz. Bal kéz felé valóban volt egy nagyobb hiány a bal oldali hegyfalban, így a „kapun” túli terület már Svájcba tartozott, sosem jártam még ennyire közel a sokat hallott jólét és a bankok országához. Az összefutó ösvények találkozásánál egy kis kőház feküdt (gipfelrast.at oldalon régi vámházak írnak), nem tudtak pecsétet adni a szerényen berendezett házban. Innen az előbbinél picivel kövesebb emelkedő vezetett a következő nyeregbe, a Verajochra, 2330 méterre. Kicsit itt is megpihentem, némi szélmozgásnak köszönhetően le is hűltem viszonylag hamar. Innen már látszódtott a nap fő kihívása, a Schesaplana.

17. a Svájci-kapu következik

18. kilátás északnyugat felé

19. a tényleges Svájci kapu, a túloldalon Svájc

20. visszanézve a Verajoch-ra vezető emelkedőről a Svájci kapu felé

21. Verajoch, kilátás nyugat felé, innen már a Schesaplana is láthatóvá vált

A következő pecsételőpont a Douglasshütte, amely a Lünersee partján fekszik, a tó viszont nem volt innen látható. Szintén lejtős ösvény indult innen is, a szerpentinek kezdetű úton egy csapat jött szembe, majd még egy, amely kisebb gyerekből állt a főként. Jobbra ferdén vezetett az út, kis idő elteltével láthatóvá vált a Lünersee, majd egyre közelebb került. Az eredeti vízszintjénél jóval alacsonyabb víztartalmú, szép fekvésű, fénytől irányától függően türkiz színben tündöklő tó kétségtelenül a Lindauer hütte-Totalphütte szakasz fő látványosa, melynek déli részére érkeztem meg. Volt rá mód, hogy a tavat nem megkerülve (szemben volt a Douglasshütte, az északi oldalon) átvágjak a Totalphütte felé, de nem akartam kihagyni egy pecsételőpontot sem, meg a tó megkerülése is jó időtöltésnek tűnt. Így nem balra a Lünersee Alpe nevű ház felé (ezt a helyet ajánlotta a két férfi az Oberes Sporaalpenél tegnap este, mondták, hogy 4 órányira van...teljesen életszerű lett volna éjjel 1-re odaérni, szóval ezt nem tudom hogy gondolták), hanem jobbra a tó mellett vezető széles földúton folytattam az utamat. Volt emelkedő is a szép kilátópontokkal tarkított úton, egészen a gát mellett fekvő Douglasshüttéig, ahová fél 2 előtt érkeztem.

22. Lünersee közeleg

23.-24. Lünersee és a Douglasshütte a gáton

25. kilátás észak felé, a völgy végi parkoló jól látszik

Lentről a völgyből, ahol autók tucatjai álltak (északnyugati irány felé szép kilátás), felvonóval lehetséges ide feljutni, ezért is volt dugig a terasz vendégekkel. Sikerült pecsételnem, majd a telefonomat is feltettem tölteni, én pedig a ház oldalában lévő lépcsőhöz telepedtem le megmelegíteni és megenni a magammal hozott konzervet. Volt 1-2 elhaladó részéről némi értetlenkedő tekintet, de ezekkel nem kell foglalkozni. Összeszedtem magam, levettem a telefonomat a töltőről, majd nehézkesen (mélypont), de elindultam. A felvonó felső állomásánál meg kicsit leültem a játszótérnél, de közben elborult az idő és pár csepp eső kezdett el esni, így kénytelen voltam megállni a következő, közel lévő kis háznál lévő padra ismét leülve. Olyan eső volt ez mely normál ruhához necces, de esőkabáthoz meg kevés, így esőkabát nélkül mentem tovább. A tó keleti oldalához hasonlóan a nyugati oldala is forgalmas volt, percenként több tucat túrázó haladt el az úton. Egy ponton lementem az alacsony vízszintű tó partjára, majd folytattam a túrát. Hamarosan egy elágazásban jobbra kellett mennem (a bal oldali irány vezetett a Lünersee házhoz, így ér körbe az út a tónál, valamint a Totalphüttét ellátó „kajalift” -németül: Materialeilbahn- alsó állomásához), az út a hegyoldalban először toronyirányt, majd szerpentinezve vezetett egyre magasabbra, visszanézve egyre inkább távolodott a szép tó. Sziklás és kanyargós ösvényen érkeztem meg a magashegyi környezetben, 2381 méteren fekvő Totalphüttéhez 16 órakor.

26. a Lünersee partján

27. távolodva a gyönyörű tótól, látszik, hogy volt bőven több víz is benne, remélhetőleg csak ideiglenes volt az alacsony vízszint

28. egy kis biztatás, közeleg a Totalphütte

29. Totalphütte, 2381 m

Váltottam pár szót a személyzet egyik tagjával szokásos témákról (egyedül-e, hová megyek és legfőképpen honnan jöttem), majd leültem pecsételni. Láthatóan már ekkor sem volt hiány megszálló vendégekből a háznál a továbbiakban a helyzet fokozódása volt várható, így egy cseppet sem sajnáltam, hogy nem ide esett a szállásom, itt borítékolhatóan egy nem túl kellemes éjszaka várt volna rám. Érkezés után negyed órával már újra úton voltam, kicsit ugyan késő volt ez már nekiindulni a Schesaplanának, de a hosszú nappal miatt szinte biztos voltam benne, hogy sötétedés előtt a Mannheimer hüttéhez érek. Előre látható gondot a szintekből adódó nehézségen túl, a Mannheimer Hütte előtt fekvő Brandner gleccser jelentette, amely az egyetlen a kettes kötetet járva. Valószínűnek tartottam, hogy meg fogom kerülni az egészet nem kockáztatva a gleccserre való hágóvas nélküli lépést. A borult idő továbbra is kitartott, miközben haladtam előre, több túrázóval is találkoztam, nem gondoltam volna, hogy a borultságból probléma származhat. Nemsokára komolyabban nekiment az ösvény a hegy oldalának, fáradságos és hosszú emelkedők sorozata jött, a kék sáv jelzésű úton, mint utóbb kiderült ez itt nem feltétlenül valahonnan valahová jelzés, hanem az út nehézségét jelenti: kék=magashegyi nehéz útvonal. Egyre feljebb érve köd is társult a borultsághoz, de én optimistán haladtam előre. Nagy löketet adott amikor a 2655 méteres magasság fölé értem, ekkor ugyanis a Kárpátok legmagasabb hegye, a Gerlachfalvi-csúcs szintje fölé értem.

30. a túra folytatódik, következő kihívás a Schesaplana

31. kék jelzés és távolban a Lünersee, az idő itt jócskán borult volt

A fárasztó, sziklás és kőtörmelékes emelkedő továbbra is folytatódott, hamarosan egy kisebb katlan-szerűségben, majd a köd miatt csak sejtethetően a Schesaplana csúcsa alatt. A katlan oldalában mentem egyre feljebb amikor nekiállt esni az eső (korábban az ég is dörgött, de távolibbnak tűnt). Az órák óta borongós égboltra további felhők kúsztak be észak felől és az eső percek alatt komolyra változott. Ebben még eddig semmi rendkívüli nem volt, az Alpokban tök normális a borongós és időnként esős idő, ahogyan naphosszat tartó kíméletlen napsütés is. Az eső mellé jég is társult, én pedig óvva a cipőm szárazságát lekuporodtam egy helyre és vártam a jégeső és durva zápor végét. Épp ellenkezőleg történt: egyre inkább rákezdett az eső és a dörgések is egyre közelebbinek tunk, ráadásul a villámok fényei is láthatóvá váltak. Beláttam, hogy nem vagyok jó helyen, észak felé egy kilátóponttól látszódott, hogy nem egy 5 perces záporral van dolgom. Déli irányban pár lépésre volt egy nagy sötét tábla, elindultam arra. Közelebb érve a táblához láttam meg a „SCHWEIZ” feliratot, túloldalán pedig az „ÖSTERREICH” szót, tehát a kis bukkán át bukva már Svájc területén voltam, jobbra nézve látszódott a Schesaplana csúcskeresztje, néhány 10 méterre voltam tőle, de érthető okokból nem mentem közelebb, a környék legmagasabb pontjára felmenni ilyen időben cseppet sem lett volna bölcs dolog. Hosszú lejtő következett a hegy oldalában a villámlások fényjelensége és a dörgések között már csak 2-3 másodperc telt el, tehát komoly veszélyben voltam, nagyon közel volt a vihar közepe...nem túlzok, hogy az életemért imádkoztam miközben sietősen mentem egyre lejjebb a kopár és minden menedék és nálam magasabb tárgyat nélkülöző terepen. Belegondolni is durva, hogy szerencsétlen esetben, egy villanás lett volna

és a hamvaimat másnap a hegyre tartó turisták találják meg...Egyetlen nálam magasabb dologhoz érkeztem hamarosan, az pedig egy kék alapon fehér betűs útbaigazító táblák. Ide csatlakozott be a csúcsot elkerülő ösvény (ennek másik kiágazásával találkoztam kb 2700 méteres magasságban, egy szűk órával ezelőtt), valamint nem sokkal később ágazik ki egy ösvény a hegy svájci oldalának alsóbb felén lévő Schesaplanahütte felé.

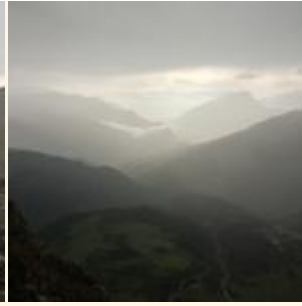
32. vihar érkezik észak felől...

33. kilátás a zuhogó esőben észak felé

34. Schesaplana csúcsa alatt, közben villámok tartották távol az embertől az unatkozás lehetőségét...

35. hamar kis patakmederré vált ösvény svájci határkövel és táblával

Tovább szaporáztam a lépteimet a szinte patakmederré vált ösvényen, hamarosan kissé szintben haladt az út, majd sziklák közé értem. Észak felé a távolban már látható volt a holdbéli tájon lévő Mannheimer hütte, valamint az előtte tornyosuló utolsó fizikai akadály: a Brandner gleccser. Az sziklás részen haladva a villámok még mindig nem fejeződtek be, egy-egy villámcsapás után a sziklák között „psszzz” hang volt hallható, feltételezem a több tízezer voltos feszültség a vizes sziklás talajon e hangjelenség kíséretében távozott a föld felé. Szintén durva és reális felismerés volt, hogy ezt azért hallja az ember, mert még él, nem gondoltam volna, hogy a Geierkogel meredek és vizes oldalán tavaly szeptember végén végrehajtott leereszkedés után ilyen hirtelen és ilyen komolyan újra szembetűnően megjelenik az életveszély, komolyabb sérülés lehetősége a Zentralon. Vajon mi lett volna a biztonságosabb? Maradni a Totalphüttében? Lehet. A fene sem gondolta, hogy a borult égből ilyen nagy vihar kerekedik pont itt, ezt nehéz lett volna előre felbecsülni. De most már a helyzet közepéből lassan is de kifelé evickéltem a vizes, helyenként havas sziklás terepen. A korábbi elképzelésemet tartottam, hogy nem lépek rá a gleccserre, így annak az északi vége felé tartottam. A köves terepen a Zentral útvonala a gleccser felé fordult a Schafköpfe 2806 méteres csúcsánál. de én tartottam az irányt a svájci-osztrák határon a gleccser vége felé, melyet nagy nehezen egy nagyobb havas rész után el is értem, a Schafloch nevű hely környékén, előtte volt egy kilátópont Svájc felé. A Schafloch felé vezet amúgy egy útvonal alternatíva: A Zentral a gleccseren áthaladva jut el a Mannheimer hüttéhez, itt viszont választania kell a túrázónak: vagy a hüttétől leereszkedik és a hosszabb, Panüalpén (1780 m) keresztül vezető, de kevésbé magashegyi úton éri el a hegycsoport túloldalán lévő Hochjoch-ot (más néven Große Furkát) amely így kerülővel 9 km hosszú, vagy a hüttéből felkapaszkodik ide a Schafloch-hoz, amely egy 1 km utat jelent és innen megy a magashegyi útvonalon a Kleine Furkán keresztül az erre csak 5 km-re lévő Hochjoch-ig.

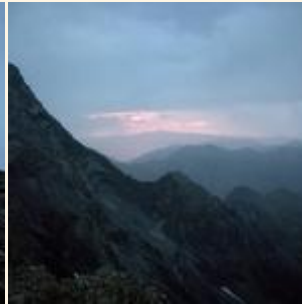
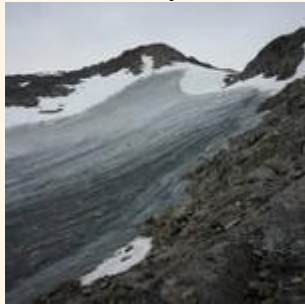
36. Schesaplana, alatta gleccserrel

37. Brandner gleccser közeledik, háttérben jobbra a kis szögletes épület a Mannheimer hütte

38. látvány Svájc felé

39. a gleccser végénél

Nekem a mai célom csupán csak az 1 kilométerre lévő Mannheimer Hütte elérése volt, amely cseppet sem volt könnyű: a határsáv közeléből újra az osztrák oldalon haladva törmelékes, az eső miatt fellazult talajon nehezen haladtam az ösvényt is sikerült elvesztenem az egyre inkább beköszöntő félhomályban, így egy idő után már csak a jó irány felé haladtam amerre jónak láttam. Pár necces pont volt, valamint egy kis, pár tíz méter hosszú részen kénytelen voltam a gleccser szélén haladni, a havas kitaposott ösvényen gond nélkül átértam a túloldalra. Ezek után még sziklás terepen kellett még vagy fél órát küszködnöm, mire elértem az esti félhomályban a bentről kiszűrődő fények kölcsönhatása miatt kissé misztikus hatást keltő Mannheimer Hüttét (előtte nyugat felé a naplemente minimális napsugarai látszódtak). Megkerülve az épületet jutottam be az előszobába, majd az ebédlőbe.

40. a Brandener gleccser déli vége

41. Mannheimer Hütte

42. halovány napsütés az alkonyatban

Bent nagyjából bő két tucat ember tartózkodott, mondanom sem kell, hogy úgy néztek rám mint aki a Holdról jött volna, kérdezték is, hogy minden rendben van-e. A személyzet részéről egy sráccal beszélni is kezdtem, kiderült, hogy tudok egyedül aludni, viszont zuhanyzási lehetőség nincs. Előkerült a jóindulatú és segítőkész főnök is, Matthias, aki első ránézésre külsőleg kissé egy arab emberre emlékeztetett a fekete szakállja miatt, látta, hogy jócskán a hegyen történt vihar hatása alatt állok (Mein Gott, Blitz, Lebensgefahr és hasonló szavak hangzottak el tőlem), töltött egy pálinkát és ittunk egyet. Nem vagyok egy nagy tömény fogyasztó, de ez akkor és ott jól esett. Nem vacsoráztam semmit, viszont mivel beláttam, hogy a saját készletem szűkös lesz még 3 napra, így reggelit azt kértem. A srác a személyzetből akivel először kezdtem beszélgetni kikísért a hüttét a lenti Oberzalimhüttével összekötő „kajalift” gépháza melletti kis terembe, ahová a cuccaimat tudtam tenni száradni, reggelre meg is száradtak. Nem sokkal később felmentem a szobámba, amely nem volt fűtött (télen nem üzemel a hütte), de viszont betakarózva el lehetett lenni. A szoba felszereltségét egy ágy, egy polc és egy konnektor adta. Kipakoltam a táskámból, mondanom sem kell, hogy pár cuccom vizes lett, de amin

megdöbbsentem: a műanyag bugyiba csomagolt igazolófüzetek a hátam felől a nylon ellenére is feláztak. A kettős kötet kevésbé, csak a szélén volt érintett, a fő kárvallott viszont a 3-as kötet volt, mely jócskán felázott. A térkép is kapott egy keveset. Fújkáltam, lapozgattam őket és szétnyitva a földre állítottam fel őket száradni.

43. szobám a Mannheimer Hüttében

Ezek után a szobával szembe lévő mosdóba mentem, ahol levetkőzve megejtettem a hideg vizes mosdást, a közben leszálló sötétségből távoli fények látszódtak északnyugat felé. Érthető módon vágytam a meleg zuhanyra a szarrázás után, de itt a 2679 méteren fekvő hüttében azért valahol érthető volt, hogy ez nincs, legfeljebb az itt több hónapig szolgáló személyzet részére tudok valamilyen kisebb bojlert elképzelni. Volt egy hangulata az egésznek, de a történetek eléggé elfárasztottak testileg és lelkileg is, vágytam már a pihenésre. Bejött két németül beszélő idősebb túrázó a mosdóba és hatszemközt is méltatták az átételeket, a teljesítményemet. Jól esett az elismerés. Visszatértem a szobámba, lefeküdtem és eldöntöttem, hogy a Schafloch felé nem térek vissza a hegyre, hanem az előzetes terveimtől eltérve a hosszabb, de biztonságosabb úton a Panülalpén keresztül fogom holnap megközelíteni Liechtensteint. Olyan vad ötletem is támadt, hogy ha holnap jól haladok akkor újra másfél szakaszt menve elérhetem akár a Feldkircher Hüttét is. Ennél realistább várakozás volt, hogy a Pfälzer Hüttétől lejjebb lévő, térképen Valünaként jelzett pontig jutok el kissé letérve a kijelölt útvonaltól. A következő napra is hosszú és fárasztó menetelés volt látható, így a Sückánál lévő, email-ben írt láger lehetőségétől komfortosabbat szerettem volna. Szóval még a megelőző nap estéjén is bizonytalan volt a következő esti szállás helye. Térképnézegetés a hosszas morfondírozások után nagy nehezen elaludtam.

Gyakori járkálás volt a szobám előtti húzódo folyosón, így nem aludtam jól. 7 óra környékén keltem, reggelizést (barna kenyér, vaj, sajt, párizsi, tea) követően beszéltem a hütte főnökével, de nem sokat tudott mondani a kinézett liechtensteini Valüna pont szálláshelyéről, jobb ötlet híján megkértem, hogy az telefonomon keresztül kérdezzen rá a Pfälzer Hüttében (vagy ahogyan helyesen mondták „Felcerhütte”), hogy van-e szabad hely. Sikerült megtudnom, hogy van, de hogy az szobát vagy lágert jelent-e az nem derült ki. Elég valószínűnek tűnt, hogy nem a Valüna után biztos, hogy nem fogok ma tovább jutni. A Pfälzer Hütte innen 14 km-re volt, a Sücka pedig még további 9-re lett volna, tekintve a fáradtságomat és a késői indulást nem volt reális ez a célkitűzés. A megbeszélés után lassan összehajoltam a szobában, közben szörnyűlködve néztem ki a szoba ablakából, hogy csomóan nekivágtak a Schesaplanának a gleccseren keresztül simán bakancsban. A főnök szerint nem problémás hágóvas nélkül menni rajta át, hát én nem mondom magamról, hogy könnyen meghátrálnék a kihívás előtt, de ezt nem szeretném kipróbálni. Felmerült bennem egy olyan ötlet is, hogy felmegyek a Schesaplanára és utána megyek tovább az úton, de ez már annyi idővesztést jelentett volna, hogy valószínűleg csúszott volna egy napot a túra befejezése, amit nem szerettem volna. Újabb magasságerekord úgylis küszöbön volt már a tiroli Wildgrat (2971 m) képében, amelyre a következő túrán akartam feljutni.

44. reggeli

45.-46. gleccser és a Schesaplana a szobám ablakából, erre a jégre azért simán bakancsban nem merészkedtem volna

47. utolsó Zentral Kontrollstelle tábla, amit láttam a túrán, mondhatom úgyis, hogy az általam ismert legnyugatibb darab

Összepakoltam, majd magamhoz vettem a gépház közelében lévő szobában lévő megszáradt cuccaimat, majd fizetés után (összesen 20 eurót fizettem reggelivel együtt), nagy nehezen $\frac{3}{4}$ 10-kor elindultam. Köves ösvényen mentem a jobbos leágazásig (Brander Gletscher 2630 m nevű pont), ahol elkezdtem a leereszkedést kicsivel lejjebb lévő szintre. Észak, északnyugat és északkelet felé gyönyörű kilátás nyílt a környező területekre, hegyekre, a gleccser névadója a Brand nevű falu is láthatóvá vált a völgyben. Gyönyörű panorámában haladtam egyre lejjebb a meredek hegyoldalon, a könnyűnek nem nevezhető ösvényen: meredek, szerpentines, néhol drótsodronyos és egy helyen lépcsős részekben vezetett egyre lejjebb az ösvény.

48. kilátás észak felé, távolban a Bodeni tó látszik

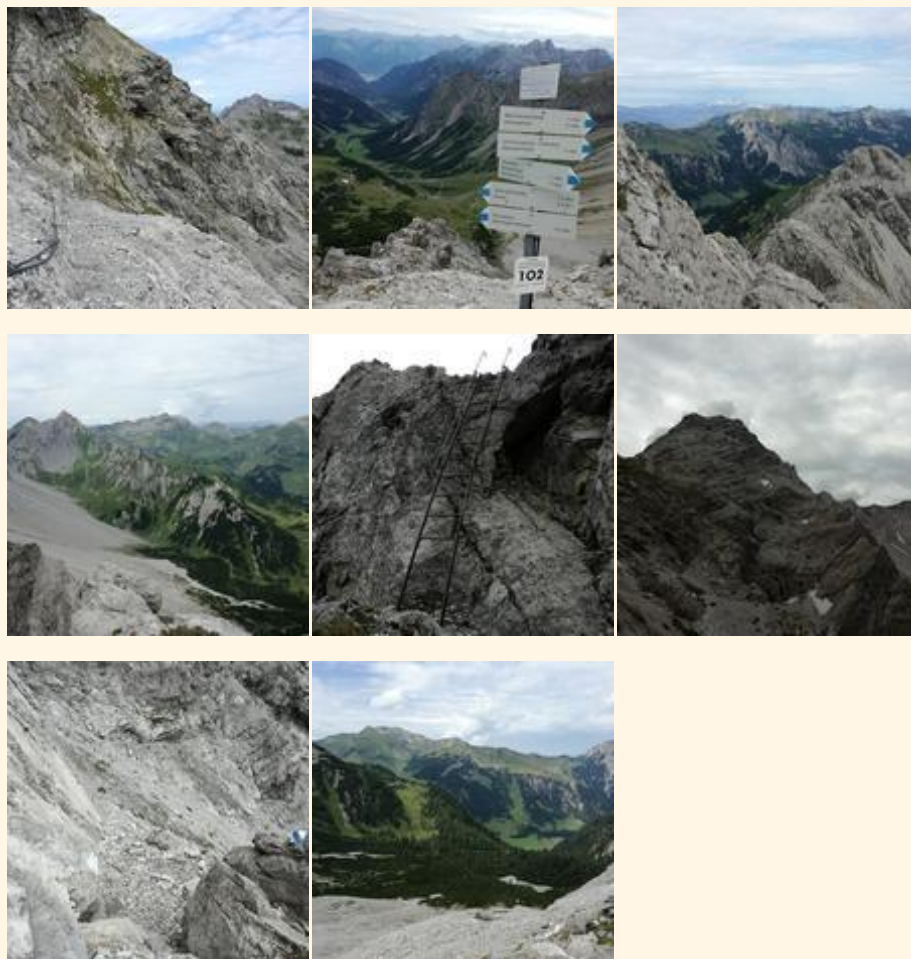
49. hasonló perspektíva kicsit arrébből, de kelet felé fókuszálva: Brand falu, a gleccser névadója is kivehető a völgyben

50.-51 nem volt könnyű az ösvényen haladni

52. masszív hófolt augusztusban, gyanítom ez ebben a formában már megvárta az ősszel/télen érkező társait

Szembejövő túrázókkal is találkoztam, valamint elhaladtam egy nagyobb hómaradvány mellett is. 11 órára értem az elágazáshoz, mely az Oberzalimhütte felé vezetett. Sajnos nem a jól kijárt ösvényen kellett tovább haladnom, hanem a kevésbé jó ösvényen. Pár lépéssel később a meredek hegyoldalon az ösvényt a víz elmosta, így a túrabotommal kellett szúrkodnom a talajt, hogy találjon a lábam vége fogást, hogy tudjak arrébb lépni. Nem volt veszélytelen művelet ez, mivel ha bármi balul sül el, akkor jókora esés várt volna rám lefelé...szerencsére az ominózus ponton sikerült átlendülnöm, egy pár főből álló társaság az előbbi elágazásból nézte a mutatványomat. Elgondolkodtató volt ennek az útnak a járhatósága, szinte biztosra vettem volna, hogy pl egy Magas-Tátrában nem engednék az ilyen jellegű helyeken való túrázást. Az ösvényről továbbra is szép kilátás nyílt, egy útjelző táblánál meg is pihentem. Nehezen és lassan járható szakasz következett, szinte minden lépésre figyelni kellett a sziklás környezetben. Jött egy másik útról az Oberzalimhütte felől egy pár akik a közeli csúcsra, az Panüelkopf 2860 méteres csúcsára tartottak. Szóltam nekik a veszélyes pontról ahol az imént keltem át, majd elváltunk. A nehezen járható szakaszra azt hittem, hogy átmeneti, de elég hosszasan elhúzódott. Egy ponton lepihentem, újabb túrázók jöttek alulról a Panüelalpe irányából, a ránézésre családnak tűnő társaságnak is elmondtam a veszélyes pontot, remélem ők is rendben átjutottak rajta. Innentől

nemsokára ökörhugyozás ösvény indult meg lefelé, egy újabb szembejövő családot figyelmeztettem a veszélyre, a családfő okoskodott egy sort, de kiderült, hogy én mondtam jól egy helyszínt. Nehéz és fárasztó volt a kis mértékben füves, nagy mértékben meg sziklás törmelékes, szerpentin ösvényen elérnem az erdőhatárt.

53. folytatás következik

54. kilátás kelet felé, "Vorarlberg-i típusú" útjelző táblával

55. kilátás észak felé, a gerincen folytatódott a túra, ennél sokkal rosszabb időben nem lenne könnyű itt (sem) helytállni

56. kilátás nyugat felé: jobbra a kacsaringós út vezet a Panüalpéhoz, oda kellett leereszkednem

57. létra segítette a haladást egy ponton

58. a Panüelerkopf zord, 2860 méteres tömbje, magasságban nem sok választja el a Schladmingi-Tauern-ben lévő Hochgolling-tól

59. továbbra sem egyszerű az út lefelé

60. látszik a Hirschsee és a kanyargós út a Panüalpe felé

A törpefenyős és fenyves rész határának környékén egy srác nagy sebességgel beelőzött, jó lett volna az ő tempójának a felével is haladnom, de beláttam, hogy ez a fél szakasz a Pfälzer hüttéig fel fogja az egész napomat emészteni. Felmerült bennem, hogy lemegyek Nenzinger Himmel-be, a következő faluba és onnan közelítem meg a térkép alapján nagyrészt keréknymon a liechtensteini határon lévő Pfälzer hüttét, de végiggondolva a további szintvesztést és plusz távolságot, nem tartottam ezt kifizetődő ötletnek. Fáradtan érkeztem meg a túra legmélyebb pontját jelentő, fenyőerdő közelében elhelyezkedő hangulatos Hirschsee-t, amely 1700 méteren feküdt, tehát majdnem 1000 métert veszítve jutottam le ide a kiindulópontomról.

61. Hirschsee, a nap legmélyebb pontja, 1700 méterrel

Leültem az árnyékba kicsit pihenni, majd nem sokkal később bekentem magam naptejjel és elindultam felfelé. A Panüälpe házához vezető szerpentine keréknyom kanyarjait levágja az ösvény, 14:45 magasságában érkeztem meg a Panüälpe faházához. Durva volt visszatekinteni a sziklafalra ahonnan nem sokkal ezelőtt sikerült leereszkednem. A padokon ülő két nőtől érdeklődtem, de nem volt pecsét a háznál. Kicsit ücsörögtem, majd a ház közelében ácsorgó tehenek mellett elindultam tovább.

62. visszanézve a sziklafalra ahonnan nagy nehezen leereszkedtem

63. Panüälpe

Szerencsére a kutyát sétáltató 3 fős társaságot hamar le hagytam, a meglepően keréknyomon vezető úton. Azt hittem innen meredek ösvény fog tovább felfelé vinni a 2353 méteren lévő Hochjochig, amely innen 4 km-re volt található és 2 óra szintidőt ad rá a fűzet. A keréknyom nagyjából egy kilométer után véget ért, jó ideje már, hogy kisütött a nap, a meleg időben fárasztó volt a haladás az ösvényen, mely füves lankák között haladt. Elértem egy pontot ahonnan már láthatóvá vált az úticélm, elő is cincáltam a fényképezőmet a táskámból és azon keresztül ellenőriztem le, valóban a Pfälzer Hüttét láttam a távolban, de a cél még több órnyi gyaloglásra volt. Egy kis meredek füves hupli után következő hegy oldalában haladva egy csapat zergét sikerült megörökítenem: a csapatuk vezére egy-egy sziklás magaslatról figyelte az én és a nyáj mozgását. Érdekes volt ezt és ennyi zergét egy helyen látni, szorgalmasan gyártottam is a fotókat róluk. A hegyoldalban vezető ösvény végén még egy kis kapaszkodás várt rám, majd megérkeztem a Hochjoch előtti kilátópontra. Gyönyörű kilátás nyílt innen minden irányba (a hegyoldalban vezető úton sem lehetett panasz az északi és nyugati irányú kilátásra), de főleg a déli, svájci irányú kilátás volt innen markáns. Balra, azaz kelet felé látható volt továbbá a hegytömb amelyen a rövidebb, de ránézésre is neccesebb útvonal vezetett át, éreztem is hogy helyesen döntöttem amikor a Panüälpe felé jöttem.

64. kilátás észak felé, Nenzinger Himmel falu felé

65. ismét emelkedőn, ezúttal egy eső által kimosott részen

66. visszanézve kelet felé

67. nyugat felé a terep kevésbé látszott zordnak, kivehetővé vált a napi úticélom is

68. zergék

69. "Felcerhütte"

70. visszanézve a hegyoldalra ahol haladtam

71.-72. kilátás a Hochjoch előtti kilátópontról, kelet és dél felé. Azt hiszem nem kell kommentár hozzá, hogy miért a Panüalpe felé vezető utat választottam (a második bejárásom alkalmával ezen az útvonalon mentem, nem volt vészes, S.J.)

Tartottam egy kis nézelődős pihenőt, majd leereszkedtem a Hochjocra (Magas nyereg lenne a magyar neve). Pont a határon húzódó pontnál átléptem legelőterület kis kerítését és a határkö túloldalán ismét voltam Svájcban egy kicsit, majd pár fotó után továbbindultam. Jőcskán eltelt az idő, negyed 6 múlt mire innen elindultam, ki volt zárva, hogy a tervezettnél tovább menjek, fáradtan gyalogoltam tovább, kelet és észak felé továbbra is nagyszerű kilátásban volt részem, ahogyan a napsütéses időben mentem tovább az először lejtő és emelkedő terepen, majd egy hegy oldalában hullámozva. Többnyire köves, kis mértékben sziklás szakaszok követték egymást, egy helyen hófoltot is kellett kerülgetnem. Egy érdekes, vörös színű kövekkel tarkított részen is áthaladtam.

73. Hochjoch "svájci és liechtenstein-i típusú" útjelző táblával

74. visszanézve a korábbi útvonalra

75. haladás tovább, a közeledő hófoltot bizony meg kellett kerülőm

76. kilátás északkelet felé a kora esti napsütésben

77. vörös sziklák

A Hochjoch-tól is szintidőt jelentősen túllépve, 2 óra alatt érkeztem meg először az osztrák-liechtensteini táblával és határkövekkel jelzett határra, majd a egy melléépület után a külső felújítás alatt álló Pfälzer Hüttéhez. A távolban, északnyugat felé eső látszódott, mögötte napsütéssel, egy idősebb úr kint fotózott a hütte előtti padoknál.

78. kilátás észak felé

79. osztrák-liechtensteini határ átlépése előtt, gyanítom régen sem lehetett egy túl komolyan vett határ ez

80. nyugat felé eső látszódik a távolban, amely nem sokkal később ide is elért

81. Pfälzer Hütte, éppen felújítás alatt

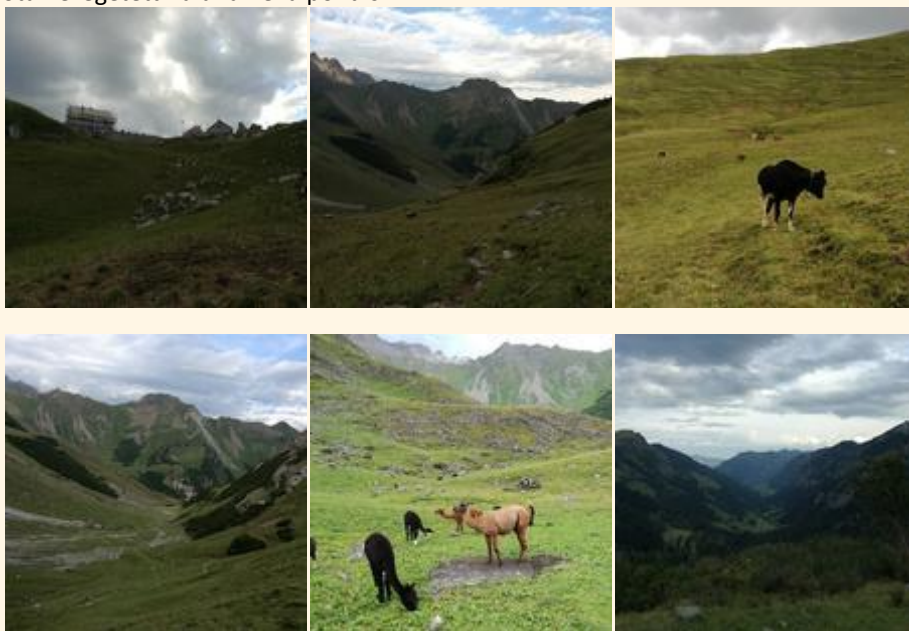
Beléptem az ebédlőbe és a pénztárhoz léptem, egy megtermett, de kedves hölgy jött elő, mondtam neki, hogy én érkeztem a Mannheimer Hüttéből és hogy szeretnék egyedül aludni, valamint, hogy euróval fizetnék. Eredetileg azt gondoltam erről a házról, hogy nagyon kis eséllyel tudok itt szobában egyedül aludni, de pozitívat csalódtam, volt rá lehetőség! Mondta, hogy menjek körbe és megmutatja a szobát. Kimentem, elhaladtam a ház fala melletti határkövek mellett, majd nagy nehezen megtaláltam a hátsó bejáratot és a cipős részleget (Trockenraum), amely mellett egy meleg levegőt fűjő berendezés volt, újabb pozitívum volt ez, ha lenne vizes cuccom, akkor nem lenne gond a szárítása. Ezek után felmentünk az emeletre és megmutatta a szobámat, teljesen rendben volt. A közelben volt mellékhelyiség is, egyetlen negatívum volt, hogy fürdeni itt is csak csapnál tudtam egy nagyobb mosdóban. A szoba megnézése után kimentem a hütte előtti padokhoz megsütni a második adag magammal hozott szalonnát, éppen hogy nekiálltam elkezdett esni az eső (mák, hogy fél órával előbb érkeztem meg), így a bejárat ajtó teteje alá húzódtam be elfogyasztani a vacsorámat. Visszamentem a szobámba, nyitottam ablakot, hogy jöjjön be friss levegő, ekkor láttam a szép naplementét, csak a ház köré húzott állványzat akadályozta a szép fotó készítését, így kimentem az esőre fotózni. Megáztam, de megérte. Ezek után elmentem a megmosdani, majd az ágyba lefeküdve olvasgattam még egy kicsit, majd este 10 óra után elaludtam.

- 82. osztrák-liechtenstein-i határkő
- 83. szobám a Pfälzer Hüttében
- 84. hangulatos ebédlő/közös helyiség
- 85. esős naplemente

6 órakor szólt az ébresztő, a reggeli teendők (konzerv reggeli, összekpakolás) után kifizettem a 13,64 euróra átszámított szállás árát (elég baráti ár), majd fél 8-kor elindultam, hátrahagyva életem első Liechtenstein-ben töltött éjszakájának szálláshelyét. Lefelé vezetett az út a 2108 méteren fekvő háztól, az előző este fotózó úrral egy időben indultam, de mivel ő minden fotózójához állványt használt, így hamar mögém került. Két hegy közötti völgybe ereszkedtem le, legelők és tehenek mentén, majd a völgy aljában haladtam tovább. Hátranézve láttam, hogy a bácsi az egyik bal kézre eső hegy felé tart, így nem volt várható, hogy utolér, más meg nem volt se utána, se szembe nem jött senki. Egy elkerített legelőn lámákat láttam, nem hittem volna, hogy állatkerten kívül látok ilyen állatokat Európában. Egy másik, napelemmel működtetett villanypásztorral körbekerített bokros legelőn pedig kecskék ették a fűvet a pont ideálisan borongós, de nem esős időben. Észak felé láttam a völgyet aminek a bal oldalán lévő hegy oldalában kellett tovább haladnom, kivehetővé vált a térképen napok óta nézegetett Valüna nevű pont is.

- 86. ereszkedés a Pfälzer hüttétől lefelé
- 87. irány a völgy!
- 88. múúú!
- 89. ereszkedés folytatódik
- 90. lámák Liechtensteinbe
- 91. É-D irányú völgy, a kép közepén a Valünával

Pár lépés után egy „liechtenstein-i típusú” útjelző táblához értem, majd egy újabb ereszkedés után köves medrű patakon keltem át, majd következett a hegy oldalában vezető hosszú gyaloglás az ösvényen, felváltva füves területeken és erdőben. Kellemes volt ez a rész, viszont tudtam, hogy ez a nap könnyebbik része, még kétezres csúcsok vártak rám a nap második felében, én pedig leereszkedtem nem sokkal 1700 méter fölé és még közel 300 méter szintvesztés állt előttem, tehát bő 700 méter szint volt még a napban és még legalább 4-500 a fel-le hullámlásokról kifolyólag. Egy pár házból álló részre érkeztem, volt itt lakott ház és istálló is, itt ér véget egy keréknyom, erre léptem rá, majd mentem rajta egy keveset, ezután újra ösvény következett egy tetszetős köves majd fenyvesben vezető szakaszon. Itt jobbra lent látható volt a Valünánál álló ház is, több

kocsi állt ott, nem vagyok biztos benne, hogy lett volna helyem itt, ha idáig eljutok. Értelemszerűen akkor a völgy alján kellett volna haladnom, ahová nekem is le kellett lassacskán ereszkednem, ugyanis a túra napközbeni legmélyebb pontja a Sücka ház 1440 méteren áll. Egy kimosódott apróbb köves ösvényes rövid szakasz jött, majd a hegy oldalában mentem továbbra is, de már egy keréknymon, ezek után egy tanyához érkeztem. Előtte két fiatal srácot láttam, amint az itt megszokott munkákkal foglalatostkodnak, próbáltam a háznál pecséthez jutni, de nem találtam ott senkit.

92. visszanézve a durván L alakú útra amelyet korábban megtettem

93. hangulatos ösvény a fenyvesben

94. kiszélesedő út egy tanya előtt

Amikor innen indultam tovább akkor érkezett oda nagyjából velem egy korú 2 másik fiatalember, de ekkor már nem vesződtem a kommunikálással, mentem tovább. Kellemes fenyvesben vezető, folyamatosan lejtő keréknym következett, jobbra fokozatosan kerültek „elő” jobb oldali hegy aljában, majd a völgyben fekvő Steg nevű település, távolról is harmóniát és rendezettséget mutató házai. Innen indul az az út, ami a magasabban lévő Malbunba vezet egy elég drága környékre, szállás kapcsán itt lett volna egy drágább és nagyobb kitérőt jelentő alternatíva, de végül nem reagáltak innen. Legalább 3 villanypásztoron átkelve (mire felérnek kocsival az imént érintett tanyáig egy párszor ki lett szállni a kocsiból leengedni a madzagot, majd visszatenni) érkeztem, majd burkolt útra érkeztem meg egy házhoz, ahol láttam a Sücka feliratot. Valamilyen kisebb gazdaság lehetett, majd az úttól lejjebb disznók voltak tartva egy pár tíz négyzetméteren, a házban pedig ránézésre tejjel való foglalkozásra és sajtkészítésre voltak berendezkedve. Kértem pecsétet, a bent ücsörgő emberek közül egy fiatal srác telefonálást követően adta is a céges pecsétet (igazából a következő, Silum nevű pont a pecsételőhely, de biztosra akartam menni az igazolást illetően), valamint egy „Alpgenossenschaft Triesenberg” feliratú matricát is. Érkeztek éppen a házhoz a gazdálkodáshoz értő emberek, így el is köszöntem. A következő ház pedig a 3 emeletes Sücka ház volt, ahol eredetileg terveztem volna megszállni. Ránézésre nem volt túl sok vendég, mindössze egy FL (Füstendum Liechtenstein, azaz Liechtensteini Nagyhercegség) rendszámú sportkocsi állt a parkolóban. Mivel pecsétet már volt a szomszédból, így ide már külön nem tértem be (pedig Zentral mozgalmi pecsétet kaphattam volna, ahogyan a későbbi második bejárásnál sikerült, S.J.), csináltam egy igazolóképet, majd mentem tovább, az immáron napos időben.

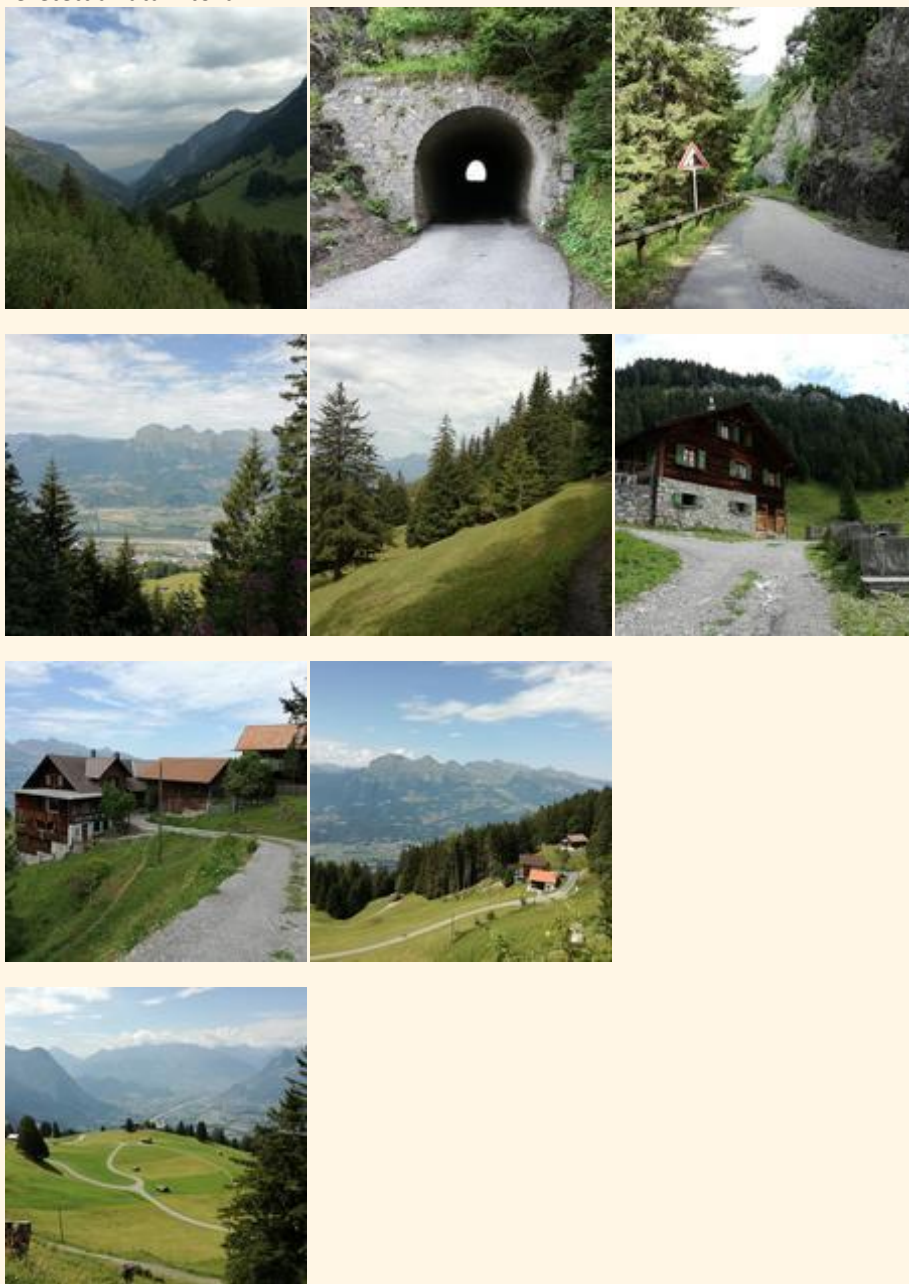

95. ereszkedés tovább, jobbra lent Steg település látszik

96. Sücka ház

Egy kis emelkedő, majd egy rövidebb egy sávnnyi szélességű kis alagút következett át a hegy túlsó oldalára, az út lejtett egy kicsit (jobb kéz felé masszív drótháló a kőomlások miatt, látszott is, hogy nem hiába épült meg), majd ösvényre tértem rá. A nagyjából szintben haladó ösvényen többnyire fenyőfák között haladtam, egy-egy ponton a fák között látszódott, hogy elég szép kilátás lenne erdő nélkül, az akadálytalan szép kilátásra viszont még egy kicsit várnom kellett. Az ösvény a főváros, Vaduz fölött vezetett jóval, szélsőséges esetben, ha nagyon gyorsan haladtam volna, akkor még itt is lehetett volna szállást keresni, de nem nagyon érte volna meg, mivel a főváros még 1000 méter szinttel lejjebb van, így ezt a pluszt már nem vállaltam volna. Egy padra leültem enni és pihenni, majd folytattam az utamat, hamarosan faházak tűntek fel az ösvény mentén, én pedig egy újabb, ezúttal nagyobb, Silum nevű házcsoporthoz/településrészhez érkeztem. Egy út menti több medencés forráshoz

letámasztottam a zsákomat és a szemben lévő Gasthaus Silum-hoz mentem, de a láthatóan használaton kívüli, gyakorlatilag is bezárt vendégházban nem sikerült senkit találnom aki pecsétet adhatott volna, tehát jól tettem, hogy korábban a Sückánál kajtattam pecsét után. Viszont a kilátásért bőven megérte lemenni ide, elém tárultak a hegyek körbe Liechtenstein végéből és Svájcából, a szemben lévő hegy szintén Svájchoz tartozott. Lent pedig a síkságon látszódott a Vaduz-hoz tartozó Triesen városrész, valamint további távolabbi svájci települések és a szabályosan kialakított medrű Rajna folyó is. Észak felé a soron következő hegy fenyvesekkel tarkított lefutó szélé zárta a látóhatárt. Visszatértem a zsákomhoz, a forráshoz legközelebb lévő háznál még bepróbálkoztam a pecsét kapcsán: az ablakon kihallatszódott, hogy idős asszonyok beszélgetnek a faház emeleti szobájában az ebédidő környékén, az egyikük odajött az ablakhoz, de nem tudott segíteni, érthető módon. Jócskán melegben indultam tovább, újra egy kicsit ösvényen, majd ismét keréknymon haladtam tovább. Küszöbön állt az emelkedők sorozata, mivel a túra innen már felfelé vezetett, ugyanis a liechtensteini 1440 méteres legmélyebb ponton már túl voltam. Rendezett házak közelében vezetett az utam az erdőig, itt örültem egy kis árnyéknek, de ez nem tartott sokáig, többségben maradt a napon haladás ezúttal is. Átbukva egy kis púpon egy építkezés mellett haladtam el darabig megint keréknymon, majd újra ösvényre léptem rá, ezek után már órákig ezen vezetett az utam tova.

97. a völgy észak felé folytatódik, én viszont nem ezt az útirányt követtem...

98. hanem a rövid alagúton nyugat felé mentem egy pár lépést, majd onnan észak felé tovább, a hegy túlsó oldalán. Nem túl gyakori az alagútban haladás egy túrán, de a Zentralon lesz még rá példa

99. út az alagút túloldalán

100. kilátás töredék nyugat felé

101. ismét hangulatos fenyvesben vezetett az utam

102. három medencés forrás a Silum nevű résznél, háttérben a házzal ahol pecsét után érdeklődtem

103. Gasthaus Silum

104.-105. Silum utáni kilátás nyugat felé a svájci hegyekre, és dél felé ugyancsak nagyrészt svájci hegyekre, a szabályos medrű Rajna is jól kivehető a síkságon

Ismét erdő térve fogyasztottam a hátralévő távot, tehenek is akadtak a fák mentén, ugyanis kisebb-nagyobb legelők akadtak a fák között is. Lassan elmaradoztak a tehenek, az ösvényen viszont megnőtt az érdeklődés, szemben és mögöttem is jöttek, majd egy „Fürstensteig” feliratú táblát követően egy kopár sziklás rész következett. A Fürstensteiget több mondaton keresztül taglalja az igazolófüzet, nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, de élőben megláttam, hogy miért van ilyen hangsúlyosan szó róla és fény derült, hogy miért is igényes besorolású a mai túra: a sziklás hegy oldalában haladva csodálatosan szép kilátás van északnyugati, nyugati és délnyugati irányok felé, szépen látszódnak a svájci hegyek és városok, többek között a határállomás a buchs-i állomás is kivehető vált a távolban. Ezen kívül látható volt Vaduz és a fölötte északra található Schaan város is, illetve ezen kívül távoli tv tornyok is látható váltak, melyeket már a Mannheimer Hüttéből is kiszúrtam. Persze ezek a látványosságok nem mind egyszerre özönlöttek az ember szeme elé, hanem szépen, fokozatosan. Az idő is szép volt az élmény átéléséhez. Egy kilátópontnál lévő pihenőhöz egy szimpatikus, korombeli lánnyal egyszerre érkeztem meg, fotózgatás után le is ültem mellé pihenni. Már nem tudom melyikünk kezdeményezte a beszélgetést, de a folyékony angolsággal beszélő Charlotte elmondta, hogy egy hosszabb nyaraláson van a barátaival akiket előtt haladva állt meg itt, hogy bevárja őket, majd együtt mennek vissza a vaduzi szállásukra, másnap pedig Olaszország felé veszik az irányt. A holland lány mosolyogva nyugtázta magyar származásomat és túráim útvonalát és célját. A kellemes beszélgetést követően elköszöntem, nem sokkal később szembe is jöttek a fiú-lány párosból álló barátai, én pedig folytattam az utamat a gyönyörű útvonalon, a Fürstensteigen. A szép kilátásba belefeledkezvén a délnyugat felől a látóhatáron feltűnő felhők ébresztettek fel, a legkevésbé sem akartam megázni, mivel az ázás felfelé menet fokozottan kellemetlen. Negyed 3-kor érkeztem meg az ellenkező oldali Fürstensteig táblához ezzel elhagyva a szép és vadregényes részt, mely kétség kívül a nap kiemelkedő látványosságát adta.

106.-111. Fürstensteig

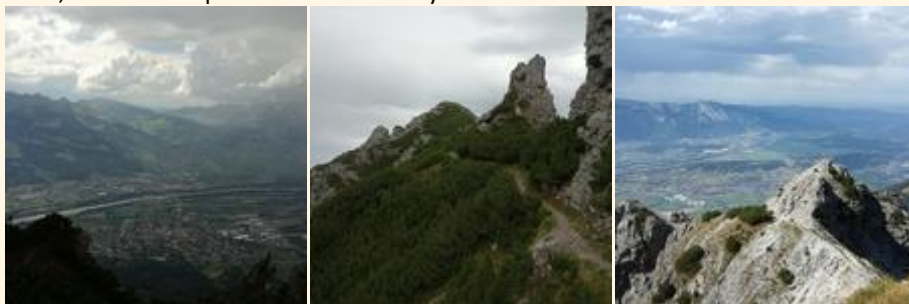
Innen visszafordulva már komolyan látszott délnyugat felől egy közeledő esőfelhő, melynek előszele már látható volt egy ideje. Egy padon megpihelve gyűjtöttem erőt és nézegettem a következő kihívást, a Kuegrat csúcsát, melyre a felvezető ösvény szinte végig kirajzolódott.

112. északkeleti irányú kilátás a Fürsteinsteig után, a jobb oldali hegyek má újra Ausztriában vannak

113. Kuegrat csúcsa a láthatáron

Ismét elindultam felfelé, ahol az út komolyabban emelkedni kezdett rákezdett az eső, de csak szemerkélve. Felvettem az esőkabátot, majd megálltam egy pontnál és a zsákra is rátettem az esővédőt, majd a földre fektettem, én pedig leültem a térdemre hajolva, semmi kedvem nem volt esőben gyalogolni, reméltem az eső hamar eláll. Szerencsém volt, tényleg hamar el is állt a minimális eső is, én pedig folytattam utamat tovább, hamarosan már sziklás torony-szerű sziklaalakzatokat kerülgettem az ösvényen, majd serpentinezve jutottam fel a 2123 méteres Kuegrat csúcsára. Ismét meleg napsütés kezdődött, a csúcskereszt mellé ledobtam a zsákomat és gyönyörködtem a körpanorámába: távolról a Schesaplana is kivehető volt, vele szemben pedig az eddigiekhez becsatlakozott a körbe a Bodeni tó, előtte pedig nyugat felé a svájci 1700-2000-esek zárták a látóhatárt a két tv toronnyal és esőfelhőkkel, lejjebb pedig liechtensteini és svájci települések látszódtak. Kelet felé pedig a sok-sok osztrák hegy állt őrt, a derült időben. Előttem pedig észak felé láthatóvá vált a következő csúcs, a Garsellekopf távolról sem könnyű csúcsa.

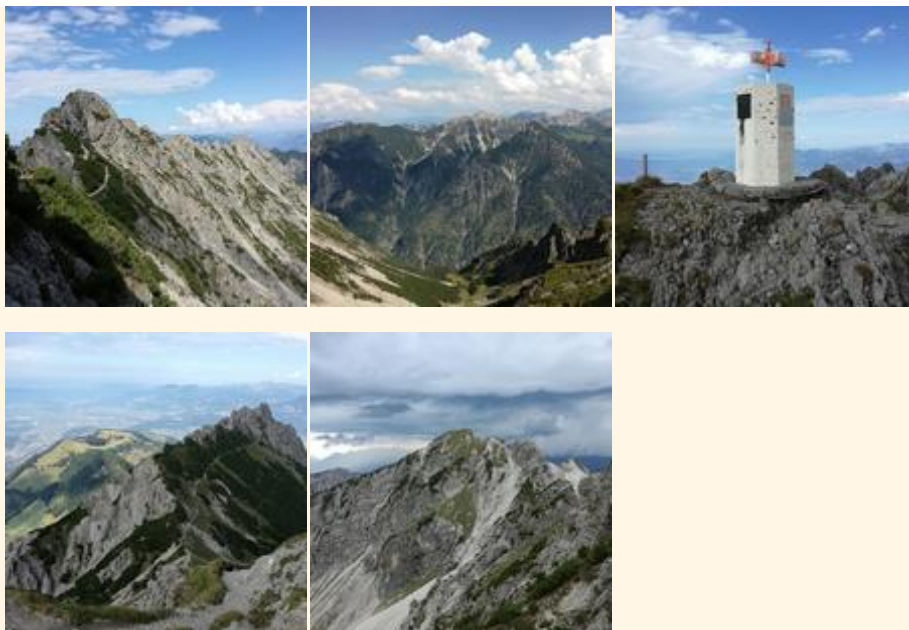

114. ismét durva felhők az égbolton

115. "hamarosan már sziklás torony-szerű sziklaalakzatokat kerülgettem"

116.-118. a Kuegrat csúcsán, 2123 m

16 óra körül indultam el lefelé, majd serpentinezve értem el a következő csúcs alatti területet, amely egy meredek hegyoldalon vezető ösvény volt. A sziklás csúcsra betonlépcsők és drótsodronyok segítik a feljutást, végülis 16:23-ra fel is értem a Garsellakopf-ra (2105 m). Szép kilátás volt innen is, viszont visszanézve a Kuegrat-ra már látható volt, hogy a következő vihar nem fog elkerülni, ebben ezek után csak reménykedni lehetett, de hiába. Észak felé viszont akadálytalanabb lett a kilátás, Feldkirch városa is megjelent a látómezőben, addig már csak a Sarojasattel utáni füves, innen csak dombnak tűnő hegy és a Kuegrat és Garsellakopf utáni a társulat harmadik és egyben utolsó tagja, a Három Nővér/ Drei Schwester is láthatóvá vált.

119. következő csúcs a Garsellakopf

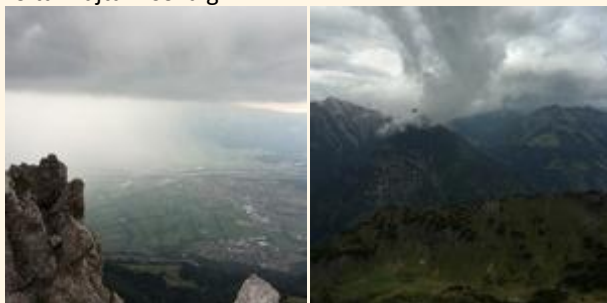
120. osztrák hegyek kelet felé nézve

121. Garsellakopf, 2105 m

122. északi irányú kilátás a Bodeni-tóval, Feldkirch-el és a Drei Schwester-rel

123. visszanézve a Kuegrat-ra, látható volt, hogy az eső nehezen kerülhető el, persze reménykedni lehet és kellett is

A napsütés átadta helyét a borult időben miközben igyekeztem le a hegyről, hogy az előzőekhez hasonlóan a következőig hátralévő út egy részét meredek oldalban tegyem meg, innen már az osztrák-liechtenstein-i határsávban. Lett volna egy, a Három Nővért elkerülő útalternatíva is, ezt a füzet térképe is jelzi, de úgy voltam vele, hogy nem akartam volna ezt már kihagyni (a második bejárás alkalmával megnéztem az elkerülő irányt is, S.J.). Amint az elágazás és a csúcs között jártam félúton (tehát nem érte meg se előre, se visszamenni), mielőtt elkezdtem volna a kapaszkodást a drótsodrony segítségével a csúcsra, leszakadt az ég. Nem gyengén és rövid idő alatt. Esőkabát fel, esővédő zsákra fel és lefektet, majd összekuporodik cselekvéssorozatát rövid idő alatt vittem végbe, közben pedig ömlött az eső. A villámok ezúttal távolabb maradtak, a hangjuknál többet nem éreztem belőlük. Éppen kezdtem büszke lenni magamra, hogy milyen jól sikerült megőriznem a cipőm szárazságát, amikor egy kicsit felemeltem a hátsó feletem és egy szinte egy patak indult meg a hátam mögöl, mint kiderült pont a lefelé folyó víz útjába ültem le (nyilván nem egy ücsörgésre kiképzett pont volt ez), ennek megfelelően a rövidnadrágom és alsónadrágom részben vizes lett, természetesen a cipőim is kaptak belőle. Fél óra alatt elvonult a vihar, amikor csak minimális csapadék hullott akkor felálltam és felmértem a károkat: az említett rövidnadrág vizesedés és az esőkabát bal vállnál beázásán túl nem volt gond, a táska is egész jól megúsza az egészet, szerencsére ezúttal is volt ruházati segítség a táskámban, amelyből egyelőre csak az Decathlon-os esőkabátot (nem azonos azzal amiben megáztam) és a felső részemem vettem fel, de ezek sem voltak rajtam sokáig.

124. "vihar közeleg nyugat felől, nem menekülhet a sorsa elől"

125. kelet felé távozó esőfelhők

Nem egy sétaút volt, de végül feljutottam a Drei Schwester legmagasabb, 2052 méteres csúcsára is. Éppen azon gondolkoztam, hogy egyre kisebb magasságú csúcsokat érintettem az elmúlt órákban, mégis meglepően sokat kellett felfelé mennem. Írtam a csúcskönybe, amikor $\frac{3}{4}$ 6 előtt elkezdtem a leereszkedést az eső után hamar megszáradt sziklákon, azonban a lefelé út nehezebb és lassabban haladásabb volt, mint hittem: a durva

lejtésben fekvő ösvényen több helyen volt drótsodrony a sziklás lépcsőkön, valamint létrák is voltak két helyen is. Látszódott lejjebb a szakaszhatar, a Gafadurahütte is, de nehéz volt eldönteni a távolról, hogy nyitva van-e vagy sem, végül a fényképezőm zoomjának segítségével sikerült tisztázni a kérdést. Áthaladtam egy érdekes sziklaalakzaton is: mintha egy lyukat robbantottak volna a sziklafalba, melyen keresztül a távolba lehetett látni. Az erdőhatárt elérve pedig a sok vizes kő, kiálló gyökér nehezítette a haladást. Nagy sokára végül leértem egy nagyobb rétre, mely a Sarojasattel nevet kapta, a közeli 1659 méteres Saroja nevű hegy nyerge volt ez, immáron az osztrák oldalon.

126. a Három Nővér csúcsai közül kettő, a kereszteket sziklamászók vihették fel, mivel felszerelés nélkül nem közelíthető meg a két sziklatorony

127. érdekes sziklaalakzat

128. liechtenstein-i városok és a Gafadurahütte a kép közepe alatt

129. kilátás észak felé, jobbra Franstanz városa látható

Itt döntenem kellett egy több órája foglalkoztató kérdésre: lemenjek-e a szakaszhatárt jelentő Gafadurahüttébe pecsételni és ezzel precíz adminisztrációt rögzítve a füzetembe, de ezzel vállalva, hogy szinte biztosan nem érek világosan a közben általam csak „feldkirch-i” hüttének nevezett szálláshelyre, vagy sem? Ha nem térek ki akkor sem lenne gond, mivel a Zentral útvonala nem érinti a pecsételőhelyet, így nem lenne teljesítetlen hossz a túraútvonalon sem. Végül az ezt megelőzők órák óta tartó hosszas rágódás után a kitérés mellett döntöttem, ennek megfelelően a határkövek képzeletbeli sávját újra átlépve tértem vissza az erdőben Liechtenstein-be, egy alkalmas fenyő alá ledobtam a táskámat és a füzetet, párnát magamhoz véve a túrabotjaimmal együtt megkezdtem a leereszkedést a 2 km-re lévő hüttéhez, amely kereken -200 méter szintet jelentett innen. 19 órakor indultam, egy órát adtam magamnak, így gyorsan szaporoztam a lépteimet a fenyvesben, hamar fogyott így cucc nélkül a táv és a szint is. Bő 10 perc után egyre kezdett fogyatkozni az erdő, majd kiértem egy keréknyomra és az 1428 méteren fekvő hüttéhez nagyjából 20 perc alatt.

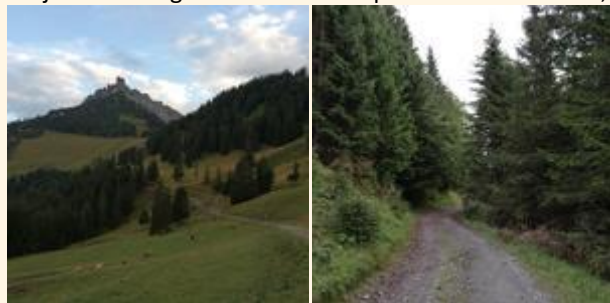
130. úton a Gafadurahütte felé

131. csak sikerült összehozni legalább egy félig napos naplementét, szépen látszódtak a sugarak

132. Gafadurahütte, 1428 m

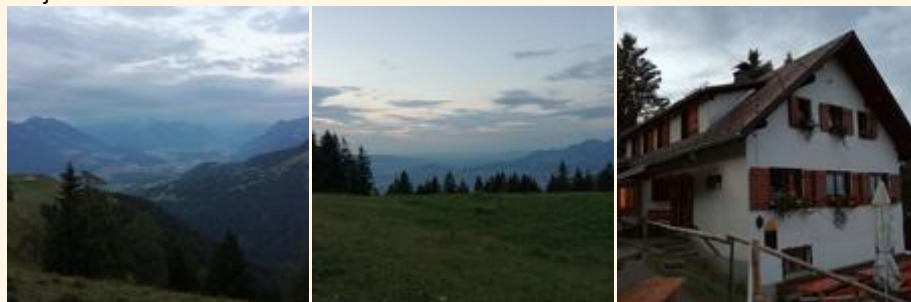
Volt forgalom a helyen, a kinti asztal-pad kombók többségénél többen is ültek, a hütte előtt nyugat felé szép kilátás nyílt Svájc felé az újra kisütő nap széppé tette a naplementét. Betérve a faházba, rögtön jobbra

fordultam a konyha részhez, ahol két fiatal lányt találtam, adták is pecsétet, én pedig bele is nyomtam a liechtensteini Alpenverein utolsó engem érintő pecsétjét a 2-es és 3-as kötetembe is, majd visszaadtam a bélyegzőt. Mivel a lefelé rohanásban kimelegedtem, szerettem volna inni egy pohár vizet, de a csaj akinek visszaadtam a pecsétet azt mondta, hogy mivel nem fizettem itt, ezért nem... azt hittem nem hiszek a fülemnek, gyorsan el is köszöntem, még mielőtt valami csúnyát találtam volna mondani. Egészen idáig úgy voltam vele, hogy a világon bárhol, de minimum egy normálisabb modern és civilizált helyen (mint mondjuk ez a térség) nem lehet kérdéses, hogy ad-e némi vizet a másik ingyen, ezzel eddig soha nem is volt gondom. Nyilván egy sivatag vagy egy durván magashegyi részen lévő szálláshely ahová helikopterrel viszik fel az ivóvizet, de itt csak annyiból állt volna, hogy kinyitja a csapot és tölt nekem egy pohárba 2-3 decit... de nem így történt. Dühösen léptem ki az épületből, mondtam is, hogy jó, hogy nem egy ilyen mentalitású helyen szálltam meg, majd ittam egy pár kortyot a faház szélén lévő esővízgyűjtő hordóból, utána hasonló gyorsasággal mint lefelé, fel is értem vissza a zsákomhoz 19:50-re. Tehát sikerült egy órán belül maradni bőven, jó pár deci víz üvegből elfogyasztása után nekivágtam a maradék távnak. Itt végérvényesen elhagytam Liechtenstein-t, örültem, hogy sikerült egy nap alatt hosszában végigjárnom ezt a tetszetős kis országot, amelyben nagyjából minden megvan: nyugalom és harmóniát árasztó falvak, sok erdő, nagyobb város, de vannak 2500-as csúcsai is, nem is egy, tehát bőven változatos hely. A rétről egy keréknymra vezetett le az ösvény, amely egy tanya (evés és ivás lehetőséggel) mellett elhaladva és onnan egy emelkedő után érte el a fenyőerdőt. Közben ismét rám jött a bal lábujjaimnál az a fájás amit az Ignaz Hütte előtt tapasztaltam korábban, ezúttal elég nehezen akart elmúlni, de csak sikerült.

133. visszanézve a Drei Schwestern szikláira
134. fenyvesben vezető keréknymon tovább

Sietősre vettem a tempót a fenyőfák alatt haladva, lehetőleg el akartam kerülni a lámpázást. Az erdő egy hiányos pontján kelet felé volt egy kis szép kilátás, majd arrébb egy sorompó után elkezdett fogyni az erdő és egy nagyobb füves területre értem, ahonnan szépen látszódott a Bodeni tó, a naplemente utáni egyre gyérülő fényekben is. Észak felé is szép látványban volt részem miközben mentem lejjebb, egy adótorony mellett vezetett az utam el, majd egy „Alpe-Amerlug 1298 m” elnevezésű háznál, innen már csak pár lépés és láthatóvá vált a Feldkircher Hütte. A keréknym serpentinjeit az ösvény levágja, majd egy újabb adótorony szomszédságában érkeztem meg esti szálláshelyemre pontosan 21 órakor (1204 m). Érdekes volt az épületre rögzített Kontrollstelle tábla, ugyanis a füzet szerint nem pecsételőhely, a Zentral könyv viszont még annak tartja számon.

135. kilátás kelet felé, Bludenz irányába
136. távolban a Bodeni tó, itt fogadtam meg, hogy még látni fogom ezt a tavat máskor is
137. Feldkircher Hütte, 1204 m

Forgalomnak semmi nyoma nem volt, a ránézésre zárva tartó helyen, de becsöngetve egy hölgy jött elő, aki mosolyogva beinvitált. Itt nem fenyegetett a másokkal alvás veszélye, mivel egyedüli vendég voltam, meg is mutatta az emeleti szobámat, amelyben több emeletes ágy volt, számomra tetszőleges helyet választhattam az alváshoz. A szoba mellett mosdó is volt, a folyosón pedig jól fűtő kerek olajradiátorra tudtam szárítani tenni a vizes (elázott) ruhadarabjaimat. A szobában egyetlen konnektor volt, nekem elég volt persze, de ha ide meg a többi hasonló helyre tizenvalahány ember betódul, akkor mi van? A mai világban már azért többen töltö(né)nek

telefont, mint mondjuk 20 éve. A vacsorát nem vittem túzásba, pár csokival el is intéztem. Viszont végre volt meleg vizes fürdőzésre lehetőségem, ezzel nagy örömmel éltem is. Szépséghiba volt, hogy általam ismeretlen okból egyszer csak hirtelen átváltott a meleg víz hidegbe, elzárva a csapot és újra kinyitva lehetett a hibát „törölni”. Fürdés előtt sikerült peccételnem is a fűzeteimbe, fürdés után pedig sokat vártam a telefonom feltöltődésére, jóval elmúlt 11 óra mire lekapcsoltam a lámpát és álomba merültem az egyik emeletes ágy alsó fekhelyén. Ha valaki azt hinné, hogy ha ketten vannak összesen a hüttében és nem tudja az egyik zavarni a másikat az tévedett: az itt tevékenykedő nő zenehallgatása és horkolása áthallatszódott. Szerencsére voltam annyira fáradt, hogy ez nem befolyásolta döntően a pihenésemet.

138. fekhelyem a Feldkircher Hüttében

5:45-kor szólt az ébresztő, gyorsan megettem a reggelire kikészített almát, majd a radiátorról és a szobából is összeszedtem a cuccaimat, fél 7 felé lementem az étkező részben lévő pulthoz, kifizettem a megbeszélte 14 eurót (11 a szállás, 3 a fürdés), majd elköszöntem vendéglátómtól és a Feldkirch-be vezető út keresésére indultam a reggeli napsütésben. A triviálisnak tűnő feladat mégsem volt a olyan egyszerű, ugyanis a tegnap este számomra egyértelműnek tűnő iránytűk fals volt, a „kajalift” nyiladéka sem volt megfelelő. Végül a hölgy igazított a útba: a tovább vezető út elég hülyén megy, mivel a ház fala és egy melléképület között kezdődik a Feldkirch felé vezető ún. „Gaißweg”. Nem örültem az időkésedelemnek, ugyanis Feldkirchbe a túra befejezésén túl peccételés, vásárlás és az állmásra időben való kiérkezés feladata volt még hátra, így nem csak a hátralévő 5 km leküzdése volt a kihívás, a bő -740 méter szinttel együtt. A fenyőerdőben vezető meredek ösvényen gyorsan fogyott a szint, egy helyen még kis őzikét is sikerült látnom a hüttéből a völgybe vezető kajalift nyiladéka és az ösvény közötti területen.

139. reggeli napsütésben a Feldkircher Hütte előtt

140. lejtős ösvényen, az ún Gaißwegen haladtam Feldkirch felé

Keréknyom keresztezése után folytatódott az ösvény, majd újra a keréknyom hajtűkanyarját elérve kellett hegyesszögben jobbra letérni, de a letérést tábla is jelezte. Miközben lépkedtem az ösvényen a következő keréknyom közelében érve egy számomra érdekes dolgot vettem észre a keskeny utacska közepén: egy túrabot hegyének határoló korongját. Felvettem, nézegettem, gondoltam majd egy kis faragás után jó lehet az enyémre, melynek egyikéről ez a korong tavasszal a szlovák Kis-Fátrában lelazult és leesett, mire észrevettem már nem volt mód keresgélnei, így egészen eddig a balos boton nem volt ez az alkatrész meg. Nagy meglepődéssel tapasztaltam, hogy a talált darab pontosan illik az én Kilimanjaro túrabotomra, így sikerült ezt a hiányosságot megszüntetnem! Őszintén, mennyi volt az esély erre? Nem sok, lehet ha más meséli, el sem hiszem. Én viszont a kis váratlan nyereségnek örülve folytattam az utamat tovább. Rátérve megint egy keréknyomra egy 3-as elágazásra automatikus jobbra fordultam lefelé, szerencsére hamar észrevettem, hogy nem ez a helyes út és tudtam korrigálni. A jó utat viszont nem sikerül megtalálnom, a jelzések is faképnél hagytak, így a telefon gps-e szerint beléptem az erdőbe és tőkön-paszulyon át haladva értem el a helyes utat jelentő széles ösvényt. Ez már a célállomást jelentő város határában volt, nemsokára el is értem Feldkirch Kreuzeck nevű városrészét.

141. észak felé a kilátás, több nap után középhegységi magasságba ereszkedtem le

142. Feldkirch határában

143. Feldkirch Kreuzeck nevű, sok zöld területtel rendelkező városrészében, kelet felé tekintve

Egyfajta megnyugtató sikerélmény kezdett a gondolataimba férkőzni, tudtam már, hogy a „győzelem” azaz a túra legnyugatibb szakaszának a bejárása már a „spájzban van” és a hátralévő út már csak apróság lesz az eddigiekhez képest és ezzel is egyre közelebb kerülök az egységes egészhez, azaz a Zentralalpenweg végigjáráshoz, az 1.-2. kötet útvonalán keresztül. Mondanom sem kell, hogy hibátlan aszfaltos utak és rendezett, modern házak között vezetett az utam tovább, a szép zöld környezetben. Pár utca múlva egy kis házak nélküli rész következett, jobbra valamilyen védett terület volt, erre táblák hívták fel a figyelmet. Az egyik szomszédos, de már távolabbi utca végén láttam egy Feldkirch településtáblát, de már nem volt idő kitérni hozzá, arra menni kerülővel meg szintén necces lett volna időben, így reméltem, hogy még utamba kerül egy, mindenképpen szerettem volna róla fotót készíteni. Visszanézve látszódott a Feldkircher hütte melletti adótorony, de egyáltalán nem tűnt a bő 700 méteres szintkülönbség (Feldkirch 458 méteren van). Egy háznál gyerekek játszottak, majd egy balos kanyar után nemsokára egy nagyon rövid erdős rész, majd újra egy házcsoport következett. Ennek végén kellett jobbra forduljak, balra nézve pedig végre megláttam amit szerettem volna, egy Feldkirch táblát! Alaposan lefotóztam, szelfiztem magamat, majd a helyes útra sietősen letérve mentem tovább a helyes irányba. Az utolsó összefüggő zöld részen vezetett az utam kb 80-100 métert, majd egy jobbos kanyar után egy parkon át közelítettem meg a számomra nagyon szimpatikus várost.

144. a várva várt tábla

145. Feldkirch központjához közeledve a parkos részen át, nagyon megtetszett ez a szép város

Ránézésre megvolt itt minden: élhető és zöld külvárosi rész és forgalmas, nyüzsgőbb belváros emeletes házakkal, hogy ki-ki megtalálja a saját szája ízének passzolót. Kapun át jutottam el a szép parkos részről egy játszótérre át az Ill folyócska hídján keresztül az emeletes házas belvárosba. Nagyon tetszett az Ill melletti rész hangulatos emeletes házai, gondolom egy vagyon lehet itt egy kisebb lakás is. A következő, forgalmas közúti hídnál értem el egy több száz éves víztornyot, majd egy kisebb, de hangulatos utcán át értem el az általam főtéren elnevezett "Marktplatz"-ot, azaz Piac teret, a túra végpontját. Sajnos itt sem utalt semmi egy országosan is jelentős túramozgalom kezdő/végpontjára, erről semmi nem emlékezett itt meg, az amúgy szép téren. Ettől függetlenül is megvolt a sikerélmény érzése.

146. Ill folyócska mellett vezettek a túra utolsó lépései

147. Feldkirch piactere, a Zentralalpenweg nyugati vég/kezdőpontja. Erre a tényre nem találtam semmit ami utalt volna.

A túrát ezennel végigjártam, a következő napirendi pont a pecsét szerzése volt. Bementem egy könyves/térképboltba, de nem tudtak közelebbit mondani a Zentral pecsét helyéről, ugyanis reméltem, hogy sikerül egy mozgalmi bélyegző lenyomatot szereznem. A turistainformációs pontot említették, amely a tér alatt volt kicsivel található, így arra vettem az irányt. Mivel már elmúlt fél 9, így a Zentral könyben említett Herrengassehoz nem volt már idő elmenni, feltéve, hogy az az információ helytálló-e, mivel az újabb építésű turistainformációs pont mellett nem hiszem, hogy van még egy hasonló a városban. Megjegyzem, hogy a többi szakaszhoz hasonlóan a Zentral könyv elég vad módon szakaszolja a megtett 5 napos túráim távjait: Lindauer hütte-Mannheimer hütte (idáig ugye passzol az enyémmel)-Silum-Feldkirch, ennyi idő alatt ennyi távot megtenni azért elég meredek. Alpokban felnőtt embernek vagy legalább itt sokat túrázóknak kis zsákkal nyári hosszú napon talán sikerülhet, nem egy általános felosztás az biztos. Visszatérve Feldkirchbe a turistainformációs ponthoz $\frac{3}{4}$ 9-re érkeztem meg, 9-kor nyitottak, ez nekem már késő volt, ezt bizonygattam az épületből kilépő 2 fiatalabb nőnek is, akikre elég megdöbbenő módon de újdonság volt a mozgalom és a kezemből tartott két igazolófüzet is. Elszomorító volt tudomásul venni, hogy az üvegépületben lévő pultoknál valószínűleg nem feltétlenül a bakancsos turistákra vannak felkészülve. Persze ezzel sem lenne akkora baj, nem hiszem, hogy tömegével jönnek ide Zentral-ozók, de azért, hogy még ők lepődtek meg a füzetem és a pecsét kérésén ezt azért erősnek éreztem. Mondták, hogy térjek vissza 9-kor, de ez esélytelen volt, így a szemben található üzletközpont útba eső első alkalmas helyére egy utazási irodába léptem be sietve, mondtam az irodista lánynak, hogy mit szeretnék és rá is mutattam az egyik íróasztalon lévő pecsétre. Értetlenkedve nézte ahogyan először papírra, majd a füzet különböző helyeire, azaz elejére, a többi pecsét közé és végére nyomtam a céges bélyegző lenyomatokat. Az volt az elképzelésem, mint mondjuk az Országos és a Dél-dunántúli Kéktúránál, hogy az borítók belső felén és az első oldalon legyen ott az első és az utolsó pecsét is. Az elsőt a Tappenkarseehütte étkezőjébe pár héttel korábban már benyomtam, így most az utolsón volt a sor. A végére már megértette a gondolatmenetemet és a közben beérkező dolgozók is napirendre tértek fölöttem. Megköszöntem a segítséget és elköszöntem, sajnáltam, hogy nem Zentral pecsét lett innen, de legalább nem kell az igazolóképpel bohóckodni, ugyanis az időszűke miatt már az is eredmény volt, hogy céges lenyomatot sikerült begyűjtenem. Ezek után az üzletközpontban lévő Sparba mentem begyűjteni egy kis tápot és innivalót az útra, majd sietve az állomás felé vettem az utat. A téren átvágva egy szép utcában mentem, majd egy jobbos kanyarnál kiderült, hogy valamilyen építési munka miatt nem mehetek a legrövidebb úton az állomásra, így kerülnöm kellett. A végére már jócskán sietős tempóban érkeztem meg az állomásra, a peronokhoz pedig 9:15-re, kettő perccel a kiszemelt railjet vonat indulása előtt. Itt viszont jött egy váratlan feketeleves: a Bregenzből induló railjetre először 30, majd 40 perc késést mondtak be, mint kiderült Bregenz és Dornbirn állomáson meghibásodott a biztosítóberendezés, így ott le is állt egy fél órára a közlekedés, a hiba pont a railjet bregenz-i induláskor következett be. Na mondom ezért siettem...így mondjuk volt idő nézelődni az állomáson és elfogyasztani az útra szánt sonkás zsemlekből kettőt. Jól esett a táplálék, mivel a reggeli alma után hosszú szünet következett a peronon történő étkezésig. Bludenz felől érkezett railjet és tovább is indult, valamint a Schruns és Lindau felé közlekedő Talent-ek is elindultak innen, a beharangozott 40 perces késés meg is valósult, 9:57-re futott be a bécsi railjet.

148. Feldkirch állomás

Helyet foglaltam egyik másodosztályú kocsiban, a vonat hamar kigördült Feldkirch állomásról, a peronról is látható alagút is hamar eljött. Eseménytelen utazás következett Wörgl-ig. Itt két okból is leszálltam: nem akartam Salzburg felé pótlóbuszozni, hanem Zell am See felé terveztem utazni, a késés miatt így a kiszemelt név egy vonattal később sikerült ez. A másik ok pedig, hogy egy ide valósi ismerőssémmel, kollégával találkoztam itt és fogyasztottunk el egy-egy korsó sört az állomástól pár lépésre lévő helyen. Visszatérve az állomásra, melynek első vágányára már be is futott a Graz felé közlekedő IC, így azon foglaltam helyet és utaztam rajta Bischofshofen állomásig. Ez is annak a pár vonathoz tartozik, amely a Bischofshofen-Leoben szakaszon

közlekedik, ezen az útirányon át utaztam az első kötetben túrázva egyszer hazafelé, egyszer pedig Radstadt-ba. Ezúttal viszont Salzburg felé mentem, majd onnan 16:52-es indulással (itt azért érezhető, hogy nagyok a távok, 6 órát utaztam kis kihagyással és még csak az ország bő felén jutottam át) pedig Westbahn motorvonat bőrlülésén utaztam Sankt Pöltenig (ugyancsak szerencsém volt itt is, mivel az egyetlen itt dolgozó jegyvizsgáló ismerőssémmel futottam itt össze, előtte írtam neki és kiderült pont ő lesz, ezen a vonaton, hát milyen kicsi a világ!). Azért csak eddig, mert a West vonata Bécs Westbahnhof-ig (az ottani Nyugati pályaudvar) közlekedik és mindössze 25 percem lett volna átérni a főpályaudvarra, ami közlekedési lehetőségek előzetes ismerete nélkül nem vállalható, így az én vonatom mögött késéssel érkező railjet-re szálltam fel. Így sikerült gond nélkül elérnem a 19:42-kor (ekkor gyakorlatilag kicsivel később) induló, magyar Taurus mozdony által vontatott Dácsia nemzetközi gyorsot, mellyel Tatabányáig utaztam. Innen Talent-ből kiállított személyvonattal utaztam hangoskodó (fél)cigány fiatal társaságtól nem messze (érezhető volt az osztrák-magyar kontraszt az utazóközönség tekintetében is), durván két perces késéssel szálltam le a vonatról, majd tértem haza.

Zentralalpen: Jerzens-Habichen (2018. augusztus 13.-15.)

3 teljes napot töltöttem a feldkirch-i túráim után otthon. Közben sikerült kicseréltetnem az Intersportban a másodjára sem bevált túracipőmet egy leakciózott McKinley bakancsra, pont ideális volt az első útjához a soron következő 3 napos túra. A távolságban (28 km) nem túl jelentős szintben viszont annál inkább felkészültséget jelentő túra viszonylag ideális volt a kipróbálásra (hát jobb volt így, mint mondjuk ebben menni elsőként Feldkirch felé), lényegében egy „völgynyt” haladtam ezúttal keleti irányban: a hosszú egybefüggő hiányzó táv közepéből kiragadott szakasz volt ez, melynek időtartama és távja pont ideális volt a 3 napra. A túrát Jerzensből terveztem indítani, majd a füzetben is említett Hochzeigerhaus brutális árai miatt (pontosabban a Hochzeigert már teljesen lefoglalták, egy másik hotelben 61 euró lett volna egy éjszaka) a feljebb, 2000 méteren fekvő Tanzalm-ra esett a választásom, sikerült is email-ben szállást foglalnom az első éjszakára. A második éjszakát a Wildgraton (2971 méteres magasságával újabb magasságerekord!) való átkelés és a szakaszhatárt jelentő Erlanger Hütte (ideális szállás lehetett volna, de nem nem értem volna el egyik irányból sem egy nap alatt, sem haza nem értem volna onnan) után a Tumpfen feletti, 1894 méteren lévő Gehsteigalm-nál terveztem eltölteni, innen elérhetőnek tűnt a túra végéről, Habichen-ből 9:03-kor induló busz, mellyel kényelmesen haza tudtam volna érni a terveim szerint. A Gehsteigalmot a papír alapú f&b térkép jelezte szálláslehetőségeknek (Bewirtschaftete Alm), netes elérhetőséget nem találtam, csak telefonszámot, de nem hívtam fel őket, eddigi tapasztalataim alapján nem aggódtam emiatt. Végül itt volt egy nem várt fordulat a terveimben, de szerencsésen rendeződött az egész, sőt még időbeli nyereséget is elkönnyelhettem. Időjárás miatt viszont nem lehettem nyugodt, az első napra is jelzett esőt, de sajnos a leglényegesebb második napra is ígérve volt napközbenre az eső. A harmadik nap pedig ahogy lenni szokott, (közel) csapadégmentes előrejelzést mutatott.

Elképzeléseimnek megfelelően a túra előtti napon megvettem a 14 ezer forintba kerülő félárú Hegyeshalom – Imst-Pitztal jegyemet, majd másnap reggel a 6:55-ös railjet-tel utaztam el. Mák, hogy ezúttal sem hagytakoztam a Bécs felé híresen megbízhatatlan Dácsia nemzetközi gyorsra, ugyanis Kelenföldön 70 perc késést írt rá az utastájékoztató, tehát az az érdekes szituáció állt elő, hogy a rá egy órával később közlekedő napi első railjet előbb közlekedett le, mint az előtte egy órával tervezett Dácsia. Jó, hogy nem kellett ezzel törődnöm és zavartalanul utazhattam viszonylag tűrhetően Innsbruck-ig. Itt átszálltam a szomszédos vágányon álló Talent-ből álló, 13:52-kor induló landeck-i gyorsított személyvonatra amellyel Imst-Pitztal-ig utaztam. Nem sokkal később kezdődött itt egy hetekig tartó vágányzár, de nekem még sikerült pótlóbuszozás nélkül érkeznem ide, de a későbbiekben busszal is fogok erre járni majd. Az első vágányon a railjet vonat áthaladása után sietősen lépkedtem az állomásépület szomszédságában lévő buszállomásra (érdekes módon itt nem ördögtől való gondolat, hogy ezek alapvetően egymás mellett legyenek, csak Magyarországon űznek sportot ennek az ellenkezőjéből...), de aggodalomra nem volt ok, a Mittelberg felé közlekedő 4204-es számú járat, még csak érkezésem előtt nem sokkal parkolt be a felszállóhelyre.

1. nem túl vicces az kijelzőn olvasható helyzet Kelenföldön
2. bő 800 km-rel arrébb: Imst-Piztal állomás railjet-tel
3. Imst állomás közvetlen közelében lévő buszállomás, itt ez a megszokott, nálunk vajon miért nem...

Felszállva megvettem a 4,5 eurós teljesárú jegyet, majd helyet foglaltam a kényelmes Mercedes Citaro buszon. A meghirdetett 14:45-ös indulás után picivel indultunk el, sajnos a borult idő és a távolban látszó eső nem sok jóval kecsegtetett és rá is nyomta a bélyegét a hangulatomra. Az állomásról látványos úton lehet felérni a faluba, innen pedig tovább a völgybe kanyargott tovább a busz, hogy Arzl és Wenns falvakon át Jerzens felé menjen. Wenns-ben két utas biciklit akart szállítani, amit szintén a busz hátuljához rögzítették, mint ahogyan ezt Obertauern felé is láthattam korábban. a Meglepő csak annyi, volt hogy az egy nagyobb, távolsági busz volt, ez viszont egy kisebb helyközi járat, de a bicikliszállítás itt sem okoz gondot. Erre a lehetőségre és mentalitásra sokat kell még itthon várni. Wenns-ben kezdett el esni az eső, ez kitartott a főútról lekanyarodva Jerzens, tűzoltóságig ahol leszálltam: még ilyen falusi helyeken is kijelző mutatja a járatokat. Beálltam egy tető alá, nem szerettem volna esőben elindulni, különös tekintettel arra a tényre, hogy Jerzens 1107 méteréről indul a túra, a napi célom pedig 2000 méteren van, szerettem volna minél kevesebb esőt kapni, a 8 km-es táv alatt. Szerencsére az eső hamar elállt, én pedig el is indultam a főúton a központ felé, a jelek az egyik balról nyíló utcából érkeztek meg, arra majd később terveztem menni, szintén jerzensi indulással. Szóval a központ felé mentem, melyet hamar el is értem, pecsételnem is sikerült a Hotel Lamm nevű hely recepciójánál. A központban (templom balra) lett volna nyitva tartó Mini MPREIS bolt is, de bőven elegendőnek találtam a zsákomban rendelkezésre álló élelmiszer mennyiséget (ez előtti feldkirchi túrán egy reggelit leszámítva végig a saját kajámból ettem, nagyjából ide tudom belőni a magammal vihető kajamennyiség határát), így a főutcsról egy jobbos letéréssel vágtam neki a felfelé vezető útnak. Keréknyomok, rövid aszfaltos részeken és ösvényeken át jutottam el a Liß nevű részre ahonnan eleinte egy felvonó alatt, később is annak a közelében, de erdőben folytatódott az izzasztó felfelé menet. Közben reméltem, hogy nem kap el az eső. 17:20 körül értem fel a Stalderhüttéhez (innen visszaírtak korábban, hogy nincsen helyük, valóban voltak egy páran az udvaron és a faházban is), nem sokkal feljebb volt található a Hochzeigerhaus, mely igazolópont volt, a házba belépésem előtt kezdett el esni az eső. Bementem a pulthoz, némi német nyelvű beszéd után kiderült, hogy a pultos lány magyar, így inntől gördülékenyebb volt a kommunikáció, meg is kaptam a pecsétet. A nyári szezonra jött ki ide dolgozni, ránézésre jó választás volt ez a hely, legalábbis az étkező rész elég kulturált volt, valamint a dekoráció is elég ízlésesre sikerült: hosszú üveges vitrinszerű asztalon kőágyon hasogatott fáknál tűz imitáció volt a fő látványosság, jól meg is néztem még vártam, hogy elálljon az eső.

4. Jerzens, tűzoltóságnál fordul vissza a biciklizállításra is igénybevehető buszjárat és továbbközlekedik Mittelberg felé
5. Jerzens temploma
6. Jerzens-szet elhagyva
7. szép fafaragások a két ház előtti területen
8. kilátás is kezdett alakulni, az idő pedig ismét beborulni
9. eső érkezik a Hochzeigerhaus-nál
10. kellemes kényserpihenő a Hochzeigerhaus-ban: jobbra a szövegben említett tetszetős dekoráció

Erre kb negyed órát kellett várnom, majd elköszöntem és elindultam. 1830 méterről már nem sok szint volt hátra 2000 méterig, ahol a Tanzalm feküdt, ezt a szintet nagyrészt ösvényen küzdöttem le. Nem oszlottak el az esőfelhők a távolból amikor 18:15-re a szálláshelyemre értem, amely előtt egy fain kelet felé néző kilátópont volt.

11. kilátópont a Tanzalm előtt
12. Tanzalm, első éjszakai szálláshelyem a túrán

A nagy faház előtti sok-sok padnak a kinti részén érthető módon nem ült senki, a bejáratú ajtó előtti fedett részen is csak egy később motorral távozó srác. Bementem a hely pultjához ahol egy amerikai színészre hasonlító úr fogadott, némi értetlenkedés és telefonálás után rendben volt a foglalásom gyakorlatilag is, így megmutatta a szobát, amelyhez az épület háta mögött kellett feljutnom, mivel a vendéglátó rész zárása miatt, csak így volt megközelíthető a későbbiekben. A szoba teljesen megfelelt: 2 emeletes ágy, tv, asztal, szék és egy saját vizes blokk alkotta a felszereltséget.

13. szobám és azon belül az ágyam a Tanzalm-on

Ez 20 euróba került (harmadába, mint a másik ajánlat), amit ki is fizettem az úrnak, majd kiültem a bejárat elé a fedett részre megsütni a magammal hozott szalonna egyik felét, közben a vendéglátó rész be is zárt, az üveg tolóajtó is lezárásra került (ugye ezért kellett hátul menni). Egy osztrák, szintén a házban megszálló pár férfi tagja mosolyogva nyugtázta a sütögetésem, amely valóban jól sikerült. Ezek után kiderült, hogy egy dolgot felejtettem el megkérdezni: a wifi jelszót. Mivel már az illetékes már elment a házból, így saját magam próbáltam utánajárni a dolognak: a ház melletti nagy istállóban tevékenykedő nőt kérdeztem meg, mondott is szerinte pár lehetséges jelszó variációt, de összességében nem jött össze. Az előbb látott pár segítségét kértem végül, az úr végül felhívta a főnöknőt a telefonomról és németül megbeszélték a jelszót, nekem már csak be kellett írnom, működött is. Leültem kicsit hozzájuk beszélgetni, megkínáltak egy feles rövidevel is, majd a vizslákról beszélgettünk, mivel eleven magyar vizsla kuttyjuk a közelünkben szaladgált. Kiderült, hogy a pár férfi tagja volt már hágóvasas túrán az innen délebbre lévő Sölden-nél, amely a 3-as kötetben található meg. Ezek után elköszöntem, visszatértem a szobámba, majd a szokásos esti rutin kezdetét vette: kipakolás, fürdés, lefekvés, olvasgatás. Időről időre nézegettem az időjárást a telefonomon, úgy voltam vele, hogy legkésőbb 10 környékén el kéne indulni másnap, addig tudok várni az eső befejezéséig, 8-9 órát elegendőnek ítélt meg a Gehsteigmig történő eljutásra. Végül ha jól emlékszem 7:30-40 környékére állítottam ébresztőt, majd este 10 óra magasságában nyugodtan tudtam elaludni a csendes házban, kint időnként csöpörgő esővel.

Borús, de nem esős időre ébredtem. Reggelire az este megkezdett szalonna második felét fogyasztottam el, majd összepakolás után 9 óra előtt pár perccel sikerült nagy nehezen elindulnom. A ház előtti kilátópontról a kilátást szinte teljesen felhők és párafoltok takarták el. Átkeltem a felvonó kötélpályája alatt, majd a felső végállomás közelében egy keréknyomra és utána ösvényre térve kezdtem meg a Wildgratra vezető hosszú emelkedőn a túra érdemi részét. Nehezen jöttek bele lábaim az emelkedőn haladásba, jó párszor megálltam pihenni, mire bemelegedtek az izmaim. Egy másik felvonótól látótávolságra egy balos kanyar következett (2582 méteres Hochzeiger-re kitérési lehetőség), majd emelkedő után átbuktam egy huplin és innen lefelé vezetett az utam az immáron vadregényesebb ösvényen fenyőfák szomszédságában. A ködös idő továbbra is kitartott, mondjuk nem volt sűrű, de azért messzire sem lehetett ellátni. Egy hegy oldalában kezdtem meg a következő elnyújtott felfelé utamat, jobbra kis völgy túloldalán egy tetszetős faház állt, amely pásztorszállásként funkcionál valószínűleg. Nem véstesen, de kitartóan emelkedős ösvényen haladva eseménytelenül teltek a lépések, viszont egyszer egy, egyszer pedig két folt nélküli fekete szalamandrárt sikerült látnom az ösvényen.

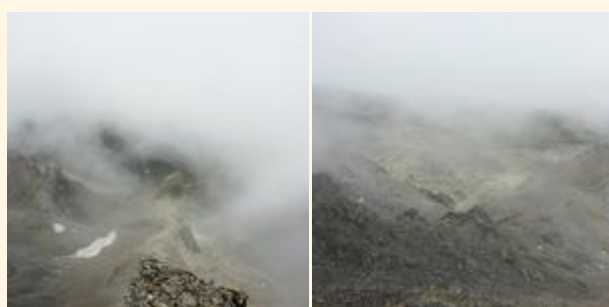
14. reggeli készítése az ablakban
15. szinte teljesen felhős a tegnap este még tiszta kilátópont a Tanzalm előtt
16. lassan búcsúznak a felvonók és a civilizáció egy jó pár órára
17. nem az útvonal, de tőle balra láttam meg ezt a szép helyet
18. fekete besorolású hegyi úton irány a Wildgratra!
19. ez még nem fekete út, de nemsokára az lesz belőle
20. fekete szalamandrák a még nem fekete úton

A hegy amelynek az oldalában jártam szép sziklássá vált időközben és ehhez a sziklás részhez egyre közelebb kerültem ahogyan felfelé haladtam, egy újabb emelkedő után érkeztem meg egy viszonylag egyenletesebb részre, amelyen egy szép hegyi tó a Großsee terült el. Jobbra a hegy felől két túrázót láttam lefelé haladni, de mire a tó közelébe értem én már bőven felfelé haladtam a már durvább sziklás részeken, felfelé haladva egy nagyobb és egyre több szikla között kellett haladnom, majd egy balos kanyar után törmelékes emelkedő következett a Wildgrat aljában. A távolról látott két túrázó+kutya hármasnak már nyoma sem látszott mire a következő, ezúttal jobbos kanyarhoz érkeztem, amely már a csúcs egyik oldalgerince volt.

21. Großsee tiszta víztükre
22. irány tovább a Wildgrat felé
23. visszanézve nyugat felé és a Großsee-re, háttérben még szinte mindig töretlen a felhősödés
24. ez már bőven fekete besorolású hegyi út
25. útjelző a Wildgrat oldalgerincénél lévő fordulásnál

Eleredt az eső, szerencsére nem komoly mértékben, kellett is az odafigyelés a sziklás ösvényen, ahol helyenként nagyobb lépéseket kellett felfelé tenni egy-egy nagyobb sziklán, de végül erőfeszítéseimet siker koronázta: 12:30 után felértem az újabb csúcsrekord, a Wildgrat 2971 méteres csúcsára! Sikerélmény tehát megvolt, örültem, hogy a Schesaplananál lényegesen könnyebben sikerült meghódítani teljesen a csúcstól (A Schesaplana csúcsa alatt mentem el ugye egy kicsivel az előző túrán). A köd miatt sajnos a kilátás szinte nulla volt, egy-egy kedvező szélmozgás után egy-egy kis szelet látszódott a tájból, ezek az elkapott pillanatok viszont szépek voltak.

26. hát ez bizony nem ösvény, a fekete besorolású utakon gyakori az ilyen mászókás rész

27. Wildgrat, 2971 m, csúcsrekord!

28. vigyázni kellett a csúcson a lépésekkel, a keleti oldal (is) kifejezetten meredekre sikeredett a természetnek

29.-30. kilátás töredékek a csúcscról

Írtam a csúcskönyvbe, pihentem egy kicsit, majd 13 óra előtt pár perccel megkezdtem az ereszkedést, a csúcs közelében lévő útjelző tábla már mutatta is a helyes irányt a következő jelentős pont, az Erlanger hütte felé a fekete besorolású hegyi ösvényen. Kilátás hol volt, hol nem, köd hol sűrűbb volt, hol ritkább ahogyan odafigyelve mentem egyre lejjebb a sziklás holdbéli tájon, szépen lassan egy nagyobb tó bontakozott ki a ködből és a végén a papírtérkép borítóján látható Erlanger hütte tűnt fel a távolban. A tóhoz közeledve szépen leszakadt az ég, egy déli irányú ösvény kiágazását már bőven esőben értem el és így mentem tovább, hamarosan a Wettersee nevű tó partján és egy kis fa melléképület mellett érkeztem meg az Erlanger Hüttéhez (2541 m).

31.-32. ereszkedés kezdete

33. kis hegyi tavak

34. a lefelé út folytatódik, kicsivel később egy törmelékes részen kellett korrigálnom az utamat

35. Wettersee és az Erlanger Hütte

36. Erlanger Hütte zoomolva, szerintem hangulatos kép lett (főleg hogy most már nem esik rám az eső itt a szobában), hasonló szögéből készült a tájegység térképének borítóképe itt, szebb, napsütéses időben

37. Mária szobor (gondolom) a Wettersee szélénél, szakadó esőben

38. érkezés az Erlanger Hüttéhez, 2541 m

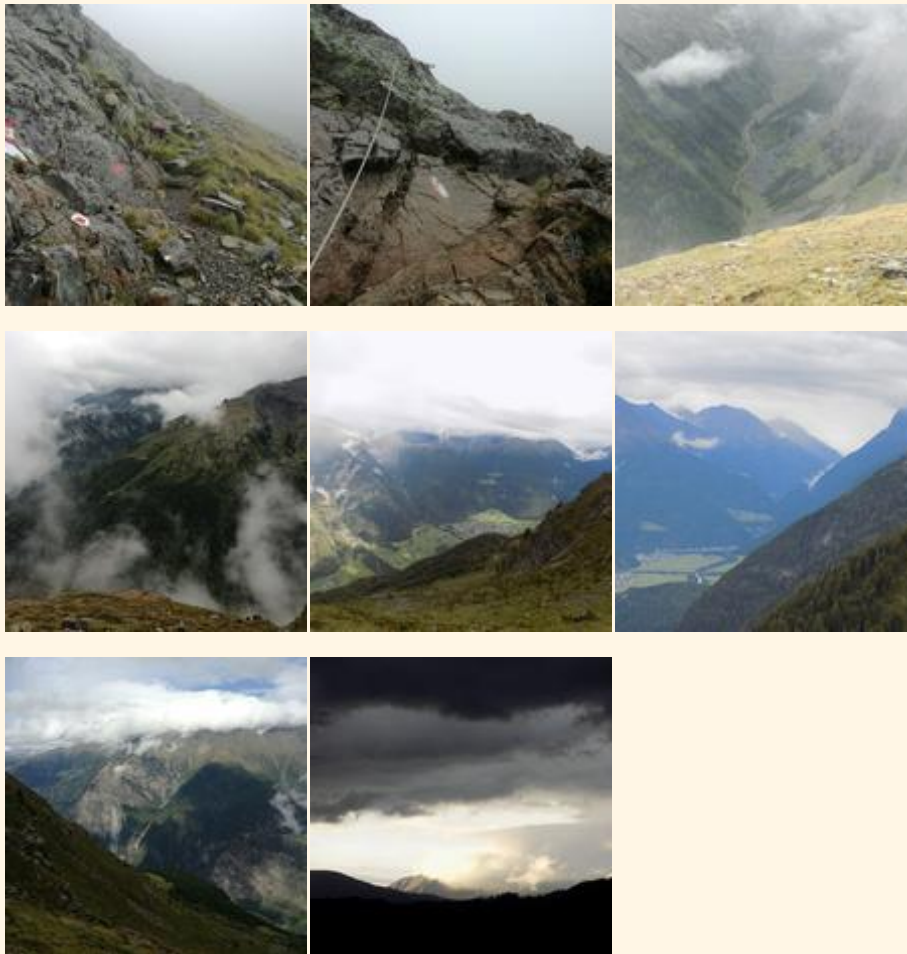
Belépve a cipőm előszoba fogadott az emeletre vezető lépcsővel, beléptem az ebédlőbe, a személyzetet egy pár valamint egy konyhai dolgozó alkotta, kérdezték is, hogy eszek-iszok-e valamit, de én köszönettel elhárítottam, csak pecsételni szerettem volna és megvárni az eső végét. A pár férfi tagja mutogatott a prospektusukon valamilyen lezárt utat, de nem nagyon értettem mire akart vele kilyukadni, a Gehsteigalmról viszont nem tudtak semmit. Sajnos a bakancsom szárítására nem volt lehetőség, így csak az ebédlő kintinél jóval magasabb hőmérsékletének erejében bízhattam, a kinti 9 foknál jóval több volt bent. Tőlem balra egy idősebb, feltűnően elegánsan öltözött idős túrázó ette éppen az aktuális fogást, tőlem jobbra két asztallal pedig két fiatal nő társasjátékozott. Az ablakokon keresztül látszódott, hogy valószínűtlen az időjárásban történő belátható időn belüli drasztikus változás, így csak reménykedhettem legalább a csendesebb esőben. Közben egyre inkább azon gondolkodtam, hogy mi lenne, ha a Gehsteigalm-nál tovább mennék ma és akkor másnap korai keléssel elérhetném Habichen-ben a 6:42-es buszt és akkor Ötztal-Innsbruck-Steinach-Irdning – Attnang-Puchheim – Bécs-Hegyeshalom útirányon át mehetnék haza, érintve a hallstatti tavat, amerre így bőven el tudnék utazni. A Gehsteigalm-tól ez nem tűnt kivitelezhetőnek, a következő 9 órás busz csak szimplán hazamenetelre lett volna elég. Gondolat gondolatot követett, így rákerestem a telefonom a két mapy.cz által jelölt két tumpen-i szálláshelyre, melyek közül kiderült, hogy az egyik megszűnt, a másik Gasthof Plattner nevű hely szoba jöhetett volna, viszonylag normális 40 euró alatti árakat láttam a honlapon. Elküldtem egy email-t nekik, reménykedtem hogy a Gehsteigalm-ig kapok rá választ. Elmentem a mosdóba, sajnos a törülközőmet sikerült ott is hagynom, remélem utána valaki nem kidobta, hanem legalább felhasználta. Néztam a bejárati ajtó közelében lévő árlistát, elég jó áron, Alpenverein kártyával 16 euróért aludhattam volna itt. Ha nem lettek volna másnapi hazaúti terveim, akkor elgondolkodtam volna az itt alváson. De mivel innen nehezen jutottam volna időben le és még onnan haza, így ez nem volt játszható opció.

39. Erlanger Hütte étkező/közös helyisége

Kinéztem, csendesedni látszott az eső, így összeszedtem magamat és a valamennyit szikkadt bakancsomat a lábamra véve negyed 4-kor elindultam lefelé, tehát egy órát töltöttem itt. Az imént étkező úrral találkoztam indulás közben, ő viszont a hütte „kajaliftjének” irányába, azaz Umhausen felé indult. Rövid drótsodronnyal felszerelt sziklás részen kellett pár métert ereszkednem, majd belefogtam a hosszú és végeláthatatlan füves hegyoldalban (Kreuzjochspitze és pár másik névtelen csúcs alatti) történő gyaloglásba, ködben és szitáló, majd kicsivel komolyabb esőben. Elég hosszúra nyúlt ez a szakasz, nem került be a kedvenceim közé. Ahhoz képest, hogy a 2541 méteren lévő Erlanger Hüttéből lefelé gyalogoltam meglepően sok volt a szint, rövid drótsodronyos sziklás részek is volt. Kilátás persze semmi nem volt. Óráknak tűnő idő eltelté után kezdődött el a köd oszlása először jobb kéz felé, majd ahogyan haladtam egyre fokozatosabban teljesen kitisztult a levegő és

csodás keleti, délkeleti és korlátozott északkeleti kilátással folytathattam utamat lefelé a hegyről egy szerpentinesen egyre lejjebb vezető ösvényen. Délkelet felé látszódott, hogy esik az eső. A völgyben lent látható falura elsőre azt hittem, hogy a napi úticélom Tumpen látható, de sajnos ki kellett ábránduljak: Umhausen-t láttam felülről.

40.-41. váratlan szintek voltak az alapvetően lefelé vezető útba iktatva

42. rés a ködön: egy völgy felülről, dél felé

43. szépen oszladozik a köd

44. egészen szép kilátás kerekedett a nem régen még reménytelennek látszó ködből: középen Umhausen házai

45. egy ráközelítés a völgyde déli irányba

46. felhőárnyék és kilátás pontosan keleti irányba

47. jól elkapott hegyi pillanat a távolban, avagy borús és napos idő "határa"

Közben időnként ránéztem az emailjeimre és meg is jött a válasz a Gasthofból: 35+2,5 (idegenforgalmi adó) euróért mehetek. Tiroli szinten (amely más osztrák tartományokhoz képest is drágább) ez jó árnak számít. Nem írtam erre semmit, úgy voltam vele, hogy a Gesteigalmnál is utánakérdezek és akkor döntök véglegesen, de éreztem, hogy a tumpeni Gasthof lesz a nyertes. Fél 6 felé értem el az erdőhatárt, egy kis útkeresés után az ösvényen lefelé haladva szabadon legelésző birkákkal találkoztam majd 18 óra körül érkeztem meg a Járda-réthez/Gehsteigalm-hoz. Két idősebb férfi egy fiúval együtt kerítést épített a birtok szélénél, egy idős asszony lépett elő a házból, meg is kérdeztem, hogy lehet-e itt aludni, mert, hogy a térkép szerint lehet (mapy.cz nem jelölte). Mondta, hogy nem, ez a lehetőség 2 éve megszűnt. Még jó, nem mindent erre a lapra tettem fel, mert csúnya pofáraesés lett volna...ezen kívül még egy előre nem látott előny is volt: nem este 8-ra értem ide, hanem két órával előbb, így még világosan érkezhettem le a másik alternatívához, az innentől már biztos tumpen-i szállásra.

48. birkák az ösvényen

49.-50. Gehsteigalm (magyarul Járda-rét lenne a fordítása) és előtte a kilátás délkelet felé

Elköszöntem, majd beléptem a fenyvesbe, hosszú és kanyargós ösvény, majd keréknyom vezetett le az 1894 méteresen lévő alm-tól patakok és egy szép, déli irányú kilátópont érintésével a 936 méteresen fekvő Tumpenbe (emlékeztetőül: napközben 2971 méterre másztam fel, ez több mint 2000 méter szintvesztést jelentett, a térdeim szerint is).

51. hangulatos fenyvesben vezető ösvény

52. a Tumpen mögötti nagy szikla már bőven látszik, ismét borult idő lett, igazi alpesi változékony idő

53. kilátópont dél felé: Umhausen háza látszanak

A szép falu előtt egy érdekes megoldást láttam két helyen is: a patakok vizét egy szimpla gravitációs rendszerben működő módszerrel (azaz a lejtős ösvény mellett vezetett a műanyag cső) vitték el rendeltetési helyükre. Érdekes volt ahol tereptárgyak miatt a cső átmenetileg emelkedésbe volt, furcsa hang hallatszott a cső belseje felől. Visszatérve a faluba: egy szélső utcán át érkeztem a szokásosan rendezett alpesi faluba, a hosszú csúcsos tornyú templomnak szép háttérrel adott a falu határában húzódó meredek sziklafal. Egy főbb mellékutcában haladtam a házak és egy-két gazdasági épület mellett, majd a helyi iskolánál letértem, hogy a már említett kilátópontról látott Öztaler Ache nevű folyócska hídjához kitérőt tegyek. A jócskán megáradt vízfolyás színe ennek megfelelően sáros, világosbarnás volt. Visszafordulva a falu felé láttam, hogy a nyugati irányú hegyoldalban egy szép vízesés fakadt (a Zentralról volt letérési lehetőség rá, de innen távolabbról szerintem látványosabb volt, amúgy vele szemben a kelet felőli sziklafalat is ékesítette egy vízesés).

54. a túra folytatódik, a vízelvezető cső jól látszik a képen
55. érkezés Tumpen-be
56. Tumpen keskeny és magas templomának tornya jól harmonizál a sziklás hegygel a háttérben
57. megáradt folyó
58. vizesés Tumpen felett

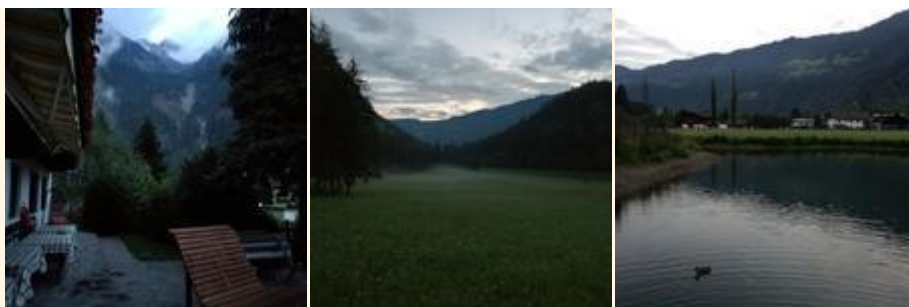
Telefonnal csináltam pár képet (ennek a túrának is a fő fotóeszköze a telefon volt), majd visszatértem a kitérő előtt folytatott utamra és pár perc múlva 20 óra 20 perckor megérkeztem a szálláshelyemre. Egy fekete göndör hajú nő fogadott, testesebb szemüveges férje feltehetőleg a hely főnöke volt. Nagy nehezen sikerült lemeccselni, hogy mivel nem eszek reggelit, így csak 27,5 eurót fizetek, tehát 10 euró árendedményt kaptam. Persze azt is el kellett magyaráznom, hogy miért nem innen megyek busszal reggel, miért a 3 km-re lévő Habichen-ből: mondtam, hogy jövőre itt tervezem befejezni a Zentral-t. Ezek után megmutatta a nő a szobámat: hát mit mondjak, nem egy Hilton szálló volt, az egyik nagyobb szekrény elég „nagyamás” volt, de összességében egy éjszakára megfelelt. Amúgy felszereltség úgy nézett ki, hogy a kis előszobából balra nyílt egy kis fürdőszoba, tovább haladva egy nagyobb szoba következett egy dupla ágygal, asztallal és székekkel, valamint egy heverővel. Továbbhaladva pedig a nagy és hosszú erkélyre lehetett kilépni. A bakancsom szárítására itt sem volt mód (még jó hogy csak félig ázott át a hegyen), ezt a szoba elfoglalását követően a hozzám bekopogó főnöktől tudtam meg.

59.-60. Gasthof Plattner kívülről és a szobám belülről

Kipakoltam, majd kimentem a táskámban egy ideje „érő” darab kolbászt megsütni vacsorára. Elég zsíros lett, de nem volt nagyon miből válogatni kaja terén. Ezek után fürödni tértem, meleg víz az rendben volt, viszont a zuhany vízhozama a lefolyó vízelvezetési képességénél nagyobb volt, így volt, hogy félig bokáig álltam a vízben a zuhanykabinban és fél percekkel kellett várnom a helyzet normalizálódására. Hát igen, itt ennyi pénzért nem szabad nagy csodát várni, de vannak ellenpéldák is (például Kapp-lban nagyon fain szállás volt 50 centtel többért). Így némi ügyel-bajjal lerendeztem a fürdést, majd ágyba bújtam, 5:10-re állítottam ébresztőt, elegendőnek gondoltam 1,5 órát az összekészülésre és maradék 3 km-re. 10 óra után oltottam le a lámpát, valamilyen gépezet közeli, bűgő hangja szinte egész éjszaka hallatszódott, de ennek ellenére tudtam aludni, csak az idő rövidsége miatt a kelleténél kevesebbet.

A beállított időben fel is keltem, majd a reggelire kikészített almát megettem és összepakolás után kiléptem a kitömött állatokkal teledekorált folyosóra és kiléptem a házból és a kapun át az utcára 5:52-kor. Mivel a falu szélén voltam, így hamar el is hagytam azt, jól járható keréknymon haladtam a közeli párás levegőjű rét mellett, tőlem jobbra pedig erdő és patak (Habicher Seebach) volt. Hamarosan bal kéz felől is erdő érkezett meg mellém, a patak a szűkülő kezdő völgyben egyre érdekesebb lett, majd az útról egy lépcsőre letérve, a nagyobb sziklák között csobogó patak a Habicheni tóba (Habicher see) ömlött bele, ennek a hangulatos kis tónak a partjára érkeztem meg én is. A homokra emlékeztető partról egy a tóba nyúló fából készült komolyabb stégen lehetett eljutni durván a tó közepére. Kacsák érkeztek a közelemből jöttömre, a táskámból egy kis extrudált kenyér darabkákat szórtam a vízbe nekik, a kis kacsák örömmel fogadták az élelmet, az egyik szülő kis távolságról figyelte őket és vigyázott rájuk. Jó volt látni ezt a harmóniát, főleg a hegyekre néző kilátással. Ezen kívül Habichen falucska házai is látszódtak már.

61. kora reggel a Gasthof teraszán, innen látszik, hogy kelet felé is van egy vízesés a közelben

62. párás rét Tumpen határában

63. Habicheni tó

6:20-kor indultam el sietősebb léptekkel a tótól, egy legelő melletti kerítés mellett folytattam az utamat, balra egy kis barlang is volt. Ezek után házak közé értem az aszfaltos úton, majd egy súlykorlátozott fahídon keltem át az Ötztaler Ache fölött, még pár lépést a főút mellett, majd egy aluljárón át a túloldalra kerültem Habichen házai közé, a következő jobbos elágazásban búcsúztam a Zentraltól: jövő nyáron ide tervezek érkezni Praxmar/Neue Bielefelder Hütte felől, terveim szerint itt fog összeérni az egész túra és ebből következően itt is fogom befejezni. Nem kis pénzű turisták számára fenntartott szálláshelyből láttam egy-kettőt, majd egy balos kanyarral a főút menti buszmegállóba érkeztem. Látótávolságra volt a település névtáblája, gondolom senkinek nem okozok vele meglepetést, hogy sietve kitértem fotózni a táblához, majd visszatértem a megállóba, a kiszemelt busz pár perces csúszással futott be. 2,9 euróba került a teljesárú jegy a nem túl messzi Ötztal állomásig.

64. Habichen, 851 m

65. kötelező táblafotó

6:56-ra be is értünk a végállomásra, csak itt vettem észre, hogy a busz biciklizállító utánfutót húzott maga után, itt tényleg gondolnak a turistákra. Hasonlóképpen volt a következő érkező busznál is. Kíváncsi leszek mikor lesz lehetőség például Gyöngyösről a Kékestetőre így, vagy Eger felől Lillafüredre. Ez sem most lesz. Visszatérve Ötztalba: szétnéztem az állomáson, a szélső peronra érkező railjetnek ez volt a végállomása, mivel több hétig vágányzár volt ekkor Ötztal és Bludenz állomások között.

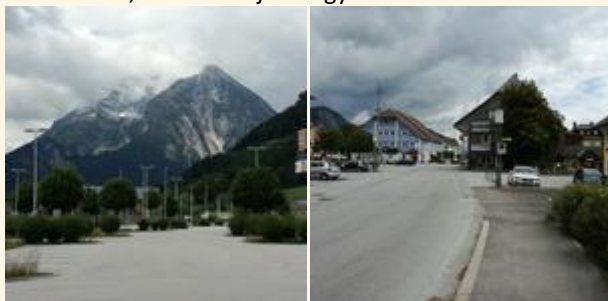
66. bicikliszállító pótkocsis busz, itthoni bevezetésére azt hiszem még sokat kell várjunk
67.-69. a szép fekvésű Ötztal állomás

Én az Innsbruck felől érkező és ugye most innen visszaforduló gyorsított Talent-es vonatot vettem igénybe. Eseménytelen utazás következett Innsbruck-ig, a szélső csonkavágányról az utascarnokba tértem be, beszereztem pár szórólap formátumú vasúti és buszmenetrendet, majd az egyik szélső vágányon ácsorgó grazi Intercityre szálltam fel. Indulás után nem sokkal érkezett meg a cseppet sem szimpatikus kalauz, aki meg is vetette velem a szabadjegy mellé 10 eurós, röviden csak „lehúzás” pótbjegyet, amely az égvilágon semmire nem jó és nem jogosít fel pl. helyfoglalásra sem, csak azért van kitalálva, hogy a külföldi vasutas ne utazhasson ingyen az ÖBB hálózaton a nívósabb vonatokon. A félárú jegynél erre nincsen szükség. Nyilván nem tetszett ez, de tenni nem tudtam ellene semmit, végülis így is bőven jó áron tudtam utazni, bőven a teljes, de még a félárú jegy ára alatt is, tehát összességében és objektíven még így is messze nem lehet panaszkodni. Ismét eseménytelen utazás következett Steinach-Irdning-ig, ez az állomás a Zental 1. kötetéből, már többszörösen is ismerős volt: jó párszor áthaladtam itt, valamint az első kötet Sölktalban történő befejezését követően ide érkeztem meg kocsival egy kedves idős házaspár segítségével.

70. Stainach-Irdning állomásról indul a vezérlőkocsis grazi IC, itt már bőven ismerős voltam

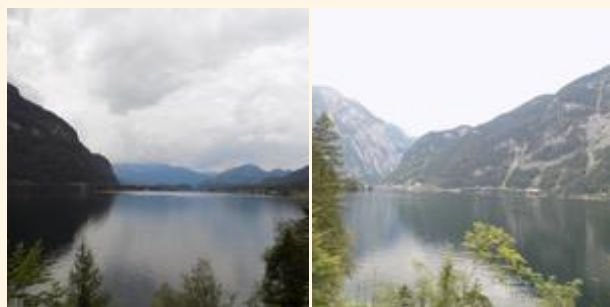
Másfél órámm volt az attnang-i Talent-es vonat indulásáig, mely már a peron túloldalán ácsorgott, de én az unatkozás helyett a közeli bevásárlóközpontok felé vettem az irányt, mivel itt szerettem volna némi élelmiszert beszerezni. A két áruházhoz közelítve gyanússá vált, hogy feltűnően üres a parkoló, akkor esett le, hogy itt ünnepnap van...mondom ez jó kör volt, ezek után Stainach központja felé vettem az utamat, csak egy méregdrága benzinkút mellett haladtam el eleinte, de a központban lett volna egy étterem, még időm is lett volna enni, de inkább a vendéglővel szemben lévő pékségbe mentem be 2 db zsemlét venni. Kiültem az egyik asztal mellé, a diétás kaja elfogyasztása után csokit ettem és vizet ittam rá.

71. Stainach szélén jól láthatóak a Dachstein előhegyei, ezek mögött halad a vasút Attnang felé, előttük pedig Schlaming-Bischofshofen felé
72. Stainach központjához közeledve

Érdekességgéppen az osztrák 9-es számú túraútvonal, a Salzsteigweg egyik útvonalalternatívája a közelben halad el: a „Halott-hegység” (Totes Gebirge) felől érkezik, hogy aztán az első kötetből már megismert Planneralmba érkezzen és a Zentral-lal egy nyomvonalon haladjon egészen Sankt Nikolai im Sölktal-ig, ahonnan dél felé, Murau és Villach felé veszi az irányt. Lassacskán felálltam a székből és a központból induló

hosszú utcán át értem el az állomást. A 1,5 órás csatlakozást, tehát így hidaltam át, a következő gyorsvonat mely 2 órával azután érkezett volna, amivel én jöttem Innsbruck felől, azzal természetesen nem értem volna el az attnang-i vonatot. Az osztrák menetrendben is előfordul ilyen, de szerencsére nem sűrűn. Indulás előtti percekben szálltam fel a Talent-re, mellyel Attnang-Puchheim-ig utaztam. Tetszett ez a szép vasútvonal, különösen a Hallstatt-i tavat és a tőle északra lévő hosszú Traunsee-t emelném ki.

73.-74. Hallstatti-tó és Hallstatt a távolban, a vonat ablakából fotózva

Attnang-ban railjet-re szálltam át, amely nem az eddig megszokottnál több helyen állt meg (a „gyorsított” railjet nem áll meg Attnang-ban sem), ezen utaztam Bécsig. Bécsből pedig nezsideri gyorsított személlyel mentem Királyhidáig, majd átszállás után Hegyeshalomig. Itt érkezett meg a railjet Bécs felől, így legalább nem kellett várnom sehol sem sokat. Hegyestől railjeteztem Tatabányáig, majd onnan személyvonattal tértem haza.

Zentralalpen: Mühlbach-Hippach im Zillertal (2018. augusztus 19.-22.)

Ismét 3 nap pihenő után vágtam bele a következő alpesi túrámba. Némi kötöttséget jelentett, hogy fix elfoglaltság miatt 4 nap állt rendelkezésre a kiszemelt 65 kilométeres útra. Eredeti terveim szerint így nézett volna ki a túra: Mühlbach-ba este terveztem lemenni, alvás után csináltam volna meg 2 szakaszt a Gasthaus Rechtegg-ig, majd a következő napon a Neue Bamberger Hüttéig mentem volna, másnap pedig az utolsó éjszakát a Gasthof Kühle Rast-ban terveztem eltölteni majd az utolsó napra a maradék 12 km maradt volna Hippach-ig. Ez így ugye 5 nap és 4 éjszaka lett volna, ami már nem fért bele a rendelkezésre álló időkeretbe, így az alábbi módosításokra került sor: A reggeli utazást követően meg is kezdtem a túrát, első napon 10 km-t haladtam nem kevés szinttel, ugyanis a 834 méteren fekvő Mühlbach-ból fel kellett mennem a 2224 méteres Wildkogel-re, amely alatt aludtam a Wildkogelhaus-ban. Másnap, azaz a túra második napján következett egy kemény dió: hogy tudjam tartani az ütemtervet 2 szakaszt kellett megtennem összesen 30 km hosszban, hosszas ereszkedést követően érkeztem meg a Rechtegg házhoz, majd innen újra felmáztam a magasra, a 2444 méteres Kröndlhorn-ra, hogy onnan ismét lefelé menjek az 1761 méteren lévő Neue Bamberger Hüttéig. A harmadik nap már kissé visszafogottabb volt, erre a napra 23 km jutott, hogy a Salzburg-Tirol határán lévő nyeregtől kellett Königsleiten üdülőfalv érintésével a Kühle Rast házig jutnom. A negyedik napra az eredeti tervekkel megegyezően a maradék aszfaltos szakasz jutott Hippach-ig. A túra kétségtelenül leghúzósebb napja a második napra volt datálva. Szállások kapcsán a méregdrága Wildkogelshaus-ban kellett megszállnom, a haladás érdekében nem volt más választásom (eredetileg lefoglalt mühlbach-i szállásomról nem tudtak volna kocsival felvinni reggel, illetve előtte este lehozni sem, megpróbáltam telefonon rákérdezni, de mondták, hogy nem lehet kocsival felmenni, a taxi pedig eléggé nem érte volna meg). A Neue Bamberger hüttéből nem válaszoltak az emailre (a helyen mondták, hogy nincsen net, így nem foglalkoznak ezzel), ettől a párszor tapasztalt helyzettől már nem ijedtem meg, szinte biztosra tudtam, hogy lesz hely számomra. A harmadik szálláshelyről a Kühle Rast-tól pedig időben emailban visszajeleztek, ott nem is merült fel semmilyen probléma. Zsákomat ezúttal is jól megpakolva indultam el az újabb kalandok után.

A szokásos napi első railjetet választottam ezúttal is, mely a már megkezdődött nyári vágányzár miatt csak Ötztalig közlekedett, engem ez nem érintett, ugyanis csak Salzburgig utaztam ezen a vonaton (39,6 eurós félárú jegyemet az osztrák részen is hamar lekezeltek). Itt átszálltam egy Villach felé közlekedő másik railjetre, melyen Schwarzach-St. Veit állomásig utaztam. A szigetperon másik oldalán már bent állt a csatlakozó, Grazból Zürichbe közlekedő Eurocity. Ezen utaztam a már ismerős Zell am See állomásig. Innentől az ismét „női szakasszal” kiszolgált Pinzgauer Lokalbahn, azaz a Zell am See-Krimml kisvasúton utaztam Mühlbach állomásig. A hegyek között a széles völgyben vezető utazás ezúttal is látványos volt, a célállomásra 15 óra magasságában érkeztem meg. A vasúti átvjáró melletti „Wanderhotel” Kirchner előtti parkolónál lévő forrásnál vizet vételeztem, majd a balos túrabotomat kellett bütykölnöm, ugyanis a Breithlahnhütte feletti sajnálatos

alsó felének elhajlása miatt (itthon nem sikerül tökéletesen kiegyenesíteni a kúpos alsó tagot) összecukott állapotban a középső részével összeszorult, de sikerült elhárítani a hibát, így fél 4 előtt indultam el a túrára a jócskán meleg, napsütéses időben.

1. Krimml felől érkezik az inga kisvonat Zell am See állomásra, mozdonyvezetőnővel
2. ugyanez a szerelvény halad ki Mühlbach im Pinzgau állomásról

Az időjárás előrejelzés szerint eső miatt nem kellett nagyon aggódnom a túra során, a 3. nap délutánja felé volt egy kisebb mennyiség előrejelezve. Mühlbach házai között hamar elértem a Zentralt, majd egy két ház között kezdődő ösvényen el is hagytam a falut és megkezdtem a hosszú és fárasztó gyaloglásomat a Wildkogelre. A helyenként kacskaringósan vezető ösvényről hátrafelé nézve szép kilátás nyílt keleti irányban a völgyre, ezt amúgy az erdős szakaszokat leszámítva végig elmondhatom az első napi túráról. Szűk egy óra értem fel a Sonnberg nevű településrészhez (ahogyan Mühlbach, úgy ez a rész is Brandberg am Wildkogel városka része), ahol két szálláshely épületei előtt egy szép tó található. Innentől egy darab aszfaltos rész következett, egy bő 10 percre megálltam az út melletti árnyékban lévő padon lepihenni.

3. Mühlbach-ot éppen elhagyva
4. tükröződés

A következő érintett pont a Bergkristall nevű ház volt, itt már az 1100 méteres magasságot elértem, az aszfaltos út egy hajtűkanyarját követően a túra ösvényen folytatódott. A aszfalton is találkoztam szembe jövő kirándulókka, az ösvény végénél lévő keresztnél lévő padon is két idősebb kiránduló ücsörgött. Fárasztó felfelé menet következett 1-2 kisebb faház mentén elhaladva döntő többségében ösvényen a fenyvesben, helyenként 1-1 kilátópont is akadt. Érdekes módon egy-egy magasságot elérve tájékoztató táblák voltak megtalálhatóak az ösvényen amelyek az adott magasság szervezetre gyakorolt hatásait taglalták, ha jól értelmeztem a szövegüket. 18 óra után egy bivakhelynek is beillő kis faház után kiértem az erdőből és elértem a Wetterkreuz nevű pontot, 1769 méteren. Itt a kereszten kívül egy nagy, újabb építésű faház állt, zárt ajtókkal. Árnyékos oldala viszont pár percnyi pihenő eltöltésére alkalmas volt.

5. Mühlbach, immáron kicsivel távolabbról
6. déli irányú kilátás a Magas-Tauern felé
7. felfelé a fenyvesben
8. Wetterkreuz, 1769 m

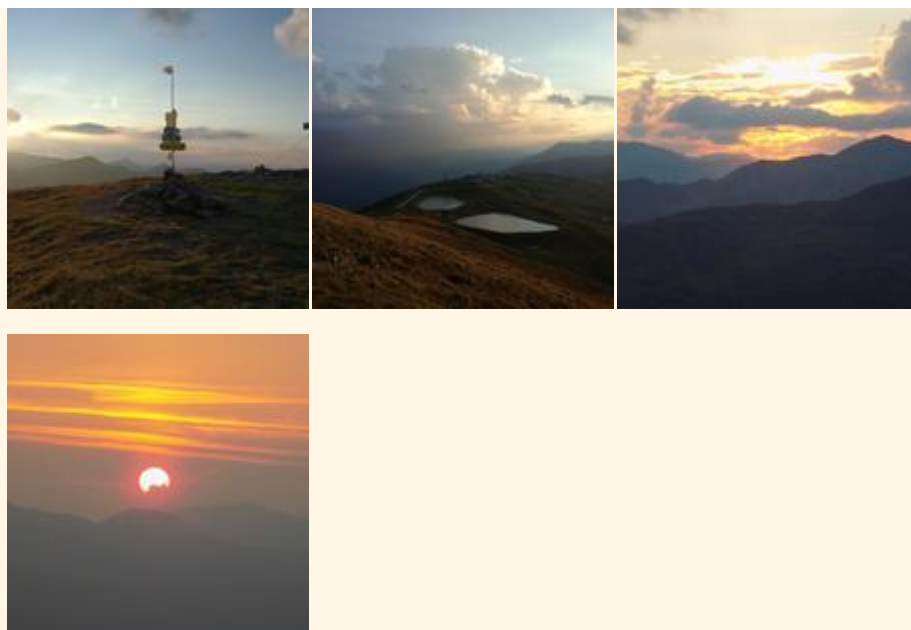
Innen már füves hegyoldalon haladtam tovább, természetesen továbbra is emelkedők sorozatán. Hátranézve egyre hangsúlyosabb lett a keleti irányú, völgyre néző panoráma, valamint déli és délnyugati irányokba is kellemes látványt nyújtottak a Magas-Tauern két- és háromezresei. Esőfelhők gyülekeztek távolabb az égen kelet felé, ránézésre Mühlbach is kapott belőle, engem szerencsére nem érintett a csapadék. Tehettem volna egy 100 méteres kitérőt a Filzenhöhe kilátópontjára, de úgy voltam vele, hogy a Wildkogel-ről napos kilátást élvezhetek majd, ezen kívül pedig minden egyes lépéssel feljebb kerülök az 1900 méteren lévő kilátópont magasságától.

9. egyre jobban látszik a völgy ahonnan indultam és ahol a kisvasút vezet, Mühlbach környékén éppen esik az eső
10. kilátás délnyugat felé
11. kilátás északkelet felé
12. a völgybe már nem süt be a nap, ez a kép akár 2-es kötet borítóképe is lehetne

Az északi irányú csúcsokra való rálátás is egyre inkább akadálymentessé vált, majd a Wildkogel magassága és az idő előrehaladása miatt már árnyékos részen haladtam egyre feljebb. Egy újabb keresztnél egérút kínálkozott volna a már látótávolságba kerülő Wildkogelhausba való lejutáshoz, a csúcs érintése nélkül, ezzel nem éltem, folytattam az utamat felfelé. Pont ideális naplemenés időben értem el 19:40-kor a 2224 méteres Wildkogel csúcsát. Körben szép kilátásban gyönyörködhettem, immáron „felfedte” kilétét az eddig betakart nyugati és északnyugati irányú panoráma is.

Végre egy kis értékelhető szelet is kaptam, mely hamar lehűtött. Visszanézve a völgybe ahonnan indultam, már teljesen árnyékba borult, itt a hegyen viszont még szikrázó napsütés volt. Érdekes látvány volt ez a kettősség, amelyet már máskor is tapasztaltam az Alpokban és még fogok ezután is.

13.-16. a Wildkogel csúcsán, 2224 m, naplementében, ahhoz képest, hogy magyar fordítása a Vad-csúcs, nem tűnik annyira vadnak, legalábbis nyáron

10 perc nézelődés után lefelé indultam az ösvényen, elsőnek egy a felvonó felső állomását értem el zárva tartó vendéglátóhellyel, ez már a Wildkogelhaus része volt. Figyelemre méltó, hogy az épület előtere nyitva volt hagyva az esetlegesen későn érkező és behúzódni kívánó illetve bivakolni szándékozók részére. Keréknyomon, pár tehén mellett elhaladva érkeztem meg a lassan leszállni készülő szürkességben a Wildkogelhaus-hoz 20 óra 10-kor. Éppen azon törtem a fejemet, hogy hogyan alkudjam az 55 eurós árat lejjebb, amikor a bejáráshoz értem és magyar szavak sokasága ütötte meg a fületem: kiderült, hogy a 8 fős, főleg egyetemista fiúkból és lányokból álló csapat dolgozik a házban! Megkönnyebbülve vettem ezt tudomásul, valamint örültem, hogy válthattam anyanyelven pár szót a többiekkel. Az árat 50 euróra sikerült az itt lévő osztrák „helytartó” közbenjárásával lealkudni a főnökasszonynál (ez már 5 euróval több, mint amire email-ben hajlandó volt), mivel reggelit nem kértem (amúgy is későn lett volna a tervezett 6:30-as induláshoz). Fizettem, pecsételtem majd leültem a társaság asztalához, megmelegíteni a magammal hozott konzervet, közben még ismeretlenül is jó volt hallgatni történeteiket, örültem a jó hangulatnak. Vacsorát követően az egyik segítőkész lány felkísért a kártyával nyíló (!) ajtajú szobába, majd nem sokkal később a konyhafőnöktől kaptam egy kis gyümölcsös ellátmányt másnapra, ezúton is nagy köszönet nekik a segítségükért, le a kalappal!

A folyosóról nyíló helyiségek egyikében lévő zuhanyzóban jól esett a meleg vizes fürdő, majd visszavonultam a szobámba. A telefonos, papír alapú valamint az igazolófüzet térképeit összevetve egy komoly eltérésre bukkantam: a netes és papír térképek szerint a háztól kb 2 óránnyira lévő Geigenschartétól a hegyek gerincén, majd onnan leereszkedve a Steiner Hinteralm-hoz mutatta a „helyes” utat, míg az igazolófüzet térképe a Geigenschartéről egyenesen a Hinteralm-hoz mutatta az utat a völgy kezdetétől. Nagyon nem volt mindegy ez egy 2 szakaszt végigjáró, kicentizett napon, a hegygerinces verzió minimum 1,5-2 óra pluszt jelentett volna a menetidőben, de szerencsére kiderült, hogy nem ez a helyes út, hanem az igazolófüzet által meghatározott. Ezt a kérdés tisztázva nemsokára nyugovóra is tértem és elaludtam.

Reggeli nap sütött be a szoba ablakán amikor reggeli teendőimet befejezve, negyed óra késéssel, de elindultam a Wildkogelhaus-ból, $\frac{3}{4}$ 7 magasságában. A szerpentin keréknyomon visszamentem a tegnap este már érintett felvonó felső állomásáig, majd megkezdtem a lapos gerincen vezető keréknyomon való gyaloglást. Szép két hegyi tó mellett haladtam el elsőnek, majd több felvonó felső állomást és egyéb vendéglátás épületek mellett elhaladva értem el a keréknyomról való letérést egy kis kápolnánál a Gensbichlscharte (2022 m) nevű pontnál.

17. besütött a reggeli nap a szobámba
 18. Wildkogelhaus, kerekén 2000 méteren
 19.-20. hegyi tó
 21. nem túl izgalmas keréknymon tovább

Jócskán napos időben folytattam az utamat az ösvényen, reggeli lendületem még jó darabig kitartott. Egy almaháznál birkák sokasága legelt, én igénybe vettem a hideg vizű, szokásosan favályúba folyó vízvételési lehetőséget, majd innentől már hegyoldalban folytattam az utamat a szép kilátással tarkított ösvényen, az érdekes nevű Herrensteigscharte (2028 m, Urak ösvényének-nyerge lenne nagyjából a magyar megfelelője) nevű nyeregbe, ahová fél 9-re érkeztem meg.

22. újra ösvényen
 23. közeleg a Herrensteigscharte
 24. Herrensteigscharte, 2028 m

Kis pihenőt tartottam, majd a látótávolságra lévő, odáig ugyancsak hegy oldalában vezető ösvényen elérhető Geigenschartéba érkeztem meg negyed óra múlva. Az online és papír térkép szerint itt kellett volna tovább mennem, hogy a Geige-Speikkogel-Steinkogel (a Speikkogel név az első kötetből már ismerős lehet, de természetesen ez egy másik „darab”) csúcshármasán keresztül érjem el a völgyben fekvő Steineralm-ot (1595 m). Mondanom sem kell, hogy cseppet sem sajnáltam, hogy ez a kör kimaradt és innen már lefelé vezetett az utam a völgybe, még messze volt a mai két szakasz vége és délután felé eső is volt jósolva, tehát nem ártott volna tempósan haladni tovább. Szerencsére ebben nem is volt hiba, a füves hegyoldalról gyorsan elértem a völgy végét, majd utána nem sokkal a Steiner Hinteralm-ot (Steiner hátsó alpesi rét). Az itt lévő lapos és hosszúkas házban lehetett volna enni és inni, mondjuk egy lelket sem láttam a közelben. Lehet még megszállni is lehetett volna (ha órákkal előbb indulok Mühlbach-ból, lehet elértem volna idáig), bár abban ránézésre nem voltam biztos, hogy meleg víz van a kis szálláshelyen, ami amúgy eléggé idilli volt, tetszett. Innentől már elérve az erdőhatárt keréknymon haladtam tovább és egy 20 perces út után értem el a Steineralm-ot. Nem pecsételőhely, de én azért beszereztem egy plusz lenyomatot a füzetembe.

- 25. kilátás a Geigenscharte előtt északkelet felé
- 26. Geigenscharte, 2028 m
- 27. irány a völgy!
- 28. Steiner Hinteralm, 1712 m
- 29. úton a Steineralm felé
- 30. Steineralm, 1595 m

Innen továbbra is szép fenyvesben haladtam tovább lefelé, egy kis kápolnába (Taubensteinkapelle) benéztem ami az út jobb oldalán volt. Kicsivel lejjebb végre sikerült jobb képeket csinálnom a velem szemben magasodó Großvenediger-ről és környékéről, amelyre már egy ideje ráláttam. Az nemsokára déli felől nyugati irányba fordult, két szép kilátópont után a fenyőerdőben tovább haladva, 11:15-re érkeztem meg a Gasthaus Rechtegg feletti elágazásig. Az egyik nagyobb tábla mögötti fáknál ledobtam a cuccomat, viszonylag élénk volt a gyalogos/biciklis/autós forgalom. Innen már csak a fűzettel a birtokomba tettem meg a szép kilátással bővelkedő pár perces kitérőt az 1253 méteren található vendégházig. Képről is nagynak tűnő épület a valóságban is az volt, tucatnyi emberrel találkoztam a bejáratnál, 2 gyerek pedig arrébb játszott a füves részen. Meglátogattam a mosdót, majd a vendéglátórésznél lévő pultnál kaptam pecsétet a füzetembe. Tehát a túra első szakasza (14 km, 6 óra szintidővel, bőven ez alatt maradtam) ezzel lezárult, innen indult a második (16 km, 6 óra 45 perc szintidővel). Visszafelé a bejárat közelében lévő nagy medencét megnéztem közelebbről: ránézésre is hűsítő víztükrök háttérében a Großvenediger és a Magas-Tauern nyugati irányú hegyei adták az impozáns látványt. Mondom, ezek aztán tudnak élni.

31. kilátás a Magas-Tauern-re

32. zoomolt kép a Grossvenediger környékére, zord lehet arrafelé túrázni, a Neue Prager hütte-Kürsingerhütte szakasz a 3-as kötetben nagyjából végig ilyesmi gleccsereken vezet végig, érintve a 3-as kötet legmagasabb pontját a Venedigerschartét

33. újabb déli irányú kilátópont

34. Alpengasthof Rechtegg

35. Hegyek és medence, kellemes lehet itt sörrel a kézben nézelődni

Sajnos megmártózni a vízben nem volt lehetőségem, a túrát folytatni viszont igen, így visszamásztam a zsákomig, majd az árnyékba behúzódva ettem egy kicsit. Kereken délben indultam el felfelé, továbbra is keréknyomon a Kröndlhorn irányába. A nem durván, de folyamatosan emelkedő jól járható úton tempósan tudtam haladni, közben biciklisekkel, kisebb arányban pedig gyalogos túrázókkal és pár autóssal találkoztam. Nem bántam az átmenetileg árnyékos időt, a fenyvesben vezető úton lassan úgyis elfogyott az árnyék, a völgy kezdett szélesedni. Először a balra lévő Trattenbach nevű patakánál egy nagyobb sziklás kimosódásos rész mellett haladtam el, majd egy szép kis tó következett. Hamarosan balos elágazás következett (jobbra a Sonntagsalmra lehetett volna feljutni, amely szálláslehetőség, de nem hallottam róla jókat és email cím sem volt megadva a honlapjukon, így végül itt nem próbálkoztam még a tervezési fázisban sem). Újból erdő adta árnyékban haladhattam egy keveset, az útról (igazából ez az út is a Sonntagsalm felé vezetett, csak másik oldalról közelítve) ösvényre térve izzasztó emelkedők következtek a soron következő, Sonntagsalm felől érkező útig. Innen újra a tűző napon történő haladás következett, lényegében a nap végéig. 14 óra előtt percekkel érkeztem a Trattenbachalm-hoz (teljes nevén: Trattenbach-Grundalm), a faház árnyékosabb hátsó falánál ültem egy kicsit pihenni. Közelemben több asztal is foglalt volt, ettek és ittak a vendégek, pár kocsi is állt az út mellett, játszó gyerekek mászkáltak a közelemben. Itt most már végére értem annak a jó nagy „S” alakú útnak amin már reggel óta gyalogoltam. Nem mondom azt, ha az én kezemben lenne az útvonal döntési joga akkor erre hoznám, de persze ennek a közelében sem vagyok. Ugyanakkor ránézve a térképre, azért önkéntelenül is felmerül az emberben, hogy azért lehetett volna egy jobb verzió: akár olyan áron is, hogy a Geigenscharténél elmenni a Geige-re és onnan átjönni a Sonntagsalm-on át, ide. Ugyanis azoknak a hegyeknek a hátoldalát láttam most, amelyeknek az előterében haladtam el a pár órája a Sterineralm-oknál a szomszédos völgyben, aminek a vége után van a Rechtegg ház. Nehezebb, de sokkal rövidebb út lenne az, igazából ide is jó lenne egy útvonal alternatíva, ami nagyon helyesen több helyen is van ebben a mozgalomban.

36. visszapillantás a Rechtegg ház környékére

37. úton a nap 2. szakaszán

38. újabb kis tó

39. továbbhaladva a völgyben

40. visszapillantás kelet felé, jobbra lent a Sonntagsalm látszik. Ezeknek a hegyeknek a túloldalán haladtam nem sokkal ez előtt

41. Trattenbachalm

42. térkép a mapy . cz oldalról, bejelölve a Trattenbachalm-ot: látszik, hogy lehetett volna egy jobb útvonalvezetés is a "S" alak helyett

Hideg vizes forrásból ezúttal is ittam, majd negyed 3-kor elindultam tovább a keréknymon felfelé a hőségben.

Az eleinte viszonylag egyenes, majd szerpentin keréknymon a Trattenbach Hochalm-ig (1955 m) tartott. A ma érintett 4 alm közül ez volt a legzárkózottabb, itt nem volt evés-ivás (ennyire közel a másik helyhez nem is nagyon érné meg ezzel foglalkozni) és tucatsnyi ember sem. A házból zene hallatszott ki, gyanítom valaki(k) itt próbáltak. A ház sarkánál pihentem egy kicsit, majd a villanypásztoron átkelve immáron ösvényen kezdtem meg a fárasztó emelkedőt a Krödlhornra.

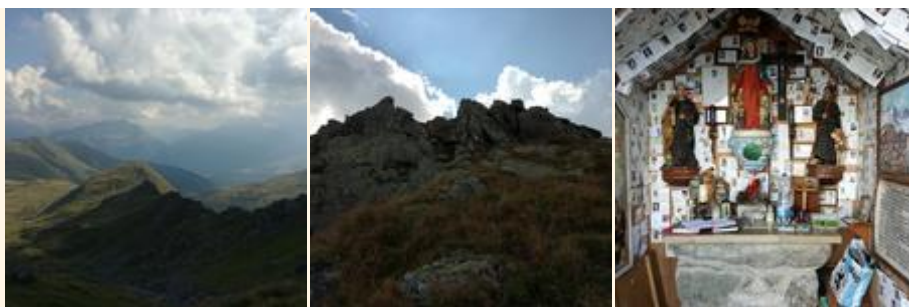

43. tűző napon folytatás következik a Trattenbach Hochalm felé

44. Trattenbach Hochalm, nagyon tervezési fázisban még az itteni szállás is felmerült bennem

A napsütéses idő ritka árnyékos szünetekről eltekintve továbbra is kitartott, nem volt nyoma esőfelhőnek. Ahogyan az általában lenni szokott itt is minél magasabb értem fel, annál többet láttam, a Wildkogel környéki felvonók épületei is látszódtak a távolban keleti irányba, dél felé a Magas-Tauern hegyei, észak felé az emelkedő, nyugat felé pedig a ugyancsak hegyek zárták a látómezőt. A 2 km-es 500 szintet tartalmazó fárasztó emelkedő 1 óra 50 percre tartott a Salzburg és Tirol tartomány határában fekvő 2444 méteres Krödlhorn csúcsára.

45. visszafelé nézve, kép jobb sarkában látszódik a Trattenbach Hochalm

46.-49. Kröndlhorn felé

50.-51. kis kápolna a Kröndlhorn csúcsán

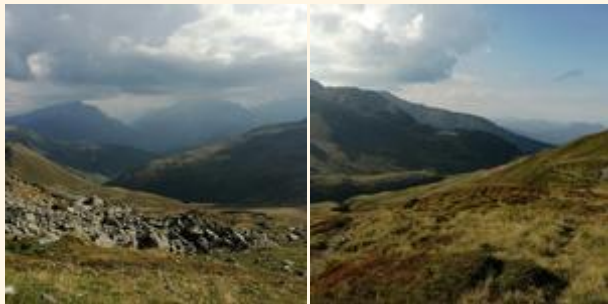
A Biberalm-nál megismert Sebastian nevű Zentralt teljesítő túrázó képei alapján tudtam, hogy egy kis kápolna-szerűség van a csúcson, de a csúcst laposabbnak képzeltem el a kis kápolnát pedig nagyobbbnak. Ezzel szemben a csúcs kicsi és sziklás volt a kápolna pedig éppen akkora, hogy legfeljebb 2 ember tud benne állva tartózkodni egyszerre, a két ajtót pedig éppen ki lehetett nyitni. Kimászva egy sziklára néztem a napsütésben a szép kilátást körbe, a szélnek köszönhetően elviselhetőbb volt a tűző nap. Arra számítottam, hogy a nap végét jelentő Neue Bamberger Hüttét megpillantom innen, de nem látszódott (kicsi hasonlított ez a szituáció ahhoz amikor a Tappenkarseehüttét vártam meglátni a 2355 méteres Weißgrunbenschartéról), viszont a távolban nem szimpatikus felhők látszódtak. Északnyugat felé a hegyek egyik „teraszáról” látszódott egy szép tó.

52.-55. panoráma a Kröndlhorn-ról: dél, kelet, nyugat és északnyugat felé

Szűk 20 perc nézelődés után lefelé vettem az irányt, először a csúcs és a szomszédos púp közötti nyeregbe mentem, majd elindultam a hosszú lejtős ösvényen lefelé. Fárasztó volt egy idő után a sok lefelé menés is, a nap továbbra is jócskán sütött, a kilátás is szép volt, szerencsére a nem szimpi felhők sem közeledtek felém. Szóval igazából nem volt semmi gond, csak már eléggé kezdtem fáradni. Helyenként volt egy-egy jelzéssel ellátott karó/cső a földbe szúrva, valamint egy útjelző tábla is volt a Streitfeldenalm (2068 m) előtt, itt lehetett

volna a közeli Salzachjoch felé átjutni a Bamberger Hütte érintése nélkül, de a Salzachjoch felkeresése a holnap reggeli program része volt, így most nem ez volt a helyes útirány, még ha a mapy.cz szerint arra is kellett volna menni.

56. lefelé jövet a Kröndlhorn-ról, dél felé nézve, arrafelé nem hiszem, hogy ilyen ragyogó napsütés volt ekkor

57. észak felé nézve, jobbra lent látszik a Streitfeldenalm istállójának teteje

Streitfeldenalm hosszú istállója mögötti egyik háznál lévő padra leültem egy kicsit, reméltem, hogy minél hamarabb elérem a szálláshelyemet és pihenhetek végre zavartalanul. Innentől hol a keréknyomon, hol pedig annak kanyarjait ösvényen át levágva vezetett az út egyre lejjebb, egy helyen szép patakátkelés is volt. Egyre inkább naplementébe hajló idő lett, fél 7 előtt láttam meg a szálláshelyemet, a keréknyomról ösvényen leereszkedve, majd patakon átkelve sikerült egy vízenyős részen összevizezni a cipőmet (örültem neki), ezek után érkeztem meg az 1761 méteren fekvő Neue Bamberger Hüttéhez 19 óra előtt.

58. naplemente fényei az előtérben, hátrénn a Neue Bamberger Hütte látható

59. átkelés a patakon

60. érkezés a szálláshelyemre

A nap sugarai a környező magasabb hegyek miatt már nem sütöttek be a völgybe, így egy darabig még volt kint egy kis hűsítő árnyék. Észak felé a völgy folytatásában látótávolságra egy alm állt a föntről arrafelé vezető keréknyomon, a hüttétől pedig észak felé kajalift üzemelt, melynek drótkötélpályája a következő, messzebb lévő oszlopig látszódott. Észak felé amúgy több órányi sétával Kelchsau érhető el, majd onnan pedig Hopfgarten im Brixental városa, ahol a Wörgl-Zell am See-Schwarzach vasútvonala is vezet. Bementem a hüttébe, bejelentkeztem, 20 euró volt fürdéssel együtt egy éjszaka és saját szobát is tudtak biztosítani! Ennek nagyon örültem. Még az alpenverein kártyámat is lecsippantották valamilyen alkalmas készülékkel, ilyenrel még nem találkoztam eddig (sőt, azóta sem). Kiderült, hogy net hiánya miatt (sőt, térerő sem volt) nem válaszoltak az email-emre, ezt sejtettem. Ezek után kiültem az egyik kinti padra szalonnát sütni. A ¼ órás előkészítés, sütés, evés, elpakolás után már nem volt olyan kellemes a kinti levegő, amely közben jó pár fokot lehűlt. Felmentem a szobámba, lepakoltam. Cipőimet a működő fűtőszállal (!) ellátott Trockenraum-ba helyeztem el, majd fürödni tértem. A Pinzgauer Hüttéhez hasonlóan itt is működött a zuhanyzóban „éberségi berendezés” de itt nem gombot kellett nyomni, hanem egy mozgásérzékelőnek kellett bizonyos szűk időközönként mozgást érzékelnie, hogy a folyamatosan jöjjön a meleg víz. Furcsa megoldás, de egyszer kibírható, így mondjuk elég kis eséllyel folyik úgy a víz, hogy senki nem tartózkodik a vízsugár alatt. Visszavonulva a szobámba a kisgyerekek még szaladgáltak egy jó darabig (közepesen jól telítettebb volt a ház vendégekkel), de aztán szerencsére elcsendesültek. Szerencsére az emeleten lévő szobámból mosdóba sem kellett lemennem a fürdőig, mert pár lépésnyire az ajtómtól volt egy. Az ágy is kényelmes volt, a hőmérséklet is, konnektor is volt, estére már csend is, szóval minden adott volt egy jó alváshoz, mely szerencsésen meg is kezdődött 22 óra körül.

61. szobám a német Alpenvereine által üzemeltetett Neue Bamberger Hüttében

62. vacsora készül

Ébresztőre keltem reggel, a szokásos reggeli teendőik után 8 óra utánra összepakoltam, majd 8:20 környékén elindultam, elégedetten a szálláshelyemről. Egy 3 főből álló csoport is velem egy időben indult el, ők viszont jobbra tértek, északi irányba egy közeli csúcsot céloztak meg, még távolabbról is sokáig láttam, ahogyan felfelé mennek. Én egyenesen indultam el dél felé a hüttétől, pár perc múlva a Roßwildalm faházánál keltem át a patakon és mentem tovább az emelkedős ösvényen. A napsütés egy-egy felhőárnyékot leszámítva már teljesen uralta a területet, a füves részeken át vezető ösvényen értem el szűk egy óra után, negyed 10-kor a Salzachjochot (1983 m) és az ott lévő szögesdrót legelőkerítés mellett lévő, zárva tartó kis kápolnát (Markkirchl) és egy szép Tirol táblát: feltételezem senkinek nem volt kedve a tényleges tartományi határra, a Kröndlhorna felcipelni oszlopostul, így inkább ide helyezték el. Ekkor jöttem rá, hogy Sebastian képén ezt a helyet láttam, itt már a Kröndlhornhoz képest ugye lényegesen laposabb volt a terep. A kerítés túloldalán a kápolna falánál lévő padon leültem egy kicsit pihenni és enni, majd csináltam közös képet a Tirol táblával, majd $\frac{3}{4}$ 10-kor elindultam lefelé Königsleiten irányába lefelé.

63. reggeli indulás után, balra a Roßwildalm faháza

64. füves púpok között vezetett az út, hasonlít az egy nappal ez előtti tájhoz

65. kápolna és Tirol tábla, a két tartomány határán

A mai napra szánt 23 km-ből még 21 hátra volt, de már éreztem, hogy ma már nem szívesen mennék 2 szakaszt, jó volt, hogy ezt az előző napon letudtam. A kápolna után nem sokkal kerültem ki egy terepjárót a tehenek között, majd nemsokára be is előzött a járgány, majd jó 100-150 méter múlva megállt, én pedig egy ritka mozzanat szemtanúja lehettem: az egyhuzamban sokat szabadon legelésző teheneknek szükségük van só bevitelére, amit a fű és zöld növények úgy általában nem biztosítanak, így ezt külön kell nekik adni. Egy pásztorkutyával együtt kiszállt a kocsiból és óbégatva hívta a több száz méteres körzetben szétszóródott teheneket az egyik sziklához, ahová az útszóró sóra emlékeztető nagyságú zsákból és hasonló állagú sómennyiséget a szikla(k)ra hintette. A pásztorkutya ügyesen összerterelte a teheneket és pár perc múlva már a meghatározott helyen gyülekeztek és nyalogatták a sós sziklákat. Így most már értettem, hogy miért láttam máshol is sórudat nyalogató teheneket (pl. Am Straßegg után tavaly vagy idén a Harbachalm előtt). Először távolabbról, majd közelebb merészkedve néztem az összehangolt és ránézésre hosszú évek óta bevált cselekvéssorozatát, egy másik csoport aki szintén túrázott, szintén így tett. Gondolom van egy jó pár ilyen helyszín ahol időről-időre el kell ezt játszani. A kocsinál maradt férfivel, aki a sofőr volt váltottam néhány szót, majd tovább indultam. Kényelmesen járható keréknymon mentem tovább a völgyben.

66. tehének "sózása"

67. a túra a völgy oldalában folytatódik tovább

Egy alm-nál elfordult a keréknyom alólam, én pedig a favályús forrásból történő vízkészlet kiegészítés után befűvesedő keréknyomon, majd újra ösvényen folytattam az utamat, immáron újra erdőhatár alatt, nem túl sűrű fenyvesben. A déli irányú kilátás itt is szép volt, akárcsak egy nappal ezelőtt. Egyre inkább megsaporodtak a szemben jövő idősebb és fiatalabb túrázók, főleg a Salzachjochhütte (1675 m) környékén volt ez látványos. Innentől újra keréknyom volt egy darabig (nem sokkal később balra hideg vizes forrás paddal), majd már Königsleiten szélétől látótávolságra ismét ösvényre tértem le, hogy egy patakon és sziklás medrén átkeljek egy hídon át (itt ki volt írva, hogy télen nem is használható). Innentől újra emelkedő következett, amely nem esett valami jól, főleg nem az egyre inkább melegebb időben. Egy idősebb párral találkoztam, a bácsi vagy tucatszor tüsszentett hallótávolságon belül. Kértem a fák közül, ösvényeken át értem el utat, amely Königsleitenbe vezetett el.

68. füves keréknyomon

69. sáros tehén néz rám a Salzachjochhütténél

70. Königsleiten előtti kacsaringó

Az 1530 méteren fekvő Almdorf Königsleitenről előzetesen már volt némi információ, ugyanis korábban volt egy olyan ötletem, hogy szezonon kívül, télen lejárak 3 aszfalton is végigjárható szakaszt a 2-es kötetből, ezek egyike lett volna a Königsleiten-Hippach im Zillertal szakasz, a másik kettő pedig a teljesség kedvéért a Jerzens-Ried im Oberinntal és a See-Mathon rész lett volna. Később ezeket a részeket járva majd, visszautalok erre a téli ötletemre is majd az aktuális beszámolóknál. A Königsleiten-i túra szervezése el is kezdődött év eleje környékén, kaptam emailben a „jobbnál jobb” ajánlatokat, átlagban 100-150 eurós ajánlatok voltak ezek, mindenféle kacsalábon forgó, teljes kiszolgálást nyújtó, sokcsillagos helyekről. Még valamikor nem is olyan rég is kaptam ilyen témájú emailt, pedig válaszoltam az összesre, hogy köszönöm, de nem. A Jerzens és See felé történő túrázásra pedig innsbruck-i központú csillagtúrák voltak elképzelve. Az idő és pénzbeli ráfordítás magas volta és a relatíve kis haladás (az egész, azaz mind a három túra kb 80 km lett volna) miatt végül is nem lett semmi az egészből. Ezt a kis lábjegyzetet azért tettem hozzá, hogy már előre tudtam, hogy ez egy lehúzó burzsuj hely lesz, megmondom őszintén nem állt nálam a a toplista élén emiatt, a valóság is igazolta az elképzelt helyzetet. Visszatérve a túrára: egy felvonó alsó állomásánál értem be az üdülőfaluba, azzal szemben pedig vendéglátóhelyek és kisebb áruházak voltak.

71. Königsleiten, 1530 m

Szerettem volna minél előbb pecsétet szerezni és elhagyni ezt a helyet, de ez nem ment valami gyorsan: a felvonónál nem volt személyzet akitől lehetett volna kérni, továbbhaladva a Dorfstraße-n pedig két helyre mentem be (egy valami gyermekmegőrző szerűségbe és egy hotelbe), de mindkét helyről lepattantam. Ha van valami, amit nem csípek a túrába akkor az a pecsétkunyeralás sok helyen és az ehhez kapcsolódó felvezető duma sokadszori elmondása, főleg ha ez összességében eredmény nélküli. Végül nagy nehezen a Hotel Königsleiten-ben sikerült pecsétet kapnom, de ott sem egyszerűen: bementem az étkező részbe, szóltam egy felszolgáló srácnak, mondta, hogy oké, de menjek le egy szinttel lejjebb. Így tettem hát és az alsó utcaszint felőli bejáratnál a pultnál egy férfinak ismét előadhattam a mondókámat, ezúttal sikeresen. Volt nála 3 féle pecsét is a a céggel együtt, valamilyen okból egyik-pillanatáról a másikra közölt egy 10 eurós árat. Először azt hittem a felvonót ajánlja, de aztán kiderült, hogy pecsétet akarna nekem eladni...hát mit mondjak, elég szánalmas volt ez a bepróbálkozás. Miután ezt visszautasítottam a csávó bicskanyitogató gúnyos hangnemben elköszönt. Mit mondjak, felhúztam ezen a jeleneten magam, azért mert valaki másik, finoman fogalmazva is eltérő tulajdonságokkal rendelkező országból jött, azért az ott lakók attól még nem lesznek félistenek. Idegességemet tovább növelte, hogy a bejáratnál pár lépésre lévő Spar áruház pár perccel előbb, 12:30-kor zárt be 2 órára, én pedig már órák óta fentem a fogamat valamilyen itt beszerezhető kajára, így ennek lőttek. Mérgelődve ültem le egy buszmegálló várójában enni a saját készletemből valamicskét, azzal vigasztaltam magam, hogy pár km-rel (és órával) arrébb, Gerlos-ban, majd talállok másik boltot, ami akkorra már biztosan nyitva lesz, feltéve ha az is bezár. Tehát valahol várakozásaim szerint alakult a königsleiten-i tartózkodásom, rövid kajaszünet után aszfalton el is hagytam „Burzsujfalvát” és a hivatalos útvonaltól eltérően (a Zentral az üdülőfalut elhagyva a hegy oldalában hullámozva megy tovább éri el Gerlos-t) a Speicher Durlaßboden nagy kiterjedésű tava felé tartottam. Egy kis ösvényes rövidítés után a B165 jelű főúton átkelve továbbra is aszfalton mentem tovább újabb felvonónál elhaladva (magyar szemmel nézve furcsa, hogy ezekre ilyen sűrűn is ilyen tömeges igény van, hogy megéri kiépíteni és fenntartani is őket). Éreztem, hogy egyre inkább eluralkodik rajtam a holtpon, a meleg levegő sem segítette ennek gyors leküzdését. A nagy és szép fekvésű tó közelébe érve sem csillapodott a hőség érzése ahogyan a tó északi részénél vezető, online térkép szerint fekete (!) jelzésű úton haladtam.

72.-73. Speicher Durlaßboden

A tó partjánál sokan jöttek-mentek, fenyvesek és füves tópart szép kilátással váltogatták egymást, aztán a tónál vezető út durván 2/3-ánál fogtam magam és leültem egy padra, majd le is dőltem egy kicsit vízszintbe. Jó volt ez a kis ejtőzés, tartott bő fél óra hosszát. A közelemben egy család meg is mártózott a vízben, sajnáltam, hogy nekem erre nincs lehetőségem. $\frac{3}{4}$ után aztán erőt vettem magamon és folytattam az utat. Nem sokkal később az árnyas erdőben egy lejtős szerpentin következett az útban, majd a tó zárógátjánál (étterem, nyüzsi) egy rövidet lépcsőztem lefelé, majd ismét átkelve a B165-ösön (buszmegálló) a Gerlosbach patak völgyébe indultam el. A viszonylag rövid, de látványosabb völgyben a fenyvesben egy-egy helyen egy kis sziklás rész is befigyelt, az idillt a folyton mögöttem jövő és beelőző kerékpárosok zavarták meg. A völgy végén kérődző tehének mellett ért ki az út a nyitott részre, szép kilátással a környező hegyekre és területekre, ezen a kiszélesedő úton értem el Gerlost (itt tért vissza a kijelölt út is). A hosszúka falu keleti felére érve tettem egy kis kitérőt a település

névtáblájához fotózási céllal, itt kezdett el esni az eső. Látszott, hogy tipikus nyári záporról van szó, nem volt egy komoly mennyiség, de csak nem akart elállni, ahogyan a főúton harmadszorra is átkelve a Gerlosbach patak melletti sétaúton haladtam tovább.

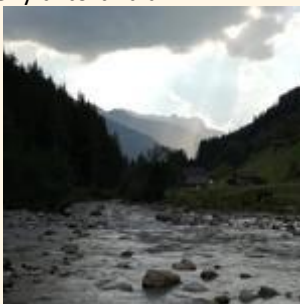
74. Gerlosbach patak völgyében

75. Gerlos, kilátás dél felé

76. Gerlos tábla

77. Gerlos, patak menti sétaúton, nyári esőben

16 órára értem el a központban lévő Spart, nem kis örömmel szabadultam be a boltba. Vettem pékárút, sonkát, grillkolbászt vacsorára melyet a maradék szalonnával vegyesen terveztem elfogyasztani, valamint vettem még kis dobozos és nagyobb palack üdítőt és egy zacskó pattogatott kukoricát. Mivel a boltból kiérve a közelben nem láttam padot, így nem túlbonyolítva a dolgot a tető alatt ültem le egy kis alkalmas helyre, itt is költöttem el az uzsonnámat. Közben volt még egy adag eső, melyet ezúttal már fedett helyről szemlélhettem. $\frac{3}{4}$ 5 volt mire lényegesen jobb kedvvel újra elindultam a maradék távra, visszamentem a patak mellé, hangulatos rész következett a patak mellett vezető szakaszon, nekem nagyon tetszett ez a rész, a falu főutcáján végigsétálva nem sok élmény lett volna, de a patak melletti rész az nagyon ott volt. Alapvetően lejtős részen többnyire erdő szélén haladva mentem a patak mellett a helyenként tanösvény jellegű úton, egy laposabb részen pedig kiállítási céllal (volt tábla is) voltak kavicsok egymásra rakva, ezen kívül az idő is felhős lett, az érdekes fények még tovább emelték az élményfaktort nálam.

78. kiállítású célú kavicsalmaz

79. "érdekes fények még tovább emelték az élményfaktort nálam"

Gerlos-t elhagyása után is maradt az út a patak mellett, majd a Gmünd nevű házcsoporthál állt rá a kijelölt út az aszfaltosra és a túra hátralévő részének döntő többségében ott is maradt. Először azt hittem, hogy lesz valamilyen kijelölt, jól járható rész (akár mondjuk egy kerékpárút, mert annak is ki van jelölve ez az út) és nem az út szélén kell ügyeskedni, de szomorúan vettem tudomásul Gmünd-öt elhagyva, hogy az utóbbi, „magyaros” verzió érvényesül, azaz az út szélén kell haladni a továbbiakban, semmilyen plusz védetség nincsen az autóktól, a kölcsönös figyelmen kívül. Felvettem az narancssárga esővédőt a zsákomra figyelemfelkeltésnek, majd elindultam az út szélén tovább, a forgalom jelentős volt. Újra kisütött a nap az amúgy szép részen, tőlem jobbra már látszódott egy hosszúkas tó (Speicher Gmünd) a lakott terület után, el is haladtam végig mellette, a túlsó végén az alacsony vízállás miatt egy zátony is kilátszott a vízből. Most amikor a beszámolómtól tűnik fel, hogy a tavat északi irányból is meg lehetett volna kerülni, ezáltal egy kicsit csökkenteni az útszéli részt, de összességében mindegy. Az említett alternatív útvonal (Wanderweg Gerlos 8) becsatlakozása után már volt egy ösvény az út szélén és a már távolról látható pár ház egyike volt az esti szálláshelyem, a Gasthof Kühle Rast, ahová fél 7 előtt sikerült megérkezniem.

- 80. újabb tó következik
- 81. zátony a tó nyugati végénél
- 82. visszanézve a gmündi tóra
- 83. Gasthof Kühle Rast, 1101 m

Egy idős úr észrevette, hogy az út túloldaláról nézelődök és fotózok és intett, hogy menjek oda, a ház túlsó végén várt rám (a szerintem) feleségével együtt, közben ő a házon át jutott el a túlsó oldalra. Emlékeztek az emailre és vártak is, a hölgytől megkaptam a szobakulcsot, megbeszéltük, hogy reggeli nélkül 24 eurót fizetek. Felmentem a szobámba ami első pillantástól megtetszett: ahogy beléptem rögtön szemben volt az ágy az ablak alatt, jobbra pedig polc, tv és utána pedig egy fürdőhelyiség volt található. A hőmérséklet is kellemes volt. Egyszerű volt az egész de mégis jó, nekem mindenféle oldalról megfelelt. Viszonylag gyengébb jellel, de wifi is volt. Ezek után kimentem a ház mellé megnézni újra a két őzikét akiket kerítés mögött tartottak, félénkek voltak, éppen 1-1 jobb képet sikerült csinálnom csak. Ezek után pecsételtem, majd a szobába visszatérve összeszedtem a vacsorához szükséges élelmiszereket és felszerelést és levonultam a két épület között teraszra vacsorát főzni és enni. Idillikus volt a főzőcskészás háttérben a hegyekkel, finom és laktató volt a menü is. Vacsorázás után visszatértem a szobába, mosogattam, fürödtem, majd még egyszer átnéztem a másnapi hazajutás menetrendjét, majd megelégedve álomra hajtottam a fejemet. Egy szúnyogot azért le kellett vadásznom elalvás előtt, de ez nem csökkenti semmilyen mértékben sem az élményt és a jó alvást.

- 84. szobám részlete, teljesen korrekt volt
- 85. őzike, nem egy enciklopédiába illő kép, de azért szerintem jó lett
- 86. készül a vacsora

7 órakor szólt az ébresztő, nem kapkodva megreggeliztem, összepakoltam, fizettem, majd 8 óra 20 körül utamra indultam a maradék 12 km-re a borult időben. Az út forgalma továbbra sem volt elhanyagolható, de azért kevesebben közlekedtek rajta, mint tegnap este.

87. indulás utáni percekben

Igazából túl sokat nem tudok elmondani erről az aszfaltos részről, de azért pár gondolatot eszembe jut: fenyvesben vezető úton helyenként szép vonalvezetéssel vitt az út egyre lejjebb (Kühle Rast 1101 méteren van, Hippach pedig 608-on), közeledve a lakott részekhez lett egyre több a hegyoldalokban a ház és az út, kerékpáros verseny is vezetett az úton felfelé menet, előtte pedig egy hidas és műtárgyas résznél áll meg egy autó, hogy felvegyen (pihentem éppen), de ezt köszönettel elhárítottam. Haizenberg előtt egy buszmegállónál néztem az időt amikor is eszembe jutott egy olyan lehetőség, hogy a Jenbach-Mayrhofen kisvasút vonalon nem csak Hippachról utaznék Jenbachba, hanem előtte elmennék Mayrhofen-be és onnan mennék Jenbach-ba, ezzel beutazva a teljes vonalat. Szerencsére jól haladtam és idővel is jól álltam, hogy erre reális esély nyíljon, így innentől már ezek tudatában haladtam tovább. Beértem Haizenberg-be (valahonnan innen szólt a téli ajánlatok közül a legolcsóbb), balra itt is felvonó indult a főutca mellől egy közeli hegyre.

88.-89. útközből a Kühle Rast és Haizenberg között

90. látványos viaduktos, vízeséses rész

91. lassan láthatóvá válik a széles völgy észak felé

92. érkezés Haizenberg-be

A kijelölt út az első jobbos letérési lehetőségnél leterelt a főútról be a faluba (szökőkút), majd néhány ház után elhagyta a falut és egy legelőn vágott át, szemben észak felé szépen látszódott a széles völgy Jenbach felé. A kijelölt út nem hagyta el véglegesen a falut, csak egy szerpentint vágott le a főútból, ami mellé egy parkoló (kilátópont) és egy étterem mellett visszatért. Itt azonban egy időre újra elhagytam a jeleket, pár lépés után balra tértem le egy aszfaltos emelkedős utcába, majd a települést elhagyva mentem tovább. Az út egy szerpentinjét egy füves részűn át vágtam le (itt tért vissza egy kerülő után a kijelölt út), majd egy elhanyagoltabb háznál benőt看 füves keréknymra tértem le a következő házig, tőlem jobbra jól látszódott a soron következő hegyek vége a sok-sok házzal a hegyoldalban, ám ezeken a hegyeken való átkelés már a jövő évi Zentral tervek között szerepelt már akkor is. A következő háztól már ösvényen mentem tovább a füves hegyoldalban. Jobbra nézegetve egyre közelebb került úticélm, láthatóvá vált a kisvasút pályája is, mely meglepő módon kétvágányos volt, ezen kívül láttam egy lassan tolató, ránézésre munkavonatot is. Szemben dél felé pedig látszódott egy működő felvonó is egy, a völgy nyugati oldalán álló hegyre, elég látványos elem volt a tájban ez.

- 93. kilátás a széles völgyre, észak felé
- 94. újra egy füves keréknymon
- 95. felvonó a hegyre a távolban
- 96. kilátás Mayrhofen felé

Egy rövid erdős részt követően érkeztem meg Ramsau szélére egy háznál, innentől már végig aszfalton gyalogoltam. A szokásosan rendezett képű házak és porták között lépkedtem, majd egy U alakban haladva érkeztem meg Ramsau im Zillertal falu központjába, a főúton átkelve értem el Ramsau-Hippach kétvágányos állomását 11 óra 28 perckor.

97. Ramsau-Hippach állomás

11:53-kor érkezett Jenbach felől a kisvonat, így a hátralévő 25 percben már csak vásárolnom a hazaútra és pecsétet kellett szereznem a füzetembe, jövőre nem akartam ezzel időzni itt. Átkeltem Ziller folyócska hídján és Hippach im Zillertal-ban találtam magamat, a térképen jelzett bolt és posta felé igyekeztem, az emelkedős úton, kiderült, hogy ezek pl. Stein an der Enns-hez hasonlóan egy légtérben működnek. A boltos hölgy kedves és mosolygós volt, a postás nő viszont a pecsét kérésre hevesen tiltakozni kezdett, pár magyar szó kíséretében ott is hagytam, majd a vásárlásra koncentráltam. Fizettem majd átlósan a túloldalon lévő boltba mentem be, de itt sem sikerült pecsétet kapnom. Ekkor már kicsit ideges kezdtem lenni, a tegnapi königsleiten-i szituációhoz kezdett az egész hasonlítani, de ezúttal már a vonat érkezésének idejével nehezítve. A boltban a hölgy a turistinformációs helyet ajánlotta, ide végül el is mentem, átkelve a folyón fölött valamint újra a síneken, a főút mellett található turistinformációhoz. Pár percem volt már csak a vonat érkezéséig, így gyorsan mondtam a szövegemet a pultnál lévő lánynak, aki bele is nyomta a pecsétet a füzetembe. Ezen kívül még valamit akart, de elsőre nem esett le, de végül csak megértettem: adjon-e 3 jelvényt ingyen? Elfogadtam és megköszöntem a segítségét. Arra még volt időm, hogy körbenézzem a szőlőlapokat, majd kiléptem az utcára. Megnéztem a 3 jelvényt: bronz, ezüst és arany színűek voltak, Mayrhofen Hippach felirattal ellátva, végül is ha egy emlékekkel több van az nem baj, örültem ezeknek a váratlan szerzeményeknek. Időben kiértem az állomásra, azonban először Mayrhofen felől érkezett vonat (Hippach-Mayrhofen között egyvágányú a pálya), majd miután az elment, érkezett csak a Jenbach felőli vonat, mely a Zell am See-Krimml vonalon közlekedő szerelvényekkel

ránézésre megegyező, mozdony+kettő betétkocsi+vezérlőkocsi összeállításban közlekedett. Tempósan gyorsuló és haladó vonat csak egy megállóhelyen állt meg Mayrhofen-ig. Leszálltam és fotóztam a szép fekvésű állomáson, háttérben a hegyekkel.

98. Ziller folyó

99. kisvonat Mayrhofen-ben, a szerelvény a Zell am See-Krimml vonalon látottal megegyezik

A Zentral 3-as kötete egyébként érinti Mayrhofen-t. Nem sok idő volt azonban visszaindulásig és az utolsó előtti pillanatban tudtam meg, hogy helyben kell jegyet váltani itt, a vonaton csak pótdíjjal lehet ezt megtenni. Éppen tudtam jegyet venni (szabadjegy nem érvényes ide), majd felszálltam. Kinézve az ablakon egy gőzmozdony húzta nosztalgiavonat gördült be az állomásra ezután el is indult a vonatunk Jenbach felé. A szűk egy órás út nagyrészt a lehúzott ablakon nézelődve és fotózva telt a vegyesen 1 ill. 2 vágányú pályán, tetszett ez a modern (kulturált szerelvény, utastájékoztató kijelzők stb) kisvasútvonal, itt tényleg normális szolgáltatást kap az ember a pénzéért (7,4 euró volt a teljesárú jegy, tehát nem mondható olcsónak).

100. gőzmozdonyos vonat érkezik Mayrhofen állomásra

101.-103. utazás a Mayrhofen-Jenbach kisvasúton

Negyed 2-kor érkeztünk meg Jenbachba. A kisvasút állomása a nagyvasúté mellett van (egy másiké pedig a túlsó oldalon, az Achensee felé), kettő között aluljárózni kell.

104. Jenbach állomáson

Még volt időm pár képet csinálni a kisvasút állomáson meg belesni a telepre is 1-2 kép erejéig a peronok közeléből. Mire sietve felértem a nagyvasúti peronra, a railjet már bent állt a peron mellett, felszállás után sikerült is egy kettesben helyet találnom. A 42,3 eurós félárú jegyet már az odaúttal együtt Pesten megvettem, így az már a birtokomban volt. Wien Meidling-en átszálltam a vonat első rj szerelvényére (Salzburg-ban a másodiknak érkező szerelvény rázár az elsőre), elkerülendő a bécsi főpályaudvaron a tolongást, mivel az első közlekedett tovább Bécsből a Keleti felé, a második pedig a bécsi reptérre. Kelenföldre utaztam, onnan busszal jutottam haza.

Zentralalpen: Jerzens-Kappl (2018. augusztus 26.-29.)

Utolsó augusztusi túráim a korábbiakhoz hasonlóan az előző után 3 teljes nap pihenés után kezdődött. Ezúttal 4 nap alatt szerettem volna bővíteni a „vonalismeretemet” Jerzens-től nyugat felé, összesen 61 km hosszban. A szakaszhatárt jelentő Jerzens faluból a Zentral már a Pitztal, Oberinntal, Samnaungruppe, Paznauntal, Verwallgruppe, Montafon és Rätikon (utóbbi két név a feldkirch-i túrámról ismerős lehet) tájegységeken át vezetett a nyugati végpontig, tehát ez az utolsó nagyobb darabja az útnak a nyugati részén. 3 éjszakát kellett eltöltenem a túrán, az eddigi szervezési és logisztikai tapasztalataimból kiindulva már az előző, Mühlbach-Hippach túráról hazafelé menet megkezdtem a szálláshelyekkel való kapcsolatfelvételt, ez a taktika jól be is vált, gond nélkül le tudtam szervezni mindent a rendelkezésre álló napok alatt. Végeredményben a szervezésből a Jerzens utáni Piller falcúskánál lévő Neu Amerika, a Serfaus feletti Kölner Haus és a Kappl-ban lévő Haus Mahren került ki győztesen. Persze ezúttal is voltak zsákutcák: nem válaszol, túl drága, megtelt. Kicsit módosítottam a tervemet is időközben: az utolsó, harmadik szálláshelyet Seeben terveztem találni, de innen nem jött számomra életképes ajánlat, így a következő faluban, Kapplban keresgéltem, sikerrel. Így végülis a harmadik nap hossza 8 km-rel bővült, ugyanis a két falu közötti távot reggel terveztem megtenni, de így viszont lett egy nagy előnyöm: a negyedik napon csak haza kellett mennem, de ezúttal is iktattam be egy kitérőt, most Karintia felé. A túra jellegét tekintve kettő részre volt osztható: Jerzens-Ried között könnyen járható, döntően aszfaltos utakra, ugyanez mondató el a See-Kappl szakaszról is annyi megjegyzéssel, hogy itt a kijelölt út sokszor nem az aszfalton vezet, hanem annak közelében a hegyek aljában hullámszik. Ez a két, döntően aszfaltos szakasz is szerepelt az előző beszámolómban szereplő téli túrázásos ötletemben. A túra másik része viszont szintes és nem is rövid: Ried-See között jócskán lehet szinteket gyűjteni, valamint egy újabb csúcerekord is született ezen a részen nekem. Időjárás előrejelzésre és a valós időjárásra nem lehetett panasz, esőfelhő nagyjátval sem volt az égen, perzselő napsütésből viszont bőven jutott. Vateráról vásárolt új/használt fényképezőmnek ez volt az első útja, végre nem a véres torkú régi Nikonomat kellett újból elővennem (mióta a Bürglhütte fölött tönkrement a másik, azóta ezt vittem magammal, pl a zoom-os fotókhoz, de a telefonom volt az elsődleges fotózó eszköz). Ránézésre is kihívást jelentettek az eddig megszokottaktól eltérő beállításai, még a mostani sorok írása közben (2018. december) sem állíthatom, hogy kívülről tudnám ezeket, most is meg tud lepni. Igaz, nagyon nem is mélyedtem el a kérdésben, az én céloim a használható képanyag gyártása volt bemutatási és emlékmegőrzési céllal, egyéb hókuszpókokra nem törekedtem. A bevezető után lássuk a túrát!

43,3 eurós, Imst-Pitztal-ig előre váltott jegyemmel szálltam fel a megszokott 162-es számú railjetre Kelenföldre 6 óra 55 perces indulással, ennek fedélzetén utaztam Innsbruckig. Itt átszálltam a Landeck-be tartó Talentes gyorsított személyre, amely azonban a railjethez hasonlóan csak Ötztalig közlekedett az Ötztal-Bludenz 3 hetes vágányzár miatt. Az átszállásra azért volt szükség, mert a rj pótlóbusz nem állt meg Imst állomáson. Ötztal-ban leszállva szokatlanul sok szerelvény mellett elhaladva, aluljárózás után érkeztem meg az állomás előtti térre, ahonnan a busz indult, rendben is utaztam Imst-ig. Itt viszont megállnék egy szóra: a vágányzár miatt pár perces eltéréssel közlekedtek a buszok, így az 5 perces (14:40-14:45) átszállás nem volt életbiztosítás, amely a normál vasúti közlekedés mellett bevállalható volt, ahogyan ez a Jerzens-Habichen túrán is történt. A buszozás miatt, viszont az illetékes busztársaság 5 perccel később indította el a Jerzensen át Mittelbergig közlekedő járatát, így biztosítva az átszállást a vonatpótló buszról! Gondolom mondanom sem kell, hogy ez itthon úgy nézett volna ki, hogy még a vonatpótló ablakából látni lehetett volna, ahogy kifárol a busz a megállóból, utána meg egy óra ücsörgés következett volna. Még az egy óra sem lett annyira gáz ilyen órák ütem mellett, de nagyon örültem ennek az utasbarát gesztusnak, negyed 4-kor így le is tudtam szállni a jerzensi tűzoltóságnál lévő buszfordulónál.

1. Innsbruck, átszállás. A hegyek csúcsa ezúttal felhőkbe burkolózott
2. Ötztal, gépkavalkád
3. Imst-Pitztal állomás
4. Jerzens, bicikliszállító pótkocsis busz fordul a tűzoltóság előtti megállónál

A habichen-i túrával ellentétben szikrázó napsütésben kezdtem el a megerőltetőnek egyáltalán nem nevezhető 8 km-re tervezett utamat, házak között, majd azokat elhagyva és a főutat keresztezve egy darabig még aszfalton haladtam, majd a Pitze folyócska hídján átkelve egy pár házból álló külterület (Kienberg) következett, majd erdőbe érkeztem. Az új Sony fényképezőm eddig még a napos időben tűrhető képeket lőtt, de az adott beállításokkal amik akkor voltak rajta az erdőben, szűrt fényben már elfogyott a „lendület”, nem kockáztatva a lehetséges moslék végeredményt a telefont is vele párhuzamosan használtam és bíztam benne, hogy előbb-utóbb megszületik majd az optimális beállítás. A hegyoldalban kanyargó, fenyvesben vezető széles ösvényről egy-egy ponton kilátás nyílt Jerzens-re és a fölötte magasodó hegyekre, még a Tanzalm-ot is sikerült kiszúrnom a távolban. Az erdei szakasz nem tartott sokáig, a nyílt területen szép kilátás tárult eléem az északi irány felé, majd ismét házak közé értem és egy hajtűkanyar után elértem a főutat, előtte viszont egy kisvasúti vágány maradványát fedeztem fel az útátjáróban.

5. Jerzens falut hamarabb elhagytam ebben az irányban mint a korábbi túrán, külön tetszetek a háttérben látható havas és sziklás csúcsok, miközben kellemes időben gyalogoltam
6. Kienberg előtt
7. Jerzens temploma és pár háza távolról, látszik, hogy lakói haladó szellemekben gondolkoznak és télen valószínűleg nem gumibronccsal fűtenek
8. jócskán porcukros sziklás hegy a távolban dél felé nézve
9. erdei szakasz egy fenyvesben
10. szép kilátás észak felé
11. kisvasút maradvány

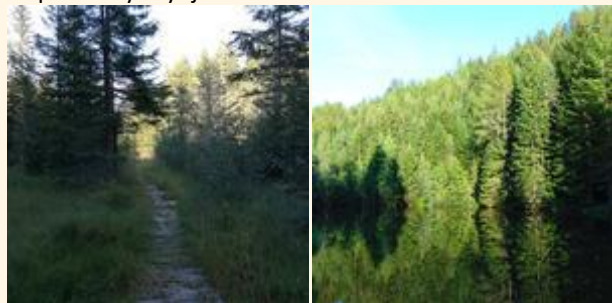
Bővebben nem vizsgálódtam a kötött pálya után, a főúton beértem a Wenns-hez tartozó Langegete településrészre, a megálló menetrendjét tanulmányozva eszembe jutott egy ötlet: mivel úgyis elég hamar a szállásomra érnék (még csak 17 óra volt), ezért jó lenne egy kis pluszt beletenni a másképpen nem hasznosítható besötétedésig, így másnapra ennyivel kevesebb lenne a táv. Jó ötletnek tűnt a dolog, mivel a másnapi túra a Kölner házig egyáltalán nem volt kislányosnak mondható és nem bántam volna egy rövidebb etapot és valamivel több alvást sem. Az elhatározást nem logisztikai átgondolás követte netes menetrend és térkép segítségével, a végpontot pedig nem a szálláshelyemhez, hanem az attól kb 4 km-re nyugatra található Naturparkhaushoz helyeztem át. Már csak a közlekedés volt kérdéses, pár használhatatlan gondolat után a következőre jutottam: a következő faluban, Pillerben, a szálláshoz vezető út kiágazásánál próbálok stoppolni a Naturparkhausig, onnan pedig visszasétálok a szállásra. Az ötlet jónak tűnt, így ebben a szellemben folytattam az utamat tovább a házakat elhagyva továbbra is az aszfalton, emelkedőben. Egy hajtókanyarnál motoros banda előzött meg, majd a következő kanyarnál elértem Piller szélét 17 óra 26 perckor. Haladtam tovább a faluban, majd az általam kinézett helyre beállva próbáltam fuvar szerezni. Szinte csodával határos módon az első közeledő autó megállt és felvett, 17:45-kor már ki is szálltam a Naturparkhaus-nál. Megköszöntem a középkorú párnak a segítségét, majd egy padhoz mentem és letettem a cuccomat. A Pillerhöhe 1576 méteres lapos tetején fekszik a teljes nevén Naturparkhaus Kaunergrat nevű épület, amely ránézésre vendéglőhelyként is funkcionál (nyitva is volt). Elsődlegesen gondolom természetvédelmi (nemzeti park) házként működik, legalábbis a nevéből ítélve. A kis elnyújtott magaslaton a ház mellett parkolóhely és egy szép, kiépített kilátópontról is épült, miután letettem a zsákom ide mentem ki fotózni. A fák fölé nyúló kilátópontról vagány kilátás nyílik a környező hegyekre és a lenti Inn-völgyre is. Déli irány felé Prutz és Ladis települések is látszódtak (ekkor még azt hittem Ried és Serfaus településeket látom), a környező hegyek sziklás csúcsaira porcukor is jutott már, hiába lassan közeledett az alpesi túraszezon vége, legalábbis a delelőjén már túljutott. Észak felé is szépen látszódott az Inn völgyének folytatása Fließ faluval együtt.

12. Naturparkhaus
13. kilátás az Inn völgyére, a távolban Kauns és a havas csúcsok
14. átlagos osztrák alpesi út

Kiélvezve a kilátást tértem vissza zsákomhoz, az autókából ki- és beszállva érkeztek és indultak innen emberek kisebb sétájukat és kutyasétáltatásukat megkezdve, vagy éppen befejezve. Egyébként napi pár busz is feljön ide, csak a mai napon már egy sem jött volna, így maradt a stoppolás. Másnap reggelre viszont esélyes volt, hogy buszoznom kell ide és viszonylag későn, 10:25-re érkeztem volna, a szálláshelyen terveztem megbeszélni

egy reggeli fuvart ide. Elindultam, a Naturparkhaus mellett vezetett az utam, majd nemsokára egy jobbos letérés következett egy ösvényre a fenyvesbe. Az úton amin felfelé jöttünk ide kocsival nem szívesen választottam volna, mivel félreeső jellegéhez képest forgalmas és szűk volt. Szóval letértem a szép fenyvesben vezető ösvényre, mely folyamatosan lejtett. A hangulatos rész következett a fenyvesben, egy-egy ponton rálátással a közelebbi hegyekre. Egy órával a kocsiból való kiszállásom után egy hangulatos tóhoz érkeztem a Fuchmoos nevű (idáig tudtam volna busszal eljutni, gyakorlatilag a falu központjából egy 15 perces sétányira), Pillerhez tartozó településrész határában. A tavat fenyőfák vették körül, amelyek a vizén tükröződtek vissza szép látványt nyújtva.

15. kellemes lejtőben lefelé

16. Fuchmoos határában lévő tónál

Kicsit megpihentem egy padon, majd folytattam a túrát, aszfalton hamar elértem Piller falu központját, majd a már megismert elágazásban zártam be a kört a mai túrámon, innentől már a csak szállásig tartó pár száz méteres kitérő volt hátra. Lejtős úton értem el a (általam nem kedvelt) régi amerikai stílusban épült/átépített Neu Amerika (Új Amerika) nevű helyet. Ránézésre lovaglásra is volt lehetőség a szobán és az étel-italon kívül. Benyitottam a étkezőbe, a pultnál lévő, bő 50-es pár fogadott, a hölgy fel is kísért a szobámba. Az emeleti szobához közös wc és fürdő tartozott, a szomszédos szobában két nő szállt meg (aki azt hiszi, hogy nem tud 2 ember zavaróan zörögni egy ilyen helyen, az téved). Az én szobámba egy nagy franciaágy, két éjjeli szekrény, egy rendes szekrény és egy emeletes ágy alkotta a berendezést, nekem teljesen megfelelt. Megbeszéltük az árat, kértem reggelit is, a reggeli fuvarral kapcsolatban pedig mondta, hogy azt a férjével beszéljem meg kicsivel később. Miután magamra hagytam szétpakoltam és megmelegítettem a vacsorára szánt konzervet. Étkezés után lementem a közös helyiségbe, sajnos a bácsi nemleges választ adott az útra, így a reggeli eljutás kérdése továbbra is a levegőben lógott. A 10 óra után induló buszt a másnapi 25 km-es és a délutánra „beszintesedő” túrára későnek találtam, főleg annak tudatában, hogy másnap este sem ártott volna korán lefeküdni, mivel a harmadik nap estéjére mindenképpen Kapplba kellett érnem. Tehát összegezve, maradt a stoppolás ismét, B tervnek pedig a busz. Bíztam a sikeres végkifejletben ezúttal is. Jóleső meleg vizes fürdés után visszavonultam a szobámba, szokásos olvasgatás után tettem el magamat másnapra.

17. Piller falu, 1349 m

18. Neu Amerika szálláshely bejárata

19. szobám a szálláson

7:30 környékén csörgött az ébresztő, 8 óra körül már lent is voltam az étkezőben a másik két vendég nővel egy asztalnál, ők is valamerre túráztak a környéken. Egyszerű volt a menü (zsemle, felvágott, vaj, méz, kis mogyorókrém), de laktató is, ezek után fizetni mentem a pultnál lévő úrhoz (ránézésre egyébként belefért volna a 20 perces fuvar, de persze ezt nem az én dolgom megítélni), kifizettem a 29 eurót (szállás+reggeli), majd visszamentem a szobámba és felcuccolva fél 9-kor léptem ki a főbejáraton (tehát nem a 10 órás busz volt belőle). Alig léptem párat a szemközti háznál egy autó mozgolódását láttam, nem vesztettem semmit alapon bepróbálkoztam a sofőrnél, aki első nekifutásra elhajtott. Tudomásul is vettem a helyzetet, csodálkoztam is volna, ha egymás után kétszer elsőre összejön a dolog, hátat fordítottam, majd indultam volna gyalog, amikor váratlan fordulat történt: a sofőr meglátta a vasutas táskámat és utánam szólt, megkérdezte, hogy valóban

vasutas vagyok-e? Helyeslő válasz után beinvitált az anyósülésre, kiderült, hogy ő Feldkirch-ben tolatásvezető (ha jól értettem) és mivel mindketten vasutasok vagyunk, így segít nekem. Nagyon örültem a kedvességének és a pozitív fordulatnak, így alig 10 perces út után $\frac{3}{4}$ 9-kor már kiszálltam a Naturparkhaus-nál. Megköszöntem a kolléga szép gesztusát, majd elkészöntem. Ezúttal is kitértem a tegnap délután már megismert kiépített kilátóponthoz, ezúttal a borongós időben. Így is szép volt, majd egy fenyvesben vezető keréknymon kezdtem meg a túrát.

20. reggeli, Kotányis bögrével

21. kilátópont a Naturparkhausnál, déli irányú kilátás ezúttal ellenfény nélkül

22. a tegnap késő délután megismert kilátás az Inn völgyére, dél felé, borult időben

Nem sokkal később már a Kauns felé vezető aszfaltos utat koptattam. Szerencsére gyér volt a forgalom és jól tudtam haladni a hangulatos vonalvezetésű úton, valamilyen szép kilátás szinte folyamatosan nyílt róla valamely irány felé. Plusz a borongós idő is jól passzolt az egészhez. 10 óra után érkeztem meg a Biohof Inntalblick nevű szálláshelyre (magyarul: kilátás az Inn völgyére bioudvar, emailben beszéltem velük, de nem volt szabad helyük), ahol sikertelen pecsétyszerzési próbálkozásom volt. Nem sokkal később egy kis kápolna után értem el a következő igazolópontot a Wiesejaggl házat amely a Falpaus nevű településrész igazolóhelyeként ír elő az igazolófüzet. Mivel a szálláshelyen nem találtam senkit aki pecsétet adhatott volna, így igazolófotókat készítettem, majd tovább indultam a már napsütéses időben.

23.-24. úton Falpaus felé

25. Falpaus kápolnája

26. Wiesejaggl ház

Először keréknymon mentem egy keveset, majd jócskán lejtős ösvényen haladtam lefelé a következő, Goldegg névre hallgató házcsoporthoz, innen pedig keréknymon folytatódott az utam Kaunsba. Szép fekvésű és szép hegyi háttérrel rendelkező falu központjában lévő templomhoz fél 12-re érkeztem meg, szomszomságom oltásához egy falnál lévő hideg vízű forrás állt rendelkezésemre. Nézegettem a buszmegállóban lévő menetrendet, egész héten 2,5 járatpár biztosítja a tömegközlekedést ezen a területen a hétköznapi és egy szombati betétjáratot leszámítva. Páran foglalkoznak a faluból gazdálkodással is, egy-két erre szolgáló járművet láttam ahogyan haladtam lefelé a lejtős főutcán, majd hagytam el a falut. Rövidebb, de már forgalmasabb szakasz következett a következő, Faggen nevű lakott területig. Közben már nyilvánvalóvá vált, hogy a velem

szemben, a hegyen lévő falu nem Serfaus, hanem Ladis (szép vára távolról látszódik). Egy hajtókanyar után letértem a főútról és pár lépés után, egy emeletes ház kertje közelében hagytam el az aktuális falut a tikkasztó melegben. Egyre inkább a Prutzban kinézett Mpreis élelmiszerboltban járt az eszem, mivel már jócskán dukált volna egy kiadósabb étkezés, ebéd gyanánt. Fahídon keltem át a Fagge nevű széles patakon, majd nemsokára már Prutz házai között gyalogoltam. 12:20 magasságában értem el a várva várt boltot, egyben élelmiszer beszerzési lehetőséget. Éltem is a helyzettel, alaposan bevásároltam: kiflik, sonka, 4 darabos tojás, nagy és kis üdítők, pattogatott kukorica, csokik. Ezek után kiültem a az áruház előtti padra étkezni.

27. ösvényen ereszkedés Falpausból Kauns felé

28. Kauns előtt

29. közeleg az Inn völgye

30. Kauns központja után

31. szemben Ladis a várral

32. támadás a "lelkivilágom ellen" a prutz-i Mpreis-ban

Fentem a fogam a frissen sütött tojásra, de miután összeraktam a főzöt és akartam beleütni a serpenyőbe a tojásokat, kiderült, hogy főtt mind a 4 darab, a csomagoláson lévő „gekocht” szó elárulta volna ezt, előbb ha elolvasom. Természetesen így sem veszett kárba az étel, elfogyasztottam a felvágottal együtt. Közben párhuzamoson ittam mellé a nagy üveges Sprite-ot, majd a kukorica következett. A végénél már éreztem, hogy jócskán bejelzett a hasam telítettségjelzője, miután kidobtam a flakont kicsit ültem még, össze is pakoltam. Sikerült bepasszírozni a egyet fizet kettőt kap akció keretén belül kapott plusz fél literes fémdobozos (!) Coca Colát a zsákomba, gondoltam majd a holnapi reggeli mellé jól fog jönni. Bő egy óráig tartott a vásárlás és étkezés, valamint összepakolás művelete, közben a közelemben dolgozó fiatal munkások felállítottak pár biciklitartó vasat a bevásárlókocsi tároló közelébe. Nehezen, de rávettem magamat az indulásra, bíztam benne, hogy durva telítettségérzetem hamar enyhülni fog, de ebben tévedtem. Alig pár lépés után, még az áruház oldala mellett már csak az volt a kérdés, hogy kibírom-e a zöld területig...gyomrom drasztikus módon szabadult meg a hirtelen bekajált mennyiség általa feleslegesnek vélt részétől (ugye nem nevet a kedves olvasó ezen?!). Döbbsentem (ilyen még nem volt velem), de némileg megkönnyebbülve folytattam az utamat a hőségben. Főút mellett vezető kerékpárút/járdán mentem a tűző napon, a közelemben fűkaszázó két ember sem fázhatótt munkavégzés közben. Érezhetően ez a rész volt a túra holtpontja (bár kérdés, hogy az előzetes rókabőr nélkül milyen lett volna a komfortérzet), egy fürdőzésre alkalmas tó mellett elhaladva, a Fendler bach nevű patak mellett, a főút hídja alá ültem be az árnyékba pihenni és bekenni magamat a naptejjel, mivel a stabilan tűző napon ez elkerülhetetlen volt. Negyed 3 felé indultam el újra, nem sokkal később már Ried im Oberinntal házai között sétáltam. Szokásosan rendezett házak és porták között gyalogoltam, persze a fullos a szálláshelyek is akadtak. Egy barkácsboltban (előtte nem sokkal fadézsás forrás) sikerült pecsétet kapnom, a központban lévő emeletes házak között is megbújt egy Mpreis, de nem mentem be, hanem kelet felé fordulva az autópálya alatt és az Inn folyó felett átkelve hagytam el a várost. A híd után balos letérés következett ez aszfaltos útra, mely a folyóval párhuzamosan haladt (az elágazás után pár nem sokkal egy kőbe vájt vallási emlékhely volt kialakítva).

33. Ried im Oberinntal következik

34. Ried im Oberinntal utcáin

35. Inn folyó dél felé nézve, a hídról

36. Inn folyó észak felé nézve az út mellől, szép a háttér ezúttal is

Az út egy bő fél km után eltávolodott az Inntől és pár házat érintve egy jobbos majd egy balos kanyar után ösvényen folytatódott tovább. A melegben fárasztó cikk-cakkos úton kellett 250 m szintet leküzdenem 900-ról 1150 m-re, szerencsére erdőben. Az erdő után újra nyílt terep következett, majd egy ház előtti csapnál vizet vételeztem (a háznál ülő öreg pár mosolyogva nyugtázta ténykedésemet), majd folytattam az emelkedőt, újra aszfalton. Két hajtű és egy kisebb kanyar után az aszfaltról letért a jelzés egy keréknymra, amivel egy V alakú aszfaltos kerülő lett levágva. Miután újra elértem az aktuális burkolt utat, ledobtam a táskámat, hogy pihenjek egy kicsit, de a zsákomban lévő fél literes fémdobozos cola akkor adta meg magát: spriccelve folyt szét a ragacsos üdítő a táskámban, majd utána az aszfalton. Nagyon „örültem” ennek, újabb időt eltöltve a takarítással és a kármérsékléssel. Végül a dobzott összegyűrve eltettem és újra hátamra vettem a zsákot. A következő kanyarnál egy idős bácsi modellrepülőzött, háttérben pedig a nyugati irányú hegyek és az Inn völgye feküdt, Ried felé szép kilátással. Pár újabb kanyar után végre megérkeztem a füzet szerint 1429 méteren elterülő Serfaus üdülőfaluba.

37. ismét felfelé vezet az út

38. Ried im Oberinntal látképe

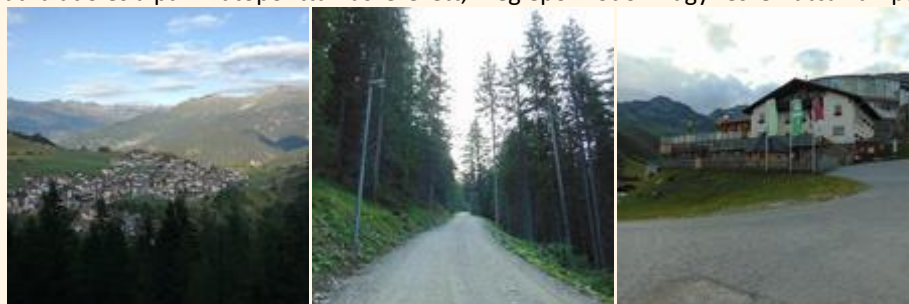
Az előző túrán Königsleiten-nél nagyobb területű, látványosabb és számomra szimpatikusabb hely volt ez, tele nyüzsgéssel. Szerintem egész évben szezon van itt, hol a nyaralók hol a síelés miatt. Egy buszforduló szomszédságában lévő kávézónál sikertelen pecsétszerzési próbálkozásom volt, majd az főutcán folytattam az utamat. Tömegek voltak a járdán és az úton is, úgy döntöttem, hogy egy 5 csillagos szálloda recepcióján próbálkozok a pecsételéssel, az volt eddig a tapasztalatom, hogy a nívósabb helyeken előbb felfogják, hogy mit szeretnék mint az olyanokon ahol hosszasan magyarázkodom eredmény nélkül. Taktikám beigazolódott, a Hotel Schalberből sikerült Serfaust tartalmazó pecséthez jutnom. Maradtam továbbra is a nyüzsgő főutcán, szálláshelyek, boltok és vendéglátóhelyek váltogatták egymást a két utca mentén (nyitva tartó Mpreis is lett volna, de itt is továbbmentem), amely a Dorfbahnstrasse nevet viselte (valamilyen földalatti állomással rendelkező közlekedési eszköz van erre felé, de további információk után nem kutattam, azért brutális tény,

hogy még erre is van itt pénz!). Az üdülőfalu központját elhagyva egy rövid, de annál nagyobb magasságot áthidaló hídon keltem át az Argenbach patak fölött. A híd túloldalán lévő hely már Saint Zeno volt, itt kapcsolódik be a 3-as kötet dél felől a 2-es kötet útvonalában, hogy innentől együtt haladjanak a Kappl feletti elágazásig.

39. Serfaus főutcája
40. Serfaus egyik nevezetessége
41. Zeno Brücke

Tehát innentől a 2-es és 3-as kötet közös szakaszán gyalogoltam (a 3-as kötet otthon maradt, már a vonaton jutott eszembe). Pár kisebb és egy nagyobb épületben helyet kapó luxuskivitelű szálláshely (terasszal) mellett elhaladva érkeztem meg Serfaus végéhez, majd a házak elhagyása után vágtam bele a Kölner házig hátralévő maradékba, amely még 4 km-t és 555 m szintet jelentett. Negyed 7-kor kezdtem meg a felfelé utat Serfausból az aszfaltos, majd később murvás úton. Voltak rajtam kívül is az úton, felfelé és lefelé is, adott némi lendületet, hogy két folyamatosan beszélő lányt nem akartam, hogy utolérjenek, egy idő után teljesen lemaradtak, ahogyan a többi ember is. Izzasztó volt a végig emelkedős út, de rekord idő alatt, kevesebb, mint 1 óra 10 perc alatt sikerült az 1950 méteren lévő házig felérnem a kanyargó, nagyrészt fenyvesben, két kötélpálya alatt áthaladó és a pár kilátóponttal fűszerezett, meglepő módon nagy részén utcai lámpákkal ellátott úton.

42. Serfaus madártávlatból
43. úton a Kölner Haus felé, érdekesek az utcai lámpák itt, bőven külterületen
44. Kölner Haus, esti szálláshelyem, háttérben a másnap meghódítandó Furgler

A ház közelében még jó pár étterem és felvonó alsó/felső állomás feküdt. Az eredetileg brutális árakkal (50-60 euró/éj) operáló, 2013-ban modernizált Kölner Haus vezetőjével emailben sikerült egy minden ellátás nélküli, csak a szállás árát megában foglaló 21 eurós átban megállapodnom, így az előfordulható komplikációk kivédettségének tudatában léptem be a ház recepciójához 19 óra 24 perckor. A személyzet egyik tagja kedvesen is fogadott, majd akárhogyan is kereste a foglalásomat, nem találta. Utána megmutattam neki a témával kapcsolatos emailemet, így nagy sokára sikerült gombot varrni a problémára. Egy jelen lévő főnök még a személyimet és az Alpenverein kártyámat is elvitte az adatok leírása céljából...nagyon precíz társaság. Csak azon csodálkoztam, hogy ennyire ismeretlen dolog itt, hogy valaki előzetes foglalás nélkül érkezik? Nekem volt foglalásom és még így is szarakodtak rajta fél órát, ami ugye az én pihenőidőmből ment el. Közben kiderült, hogy van egy középkorú magyar pár is a házban, akik itt dolgoznak, fel is ajánlották segítségüket. Pecsételés után nagy nehezen megszületett a „csoda”, a Walter nevű főnök visszatért az igazolványokkal és fizetés után (23,6 euró lett a vége idegenforgalmi adóval együtt) felkísért a szobámba. Amúgy elég szimpatikus volt a ház kívülről és belülről is, rendezettség és tisztaság uralkodott, egyetlen negatívumként ezt a hosszas huzavonát tudom felhozni. Pár perc múlva a magyar pár érkezett, hogy pénzért lehet használni az ágynevelő huzatokat, mondtam nekik, hogy én elvagyok azok nélkül is, fél füllel hallottam, hogy rendőröket is emlegetnek, de ezzel a hírrel nem volt miért foglalkoznom.

45. szobám részlete a Kölner Hausban

46. kilátás a Furgler-re a háztól

Alig vártam már, hogy végre leülhessek és vacsorázhassak, közben már be is sötétedett. Nekiálltam a magammal hozott szalonna szétvágásának és megsütésének, amelyet nyitott ablak mellett kezdtem meg, nem volt már semmi kedvem kicuccolni a hidegbe. Ténykedésemet váratlan kopogás zavarta meg, először azt hittem, hogy valamelyik kutyaszaglású vendég vagy személyzeti tag jön reklamálni a sütögetés miatt, de nem. Ajtónyitás után 3 rendőr lépett be a szobába legnagyobb megdöbbenésemre! Nem foglalkoztatta őket a vacsorám, sokkal inkább a személyazonosságomat ellenőrizték, kezükben volt a főnök által lefénymásolt igazolványom papírja (hogy mennyire jogszerű egy ilyen megközelítésű adatrögzítés a tudtom nélkül külföldön abba ne menjünk bele, mert sajnos fogalmam sincs, ilyen szituációra nem készültem fel jogból) és másik két fénykép két keresett személyről. Mivel egyikük szerint én hasonlítottam az egyik, ha jól értettem eltűnt személyre, ezért hosszan kérdezgettek, természetesen az igazolványaim is csekkolva lettek megint, meg valamilyen arcfelismerő alkalmazást is lefuttatott az egyik rendőr a telefonját felém tartva. Ezen kívül még azt is firtatták, hogy miért van nálam két telefon (amúgy ilyenkor 3 is van), az egyikük még valami kódot is beírt az egyikbe, amire kidobott egy számot, ezt mostanáig sem tudom, hogy bányászták belőle elő. Nyilván semmilyen félnivalóm nem volt ettől az egésztől, de ennek ellenére azért már kellemetlenül sokáig elhúzódtott ez a váratlan szituáció, végül két társa is meggyőzte a harmadikat, hogy nem én vagyok, akit keresnek és végre ezek után elköszöntek. Mai napig nem tudom mi volt pontosan ez az egész ott, ebben a formában.

Folytattam a sütögetést, majd vacsora után fürödni mentem, majd a két ágy egyikén helyezkedtem el. 6 órára húztam fel az ébresztőt, ezúttal nem volt esély még 8 óra alvásra sem, pedig mindent megtettem. Ha nincs az érkezéskori problémázás és a rendőrös jelenet, akkor valamivel előbb jutottam volna ágyba, de most már lényegtelen volt ez, az idő eltelt.

Amikor még nem volt megbeszélve a 21 eurós (nettó) ár itt, akkor nézegettem más szállásokat a környéken (nem sok sikerrel) és egyiknél dobott ki egy fájlt, amely a közeli Furgler, 3004 méter magas csúcsát felkereső túráról szólt. Megtetszett az ötlet, így már a túra tervezési fázisában belevettem kitérőnek a túratervembe ezt a csúcst. A házba érkezés előtt is méltóságteljesen uralta a háttér a szép 3000-es. Átnéztem még egyszer a térképet, úgy gondoltam 2 óra elég lesz a csúcsra oda-vissza a 2750 méteren lévő Furglerjoch-ról/ig, oda úgyszólván felkapaszkodik a Zentral. Tehát a Furgleres kitérővel együtt másnapra kb 26 km várt rám. Helyzeti előny volt, hogy a szint oroszlánrésze az indulás utáni pár órára adódott, onnan már csak lefelé kellett mennem, jelentős mértékű szintet veszve. Nehezen, de sikerült álomba merülnöm.

6-kor szólt is az ébresztő, felkelő nap fényeit láttam az ablakon át, ahogyan a környező területeket kezdi el sütni miközben reggeliztem és készülődtem, majd 7 óra körül indultam el utamra. Pár lépés után az egyik felvonó végénél indult is kaptató, rögtön vetkőznöm is kellett a hosszúujjú és hosszúnadrágból rövidre, majd folytattam az utamat felfelé a füves emelkedőn. Tőlem jobbra észak felé, valamilyen építkezésen egy piros (mentő?) helikopter idegesítően sokat ingázott (hanghatás) oda-vissza két pont között valamilyen anyagot szállítva, alig vártam, hogy végre hallótávolságon kívül kerüljek tőle. Körben szép kilátás vett körül, nyugat felé a hegyek irányába lehetett szép, napkelte utáni képeket csinálni. Egy vízenyős területen deszkából készült alkalmatosságokon lehetett haladni, majd egy ott lévő padon megpihentem egy kicsit, majd mentem tovább.

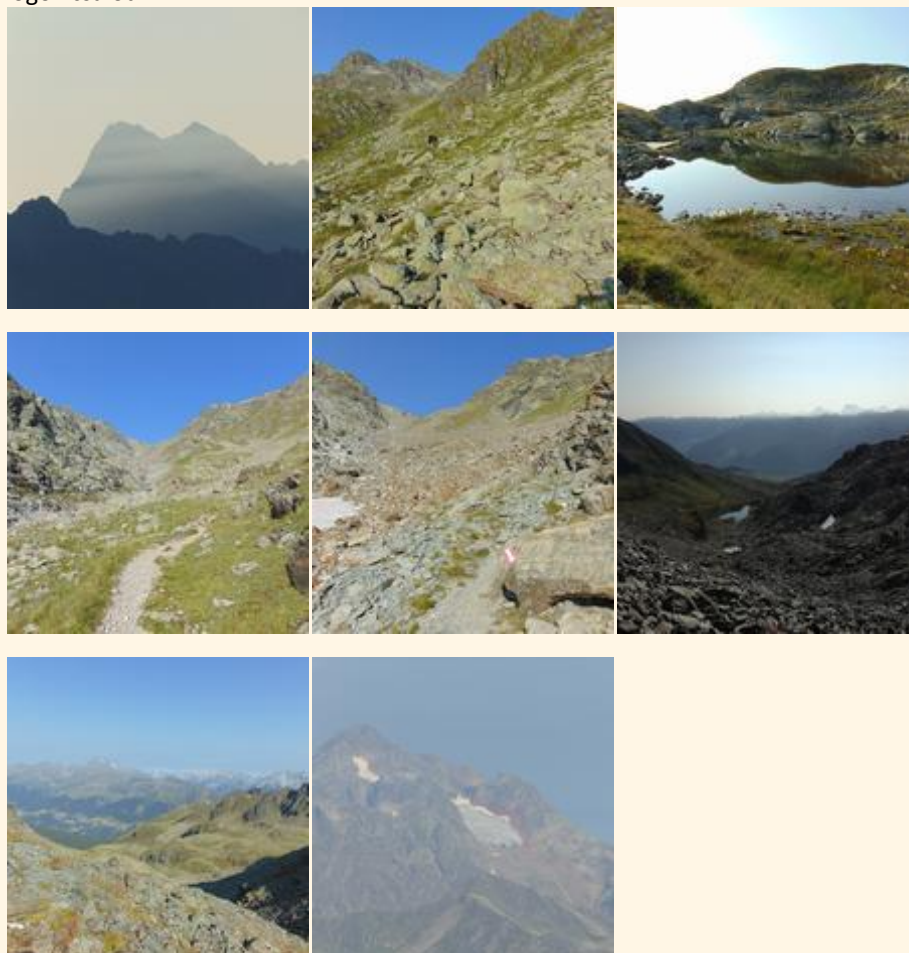

47. indulás utáni percek

48. füves ösvényen indultam útnak, távolról még szelíd és könnyű hegynek tűnik a Furgler

49. egy kis vízenyős részen átvezető segítség

Nem kellett sokat várnom rá, a füves emelkedőn egyre inkább megszorodtak a sziklák, majd a Furgler-tó/Furglersee (2460 m) után a terep jellege már teljesen sziklás lett, ezeken kacsaringózva kerültem egyre feljebb egy-két hófolt társaságában, hátrafelé nézve továbbra is szép kilátásban gyönyörködhettem. 9:38-ra értem fel a „kölni” háztól 5 km-re lévő, 2750 méteren, két sziklatömeg között elhelyezkedő Furgler-hágóba/Furglerjoch-ba. A 2 és ¼ órás szintidőt sikerült így tartani. A nyereg a legmagasabb pontja után rögtön lejtetni kezdett keleti irány felé, látszódtak See/Kappl hegyoldalba épület házai és a mögöttük elterülő hegyek sokasága. Ez távolabbi hegyen egy szép gleccser is jól kivehetővé vált (Hoher Riffler 3168 m, sikerült kibogarászni a térképről). Innen is szép volt a kilátás, a napos idő és tiszta idő szinte már itt garantálta, hogy a csúcson sem fogok csalódni.

50. "lehetett szép, napkelte utáni képeket csinálni"

51. "a füves emelkedőn egyre inkább megszorodtak a sziklák"

52. Furglersee

53. tovább felfelé a két oldal "V" találkozási pontja rejti a Furgler nyeret

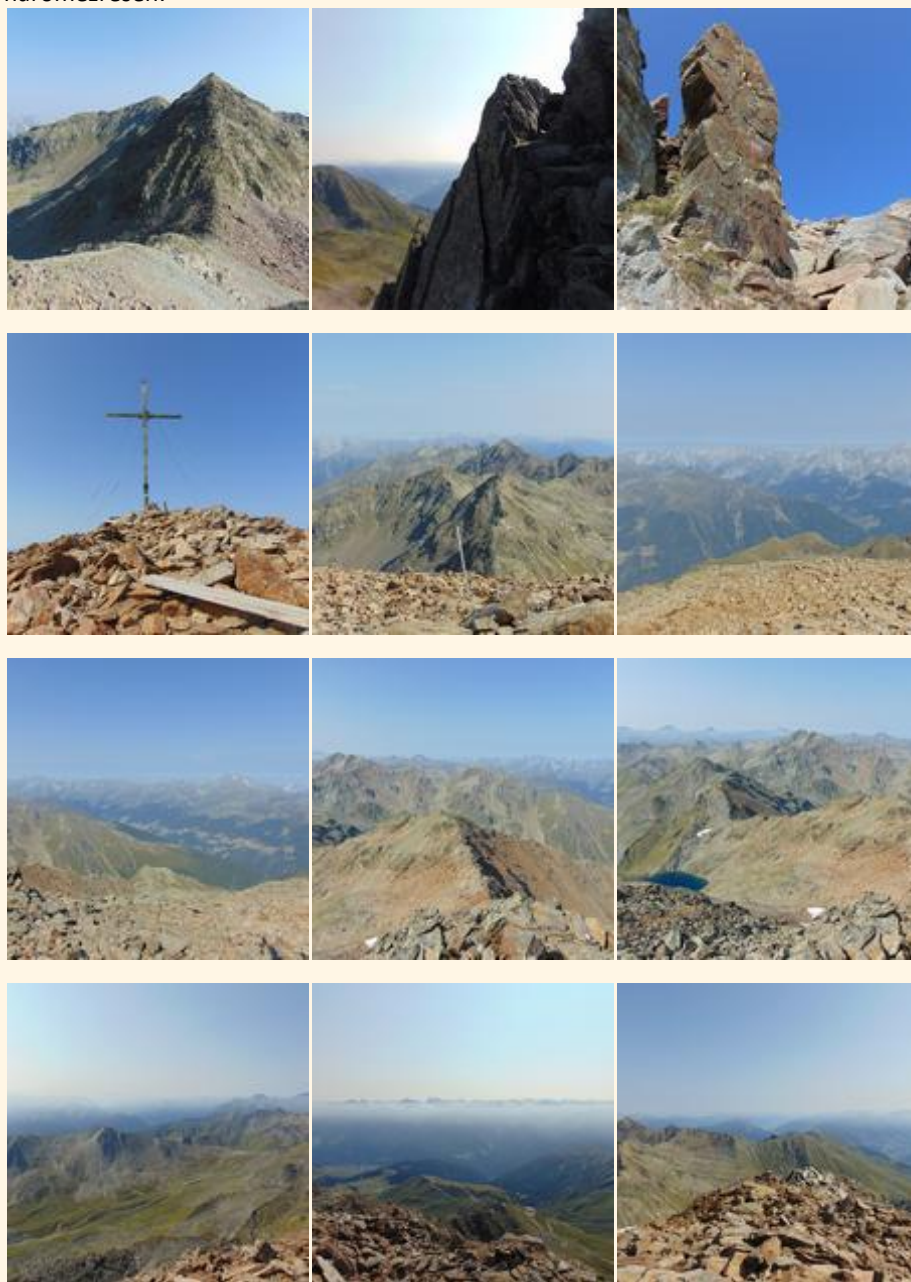
54. köves, sziklás emelkedő, szokásos nemzeti színű jelzésekkel

55. a Furglersee már jócskán távolinak tűnik, a hegyek csúcsai alá vékony felhőréteg képződött

56. kilátás a Furgler nyeregéből nyugat felé

57. gleccseres csúcs a távolban

A Furgler-tónál láttam egy párt, ezen kívül nem találkoztam senkivel, de mégsem akartam nagyon szem előtt hagyni a zsákomat, jobbra egy szikladarab mögé tettem, nem volt egy nagy rejtékhely, de azért mégsem volt annyira szem előtt. $\frac{3}{4}$ 10-kor indultam a csúcstámadásra a fekete besorolású hegyi úton, oda kellett figyelni a lépéseimre, főleg miután a sziklásabb részekre értem. Nem volt nagy távolság a csúcs a nyeregtől, látótávolságra voltak egymástól, de azért nem lehetett kapkodós tempót diktálni a kitett részeken. Egy idő után a botjaimat is letettem, mert már inkább akadályozták, mint segítették a haladásomat. Az árnyékosabb részeken hó és jégmaradványok sem voltak ritkák, ahogyan haladtam egyre feljebb. Az elején még ösvényes út a közepe és vége felé már volt ahol szikláról-sziklára lépőssé vált, ez alól a csúcs előtti rész sem volt kivétel, ahova 10:40 előtt egy kicsivel érkeztem. Hát, hogy nem kellett csalódnom a kilátásban az enyhe kifejezés, ugyanis minden várakozásomat felülmúlta a gyönyörű sok-sok kilométerre kiterjedő szép kilátás! Nem számítottam rá, hogy ennyire markánsan rá lehet majd látni a messzeségre és a sok-sok tucat csipkére körbe-körbe. Először azt hittem, hogy egyedül leszek fent, de amint a csúcskereszthez értem akkor ért fel gyerekkel együtt egy csapat a délnyugati irány felől, majd még egy. Jó pár képet készítettem a gyönyörű kilátásról, egy-egy ponton le is ültem pár percre nézelődni, eléggé magával ragadó volt ez a maradandó élmény életem első háromezresén.

58. magam mögött hagyva a nyeret

59.-60. úton a Furglerre, indokolt a fekete besorolás

61.-69. a túra fő attrakciója a Furgler 3004 méteres csúcsa és a csodálatos körpanoráma

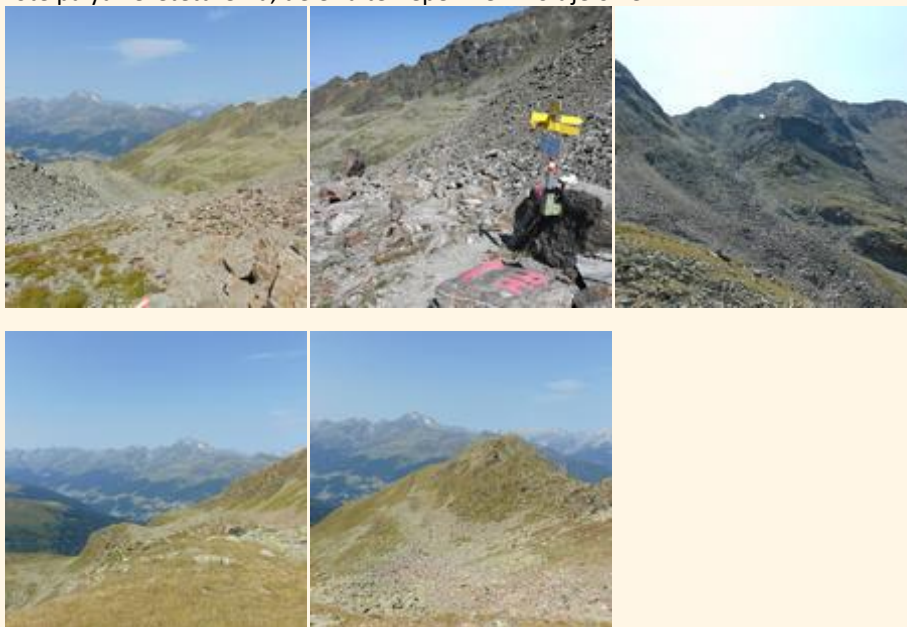
Megkértem az egyik csapatban lévő srácot aki előzőleg a többieket fotózta, hogy készítsen rólam is pár képet, az én eszközömmel is jól bánt, jó képek lettek. Írtam a csúcskönyvbe, közben az általam is bejárt úton érkezett egy idősebbekből álló csoport, kezdtünk most már sokan lenni itt fent, így elindultam lefelé, ugyanazon a zúton ahol jöttem fel. Elhaladtam a jó nagy hófolt mellett, ami a csúcstól kissé északnyugati irányban feküdt, majd megkezdtem az érdemi ereszkedést vissza a nyeregbe. Több szembejövővel kellett kerülgetnünk egymást, megélnékült a forgalom felfelé, a nyeregben is féltucatnyian voltak, ez már látszódott távolról is. Reméltem, hogy a botjaim és a zsákom is ott maradtak ahol hagytam őket, ezzel nem is volt semmi probléma. $\frac{3}{4}$ 12-re érkeztem vissza a nyeregbe, tehát a 2 órás idő elég volt a kitérőre, amely nagyon megérte.

70. indulás vissza a nyeregbe

71. Furglerjoch újra, az útjelző a csúcsra vezető fekete besorolású ösvény felé mutat

Ettem pár falatot, majd 12 óra után elindultam lefelé, a Medringjochon át az Ascher hütte felé. Nem kis szintvesztés volt folyamatban összesen 3004 méterről az 1056 méteren lévő See településig, hogy onnan megint csak jusson egy kis emelkedő estére. Omladékos lejtővel indult a Furgler nyeregből az ösvény lefele tekergőzve, szembe jött egy család két kisgyerekekkel, ők az Ascher hüttéből indultak délelőtt, innen az kb még 2 órányira volt. Pár perc múlva egy útjelző táblához érkeztem, ahol egy pár túrabot ott volt hagyva, ugyanez volt a helyzet a nyeregben lévő táblánál is. Úgy látszik eléggé fogyóeszköz. Nem volt egy sietős az kőomladékos terület, cserébe viszont szép kilátás volt előre (keleti irány) és hátra (Furgler) is. A köves talajt egyre inkább füves váltotta fel, ahogy haladtam a tűző napon előre, egy kis emelkedő is volt a fűzetben említett, valóságban viszont nem jelölt Medrigjoch előtt. A Medrig csúcsa kissé kijebb állt mint a fő tömb, viszont valamilyen kötélpálya vezetett fel rá, de ez a térképen nem volt jelölve.

72. ereszkedés közben

73. útjelző tábla a kövek között, ott hagyott túrabottal, valaki csak hasznosította azóta, vagy visszamentek érte

74. Furglerre visszanezve

75. továbbra is meghatározó a nyugati irány felé a szép kilátás

76. a Medrig 2568 méteres csúcsa. A Magas-Tátrában jóval markánsabb lenne, itt egy a sok közül kategóriájában

A Medrigjoch-nál már láthatóvá vált az Ascher hütte, de innen még az egy órányira volt. Hangsúlyos lejtők következtek, majd egy kevésbé lejtős rét után keréknyomon érkeztem meg a 2256 méteren fekvő Ascher

hűttéhez. Éreztem, hogy kezdek fáradni, a nap fő látványosságát jelentő Furgler után kissé csökkent a lendületem és a hosszú órák óta tartó töretlen napsütés éreztette a hatását. Bementem a házba és az étkező szélén elhelyezett pecsétekkel nyomtam a füzetembe, majd használtam a mosdót és kiültem kicsit az udvarra letett zsákom mellé. Jelentős forgalma volt a helynek, nekem viszont csak áthaladó pont volt, mivel szállás kapcsán legfeljebb akkor rúghatott volna labdába, ha másnap reggel csak Seebe akartam volna leereszkedni és azt sem túl korán. Ennél viszont lényegesen többet akartam kihozni a rendelkezésre álló időből, így nem is érdeklődtem se mail-ben, sem személyesen a szálláslehetőségekről, de biztosan van rá mód.

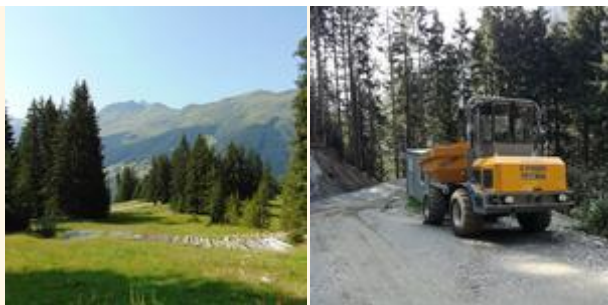

77. távolban lent már látszik az Ascher Hütte

78.-79. Ascher Hütte kívül és belül

Összeszedtem magam és elindultam, de először rossz irányba, ahogyan néhány 10 méter után ezt észleltem. Egy középkorú pár továbbment az ösvényen amelyen elindultam, ez a szemközti hegy oldalában vezet végig, egy kicsit én is elgondolkoztam, hogy lehet rövidebb lenne arra, de végül elvettem az ötletet és rátértem a hütte melletti keréknymon folytatódó helyes útra. Egy patak után ösvényre kellett térni, az útjelző táblán furcsáltam, hogy a „Fußweg See” felirat át van húzva, de mivel nem volt szóba jöhető értékelhető alternatív út, így ezen a kijelölt úton folytattam a túrámat tovább. Hosszú lejtő következett, egy idő után elértem a törpefenyvest, majd egy felvonó alsó állomásánál egy földutat is. Itt egy társaság is volt az úton, a sorompón történő átkelés után beelőztem őket, de jöttek többen is utána fentről, hiába akartam egyedül lenni és csendben ez a soron következő felvonó állomásáig nem jött össze. Itt már sűrűsödtek a fenyőfák és egyedül maradtam a lejtős és kacskaringós úton. Egy útelágazásban ismét a túraútvonal lezártságára utaló tábla volt kirakva, de ezt ezúttal sem vettem komolyan, mivel semmi plusz idő nem állt rendelkezésre az egyéb alternatív és kerülő útvonalak keresgélésére, valamint a jól járható keréknymon semmi nem utalt rá, hogy elháríthatatlan akadályoztatás lenne reális ezután. Az út mellett itt is befigyelt jó pár utcai lámpa a Serfaus-Kölner haus közötti úthoz hasonlóan. Immáron a fenyveseknek köszönhetően szinte folyamatosan tudtam árnyékban haladni, ami a fél napos napon égés után felüdülés volt. Áthaladtam egy felvonó kötélpályája alatt, majd nemsokára egy útépítésnél használatos szalag utalt megint az útlezárásra. Először itt is rossz felé indultam el (hiába, fáradt voltam már), majd kiderült, hogy a leszalagozott út a kijelölt. Hamarosan ki is derült a lezárás oka: útépítés, még hozzá elég modern gépekkel. Gyalogosan simán el lehetett menni minden gond nélkül, a munkagépek személyzete sem firtatta ezt.

80. folytatódik a lejtő

81. keréknymomon, végre egy kis árnyék is akad

82. kilátás a soron következő völgyre melynek neve: Paznauntal

83. erdőhatár alatt

84. útépités

Szerpentin szerpentin követett, majd nagy nehezen végre elértem az Ascher hüttétől papíron 7 km-re lévő See, avagy teljes nevén See im Paznauntal nevű települést. A helyiségneveket nem mindig van értelme lefordítani a mostaninak kb annyi lenne a magyar megfelelője, hogy „Tó a Paznanun-völgyben”. Egy kanyart levágva egy füve rézsűn lemászva két ház között értem el az aszfaltos utat a templom közelében. Az utca szintjéről lenézve egy fürdésre is alkalmas tó látszódott, amely a házak közelében helyezkedett el. Itt újra a kijelölt úton haladtam, a jeleket korábban a falu előtt sikerült elhagynom, de most sem tudom rekonstruálni hogy hol, de igazából lényegtelen is. A közeli Mpreis áruház uszonnázási célra most is ki volt nézve, a mielőbbi étkezés érdekében újból egy rézsűn vágtam le egy darabka aszfaltos kerülőt, majd érkeztem meg az áruházhhoz. Vásároltam ezúttal is zsemlet, sonkát, kukoricát és üdítőt, mivel egyéb alkalmas hely nem volt az étkezésre, így a bevásárlókocsi tárolója melletti, mélygarázs (!) felé vezető lépcsőnél ültem le. Jól esett a kalóriapótlás a szintes és időjárásügyileg is tikkasztó út után. Nehezemre esett újból felkelni és útnak indulni, de muszáj volt, innen még 8 km volt a cél. Ha nagyon akartam volna busszal lecsalhattam volna ezt a részt, ugyanis az áruházzal szemközti megállóból indulásom előtt nem sokkal farolt ki a Mercedes busz (azt is meg lehetett volna csinálni, hogy innen buszozok, majd reggel gyaloglok vissza ide, de ez elég korán kelős verzió lett volna és annyival többet nem aludtam volna a korábbi érkezéssel, mint amennyivel korábban kellett volna kelnem). A következő sem jött volna sokára, Tirolban megszokott módon itt is elég jó a tömegközlekedés, mondjuk egy Stájerországhoz képest (Sölktal és társai). Azt is meg lehetett volna csinálni, hogy innen buszozok Természetesen szó sem volt a könnyebbik útról, a falu főutcáján folytatódott a túra, a központban egy szálláshelyen minden felesleges magyarázkodás nélkül, könnyen jutottam pecséthez. A központban volt nyüzsgés: emberek és autók haladtak és álltak meg már-már nagyvárosi élethez hasonló mennyiségben. A központból indul az a felvonó is ami alatt egy bő órával ezelőtt áthaladtam. Az emelkedős út percek alatt kivezetett a nyüzsis helyről, majd egy patak hídjá után még egy S kanyarban volt pár ház, majd a táblánál elhagytam a lakott területet, de a járda továbbra is folytatódott! Ennek örültem, ugyanis nem lett volna jó több km-en át az élénk forgalom közepette az út szélén haladni.

- 85. See, kilátás északnyugati irányba
- 86. See központja előtt
- 87. "Tó"
- 88. tovább a völgyben felfelé

A kijelölt út egyébként nem ez volt, de a nyugati irányú hegyoldalokban való több km-es hullámzást az ösvényen ilyen fáradtsági állapotban kizártnak tartottam és ezen kívül minél hamarabb szerettem volna elérni a szállásomat. Bíztam benne, hogy minél tovább kitart a járda a naplementében a Paznaun völgyben. See után pár szép és rendezett gazdasági és lakóépület volt bal kézre, jobbra a forgalmas út feküdt, majd rajta túl a bővízű Trisanna patak, majd utána a hegyek kezdődtek újból. A Trisanna a völgy északi végén ömlik bele a Rosanna nevű társába, majd közös erővel Sanna néven haladnak Landeck-ig, ahol is az Inn érkezik dél felől és innentől a 3 vízfolyás neve is Inn lesz. Az Inn innentől Innsbruck-on és Kufstein-en át érkezik Németországba és hosszú út után lesz a két ország közötti határfolyó, majd Passaunál ömlik bele a Dunába. A soron következő Sesselebene nevű településrész után sajnos elfogyott a járda, innentől kénytelen voltam az út szélén haladni, ahol pedig szalagkorlát volt ott pedig nagyrészt azon kívül, a Trisannához közel. Bő 1 km után érkeztem meg a következő lakott részre, ahol már a „Wilkommen in Kappl” felirat díszelgett, de ez még csak a cél „elővárosa” volt, de legalább volt ismét egy kis járda, majd újra az út széle következett a lenyugvó napot követő még világos időben.

- 89. rendezettség mindenütt
- 90. szalagkorlát és a Trisanna között naplementében
- 91. "Üdvözljük Kappl-ban", de a cél még odébb van

Az út emelkedett is folyamatosan, de nem számottevő mértékben, kissé nagyobb kaptató csak Brandau nevű részénél volt. Itt már közel jártam a célhoz, az aszfaltról le is tértem egy ösvényre, melyen át közvetlen Kappl bekötőútvárára érkeztem, majd nemsokára elértem a városcát, 20 óra előtt 10 perccel. Szinte rögtön a központba érkeztem, a templomtól nem messze lévő nyitva tartó pizzériába kaptam pecsétet a füzetembe: ezúttal a rámutatás egy korábbi céges pecsétre volt a helyzet kulcsa.

- 92. a nap utolsó sugarai sütik a völgy középső részét
- 93. érkezés Kappl-ba

A templom melletti útnál buszmegálló, szökőkút és boltok sokasága volt, ilyenkor már zárva. Megnéztem még a mapy.cz térképen jelzett boltot is, be volt már zárva, viszont másnap reggeli bevásárlóhelynek ideális volt. Ezek után a templomhoz közeli lépcsőkön egy alsó utcára tértem rá és szálláshelyek sokasága mellett el-, egy felvonó kötélpályája alatt, majd 20:14-re érkeztem meg a szállásomra, a több ajánlat közül nyertes Haus Mahrenhez. Csöngettem, érkezett egy mosolygós hölgy beengedni, majd megmutatta az egy szinttel lejjebb található szobámat: elsőre elnyerte tetszésemet a tágas szoba, melyben nagy kétszemélyes ágy, heverő, asztal, szék, szekrény valamint egy üveges ajtó tartozott melyen át ki lehetett lépni a kicsinyke külső részre. Ezen kívül egy fürdőszoba nyílt a szobából. Ki is fizettem a 28 eurós árat (ez Tirolban nem számít drágának, sőt), majd kilátásba helyeztem, hogy a pár nap múlva esedékes Kappl-Schruns túráim első éjszakáját is nagy valószínűséggel itt kívánom tölteni, de még email-es megerősítést ígértem ezzel kapcsolatban. Miután a házigazda hölgy magamra hagyott nekiálltam az esti rutinnak: szétpakolás, konzervmelegítés, majd fürdés a kellemes meleg vízben a zuhanyzóban. A tiszta fürdőszoba után a méretes franciággal is meg voltam elégedve, kényelmes volt. Mivel másnapra már túra nem volt, így a jókora kerülő útirányon át tartó hazautazásom alternatíváit és csatlakozásait néztem át telefonon, az eltervezett Kappl-Landeck-Innsbruck-Salzburg-Villach-Klagenfurt-Bécs-Hegyeshalom-Pest utazás megvalósíthatónak tűnt. Este 10 óta után jóval kapcsoltam le az éjjeli lámpát.

94.-95. Kappl, Haus Mahren és az ottani szobám

Fél 7 környékén szólt az ébresztő, reggeli frissítő zuhanyt és összepakolást követően negyed 8 körül már a központban lévő buszmegálló felé tartottam, vásárlást követően a megállóban pár perc várakozás után be is futott a busz, az 5,4 eurós teljesárú jegy megváltása után kezdetét is vette a több mint 1000 km hosszú hazafelé tartó utam. A Mercedes Citaro busz lendületesen haladt a völgyben, See után Pians következett, majd néhány városi kurfli után (szép a vasúti híd, ami alatt átmentünk) érkeztünk meg Landeck közös busz/vasútállomására (igen, ezt ezúttal is sikerült összehoznia nyugati szomszédunknak, bezzeg mi magyarok mennyivel „előrébb” járunk ebben...).

96. a szoba melletti kis területről a kilátás a keleti irányú hegyekre...

97. ...és a völgy folytatására, ez a következő túra "anyaga" lesz

98. Kappl temploma

99. Landeck-Zams állomás

Bő fél órás (egészen pontosan 37 perces) várakozás következett a vonatpótló buszra, ezt a peronon lévő padra lecuccolva étkezéssel töltöttem. Egy biztonsági őr is figyelmeztetett, hogy vonat egy darabig nem fog érkezni az állomásra, nem sokkal később pedig egy öreg néni kért tőlem hasonló témájú megerősítést. A menetrend szerinti, 8:47-es időt kicsivel átlépve érkezett meg a pótlóbusz az állomásépület hátsó felén kialakított megállóba, majd gyors tempóban indultunk el Ötztal felé, ahol kényelmes, 22 perces átszállási idő volt a Salzburg felé továbbközlekedő railjetre. Gondtalan utazás következett Németországon át Salzburg-ig, majd ott 9 perces átszállást követően a Klagenfurt felé közlekedő railjetre szálltam át. A már ismerős hol vonattal, hol túrán bejárt részeken haladva (Schwarzach, Bad Hofgastein) egyre inkább fokozódott a táj szépsége, mely a Magas-Tauern-en át vezető szakaszon tetőzött a gyönyörű hegyi környezetben vezető meghökkentő vonalvezetésű, ívekben és hidakban bővelkedő szakaszon.

100. átszállás Salzburg-ban

101. vonaton Bad Gastein közelében, háttérben a korábban már bejárt Gamskarkogel, örülök neki, hogy egyre több az ismerős hely az országban

Érdekesség, hogy Böckstein és Mallnitz-Obervellach állomások között nincsen közút, így az autókat vasúton „emelik át” egyik völgyből a másikba, méghozzá elég sűrű ez a lehetőség óránként, az ún. Autoschleuse Tauernbahn igénybevételével, melynek összeállításában még osztrák léptékben mérve is egyedi: ingavonati vezérlőcsi, majd jó néhány fedett autószállító kocsik következnek, a szerelvény végén pedig távvezérelt (!) mozdony közlekedik, mivel az autós kocsikon is át van vezetve a távvezérlési kábel! Mallnitz felé közlekedve a mozdony van elől, Böckstein felé pedig a vezérlőkocsi.

Kis szakmai zárójeles hozzászólás: az itthoni helyzetkép ennek a töredékétől is igen messze van, siralmas az a sikertörténetnek egyáltalán nem nevezhető vergődés, ami már egy évtizede tart a németországi Halberstadt-ból származó vezérlőkocsik és a magyar 3000-es V43-as, valamint Traxx mozdonyok ingavonati összehangolása és közlekedtetése kapcsán. Az eleinte életképesnek tűnő dolog (emiat építettek át 30 Szilitt) egy baleset miatt megrekedt, évekig be volt tolvaz az egész, majd egy évvel ezelőtt került elő komolyabban a témakör ismét, pár sikeres kanyart le is bonyolított Pécs-Pest között az ingavonati interciti, majd műszaki hibákra hivatkozva februárban leállították az egészet. Megint több hónapos szünet következett, napjainkban pedig ha minden feltétel adott egyetlen vonat közlekedik működő vezérlőkocsival Székesfehérvár - Kőbánya-Kispest között, majd onnan utasok nélkül a Délibe. Ez az egész annak tudatában eléggé „vicces”, hogy osztrák szomszédunknál pl egy univerzális vezérlőkocsi alkalmas dízel- és villanymozdony távvezérlésére is minden variálás nélkül. Hát ettől (is) még igen messze vagyunk.

Visszatérve az utazásra: e csodálatos hegyi környezetben vezet a Zentral 3-as kötete, az egyik vasúti alagút felett magasan haladva. Mallnitz állomás után 30 km-es lejtő következett Villach felé, először a Möll, majd a Drau folyó völgyében. Villachba érkezve a szép város és környezete tetszett, egyik ismerősöm szerint úgyis visszatérek még ide, legyen igaza. Villach és Klagenfurt között a fő látványosságot a „Wörth-i tó” azaz a Wörthersee adja. A vasút hosszú kilométereken vezet a partjához nem messze, emlékeztetve ezzel a magyar utazót a Balaton környékére. Pontosán közlekedett a vonat, 15:13-kor le is szálltam Klagenfurtban. A következő, Bécsig közlekedő railjetig hátralévő 26 percet fotózásra, ingyenes vonali menetrendek begyűjtésére a váróteremből, majd élelmiszerpótlásra használtam fel, melyre az állomásépületben lévő Billa nyújtott módot.

102. Klagenfurt állomás, még az utaslemaradás előtt

103. klagenfurti utcakép

Vásárlás után kísértálmam a peronra és vártam az időben érkező vonatot. Nem részletezendő okból kifolyólag nem sikerült a vonatra felkerülnöm, a vonat elment, nélkülem...mindez a történés az utolsó olyan vonatonál amivel még aznap hazaértem volna egy cseppet sem volt mulatságos. A sokkból feleszmélve próbáltam menteni a menthetőt, más jobb alternatíva híján (legfeljebb még ott aludni lehetett volna) egy Talent-es vonatra szálltam fel Friesach felé. Tudtam, hogy Sopronig és Győrig még gond nélkül eljutok késő estére, de onnan viszont gond volt, mert csak hajnalban indult volna vonat felénk. Próbáltam intézni valamit ismerősökön keresztül, valamint szóltam otthon is a helyzetről. Szerencsére édesapám felajánlotta, hogy eljön értem Győrbe (mák, hogy éppen szabin volt és ráért), ezt jó B tervnek tartottam, A terv pedig a kötöttpályás hazajutás lett volna, egyéb nem személyszállító vonattal. Továbbra sem tudtam kivonni a lelkivilágomat az események alól, de igyekeztem meglátni a helyzetben a jót, például helyenként szép vonalvezetésű volt a vasútvonal melynek ezen a felén (ugye Unzmarktig ismerős voltam már) most jártam először. Friesach állomáson átszálltam egy Cityjet-ből kiállított vonatra, melyen Unzmarkt-on és Knittelfeld-en át (mily ismerősen csengő helységnevek!) Bruck an der Mur-ig utaztam. Itt az egyetlen szóba jöhető lehetőség a Grác-Brünn railjet volt, melyen Bécsújhelyig utaztam. Itt 9 perc múlva indult Jenbacher motorkocsiból álló személyvonat Sopronba, ahová 21:17-re érkeztem meg. Itt viszont megtört a lendület és azt is megtudtam, hogy alkalmas (teher)vonat sem lesz, amivel tovább juthatnék az utolsó, 22:29-kor Győr felé induló személyvonat előtt, így végül előttem az utolsó kártyámat és édesapám segítségét elfogadva tettem pontot a hazajutásom mikéntjére.

104. Friesach állomás

105. személyvonat Bécsújhelyről Sopronba

106. megtört lendület, csak Győrig van esély eljutni vonattal

Több mint egy órás várakozást a győri vonatig a közeli dohányboltban történő sörbeszerzéssel és fogyasztással töltöttem. Utóbbi folytatam a vonaton is, így valamivel „gyorsabban” telt az idő. Győrben mire feljöttem az aluljáróból az egész családom megérkezett kocsival, innentől együtt mentünk haza, ahová fél 2 magasságában érkeztünk meg.

Zentralalpen: Kappl-Schruns (2018. szeptember 3.-6.)

Az előző túrából hazaérkezésem után 4 nappal később vágtam bele a folytatásba, amely ezúttal a két, tirolivorarlbergi hosszabb bejárat szakaszomat célzott összekötni: Habichen-Kappl közötti 89 km már egybefüggően megvolt, valamint az útvonal folytatása is Schruns-tól Feldkirch-ig, így eléggé adta magát a hiányzó 58 km bejárása. A Seenél megkezdett völgyi út folytatódott tovább Kapplt követően is, az Ischgl város utáni Mathon faluig, hogy onnan meredeken a hegyekbe forduljon a újra a túra, először a Friedrichshafener, majd Heilbronner Hüttét érintve. Onnantól tikkasztó egész napos fel-le hullámvasutazás következett a Schruns feletti Wormser hüttéig. A negyedik napon csak le kellett ereszkednem a városig, de ez sem volt egy elhanyagolható kihívás, térdeim már megéreztek a nem kevés szintet addigra. Ezúttal odafele úton is tettem bele egy kis pluszt az utazásba: Innsbruck-Brenner vonalon utaztam egyet és vissza, majd a hazafele úton egy még nagyobb:

elmentem egészen Voralberg tartomány fővárosába, Bregenzbe és kimentem a Bodeni tó partjára is, ezzel elérve az eddigi legnyugatibb pontot, ahol valaha jártam. Innen egy szép hazaút következett Pest felé, Bregenzből 12:40-kor indul az utolsó railjet amivel még aznap haza lehet érni, ez talán érzékelteti a távolságot, a Bécestől vasúton minimum 800 (Budapestről több mint 1000) km-re lévő tóparti városból (pontos adatot sajnos nem tudok mivel az osztrák menetrendek nem tartalmaznak kilométer adatokat, azt tudom, hogy a Pest-Innsbruck táv 855 km, ezt egyszer lelestem a jegykiadó gép monitoráról).

Tehát részletesebben így nézett ki a szakaszolás: első napon az Ischgl-Kappl távolság nagy részét letudtam, kb 7 km-t. Másnap visszatérve Ischgl külterületére visszabuszozva folytattam az utamat a 20 km-re fekvő Heilbronner Hüttéig, a harmadik napon pedig az onnan 21 km-re lévő Wormser Hüttéig jutottam (leírva nem nagy táv, de a terep azért nem volt egyszerű, elment az egész nap vele), majd a negyedik napon ereszkedtem le Schruns városába, ezzel megtéve a maradék 10 km-t.

Szállások kapcsán az első napival nem sokat variáltam, miután személyesen is meggyőződtem a kappl-i szállásom jó komfortjáról, úgy döntöttem maradok itt ezúttal is, a Heilbronner Hütte a következő a sorban, őket nem sikerült elektronikus úton elérnem, így érkezésem után foglaltam. Wormser Hüttébe sikerült előre bejelentkezni, 14 eurós ár elég barátnak tűnt. Tettem egy kísérletet a Wormser Hütte-Schruns között félúton lévő Gasthaus Kropfen-be foglalásra is, de mivel szünnap volt, így nem fogadtak. Összességében jobb is volt így, a harmadik nap elég fárasztó volt, nem hiányzott volna a hosszabbítás még.

A megszokott 6:55-ös railjetre szálltam fel, majd eseménytelenül telt az út Hegyeshalomig. Ott egy kis gond támadt: nem volt felsővezeték feszültség Hegyeshalom-Miklóshalma (Nickelsdorf) között, ezért dízeles segítséget kaptunk, egy Herkules mozdony húzta át a vonatot a szomszéd ország határállomásáig. Érdekes volt ez az egész, de az összeszedett késés miatt nem sikerült elérnem Innsbruckban a kiszemelt 13:49-es vonatot Brenner felé. Alapból elég lenne az 5 perces átszállás, de ez most kevés volt, nem akartam egy órát várni, a 14:19-es vonattal mentem Steinach in Tirol állomásig (az előző állomás Matrei am Brenner, itt keresztezi a Zentral 2-es kötete ezt a völgyet). Nem tudom miért in Tirol az állomás neve amikor a településé Steinach am Brenner, de ez már részletkérdés. Pár képet csinálva töltöttem el az időt, majd a fél órával később érkező gyorsított személlyel mentem fel a Brenner-re. A népszerűbb nevén Brenner hágó felé vezető vasút elég látványos környezetben haladt, meglehetősen hegyek és viaduktok sokasága között. Saint Jodok am Brenner megállóhely környékén különösen figyeltem, mivel a Zentral 3-as kötete itt halad át, nem csalódtam, nagyon szép hely ez is, a vasút nagy kurflit ír le a falu körül, elég látványos része a vonalnak ez. Egy megállót követően először a Brennersee régi állomásépülete tűnt fel, mögötte nem messze a tóval és az autópályával, majd befutottunk a már Olaszország területén fekvő Brenner/o állomásra. Nem sok idő volt nézelődni, 5 perc múlva indult is vissza a Talent motorvonat, egy pár peronos képre futotta. Átszállási lehetőség is volt egy színes olasz Flirtre. Jó pár katona és rendőr kísérte figyelemmel az utasforgalmat.

1. dízeles segítség (vasutas szakzsargonban ún. előfogatolás) Hegyeshalom-Nickelsdorf között
2. Steinach in Tirol állomás, átszállás
3. Sankt Jodok am Brenner, nagyon tetszett a szép fekvésű falu és környéke, melyen a 3-as kötet útvonala halad át
4. Brenner/o állomás, Olaszország

Visszafelé meglepő módon kalauz is volt a vonaton, ez a motorvonatokon nem megszokott dolog Ausztriában, de gondolom a határátmenet és az átszállók miatt indokolt ez. Innsbruckba visszatérve beültem a modern váróterembe, majd 16:45 felé a peron felé vettem az utamat, meglepve tapasztaltam, hogy a pár perc múlva induló landecki gyorsított személyt egy vezérlőkocsi ingavonatot 1144-es mozdony, azaz Porszívó vontatja, egy Talentnál lényegesen jobb utazási élményt adva az útnak. A szokatlan összeállítású vonat a délután újra megnyílt Ötztal-Bludenz szakasznak volt köszönhető: véget ért a 3 hetes vágányzár és volt egy kis kavarodás úgy néz ki a szerelvényfordulóknak. Pontosan álltunk meg Landeckben, a szomszédos buszállomáson nem kellett sokat várnom, 18:05-kor indult a busz a kiszemelt busz Galtür felé, érintve a nekem kellő Ischgl, Ebene nevű megállóhelyet.

5. Landeck állomásra érkezett az itt ritkaságnak számító ingavonat (azért annyira mégsem, mert még mindig futnak 2025-ben is, S.J.)

Kappl-ig ugye ismerős volt már a „járás” onnantól viszont újdonság volt, főleg az alagutak, ránézésre lavinaveszélyes pontokat építették őket. Leszállva a megállóban összekészültem, majd 19 óra előtt pár perccel elindultam visszafelé, azaz Kappl irányába. Másnap reggel ugyanide tértem vissza és mentem tovább Ischgl felé. Azért lett ez a köztes megálló a kiindulási pont, mert a Brenner-es vonatot lekéstem, ezért egy órával kevesebb idő állt rendelkezésre. Bevállalható veszteség volt ez. A jó időben bíztam ugye, de Kappl felé nézve a felhők nem árulkodtak valami jó időről. Ebene településrész kis kápolnája és pár ház után már a Trisanna patak melletti keréknyomot koptattam.

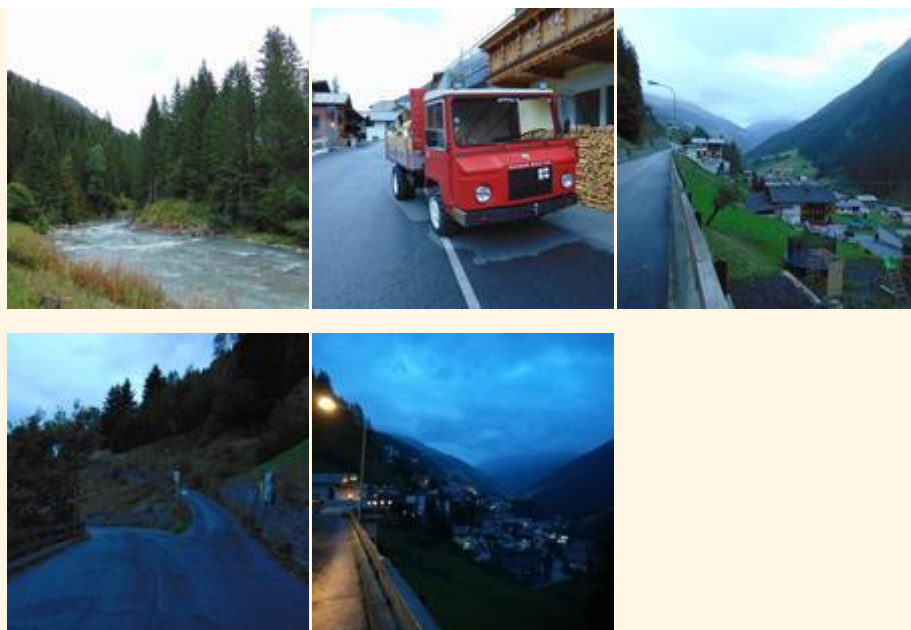

6. Ischgl Ebene megállónál Kappl felé nézve

7. Ebene kápolnája, sűrűn vannak hasonlóak mindenfelé az országban

8. Trisanna melletti hangulatos rész

Alapvetően lejtős út volt ez (lett volna), de aránytalanul sok emelkedő került bele, mivel az idő közben a hangulatos fenyvesben elhaladó keréknyomból aszfaltos út lett, ami minden elszórt lakott részt felfűzött maga előtt, így volt egy kis hullámvasutazás. Sajnos idő közben megérkezett az eső is, nem bántam volna, ha megúszom, de nem így történt. Amúgy szép fekvésű elszórt házcsoportok, településrészek között vezetett az utam, miközben egyre inkább sötétedett be. Egy aszfaltos V elágazásban csatlakozott be a Zentral 3-as kötete a Niederelbehütte felől, hogy innen az előző túrán megismert Serfaus üdülőfalui egy nyomvonalon haladjanak. A 2-es kötet végigmegy a völgy nagy részében, viszonylag egyszerűen „elintézi” ezt a részt, a 3-as kötet viszont jókora vargabetűvel a Niederelbehütte érintésével ereszkedik Ischgl városába, majd veszi újra nyakába a magasabb részeket, hogy majd a Bielerhöhe-Gargellen-Lindauer Hütte útvonalon csatlakozzon immáron véglegesen bele a 2-es kötet útvonalába (vagy az a 3-aséba, igazából lényegtelen, ugyanaz a végeredmény) és azon keresztül Feldkirch-ig. Sötétben érkeztem meg Kapplba, kisebb és nagyobb szálláshelyek mellett, majd egy aluljárón át érkeztem meg a szálláshelyem utcájába, majd a házhoz, az előző túrán már megismert Haus Mahler-be. A házigazda hölgy a múltkorhoz hasonlóan fogadott, ezúttal reggelit is kértem a szállás mellé. Konzerves vacsora után fürdés következett, majd ledőltem e mozgalmas nap után aludni.

9. rövid fenyves következik

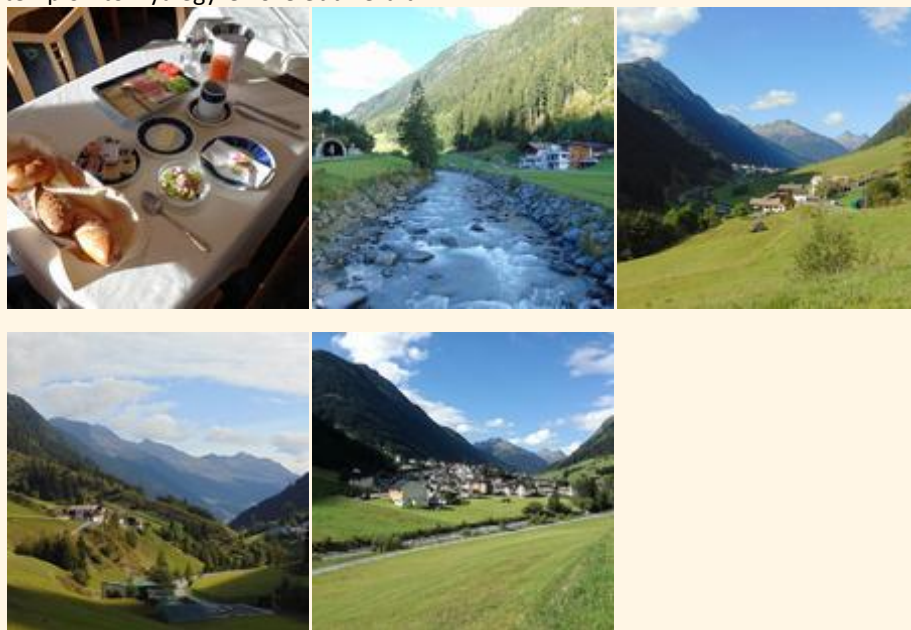
10. jópofa szállító jármű, ha jól emlékszem 25 km/h sebességre maximalizálva, ilyeneket láttam az előző túrán Kaunsban is

11. völgyben hosszan elnyúló Kappl külterületei

12. elágazás: balra Ischgl, jobbra szintén, de a Niederelbehüttén keresztül

13. érkezés Kapplba, esőben és szürkületben

Jó időre ébredtem, gusztusosan tálalt minőségi reggelit követően fizettem, 5 euró felár volt a reggelire, így 33 eurót hagytam ott. Grátiszként kaptam egy kártyát ami ha jól emlékszem 3 napig volt érvényes és ingyenes utazást tett lehetővé a buszon amivel terveztem menni (micsoda tarifaközösség! Azt hiszem itt sokáig csak álmodhatunk ilyesmiről), így pont jól is jött ez a kis meglepetés, meg is köszöntem. Összepakolás után irány a központban, a templom mellett lévő megállóba, majd szálltam fel az imént kapott kártyát felmutatva a 9:17-es buszra mely Bielerhöhe felé (igen, a pár sorral feljebb említett hely, ahol a 3-as kötet elhalad, ezen a részen nincs túl nagy távolság a két kötet útvonala között), és nagyjából 10 perc utazás után szálltam le a jócskán kihasznált buszjáratról. Ebene házai után kilépve a napra folytattam tovább az utamat, emelkedő után egy kis aluljáró következett, majd ismét egy házcsoport után elindult lefelé az út, a távolban lévő Ischgl város és magas templomtornya egyre közelebb került.

14. reggelim a szálláson

15. újra Ischgl Ebene megállónál, ezúttal Ischgl felé tekintve

16. távolban már közeleg a szép környezetben fekvő, turisztikailag is fontos város

17. visszanézve Kappl felé

18. Ischgl közeleg

A városban az első léptem után egy szökőkúttal találkoztam, majd a átkeltem a Trisanná-n és pár ház mellett elhaladva egy nagy beton építmény (talán parkolóház volt) tértem be a város szívébe és kerestem meg a tourinform irodát. Az irodában jó pár szórólapból, ingyenes térképből lehetett szabadon válogatni, a készséges srác a pultnál rendben adott pecsétet is. Ezek után leültem egy kicsit az iroda előtti lépcsőre térképet nézegetni, majd a templom érintése után a felvonó mellett elhaladva az Mpreis áruházba tértem be, egy korai ebédnek betudható étkezés összetevőinek megvásárlására. Sonka, pékáru és pattogatott kukorica volt a menü üdítővel amelyet az áruház előtt kirakott asztalok egyikénél fogyasztottam el. Étkezésem közben egy sok motorból álló motoros banda érkezett az áruházba, egyes tagjaik csak megálltak, mások vásárlás után ettek is. Azért szép dolog lehet így szabadon járni-kelni az országban, jóval nagyobb területet járhat be egy motoros egy nap alatt, mint én gyalog, igaz, hogy jóval kevésbé testközelből megismerve azt. Emlékeztetett 3 éves Simsonozásomra, ezek mellé a profi chopperek mellé odaállítva biztos nagyokat mosolyogtak voltak a motorosok az arányokon. Étkezés után megint nehezen vettem rá magam az indulásra, de nem állt meg az élet, menni kellett tovább! Továbbra is szikrázó napon gyalogoltam először a főúttól jobbra lévő keskeny úton, majd mentem át a túloldalon lévő járdára. Kötelező fotók is készültek az Ischgl tábláról, majd magam mögött hagytam a nyüzsgő, sokak számára a völgy fő úticélját jelentő várost. Szemtől-szembe látva az itteni infrastruktúrát, azt hiszem jobb is, hogy nem mentem bele a szálláskeresésbe és maradtam a már bizonyított kappl-i helynél. Az úton tovább haladva a környező hegyek látványa továbbra is szép volt, egy balos kanyart követő buszmegálló után egy érdekes pont következett: egy lezárt alagút, tőle jobbra pedig a forgalmas közút volt a két választási lehetőség. Mivel az alagút csak a közúti forgalom előtt volt lezárva, így azt választottam, inkább, mint az autók között menni az út szélén (a kijelölt út a központtól meg megint egy közeli helyen, de feltételezem nem túl haladósan futott velem párhuzamosan). Meglehetősen egyedi élmény volt az alagútban való túrázás, bőröm határozottan értékelte az átmeneti árnyékot, agyam pedig a biztonságot.

19. Ischgl temploma

20. Ischgl tábla a város délnyugati végénél

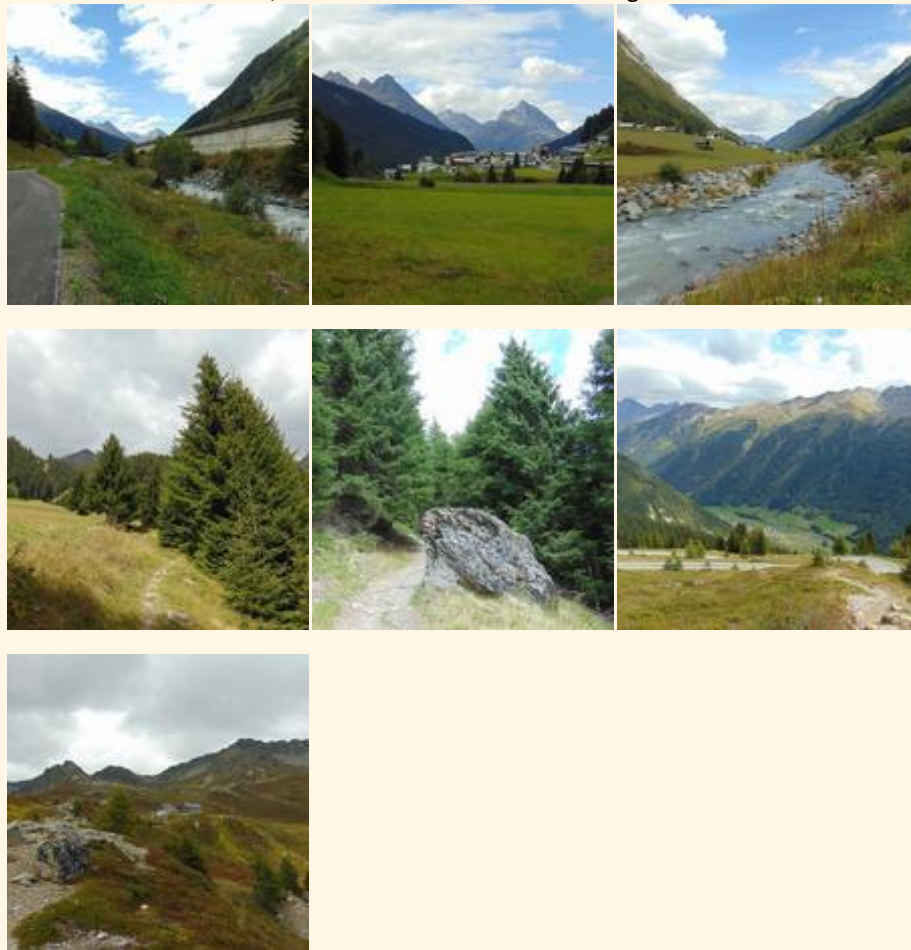
21. tovább az aszfalton

22. alagút következik

23. alagúti túra

Két dolgozó jött szembe az alagútban, valamit mérőszalaggal méricskéltek meghatározott pontonként, valószínűleg az közútkeszelő emberei lehettek. Nem foglalkoztak velem, köszönés után elhaladtunk egymás mellett. A lavinaveszélynél érzőbb magyarázatot nem találtam ezeknek a kreált, ránézésre sem két forintos (bocsánat, eurós) alagutaknak a létezésére. Nem tartott sokáig az árnyék, hamarosan kiértem az alagútból és az utat keresztezve a Trisanna mellett átkeltem alatta, az út egy következő, ezúttal alternatív útvonal nélküli alagútban folytatódott tovább. Jól járható aszfaltos úton vezetett az utam, tőlem jobbra a patak, utána pedig az alagút tájidegen szarkofág-szerű szögletes alakjával, rajta lőrésnek is elmenő nyílásokkal. Szép volt ez a rész is itt a patak mellett, hamarosan már Mathon házai látszódtak a távolban, közelebb érve a jelzett út elment jobbra, hogy egy kicsit a nyugati irányú hegy oldalában hullámvasutazzon egy sort, én maradtam inkább a jól járható aszfalton a patak szomszédságában, Mathon oldalában haladtam így el. A falu vége után rám jött a már

többször előfordult bal lábas talpfájás a lábujjaim előtt, amely ezúttal is elmúlt. Bekövetkezett a pont amikor el kellett hagynom a Trisannát és elfordultam az út felé jobbra, majd utána becsatlakoztam a jelzett útba és elindultam az ösvényen felfelé. A Paznaun-völgyi túra ennél a pontnál ért véget 23 km után See 1056 méteres magasságáról Mathon 1454 méterére, tehát ha nem is volt nagyon szembetűnő, de 400 szint volt ebben a több mint 20 km-es távban. Az ösvény először füves területeken haladt, majd erdőbe tért be és ott kacskaringózott felfelé a köves út jókora kanyarjait levágva. Ugyanígy folytatódott az út tovább az erdőhatár felett, visszafelé nézve szép panorámával együtt. Több, főleg idősebb túrázó is jött szembe az ösvényen, én pedig egyre magasabbra mentem fel, nem sokkal később már látni lehetett a következő pecsételőhelyet, a Friedrichshafener Hüttét, ahová 15:20 körül érkeztem meg.

24. Mathon felé, jobbra a tájidegen alagút látható

25. Mathon látképe

26. visszafelé nézve Ischgl felé

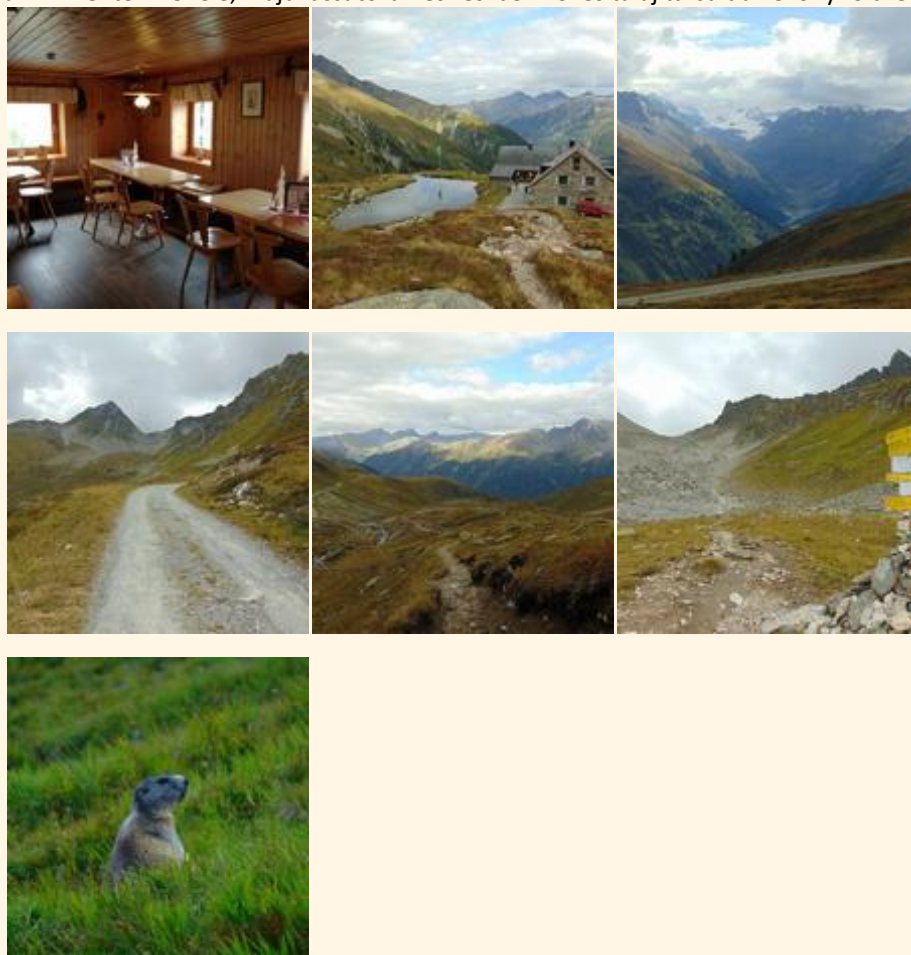
27.-28. felfelé a Friedrichshafener Hütte felé

29. visszatekintés a búcsúzó Paznaun-völgyre

30. Friedrichshafener Hütte a láthatáron

Egy jó darabig volt elképzelés, hogy itt szállok meg, ugyanis otthonról Mathonba nagyjából 16 órára értem volna le, sötétedésig a következő, Heilbronner hütte már nem fért volna bele. Persze ehhez azt kellett volna, hogy a már többször említett szezonon kívüli (aszfaltos) túrákat máskor tegyem meg. Itt jegyezném meg, hogy a kinézett 3 szakaszt jó, hogy a többivel együtt csináltam meg, érdekes lett volna mondjuk Hainzenberg előtt a kanyargós részekben, vagy éppen Falpaus előtt a méteres havat az út szélén kerülgetni. A Friedrichshafener (a német városról kapta a nevét, innen lehet tudni, hogy a német Alpenverein kezelésében van a ház) hütte két épületből állt, a padra lecuccoltam és az elülsőbe mentem be, feltettem pár percre tölteni a telefonomat, majd a falra spárgával rögzített pecséttel nyomtam a füzetembe. A kilátás szép volt az ablakból a völgy irányába ahonnan felkapaszkodtam ide. Visszatértem a zsákomhoz, a másik épület zárva volt, pedig kíváncsiságból megnéztem volna. A hütte melletti kis tó hangulatos volt, főleg a háttérben lévő hegyi panorámával. Újabb idősekből álló csoport érkezett, én pedig elindultam felfelé az ösvényen, a következő táblánál jött szemből a másik útról egy fiatal pár jócskán beöltözve, kabátban. Én elvoltam a szokásos rövidnadrág és rövidujjú ing szettben, ha fájni kezdtem felvettem a felső részemet. Ennél nagyobb beöltözésre ritkán került sor (de akkor

nagyon jó volt, hogy volt nálam kabát, esőkabát). A 2138 méteren lévő Friedrichshafener Hüttétől fel kellett mennem a nap legmagasabb pontjára a 2620 méteres Muttenjoch-ra, odáig még volt egy kis szint hátra. Mathon határa óta kerülgetett útra tértem rá, a jól járható keréknymon haladtam egy jó pár száz métert, szemben már látható volt a két magaslat közé ékelődő V alakú nyereg. A hütte óta elborult az idő, ennek örültem, elég is volt már a tikkasztó napsütésből, mely a völgyi utamat kísérte ma. Egy balos kanyarnál a jelzés ösvényre tért, az itt lévő padnál ücsörögtem egy kicsit, majd útra keltem. Szemből ismét két túrázó jött, ezúttal két srác haladt el mellettem. 3-as kötetbeli helyszínekről álmodozva lépkedtem egyre feljebb, a jobbra fent látható sziklás hegycsúcs (elvileg a Vertinesberg, 2855 m) időnként ködbe borult, ez igazi misztikus hangulatot árasztott. Közben érdemes volt hátrafelé is nézelődni, a napsütés a keleti irányú hegyek felső részén kitartott, de anélkül is elég szép volt a táj. Nagyszájú mormota füttyögött egy darabig mellettem a füves részek egyikén, amin mentem felfelé, majd lassacskán és részben köves talaj társult a vékony földréteg mellé.

31. Friedrichshafener Hütte étkezője
32. Friedrichshafener Hütte a mellette lévő tóval és panorámával, 2138 m+egy kicsi
33. kilátás dél felé az izmosabb csúcsokra
34. keréknymon a Muttenjoch felé
35. visszatekintés a Paznaun-völgyet határoló nyugati irányú hegyekre
36. elágazás, balra a nyereg kezd kibontakozni lassacskán
37. kíváncsikodó és füttyögő mormota

Egy köves részen megálltam felvenni a felső részemet, letettem a földre a fényképezőmet, mikor felvettem a földről egy kicsi, de annál inkább aggasztó kis karcot fedeztem fel a lencsén...hát mit mondjak, kibírtam röhögés nélkül. Egy jó darabig még nézegettem, de szerencsére pont nem lóg bele a képbe, így ezt megúsztam (meredek lett volna, ha ez is kuka lett volna szinte alig pár hetesen), de azért az átmeneti vérnyomás emelkedés azért megvolt. 17:26-ra értem fel a Muttenjochra, kissé párás, de kiterjedt kilátás fogadott a balról jobbra átívelő hegysokaságon át a kis völgyre, amely felett kicsivel a hegyek oldalában kell majd tovább mennem, valamint látható volt még egy hegyi tó is. Hátam mögött (keleti irány) szépen látható volt a Paznaun-völgyet keletről határoló csúcsok egy része. A szomszédos Gaisspitzé-re (2779 m) a tábla tanúsága szerint 20 perces kitérőt tehettem volna, de a csúcs nagyrészt ekkor felhőben volt, így kihagytam ezt a lehetőséget.

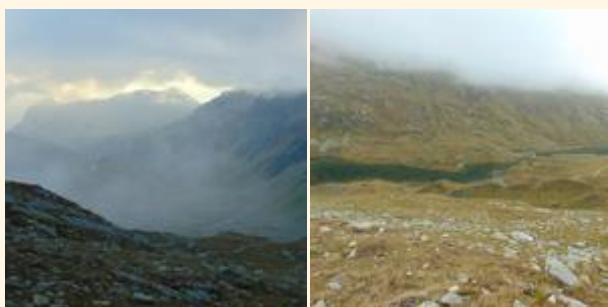

38. visszanezve a Muttenjoch előtről

39. Muttenjoch, 2620 m

40.-41. kilátás a Muttenjoch-ról keleti irányba

Nyaktörő és kacskaringós lejtő következett, mint már oly sokszor ezen a túrán most is szintvesztés következett 2370 méterig, hogy onnan ismét mehessek felfelé, a már említett füves hegyoldalban. Ereszkedés közben kisütött a nap, de nem tartott túl sokáig, egy idő után párás ködös lett az idő, az átmenetben még sikerült pár képet csinálnom. Köves, kőtörmelékenyes ösvényen haladtam a Stafstälizspitz, Grüner Grat és Jöchligrat hármas alatt, majd az út egy nyugati irányú balos kanyart vett, nem sokkal később a párás/újából kissé napsütéses levegőben felsejlett a Heilbronner Hütte és az előtte lévő hosszú völgy is, melyre azt hittem tévesen, hogy másnap majd arra kell mennem, hamarosan jobbra a Scheidsee víztükre bontakozott ki, mely mellett már a másnapi helyes irányt is be tudtam lőni.

42. visszatekintve már az előző képen szembe látott hegy oldalából

43. hegyoldalban vezető ösvényen

44. érdekes fények

45. párás időben, jobbra a kép sarkában a Heilbronner Hütte közeleg

46. Scheidsee, másnap a partja közelében kellett tovább mennem

Pár emberrel találkoztam a ház előtt, de ez a hütte is "lopakodó módon" volt, azaz kívülről úgy tűnt, hogy kevesen vagy legalábbis átlagos mértékben vannak vendégek, de közelebb érve derült ki, hogy ez korán sincs

így: $\frac{3}{4}$ 8-ra értem a hűttéhez, benyitva az ebédlőbe telt ház fogadott. Nem tudom még mit kellett volna csináljak, hogy ezt elkerüljem, az otthonmaradáson kívül más megoldás nem lett volna, így sem jövök péntek vagy szombat estére (tanulva a június végig Edelrauhütte-s esetből) túrázni ide, akkor aztán tényleg full ház van sok helyen. Nem volt más alternatíva, itt kellett megszállnom. Megbeszéltem a pultál lévő főnökkel az egyedül alvást (persze előtte lefutottuk a szokásos felesleges köröket, hogy nem lehet, utána meg hogy miért akarok egyedül, utána meg hogy oké), a 11 eurós ár baráti volt, főleg, hogy ebben még az időkorlát nélküli fürdés is beletartozott! Pecsételtem a pulton kéznél lévő bélyegzővel, majd a legfelső emeleten lévő emeletes ágyas lakrészbe mentünk fel a főnökkel, megmutatta a helyemet. Elégé félmegoldás volt ez az elrendezés, mert ugyan fizikailag el voltam zárva tolóajtóval a többi embertől, de a szobácska tető alatti része nyitott volt, tehát a zajok akadálytalanul hatolhattak az ember hallójárataiba. Reméltem, hogy fáradtságom ellensúlyozza ezt a hiányosságot, ezúttal sajnos nem így volt. Kitelepültem vacsorázni (csomag szalonna egyik felét, az ischgl-i pékárúval) a kinti padokhoz, szép volt ott kint lenni és nézegetni a távoli hegyeket.

47. Heilbronner Hütte, 2308 m

48. szobám a Heilbronner Hüttében, jobbra az alsó ágyat választottam

Kár, hogy sokan voltak itt, pedig ez még nem is egy könnyen kocsival és/vagy felvonóval megközelíthető ház (út van ide, de nyilván nem jöhet erre boldog-boldogtalan) vajon azokba mi lehet? Heringparti, nem az én világom az. Sátorat cipelni (legalábbis mondjuk egy Decathlonos méretűt és súlyút) nem túl életszerű ilyen terepen, azon kívül meg elvileg nem is szabad, csak bivakolni (a hálózás és a többi járulékos dolog méretét és súlyát még nem is említettem, minimum 70 literes nagyzsák kéne ehhez újra, de a nagyzsákozást meg nem tervezem újra elkezdni). Ez a kisebbik gond, akkora kiterjedésű az Alpok, hogy kivitelezhetetlen egy olyan szintű ellenőrizhetőség, mint ami a Magas-Tátrában van, de továbbra sem akarom, hogy a cipekedésről szóljon a túra (mint az SNP egy része), meg azzal kapcsolatos többlet energiabefektetésről. Ahhoz keveset tudnék menni a sima hétköznapiakban, hogy ne legyen erőltetés: amikor átlag hetente mentünk SNP-zni, akkor jobban bírtam a nagyzsákokat, mint amikor eljuttottam havonta egyszer vagy kétszer (SNP vége felé, Voniarky-Telgárt meg az Alacsony-Tátra keleti felére gondolok most itt elsősorban) vele túrázni. Nem egy bonyolult gondolatmenet ez, könnyen belátható. Arról akkor még szót sem ejtettem, hogy a terepben mekkora különbségek vannak, az Alpokban azért megtanulja az ember mi az a szint. A Zentralon még semmi rendkívülit nem tett az ember, ha 1500 méter szintet ment egy nap. Annak idején a kéken meg még a Zemplén 2000 m-es össz szintjén aggódtam, ami több napos út volt, kis zsákkal. Ilyenkor azért jó visszatekinteni és értékelni a kézzelfogható fejlődést, erre büszke vagyok.

Közepes zsákom súlya pont elég volt ilyen terepre. Szóval ilyen korlátok mellett adódhatnak ilyen helyzetek a szálláson, ezzel nem is lehet mit kezdeni. Talán a 3-as kötet durvább részein lehet hétköznapi kifogni talán szellősebb népsűrűséget, de persze ez sem biztos.

Miután végeztem az étkezéssel visszavonultam a szobámba, ez alól csak a kellemes fürdő volt a kivétel ami elég jól esett, főleg, hogy nem kellett az időlimit miatt görcsölni és kapkodni. Lefeküdtem és egyre inkább szöveget ütött az ötlet a gondolatvilágomba, hogy a rendelkezésre álló szabadidőmből, amelynek már látszódott a vége, abból ha szűken is de ki tudnék hozni még egy túrát, így a tervezett egy helyett még egy összejöhetne időmre, és ezzel jövőre 86 km maradna a 2-es kötetből, azaz a Zentralalpenweg 1.-2. kötet bejárásából, kettő 4 napos túra maradna tehát a 2019-es időnyre, ami szépen előrevetítette a teljesítést. Nagyjából el is dőlt a kérdés, persze ilyenkor elő kell venni a füzetet és tervezgetni. Lelkesedésemnek örültem, de az időzítés nem volt a legjobb, másnap fárasztó menet volt kilátásban, de csak nem akart álom jönni a szememre. Voltam már jó párszor ezelő életem során, sokszor a legjobb ötletek az ágyban elalvás előtt jöttek, hát ez is most jött. Miután lecsendesedtem a távolabb alvók zaja volt zavaró hatással, majd amikor már elnehezültek a szemhéjaim, utána nagy sokára sikerült végre nehezen is, de álomba merülnöm.

7 óra körül szólt az ébresztő, mosdó és összepakolás után levonultam reggelizni a kinti padok egyikére, közben már kisütött a nap, jó esély volt rá, hogy ez a nap végig napsütésben fog telni. Sült kolbász volt a reggeli,

valamint az ischgl-i boltból ide felcipelt kis dobozos Fanta üdítő csempészett egy kis mindennapi komfortot az étkezésembe. A 11 euró kifizetése után (este nem lehetett), viszonylag későn, 9 óra előtt indultam el, a felhő nélküli ég irányából tűző napon a Scheidsee mellett. Éreztem, hogy nem lesz a kedvencem ez a mai szakasz, mintha az indulás is már egy holtpont része lett volna, nem is nagyon tudtam a nap folyamán felocsúdni ebből az érzetből. Túrázós csapat jött velem szemben, a „vorarlbergi” típusú útjelző táblák több mint 8 órányira mutatták a napi célokat jelentő Wormser hüttét, az bizony nem kevés idő, a füzet is 8,5 órát írt 21 km-re a fűrészfog alakú terepen. Magam mögött hagytam a hosszúkás, kissé a Giglachsee-re emlékeztető tavat a szép hegyi környezetben, majd elnyújtott balos kanyarral egy kicsit nyugat felé fordult a túra.

49. Heilbronner Hütte teraszáról kilátás a völgy másik felére reggel

50. reggeli kis dobozos üdítővel, nem bántam meg, hogy idáig felhoztam

51. a "vorarlberg-i" típusú tábla által közölt szintidő a Wormser Hüttéig megegyezett az igazolófüzet által leírtakkal, ezt bő 2,5 órával sikerült túllépnem

52. Scheidsee felé nagyított kép a környező hegyekkel, a tó mellett indult a hosszú és fárasztó gyaloglás mára

53. visszanézve a Heilbronner Hütte felé

54. kis híd a patakon

Mocsaras területen átkelve mentem egyre magasabb ránézésre könnyű, de amúgy fárasztó ösvényen jutottam fel a Valschavieljöchle-re ahol egy szép Tirol és Vorarlberg tartomány határát jelző tábla volt kitéve. Idáig még sikerült tartani a szintidőt. Kicsit pihentem, majd leereszkedtem az ökörhugyozás-szerű ösvényen és elém tárult a hegyi panoráma, amely a napot meghatározta: tőlem balra szép kilátás, jobb kézre pedig az aktuális hegy oldalában haladtam füves ösvényeken, fárasztóan hullámzó terepen, a pinzgauai túrához hasonlóan (Pinzgauer hütte-Bürglhütte szakasz). Hozzávéve ehhez a konstans napsütést. Újabb balos kanyar következett, majd egy kicsit kerékenyomon haladtam. A következő említésre méltó pont egy faház volt, amely a térkép szerint bivakolásra alkalmas volt és Unterstandhütte Roßberghütte (a megnevezés ismerős lehet a pinzgauai túra beszámolójából) néven, 2201 méter magasan állt. Ezzel szemben a valóság az volt, hogy az házikó zárva volt, szóval nem lett volna érdemes ide tervezni az éjszakát, ha hálósákok hoztam volna magammal. Másik lehetőség, hogy a térkép a hibás, de erre csak egyetlen példát tudom mondani (Gehsteigalm esete a Jerzens-Habichen túrán), tehát nem egy jellemző dolog ez sem.

55. visszanezve az emelkedős ösvényről nyugat felé
 56. kilátás délnyugat irányába
 57. Tirol és Vorarlberg tartomány határán álló tábla
 58. Valschavieljöchle, lefelé indulás előtti pillanatok
 59. kicsivel később a kilátás az ösvényről
 60. Unterstandhütte Roßberghütte, zárva

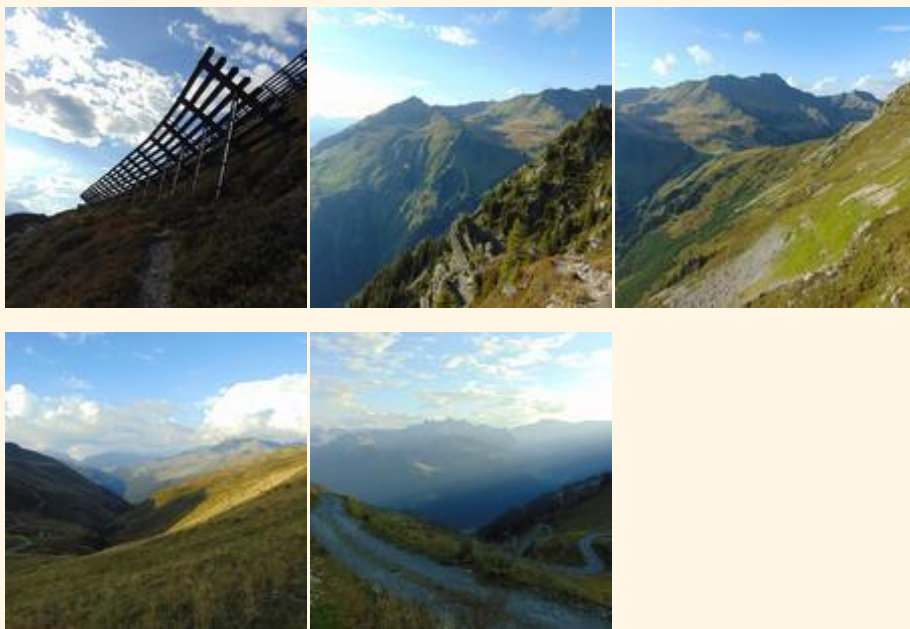
Valsachvieler Maderer oldalában az ösvény északnyugati irányú jobbos kanyart tett, ez az irány volt a meghatározó a nap hátralévő részében. Igazából nem tudok sokat elmondani erről a részről, szinte észrevétlenül teltek az órák, szerintem itt is egy periférián jártam, amely két turisztikailag frekventált környéket köt össze, emiatt érthetően kevesebb is a forgalma, talán egy szembejövő túrázóval, ha találkoztam az egész úton. Szép volt a kilátás, ezen kívül az útvonal más különlegesség nem volt, a Roßbergjoch előtt volt látható egy szép hegyi tó, itt a domborzat is elég szép volt a közelebbi részeken is (a távolabbi havas csipkék órák óta szép hátteret adtak a túrának). Roßbergjochról serpentine ösvényen, majd köves terepen haladtam előre kitikkadt állapotban, hamarosan már látszódott az aktuális közelgő völgyben fekvő Gaschurn falu is, de a cél még egyáltalán nem volt közel, még ha a térképről úgy is tűnt.

- 61.-62. ösvények
- 63. kilátás dél felé
- 64. nagyított kép havas háromezresekéről
- 65.-66. az út jellege a továbbra is változatlan
- 67. Roßbergjoch előtt...
- 68. ...és után a szép hegyi tóval
- 69. hegyek mindenütt!
- 70. Roßbergjoch-ról szerpentine ösvényen lefelé
- 71. jobbra lent Gaschurn falu látszik

Újabb emelkedős rész következett a Scheimersch oldalában (elvileg a csúcsra vezető ösvény és a Zentral találkozásánál van a Wormser Törl, de ezt a beszámoló írásakor néztem meg, a túrán nagy jelentősége nem volt a pontoknak, tekintve, hogy nagyjából ugyanolyan terepen haladtam egész nap). A meredek hegyoldalban haladva hatalmas hófogók voltak mellettem, szerintem a lavina kialakulásának veszélyét csökkentik, ez érthető is, egy nagyobb lavina veszélyt jelentene a völgyben fekvő falvakra. Nem sokkal később megláttam a nap utolsó kihívását, a Kreuzjoch csúcsát (először tévesen a Hochjoch csúcsára hittem azt, hogy oda kell felmászni, bő 100 m szint a különbség, de utóbbi azért nem tűnt távolról könnyen bevezethető helynek), de először még hosszas lejtőn át le kellett ereszkednem a nap legmélyebb pontjára, az 1945 méteren lévő Furkla nyeregbe. A kilátásba bekapcsolódott az északkeleti irányú tájkép is, északnyugat felé a szerpentine út látszódott lefelé a völgy felé, naplementében. Finoman fogalmazva sem bántam, hogy végre vége az égető napsütésnek. A Furklában volt egy zárva tartó vendéglátóhely, amely a szintén nem működő felvonók állomásánál helyezkedett, a neve Grasjochhütte volt. Reméltem, hogy van forrás a közelében, de nem találtam vízvételési lehetőséget. Az egyik padon pihentem és ettem egy keveset, majd elindultam a nap utolsó kihívására, a Kreuzjoch 2398 méteres csúcsa felé, tehát bő 450 méter szint várt még rám.

- 72. gigantikus hófogók
- 73. kibontakozóban a következő kihívás, a Kreuzjoch
- 74. hosszú és fárasztó lejtő a Furkla felé
- 75. Furkla előtt a kilátás északkelet felé
- 76. völgy felé vezető kanyargós keréknyom naplementében

19 órakor indultam el a Furklá-ból, a célt szem előtt tartva egy aprócska úttévesztést leszámítva végig tempósan tudtam felfelé haladni, döntő többségében ösvényen. Hátrafelé nézve jól látszódott ahogyan fokozatosan megy le a nap Scheimersch tömbjén és a mögötte lévő hegyeken. A csúcstól nem messze lévő adótoronyhoz egyre közelebb kerültem, majd egy kis keréknymon haladás után kacskaringós ösvényen értem fel a Kreuzjoch csúcsára 19:50 magasságában. Meghökkenő panoráma tárult elém a környező hegyekre és Schruns városára és a völgy folytatására. Jó lett volna a félhomályos fények helyett kicsivel előbb érkezni ide, de így is ez volt a leghangsúlyosabb élménye ennek a napnak. A csúcson kissé már fújdogált a szél ami jól jött az egész napos izzadás után.

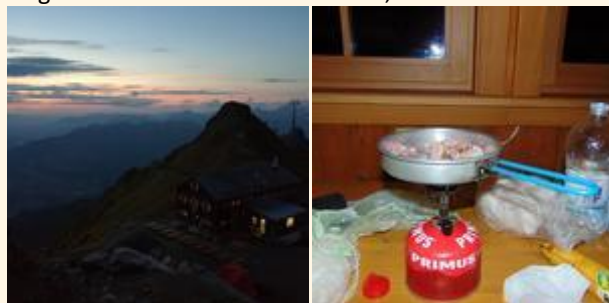
77. Kreuzjoch felé, nem hiányzott már ez az emelkedő, de fáradtságomhoz képest elég gyorsan leküzdöttem

78. visszafelé nézve, szemben Scheimersch tömbje

79. Kreuzjoch csúcsáról Schruns városára és környékére néző kilátás

80. kilátás dél felé

Jobbra a viszonylag távolabbi Kapellrestuarantról azt hittem, hogy még oda le kell másznom, de szerencsére fáradt testemet már olyan távra nem kellett elcipelnem, egy kilátópontot útba ejtve óvatosan haladva a köves terepen közelítettem meg a Wormser hüttét. Érkezés előtt egy kicsivel a nap utolsó fényeivel sikerült hangulatos felvételeket csinálnom a bentről kiszűrődő fényekkel rendelkező épülettel és a mögötte lévő szép tájjal. Negyed 9 után léptem be a mai nap végállomását jelentő szálláshelyre, a barátságos étkezőben sikerült megbeszélnem a személyzettel az alvást, az előzetes emailezés folytán már tudtak az érkezésemről ezen kívül pecsételtem is. A fürdés a 14 euró mellé 1,8 euró felár volt amit gondolkodás nélkül ki is fizettem a szállásdíj mellé. Az egyik készséges lány fel is kísért az emeleti szobámba, amelyhez nyikorgó padlós folyosón vezetett az út. Szépen rá lehetett látni a nagy méretű ablakokból Schruns-ra, de a korom sötétben csak a város fényeiben lehetett gyönyörködni. Tempósan fogtam bele az esti rutinba, ezúttal a csomag másik feléből megmaradt szalonna volt a vacsora, nem bántam a meleg ételt egyáltalán.

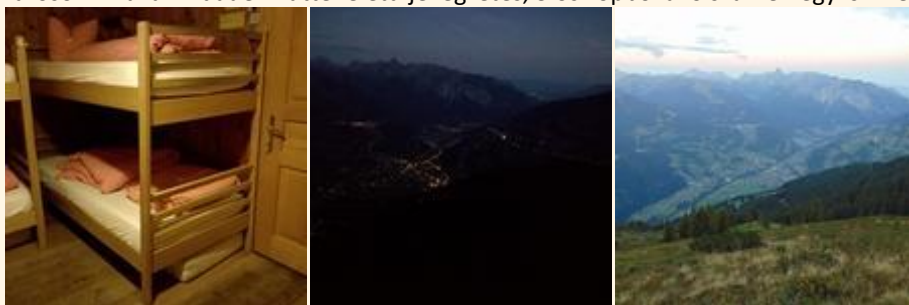
81. érkezés a Wormser Hüttéhez, kedvenc képem erről a túráról

82. sül a szalonna vacsorára

A szoba egyik emeletes ágyának alsó helyét választottam ki éjszakára, az ágyneműkön kis dobozban fülldugó volt mellékelve. Ilyenkor azért belegondoltam, hogy mákom van az egyedül alvással, nem szeretnék sosem ilyen segédeszközt használni sehol. A fürdés zsetonos rendszerrel, időkorlátozással működött, de sikerült

kényelmesen lefűrödni. A szoba konnektorjainak száma nem volt valami sok, egymagamra elég volt az egy konnektor, de ha telt ház van akkor ez problémás pont lehet itt is, sok más helyhez hasonlóan. Későn, 22 óra után sikerült elaludnom.

Nem is aludtam magamat túl, korán szölt az ébresztő, 4:45 magasságában már talpon voltam, mivel szerettem volna nem rohanásra venni a tempót Bregenzben. A térdeim fájaa nem sokat csökkent tegnap este óta, így a lassabb tempó miatt is tanácsos volt időtöbblettel indulnom. Reggelire szánt alma elfogyasztása után 5:34-kor indultam el a maradék távra, bőven sötétben. Lámpa fényénél mentem viszonylag sík széles ösvényen, majd egy pontnál (gondolom nappal innen is szép a kilátás) balos kanyarral serpentinező ösvény következett. Ahogyan kelt fel a nap (a keletibb csúcsokon látszódot a fénye) úgy vált egyre hangsúlyosabbá a kilátás. A városon kívül a Lindauer Hütte feletti jellegzetes, 3 oszlopból álló szürke hegy is kivehetővé vált (Drei Türme).

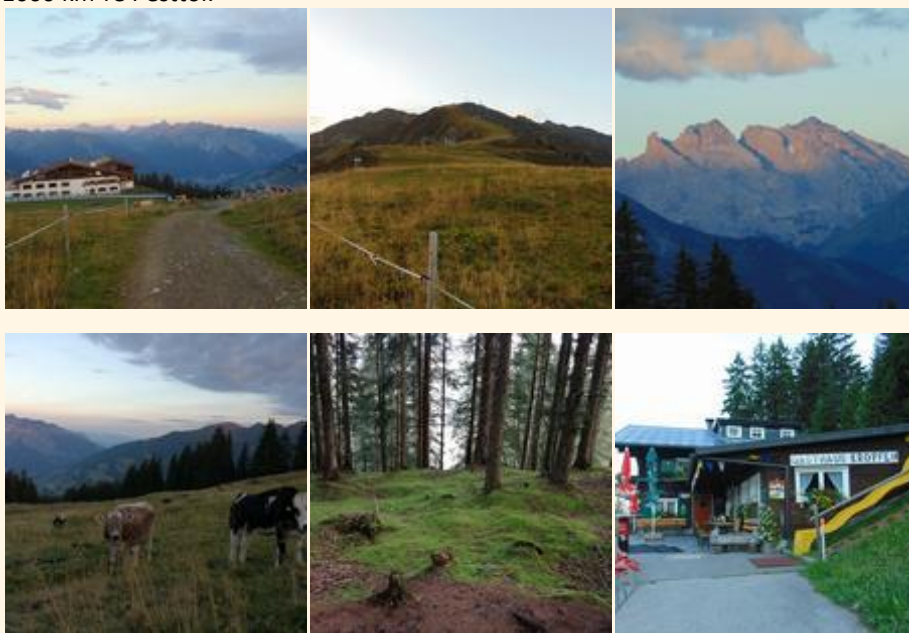

83. hajnali kelés után nem sokkal

84. Schruns a távolban is ébredzik lassan

85. fél órával később, 6:41-kor készült felvételen már értékelhetőbb a kilátás

Két felvonó alatt is átvezetett az ösvény, majd legelő villanypásztorá után érkeztem meg az Alpe Vorderkapell nevű gazdálkodó/vendéglátóhelyhez, mely 2 km-re van a kiindulópontomtól, visszafelé nézve jóval bagatellebbnek tűnik a megtett szint, mint amilyen valójában. Balra elhaladtam a Kapellrestaurant nagy épülete mellett, majd egy kis ösvényen át, mely levágta a keréknyom kanyarját, kereszteztem azt, majd tehének társaságában újra ösvényre tértem rá egy legelőnél, hamarosan erdei (fenyves) szakasz is következett, jó darabig a fenyőerdő és a legelők váltották egymást, volt ahol tehének is voltak. A fák között egyre inkább közeledett az ébredő város. Fél 9 előtt értem el a Gasthaus Kropfen szállás- és vendéglátóhelyet, ahonnan kaptam egy nemleges választ a túra tervezésekor. Legnagyobb meglepetésemre egy magyar pár volt a személyzet a helyen, pecsételés közben és után is váltottunk pár szót, érdekes volt magyarokkal találkozni kb. 1000 km-re Pesttől.

86. Alpe Vorderkapell és balra a Kapellrestaurant

87. visszanezve a Kreuzjoch felé, nem tűnik vészesnek a szint, de a látszat csal

88. felkelő nap fényei a Lindauer feletti jellegzetes három tornyos szürke hegyen

89. tehének a legelőn

90. fenyvesbéli hangulat

A beszélgetésünknek az eltelt idő és az érkező főnök vetett véget, elköszöntem, majd a szomszédos felvonó közelében vezető keréknyomon mentem tovább, a felvonón egy „szervíz-kabin” közlekedését is megfigyelhettem, a magányos fülke haladását a műszaki, próbázási ok magyarázhatta. Hamarosan házak között vezető aszfaltos útra érkeztem és haladtam is egyre lejjebb (egy idő után egy kicsit le is térve a kijelölt útról a gyorsabb haladás érdekében), itt ért véget a hosszan tartó holtpon, itt kezdett látszódn, hogy a kiszemelt korábbi vonatot reális esélyem van tempós haladással elérni. Korábban az erdei szakaszon a térdeim fája miatt bekövetkező lassabb haladás miatt ez már-már reménytelennek tűnt. Időnként futással begyorsítva értem el Schruns külterületét, a lefelé szerpentinező, jócskán lejtő aszfaltos úton gyorsan tudtam haladni, közben szinte folyamatosan látni lehetett az egyre közelebb fekvő várost és annak egyre inkább részleteződő házait. Az egyik házcsoporthoz áthaladó macskákra figyelmeztető táblával találkoztam, furcsa volt efféle figyelmeztetést látni. Nem sokkal később kellett letérni egy füves ösvényre, majd pár lépés után értem el a Hof nevű részt, utána ismét egy rövid erdős rész következett, immáron utoljára. Az erdős rész végén egy padnál megálltam pár percre és átvettem a hazamenős ingemet, majd pár lépés után már Schruns egyik utcáján sétáltam. A városban helyi járatos busz is, egyik megállója mellett el is haladtam, de találkoztam a feldkirchi túram első kilométerén is helyi buszos megállókkal Tschagguns felé haladva. Silvrettastraßen át értem el a templomot, amely előtt éppen piac működött, tettem egy kis kitérőt a Litz nevű patak hídjához, kíváncsi voltam a patakra. Ezek után már a rendezett központban tettem meg a vasútállomásig hátralévő rövid távot, vásárolni már nem volt időm (illetve akkor lett volna ha a következő vonattal megyek), így az állomáson vártam meg a Bludenz felől érkező svájci motorkocsit, amely az itteni személyszállítást is végző magánvasút (erre még Magyarországon várni kell egy pár évet) a Montafonerbahn tulajdonában van.

92. Schruns közeledik

93. Vigyázat, macskák!

94. Schruns előtt közvetlenül

95. Schruns temploma

96. Litz patak a városban

97. indulásra kész a svájci motorkocsi Bludenz felé

Itt tehát összeért a két megtett hosszú szakasz, immáron a Habichen-Feldkirch, 221 km-es távja teljesítve lett a túrából! Ha hozzáveszem a Tappenkarseehütte-Hippach 225 km-es távját, akkor megelégedéssel töltött el a gondolat, hogy jócskán közel kerültem rövid idő alatt a 2-es kötet teljesítéséhez, főleg úgy hogy nem régen még az 1-es kötetet teljesítettem frissen. A szakaszolás egyébként Wormser-Lindauer hütte között van, azért az nem kis út egy napra, egy nagy V alak a szintmetszete az egésznek a Tappenkarseehütte-Gamskarkogel haus szakaszhoz hasonlóan. Visszanézve egyébként a Kreuzjochra innen már szembetűnő volt a sok szint melyet el kellett veszteni, hogy leérjek a városba. Erre mondtam a Schruns-Feldkirch túram elején, hogy most már biztos, hogy ide fogok érkezni és nem pedig innen indulni (Schruns 690 méteren fekszik). A magyar szemmel nézve furcsa, bal oldali vezetőállásos svájci motorkocsi 10:04-kor indult el Bludenz felé, zárójelben jegyzem meg, hogy a következő 11:04-es vonattal is elértem volna Bregenz, csak úgy már elég sietős lett volna a tó megtekintése.

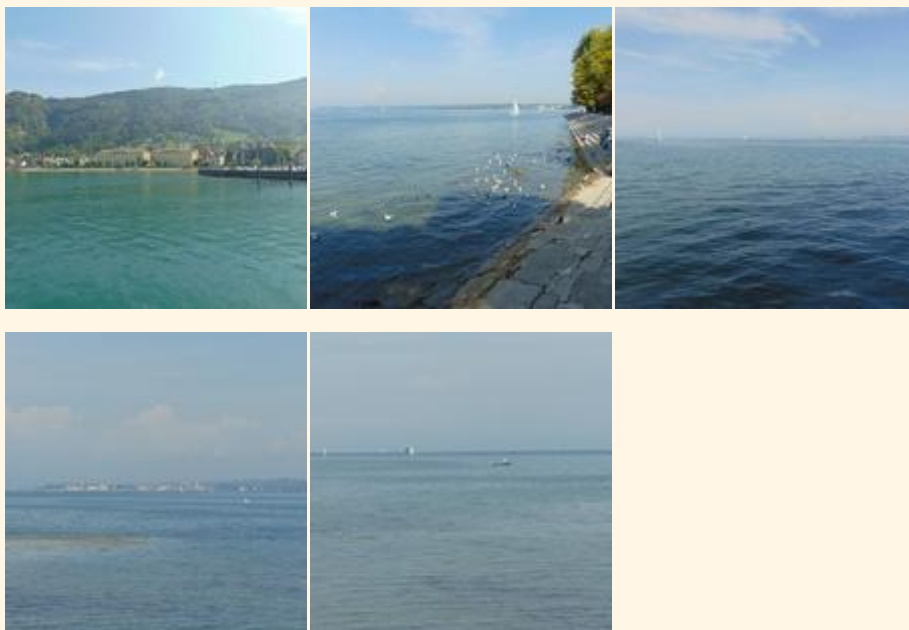
Bludenz-ben miközben csináltam pár képet és vártam a közeledő Intercity vonatot, lettem figyelmes a Bregenz Hafen felé közlekedő Talent motorvonatból kiállított személyvonatra. Ránéztem az ÖBB telefonos alkalmazására és kiderült, hogy Bregenz állomás után egy megállóval van a végállomása a járatnak, így az Ic-re várakozás helyett a személyvonatot választottam (ami igaz, hogy Bregenz előtt beelőzte a személyt, de csekély volt ez az idővesztés, főleg, hogy a tóhoz közelebb szállhattam le). Feldkirch után már újdonságnak számító vonalon, 11:49-re érkeztem a lefordítva Bregenz Kikötő névre keresztelt megállóhelyre, mely lényegében egy Bregenz állomásról kivezetett csonkavágány volt, mellette pedig a másik vágányon történik a közlekedés Németország irányába.

98. Bludenz állomás utca felőli oldala, átszállás

99. Bregenz Hafen megállóhely

Sietősre sikeredett így is az utam, mivel 12:11-kor indult vissza a vonat Bludenz-be, viszont annyi előnyöm volt, hogy ebből a megállóból sokkal közelebb volt a Bodeni tó mint az állomásról, valamint utánajártam az élelmiszer beszerzési lehetőségnek. Nagyrészt futva és sietve tettem meg kitérőmet a Bodeni tó partjára, melynek látványa lenyűgöző volt: a távolban vesző víztükről látványa a végtelen szabadságérzet pozitív érzését testesítette meg bennem. Jobbra nézve látható volt a távolban Lindau városa is (valószínűleg a Lindauer hütte róla kapta a nevét). Visszafelé nézve a tó partja a kikötő sávjából nézve is szép volt.

100. Bregenz, a Bodeni tó felől nézve

101. a Bodeni tó felől partján

102. kilátás nyugat felé, a tavon Ausztria, Németország és Svájc osztozik

103. Lindau már német területen fekszik

104. távolba néző fotó, a végtelen szabadság energikus érzése hatott át ekkor

Szívesen időztem volna még a vízbe benyúló részen, de még hátravolt a bevásárlás, melyet innentől hazáig már nem tudtam volna megtenni, mivel a hazautazásomat így is az utolsó Bécsből Pest felé induló Dácsia gyorsvonatra terveztem (csekély ár volt ez a nagyobb élményekért Bregenz-ben). Sietve érkeztem meg a megállóhelytől pár lépésre lévő élelmiszerüzletbe és szedtem össze gyorsan a szükséges üdítőt és élelmiszert. A pénztárnál kialakuló sor komolyan veszélyeztette a vonat elérését, így elővéve nagy számat megkértem az előtttem lévőket, hogy sietek és legyenek szívesek előreengedni. Rendesek voltak és meg is tették ezt nekem, sietősen tértem vissza a vonatra, felszállásom után nem sokkal indult is a szerelvény, eléggé ki volt számolva az

egész. Nagy hatással volt rám a tóparti kitérő, nagyon tetszett, jobb lett volna, ha nem kell rohanni, de így is dobogós helyet kapott az elmúlt napok élményei között. Vorarlberg tartomány fővárosa is tetszett, már amennyit láttam belőle. A vonat ugyanazon a vonalon, Feldkirchen át érte el Bludenz állomást, itt a várakozás közben egy számomra szakmailag érdekes, Ausztriában viszont mindennapos jelenséget figyelhettem meg: egy tehervonat elég 2 db Taurus mozdony volt sorozva és ezek elé pedig egy Herkules dízelmozdony (ugyanaz a típus, mely az idefelé úton húzta át a railjetet Nickelsdorf-ba) volt kapcsolva. Mondanom sem kell, hogy itt műszakilag minden további nélkül lehetséges a három mozdony (Magyarországon a mozdonyvonatokat leszámítva legfeljebb kettő gép továbbíthat egy vonatot, itt három [ez azóta már változott, S.J.] egy vezetőállásról való távvezérelt vezetése. Kell is az erő (még ha nem is 3 gép, de lehet gépmenet spórolás is állhatott a háttérben) a valószínűleg nem csekély tömegű vonat előtt álló Arlbergbahn emelkedőinek leküzdéséhez.

105. Bludenz, hármashogat

Pontosan érkezett Bregenz felől a számomra utolsó (Bregenz indulás: 12:40), hazajutást biztosító railjet, amivel még hazaértem ma. Pontosán is folytatta tovább az utat a sok bezárt személyforgalmú állomással és megállóhellyel rendelkező Arlbergbahnon, Landeck és Imst állomás érintésével Innsbruck felé, majd tovább közlekedve Salzburg-ba. Itt járműkapcsolás történt, ugyanis vonatunkat egy már bent álló railjetre kapcsolták második vonatként, amely megállás után 3 perc (!) múlva indult (ebben benne van a járműkapcsolás, fékpróba) is tovább Bécs felé. Magyar vasutas szemmel ez az itteni műszaki színvonalon és haladó gondolkodással rendelkezésre álló rövid, de többnyire reális tartózkodási idő már-már az „úrtechnika” határait súrolta. Tempós utazás következett Bécsig, helyenként 230 km/h sebességgel. A vonat jó pár percet állt Wien Meidling állomás bejáratú jelzőjénél, emiatt veszélybe került a szomszédos állomásról, a főpályaudvarról Bukarest felé induló Dácsia nemzetközi gyors elérése, de szerencsésen pont időben érkezünk, hogy megvalósulhasson az átszállás, problémamentes utazás következett Kelenföldre, ahonnan busszal tértem haza.

Zentralalpen: Fulpmes-Praxmar (2018. szeptember 10.-12.)

A Heilbronner Hüttében töltött éjszaka estéjén kigondolt utolsó „nyári” (papírforma szerint már őszi) túráim terve zöld utat kapott, így az előző túrát követően a szokásos pár nap kihagyás után útnak indultam, ezúttal a megszokott 4 naposok helyett 3 napra. A túra érdemi része viszont 2 nap alatt zajlott le, összesen 38 km hosszban, jelentős szintkülönbségekkel: az első napon 12, a másodikon 26 km-t tettem meg. Logisztikailag nem volt nehéz dolgom, az első napi szakaszhatár, a Starkenburger Hütte eléggé adta magát, ahogyan a második napi is, egy praxmar-i panzió, ahová két szakasz megtételét követően sötétedés után érkeztem meg. Mindkét hellyel sikerült emailben kommunikálnom, a hüttében nem ígérték meg az egyedül alvást, de emiatt az eddigi tapasztalatok alapján nem voltam ideges. Eső miatt nem kellett aggódnom, nem volt előrejelzésben és gyakorlatban sem. Azért esett erre a szakaszra a választásom, mert a még idénre tervezett Navis-Fulpmes túrával együtt a hiányzó Hippach-Navis és Praxmar-Habichen túrák már egyszerűen szervezhető (akár kirándulójeggyel is megjárható) 2x4 napos kihívássá vált. Ennek szabadidő, logisztika és szállás/étkezés-oldali szervezése is könnyebb számomra, így akartam biztosítani magamnak a jövő évre megmarad, összesen 86 km hosszúságú szakaszok különösebb variálás nélküli előkészületeit és majdani bejárást.

A túra egyik kérdéses pontja a Franz-Senn-Hüttéhez (2. nap első szakaszának vége, mely egyben a másodiknak a kezdete) való letérés volt. Nagyon hasonló szituációval találkoztam, mint a feldkirch-i túrámon a Gafadurahütténél: a hütte és az ott megjelölt pecsételési kitérőt jelentett a túraútvonalból, viszont ha nem térek hozzá ki, akkor is folytonos marad a bejárásom, mivel a hütte nem része az útvonalnak, így nem követek el szabálytalanságot. Viszont a feldkirch-i túrán egy nap végi, 50 perc alatt gyorsan lejárható kérdésről volt szó, jelen esetben viszont ennél többnek tartottam a kitérőt, arról nem is beszélve, hogy ez az egész valószínűleg kora délutánra esik, előreláthatólag tűző napon végig, két aznap bejárando szakasz (15 és 11 km) vég- és kezdőpontjára (várható holtpont), ha még világosban akartam Praxmar-ba érni, akkor eléggé kicentizettnek

találtam ezt az egészet. Viszont azt sem szerettem volna, hogy az arany jelvényt, majd „na jól van, egye fene, bejárta, megkapja” alapon adják oda, mivel ehhez túl sok időt, energiát és pénzt fektettem ebbe az egészbe, nem egy ilyen jóindulatú megközelítésre akartam hagyatkozni.

Írtam ezügyben a grazi Alpenvereinnak, személyesen Gert Kienast Úrnak (jelvény ügyben vele leveleztem az első kötet vége után) és meglepő választ kaptam! A magyar gyakorlattól eltérően nem szükséges az összes pecsét lenyomatát megszerezni! Tehát itt nem a pecsét helyett fotóval igazolásról van szó, hanem az útvonalkövető túramozgalomban megengedett egy-egy pecsételőhely kihagyása. Nyilván nem tömeges mértékben, de az én, precízen vezetett füzetemet nézve egy Franz-Senn-Hüttés kihagyott pecsét bőven befért volna ebbe. Amúgy a kért Úr Zentralos beszámolóit nézegetve saját példát is tudok erre mondani: a vorarlbergi Totalphütte-Pfälzer hütte szakaszon, ők a Schesaplana után nem a Mannheimer hütte felé mentek, hanem a svájci oldalon leereszkedve a Schesaplana hüttében szálltak meg és másnap a Hochjochnál tértek vissza a Zentral útvonalára. Tehát ez itt egy létező megoldás.

Viszont felmerült az is bennem, hogy ha majd összeszámolom a végén a km-et, akkor nem akartam 1-1 kilométert levonni a Starkenburger hütte - Franz-Senn hütte és a Franz-Senn hütte-Praxmar szakaszból, ugyanez a gondolatom volt Garafadurahütte előtt egy hónappal korábban. Ez már inkább hitéletbeli megközelítés volt, így összességében arra jutottam, ha nincsen kényszerítő ok (pl. jelentős késés, vihar), akkor meg fogom tenni az oda-vissza kitérőt, lehetőleg zsák nélkül, bevállalva az emiatt keletkező idő és fáradságbeli többlet ráfordítást.

Megszokott 6:55-ös kelenföldi indulású railjettel, szokásos módon „egy seggel” utaztam 7 órát Innsbruck-ba, előre váltott félárú, 42,8 eurós jeggyel. A pontos vonatról leszállva városi sétára indultam, az állomási aluljáró keleti oldalán jöttem fel és indultam város felé. Rendezett épületek és sűrű villamосközlekedést tapasztaltam amerre jártam a Sill folyó hídján is átkeltem kétszer.

1. leszállás Innsbruckban
2. városi séta
3. Sill folyó Innsbruck-ban

Visszatértem az állomásra és az állomás előtti térről 14:45-kor induló busszal indultam el (5,4 eurós teljesárú jeggyel) a túra kiindulási pontjára, a közeli Fulpmes-be. Villamossal is mehettem volna, de nem jártam utána az honnan és milyen feltételekkel használható, így maradtam inkább az ismert keretek között. A belvárost külváros váltotta fel, majd elhagytuk Innsbruckot, a kanyargós úton, helyenként a villamos vágányának közelében gyakran rá lehetett látni a Patschenkofel 2246 méteres (Innsbruck 570 méteren fekszik) adótoronyos csúcsára, ezen kívül az észak felőli hegyfal együttesre is helyenként jól rá lehetett látni, az ezen át vezető vasútvonal bejárását terveztem a harmadik napra, a hazautazás előtt. Schönberg im Stubaital (az itteni tájegység neve, Stubai-völgy magyarra fordítva) és Mieders falvak után érkeztünk meg 15:10 körül Fulpmes Brücke, azaz híd megállóhoz. A központig vettem meg a jegyet, de itt buszvezető váltás történt, álltunk egy kicsit, én pedig egy hirtelen ötlettől vezérelve leszálltam, jobbnak gondoltam, ha elkezdem a túrát innen, ha mondjuk majd a következő túrán Navis felől sietnem kéne, akkor jó lenne, ha emiatt a híd-központ hiányzó szakasz miatt nem kéne lekésnem egy buszt, amin egy hazaúti railjet is múlhat. Rendezett házak között egy forrás érintve vezetett az utam a központ felé egy kávézóban egy kedves pultos lány segítségével sikerült pecséthez is jutnom.

4. Fulpmes, Brücke megállóhely a túra innen indult

5. Fulpmes központja felé

A központban lévő kis Spar áruházba tértem be, a magammal hozott ételmennyiség kiegészítése és a soron következő étkezés miatt. Vásárlás után a központban lévő szuveníres bolt bejáratától szemben lévő lépcsőnél ültem le az árnyékba enni és inni. Akinek tehén nyakába akasztható kolompra van szüksége akkor ebben a boltban beszerezheti (de van még sok helyen amúgy ilyen), sok más mellett is. 15:50 körül indultam el felfelé, a város emelkedős utcáin boltok mellett, majd a templom közelében haladva a Schlickerbach patakon átkelve vezetettek az első száz méterek. Fulpmes 937 méteréről kellett a 2237 méteren lévő Starkenburger Hüttéig eljutnom, 12 km-es távolságon erre a füzet 4,5 órás szintidőt állapított meg. Hamarosan egy kis úttévésztes miatt egy másik utcán jutottam feljebb, majd a Plöven városrész szélén, a patak mellett haladva hagytam el a lakott területet.

6. Fulpmes központjából a hegyek felé tekintve

7. Patschenkofel adótoronyos csúcsa a délutáni napfényben

8. lassan elhagyva a várost

9. lakott terület vége előtt, errefelé ritkaságszámba menő (1-es kötet útvonalán azért több volt) jelzések táblával az út szélénél

Emelkedős keréknymon mentem egyre feljebb, majd ösvényen folytattam ugyanezt. 1250 méteren értem el újra egy keréknymos utat, egy jó darabig ilyenén haladtam tovább. Szép kilátásban volt részen ezen az úton, keleti és északi (visszafelé) irány felé szinte folyamatosan jó rálátás volt. Valamelyest javultak az elmúlt két túrán a fényképezőm használhatósági mutatói, így most már elsődleges fotózási eszközként használtam. Két felvonónál haladtam el, majd a Frobenalm-nál malacokat és kecskéket tekinthettem meg az útszéli karámoknál, itt egy jobbos kanyar következik az útban, majd nemsokára az előzőt egy balos követte a Bruggeralm-nál.

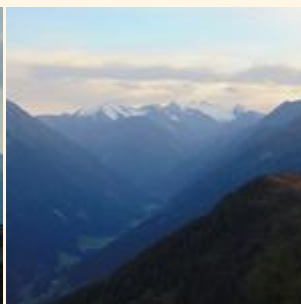
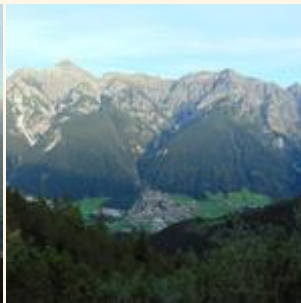

10. rövidebb ösvényes erdei szakaszon

11. keleti irányú hegyek, a mai nap kilátásában döntő részt "vállaltak"

12. visszanézve észak (Innsbruck) felé

Kicsit megálltam pihenni az átmeneti árnyékban, majd a felvonó állomásától pár lépésnyire folytattam tovább az utamat egy következő felvonó kötélpályája alatt áthaladva. Kanyargós, fenyvesben vezető erdei szakasz következett, néhol tehenekkel. A szikrázó napsütés már elfogyott mára, felhős időben gyalogoltam, de ezt nem egyáltalán nem bántam. A következő említésre méltó pont a Galtalm volt, itt gazdasági épület is volt a lakóépület mellett, forrás is van. Innentől már kapu zárta az utat, nagy forgalomra nem kellett számítani. A fenyvesben kanyargó úton még hosszasan mentem. A füzet által említett, térképen nem jelölt 1820 méteren lévő Knappenhütténél semmi életnek nem volt nyoma. Az út során egyre inkább alakult a kilátás az északi, keleti (helyenként a völgyi falvak házaira is rá lehetett látni) és déli irányok felé, dél és délkelet felé a kilátás a havas háromezresekre a Kaserstattalm-nál (1900 m) csúcsosodott ki, egy-egy napfény is érte olyankor a távolabbi havas és gleccseres részeket. Délkelet felé a 3277 méteres Habicht, dél felé pedig a gleccseres háromezresek uralták a látóhatárt. Innen egy szerpentines keréknymon haladtam tovább, majd az egyik szerpentint levágó ösvényt választottam.

13. keréknymon a Galtalm után nem sokkal

14. visszanézve észak-északkeleti irányba

15. kilátás kelet felé, lent Kampl településrész (Neustift im Stubaital része)

16. Habicht csúcsa a Kaserstattalm-tól nézve

17. dél felé gleccseres háromezresek zárták a látóhatárt, egy részükkel már Ausztria Olaszországgal osztozik
18. Ruetz patak völgye, háttérben a háromezresekkel
19. visszatekintés északkelet felé a Kaserstattalm után már jóval

Az egyre inkább fogyó fényben pillantottam meg a mai úticélot a füves kiszögellésen fekvő Starkenburger Hüttét (2237 m). A keréknyomról volt egy ösvény, azt választva bőven szürkületben értem fel 20 óra előtt a szállásra. A főépület előtt egy nagyobb melléképület állt, mely ránézésre alvásra volt kialakítva, láttam is egy nagyobb, emeletes ágyakkal teli üres szobát itt, mondom itt szinte biztosan nyert ügyem lesz. Két túrázó éppen akkor nyitott be az épületbe. Pár lépés után értem el a fő épületet, innen szép kilátás nyílt dél felé az Oberbergbach patak völgyére, ahol a másnapi túráim első része fog vezetni.

20. közeleg a Starkenburger Hütte
21. érkezés a melléképülethez, 2237 m
22. érkezés a főépülethez, látszik, hogy azért nem két négyzetméter az összterület
23. Starkenburger Hütte étkezőjének részlete

Mint említettem ránézésre semmi akadály nem volt zavartalan alvásomnak, teljesen rutin dolognak tartottam a továbbiakat, azaz a megbeszélést a ház személyzetével. Az ebédlőben többen ültek, társasjátékoztak, valamint a volt jövés-menés az emeletre is. Az étkező előtt kitett pecséttel nyomtam a füzetembe, majd az ebédlőben egy nővel sikerült beszélnem a személyzet részéről. Itt jött a feketeleves, ugyanis többszöri nekifutásra sem voltak hajlandók az egy szobában több fő mellé helyezéstől eltérni, annyi választásom volt, hogy a főépületben maradok egy kisebb szobában pár emberrel, vagy a melléképületben egy nagyobb hálótérbe. Nem számítottam ilyesmire, főleg a már látott üres szoba miatt sem, de nem tudtam sajnos mit csinálni. Be kellett írnom a turisták könyvébe, azaz lényegében, hogy másnap hová megyek, ezt máshol eddig nem is követelték meg (megjegyzem nem baj, hogy itt ez komolyabban van véve). 10 euró volt egy éjszaka a lágerben, olcsónak olcsó volt, de nem számítottam ilyen negatív fordulatra az elhelyezésemet illetően. Visszatértem melléképületbe, az egyik bejárat után lévő szobában találkoztam az imént érkezett két túrázóval, kértem őket, hogy segítsenek ügyemben, indultak a főépületbe vacsorázni, mondták, hogy rákérdeznek a nagyobb szobára, de gondolom azóta is kérdezik, mert csak reggel láttam őket viszont késői visszatérésük miatt. A kintől kinézett szoba ajtaja zárva volt (senki nem volt ott, egyszerűen valamiért bezárták..), nem volt más hátra, megnéztem az emeleten lévő össznépi lehetőséget. Felérve a hálótérembe szembesültem vele, hogy itt bizony 20+ fő fog aludni, teljesen kizártnak tartottam még a nekifutást is ennek a halott ötletnek (a tátrai Rysy házban egyszer megpróbáltam ezt, nem sikerült), így némi gondolkodás után arra jutottam, hogy a lenti trockenraumba (cipő és egyéb felszerelés tároló és szárító helyiség) ránézésre pont befér egy a fenti matracok közül, reggel meg viszonylag korán terveztem kelni, így járható útnak tűnt, hogy oda vackoljam magam be éjszakára. A gondolatot tett követte, visszamentem az emeletre és egy felső fekhelyes matracot kiemelve a fakeretből levittem a kis helyiségbe. Ezek után összeszedtem a főzős cuccot, majd a kinti ablakpárkányban sütöttem meg a vacsorára szánt szalonnát, ezek után a gyér térerő által telefonáltam, majd visszamentem a lehűlt levegőről az általam befoglalt helyiségbe. A fürdés csapból történt, meleg víz azért szerencsére volt. Bőven elmúlt 10 óra mire vízszintbe kerültem. (megjegyzés rovat: a két Zentral bejárás alatt ez volt az egyetlen

hely, ahol direktben is másokkal kellett volna aludnom, ezt leszámítva mindig volt valami megoldás, alternatíva. 2x1200 km alatt azt hiszem ez nem rossz arány, S.J.)

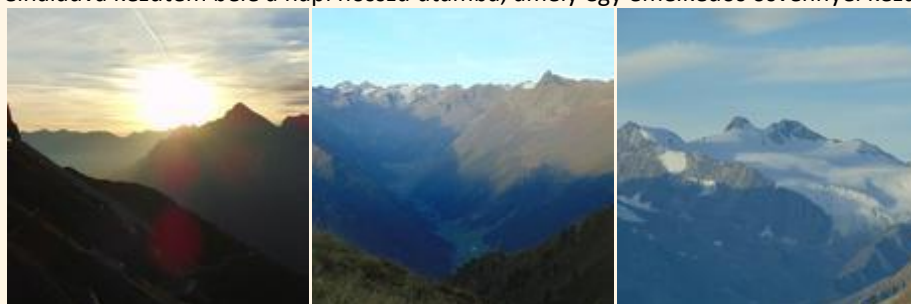

24. hálóterem...itt kéne aludnom?! Hát ez felejtős!

25. improvizáció eredménye: fekhely a Trockenraum-ban

Nem tudom mikor aludtam el nagy nehezen és azt sem tudom hogy mennyit sikerült, mivel minden apró zajra felébredtem: wc-re és emeletre menő és jövő embertől. Nem szükséges tovább ragoznom: Tirolban a legpocsékabb hely volt eddig, ahol megszálltam.

Az amúgy is gyér alvás-féleséget amit sikerült rövid időre produkálnom, hajnali 4 óra után (???) a helyiségbe való benyitással törték meg, majd 5 óra után még egyszer. Ezek után már megélénkült a ház, de minek keltek ilyen korán, azt nem tudom. Gyanítom dominó elvvel ébresztette fel mindenki a másikat, még azt is aki aludt volna. Aki nálam edzettebb vagy jobb adottságú az ilyen szituációkban, annak biztos nem jelentett ez fennakadást (biztos nem törődik azzal sem, hogy egyedül vagy másokkal egy légtérben kell-e aludnia), de én nem ebbe a körbe tartozok. Meguntam a pihenésre alkalmatlan zajszintet, valamint várhatóak voltak újabb benyitások a maradék itt tárolt cuccokért, így felkeltem. Reggelire a szalonna másik felét fogyasztottam el, majd összepakolás után kicsit sem bántam, hogy el kell indulnom erről a negatív emlékű helyről. Pár képre még felmentem a főépület előtti területre fotózni, a napkeltében szép kilátás volt a reggeli fényekben, majd egy pár perccel előbb érzett szippantós autó (valahogy ugye el kell szállítani a budik végtermékeit innen) mellett elhaladva kezdtem bele a napi hosszú utamba, amely egy emelkedős ösvénnyel kezdődött.

26. napkelte

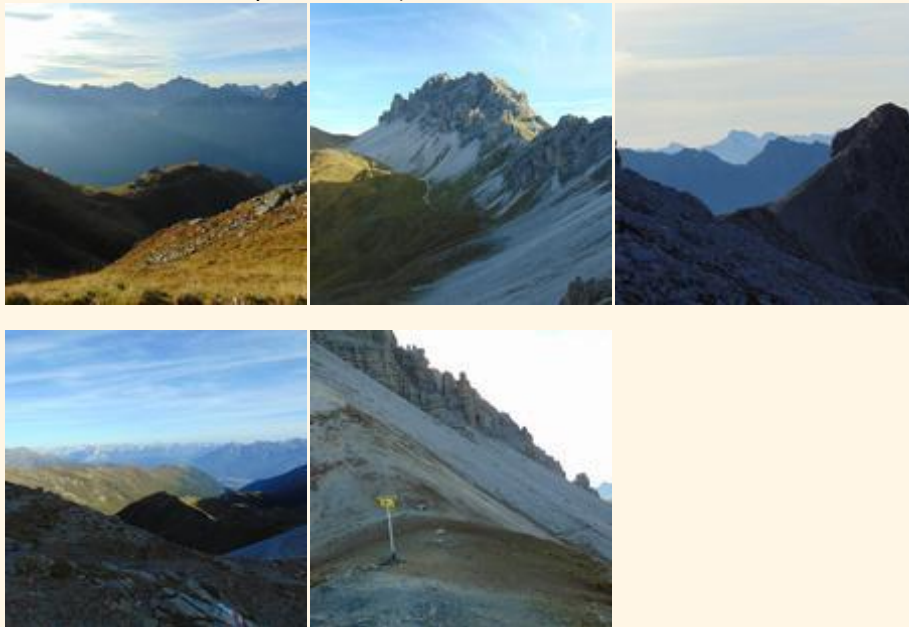
27. kilátás az Oberbergbach patak völgyére, az itt jobbra látható hegycsúcsok oldalán túráztam órákig, hátul újabb háromezresek láthatóak

28. ránagyítva a nagybetűs hegycsúcsok

29. reggel a Starkenburger Hütténél, háttérben balra a folytatódó úttal

Ez az ösvény felkacsakaringózott az aktuális magassági pontra, 2400 méter környékén ezen átbukva az út hegyoldalban folytatódott. Balra egy medence-szerűség feküdt, onnan lefelé pedig a völgy felé lejtett a terep, jobb kézre viszont egy látványos sziklás hegy, név szerint a Schlicker Seespitze (2808 m), aljában vezetett az út, de előtte még a Hoher Burgstall (2611 m) oldalán kellett mennem, ennek a másik oldalán kezdtem meg a túrát nem sokkal ez előtt. A füzet által, a hüttétől 2 km-re említett Schlicker Schartl-nek (2456 m) nem volt

semmilyen említése az úton (vagy én nem vettem észre, két emléktáblát láttam az egyik sziklára rögzítve mely két elhunyt embernek állít emléket), az emelkedős ösvényen tovább haladva viszont a Seejöchli-nek, már volt, itt már útjelző tábla is volt. Örültem, hogy az általam kitalált pörgős időbeosztásba még itt a túra elején sikerült beleférni, 8:44-re érkeztem meg ide. A Tó-ágó/Seejöchli (2518 m), amely a lentebb látható tóról kaphatta a nevét egyben elágazás is volt: észak felé az Adolf-Pichler-Hütte felé lehetett eljutni (az általam távolról egy ideje látott túrázó ezt az irányt választotta).

30. visszanézve a hüttére a Hoher Burgstall oldalából

31. Schlicker Seespizte markáns sziklái

32. árnyalatok

33. kilátás észak felé a Seejöchli-től

34. Seejöchli, 2518 m

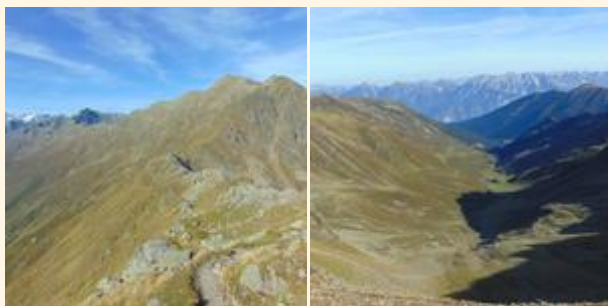
Nagyjából a nyugati irány volt a mapy.cz térképe által kijelölt irány a Gamskogel (2659 m) és a Steinkogel (2580 m) csúcsainál vezetve mutatta a helyes útvonalat. A papír alapú térkép által jelölt út nem egyezik meg a netessel, ott inkább a csúcsok alatt vezető tűnik a helyesnek. Mivel mind szinttel (A Frans-Senn-Hütte után jókora emelkedő várt rám a Großes Horntaler Joch-ra, onnan pedig le Lüsensig, plusz még az ez előtt lévő szintek), mind távolsággal (26 km mára) bőven el voltam látva a napra, így nem bántam volna egy percre sem ha ez a két csúcs kimarad a szórásból, mivel úgy gondoltam innen is elég szép a kilátás, nem feltétlen muszáj még a két csúcsot is belevenni (hangsúlyozom a a táv/szint/rendelkezésre álló idő nem éppen legideálisabb viszonyát. Ezek alapján a csúcsok alatt vezető ösvényt választottam, nem sokkal később kiderült, hogy ezt nagyon helyesen tettem. Egyébként kiderült, hogy ez a kijelölt út, nem kell érinteni a csúcsokat. Kis mértékben emelkedős ösvényre tértem rá, szerencsére a mögöttem haladó túrázó nem követett, egyedül tudtam haladni. Szép kilátás vett körbe északi, keleti, és déli irányok felé, a távoli csipkék is jól látszódtak, de a déli havas háromezresek is, szép rész volt ez.

- 35. Seejöch, délkeleti irányú kilátás
- 36. továbbvezető út, szerencsére ezúttal a csúcsok alatt
- 37. tiroli hegyi csendélet
- 38. visszapillantás észak felé, balra Schlicker Seespitze keleti lefutó vége látható

Elhaladtam az említett csúcsok alatt és vártam az onnan érkező ösvényt, de hiába: a Steinkogel keresztje felé csak sziklát láttam, kitaposott utat nem, szóval úgy néz ki, hogy zsákutcába futottam volna ha nem erre jövök. Nem jött volna jól az ebből adódó kérés, ahogyan az egyéb alternatív útra visszatérés sem (sziklák között egyensúlyozni, vagy a jócskán lejtős füves hegyoldalon zsonglőrködni), tehát összességében ráéreztem a helyes megoldásra. Még egy kicsit haladtam tovább és láthatóvá vált az elkövetkező órákon milyen terep vár rám: hegyoldalban hosszasan vezető ösvény bontakozott ki a szemeim előtt a távolban lévő épületre még korai lett volna azt hinnem, hogy a Franz hüttét látom, helyette a Seducker Hochalm épülete vált kivehetővé. Északkeleti irány felé is szép volt a kilátás, nem csak az előbb említett völgy felé. Pár lépés után érkeztem meg egy útjelző táblához, amely megnevezve nem volt, de ez volt a Sendersjöch (2477 m) nevű pont.

- 39. Sendersjöch előtt
- 40. kilátás észak felé, kicsivel arrébb

A Franz Hütte felé innen fekete besorolású utat mutatott az tábla, ezen kívül az elágazástól nem messze lévő Schwarzhorn (2812 m) felé is mutatott piros besorolású eljutási lehetőséget. Egy pár a táblától nem messze pihent le, egy kicsit odébb menve leültem egy kicsit. Ücsörgésem közben előztek be, hagytam is őket saját időm kárára egy kis előnyhöz jutni, ki nem állhatom ha valakit/valakiket kerülgetnem kell a túra során, főleg egy ilyen szűk ösvényen. Az egyik drótsodronnyal segített köves részen a szétnyílt szálaknak köszönhetően sikerült elvágnom a kezemet. A szép kilátás (lassacskán visszafelé nézve a völgy felé is) mellett pár ösvény környékén tanyázó zerge vitt egy kis érdekességet az útba, majd fél 12-re érkeztem meg a már régóta látott Seducker Hochalmhoz. Egy nagyobb faházból álló vendéglátó/szálláshelyre a a völgy (azaz kelet) felőli oldalon lehetett bejutni, a padokon már ott ült az előttem haladó pár az egyik ide tartozó férfivel beszélgetve. Lehetett volna itt enni is (térképen nem jelölt kajalift köti össze a völgygel), én viszont csak pecsételni tértem be, amit meg is kaptam, majd még kértem volna vizet, de a férfi a közeli forrás felé irányított. Így is tettem, a hideg forrásvízből jól esett inni, meg megmosni az arcomat. Mire visszaindultam rövidke kitérőmről az útra látom, hogy a pár elindul, megint nagyon örültem ennek, reméltem, hogy maradnak még, de nem, így ismét hagytam nekik egy kis előnyt.

- 41. a túra hegyoldalban folytatódik
- 42. zergék a hegyoldalban, szívós állatok
- 43. Seducker Hochalm belülről
- 44. és kívülről, jobbra jól kivehető a kajalift

A ház elé visszaérve látom, hogy a másik férfi a személyzet részéről is kijön a házból és ketten beszélgetnek a ház előtti padon. Nem lehet egy nagyon ideges munka ez, bár tény, hogy hosszas elszigeteltség, még ha az jó levegő is van, próbára teszi pszichésen az embert. A Hochalm területét egy kis kapun hagytam el, amely a villanypásztoron biztosított átjutási lehetőséget, majd egy kis emelkedő következett, majd a hegyoldalban vezető ösvény jelleg folytatódott tovább. Szemben a Franz-Senn hütte lassan kivehetővé vált és a mögötte tornyosuló hegy és gleccser is egyre közelebb került. Az út azonban nem volt ennyire egyszerű, egy lekerekített „L” alakban vezetett az út, egy patakmeder keresztezése volt a legmélyebb pontja, majd hegyoldalban kellett emelkedőben tovább menni, távolban haladt a beelőző pár, aki meg előttük járt már nem is látszódott. Ennek az L alaknak a bejárása tartott vagy $\frac{3}{4}$ óráig, pedig simán látható volt előre az egész, de egyszerűen ennyi volt a szint és táv. Magyarországon sok helyen nem látni ennyi távot előre, erdőhatár felett pedig elég gyakori eset ez.

- 45. visszakintve az Oberbegbach patak völgyének északi végére a Starkenburger Hütte felé
- 46. az út jellege nem sokat változott
- 47. jó nagy darab látszik előre az útból, végigmenni rajta nem volt 2 perc

Hegyi patakokat keresztezve, a továbbra is napsütéses idő által nehezítve érkeztem meg a Franz-Senn hütte és a Großes Horntaler Joch felé vezető elágazást (kb. 2200 m) 13:46-kor, lent a völgyben látótávolságra a hüttétől. Zsákomat egy szikla mellé letéve, füzettel és tintapárnával a zsebemben, kezeimben túrabottal indultam lefelé pecsételni. Eleinte egyenletesen lejtős út egy patakos-sziklás részen kissé odafigyelős út volt, majd serpentinek következtek és a maradék, völgy szélén vezető ösvényen át érkeztem meg az Oberbegbach patak hídján átkelve (a völgy vége felé szép kilátás) az elágazástól indulásomat követően 25 perc múlva a 2149 méteren álló Franz-Senn-Hüttéhez. Az alap kőépülethez fából készült hozzáépítés tartozik, a teraszon akadtak vendégek, a hütte épületébe belépve is volt járkálás, jó félgőzzel üzemelhetett ebben az időben a ház. A bejáratnál rögtön balra lévő pecséttel nyomtam a füzetembe, majd a mosdót is igénybe vettem. Ránézésre kulturált volt, ahogyan a belső tér is amit láttam, szimpatikusnak tűnt a hely, előfordulhat, hogy szabad szoba is akadt volna.

48. hegyi patak csobog nyugati irányú magaslatok felől

49. lent már látótávolságban a Franz-Senn hütte

50. Oberbergbach patak völgyének felső része

51. Oberbergbach patak völgyének még feljebbi része a Franz-Senn hütte melletti hídról, balos kanyar után a háromezresek is jobban látszódnának, gondolom a patak vízhozamának egy részét a hó és a gleccserek adják

52.-53. Frann-Senn-Hütte kívülről és belülről, szimpatikus hely volt

De ezirányú kutatásokat nem végeztem, mivel tempósan indultam és haladtam tovább vissza az elágazásig, a papírforma szerint sárga jelzésen, amerre jöttem. Egy túrázó a sziklás-patakos résznél éppen akkor indult felfelé amikor odaértem, lehet egy távolabbi tó volt a cél, vagy egy jelzetlen ösvényen lévő csúcs, térképről ezt nem tudom megmondani. Amúgy lehet kissé csalóka volt a hűtés helyzetkép, mivel a jó időnek és hátralévő jó pár világos órának köszönhetően még jó pár irányba kóborolhattak a házban megszálló vendégek, mire leszállt az este, lehet, hogy már a félgőz helyett a telt ház irányába mozdult el a ház foglaltsága. 14:40-re értem vissza az elágazásban hagyott zsákomhoz, tehát közel egy órába telt a 2x1,1 km-es kitérő+pecsételés+fotózás. De legalább így már teljesen patent az adminisztráció és láttam eggyel több alpesi házat is. Durva emelkedők sorozata vette kezdetét, eleinte szerpentin ösvényen. Több szembejövő csapat is érkezett, az egyikben egy túrázó nem tartotta jó ötletnek, hogy 3 órákor vágok neki a maradék közel 10 km-nek Praxmarba (ők onnan indultak napközben és mondta, hogy nem könnyű a Horntaler Jochból lefelé vezető út. A fűzet szintmetszete is elég meredeket jelez ott, de nem gondoltam semmi olyanra, ami akadályozna), mondtam neki, hogy ez nálam normális. Nekem meg a ráérős osztrák tempó a szokatlan. Hát ez van. A szerpentin rész után egy kisebb darab egyenesebb rész után ismét kanyargás következett, majd újra valamivel meredekebb emelkedők. A felfelé utamat szép kilátás kísérte, de érezhetően kezdtek „elfutni a lovak” belőlem, többször is meg kellett állnom viszonylag rövid időn belül. Ekkor már ugye jócskán túl voltam a felén, az első szakaszon is, ekkor már gyakran csökken a lendület, főleg ha jókora szint is társul hozzá.

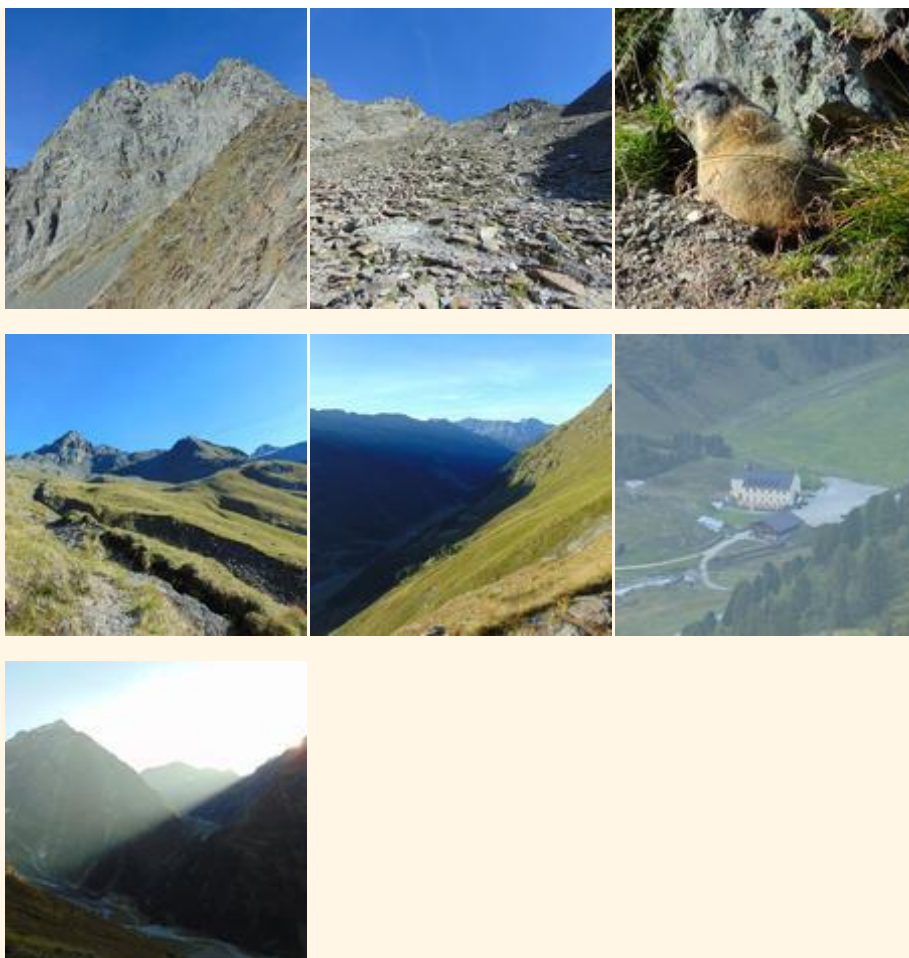
54. visszafelé igyekezve az elágazás felé, egy (sziklás) hegyi patakos résznél
 55. Franz-Senn-Hütte mögötti háromezres, gleccserrel
 56.-57. felfelé a Großes Horntaler Joch felé

A jobbra lévő gerinc-féleség egyre közeledett, de korántsem volt kapkodós az út, a füves részt felváltotta a köves és sziklás terep, a Horntaler Joch előtt közvetlenül már elég nyögvenyelősen haladtam, de végül 16:39-re megérkeztem a 2812 méteren fekvő Großes Horntaler Joch-ra. A sziklás nyeregben ledobtam a nap felé a táskám hátulját és az ingemet száradni, én pedig árnyékba vonultam pár falatot enni és pihenni. Nem a legkisebb kihívások közé tartozott idáig feljönni reggeli kiindulópontomról. A keleti irány felé ahonnan érkeztem szépen látszódtak a napfényben a hegyek, nyugat felé a következő völgyet követő következő hegycsoport zárta a látóhatárt némi ellenfényben.

58. közeleg a hágó
 59. visszafelé nézve a Großes Horntaler Joch-ról északkelet felé
 60. látvány nyugat felé
 61. Großes Horntaler Joch, 2812 m

Nemsokára elindultam lefelé a kőtörmelékes kanyargós lejtős ösvényen, valóban igényelt némi odafigyelést, lejjebb érve kissé megkönnyebbültem, amikor elhagytam ezt a nem túl lépésbarát részt. Jobbra felfelé nézve a Hoher Villerspitze 3087 méteres csúcsa nézett vissza rám, térképen nincs jelölt út fel rá, ránézésre gyakorlatilag sem hinném, hogy lenne. Az oldalvölgy, amiben ereszkedtem lefelé, főleg jobbról jókora, a hegyről letöredezett sziklákkal volt sűrűn teletűzdelve, egyedüllétemet ezúttal is egy mormota fütttyögése kísérte. Nemsokára látszódtott a fővölgy vége a déli irány felé, amelybe egy másik völgy csatlakozott délnyugat felől, a kettő közötti jócskán nagy szintkülönbséget kihasználva pedig vízesés folyt.

62. Hoher Villerspitze

63. visszanezve a törmelékes terepen vezető ösvényre, nem bántam, hogy hamar letudtam

64. mormota, hegyi túráim során már sokadszorra

65. visszatekintés

66. a völgyben Lüsens látszódik, a kép közepétől balra pedig Praxmar házai vannak a távolban, a magas határoló hegyeknek köszönhetően árnyékban, holott a Nap még bőven fent van

67. Lüsens, zoomon át

68. a Mlech patak völgyének vége felé nézve, jobbra vízesés látszódik a fentebbi völgy felől a Melach völgyébe csobogó vízzel

Minden naplementéhez közeli fényviszonyok között szép látvány volt, bár már eléggé a pihenésen járt már az agyam. Jobbra fordulva ismét egy érdekes látvány tárult elém: 18 óra múlt, de a magas határoló hegyek miatt, a távolban feltűnő Lüsens és Praxmar települések már árnyékba borultak, én viszont még jócskán napon haladtam egy jó darabig a Lüsener Villerspitze füves oldalában és pár vízfolyások által kivájt árkon átkelve. Alig vártam, hogy végre én is elérjem az árnyékot, a kanyargós ösvény 2130 méter után bő 150 méter szintet veszítve kelet felé fordult, majd vizenyős talajon értem el az erdőhatárt egy legelő kerítése után. 1930 méteren elágazás volt, haladtam is tovább a helyes irányba, 1850 méternél egy utolsó keleti irányú fordulás következett, előtte már karnyújtásnyira volt előttem Lüsens.

69. végre árnyékban az egész napos égető napsütés után

70. Lüsens karnyújtányira, észak felé még látható a napsütés

A völgyben futó köves útra érve, majd utána pár lépést megtéve, a Melach patakon átkelve érkeztem meg 19:30 magasságában a festői Lüsens-be (1634 m). A kis falucska fő épülete a templommal egybeépült vendégház, amúgy az ember 2 keze bőven elég rá, hogy összeszámolja a lakó- és egyéb gazdasági épületeket. Már távolról meglátva a szívembe zártam a kis ékszerdobozt, ez az érzés ott tartózkodásom alatt csak még inkább megerősödött. Nem lett volna rossz, ha összejön az itteni szálláshelyen, a templommal egy épületben lévő Alpengasthof Lüsensben való alvás, de erre nem kerülhetett sor, mert pont a mai napon tartottak szünnapot (szerencsére praxmari szállásom is bőven megfelelt a célra). A kis faluba tömegközlekedéssel nem lehet eljutni, tehát a világvége érzés emiatt fokozottabb volt. A csereháti Perecsére sem jár gyakran busz, de az elvi lehetőség ott meg van, itt viszont nincs.

71. érkezés Lüsens-be, 1634 m

72. Melach patak hídjáról észak felé nézelődök

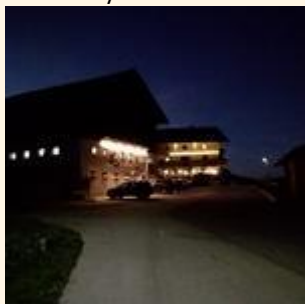
Egyre fogyatkozó fényben készültek fényképeim, majd a a templom melletti ösvényre tértem rá és a nyugati irányú hegyek aljában, egy nagy rét szélén folytattam az utamat. Lüsensből Praxmar felé van aszfaltos út, de én jól elvoltam az ösvényen is, az aszfalt amúgy is kerülővel vitt volna, plusz távokra a közelgő sötétség és a hangsúlyos fáradtság miatt sem volt szükség. Útközben meg-megálltam, a keleti irányú hegy oldalában a Schönlisensbach pataknak szép vízesése látszódott.

73. Schönlisensbach vízesése

74. visszanézve az idilli Lüsensre

Elérve újra az erdőt, a patak eltávolodott mellőlem és a fenyőerdőben haladva hamarosan teljesen rám sötétedett. Praxmar fényei viszont már nagyon közel voltak, nem sok híja volt a még világosban érkezésemnek. 20:18-ra értem a buszfordulóhoz (Praxmar, Wendestelle), majd egy nagyobb gazdasági épület úton balra az Alpengasthof Pension Praxmar nagy épülete következett (három itteni szálláshely közül az egyik, elég borsos árakkal), én azonban a pár házzal arrébb egy kis mellékutcácska végében található Pension Villerspitze szálláshelyre tartottam.

75. érkezés Praxmar-ba

Érkezésem előtt a házigazda úr meg is látott és mire odaértem nyitott ajtó várt, feleségével együtt kedvesen fogadtak. Első ránézésre is szimpatikus helyet a házigazdák kedvessége is fokozta, de legdöntőbb dolog a fain, tágas szoba volt, amelyhez asztal ülőgarnitúrával, valamint konyha (!) és fürdőszoba tartozott! Jó szívvel

hagytam itt másnap reggel a 24 eurót ezért a remek szálláshelyért, ami Tirolban szinte kivételesen jó ár-érték aránnyal rendelkezett azok közül amerre eddig jártam. Vacsorám nem volt valami számottevő, pár falatot ettem egy összenyomódott kakaós csigából, utána csokit ettem. A fő dolog amit a pihenés mellett vártam az a fürdés volt, ebben sem csalódtam, kellemes volt. Az ágy kényelmes volt, meg voltam vele elégedve. A konyharészben edények is rendelkezésre álltak, azon gondolkoztam, hogy ha jövő évben jövök majd ide lehet csinálom egy jó vacsorát is reggelit majd mielőtt a tervek szerint az utolsó Zentral 2-es kötet túrámra (Praxmar-Habichen) indulok innen. Az elméletemet az is megerősítette, hogy bőven elég akár Innsbruckban is bevásárolni, nem kell otthonról cipelni az alapanyagokat hozzá, mivel az első nap úgyszólván az utazással fog telni. E kellemes gondolatokkal kísérvé dőltem le, egy darabig még nézegettem a földszinten begyűjtött szórólapokat, majd a másnapi utazásomat néztem át ellenőrzésképpen, majd eltettem magamat holnapra.

Nem kellett korai időre vekkert húznom, 8 óra körül keltem ki az ágyból. A 9 órakor induló buszig hátralévő óra egy részét reggeli frissítő fürdőre, pár falat evésére, összepakolásra és pár kép készítésére szántam. Lementem a földszintre, a hölgnél fizettem és pecsételtem, majd útra keltem és a tegnap este megismert úton, amely kb 150 métert sétát jelentett, tértem vissza a buszmegállóhoz, ezúttal világosban. Fél 9 környékén sütött be a völgybe a nap, tehát kevesebb mint 10 napsütéses óra van itt ilyenkor szeptember közepén, már ha süt a nap. Rajtam kívül egy idősebb, a nagy praxmari szálláshelyről induló pár várt a buszra, ránézésre pedig nem tűntek tömegközlekedő alkatoknak.

76. ébredés után nem sokkal a szuper praxmari szálláshelyemen

77. az esti forgatókönyv fordítottja a szálláshelyem teraszáról: felkelt a Nap, de még nincs elég magasan, hogy besüssön a völgybe

78. Pension Villerspitze, remélem jövőre is meg tudok itt szállni

79. a jövő évi tervek szerinti utolsó Zentral 2-es kötet túráim kiindulópontja a Satteljochon át a Neue Pforzheimer hütte felé

80. Praxmar széle és az Alpengasthof nappal

81. közlekedési lehetőségek Praxmar-ból: láttam már jobbat (Tirol más részei) és rosszabbat is (Stájerország)

A busz minimális csúszással indult, a 2,9 euróra kerülő Gries im Sellrain faluig szóló jegyem megváltása után az első ülésre foglaltam helyet. Szép vonalvezetésű, legelő és házcsoportok mentén vezető úton érkeztem meg a hosszú tornyos templomos faluba, amelyhez Lüsens és Praxmar is tartozik közigazgatásilag. A központban a templomnál szálltam le egy ¼ óra pihi következett, a busz addig tett egy kanyart Kühtai felé, majd ugyanarra a járműre szálltam fel, csak 10:05-kor. A rendelkezésre álló időt fotózással és a kis Spar üzletben való vásárlással és azt követő evéssel, ivással töltöttem.

82. templom Gries im Sellrain-ben

83. Gries főutcáján

Voltak jócskán a központban, tömegközlekedve, autóval, motorral, biciklivel és gyalogosan is, volt élet. Sport és ruházati boltok is voltak a vendéglőn kívül itt. Jövőre ha érkezek Praxmarba akkor az első railjettel az utolsó (azaz napi 2. buszt) érem el, amúgy csak eddig a Gries nevű faluig tudok eljutni, feltéve ha addig nem változik rossz irányba a menetrend (biztos meg lehetne beszélni a praxmari házigazdával, hogy eljöjjenek értem kocsival, de ez inkább maradjon B terv). Ismét kis csúszással érkezett meg a busz, sikerült ezúttal is megkaparintanom a számomra legjobb, első ülésen való utazást. 5,4 euróba került Innsbrucukig a teljesárú jegy, tehát Praxmartól Innsbruckig bő 2500 forintba kerül ez a nem túl nagy távolság. Ha nagyon akartam volna, akkor Kematen in Tiroltól vonatozhattam volna, de ez az elkerülhető átszállás elmaradt. A völgyben vezető kanyargós úton egy-két motoros hajmeresztő manővereket művelt, szerencsére a fiatal de rutinos buszvezető rendben le tudta kezelni a helyzeteket. Sellrain fal után a már említett Kematen következett, majd utána az előbbinél nagyobb Völs. Innsbruckba érkezve a városi forgalmas utakon elszenvedett a járat pár perc késést, így a 11:08-as Seefeld im Tirolig közlekedő személy esélytelenné vált, ezzel nem volt gond, amúgy is a 12:08-assal terveztem menni, mivel az megy végig a határig, Scharnitz-ig.

84. úton Sellrain-Kematen között, ilyen körülmények között vagánykodtak a motorosok

85. újra sík területen, a vasút mellett vezet az út Kematen-Völs között

86. Innsbruck táblafotó is begyűjtve!

87. Innsbruck állomáson, a képen látható Talent (Flirt helyett az ÖBB ebből vásárolt be) típussal utaztam Scharnitz-ba

A rendelkezésre álló időt főleg vasúti témájú képek készítésével töltöttem, majd kényelmesen elértem a kiszemelt vonatot. A vonal Innsbruck Westbahnhof-nál ágazik el észak felé, majd meglehetősen váratlanul az északi irányú hegyek oldalában kanyarog, majd Seefeld im Tirol előtt fordul élesen északi irány felé, majd utána az északkeleti irány a mérvadó a Scharnitz előtti nagy ívig, ahol újra észak felé fordul. A szép hegyi környezetben vezető vonal tetszett, megérte erre is elutaznom, mint kiderült eléggé borsos árú településeket érint a vonal, akár nyaralásról vagy síelésről van szó. Scharnitz állomáson a Talent motorvonat irányt váltott, (a vonal folytatódik tovább Németország felé, sőt Garmisch-Partenkirchen után egy darabig újra visszatér a domborzat miatt Ausztriába, korridor vonalként), majd pár perc múlva (egészen pontosan az érkezést követően 6 perc után) indult vissza a vonat Innsbruck-ba, visszafelé is volt mit nézni az ablakokon át.

88. Scharnitz állomáson

13:57-re értem vissza Innsbruckba a tartalmas utazást követően, az aluljáróban lévő Mpreis üzletben vettem hazafelé útra étel és italt, valamint Nutella ellátmányt. A 14:17-kor a bécsi reptér és a Pestre közlekedő dupla szerelvény railjet pontosan indult, ismét szép volt nézegetni az északi irányú hegyeket, ahogyan ezt már tettem párszor amikor errefelé utaztam. Eseménytelen utazás következett Németországon és Salzburg-on át a bécsi főpályaudvarig, ahol továbbra is maradtam az első vonatban, ugyanis még a nyári hónapokban ennél a vonathálónál (utolsó railjet Magyarországra) ez indult Pestre a hátsó pedig a bécsi reptérre. A megszokásból utazás itt most megbosszulta magát, ugyanis ezúttal pont fordítva volt, az első vonat ment a reptérre...erre már csak az indulást követően a hangos utastájékoztató megszólalása után lettem figyelmes, de ekkor már késő volt. Tehát nyertem egy bónusz utat a bécsi reptérre így, a kalauzhoz mentem gyorsan, megnézte, hogy volt lehetőség korrigálni: a reptérről visszafordulva egy Innsbruck felé közlekedő railjettel visszaértem még időbe a főpályaudvarra és a tényleges utolsó vonatot, a Bukarestbe induló Dácsia nemzetközi gyorsot még elérhettem. Szerencse volt, hogy szabadjeggyel utaztam, így nem merült fel emiatt plusz költség. A bécsi „körvasúton” haladva elhaladtunk a Kledering hatalmas teherpályaudvar feletti hídon, búsan néztem a számomra megfelelő irány távolodását. A Duna hídján átkelve lakott területen majd ipari üzemek mentél vezetett az utazás, majd negyed órás út után érkeztem meg a föld alá épített többvágányú Flughafen Wien állomásra.

89. Salzburg, vezérlőkocsi a színes erkélyes háznál, avagy egy nagy állomást határoló épületnek nem kell feltétlen egyhangúnak lennie

90. bónusz utazás a bécsi körvasúton, éppen a helyes irány felett haladunk át a Kledering teherpályaudvarnál

91. Flughafen Wien, nem tervezett kitérő

Nem sokkal később be is állt a peronhoz az innsbrucki railjet, rendben vissza tudtam vele térni a főpályaudvarra. Nem bántam volna, hogy ha elmarad ez a vargabetű és nem vesztek egy órát, de legalább erre is jártam. A főpályaudvar aluljárórendszerén át a Südtiroler Platz felé vettem az utat, ahol egy bejáratott helyen vettem egy salátát, sült krumpli és összekockázott rántott húsból álló Schnitzel Bokszt, 4 euróért. Mire elkészült a vacsorám, már sietősebben kellett lépkednem, mivel nem éppen két perces séta a hely és az állomás peronjai közötti táv. Rendben elértem a Dácsiát, sőt szokatlan módon 10 perces késéssel sikerült csak elindulni. Az utazóközönség nem volt vészes a termes kocsiban, melynek szolgáltatását Kelenföldig vettem igénybe, ahonnan buszoztam még egyet hazáig.

Zentralalpen: Navis-Fulpmes (2018. október 22.-23.)

Elérkezett az idei év utolsó alpesi túrája, melyre az október 23.-ai ünnepnapon és az előtte lévő hétfői napon kerítettem rá sort. A 21 km-es szakaszhoz két napra volt szükségem, mivel az oda- és visszautazás önmagában egy nap, tehát az idő nagy részét nem a fűzet szerinti 7 órás szintidő tette ki.

Szállást egy éjszakára kellett találnom az egyetlen szóba jöhető megszakítási ponton, a Navistól 7 km-re Matrei am Brenner-ben, nem volt egyszerű feladat, az én pénztárcámnak tetsző helyet megtalálni. Egy helyről nem írtak vissza, a többi drága volt vagy telefonálás. Emiatt jó pár napig úgy volt, hogy a szomszédos Steinach am Brenner városban fogok megszállni, 50 eurós volt az eddigi legolcsóbb ajánlat a Wipptalerhof nevű helyen. Nem

is feltétlen ez az árszint zavart annyira (persze az is), hanem a Matreiből oda- és másnap visszautazás reggel, ráadásul jelentős városi séta is járt volna ezzel, így összességében már a 50 euró sem egy fullos ajánlat, főleg ha még buszozni vagy vonatozni kell mellé, ami szintén nincsen ingyen (szabadjegy már nem volt). Végül tárcsáztam a Matreiban lévő Gasthof zur Uhr szálláshelye telefonszámát, itt összesen 30 eurót kértek a szállásért (telefonban 35-t mondtak, de az a szállás+reggeli ár), egyértelműen belementem. Másnapra 14 km maradt, 990 méterről kellett 1689 méterre felmennem, majd leereszkednem a 937 méteren fekvő Fulpmes-be, ahonnan az előző túráim indult, így lett egy 59 km-es egybefüggő szakasz, ami meglelt a két hosszabb bejárt (Tappenkarseehütte-Hippach, Habichen-Feldkirch) között.

Időjárással szerencsém volt, ugyanis 24.-től jött a rossz idő a térségre, így a Vénasszonyok nyarának végét még sikerült elcsípnem. A túra előtt nem fért bele plusz utazás sehova, végül is a nap végére tettem bele egy kis pluszt, egy brenneri utazást, ugyanis nem sok kedvem volt órákat ülni a szálláson mire elalszok. Közelgett már a téli óraállítást, így jelentős időm volt már sötétben, így az unatkozást kiküszöböltem. Másnap a túra után Fulpmes-ből buszoztam vissza Innsbruckba és Bécsben terveztem kitérőt tenni a Freytag&Berndt boltba igazolófüzet vásárlás céljából, saját magam és a túratársam részére, akivel még jó pár szakaszt együtt teljesítettünk az SNP-ből. Időközben ő is rákapott az alpesi túrázás ízére, mivel nekem is tervben volt egy 3-as kötet vásárlása a Mannheimer hütte előtt elázott helyett, így ezen kívül vettem még egyet egy másik mozgalomra, így kettőnk elképzelése egyezett, elmentem hát bevásárolni, nem kellett postázgatni Magyarországra ezeket. Ehhez minimum 2 órára volt szükségem Bécsben, amely nagyban meghatározta, hogy mely vonatot kell Innsbruckban elérnem. Szerencsére minden a terveim szerint alakult.

6:55-ös railjeten Kelenföldön ezúttal is rajta voltam, majd fárasztó 7 órás út következett Innsbruckba a 42,8 eurós félárú jegyemmel a kézben (a visszaút is megvettem még itthon). Szokásos Bécs utáni telt ház ezúttal is megvolt, a saját 4-esembe ketten tolakodtak még be, egy idő után a mellém ülő srác olyan pózokat vett fel, hogy azt már tartósan meguntam és elültem egy szabad 2-esbe. Ennek az apróságnak nem lenne alapból semmi jelentősége, de sajnos valamennyi mégis lesz. Pontosan közlekedett a vonat, 13:44-kor le is szálltam, jókedvűen sétáltam a peronon, tetszett a szép idő és a környezet.

1. a Keleti-Alpok főgerincének hegyei Innsbruck előtt, észak felé nézve a railjet ablakából, legkésőbb itt lesz az ember lelkes amikor meglátja a hegyeket

Éppen az jutott eszembe, hogy milyen jó, hogy ilyen kevés cucc van nálam amikor villámként hasított belém a felismerés: a kabátom hol van?! Fent maradt a felső csomagtartón, amikor átültem a másik ülésre és csak a táskámat és a szatyromat vettem fel. Hátranézek a railjet éppen akkor indult el Zürich felé...hát mondom ennek akkor lóttak. A kedvem máris negatívba fordult át a történetek miatt. Nyáron egy agárdi fürdőzés után az SNP-n használt sátramnak (le szoktam vinni vízpartra cucctárolásra, árnyéknak és öltözéshez) került ki a tulajdonomból ugyanígy a felső csomagtartón ott hagyva. Akkor nem a kár pénzbeli értéke volt a jelentős (7 ezer forint egy új a Decathlonba), pedig megkímélt hibátlan darab volt ahogy vigyáztam rá, hanem a lelki kötődés, a vele átélt kalandok és sok-sok cipelés nehézsége, de az ezzel együtt megadató mobilitás is. A kabátom fájó veszteség volt ebben a helyzetben, évek óta jól szuperált, könnyű volt, kis helyen is elfért és normálisan is nézett ki, az új több lesz mint a 7 ezres sátor ára (Alföldi kékre kell majd). De hát nem tudtam ezzel mit kezdeni, így utólag nézve tehettem volna egy próbát az ügyfélszolgálaton, lehet még Ausztrián belül levették volna és visszajuttatják. Lehet. A túra után leveleztem a példamutatón precíz honlappal (több pontos kérdőív és végén a talált kabátok lefotózva!) és hozzáállással rendelkező svájci vasúttal, az SBB-vel, elég halovány remény volt a sikerre, de megpróbáltam azért, persze eredménye nem lett. Ez az egész eléggé rányomta a bélyegét a hangulatomra, aggódtam a másnap reggel miatt (sötétben kellett indulnom, hogy tudjam tartani a tervet), csapadék nem volt várható (bár ez az Alpokban azért korántsem kizárható), de a hideg kabát híján problémás lett volna. A kesztyűm is elutazott Svájcba a kabátom zsebébe, szóval nem volt érdektelen a hőmérséklet kérdése (nyilván ha ezek megvannak nem nagyon izgatott volna), reménykedtem, hogy másnap is hasonlóan napos idő lesz mint most. Hát finoman fogalmazva ezentúl sem fogom preferálni a

felső csomagtartót a vonatokon. Idegességem nehezen oldódott, az aluljáróban az Mpreis-ban vásároltam kis colát és némi élelmiszert, majd a peronon ücsörögtem egy kicsit a padon, majd a Steinach in Tirolba közlekedő fekete Talentra szálltam fel, mely 14:19-kor indult. Összeszedtünk pár perc késést, konkrétan 14:37 helyett 42-kor álltunk meg amikor az állomásépület mögötti megállóból a Navis-ba tartó busznak volt az indulási ideje. Egy kicsit tartottam a legrosszabbtól, de a féltucatnyi várakozó ember eloszlatta a kezdődő aggodalmamat.

2. a fekete Talent-en Matri am Brenner-ig utaztam

Meglepő módon egy nagyjából 15-20 személyes kisbusz állt meg a megállóban, jó pár gyerek szállt fel, megkérdeztem a sofőrt, hogy ő megy-e a Navis-ba, helyeslő válasza után beszálltam és megvettem a 3,6 eurós teljesárú jegyet. A levegőtlen buszban utazva sok-sok kanyar leküzdése árán jutottunk előrébb, őszintén szólva egy percre sem bántam, hogy nem volt hosszabb a buszozás, 14:57-kor szálltam le Navis központjában. A hegyek között fekvő falu 1337 méteren található, központjában bank, kisebb boltok és egy kis Spar áruház található. A Zentral a központba kelet felől egy kis kanyargással csatlakozik be, jövőre ide fogok érkezni majd Hippach felől. A kis Spar áruházban, mint nagyjából egyetlen szóba jöhető helyen sikerült pecsétet kapnom a füzetbe, majd néhány fotó után elindultam lefelé Matri felé.

3. a kis buszon utazás Navis felé, feledhető volt főleg a leghátsó ülésről

4. Navis Dorf megállóhelynél szálltam le a buszról

5. kilátás a völgyre, melynek mentén fogok haladni lefelé

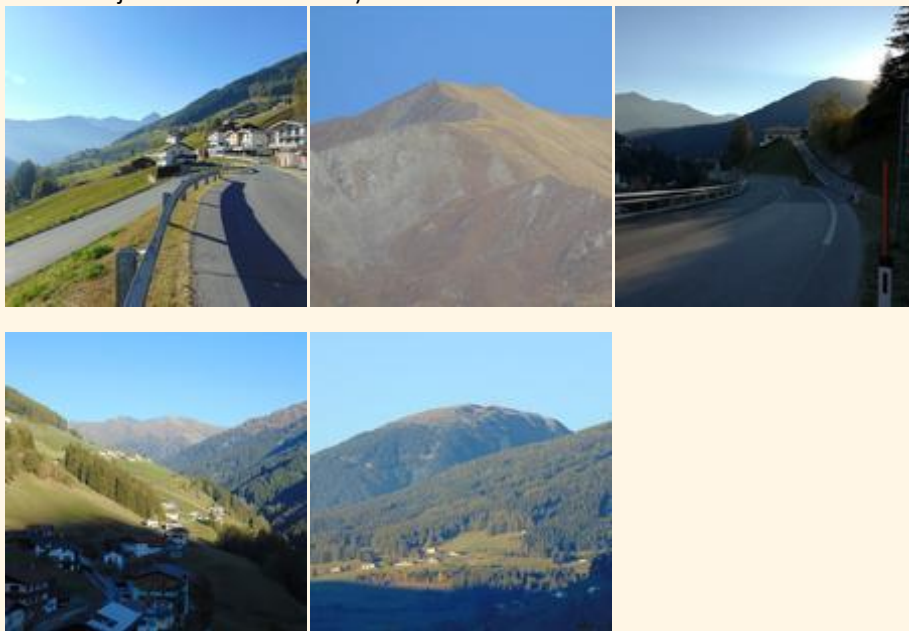
A 7 km-es út végig aszfalton ill. burkolt úton vezetett. Az egyik háznál egy hölgy ablakot mosott, a másik talicskázott, mindketten mosolyogva köszöntek idegenül is, ezen meglepődtem, de jól eső gesztus volt. Igazából a hegy oldalában, valamivel a völgy alja fölött (balra magas 1800-2000 méter feletti hegyek, völgy, majd jobbra (észak) felé újabb hegyek, ennek oldalában kanyargott az út) nagyrészt házak mentén vezető útról nem tudok túl sok mindent írni, a délutáni napfényben haladás tempóban tudtam menni, Navis végénél jó volt visszafelé nézni arrafelé, amerről majd jövő nyáron érkezek. Kisebb házcsoporthoz után egy kis lakatlan rész, majd Koatzet Kopfers falucska következett, majd utána Bacher és Hölltal településrész.

6. balra felfelé a hegyoldal így nézett ki, látszódott már az őszt a fákon
7. visszatekintés Navisra
8. kötelező falutábla fotó
9. tovább kelet felé a völgy mentén, a háttér tetszetős
10. Koatzers Kopfers kis temploma

Az út forgalma Navis-nál még elég minimális volt, de egyre közeledve a célhoz lett egyre forgalmasabb. Sankt Kathrein előtt egy útelágazásban egy térkép is ki volt téve a buszmegállóba, pár lépés után szép kilátás nyílt a völgyre amelynek szélén, kicsit a hegy oldalában haladtam. St Kathreinnél ért a naplemente, innen egy kicsit markánsabb lejtő vezetett Haslachsiedlungba, a Matri határában lévő részre. Itt volt egy kis fűvön sétálás a forgalmas út szélé helyett, majd az Innsbruck melletti Patscherkofel adótoronyos csúcsa vált láthatóvá, még napsütésben (előző túra beszámolójában már említettem).

11. az út folytatódik
12. szintén balra fent az egyik hegy formája, akár az Alacsony-Tátrában vagy a Kis-Fátrában is lehetne
13. érkezés St. Kathrein-be (közigazgatásig Navishoz tartozik még)
14. kilátás visszafelé (Navis) nézve, jól látható a közeli púpok okozta árnyék a naplementében, ezzel feldobva a látványt
15. Matri előtt látszódott az Innsbruck melletti Patscherkofel

A lejtő folytatásában értem el Matri am Brenner szélét, itt ki volt téve egy hóláncos tábla, télen csak azzal lehet ezen az úton közlekedni, érthető módon. A Sill folyón átkelve jobbra fordultam (a kijelölt út további pár száz métert vezet a forgalmas út szélén, hogy nagy kerülővel érje el az állomást, ezt a verziót hanyagoltam), majd lépcsőzés után érkeztem meg Matri am Brenner állomásra. Pár percre voltam a szállásomtól, de még nem terveztem odaérni, mivel a közelgő óraállítás miatt tekintélyes idő lett volna a szobában kuksolni, főleg wifi nélkül (erre ráéreztem), mint utólag kiderült jó döntés volt nem rögtön odamenni. Az intenzív forgalmú Innsbruck-Brenner vonalon fekvő középállomáson pár vasúti témájú képet csináltam, majd következett a rögtönzött ötlet, amit már a bevezetőben is írtam, azaz az utazás Brennerbe, vissza Innsbruckba, majd újra Matriba, közben már jócskán be is sötétedett.

16. Mauterndorf állomáson halad át két Traxx mozdony Innsbruck felé

17. Brenner állomás, balra hátul egy Magyarországon is használtakhoz hasonló, de színesebb Flirt motorvonatra lehetett átszállni Olaszország (Dél-Tirol) belseje felé

19:36-kor szálltam le és a központon keresztül $\frac{3}{4}$ 8-ra érkeztem meg a szálláshelyemre a magyarra fordítva „Vendégház az órához” nevű nagy épületéhez. A bejáratnál tetszetős papír 3D-s térkép fogadott a környék domborzatáról. Az étkezőbe nyitottam be, egyből megcsapta orromat a dohányfüst, itt nincs betiltva a dohányzás ilyen helyeken. Szóltam a jelen lévő pultos hölgynek, aki tovább irányított egy nénihez, aki felkísért a kissé régimódián, de ízlésesen berendezett szobába, melyhez egy szintén teljesen megfelelő fürdőszoba tartozott. Meg is beszéltem az árat, ha jól emlékszem 5 euró árengedmény volt, hogy kihagytam a reggelit, ezek után ki is fizettem a 30 eurót majd lepakoltam.

18. úton a szállásom felé Mauterndorf központjában

19. Gasthof zur Uhr

20. "A bejáratnál tetszetős papír 3D-s térkép fogadott a környék domborzatáról"

21. szobám a szálláson

Nem volt gatyarohasztó meleg a falak között, de hideg sem volt, el lehetett lenni. Pár falatot ettem a táskámból vacsora gyanánt, de az eszem egyre inkább a reggeli hőmérsékleten és időjárásán járt. Fürdés után még térképnézegetéssel és olvasgatással töltöttem az időt, majd 10 óra után lekapcsoltam a lámpát.

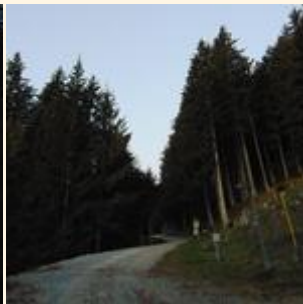
6 órakor szólt az ébresztő, fél 7 után már indultam is. Szerencsére nem volt hideg, inkább csak hűvösnek mondható volt az idő. A főutcán mentem továbbra is, sötétben, majd a Mühlbachl nevű résznél (nem összekeverendő Mühlbach-al), tértem le balra az emelkedős aszfaltos útra, itt már útjelző tábla is mutatta a Maria Waldrast (azon részen volt a nap legmagasabb pontja) felé a helyes irányt. Utcai lámpák fényénél, majd sötétben keltem át az Innsbruck-Brenner autópálya alatt, majd a Mützens nevű rész házai vezetett az utam egyre feljebb, melegem is lett, már a második pulóvert le is kellett vennem.

22. első méterek reggel, balra Maria Waldrast felé kellett letérnem

23. nehezen beköszöntő távoli világosság Mützens-ről nézve kelet felé

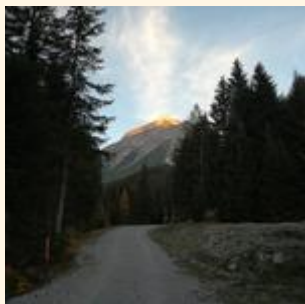
Elég nehezen akart világosodni, még erősen félhomályban érkeztem a lakott terület végén lévő nyitott sorompóhoz, az itteni kis faház előterében talán egy személy befér hálósákkal, ha nagyon itt akar aludni. Télen gondolom sípályákra vezető útdíjat szednek itt, vagy valami hasonló lehet a kis ház funkciója. Az erdőben vezető aszfaltos útról nemsokára letértem és egy kavicsos keréknyomon folytattam a túrát, út szélén itt voltak egy darabig utcai lámpák, mint pl Serfaus-Kölner Haus közötti úton is. Nem volt nehéz a mérsékelt emelkedős út. Kivilágosodott, az erdő fenyőfái között egyre közelebb került a sziklás Serles, 2717 méteres csúcsa. Következő jelentősebb pont a Waldraster bach patak mellett egy kis hangulatos forrás volt. Pár lépés után egy kis kápolnánál lévő elágazáshoz (itt újra az aszfaltos úthoz köt ki a túra, de csak egy pillanatra) érve a nap pont a csúcst és az alatta lévő részt sütötte, szép látvány volt. Nekem önkéntelenül is egy megfázott ember piros orra jutott róla eszembe.

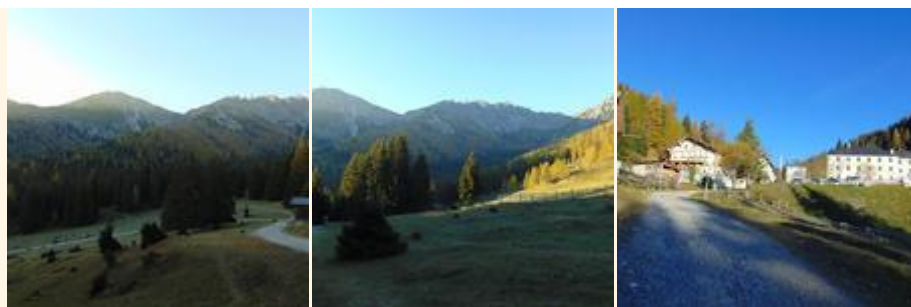

24. kibontakozóban a Serles csúcsa (2717 m)

25.-26. felfelé

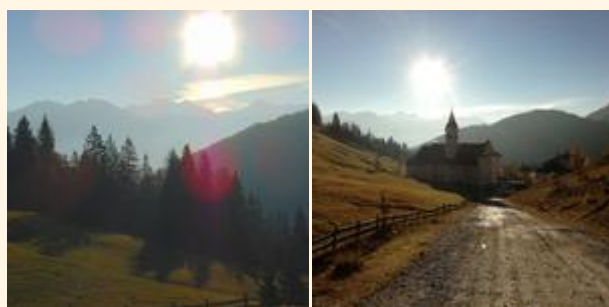
Továbbhaladva újra az erdőben egy gombaszedéssel kapcsolatos érdekes tábla volt kirakva egy kb 2 méteres megmaradt fatörzsre (előtte balra kis forrás): naponta egy ember 7-19 óra között legfeljebb 2 kiló gombát szedhet. Kicsit mosolyogtam, amikor elképzeltem amint a delikvens éppen azon gondolkodik, hogy a még kiszemelt darab befér-e a két kilós limitbe. Nyilván ez egy olyan társadalomban van, ahol csak a forma kedvéért került ki ez a tábla, feltételezem senki nem viszi ezt túlzásba. Az út mentén a Golgota stációi voltak kihelyezve, majd kiértem az erdőből, szinte szembe haladtam a Serles csúcsával, majd jobbos kanyar következett, pár kurflit még beiktatott az út, de lényegében a Matreiből induló aszfaltos út mellett haladt ismét az út és szép napsütéses időben, hátam mögött és balra is szép kilátással érkeztem meg 8:40-re a Maria Waldrast pár nagyobb épületből álló vallási és szálláshelyhez.

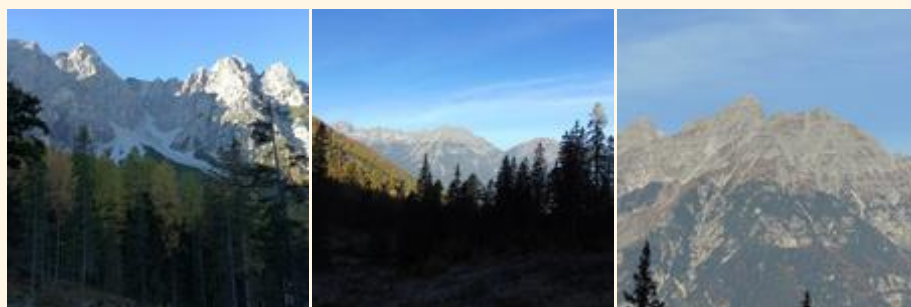
27. a reggeli napfény megvilágítja a Serles csúcsát
 28. hangulatos forrásnál
 29. úton Maria Waldrast előtt, szemben a Serlesszel
 30.-31. visszafelé tekintve a kilátás Maria Waldrast előtt
 32. érkezés Maria Waldrast-ra, 1638 m

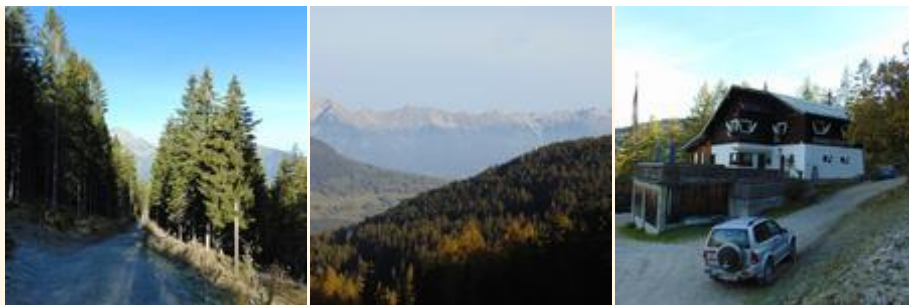
Az 1638 méteren fekvő területen, a templom melletti szintén Maria Waldrast névre hallgató szállás és vendéglátóhelyre tértem be pecsételni, majd csináltam pár képet a kilátásról kelet felé, körülöttem éppen kültéri munkákat csinált 3 ember. A hegyeken túl szépen nézett ki az előtérben látható kis csobogóval ellátott tó is. Nem sokat időztem itt, 2,5 órá volt a kiszemelt 11:15-ös busz indulásáig, bár innen már majdnem csak lefelé kellett mennem, azért rohanni nem akartam és ezen kívül nem árt némi tartalék idő sem. Elhaladtam a nagy templom előtt, balra forrás volt kivezetve az mellé kis körkörös medencébe. Nem sokat kellett felfelé mennem (visszanézve szép volt a templom és a kis „falucska”), papírforma szerint 50 métert, amikor is elértem az 1689 méteres pontos ahol az út átbukott, innen már valóban lefelé vezetett az út.

33. keleti irányú hegyek látványa a Maria Waldrast előttről
 34. elhagyva a kis falucskát, vagy inkább házcsoportot

Elágazás következett, balra volt a helyes út (jobbra egy lezárt ösvény volt), majd erről a keréknyomról hamarosan jobbra kellett letérnem egy ösvényre. Hangulatos ösvény volt ez, vörösfenyőket érintve, balra a sziklás hegyoldalokban lehetett gyönyörködni, szemben pedig nyugat felé a fák közül lassan előbújt a szép panoráma a Telfes és Fulpmes mögötti hegyekkel. A helyenként színes tűlevelű vörösfenyős erdőből nemsokára kibontakozott egy-egy kilátópont erejéig az északi-északkeleti (Innsbruck) irányú szép panoráma is a Keleti-Alpok főgerincére. Ezek után értem el a Gasthof Sonnenstein épületét, a közelemben ugató kutya sem tudta megtörni a lendületemet, az udvarból kihajtó traktoros legyintett, hogy ne vegyem komolyan.

- 35. ösvényen lefelé, balra is érdemes volt nézni a meredek sziklás hegyoldalakra
- 36. Fulpmes mögötti hegyek kibontakozóban
- 37. az előbbi képen látható Marchreisenspitze (2620 m) közelebről
- 38. tovább a fenyvesben
- 39. kilátás észak felé a főgerincre
- 40. Gasthof Sonnenstein

Haladtam is tovább az úton, gondoltam, semmi gond nem lesz itt bőven beérek Fulpmesbe, az eddigiekhez viszonyítva igazán könnyű két nap volt ez. Bő 10 perc múlva a forma kedvéért ránéztem a térképre és akkor vettem észre, hogy egyáltalán nem jó úton haladok, mint kiderült a Sonnensteinnél le kellett volna térjek jobbra. Hát ez elmaradt. Nem akartam visszamenni addig (mégis csak időre mentem), az a mentő ötletem támadt, hogy a V alakban eltávolodó utak közötti területen vágok át, a térkép szerint nem is volt túl sűrű a szintvonal ott. Letérve a keréknyomról egy kerítés kellett átlépnem, melyet a terep miatt elég volt csak valóban átlépnem mászás helyett, de így is sikerült a combomnak begörcsölnie a szokatlan manőverben. Kis mértékben nedves füves részen hol balra, hol jobbra oldalazva sikerült elérnem a helyes utat és a továbbiakban már sikerült is tartanom. Jól járható volt az út továbbra is, 1110 méternél szerpentin ösvény következett az ösvénnyé szűkült útról, majd a Griesbach patak medrében keltem át a túloldalra.

- 41. kiterjedtebb kilátás észak felé
- 42. kilátás nyugat felé, balra Telfes házaival
- 43. ismét egy szép kilátópont észak felé, az előbbtől kicsit arrébb
- 44. ezen a lejtőn kellett leküzdenem az úttévesztés korrigálásához
- 45. a kiszáradt Griesbach patak mellett

Nemsokára egy földút keresztezése után mini kalandpart következett, majd tettem egy kis kitérőt egy pár tíz méterről látszó kápolnához, kiderült, hogy temetőhöz tartozik. Ide már a közút zaja felhallatszott, amely mellé hamarosan meg is érkeztem, a távolban dél felé a havas, gleccseres 3000-resek már ismerősök voltak az előző túrámról. Átkeltem az úton, vártam mire sikerült képet csinálnom a lemezekből hajtogatott Fulpmes szóról. A Ruetz patak hídján átkelve a város névtáblája után meg is érkeztem a lakott területre (jobbra Mpreis található) és pár lépés után elértem a Brücke (a helyszínen valamiért másként hívott) megállót, azonban útépités miatt áthelyezték a megállókat mindkét oldalon, volt még annyi időm, hogy elérjem a központban lévő megállót (itt

utalnék vissza az előző túrán az egy megállóval korábbi indulásomra: az pont azért történt, hogy ha ma most kicsit megcsúszok (ehhez per pillanat elég lett volna 5 perccel később érkeznem) akkor se legyen elbukva a busz és azáltal a vasúti csatlakozás sem Bécs felé, ahol még dolgom volt. El is értem rendben a központot az előző túrán megismert úton, 11:15 után kicsivel rendben is jött a busz a szép háttérű útról dél felől, majd az 5,4 eurós jegy megváltása után az első ülésen foglaltam helyet a kényelmes Mercedes Citaro buszon.

46. Fulpmes közeledik

47. érkezés Fulpmes széléhez, a háttérben látható 3000-resek már az előző túráról már ismerősek

48. nagyított kép dél, a gleccseres hegyek felé

49. Fulpmes lemezből készült betűi

50. Fulpmes központjába érkezik az innsbrucki buszjárat, a túra itt ért véget

Innsbruck-ban még fotóztam egy kicsit villamost és villamospálya maradványokat az aszfaltban az állomásépület háta mögött, majd az Mpreisba tértem be vásárolni, utána pedig felfedeztem egy pizzást a csarnokba. Élelmiszerral felszerelve támadtam meg a railjet fedélzetét, mely 12:17-kor indult el. Idénre tehát búcsút intettem Innsbruck-nak, Tirol-nak és az egész Zentral-nak. Rengeteg szép és mély élmény ért az idei szezonban és nagyon örülök neki, hogy volt lehetőségem ezekre a túrákra. Kissé lehangoló volt ez a búcsú, de jövőre (majdnem) ugyanitt folytatom majd a maradék 86 kilométerrel. Aztán, talán, egyszer még az is lehet, hogy a 3-as kötet felé utazok innen. A gleccseres részeket leszámítva is még szép túrákat lehetne ott is tenni, főleg, hogy már belekóstoltam a magashegyi túrázásba és életérzésbe. Nehéz, fáradságos, de megéri. Csak ugye a pénzületi és időbeli kötöttségek a fő határvonalak, terveim lennének bőven sok évre előre. Útközben a német részekben is érdemes kifelé nézni az ablakon, főleg Kufstein-Rosenheim között, valamint Traunstein közelében.

51. Innsbruck, állomás előtti tér

52. a vonat ablakán kinézve már német területen, Rosenheim előtt még

Bécsbe bő 10 perces késéssel, 16:40 után érkeztem. Innen 40 perc séta következett a Freytag&Berndt boltjáig a Wallnerstraße 3. szám alá. Az igazolófüzetek között matatva tűnt fel, hogy már az újabb kiadás kapható mind a három kötetből, azaz frissítve lettek a benne leírtak a 2018-as adatoknak megfelelően. Legyűrtem a friss példányok beszerzésének az ingerét, majd leemeltem a polcra egy 2-es, 2 db 3-as (egyet magamnak az elázott helyett) kötetet valamint egy Salzsteigweg igazolófüzetet.

Itt meg is állnék egy pár szóra: a szintén osztrák Salzsteigweg, ha fejből jól emlékszem 430 kilométeres, észak-dél irányú túra, amely a 9-es számot viseli (a Zentral természetesen a 2-es), egyetlen egyszer említettem ez előtt meg, amikor az egyes kötet befejezése után Stainach város központjában egy pékségnél ültem le és a térképen feltűnt, hogy erre vezet ez a túra. Akkor még nem gondoltam volna, hogy komolyabban felmerül bennem a bejárásának gondolatát. Indítékaim kettősek, először: vonz a 3-as kötet, de az ugye a gleccseres részek nélkül nem lesz sosem egész. Ezen kívül pedig ott az összes túrára, ahogyan a 2-es kötetnél is, bőven Salzburgon túl kell utazni. Nos, ezt bevállaltam Hainburg-Feldkirch teljes távjának teljesítése kapcsán időben és pénzben is, de mondjuk nem biztos, hogy szeretnék még egyszer annyit utazni a helyszínre mint a közelmúltban. Legalábbis nem rögtön a 2-es kötet után. Arról nem is beszélve, hogy a 3-as kötet eldugottabb és nehezebb helyekre visz el (ebben is rejlik a vonzereje), ennél fogva ez még több szakaszra osztást és ezáltal utazást von maga után. Az egyik a költségtényező, a másik pedig a jelentős időráfordítás. A harmadik dolog amit nem annyira akartam kidomborítani, de az útjaim nagy részénél sokszor utaztam finoman fogalmazva is kihasznált, sőt egyenesen zsúfolt railjeten odafele (de visszafelé sem voltak üresek a kocsik), általában nem voltak ezek az utak a legjobb élmények. Ezt persze még kipiheni az ember, de az időbeli és pénzbeli ráfordítással nem lehet mit kezdeni, az adott. Ezen kívül már többször említettem, hogy Tirol és Vorarlberg tartomány még Ausztrián belül is drágának számít, tehát a 2-es kötet bejárása kapcsán megtapasztalt árszintek a mérvadóak ezeken a részekben, azaz a 3-as kötet döntő többségén. Amikor döntöttem a túra teljesítéséről, akkor azt mondtam, hogy bevállalom a vele járó költségeket, inkább legyen drágább, de normális mondjuk egy szállás, de ugyanúgy nem sajnáltam magamtól az ételt sem, ez bárkinek aki figyelmesen olvasott nyilvánvaló. De ha majd bezárul a kör, azaz jövő nyáron a terveim szerint végigérek, akkor nem tartom valószínűnek, hogy a 3-as kötettel folytatnám. Tetszik és vonz eléggé az útvonala, de per pillanat nem tartom reálisnak, hogy érdemben ennél többre kerüljön sor. Remélem még lesz rá lehetőségem az életben, hogy közelebből megismerkedjek a gleccsereket és a már bejárt két szakaszt (Lindauer hütte-Feldkirch, Serfaus-Kappl) leszámítva 424 km-es úttal. A gleccseres részek (azaz azok ahol rövid vagy hosszú gleccseres és jeges részeket ír a füzet) hossza egyébként 218 km, tehát nem kevés. Nem tudom mennyire kell szakirányú téli hegymászó tanfolyam a gleccseres részekre, ez ügyben még nem beszéltem a megadott emberrel, annyira perfekt meg nem vagyok németből, hogy a füzet szövegéből ezt egyértelműen le tudjam szűrni. Az viszont biztosnak tűnik, hogy a gleccseres részekben nem ajánlatos egyedül menni. Az arrafelé lévő hüttékben sem tudom mekkora a férőhely és a komfort, gondolom változó. Az eldugottabbak egyszerűbbek és olcsóbbak, a forgalmasabbak és könnyebben megközelíthetőbbek feltételezem drágábbak is. Egy Ramolhaus mondjuk elég korrektnek tűnik, de pl a 8 személyt befogadó Otto-Umlauf Biwak meg a másik véglet. Utóbbi megjegyzem a 3-as kötet Magas-alpesi mellékútvonalának a része, annak is legnehezebbje: Klettersteig 2. nehézségben, valamint rövid gleccseres útvonal, mindez 15 km-en 11 óra szintidővel és sok szinttel. Azaz nyáron egy napot bőven kitölt, ha az embernek van felszerelése és kondija. Ide már valószínűleg több kondi kell mint az olyan részekre ahol elegendő az évi pár alkalmon elérhető kondíció. Lehetne még sokáig fűzőgetni ezt a gondolatmenetet, időnként elő is fordul velem, de be kell látnom, hogy ez még nagyon a jövő zenéje.

Más részről a Salzsteigweg azért tetszett meg, mert a legrövidebb osztrák túraútvonal, közelebb is van jóval: cseh határhoz közeli Sternsteintől indul és Linz után szeli át az Alpokat Murau-n (Unzmarkt-Tamsweg kisvasúton érintettem) át érkezik Villach-ba, majd a déli Arnoldstein-be. Tehát nagyjából az 1-es kötet távolabbi szakaszainak megfelelő utazásokat kéne bonyolítanom, ami a 3-as kötet fekvéséhez képest azért jókora eltérés, a „Sóút” javára. Ezen kívül azt tetszett benne, hogy a Linz környéki részek haladósak, de vannak bőven 2000-es részei pl. a Totes Gebirg-ben, azaz magyarul a Halott/Holt-hegységben. Tehát vannak dombos, 500 méter körüli szakaszai és látványosabb magashegyiek is. Változatosnak tűnt kérépről és képek alapján is. Planneralp és Sankt Nikolai im Sölktal között pedig már kész is vagyok vele, ugyanis ez a 28 kilométeres rész megegyezik a Zentral-éval, tehát már csak 400 km-ről beszélünk esetemben. Tehát amikor úgy döntöttem, hogy megveszem a füzetet akkor az a kettősség volt bennem, hogy tudtam a 3-as kötettel kapcsolatban, hogy nagyon szép lehet és tetszik, de per pillanat nem reális (remélem ha más nem, legalább részben az lesz még az életemben), de nem tudtam elfogadni a gondolatot, hogy jövőre megyek még kettőt és vége. Egyszerűen olyan mennyiségű és mértékű összetett élményanyag ért a Zentral kapcsán, hogy nem tudok az Alpokra pontot tenni, és nem is akarok, megfogott. Legalább az elvi esélyét, egy kiskaput meg akartam arra hagyni, hogy legyen egy 3-as kötetnél realisabb folytatás, mely be is fejezhető az eddigi túrázó gyakorlatommal, azaz nem kell hozzá beülő, jégcsákány, hágóvas és hasonlók. Aztán majd kiderül, hogy mire lesz időm, pénzem és lehetőségem. Ha tegyük fel nem is tudok majd hosszú túrákat tenni, még akkor is meglesz a lehetőség egy-egy közelebbi és/vagy távolabbi pont felkeresésére (pl. a Schladmingi Tauern-ben a Hochgolling). De ez még szintén a jövő. Amúgy megjegyzem a Salzsteigweg előtt a Südalpenweg volt a lehetséges ötlet a folytatásra, de azt végülis elvettem,

több okból is: távolság, térkép alapján kevésbé izgalmas terep, sok és eddigiekhez viszonylag kis területre koncentrálódó utazások.

Jó pár sor után akkor visszatérek a végszóra: vásárlás után visszagyalogoltam az állomásra, a Südtiroler Platz kebabosánál vásárolt, már bevált 4 eurós Schnitzel Boxot ezúttal is örömmel fogyasztottam el. A tömött railjet-en végülis csak a gyerek tv előtti játszósarokban tudtam ülőhelyet találni magamnak (az ilyesmi órákig tartó utazásokra utaltam az előbb), de még egy toalett látogatás után még ezt is be akarta foglalni egy férfi, de szépen elzavartam már a táskám közelében ülő helyzetéből. Később találtam már magamnak normális helyet is. Kelenföldön leszálltam, majd busszal utaztam hazáig, jó idő volt, nem fáztam kabát nélkül.

53. a gyerekeknek szóló műsorban is éppen utaznak, élőben mondjuk nem éppen a legkomfortosabban

54. az új üdvöske? (nem így lett, S.J.)

Ez volt tehát a 2018-as szezon utolsó alpesi túrája. Sok-sok szebbnél-szebb, sokszor viszontagságos és nehéz, de összességében pozitív, építő jellegű és felejtethetetlen élmények voltak! Bárki aki a legkisebb ingert is érzi magában arra, hogy útra keljen, én csak bátorítani tudom!

Ezúton is köszönöm az Életnek, hogy részese lehettem a sok-sok oldalon át leírt idei évi és persze az ezt megelőző túráknak is és ezeken megőrzött épen és egészségben! Köszönet illeti azokat az embereket, akiknek a segítő közreműködése és hozzáállása nélkül ezek a túrák nem, vagy nem ebben a formában valósultak volna meg! Jövőre remélem jön folytatás, a maradék hátralévő 86 km és ezáltal a mozgalom teljesítése!

2019

Zentralalpen: Hippach-Navis (2019. július 7.-11.)

A bemelegítő kört követően júliusban következett az idei nyári alpesi szezon két kötelező túrája, amivel a Zentralalpenweg teljesítését az 1. és 2. kötet útvonalán keresztül befejeztem. A hiányzó Hippach-Navis és Praxmar-Habichen túrák sorrendje nem volt véletlen: előbbi 53 km-es távval a hosszabb, viszont kevésbé szintes, utóbbi a 33 km-es, de erősen szintes tereppel rendelkezik. Úgy döntöttem még tavaly, hogy először a hosszabb, de kevésbé szintes (azért túra közben nem reklamáltam még több szintért) úttal kezdem, majd a másik 33 km-es darabka lesz majd a befejező szakasz. Időjárásban is mindegy volt a kettő, mivel túl nagy számottevő távolság nincsen közöttük. Sajnos az első napra már a túra előtt napokkal korábban is biztosan esős előrejelzést mutatott az általam használt és magashegyi környezetben is legtöbbször megbízható meteoblue oldal. A második nap délutánjára volt eső várható, szerettem volna, ha a túra két jelentős magaslata közül az elsőt, a Rastkogel-t még eső előtt elérni, ez sajnos nem sikerült. A harmadik napra esőt nem mutatott az előrejelzés, ez így is volt valóságban is, a túra második és egyben legmagasabb csúcsára fel- és lejutás is erre a napra jutott. A szóban forgó Geier nevű hegy előtt lett volna lehetőség megszállni a Lizumer Hüttében, de ez plusz egy napot jelentett volna a túrába és mivel a utána nem egyből hazamentem, hanem egy haveromhoz Frankfurt-ba, így azt nem akartam volna kihagyni. Ezen kívül pedig egy nappal később is indultam el, mivel péntek este értem haza a munkából és vasárnap reggel kipihentem szerettem volna nekivágni az útnak és nem hulla fáradtan. Tehát ezek alapján adva volt a harmadik napi táv és szintben jelentkező terhelés is. A negyedik napon túra szempontból pedig a Navis feletti szállásomról a faluba való leereszkedése volt a főszerep, ezen kívül még volt egy lehetséges hosszabbítási lehetőség Matrei-ig, a nálam lévő új 2. kötetet így fel tudtam volna avatni, a másodszorra lejárt Navis-Matrei 9 kilométeres távval, de ebből végülis nem lett semmi, elég volt az eredetileg tervezett túra, ez a plusz most nem játszott. A túrabeszámoló tárgyát szorosan nem érinti, de leírom: még aznap Kufstein-nél léptem át Németországba és érkeztem meg Frankfurt-ba, majd másnap Passaun át tértem vissza Ausztriába, ahonnan egy kis vonatozásos kitérővel (azóta sajnos bezárták a célzottan felkeresett

vonalat, a közelgő halálhír is adta az apropót e kitérőre) Bécsen át tértem haza erről az 5 napos tartalmas útról. Szállást nem foglaltam előre, egyszer küldtem email-eket azokra a szállásokra ahol találtam email címet, választ nem kaptam egyikre sem, így előzetes foglalás nélkül vágtam bele a túrába, ami már nem számított újdonságnak.

Az indulás napján nem keltem korán, a 8:55-kor Kelenföldről induló Hortobágy EC vonatot néztem ki Bécsig, már itt 10 perc késéssel érkezett, amely az út során már közel fél órássá nőtt. Így a 11:30-as railjetet lekésem, helyette a 12:30-kor indulóval utaztam tovább Jenbach felé, szerencsére csak fél órás idővesztéssel. Útközben Kufstein előtt érkezett meg az eső, de Wörgl előtt el is állt. Pontosan érkeztünk Jenbachba 16:27-re, ahol aluljárózást követően a szomszédos Zillertalbahn kisvasút (van még egy kisvasút innen az Achensee felé, északi irányba) végállomásához, majd a 7 eurós jegy megváltása után el is értem a 16:36-os vonat Mayrhofen felé. Ahogy kihaladtunk az állomásról, keleti irányban Brixlegg felé hatalmas esőfelhő kezdte kiadni magából tartalmát, távolról látványos volt, de arra gondolni, hogy nemsokára leszálok és indulnom kell gyalog az érkező már nem volt olyan üdítő gondolat, de még reménykedtem, hogy elkerül a komolyabb eső. Szépen haladtunk a Ziller-völgyben, sorban hagytuk magunk mögött a rendezett állomásokat a tavaly már megismert ingavonat fedélzetén. Nagyon tetszett a magashegyi környezet, örültem, hogy sok várakozás után ismét itt lehetek és túrázhatok. Ez a hangulat ellensúlyozta az eső miatti aggodalmamat, szemben dél felé a 3000-sek is méltó háttérrel adtak a tájnak. Pontosan érkeztünk Ramsau-Hippach állomásra is 17:22-kor, itt vonatkeresztelés is történt, mivel innentől lefelé egyvágányú a pálya és a Mayrhofen felől érkező vonatot itt várta be az amelyiken én is utaztam. Tudtam is egy olyan képet csinálni, amin a két vonat látható a csatlakozó busszal. Na igen, ez lenne az ideális mindenhol: busz és vasútállomás egy helyen, a menetrend pedig ha nem is mindig, de többnyire igazodik a másik közlekedéshez is. Nagyon jól tudjuk, hogy Magyarországon mi a helyzet ezzel kapcsolatban.

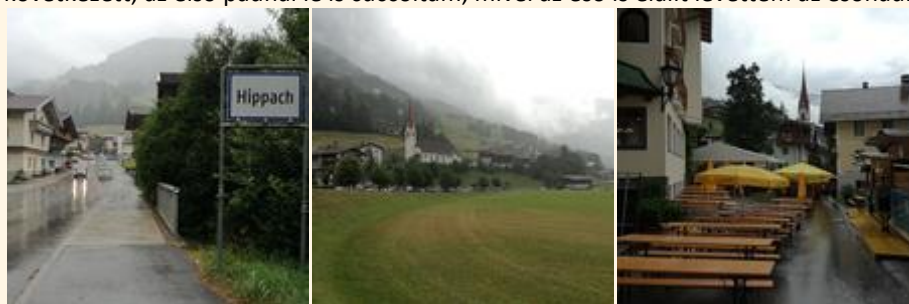
1. Jenbach állomás, átszállás a Zillertalbahnra

2.-3. durva viharfelhők

4. Ramsau-Hippach állomás, vonatkereszt+buszos átszállási lehetőség

Fél 6 után neki is vágtam az útnak, kezdésnek megnéztem, hogy nyitva van-e a főút melletti tourinform iroda (fain ingyen jelvényeik vannak), de vasárnap késő délután zárt ajtókkal találkoztam. A beígért eső is megérkezett, így kénytelen voltam magamra venni az esőkabátomat, (kicsivel később az esőnadrágot is), felhúzni a zsákomra az esővédőt és az esernyőt is elővettem (hiába van rajtam az összes cucc, ha a táskám meg a hátam felől átázik, ezt mással nem nagyon tudom kivédeni). Elindultam tehát ténylegesen is a túrára, amely igazából a tavaly a GH Kühle Rast-tól elkezdett 12. szakasz folytatása volt 9 km hosszban, 2 és ¼ óra szintidővel. Igazából a lényeg az volt, hogy 608 méterről szinte végig aszfalton szerpentinezve jussak fel 1387 méterre a Mösl házhoz. Átkeltem a megáradt Ziller folyócskán, majd a Hippach tábla után elindultam felfelé. A faluba jobbra fordulva az utcán éppen valamilyen falunap lehetett, fellépőkkel, ételes és italos sátrakkal, valamint az út közepén elhelyezett nejtontetős padokkal. A templomhoz érve pár lépcsőfok következett, itt is voltak sírok

közvetlenül a templom közelében. Felérem a templom feletti utcába, itt egy rövidebb ösvényes szakasz következett, az első padnál le is cuccoltam, mivel az eső is elállt levettem az esőnadrágot és az esőkabátot.

5. remek időjárási körülmények között indult a túra

6. Hippach központi része közeleg

7. utcai rendezvényen is át kellett haladnom

Elmorzsoltam fogaim között egy „ezért érdemes volt elővenni” megjegyzést, majd csináltam pár észak felé a Zillertalra néző képet. Két fiatal fiú és egy lány érkezett fentről, fél 7 után folytattam az utamat. Ekkor már erősen úgy nézett ki, hogy sietnem kell, hogy sötétedés környékén felérjek a napi úticélmomhoz. Nem csak a pihenés hosszúsága miatt, hanem mivel nem foglaltam előre szállást, így egy kis minimális huzavona is várható volt (erre milyen jól ráéreztem!), amit meg nem este 10-kor kellene végrehajtani. A rövid ösvényes emelkedő után újra házak közé és aszfaltra értem és innen kezdetét vette a felfelé serpentinezés. Nem akarom túl részletezni az utat, lényegében aszfalton haladtam egyre feljebb, egyre jobban kinyíló panorámában, melyben a dél felé látható háromezresek vitték a pálmát. Ezen kívül a Zillertal látványa és a környező hegyeké is nagyon szép volt. Az eső hol esett, hol nem, ez már így is maradt erre a napra. A fényképezőgéppel bajlódtam, a tavaly vett Sony gép azóta sem vált a kedvencemmé, most éppen pillanatok alatt lemerített akksit jelzett. Amúgy busz is lett volna a gyaloglás helyett, de ez természetesen nekem nem fért volna bele, sem itt, sem máshol.

8.-11. Zillertal (Ziller-völgy) északról-dél felé fotózva

12. Schwendberg-nél visszanézve a tájképet uraló 3000-res (délnyugat) felé nézve

Schwendberg után a célegyenesre rátérve egyre kevesebb lett a ház és egyre kezdett beszűkülni a völgy, a fenyvesben egy elágazásban a jó pár km-re lévő Sunnalm felé nyílt letérési lehetőség, én viszont tovább haladtam egyenesen felfelé, 21:07-kor érkeztem meg a Möslbahn felvonójának alsó állomásához. A következő nagyobb épület a 4 csillagos Hotel Bergkristall volt, kívülről is jól látszódott, hogy nem szenvednek hiányt vendégekből. Átfutott rajtam, hogy B tervként remélem nem ide kell bekopogtatnom, nem akartam 3 számjegyű összeget itt hagyni egy éjszakáért. A nyüzsis szállodához képest gyanúsán csendes volt a mögöttes pár lépésre fekvő Gasthof Mösl, ahol mindössze egyetlen lámpa fényét láttam. Nyilván több volt ez is a semminél és mivel a neten semmilyen elektronikus elérhetőséget nem találtam, így nem volt más hátra, mint személyesen intézni a dolgot, melyre sor is került. Kopogás után egy hölgy jött elő, aki közölte, hogy 2 éve

bezárt a hely és most költözködés miatt nem tudnak helyet biztosítani és pecsétjük sincs. A velük szemben a hegy oldalában fekvő Lukasser nevű panziót ajánlotta. Pár lépés után odaértem az említett házhoz, 21:20-kor kopogtattam be. Egy úr nyitott ajtót, aki először nem nagyon tűnt segítőkésznek, majd odahívott egy kedves hölgyet, aki már mosolyogva beljebb invitált és tudott is szobát adni éjszakára. Fel is mentünk az emeletre, ahol egy elég patika állapotú és tisztaságú franciaágyas szobát mutatott nekem, természetesen rögtön belementem az ajánlatába. Csak a szoba 35 euró lett volna, de végül a reggeli lehetőségébe is benne voltam, így 40 euró lett a végösszeg. Nem olcsó, de legalább normális hely és normális a kaja is. Az ellenkezőjére tudnék mondani ellenpéldát a túráról, szóval úgy vagyok vele, hogy inkább adok többet egy normálisabb komfortért, mint az olcsóbb fapadosabb helyekért, ahol már többször előfordult, hogy nem tudtam normálisan pihenni és ez a következő napon is érződött. Persze nem mindig van választási lehetőség és nyilván aranybányám sincsen, de mivel a következő napra hűtés szállás volt várható, így ez nekem teljesen megfelelt. A szobából az oldalsó hosszú erkélyre (jellegzetes eleme az alpesi házaknak, nem tudom mi a szakneve) is ki lehetett menni, tetszett ez a hely. A távolban a 3303 méteres Reichenspitzte állt őrt, melyet már a kisvonal ablakából is kiszúrtam és felfelé menet is többször fotóztam.

13. kezd szűkülni a völgy, a házak ritkulnak

14.-15. Gästehaus Lukasser, éjszakai szálláshelyem, balra a Mösl ház, valamint a szobám

16. esteledik, előtérben a 4 csillagos szálloda

Ezek után ettem egy kevés csokit, komolyabban főzőcskézni nem volt kedvem. Tisztálkodás következett, majd vízszintbe helyeztem magam és 10 óra után eltettem magamat másnapra.

Egészen kipihenten ébredtem 6 órakor, reggeli frissítő zuhany és összepakolás után fél 7-kor lementem az ebédlőbe enni, az előtérben nagyon gusztusosan volt tálalva a reggeli választéka. Egyedül a teát hiányoltam, a végén kaphattam volna, de akkor már inkább az indulásra koncentráltam. A reggeli előtt kifizettem a 40 eurót a remek szállásért és reggeliért majd a kiadós étkezés után összeszedtem a cuccaimat és 7 óra után kiléptem a főbejáraton.

17. nagyon gusztusosan tálalt választék, innen tényleg jól esik az étel

18. reggeli

19. Mösl ház és kelet felé nézve a ház oldalsó "erkélyéről"

Rögtön vissza is fordultam volna első indulatra, legszívesebben: esett az eső. De mivel nem ilyen fából faragtak, így morcosan beöltöztem az esővédő szettembe és elindultam az esőbe felfelé. Korán érkezett a 12 után ígért csapadék. Egy-egy elszórtan álló házhoz vezető kocsibejárók kiágazásánál haladtam el, az eső egyszer abbahagyta, majd újra rákezdet és újra abbahagyta, miközben az aszfaltból földúttá vált úton gyalogoltam hol kisebb, hol nagyobb emelkedőben. Egy nagyobb házból és egy istállóból álló almnál a földút is véget ért, innentől ösvény következett. Pár lépés után mintha a felhős időt elvágta volna, szikrázó napsütés kerekedett a semmiből, a felhők is jócskán visszahúzódtak a fejem felől. Fél órája nem gondoltam volna, hogy ez így alakul. A bakancsom a vizes fű miatt persze akárhogy vigyáztam egyre jobban vizesedett. Visszanézve szép kilátás volt a völgy Zillertal felőli vége felé. Egy faház után ismét keréknyomot értek el a lábaim, a következő háznál pedig hajtúkanyar következett, majd utána még egy. Pár lépés után kicsit megpihentem, levettem a bakancsaimat, leültem a földre kicsit szárítani a zoknaijaimat. Itt találkoztam egy lefelé haladó túrázó nővel, ő volt az egyik a nap során akivel útközben találkoztam. Nem sokkal később folytattam az utamat felfelé az egyre inkább kinyíló völgyben, annak is a jobb oldalán haladtam. El tudtam volna képzelni ezt az időjárást egész napra, mondjuk a nap meglepően erősen sütött ahhoz képest, hogy fél órája még csak felhőket lehetett látni az égen. A földút melyről útközben jobbra és balra is voltak leágazások, felvezetett a 2117 méteren fekvő Rastkogelhüttehez, ahová 11 órára értem fel, 6 km-t megtéve a Mösl háztól. Itt már elbújt a nap és szeles idő lett, amely a felhőket is kezdte átrendezni az égbolton, valamint egy érdekes jelenséget is láttam: a völgy ahonnan érkeztem folyamatosan kezdett párával telítődni, a fehér felhőre emlékeztető légtömeg egyre csak hízott és emelkedett feljebb, mint amikor az ember a kádba önti a vizet melynek a szintje egyre feljebb és feljebb kerül. Ledobtam a cuccaimat a padokra, majd bementem pecsételni. Belülről a hüttékben szokásos kép fogadott, mondjuk nem volt szokványos kiírás, hogy ha valaki cipővel megy fel az emeletre annak 5 eurót kell fizetnie. A ház személyzete elég elfoglalt volt, a köszönésemre és ottlétemre sem nagyon reagáltak, egyedül csak akkor amikor a pecsétet kerestem.

- 20. váratlan fordulat: napsütés! Még hozzá nem is gyenge
- 21. visszanézve a völgyre ahonnan jöttem
- 22. felfelé a Rastkogelhütte felé, mintha egy kád szélére akartam volna feljutni
- 23. Rastkogelhütte közeleg
- 24. Rastkogelhütte belülről, 2117 m

A pecsét a cserépkályha mellett volt megtalálható egy elég rövid láncon rögzítve. Nem tudom, hogy ennyire rövid lánccal áll-e csak rendelkezésre, vagy ennyire nem bíznak azokban akik itt pecsételnek. Mindegy. Végeztem az adminisztrációval, feltűnt még egy tiltós/fizetős táblácska, csak már nem emlékszem rá, hogy mit tiltott, de valahogy nem tetszett ez a pénzéhes légkör. Oké, hogy be kell tartani a szabályokat, de azért ne legyen már minden az arcába plakátolva az embernek, főleg itt a hegyen. Azt is elhiszem, hogy okkal kerültek ki ezek feliratok, de akkor sem volt ez nekem szimpatikus. Ha tegnap nem jeleztek volna nagy esőt, akkor még akár otthonról korábbi indulással idáig is elérhettem volna, de valahogy nem győzött meg a hely, meg az itt alvás is egyértelműen tárgyaltan volt ugye. Kivonultam a padokhoz, ahol több túrázó is volt már, ettem egy keveset, a távolban jobbra már egyértelműen azonosítható volt a háznak nevet adó Rastkogel, melyen és környékén a vártnál több porcukrot láttam. Nem örültem ennek, elvégre közel július közepe volt már és nem annyira nagyon

magasan voltam. Sajnos az idő is kezdett az előjelzésnek megfelelően viselkedni a csúcs időnként már most ködbe került. Fél 12 után elindultam, az ösvény kis emelkedéssel hagyta el a hüttét és környékét, majd egy füves hegyoldalban és pár kisebb magaslaton áthaladva értem el a hüttétől 1 km-re fekvő Sidanjoch-ot (2127 m). A nem kifejezetten nyeregbe emlékeztető hely egy hepehupás terület közepére leszúrt útjelző tábla volt lényegében, melyből a szomszédos völgyön keresztül Hochfügen felé nyílt letérési lehetőség. Tőlem balra két úr éppen villanypásztor kerítést épített ki: az elől haladó szúrta le a műanyag karókat, a mögötte haladó pedig a vállán vitt kis dobra tekert vezetéket helyezte fel. Kérdeztem tőlük, hogy a Rastkogel az a csúcs-e amire mutatok, eléggé tájszólással helyeseltek. Elég triviális kérdés volt, de olyan környezetben és időjárás mellett nem teljesen volt egyértelmű, de a lényeg, hogy jól tippeltem.

- 25. a túra folytatódik, középtől kicsit balra a Rastkogel látható
- 26. párával telítődik a völgy
- 27. Sidanjoch-nál
- 28. kis tavacska, balra a villanypásztor telepítők

Holtpont következett, nehezen küzdöttem feljebb magam az emelkedős ösvényen, mely lassan nyugati irányba fordult a Rastkogel alá. Egyszer-egyszer amikor az köd engedte felnéztem a csúcsra felé és bizony kirázott a hideg a látványtól: egyre feljebb tekintve egyre több hó látszódott, amely közelebből nézve már nem valami halovány maszat volt a tájon, hanem komolyabb akadályt is képezhetett a haladásban. Az akadály leküzdése pedig általában fáradtságos és időigényes és mondanom sem kell, hogy az idővel annyira nem álltam jól, bár annyira vésszen rosszul sem, de jól kellett választanom a soron következő útelágazásban. Feltámadó félelmeimet a térképre nézve a Rastkogel túloldala sem oszlatta el, ott is elég sűrűn voltak a szintvonalak, szóval tartottam most ettől. Nem sűrűn éreztem ilyet a túráim során, úgy vagyok vele, hogy aki fél nekiindulni az ne csinálja, de most engem is utolért egy kicsit ez az érzés, átmenetileg, de persze haladtam tovább. Találkoztam az ösvényen a nap második és egyben utolsó túrázójával aki nem ajánlotta a továbbhaladást, persze, hogy mentem tovább. Ezek után a már említett elágazás következett: a leágazó útról a Rastkogel érintésével érhettem volna el az esti szálláshelyemet jelentő Weidener hüttét a 2576 méteres (tehát a Rastkogel-nél közel 200 méterrel alacsonyabb és jellegére is más) Roßkogelen keresztül, de a 4,5 órás szintidő mindkét útvonalon ugyanannyi volt, úgy döntöttem, hogy nekifutok a Rastkogelnek és haladtam tovább a fekete besorolású ösvényen. Később korrigálni már nem lett volna idő a sötétedés miatt, ezért is írtam, hogy jól kellett döntenem és persze némi szerencse is kellett a sikerhez, mint ahogyan már sokszor máskor is. Hegyoldalban következett pár száz méter, majd eleredt az eső és rövid szüneteket leszámítva sajnos ez így is maradt a nap hátralévő részében. A hegyoldalban haladó rész után egy tó mellett haladtam el majd egy újabb tónál megérkeztem a Rastkogel alatti alsó emelkedős részhez.

29. újra esik

30. egy újabb tó után elértem a Rastkogel alsó emelkedőjének kezdetét, hófoltokból egyre több lett

Innentől már részben hófoltokon kellett haladnom felfelé, az ösvény hol látszódott, hol nem, a helyzetet nehezítette az olvadó hóból táplált kis patakok kerülgetése is. Felérve az alsó emelkedőn a kijelölt ösvény melyet hol láttam hol nem (de feljebb haladva inkább nem) jobbos kanyart vett, ez a rész tekinthető a középső emelkedőnek, ez volt a legnehezebb, szinte végig havon felfelé haladtam, hol jobban, hol kevésbé megközelítve a nem túl sűrű jeleket, persze esőben. Közben a sziklás csúcs „rózsája” is kezdett látszódni alulról, mely kissé hasonlított a kis-fátraí Rozsutec csúcsához, csak az egy bő ezressel alacsonyabban van. Negyed 4-re értem el a középső emelkedő végét jelentő félig hóban álló útjelző táblát. Kis pihenő következett, majd nekivágtam a hómentes, de vizes sziklák között vezető felső emelkedőnek, majd 15:28-kor fáradozásaim célját értem, megérkeztem a Rastkogel 2762 méter magas csúcsára.

31. visszanézve a középső emelkedőről, itt már túlsúlyban volt a hó

32. felső emelkedő részlete, itt már nem maadt meg szerencsére a hó

33. Rastkogel, 2762 m

Tejköd, kilátás nuku, a csúcskereszthez közeli kis dobozkához húzódtam be, a sziklának melyen a doboz volt rögzítve és az esernyőm védelmében tudtam pecsételni a csúcspecséttel, majd mivel az időjárás nem tett lehetővé kellemes ott tartózkodást, így el is indultam lefelé. A lefelé vezető út nem volt vészes, de oda kellett figyelni a lépésekre, főleg az elején. A túrabotjaimra is szükségem volt, így az esernyőmet (igen kellett, mivel a tartós eső miatt a hátizsákom hátam felőli oldalát a beázásától csak ez védte, az esővédő huzat és az esőkabát kevés hozzá) beakasztottam a hátizsák pántjait összekötő keresztpántba és a baseball sapkám hátsó tépőzáras állító részébe. Büszke voltam magamra, hogy ezt milyen jól kitaláltam, működött is az első szélrohamig, ott aztán elkezdte tekergetni rendesen, de ott már nem feltétlenül kellett a túrabot, így újra kézben tudtam tartani, ameddig kellett. A lefutó oldalgerincen vezető út biztos szép napos időben, ködben és szélben (az eső itt átmenetileg elállt) viszont nem volt túl marasztaló. Balra, dél felé egy ideig látszódott némi kilátás, kisebb tavak, hófoltok és hepehupák látszódtak, távolabb egy felvonó vége is. Elhaladtam egy nálam magasabb hómaradvány mellett, majd elértem a Nurpensjoch-ot, mely 1 km-re van a csúcstól (2510 m, Tux felé letérési lehetőség), jobbra a szépséges Nurpenstal (Nurpens-völgy) látszódott, nekem valamiért nagyon megtetszett az a völgy.

34. lefelé indulás utáni első méterek

35. szép gerinctúra lehet normális időben

36. "Balra, dél felé egy ideig látszódott némi kilátás, kisebb tavak, hófoltok és hepehupák látszódtak"

37. Nurpenstal

Kis emelkedő következett, majd szabadon legelésző birkacsorda és hófoltok mellett haladtam el, előtte egy pillanatra a Rastkogel csúcsa is kilátszódott a ködből. A közeli Halsspitzére (2574 m) lehet, hogy felmentem volna jó időben, de így most felejtős volt, viszont az alatta vezető ösvényt olyan helyen és olyan szögben fedte hó egy pár tíz méteres darabon, amit nem vállaltam be, így alulról kerültem meg a hómaradványt. Ezt is leküzdve tértem át a hegy túloldalára az ösvényen és értem el a magyarul viccesen hangzó Nafingjoch-ot (2440 m). Az ösvény nyugat felé még folytatódott volna, de én viszont a szemközti hegyek és a magam mögött Rastkogel tömb között fekvő völgybe tartottam. Innentől sok bonyolultság nem volt az úton, füves hegyoldalban haladtam lefelé az újra szakadó esőben és leszálló ködben. 2200 méter alatt értem el a kanyargós keréknyomot amely a szállásomra vezetett. Nem volt túl barátságos az idő szedtem is lábaimat, a távolról is érdekesen kinézű, Nafingalm melletti negyed részében feltöltődött Nafingsee közelről is furcsa volt a már említett feltöltődés és érdekes türkizes színe miatt.

38. visszanézve a Rastkogel-re, éppen látható a csúcsa is

39. fordulás északi irányba Nafingjoch-nál

40. Nafingalm közeleg a távol együtt, szakadó esőben

41. Nafingsee érdekes látványa

A Nafingalm-nál semmi mozgást nem láttam, de látszott pár házon, hogy még ha idén jelleggel is, de lakják. Innen már látótávolságra volt a következő házcsoport, melyben a szállásom állt, szembejövő tehenek társaságában értem el a célt (előtte szokásos favályús forrásban természetes sörhűtő feküdt az út szélén), az 1799 méteren fekvő Weidener Hüttét, este 7 óra előtt pár perccel. Fotóztam az útjelző táblákat, figyelni kellett, hogy hova lépek a tehenek ürülékei mellett. A házból kijött egy dolgozó, kérdeztem is tőle rögtön, hogy van-e szabad szobájuk (ez ilyenkor a legfontosabb kérdés, ezt a meleg vizes fürdő és az evés kérdésköre követi), de erre nem tudott válaszolni, mivel a gondnok volt. Beléptem a házba, a rossz idő ellenére is vagy ¾ részben telítve volt a közös ebédlő helyiség. Mi lehet itt amikor jó idő van? Kötve hiszem, hogy a falak rugalmasak. Az üdvözlésemre jött egy középkorú szimpatikus úr, akiről kiderült, hogy ő a főnök, rögtön megnyugtató, hogy tudok egyedül aludni. Ezek után megmutatta a két részből álló trockenraumot (egy külön helyiség volt a cipők és egy nagyobb a ruhák szárítására, eléggé felkészültek ezekre) és a mosdót. Leszedtem magamról a bakancsaimat, majd a vizes cuccaimat helyeztem őket a megfelelő helyre, ezek után a főnök megmutatta a szobámat, amely mondjuk nem volt a legelőnyösebb helyen (folyosó végén szemben és még nyílt belőle még egy kisebb szoba), de megnyugtató, hogy nem fog senki zavarni, ez így is volt. Rögtön be is laktam az egyszerű szobát, mivel a táskámat is szárítani kellett, ki kellett belőle pakolnom.

42. fogadóbizottság a Weidener Hütte előtt

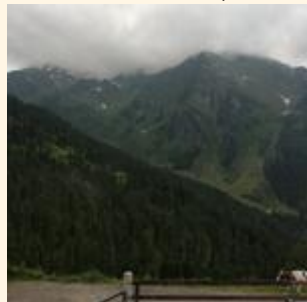
43. környezetbarát hűtési módszer

44.-45. Weidener Hütte és a szobám benne, 1799 m

Ezek után lementem fizetni (17 euró volt a szállás alpenverein kártyával) és pecsételni a közös helyiségbe, a főnöknek meséltem az utamról és arról, hogy ezen kívül már csak egy túra van hátra és végigérek az 1200 kilométeres úton. Elismerően nézett rám, szavakkal is megdicsért, majd meghívott egy korsó sörre is! Ez ám a szép gesztus! Először szabadkoztam, de utána köszönettel elfogadtam a meghívását. Szép pillanatok egyike például ez, amikor az ember az egész napos fárasztó út után beszélget és iszogat és másikkal emberrel és mesél az élményeiről. A főnöktől nemsokára egy túrázó csoport útbaigazítást kért (pont a Rastkogelre akartam menni másnap, így rögtön engem is megkérdeztek, én friss képekkel alátámasztva tudtam nekik beszámolni a tapasztaltakról), utána még a feleségével is beszélgettem egy kicsit majd visszatértem a szobámba. Örültem, hogy jó volt a hangulat és jól esett, hogy így ismeretlenül is méltatják a teljesítményemet. Természetesen ahogy lenni szokott az eső elállt, reméltem, hogy így is marad (bár éjjel eshet az nem annyira gáz, „csak” a bakancsot vizezi össze a fű, de legalább nem kell felfelé esőkabátban menni), tehenek mászkáltak a ház környékén, nem tudom miért volt nekik ennyire vonzó ez a terület, éjjel is ott moccogtak, zavarva engem a pihenésben. A fürdő felé vettem az irányt, a szokásos zsetonbedobós rendszerrel üzemelt, kellemesen meg tudtam fürödni. Alig vártam, hogy valamilyen melegebb kajához jussak, főzőmmel sütöttem szalonnát, jól esett. Mosogatót követően visszavonultam a szobámba. Téroró nem volt, internetezni nem tudtam, nézegettem a térképet. Másnapra a Rastkogel-nél magasabb 2857 méteres Geier csúcs volt az aktuális nehézség, valamint annak ténye, hogy a Navis határában fekvő Naviser Hüttéig kettő szakaszt kellett megtennem, ez korai keléssel és esti érkezéssel kalkulálva sem tűnt könnyűnek. Mivel a túra után nem haza mentem és a frankfurti utat nem akartam kihagyni, valamint egész délután az egyetlen szoba jöhető megszakítási ponton, a Lizumer hüttében

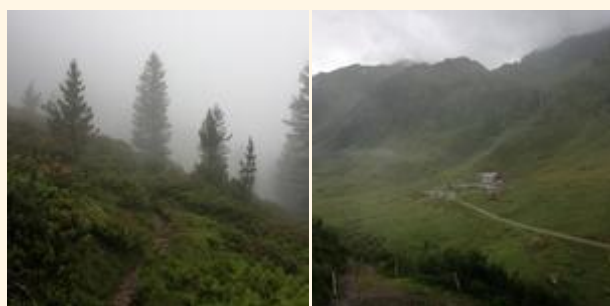
sem akartam unatkozni, így eléggé adta magát, hogy másnap végig kell mennem a kitalált távon. Úgy voltam vele, hogy majd lesz valahogy, legalább esőt nem jelzett az előrejelzés, ez már pozitív volt. 10 óra után kapcsoltam le a lámpát, nehezen tudtam elaludni, egyszer meg is zavart egy közeli tehénbőgés a nyugalmi állapotom elérésébe (szoba egy hozzáépített rész volt vékony falakkal, a szemközti falon a hütte régi falának burkolata látszódott), de végülis sikerült álomba merülnöm.

5 óra utánra állítottam vekkert, de már fent voltam előbb, köszönhetően a tehenek nyakában lógó kolompok hanghatásainak (nem tudom mit csinálnak ezek az állatok például éjjel 3-kor hogy mozognak és kolompolnak). Nem voltam túl friss, de hát nem is számítottam teljes kipihentségre.

46. reggeli kilátás a szobám ablakából nyugat felé nézve, a szomszédos völgy felé kellett indulnom

Visszafogott reggelit majd összepakolást követően fél 7 után indultam el a hüttéből. Leereszkedtem a tehenek által széttaposott és ürülék-ügyileg is helybenhagyott ösvényen a Weerbach patakig, melyen hídon keltem át. Misztikus hangulatot árasztó ködös erdőben (főleg fenyők domináltak) folytattam az utamat, eleinte emelkedőn, majd némi szintbeli haladás során kereszteztem egy meredekebb szögben lefelé folyó patakot, majd lejtő után értem el egy keréknyomot, amin a Krovenz-/Grafennsalm-hoz (mindkét név elfogadott) érkeztem, mely a Weidener Hüttétől 2 km-re feküdt. Lényegében a szomszédos völgybe mentem át, ami sajnos alacsonyabban volt a Weider hütténél, így a pár egyszerű házból álló Grafennsalm 1743 méteres magassága volt a túra legalacsonyabb pontja, innen 700 méter szint következett a 2450 méteren lévő Krovenz-/Grafennsjoch-hoz. Az alm mögötti hegyek szinte meredek falat alkottak a tájban, felső részük és csúcsuk mint ködbe veszett.

47. misztikus fenyves

48. Grafennsalm a láthatáron

Az alm házai között pár csepp eső esett, de szerencsére nem több. Keréknyomon mentem tovább a völgy jobb oldalában, balra lent a völgy alján a Grafennsalm patak csordogált. Egy autóval szembejövő vidám hangulatú úrral váltottam pár szót, majd leültem egy kicsit pihenni. A tavaly Muttenjoch előtti eset most is megismétlődött a fényképezőmmel: leért a földre a lencséje, mely újabb helyen karcolódt meg...azt hittem hülyét kapok. Több mint 12 éve fotózok, de összesen nem volt még ezzel ennyi gondom, pedig bőven próbára tettem a korábbi gépeket is. Szerencsére nem látszódott a képeken ezúttal sem az újabb karc. Elértem az ösvény kapaszkodós részét, a ködben felfelé tekeredő ösvényen a egyedüli érdekesség a csomó fekete szalamandra volt, melyeket többször is lefotóztam, eddig még láttam rövid időn belül ennyit belőlük. 2250 méteren egy hangulatos, de zárva tartó pásztorszállást találtam, előtte kis patak folyt. Benéztem az ablakon: emeletes ágy, kályha, asztal és székek alkották a puritán berendezést, de a célnak teljesen megfelelt. Eljátszottam a gondolattal, hogy milyen lenne itt 1-2 éjszakát eltölteni, sütogetni, nézelődni, elmélkedni.

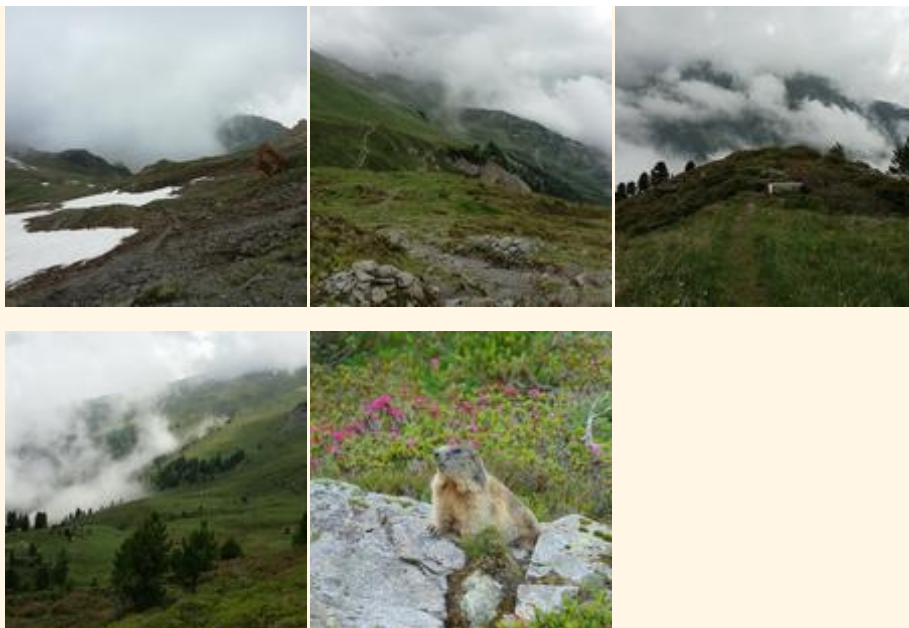
- 49. visszanézve a Grafennsalm felé
- 50. érdekes helyre épített vadászles
- 51. fekete szalamandra
- 52. ködben nem valami izgalmas úton felfelé
- 53. pásztorszállás

Mikor újra elindultam kicsit elfújta a szél a ködöt egy rövid időre, de látszódott a tipikus, magasságnak megfelelő hegyi környezet melyben haladtam. 2300 méter után patakátkelés következett a Grafennsbachon, és a patak vonalát feljebből követve érkeztem meg a Grafenns-/Krovenzjoch alatti rétre ahol egy rövid időre kisütött a nap, majd ¼ 11-kor elértem a nyeret, ahol széles idő fogadott.

- 54. egy pillanatra elhúztak a függőnyt, ki is használtam fotózásra
- 55. egy kis napsütés, nem sok volt belőle a nap folyamán
- 56. Grafennsjoch előtti méterek, de sokszor láttam már hasonlót, amikor már csak pár lépés több óra emelkedő után egy-egy nyereg

Az alm óta 4 km-t jöttem, a Weidener és Lizumer hütte közötti rész amelyen haladtam közepes nehézségűnek írja a füzet (valóban nem volt semmi bonyolultság és sziklákon lépkedés sem), a Hippach-Mösl résszel együtt, a többi szakasz igényes (anspruchsvolle) besorolású. A másik oldalról is ekkor érkezett meg két fiú-lány párosból álló csapat, tudtak rólam képet csinálni az útjelző táblával. Nem sokat időztem itt, kicsit korábbi érkezést terveztem, de hát felfele menet nem könnyű csodát tenni. Egy hófolton keltem át, a szél csak később csendesedett. Az aktuális völgy és a túloldali hegyek ezúttal is ködbe burkolóztak, ezen már meg sem lepődtem. Lassan beköszöntő, de annál tovább tartó holtponthoz érkeztem, egy kicsit megálltam csokit enni, leülni és zoknit szárítgatni, de annyian jöttek már szemből, hogy ezzel pár perc után felhagytam. Meglepődtem ennyi emberen, valószínűleg a Lizumer Hüttében éjszakáztak és a szokásos osztrákos tempóban megreggeliztek és utána indultak el, ezért találkozhattam velük már a szakasznak bő a felén túl. A hegyoldalban vezető ösvény nem volt nagy újdonság, egy érdekes kurfli viszont volt benne, így ahogy az már többször megtörtént felfelé is kellett haladnom úgy, hogy alapvetően lefelé tartottam. A nap volt, hogy rövid időre kisütött, de nem volt számottevő hatása. A néptömeg is elvonult egy idő után, így ismét egyedül maradtam az úton. A füves hegyoldalban vezető ösvényről már-már gyanúsán messze, de végülis jó helyen volt a derékszögű letérés, kisértatva bal oldalról egy mormota nézett farkasszemet velem, sikerült pár jó képet csinálnom róla.

57. a Grafennsjoch túloldala, 2450 m
 58. hegyoldalon vezetett tovább az út
 59. letérési pont után egy kis egyenes
 60. visszanezve a hegyoldalon vezető részre
 61. mormotafotó

Balos kanyar után nemsokára elértem az erődhatár felső felét, itt már tisztább volt az idő, a völgy északi része felé is nyílt korlátozott kilátás, valamint a környező hegyek alja is látszódott már. Innen a Lizumer hüttéig vezető szakaszt már pörgősnek és közelinek gondoltam, de nem az volt, fél órával többet mentem rajta mint amennyit előzőleg gondoltam, itt már nyűgös voltam, főleg a tervezethez képesti késések miatt. A Lizum nevű kis házcsoporthoz (falunak nem lehetne nevezni) egyik nagyobb épülete már távolabbról látszódott, de nehezen akart közelebb kerülni. Végül 13:40 magasságában elértem a Lizum nevű „települést”, vagyis annak először a laktanya épületeit, mert mint kiderült ez a terület alapvetően katonai célt szolgál (volt is két figyelmeztető tábla a nyeregből idáig a gyakorlóterület kapcsán) és ezen kívül van áll itt pár ház és van egy hütte itt. Természetesen a hütte a házcsoporthoz túlsó végén volt, a lezárt utat el akartam kerülni, ki tudja, hogy itt mi a szabályozás erre, végülis egy saras és ürülékes keréknyomon értem el a normális utat, amin haladva értem el a 2019 méterre fekvő Lizumer Hüttét 14 órakor.

62. Lizum egyik épülete már látszik, de elég nehezen akart a többi is látszódni
 63. visszanezve a Lizum-ból lefelé elterülő völgyre
 64. érkezés Lizum-ba

Pár ember ücsörgött a kinti padoknál, én is ledobtam a cuccomat az egyikre, majd gyorsan pecsételni mentem be a házba. Az emeletre vezető lépcsőnél stílusosan egy sárga útjelző tábla mutatta, hogy mi merre van. Pár lépéssel arrébb sikeresen pecsételtem, majd a személyzet részéről egy fiatalember segítségével megtudtam a Naviser hütte telefonszámát (igen, kikereshettem volna előbb, de én sem vagyok tökéletes+nem gondoltam, hogy sötétedéskor fogok odaérni). Kiültem a padra enni pár falat szalonnát és csokit, közben nézelődtem: érdekes volt a ház melletti tároló falára rögzített ledes lavinaveszélyt jelző berendezés, valamint szintén érdekesek voltak a ház és a melléképület közé kifeszített himalájai stílusú zászlócskák. A hütte egyben a mai túráim szakaszhatára is volt: 12 kilométert tettem meg eddig és még 11 várt rám és délután kettő múlt, hát nem a legjobb arány. Viszont maradni semmi esetre sem akartam, mivel már ahogy említettem akkor a frankfurti utazásnak lőttek volna, meg elalvásig mit csináljak itt. Annyira nem megy jól a német, hogy simán

bekapcsolódnak órák hosszára egy-egy beszélgetésbe megfelelő nyelvi komfortérzettel, idegenekkel ameddig el nem telik az idő.

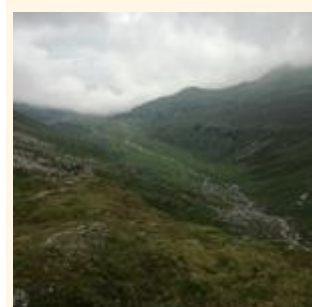

65. Lizumer Hütte, itt is útjelző táblák igazítanak útba, 2019 m

66. himalájai hangulat a zászlócskákkal

67. hangulatos tó és mögötte jobbra a Geier ködbe burkolózó tömbje

14:20 után összeszedtem magam és nekiindultam a soron következő kihívásnak, a Geier-nek. Úgy gondoltam ha oda feljutok akkor már onnan nem lesz olyan nehéz dolgom a „navisi”/Naviser Hüttéig. A tegnapi Rastkogel példa alapján nem számítottam könnyű feljutásra, ez a megérzésem nem is volt alaptalan. Érdekes volt visszanézni a hangulatos tó mellett fekvő hüttére, majd ezek után az előttem álló útra koncentráltam. A Lizumbach patakon átkeltem egy romos, de még éppen használható hídon, majd szinte sík út következett egy keréknymon a hegy lábáig. Itt ért utol egy német túrázó, akivel beszélgetni kezdtem és a gyors tempójával haladtunk a hegy lábáig, így sikerült elkerülni a soron következő, érezhető közelségben lévő holtponthoz. A Geier nyeregénél ő balra tervezett fordulni, majd dél felé akarta felkeresni a Tuxerjochhaus-t (ez a ház már nincs messze a délebbre haladó 3-as kötet útvonalától). Gyors tempóját az emelkedő kezdetéig tudtam és akartam tartani, itt elköszöntünk. Én a magam tempójában mentem, ő pedig már hamar nagyobb előnyre tett szert, úgy sétált felfelé a szintes ösvényen, mint ahogy én sétálok az utcán. Hiába, aki az Alpokhoz elérhető közelségben nevelkedik annak más lesz a kondija, mint annak, aki nem. Arra jó volt a köztünk lévő távolság, hogy később is tudtam legalább merre vezet majd az út, egészen addig még a köd miatt már nem volt látható a srác. Egyre feljebb haladva egyre szebb kilátást nyílt a Lizum-ra és onnan a hegy lábáig vezető területre.

68. Lizumer Hütte, indulás után

69. a hegy lábáig vezető könnyű szakasz

70. emelkedő kezdődik

71. visszanézve a Lizum-ra

A fényképezőm többször egymás után lemerült akkumulátorokat jelzett (pedig gyakorlatilag nem voltak lemerülve, sőt alig voltak használva), így egy idő után nem bajlódtam vele tovább, a táskámba került. Most már kijelenthetem, hogy nem volt a legjobb vétel, de tavaly nyáron nem nagyon volt más járható út akkor éppen nekem. Az ösvény 2300 méter után elfordult a Lizum felől és a hegy katlanjába vezetett tovább felfelé. A Lizumbach (Lizum patak) közelében vezetettek a lépteim a már itt erősen hófoltos terepen, de egy-egy nagyobb

sziklás kitüremkedésem haladva még megúszható volt egy ideig a fixen havon haladás, pár csepp eső is esett, de nem volt több szerencsére. Aztán egyszer csak nem volt tovább és szembe kellett néznem a vastag hórétegen (egyszer a patak felett átívelő havon is át kellett keljek, hát voltam már nyugodtabb is életemben, mint akkor) való tartós kapaszkodással. A sűrű köd is jócskán megnehezítette a tájékozódást és sajnos a 2017. novembere óta használt mapy. cz telefonos alkalmazásom is egyre gyengébbé vált az utóbbi időben: kivették már korábban az útvonalrögzítést az ingyenes verzióból, de mostanra már az a ritka hogy mutatja a térképen, hogy hol vagyok. Naponta néhányszor fordul elő, régebben meg, ha arrébb mentem pár métert, már mozdult is utána. Ilyen helyzetben azért eléggé kulcsfontosságú ez a tájékozódásbeli mankó, főleg annak tudatában, hogy a minimum 45, de a végére már inkább 60 fokos emelkedőben a legkevésbé sem akartam lefelé haladni, azaz visszafordulni, tehát mindenképpen meg kellett találnom a helyes utat. Kb. 2650 métertől kezdődött a fixen havas hegyoldal, a vázolt körülmények között nehezen haladtam. 2700 méter fölött egyszer csak hangokat hallottam velem szemben a ködből. Na mondom más is hasonló cipőben járhat mint én, csak lefele. Legnagyobb meglepetésemre a német túrázó srác jött velem szemben. Közölte, hogy nem találja az utat (!) és már annyi idővesztése van (én mit szólnak? A magam verziójában persze), hogy már nem kockáztatja meg a Tuxerjochhaus felé való sötétben menetelést és gps hiányában visszafordul a Lizumer hüttébe, nekem pedig sok sikert kíván. Hát ez elég váratlan dolog volt, amennyire magabiztosan, pókként haladt felfelé a hegyre biztosra vettem, hogy nem lesz nehézsége, de ennek ellenére mégis akadt, ráadásul olyan mérvű, hogy a visszavonulól mellett döntött. Érdekes volt az érezni, hogy akkor magyarként találjam meg az utat, és igaz, hogy több mint 1100 km Alpok van mögöttem (+más egyéb túrák), de azért mégsem gyerekkorom óta másztam ezeket a hegyeket. De ez most nem volt fontos, hanem a helyzet megoldására kellett koncentrálnom. Szerencsére a mapy. cz is megemberelte magát egy kicsit és a köd is éppen eloszlott egy picit a fő leágazási pontnál, így megtaláltam a helyes utat, a letérést jó irányba.

72. még csak nagyobb hófoltok voltak

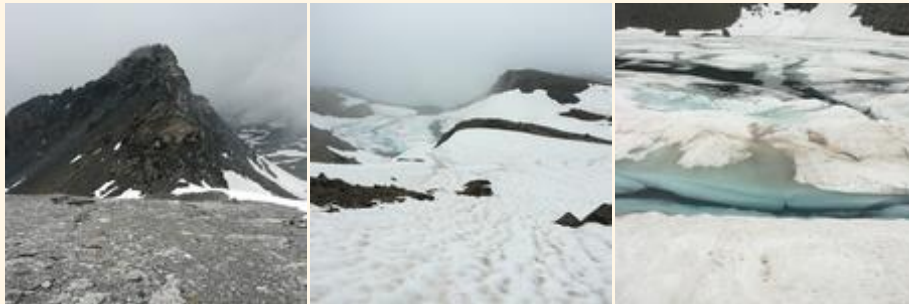
73. Geier bekeményít, nem sokkal később volt a letérés a Geierjoch felé

Innentől kezdődött el a 60 fokos meredek havas kaptató, mivel az ösvényt hó fedte, így ott mentem ahol csak tudtam és biztonságosnak ítéltam. Nagy nehezen negyed 6 előtt elértem a Geierjoch-ot. Innen már csak 100 méter szint volt a csúcs, de újabb hómezőn kellett átverekednem magamat, viszont cserébe egy nagyon érdekes látvány tárult elém amikor a szél kicsit elfújta a ködöt a nyugati irányból, így volt egy kevés kilátás: a hegyek látványán túl a hegy alatt pár száz méterrel egy nagy befagyott, havas és tengerkék/türkiz színű jeges tó látványa tárult elém (Junssee). Elég valószínűtlen volt a türkiz szín és annak ténye is, hogy július közepe előtt pár nappal télbe illő jelenetet látok itt. Leküzdöttem az utolsó hómaradványt is, majd már csak a csúcsra vezető lekerekített „L” alakú út volt hátra a legmagasabb pontig, itt már elkerültem a havat. 17:32-re értem fel a Geier 2857 méteres csúcsára. A csúcs a magassághoz és az eddigi tapasztaltakhoz képest egészen széles és még egyszer az átlaghoz viszonyítva viszonylag sík volt. A csúcskönyv doboza és a csúcstábla szomszédságában egy bádognál készült szögletes madár forma volt a zártszelvény oszlopra rögzítve. E mellett egy szék volt, amelyen helyet is foglaltam, elég szürreális volt a bádognak, a köd, a magasság és az idáig vezető út élményeinek és érzéseinek keveréke a lefelé vezető út kérdéseivel vegyítve. Egészen holdbéli érzés hatott át. Ezzel együtt ugye sikerült a túra másik fő kihívását is leküzdenem és a legnehezebb ponton sem fordultam vissza, hanem kitartottam, ez jól esett belül.

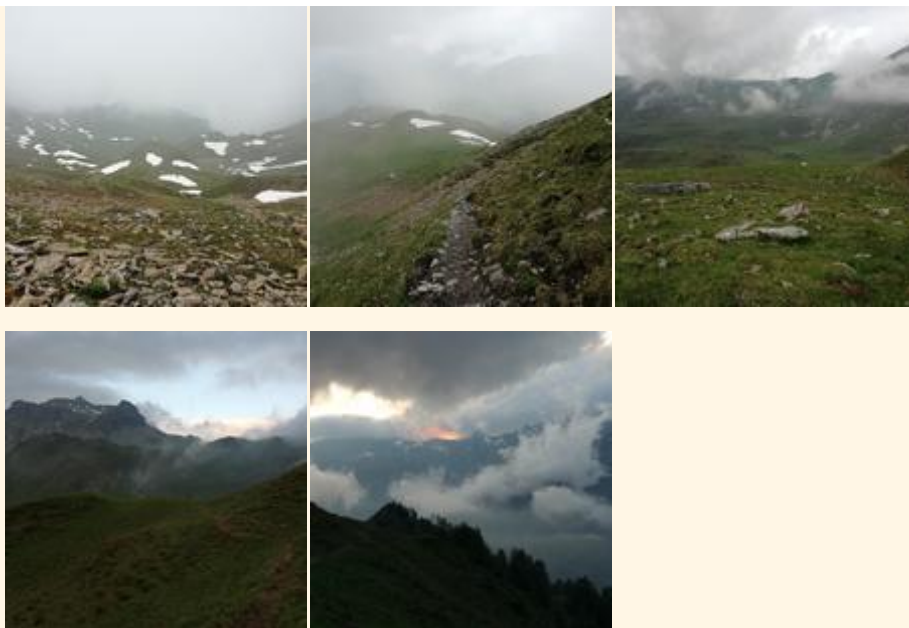
74. képről 45, valószínűleg 60 fokosnak érződő havas hegyoldal, nem szívesen jöttem volna itt lefelé
 75. Junssee, téli hangulat
 76. Geier, 2857 m

A csúcscsoki ezúttal is megvolt, de nem sokat időztem a csúcson, a csúcskönyv bejegyzést elintéztam pár szóval, majd $\frac{3}{4}$ 6-kor elindultam lefelé. A környék egyik legmagasabb pontjáról lefele haladva pár lépés után metsző szél talált meg, eddig elvoltam kabát nélkül bőven, de itt be kellett öltöznöm nem csak kabátba, hanem az esőnadrág és kesztyű is kellett a szél ellen. Szemben a Lizumer Reckner 2886 méteres (a Tuxi-Alpok legmagasabb pontja, amelyben haladtam), feketéllett, már amikor a ködtől lehetett látni. Ez a kitérő most kimaradt, balra fordultam, a kijelölt úton haladtam lefelé. Lefelé sem úsztam meg hómező nélkül, szerencsére emészthető mértékben lejtős részen feküdt, ezek után egy világoskék/türkiz színű jeges kis tó (Staffelsee) mellett haladtam el.

77. Lizumer Reckner, a Tuxi-Alpok legmagasabb pontja, a csúcsra láncos részen lehet feljutni, de ez kimaradt nekem
 78. lefelé sem volt hiány hóból, szerencsére a lejtő szelidebb volt, mint a hegy túloldalán az emelkedő szöge
 79. Staffelsee, léket már nem kellene vágni a horgászához, de durva, hogy ez egy júliusi kép és még ennyi hó és jég maradt meg

Itt a tó lefolyásánál volt egy kis úttévesztés, de hamar sikerült korrigálni, hosszas lejtős ösvény következett, a környező szép hegyekből hol láttam valamennyit, hol nem a ködtől, a nem túl messzire lévő Kreuzjöchl 2536 méteres magaslatán álló csúcskeresztje maradt meg a füves hegyoldalakon kívül az emlékezetemben jobban erről a részről. A Griffjoch (2600 m, a Geier csúcsától 1 km-re) környékén volt egy kis rész ahol óvatosan kellett megtenni pár lépést, majd arra kellett figyelni, hogy a balra kiágazó, tők másfelé tartó, szintén nemzeti színű jelzéssel elátott ösvényre ne térjek át. Egyre lejjebb ereszkedve fokozatosan oszlott a köd, már csak a magasabb csúcsokat nyaldosta a fehér páratömeg. Megszoktam már, hogy ilyen terepen nem annyira sűrűn van jelzés mint egy erdőben, fel sem tűnt, hogy egy darabig nem láttam egyet sem. A Bettlerstiegl nevű résznél (amely a „Navisi” völgy végében található) vettem észre, hogy a jelek arrébb vannak és az én helyzetem nem mutat metszetet a kijelölt úttal. Visszamaszni semmi kedvem nem volt, mondom majd egy jókora balos kanyarral térek vissza a kijelölt útra, de ez bizony nem volt annyira könnyű. Hepe-hupák és aljnövényzetben lévő kis tehéncsapásokon, toronyirányt és a Navisbach (Navis patak) dél felől érkező ágán átkelve tértem vissza nagy nehezen, nem kis idővesztéssel az ösvényre. Útközben próbáltam hívni a Naviser hűttét, de nem sikerült elérnem őket, ki sem csörgött a telefon. Mondom akkor lesz ami lesz, nagyon úgy festett, hogy 21 órás érkezés sem lesz már tartható. Pár tehén poroszkált az ösvény környékén miközben haladtam nyugat felé, a háttérben a nap lemenő sugarai világítottak a hegyek csipkéi között, a Gyűrűk urabeli Szauron szemére hasonlítva.

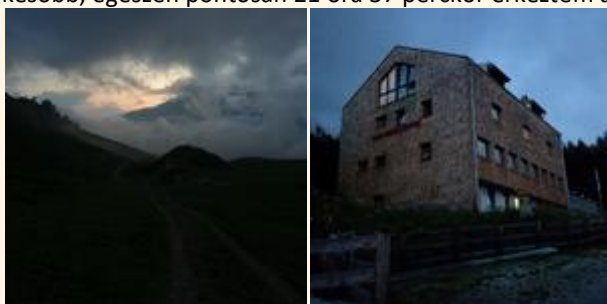
80.-81. lefelé haladva

82. Bettlerstiegl előtt, itt még látszik a jelzés

83. visszatérve a helyes útra, visszafelé (kelet) nézve

84. Szauron szeme is elfáradt már a pásztázásban

A helyenként a tehenek által széttaposott ösvényen értem el egy kis tavacskát, majd egy kis nyergen átbukva (itt hagytam el végleg a lizumi katonai gyakorló területet) láttam meg egy keresztet, mögötte nem sokkal egy házat, és ott egy keréknyom végét. A kijelölt út egy kicsit arrébb megy, de engem ez már nem érdekelt ekkor, ugyanoda vezet mindkettő, leértem a házhoz ahol két gyerek mozgolódott egy felnőtt felügyelete mellett, valamit bográcsban sütöttek. Irigykedve gondoltam bele, hogy milyen jó lenne valami finom meleg vacsorát enni és utána jó meleg vízben lefürödni és egy jót aludni. Percről-percre fogyatkozó fényekben haladtam a keréknyomon, balra tőlem tehenek és lovak legeltek, átkeltem egy patakon, majd egy legelő kerítésen, innentől a már köves út nagy lejtésbe kezdett. 1950 méteren egy elágazáshoz értem, a balra kiágazó ösvény a Poltalmot érintve tér vissza az általam használtba, semmi értelme nem lett volna ebben a helyzetben követnem. A környékén amúgy a „navisi” hüttén kívül volt még két szálláshely a Poltnalm és a Stöckalm. Arra nem volt már idő, hogy a két almba benézzek, így maradt a mindent vagy semmi alapon az eredetileg kinézett szálláshely. Az útban egyetlen emelkedő volt, amúgy végig lejtett, a Poltnalm felől is becsatlakozott az út és nem sokkal később, egészen pontosan 21 óra 37 perckor érkeztem az 1737 méteren álló Naviser Hüttéhez.

85. rohamosan csökkenő fény mennyiség a keréknyomon haladva

86. Navise hütte, 21:37-kor, jó, hogy itt később sötétedik, 1737 m

Késői volt az érkezésem, de ezzel nem tudtam mit csinálni, már csak azt kellett elérnem, hogy a bentről kiszűrődő fényekhez közelebb kerüljek. Az ajtó nyitva volt, de egy emberrel sem találkoztam. Mondom nyilván nem fészkelhetem be magamat ide önkényesen, körbejártam az épületet, de semmi előrelépés nem volt a már leszállt sötétségben, a távolban Navis fényei már látszódtak, de esélytelen volt, hogy még odaáig elmenjek (23 óra körül ot sem rúgtam volna még ennyire sem labdába), így itt kellett valamit intéznem. Visszatérve a nyitott ajtóhoz, mellette láttam egy szobában a tv előtt fekvő urat, gondoltam a segítségemre lehet, akár a személyzethez tartozik, akár vendég. Bementem ismét a folyosóra, kopogtam, hallóztam párszor, de be kellett látnom, hogy az emberünk bealudt. Nem volt más hátra, kimentem vissza az ablakhoz és ott kopogtam be, meg dumáltam hangosan. Ténykedésem célt ért, elsőre kissé morcosan nyitott ajtót, de utána már készséges volt,

elmondtam neki, hogy itt szeretnék aludni és hogy elnézést a késői érkezésért. Kiderült, hogy ő a hütte főnöke. Vizes holmijaimat rögtön be tudtam tenni egy meleg levegőt biztosító helyre, reggelre remekül meg is száradtak. Ezek után felmentünk az emeletre az étkezőbe, kérdezte, hogy eszek és iszok-e valamit, ezzel nem éltem, viszont pecsételni tudtam. Meglepődtem a 35 eurós áron, meg azon is, hogy az Alpenverein kártya nem érvényes ide (mivel ez egy magán hütte, nem Alpenverein által üzemeltetett), így nem volt kedvezményem sem, de hát nem tudtam ezzel mit kezdeni. Kiderült, hogy egy 0-át kihagytam a telefonszám tárcsázásakor bő egy órája, ezért nem értem el a főnököt, telefonszám amúgy helyes volt, csak ilyenkor a belföldi és a +43 előtagú számokkal kell variálni, itt csúszott be a homokszem a fogaskerek közé, de nem volt már ennek jelentősége. Fizettem, majd felmentünk még egy emeletet és egy több emeletes ágyas szobába lettem invitálva. Hát 35 euróért azért nem éppen emeletes ágyat vártam, de nem volt választás, amúgy jól aludtam benne. Ezek után a második legfontosabb helyiséget a fürdőszobát néztük meg, majd jó éjszakát kívánt. Visszatértem a szobába, ettem egy kis szalonnát, majd a fürdő felé vettem az irányt. Sokadszorra éltem át már az egész napos túra utáni felfrissítő fürdés érzését, mely ilyenkor felér egy újjászületéssel.

87. lakosztályom a Naviser Hüttében

A szobámban nagyjából összepakoltam, hogy reggel csak a végső simítások legyenek hátra. Az ágyban feküdve még sokáig fent voltam, ugyanis az osztrák és német menetrendeket össze kellett fésülnöm, mivel kiderült, hogy az eredeti tervem nem tartható: Németországban bizonyos vonatok bizonyos szakaszokon vagy egészen végig nem vehetőek igénybe szabadjeggyel (ún. Sperrliste). Az eredetileg kinézett vonat pedig rajta volt (a Magyarországon előzetesen tanulmányozott listán nem, de az ÖBB-s listán viszont igen és az volt a helytálló). Éjfél el voltam ezzel, de sikerült jó megoldást találni, a másnap Frankfurt felé közlekedő vonat pont addig nem volt Sperrlisté-s, még szerencse, hogy csak addig kellett és nem tovább. Éjfél után sikerült álomba merülnöm.

Az előző nap igénybevételehez képest kevés pihenés (ugye a Weidener Hüttében sem aludtam magamat kockásra) után 7 óra után keltem. A szép napos időben (nyilván a hazatérős nap szinte mindig ilyen) látszódott úticélmom, Navis, valamint a környező hegyek.

88. Navis már közel van

A mai végállomás tehát már 3 km távolságra a láthatáron volt, a Matrei-ig hosszabbítás ötletét meg már korábban elvetettem, tehát már csak egy óra körüli gyaloglás volt hátra. A reggeli teendőket követően körbenéztem kicsit a házban (nem éppen a legolcsóbb hely), begyűjtöttem egy-két szórólapot, majd 8 óra után nem sokkal útra keltem lefelé, a kinti asztaloknál érdekesek voltak a minden asztalra üvegekben kitett másféle szörpök. A napos időben a jól járható úton a szép fenyvesben gyorsan haladtam lefelé (a kijelölt út egy rövidebb ösvény, mely érinti a keréknyomot is, de én végig a keréknyomon mentem), egy-egy ponton volt szép kilátás a „navis-i” völgyre és a környező hegyekre, a ködből még helyenként akadt egy kevés. 9 óra előtt már szépen körvonalazódott már navisi Streusiedlung (szórványtelepülés), azaz a házak össze-vissza a füves hegyoldalban. 9 óra után pár perccel értem el a faluvégi parkolót, innen már házak között vezetett az utam, majd egy felülről érkező főbb út csatlakozása után sűrűbben lakott részre értem. A lejtő folytatódott, majd az út felett egy, már több helyen látott építmény tűnt fel: az utat lavina ellen védő betonból készült védmű. Balra

sziklás letörés láttam már a Navis táblától visszanezve, majd rövidesen elértem a falu központjában lévő buszfordulót. Tehát ezzel összeért a Navis-Praxmar között lévő „sziget” a teljesítés keleti részével, tehát már Hainburg-tól (illetve azon túl Duklától) Praxmar-ig folyamatosak lettek a lépteim, már csak a Praxmar-Habichen szakasz 33 km-re hiányzott innentől fogva, hogy a kör bezáruljon. Csináltam pár képet, a Spar ahol tavaly pecsételtem nyitva volt (napközben pár órára bezár), de nem volt vele dolgom.

89. szép fenyvesben vezetett az utam lefelé
 90. Navis, látszódik a szórványtelepülés jelleg
 91. falutábla, végállomás közeleg
 92. Navis központja, a túra a vége, 1337 m

A kisbusz megérkezett, majd a menetrendben feltüntetethez képest (9:32) 1-2 csúszással elindultunk lefelé. A kisbuszban utazva nem fogott el egyáltalán hiányérzet, hogy nem gyalogoltam le újra ezt a szakaszt, egyszerűen bőven elég volt most ennyi. A 7 perces csatlakozás nem került veszélybe, Matri állomáson elértem a Brenner felől érkező és 9:54-kor induló személyvonatot, melyen Innsbruckig utaztam. Tirol fővárosában vasúti és buszos vonali menetrendek begyűjtése, Mpreis-ban vásárlás és az útravaló pizza megvétele után felszálltam a 286-os számú EC vonatra, mely 10:40-kor gördült ki az állomásról, ezzel utaztam Münchenig. Ott átszálltam egy másik, ICE 626 vonatra (első utazásom volt rajta ICE-n), miután sikerült a sperrlistés Frankfurtig utazás kérdéskörét tisztázni. Frankfurtba pontosan ért a vonat, az elkövetkező fél napot itt töltöttem innentől fogva.

93. frankfurti elővárosi vasutas pillanatkép

Másnap 8:19 helyett jó pár perc késéssel indultam el Frankfurt-ból az eléggé kihasznált ICE fedélzetén. Ausztria után nem volt egy izgalmas utazás az alföldi tájon és az állomások sem annyira modernnek általánosságban, mint a szomszédban. Passautól kezdve már érdekesebb volt a táj, majd egy német lánnyal beszélgetve telt az idő. Wien Meidling-ben leszállva és futva sem értem el az Obersdorf felé közlekedő vonatot, így várakozni kényszerültem, a hazaérésem is egy órával későbbre tolódott így. Viszont nem bántam meg a kitérőt, az azóta bezárt Obersdorf-Groß Schweinbarth-Bad Pirawart–Groß Schweinbarth-Gänsendorf vonalakon, hangulatos színfoltja volt a tájnak e sajnos nem túlságosan kihasznált vicinális. Obersdorf-ban érdekes módon a fővonallal nincsen kapcsolatban a mellékvonal (régén továbbment a mellékvonal és a fővonal alatt ment át), így egy végmegállóhelyként üzemelt még akkor, mint az Alföldi Kékről ismerős Körösnagyharsány, melyet már lassan pontosan 10 éve bezártak. Értékelhető tempóval haladtunk a célállomásra, néhány megállóhely után egyedül

maradtam a Jenbacher motorkocsi szakaszában. Bad Pirawarth-on bőven volt idő képeket készíteni (ide egyetlen utasként utaztam), a hangulatos környezetben fekvő állomásról valaha hosszabb vonalak ágaztak el, melyeket szintén bezártak, majd a teherforgalom is elhalt. Ennek a maradéknak sem volt már sok hátra. Eredetileg a decemberi menetrendváltással terveztek lakatot tenni-e vonalakra (is), amelyet már januárban meghirdettek (nem az a sunnyogás van, mint itt), de az idő sajnos gyors véget hozott: a vártnál 3 hónappal hamarabb, már szeptember 1. óta nem járnak a szögletes motorkocsik erre felé, de ezt ekkor még nem lehetett előre tudni.

94. Bad Pirawarth-on várakozik a Jenbacher motorkocsi, ma már megismételhetetlen kép

Visszatérve Groß Schweinbarth állomásra, pár fotót és gyors átszállást követően már robogtunk is Gänsendorf felé, azaz, hogy a robogás helyett itt már döntő többségében a visszafogottabb tempó volt jellemző, de végül pontosan érkeztünk a végállomásra. Az érkező Payerbach felé közlekedő emeletes vonaton utaztam vissza Bécsbe a főpályaudvarra, majd kis vasútfotózás után (a lassan a forgalomból kikopó 4020-as motorvonatok volt a fő téma), mentem el a megszokott Schnitzel Box beszerző helyemet jelentő Cuccu Kebab gyorskajáldába a Südtiroler Platz szélére. Visszafele a peronokig a hosszú aluljárózás ezúttal sem maradt el. A 19:42-kor induló Dácsia nemzetközi gyorsal (nem ezzel akartam ugye eredetileg, de a német vonat késése miatt így sikerült önhibámon kívül) utaztam Kelenföldre, majd buszoztam haza.

Zentralalpen: (Lüsens-)Praxmar-Habichen(-Tumpen) (2019. július 28.-31.)

2016. november 14.-én kezdtem el a Zentralalpenweg teljesítését a legkönnyebb Hainburg-Parndorf szakasszal, akkor még elég misztikusnak tűnt az útvonal és a teljesítés realizálása is, időben pedig tippelni sem tudtam volna a pontos végét, de tudtam, hogy évekre, sőt akár hosszú évekre is szükségem lehet/lesz az 1200 kilométeres túra végigjárásához. Az igazolófüzet távjai egészen pontosan 1177 km-t határoznak meg, de voltak kitérők, letérések, rágyalogások, így én 1200-ra kerekíték, ami reális és ekkora nagyságrendű kilométerek után már az esetleges pontatlanság is elhanyagolható, akár felfelé, akár lefelé. Szóval ekkor még nem gondoltam, hogy kézzelfogható idő alatt sikerül végigjárnom ezt az utat. Ebben az akaraton, elszántságon és folyamatos edződésem és tapasztalásokon túl oroszlánrésze volt a tavalyi évnek, amikor is a vártnál sokkal többet tudtam a túrára fordítani, konkrétan kb egy kötetnyi távot sikerült lejárnom és egyértelmű volt, hogy idén végigérek. Minden túrázó várt és félt pillanata ez egyben: a siker elérésének eufóriája és az ezt követő úr kavarog ilyenkor az emberben.

A megmaradt 33 km lejárására július végére került sor, vártam is a végét, meg nem is. 4 nap állt rendelkezésemre: egy nap odaút, két nap a túra, egy nap a hazaút+jelvényátvétel. A túra előtt egyeztettem a Zentral atyjával, Fritz Peterka Úrral (természetesen tőle akartam átvenni az elismerést), július 31. délelőttre beszéltünk meg a bécsi találkozót, tehát a 2 napos túrába bele kellett férjek.

Ami az előkészületeket illeti: sajnos a tavalyi remek praxmar-i szálláshelyemen, a Pension Villerspitzében nem volt augusztus 3-ig szabad hely, a nagy Alpengasthof pedig nem az én pénztárcámnak való, így más lehetőséget nem láttam, mint hogy 3 kilométerrel feljebb, Lüsensben foglaljak szállást, ahová egyébként amúgy is szívesen visszatértem volna, így ez kapóra is jött. A harmadik napon egyértelműen a már letesztelt tumpeni Gasthof Plattner volt a befutó, viszont a második napra nem tudtam sehogy sem megkerülni a szakaszthatárt is jelentő Guben-Schweinfurter Hüttét. Neten rákeresve is kicsinek tűnt, reális kép volt az elképzelt teltház, erre nagyon jól sikerült ráéreznem. Írtam már környékbeli szállásoknak, felmerült a legközelebbi, nyugati irányú településen, Niederthaiban alvás is (itt autós fuvarra lett volna szükségem reggel), de ebből nem lett semmi, maradt a Guben Hütte. Annál is inkább kellett itt aludnom, mivel másnap a 2-es kötet és az egész útvonal egyetlen „nagyon igényes” (sehr anspruchsvolle) túrája következett a Neue Bielefelder hüttéig az ún. Wilhelm-Oltrogge Úton, ami azért nem kis nehézséget vetített előre, korai kelés mellett is késői tumpeni érkezést sejtetett a várható terep. Tehát sok választási lehetőség nem volt. Szintén felmerült bennem az útirány megfordítása, de ez ott bukott el, hogy a 936 méteren fekvő Tumpenből nem akartam még 851-re leereszkedni

Habichenbe, hogy onnan majd bő 2000 méter szintet felkapaszkodva érjek fel a túra legmagasabb nyergére és onnan a 3010 méteres Hochreichkopf-ra és onnan le a hüttébe, tehát ez halott ötlet volt. Igaz ezzel a túra lényegi része le is lett volna tudva, de elég gyilkos nap lett volna.

Két héttel a tervezett éjszaka előtt írtam a hüttének, remélve egy sikeres szobafoglalást. Ebben a várakozásomban jócskán csalatkoznom kellett, már ekkor is csak szabad fekhelyekről volt szó. Na, de ettől még nem estem kétségbe, eddig csak a Starkenburger Hüttében utasították el teljesen az egyedül alvás lehetőségét személyesen is, de ott is megoldottam a helyzetet. Ebben maradtunk, de pár nap múlva kaptam egy érdekes tartalmú email-t: utaljam el a fekhely 10 eurós költségét és ha 18 óra után érkezek a hüttébe, akkor telefonáljak. Mi van?! Lehet, hogy ott ingyenes az utalás, de nekem az Alpenverein biztosításom utalásának költsége is elég fájó volt (5700 forint, tehát közel 20 euró), nem hogy még ezzel foglalkozzak. 1 vagy 100 euró utalása is ugyanennyi lett volna. Ezen kívül az is meglepő volt, hogy hegyi házban előre kérnek lóvét, holott nagyon jól tudják, hogy elég egy időjárásbeli változás és lehet nem is megy az ember. Azért mégsem egy szállodáról van szó, ahol előleget kérnének (vagy teljes összeget, mint itt). Anyagilag elhiszem, hogy nem egyszerű ott gazdálkodni, de ne ilyen eszközökkel akarják megfogni a pénzt, mert ez nekem (és szerintem sokaknak) eléggé taszító. A másik pedig ez a 18 óra utáni érkezés témája: óvodába megyek? A homokozó lapátját is illik a helyére tenni, de ezért az sehogy nem fért a fejembe, hogy erre mi szükség van, főleg 234 ft/perc díjjal (ezt persze ők nem tudhatták). Szóval megírtam nekik, hogy eszem ágában sincs sem utalni, sem ezért telefonálni. Megmondom őszintén eléggé aláásta a lelkesedésemet ez a mondat ki őszintén: szarakodás. Magyar szemmel legalábbis az volt, de máshol sem volt ez gyakorlat osztrák területen sem közel 1200 km alatt. Ezek után főleg teltháza számítottam, végül úgy döntöttem, hogy a helyzetem megkönnyítése végett beteszem a matracomat (főzőt amúgy sem vittem, a helyére befért), hogy mobilisabb legyek. Nagyon jól tettem, hogy így gondolkodtam.

Közlekedésben is alakult egy nem annyira apró anomália: hétköznap nincs gond, de hétvégén az első railjettel (6:55 Kelenföld, 13:44 Innsbruck) lekésem az utolsó buszt Praxmarba (ugye onnan még 3 km Lüsens, kérdeztem a szállásadót, de ő sem tudott a gyalogláson vagy taxin kívül mást mondani). A szabadságom véges volta miatt nem lehetett variálni az indulással, ezúttal úgy alakult, hogy a túra előtt és után is ráhagytam egy napot a rákészülésre/regenerálódásra, ezt nem akartam felrúgni (eredetileg szombaton mentem volna, de az időjárás előrejelzés közbeszólt, én meg ezt nem bántam összességében). Amúgy ezen semmit nem segített volna, ha előbb megyek, mert szombaton és vasárnap is ugyanez a menetrendi felállás van. Más irányból tömegközlekedési lehetőség nem volt, így maradt a szerencsében bízás, azaz a stoppolás. Eddigi stoppolási tapasztalataim kedvezőek voltak, mindig eljutottam, ahová és amikor akartam, bíztam benne, hogy ezúttal is sikerül. Ezen kívül vasárnapra egész napra esőt mutattak, így Praxmar-ig a 6,5 km legyaloglása sem volt opció, így ezúttal mások várható segítségére kellett támaszkodnom.

Ugye nem akar az ember bonyolult dolgot? Csak 4 napból kettőt túrázni és mégis mennyi anomália sorakozik fel, ha belemerülünk a logisztikába, autó nélkül. Ez a része nem mindig kellemes egy-egy út megtervezésének, de ha sikerül, akkor a sikerélmény szinte garantált.

Vasárnap indultam útnak a szombati szabadnapomat, ahogyan érintettem már, a pihenésre és összekészülésre szántam. A megszokott 6:55-ös railjettel mentem Kelenföldről, de ezúttal csak a határig. Tarifális okok miatt személyvonatoztam Királyhidáig, majd onnan átszállva Bécsig. $\frac{3}{4}$ 10 után már a főpályaudvaron voltam, vasúti témájú fotózással töltöttem el bő fél órát, majd a 10:30-as railjettel Innsbruck felé vettem az irányt, a szabadjegyes 10 eurós pótdíjat is sikeresen legombolták rólam. Pontosan érkeztem 14:44-re Tirol fővárosába, esett az eső és ez a nap további részében már így is maradt, tehát az előrejelzés helytálló volt. Csináltam pár képet, majd az utascarnokból nyíló Mpreis üzletbe vezetett az utam, majd a váróteremben ültem le.

1. Innsbruck. Érdekes a húzott vezérlőkocsi, nem jellemző ez itt, ezúttal vágányzár miatt került rá sor

Kicsit későn 15:55 felé mentem ki az állomás mögötti buszpályaudvarra, a megszokott helyeken nem találtam a 16 órakor St Sigmund felé induló buszt, végülis futva érkeztem a G jelű kocsállásra, ahol még sikerült elcsípnem a járatot. 6,3 eurós jeggyel a kezemben ültem le a vezető mögötti székbe, majd miután az ajtó melletti első 2-es hely felszabadult átköltöztem oda. Halovány szalmaszálnyi reménnyel a hangomban megkérdeztem a sofőrt, hogy nincs-e mégis valami járat Praxmar-ba amiről a net nem tud, de nem volt. 16:45-re értünk Gries im Sellrain, templom megállóhelyre, mely a praxmari/lüsensi út kiágazásánál volt. Elrendeztem a cuccomat egy közeli esővédett helyen, majd az esernyőmet a kezembe véve és kinyitva bandukoltam át a kiágazás után néhány háznyi távot. Egy alkalmas és jól belátható helyen megálltam és elkezdtem a hüvelykujjamat az elhaladó autósok felé mutatni. Nem éppen komfortzónám amikor nem tudom kontrollálni az ilyen dolgokat (pl azzal hogy felszállok egy buszra vagy vonatra és utazom), hanem egy másik, addig idegen külső fél jóindulatára vagyok utalva.

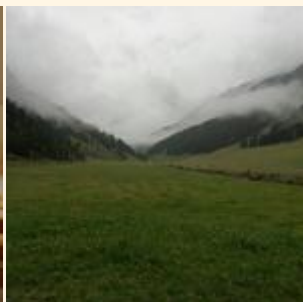

2. Gries im Sellrain, stoppolóhely

Próbálkozásomat és optimizmusokat siker koronázta: 10 perc után a negyedik autó felvett! Egy holland családhoz ültem be a hátsó ülésre akik csak a közelbe mentek volna, de a kedvemért elvittek Lüsens-ig, pénzt nem fogadtak el. Ezúton is köszönöm nekik, sokat segítettek nekem! 17:10-kor már a lüsensi szállás (Alpengasthof Lüsens) épületébe léptem be, tehát igazán király dolgom volt. A főnökkel gyorsan meg is beszéltem a tarifát, 26 eurót fizettem csak az alvásért, reggelit nem kértem, ami amúgy 10 euróba került volna, de elvoltam a saját készletemmel. Felmentem a második emeleti szobámba, amely komfortos volt, csak egyetlen dolog zavart, de az nagyon: a fémtetőn erőteljesen kopogott az eső, annyira zavaró hangerővel mely zavarta volna az alvásomat. Jobb ötletem nem volt, valamilyen rongyot, vagy törülközőt terveztem kérni amit kiterítek az ablakon a tetőre, így legalább a legközelebbi zajokat mérsékli (időnként érdekes váratlan megoldandó felaványok merülnek fel egy-egy szituációban, ez már a sokadik ilyen volt). Kipakoltam amennyire kellett, olvastam az igazolófüzetet a Wilhelm-Oltrogge Weg-ről, fél oldalon keresztül tárgyalja, hogy mennyire nem ajánlja rossz időben és hóban azt az utat. Sejtéseim voltak az út jellegéről, de nem volt egészen tiszta, hogy mi annyira durva benne, hogy ezt ennyire hangsúlyozni kell, több tucatnyi olyan pontja és szakasza van a Zentralnak ahol rossz időben és hóban, jégben nem célszerű (feleszerelés nélkül) tartózkodni. Már csak kettőt kellett aludnom, hogy megtudjam. Olvasgatás után sétára indultam a néhány házból álló településen, Praxmar felé is elsétáltam pár száz métert az aszfaltos úton, sikerült pár kevésbé ködös képet csinálnom távolabbról Lüsens-ről.

3. szobám Lüsens-ben, a kopogó eső hangját nem tudom a képhez mellékelni

4. párasság hegyek a hegyekben Praxmar (észak) felé nézve

5. lüsensi tájkép az esőben

Fél 8 után érkeztem vissza, az étkező részbe betérve derült ki, hogy a felszolgáló srác magyar, sőt a szintén itt dolgozó barátnője is. Sőt! Ezen kívül a két idősebb hölgy, akiket korábban láttam a folyosón, ők is itt dolgoznak szobalányokként. Szóval az arány úgy néz ki, hogy van a főnök és a felesége, rajta kívül pedig a személyzet további 4 tagja magyar! Hát erre nem számítottam, hogy élőben magyarul beszélgetve fogom eltölteni az este egy részét (térerő amúgy nem lett volna telefonálni, egy sms-t éppen csak el tudtam küldeni a ház előttről). Beszélgettünk a pincér sráccal, de nem akartam feltartani a vacsoráztatás közben, így felmentem a szobámba, a

folyosón összefutottam a két hölgygel, érdekes történeteket meséltek nekem a munkájukról és az elmúlt időszak nehézségeiről amelyeket más munkahelyeken éltek meg Ausztriában és máshol. Például ott voltak mindketten Zürs-ben (Vorarlberg), amikor a télen elzárta több napra a hó a települést a külvilágtól. Érdekes érzés lehetett. A házbéli munkával amúgy mindannyian elégedettek voltak, beleértve a konyhában és az ebédlőben dolgozó párt is. Sikerült beszerezni egy kisebb és egy nagyobb törülközőt is a már említett hangtompítási célra, remekül működött az ötletem. Ezek után a közös fürdő felé vettem az irányt. A szobámba visszatérve az ilyenkor szokásos olvasgatás és térképnézegetés után tettem el magamat másnapra.

Fél 7-kor keltem, kinézve az ablakon a helyzet biztató volt: eső elállt, a köd viszont maradt, de az még a kisebbik baj, csak eső ne legyen. Negyed 8-kor indultam útnak, Praxmarig az út ugye már ismerős volt, de ezúttal világosan tudtam képeket is csinálni. Az aszfaltos úton amin tegnap kocsival voltam, most pár futó vette birtokába, én pedig a Melach patak túloldalá, a kijelölt úton haladtam, mely egyenesen Praxmarba visz, aszfalton kerülővel érhető el a falu. Szép fenyvesben vezetett az utam, $\frac{3}{4}$ óra után meg is érkeztem Praxmarba. Volt már pecsétem innen, de az új füzetembe szerettem volna egyet, így a buszmegállóhoz közeli Alpengasthof Praxmarba, ahol sikeresen beszereztem a kívánt pecsétlenyomatot. Az főbejáratnál lévő hőmérő 11,5 fokot mutatott, de nem éreztem hűvösnek, át is vettem a rövidnadrágot, tudtam, hogy most bő 1000 méter szint következik felfelé, meleg lenne a hosszúnadrág. Nagyon bíztam benne, hogy az eső nem fog esni, számomra a legkritikusabb amikor felfelé haladok, ami amúgy is izzasztó és ezt lefojtom az esőkabáttal, mivel még felülről is ver az eső. Szerencsére ezzel egész nap nem volt gond és másnap sem.

6. reggeli kilátás a szobám ablakából a völgy végére

7. immáron úton, visszatekintve Lüssen-sre

8. Praxmar felé

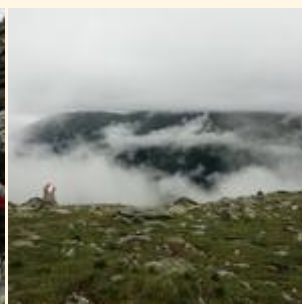
9. érkezés Praxmar-ba, ezúttal világosan

Az ösvény hamar elhagyta a szép hegyi környezetben fekvő, hegyoldalba épült falut, majd a szintet nem spórolva halad egyre feljebb. Először réteken át gyalogoltam, majd erdei szakasz következett. Az erdős rész 2000 méter körül ért véget (érdekes, hogy itt idáig felhúzódott az erdős sáv, máshol már 1600-1700 méteren is csak törpefenyves van), egy kis pihenőhelyen leültem egy kicsit, de más túrázók is érkeztek, így hamar továbbmentem. Az itteni kilátópont szép lehet, de ekkora ködben csak elképzelni lehetett a kilátást. A fenők egyre ritkultak, a törpefenyves is lassan elmaradozott, a ködben vezető ösvény következő érdemleges pontja a Koglalm területén lévő Kogelhütte, 2135 méteren fekvő kis faházikója volt. Teljesen zárva volt, rövid pihenésemet tucatnyi ló figyelte a karám mögül, távolabb tehenek is voltak.

- 10. Praxmar-t elhagyva, délnyugati irányba nézve
- 11. fenyvesben vezetett az utam
- 12. pihenőhely, a kilátás felejtős volt sajnos
- 13. Kogelhütte és a lovak közül két példány

Ismét utolértek az amúgy nem gyorsan haladó túrázók (egy srác és egy idősebb asszony), így ismét továbbindultam. Az előttem haladó két idősebb férfinak is megtört a lendülete, ahogyan láttam, már egyre csökkenő távolság volt közöttünk. Az út most már füves hegyoldalon, egyre inkább sziklásodó környezetben vezetett. Az egyik szerpentinnél lévő kőrakásnál megelőztem az előttem haladókat. Nemsokára féltucatnyi férfi és női túrázó jött velem szembe, mindannyian hosszú nadrágban, kabátban, az egyikükön símaszk is volt, szörnyülködtek rajta, hogy én meg rövidnadrágban és rövidujjú ingben megyek felfelé (lehet a felső részem is rajtam volt, ezt már nem tudom pontosan, de nem is lényeg). Mondok nekik, hogy nekem ez a normális, az előző túrán a 2800-as Geier-en még a kabátomat is fel kellett vennem, mosolyogva váltottunk pár szót aztán ők lefele, én pedig felfelé folytattam az utamat. A köd továbbra sem tárgított, de bal kézre egy kis hegyi tavacsát azért ki tudtam szűrni. Egyre több lett a szikla az úton és az út mentén, majd 12:06-ra érkeztem meg a 2737 méteren lévő Satteljoch-ra (Nyereg- hágó?). Az a ködben is látszódott, hogy mind vízszintes, mind függőleges irányban is megvan az „U” alak, bár kevésbé markánsan mint mondjuk a stájerországi Kettentörl-nél. Ettem pár falatot, majd a mögöttem az idős nővel haladó srác is befutott a nyeregbe. Váltottunk pár szót, Bécsből érkeztek az anyjával túrázni. Csinált rólam pár képet a táblával, majd a közeli Lampsenspitze-re (2875 m) vette az irányt.

14. az út őrzője

15. füves hegyoldal, kövek, köd

16. nem akaródzik a komolyabb kilátás a ködtől, ezen a részen jöttek szembe a szörnyülködős túrázók

17. Satteljoch, 2737 m

Mivel se időt nem tartalékoltam erre, sem az időjárás nem indokolta a kitérőt, így én erre nem szántam energiát. Még egy kicsit ücsörögtem, majd összeszedtem magamat. Láttam, hogy a srác anyja beér a nyereg alá és a csúcs felé veszi az irányt, én pedig elindultam lefelé. Elég nyaktörő lejtő következett, eléggé oda kell figyelni sziklás, köves ösvényre, amely a tavalyi Lüsens előtti Horntaler Jochról való lefelé ereszkedésemre emlékeztetett. Az is itt van ugye pár kilométerre, tehát a terep hasonló. A lejtő egy idő után szelídebb lett, a köd oszlani kezdett, közeledett a az aktuális völgy, jobbra a távolban már látszódott a következő pecsételőhely a Neue Pforzheimer Hütte, de előtte még le kellett ereszkedni a Gleirsch patakig, majd felmászni a hüttéhez. Balra a völgy vége kezdett kibontakozni, egy gleccseres jeges résszel fűszerezve, szép látvány volt! Beelőzött egy túrázó társaság, én pedig éreztem, hogy menthetetlenül utolért a holtponthoz, le is ültem egy kicsit a fűbe.

18. ez nem egy szakadék széle, hanem a Satteljoch-ról lefelé vezető ösvény

19. a következő völgy vége felé tekintek

20. ugyaninnen készült képről közepén látszik a Pforzheimer Hütte

Idővel nem álltam rosszul, de sokat nem is ülhettem egy helyben. Fél 3 után indultam tovább, ahogy említettem először a patakig kellett lemennem, egy hídon keltem át rajta (vele szemben egy nagy sziklára útirány felfestés található), majd az egészen pontosan Gleirschalm nevű helyről (a közelben ház is állt) 2192 méterről kellett felmennem a 2310 méteren lévő házhoz, egy a kis szint valahogy nem esett jól, vártam már hogy kicsit megpihenhessek és étkezzek. Viszont cserébe a más teljesen napsütéses tiszta időben szép kilátás nyílt az északi irány felé. Fél 4 előtt értem a Pforzheimer hüttéhez, eddig összesen 10 km-t megtéve ma (Lüsen-Praxmar 3, Praxmar-Satteljoch 4, a maradék szintén 3), de többnek tűnt. A hüttében közepes forgalom volt, kint is és bent is ültek, de el tudtam vonulni egyedül enni a ház keleti homlokzata előtt lévő padra, előtte letudtam a szokásos pecsételő adminisztrációt, valamint vettem az ingyenes érdekes képeslapokból is: a régi fekete-fehér hegyi képekre egy-egy hölgy volt színesben ráillesztve, ezzel mutatva a régi-új túrázás/hegymászás közötti különbségeket.

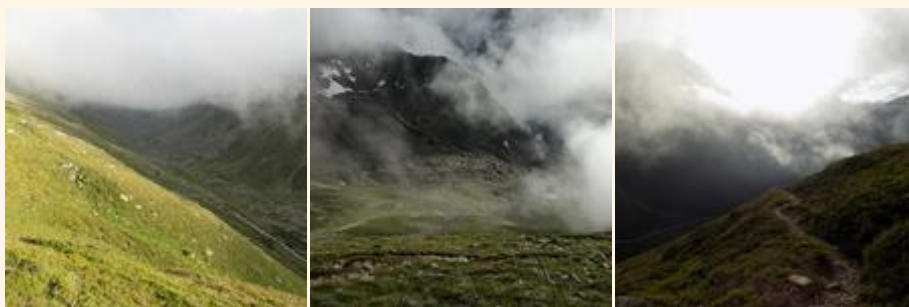
- 21. alpesi hangulat
- 22. "smerovnikszikla", avagy útjelzési variációk egy esete
- 23. észak felé nézve a völgybe
- 24. Neue Pforzheimer Hütte, 2310 m
- 25. a hütte belülről
- 26. visszanézve az érkezésem irányába, a hütte előtt ücsörögve

Szívesen ücsörögtem volna még itt egy darabig, de várt a túra folytatása, 16 óra után pár perccel kerekedtem fel újra, hamar magam mögött hagytam a hüttét, visszanézve egy kicsit hasonlított a tavalyi Friedrichshafener hüttéből a Muttenjoch felé gyaloglásra (Kappl-Schruns túra), csak itt nem volt meg a markáns Paznaun völgyre a kilátás. Nem volt gyenge a szinte szembe sütő nap, a füves-köves terepen a Walfeskar patakot követtem. Mapy. cz által nem jelzett utas, de papír alapú térképen és a valóságban jelzett elágazás következett: balra a Zentral, jobbra pedig a Zwieselbacher Roskogel (3080 m) irányába nyílt lehetőség menni. Előző este még komolyan gondolkoztam ezen a kitérőn, újabb csúcsrekord lett volna, de végül az idő rövidsége és a várható nehezen járható terep miatt maradtam a kijelölt úton. Egy fiatal lány-fiú páros jött szembe, táska nélkül, útbaigazítást kaptak tőlem a hütte felé, majd egy laposabb rész következett, ahonnan egy fárasztó emelkedőn értem el a 2751 méteren lévő Gleirsjöchl-t. Itt egy hófolt kerülgetése után értem el az útjelző táblát, itt sajnos újra a köd dominált, nem volt kilátás.

- 27. folytatódik a túra, természetesen emelkedővel
- 28. visszanézve egy laposabb résznél
- 29. Gleirsjöchl, 2751 m

A forgatókönyv innentől hasonló mint a Satteljoch esetében, de ezúttal kevésbé volt durva a lejtő, viszont a következő völgyben lejjebb érve a köd eloszlása az egyezett. Ez a völgy is elég tetszetős volt, ahogyan a délutáni naplementében a szép hegyi környezetben haladtam északi irányba. Az előttem lévő csúcsok közül próbáltam belőni a másnapi kihívást, a Hochreichkopf csúcsát, de csak egy helytelen tippre futotta, mivel, mint másnap kiderült az a csúcs ebből a szögből innen nem látható. A távolban előttem egyre inkább kezdett kibontakozni a napi végállomáson helyszíne, a Guben-Schweinfurter Hütte két épülete.

30. a következő völgy érkezvén
31. mintha egy gőzfürdő felé közelednék
32. naplementével szemben
33. távolban már kivehető a Guben Hütte
34. visszatekintve
35. Guben-Schweinfurter Hüttéhez érkezés, 2028 m

Vegyes érzelmekkel közeledtem felé, de volt egy olyan megérzésem, hogy matraccal a zsákomban nem lesz gond az alvással. Elértem a Horlach patak mellett futó keréknymot, majd a Zwieselbacher Sennhütte (ez a hely is egy opció lehetett volna talán az alvásra) hosszú, lapos épületegyüttese előtt haladtam el. Néhány lépést követően érkeztem meg a 2024 méteren fekvő Guben Hüttébe fél 9-kor (még jó, hogy nem tettem kitérőt a túrába), összesen 16 km túra után. Már a netes képekből látszott, hogy a forgalomhoz képest kicsi ez a ház, ez a valóságban is bőven igazolást nyert. Beléptem az ajtón, pecsételtem a füzetembe, majd a közelben lévő főnökasszonyhoz fordultam, aki a konyha bejáratánál ült. Mosolyogva fogadott, emlékezett az email váltásainkra is. A gyanúm beigazolódott, ugyanis egy „frei platzot” (Szabad hely) emlegetett a szoba helyett, a 2. emeleten. Fel is mentem a másodikra, útközben látszódott, hogy a többi többágyas szoba is dugig van, de amibe mentem még így is meglepett: nem emeletes ágyak voltak, hanem egymás melletti fekhelyek, azaz álom közben simán a másik intim szférájába lehet tenyerelni, a helyzet felmérve ki is fordultam a szobából és lementem a földszintre. A bejárat melletti garázs méretű trockenraum ideálisnak tűnt: volt hely, nem volt ott senki más aki aludni akart és voltak párnák is. Odahívtam a főnököt és előadtam neki, hogy mit szeretnék, ellenkezés nélkül belement, még fizetnem sem kellett érte! Ez volt ám a meglepetés! Csak 3 euróért váltottam egy fürdési zsetont. Így a Harbachalmbeli 8 eurós éjszakást beelőzte ez a hely, ez lett a legolcsóbb ahol aludtam a túrán, az ár felől közelítve. Matrac nélkül továbbra is a Harbachalm volt a legolcsóbb.

Szétnéztem még a másik két épületnél (az egyik egy zárva tartó fa tároló volt, a másik sem volt opció), kíváncsiságból (alternatív alvási lehetőség, ha valami gond lenne, de nem találtam ilyet), majd a hütte előtti padokra ültem le vacsorázni. A hosszúujjúba és hosszúnadrágba ücsörgő németül beszélő pár mosolyogva nyugtázta jóízű szalonfogyasztásomat. nyugat felé, Niederthai irányába szép hegyek látszódtak a völgy felett (erre mentem volna tovább, ha ott alszok, de ez még ugye a tervezési fázisban volt).

Kaja után már bőven sötét volt, így behúzódtam a „garázsba” és előkészítettem a fekhelyet, örültem, hogy ilyen könnyen sikerült alternatív megoldást találni az alvásomra, tudtam, hogy a következő nap húzós lesz és ezért elég döntő a mostani alvásom minősége és mennyisége.

36. éjszakai fekhelyem, részben saját, részben lízingelt hozzávalókból elkészítve

Ezek után felmentem fürödni a hüttébe az emeletre, nem vagyok egy prűd ember, de már zavaróan sokan voltunk egy légtérben, mindenki akkor mosakodott, mosott fogat. Visszatérve a trockenraumba, jött a következő feladvány: a mozgásérzékelős lámpák elég érzékenyek voltak a mozgásra, simán felkapcsoltak volna ha éjjel a másik oldalra fordulok. Az első megoldás ami eszembe jutott, hogy a technikusin a villanszerelés órákról ismerős fénycső armatúrákat kiforgatom a helyükről, de ez hosszadalmas és feltűnő lett volna. Ezután jött az isteni szikra: kihajtogatott papír zsebkendő 4 sarkára szigszalagot ragasztottam és ezt rögzítettem a beton födémre. Remekül működött! A másik lámpánál is eljátszottam ugyanezt és már készen is volt a közel

ideális fényviszonyok az alváshoz, már csak az időkapcsolós mellékhelyiségek fénye nem hiányzott, de azt tudtam, hogy csak ideiglenesen lesz ez zavaró tényező. Tisztára büszke voltam az improvizált megoldásomra, lassan egy magyar zászlót is lehetett volna lengetni a bejáratnál, annyira magyarosra sikerült ez, de működött és ez a lényeg! Még egy ember betévedt valamilyen száradó huszadrangú cuccáért, rinyált, hogy nincs világítás, mondtam neki, hogy majd én világítok. Meg is találta, amit akart, halkan nyugtáztam, hogy „enélkül biztos nem tudtál volna aludni”, ezután más már nem zavarta a nyugalmamat. Ideje is volt, mert már elmúlt 22 óra is. Ledőltem a matracomra, magamra húztam a lízingelt takarókat és próbáltam pihenni. A ház még egy darabig nem volt csöndes, de 23 óra után már ez is bekövetkezett. Ahogy elhalkultak az egyéb zajok, egyre inkább kezdett zavarni a fűtőmotor zaja a helyiségben. Nem mondom, hogy nem tudtam volna tőle aludni, de mégis ideálisabb nélküle, beavatkozási lehetőség reményében felkeltem és megnéztem közelebből. Első nekifutásra semmilyen kezelőszerv nem látszódott, viszont a rács alatt átbújva már láthatóvá vált a konnektor melybe be volt dugva, ki is húztam rögtön, egyből csend lett. A légáramlás amúgy sem lett volna meg, mivel a külvilág felé az ablakot bezártam, így egy idő után csak meleg párával telítődött volna a helyiség. Tényleg lassan lengetni lehetett volna azt a zászlót, de így már ideálisak voltak a pihenési körülmények (nem is értettem a száradásra itt hagyott cuccokat, nem volt egy esős nap ez, inkább csak az izzadásból kifolyólag keletkezett nedvességtartalom eltüntetésére tudtam gondolni). Éjfél körül el is aludtam, miután mindenki kipisilte magát, aki akarta a szomszédos helyiségekben.

5-re húztam vekkert, meglepően frissen ébredtem, első dolgom volt a motor visszajuttatása a hálózatra, valamint a zsebkendők eltávolítása a plafonról, hogy tudjak készülődni. Csend honolt még a házban, én voltam az első kelő ember, nyilván ezt a Trockenraum-os játékot csak korai keléssel lehet bejátszani, később okvetlenül felverték volna az emberek. Összeszedtem a cuccaimat, elégedetten vettem tudomásul, hogy akár a jövőben is segíthet ez a kis matracos plusz teher a szállásbéli lehetséges gondokat enyhíteni (akár egy ebédlőben is el lehet így aludni, stb), mivel lényegesen nagyobb mobilitást ad, cserébe nem annyival nehezebb, mint amennyire értékes lehet egy ilyen hasznos cucc a zsákban. Sétalós kolléga mosolyát már most látom, amint ideér majd az olvasásban. Összekészültem, almás reggelit követően $\frac{3}{4}$ 6-kor félhomályban indultam neki a Zentralalpenweg 1.-2. kötet, első teljesítésének utolsó túranapjára, mely a kötet legdurvább „sehr anspruchsvolle” (nagyon igényes”) besorolást kapta, nem alaptalanul. A 20 km-es táv nem volt veszélyes önmagában Habichenig, de a szintek tudatában már más megvilágításba került a kérdés, különösen a régi Bielefelder hüttéig tartó Wilhelm-Oltrogge Weg tűnt neccesnek. A házból már 1-2 hang kiszűrődött, jó volt, hogy nem ezek ébresztettek és már úton is voltam. Ködben csak a környező csúcsok voltak, reméltem, hogy az időjárás az előrejelzett 0 csapadékmennyiség szerint fog alakulni, így is történt. A keréknyomról hamar ösvényre tértem rá, amely egy darabig egy erdőfolton keresztül hegyoldalban vezetett. Az ösvény a Finstertal patak mellé ért, a szintén róla elnevezett alm házikójához kis hídon lehetett átmenni. A hangulatos ház zárva volt, oldalai gondosan körbe voltak rakva kövekkel, látszik, hogy gazdája felkészülten áll a dolgokhoz. 2147 méteren szükség is van rá. A háttérben lévő hegyeket kezdve megvilágítani a felkelő nap fénye, igazán hangulatos képeket lehetett készíteni. Először tévesen a közelben lévő Hoher Plattkogel-re (2791 m) hittem, hogy a Hochreichkopf (akárcsak tegnap este), de az még innen messze volt.

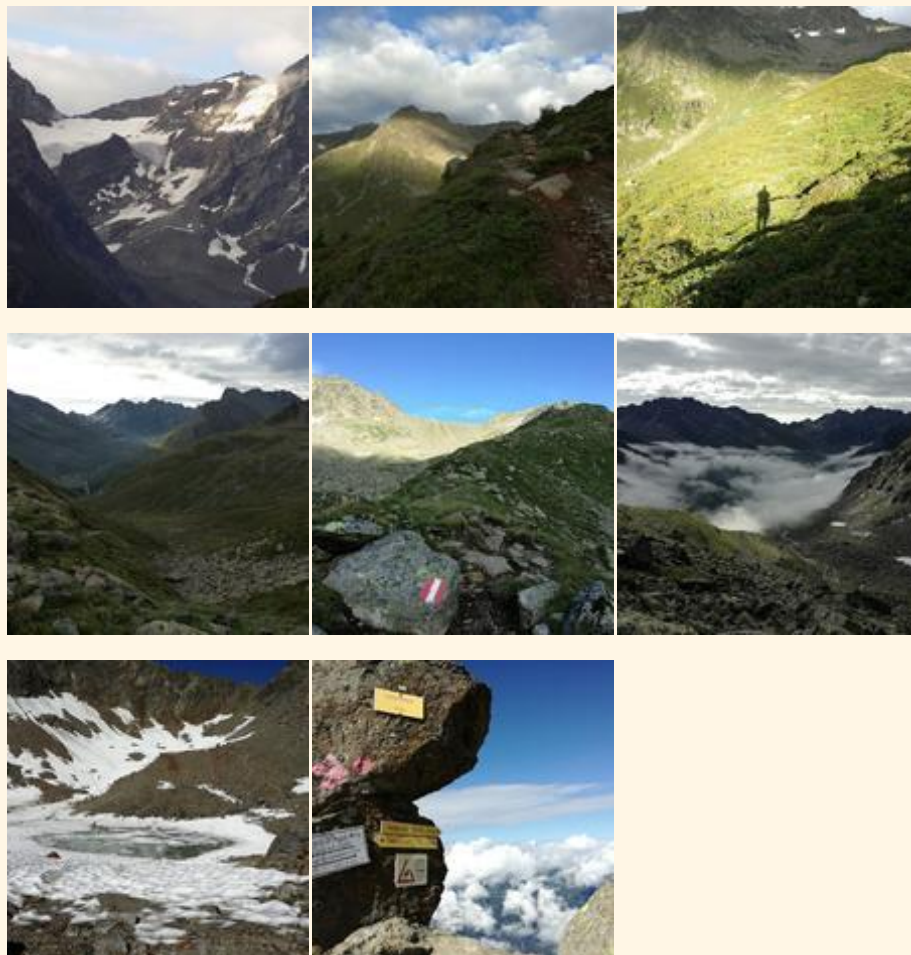
37. Guben-Schweinfurter Hütte, indulás közbeni pillanatok

38. Niederthai (nyugat) felé a kilátás

39. napkelte a Finstertalalm-nál

Szerpentinező ösvény következett a kisebb borókásban, majd a napra is kiértem. A rövid borókás részt elhagyva már a füves és sziklás részek domináltak, egyre feljebb haladva egyre több lett a sziklás rész, ahogyan ez lenni szokott. Hátrafelé szépen látszódott a katlan amiből kifelé tartottam, a környező hegyek is szép háttérrel alkottak a panorámában. A távolabbi Großer Griebkogel oldalában lévő jéggréteg is elég vadul hatott számomra a tájban, érdekes lehet olyan környezetben túrázni. Először tehenek majd zergék mellett vezetett az elnyújtott emelkedő, majd órák után elértem az első hegyi tavat a Hochreichkopf alatti laposabb részen, majd nemsokára

a másikat is. A tavak közül a második még havas volt. Hátranézve a katlan ahonnan felkapaszkodtam szépen fokozatosan megtelt párával. Szemben egyre inkább bontakozódott ki a hátralévő húzós emelkedő, melynek aljába már hófoltokat kerülgetve és azokon átkelve érkeztem meg. Az utolsó néhány tíz méter szint szerpentinezve vezetett fel a 2-es kötet legmagasabban fekvő nyergébe. A szerpentinbe beelőzött egy tetovált túrázó lány, aki szinte előtte a semmiből jelent meg. 9.55-re értem fel a 2912 méteren fekvő szűkös Hochreischartéra.

40. egy távolabbi déli irányú csúcs alatti jeges részre ráközelítve, vad látvány

41. ismét felfelé

42. magyar túrázó az Alpokban, a túra teljesítésének napján

43. köves terep kezd lassan dominálni

44. csak előre!

45. köddel telítődik a katlan ahonnan tartok kifelé

46. havas kis hegyi tó, a jobb saroknál az utolsó szétnyílt "V" alak a Hochreischarte, ahová tartottam

47. Hochreischarte, 2912 m, a 2-es kötet és ezáltal a teljes bejárt útvonal legmagasabban fekvő hágója

Itt leültem az egyik kőre megenni 1-2 szelet csokit, jöttek még utánam is túrázók, majd nekivágtam a kötelező kitérőnek fel a 98 méterrel magasabb csúcsra. Oda kellett figyelni az útra, de amúgy nem volt vészes, 10:23-ra már fent is voltam a Hochreichkopf 3010 méter magas csúcsán, amellyel eddig tartom a saját csúcsrekordomat. A kilátás nagyon szép volt körbe, sajnos a párás fehér felhők belezavartak, főleg a keleti irányba, de még így nagyon szép látványt nyújtott a csúcs, főleg Ötztal felé volt markáns a kilátás.

48. Hochreichkopf, 3010 m, új csúcerekord!

49.-50. kilátás Ötztal-ra és nyugat felé

51. kilátás dél felé (jobbra lent a hágó, ahonnan feljöttem ide)

52. kilátás kelet felé, a lent látható tavaknál haladtam el egy bő órája

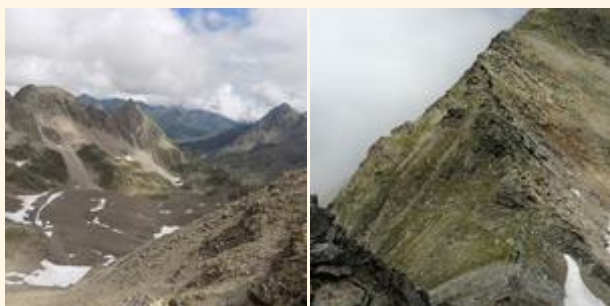
53. kilátás észak felé, párás foltokkal (német szakszó rá: Hochnebel, azaz "magas köd")

Kerestem a tavalyi szemközti meghódított Wildgrat csúcsot, de éppen felhőben volt. A tavalyi Furgler csúcstámadásnál abszolút ideális volt az időjárás a kilátáshoz, most csak egy fokkal volt rosszabb a pára miatt, de ezt ugye nem lehet előre kiszámítani. Érkeztek még többen a csúcsra, én bő negyed óra után lefelé vettem az irányt, természetesen készültek jó képek rólam is a csúcson mások segítségével. Visszatérve a zsákomhoz, melyet a nyeregben hagytam, még végeztem egy kis kalóriapótlást, majd nekivágtam az út legdurvább részének, innen kezdődik nagybetűvel a Wilhelm-Oltrogge Weg (amúgy a teljes szakaszon azon vezet az út a Guben Hüttétől a Bielefelder hüttéig) és a megpróbáltatások sorozata.

54. Wilhelm-Oltrogge Weg folytatódik, gatyát felkötni

Már önmagában az beszédes volt, hogy a Hochreichscharte-Niederreichscharte közötti 1 km-re 1 órát ad a füzet, és csak 2729 méterre kell leereszkedni addig. Próbáltam elképzelni eddigi magashegyi túrás tapasztalataimból mérítve az utat, hát nem is kellett sokat várnom az első nehézségekig. Kőről-kőre lépkedős, szakaszonként drótköteles szakasz vette kezdetét, mely fel és le hullámzott, ilyen terepen sietni elég meddő vállalkozás és veszélyes is. A haladást helyenként rögzített lépcsőként funkcionáló vas fellépők és fix fogódzkodók segítették. Valóban lassan lehetett haladni, de az ezt követő lefelé ereszkedős részen már kezdett egy kisebb dugó is alakulni, ugyanis a mögöttem induló, kisebb cuccal jövő fiúk beértek. Létrán is kellett mászni lefelé, eléggé oda kellett figyelni a mozdulatokra. A háttérben északkeleti irányba innen már jó kilátás volt Kühtai felé, a Nierederreichschatét elérve letérési lehetőség is volt arrafelé.

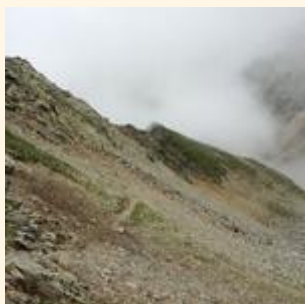

55.-57. Hochreichtscharte-Niederreichtscharte közötti rész, sokat kommentár nem kell hozzá

58. kilátás észak (Kühtai) felé, immáron egy sikeresebb képen, mint amit a csúcson csináltam

59. Niederreichtscharte előtt, a háttérben jól megfigyelhető Hochbrunnachkogel oldalában lévő "lejtő" (az idézőjelet az indokolja, hogy alapvetően az egész szakasz lejtős lenne, de mégsem az)

Kellett is egy bő óra elérni ehhez a nyereghez, majdnem fél 1 volt mire innen továbbindultam. Természetesen emelkedő következett a Hochbrunnachkogel (2889 m) oldalában, ez egy viszonylag könnyebb rész volt utána, nem sokkal később láthatóvá is vált a soron következő lapos csúcs, a Lauser. Odáig még viszont volt egy kicsi hátra le is ültem egy kicsit enni meg telefont tölteni (powerbank, meg küldtem egy mail-t a szállásra, hogy későn érek oda, ez már bőven látható volt), kezdett utolérni a fáradtság, de még a lendület is tartott valamennyire, bár a csúcs után már éreztem, hogy inkább „túlélés” jellegre rendezkedek be belülről. A napos időben Örtal déli része felé nyílt szép kilátás. A Lauser lapos, 2616 méteres csúcsára egy óra alatt értem el a Niederreichtscharte felől, ez ismét csak egy kilométer volt, de legalább pihentem benne egy kicsit. Egy nagyobb társaság éppen az út fáradalmait pihente ki a fűben, a lapos csúcs szélére nem volt érdemes kimenni, mivel éppen egy felhő kúszott a panorámába, így lefelé vettem az irányt. Az útjelző tábla még 3 és ¼ órát írt a Bielefelder hüttéig, természetesen továbbra is fekete besorolású úton. Haladósan mentem lefelé, éreztem végre újra egy kis lendületet, kis reményt is éreztem rá, hogy este Tumpen-ben meg tudok enni egy jó adag Wiener Schnitzel-t a túra teljesítésének örömeire. Az egész túrán visszafogtam magam ilyen szempontból (is), a végére akartam volna egy jót vacsorázni (ebben a halovány reményemben csalódnom kellett később).

60. következő megálló a Lauser

61. kilátás Ötztal felé, konkrétan Tumpen-Umhausen között az út látszik lent
62. Lauser lapos csúcsán, 2616 m
63. végre egy lejtő!

2400 méter környékére vezetett le az ösvény és döbbsen álltam a látvány előtt ami elém tárult: masszív kitett hegyoldal, melyben ösvény is nehezen volt elképzelhető, ránézésre sem 2 percnyi elfoglaltságot jelentett, meg is jegyeztem magamban, hogy ez valami vicc, hogy itt kell-e továbbmennem, de sajnos nem volt az. Eléggyé érdekes volt elképzelni a haladást itt, de nem volt mese mennem kellett. A soron következő etapot az Achplatte nevű pont zárta le (2423 m), majd onnan már csak egy nagyobb lejtő volt várható a régi Bielefelder Hüttéig, ahol az igazolófüzet szerint az extra nehézségek megszűnnek.

64. ebben a hegyoldalban kellett ügyeskednem a következő részen, hát nem tűnik egyszerűnek távolról sem
65. jelzésfestők vitatkoznak

Nekivágtam hát a túra egyik, ha nem a leghúzóssabb részének, nem akarom túlrészletezni (beszéljenek a képek), de eléggé nem volt egyszerű a haladás: sokszor kőről-kőre, lépésről-lépésre, drótkötelet fogva (már ahol volt) és hófoltokon kellett átkelnem elég kitett helyeken, mindezt felfelé és lefelé hullámozva, eléggé kiszívta az energiámat, ennek köszönhetően elég minősíthetetlen hangulatba kerültem. Tumpen is látszódott az egyik hegyoldali „redőben” haladva, mondom milyen közel van, mégis még egy fél nap még odaérek és ebben semmi valótlanság nem volt. Úgy éreztem ennél a szakasznál, hogy már túl vannak tolva a nehézségek, azaz egy viszonylag rövidebb részbe vannak ezek belesűrítve, vagy csak simán én voltam fáradt. Az időjárás szerencsére jól alakult, a füzet is nyomtatékosan felhívja a figyelmet rá, hogy csak jó időben haladjunk erre, meg hó nélkül. Legalább ebben nem volt hiba. Fél 4-re értem el nagy nehezen az Achplattét, amelynek ténye egy sziklára volt piros festéssel felírva, ide már nem jutott tábla. Innen viszont gyönyörű kilátás nyílt Ötztalra, valamint a háttérben az Alpok főgerincére.

66. Tumpen, nincs is messze, csak még a fél világot kell megkerülni, hogy leérjek oda

67.-69. átkelés egy hófolton, valamint a látvány felfelé és lefelé nézve. Hát nem ez a három kép a biztonság szóra az illusztráció a szótárba (a 3-as kötet bejárásakor még volt egy ennél is neccesebb ilyen havas kuloár, S.J.)

70. Wilhelm-Oltrogge Weg

71. az út nehézsége már kezd kifutni, épp ideje volt már

72. Achplatte, füzet szerint 2423 m, ide viszont 2488 volt festve. Mindegy, tábla nem jutott ide.

73. gyönyörű kilátás Ötztal-ra, előtérben Oetz városa, háttérben az Alpok főgerince

Hosszú nyaktörő lejtő vette kezdetét, mely lejjebb már serpentinéssé vált, majd tért át a következő hegy oldalába, ahol ismét felfelé kellett mennem (milyen jó, hogy 2912 méterről 800 méter szintet veszítve éri el az ember el a Bielefelder hüttét, de közben csomót megy felfelé, itt-ott), itt már elég nyűgös voltam. A vártnál jóval később, fél 5-re értem el a régi Bielfelder Hütte romjait. A házat 1951. januárjában egy lavina rongálta meg, az újjáépítése már nem történt meg, helyette pár kilométerrel arrébb, 1954-ben készült el a Neue Biefelder Hütte, ahol az aktuális túraszakaszom végpontja is van. A ház terasza és alapjának egy része még megvan, szép kilátás van innen is Ötztal-ra. Ezen kívül a vállalkozó kedvűek bivakhelynek is használhatják, a terasz alsó része erre lehetőséget ad.

74. nézelődés a lejtő közepéről, a kép közepétől balra van a Neue Bielefelder hütte. Sokszor tapasztaltam már az Alpokban, hogy a látótávolságra van az nem azt jelenti, hogy hamar oda is érek.

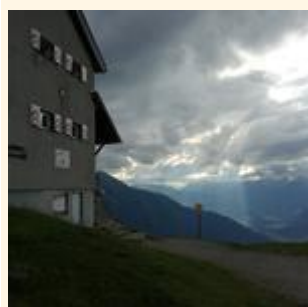
75. újabb emelkedő, de már legalább szelídebb

76. Alte (régi) Bielfelder Hütte maradványai, bivakhelynek jó

77. kilátás Ötztal-ra a teraszról

Itt viszont döntöttem egy ideje a fejemben lévő kérdésről, mérlegelnem kellett a következőket: a kijelölt út innen ismét felfelé vezet a Wetterkreuzkogelen (2591 m) keresztül éri el a Bielefelder Hüttét, innen még 1,5 órát jelzett a tábla, de bőven jó volt az kettőnek is a fáradt állapotomban, ennyi idő nem fért volna már bele. Másik lehetőségként egy alternatíva is volt: lemenni a közeli Acherberg Almhoz, majd a cuccomat egy kis időre magára hagyva felmenni a hüttébe pecsételni, majd vissza a cuccomért és onnan megkezdeni a hosszú ereszkedést Habichen-be. Utóbbi mellett döntöttem, el is indultam füves ösvényen lefelé. Akartam egy kicsit rövidíteni, ez részben sikerült is, az alm épülete feletti magaslatra kötöttem ki, rátérve a hütte felé vezető ösvényre a zsákomat egy nagyobb kő oldalában hagytam. Magamhoz vettem a füzetemet és megindultam

felfelé. Mintha ezernyi súlyt vettek volna le a vállamról, megkönnyebbülve indultam el, még ha felfelé is. Bő 25 perc alatt értem el a fenyvesben vezető ösvényen a 2112 méteren lévő Neue Bielefelder Hüttét, ahonnan szintén megkapó látvány tárult elém Ötztal irányába. Az étkezőbe lépve ünnepélyesen benyomtam az utolsó pecsétet a füzetembe, a teraszon találkoztam a tetovált túrázó lánnyal aki a Hochreischarte előtt előzőtt be, nem értette, hogy miért nem maradok ott éjszakára, a végállomásomat jelentő Tumpen sem csengett neki ismerősen. Hát igen, aki szabadidővel jobban el van eszterve az valóban nem értheti az én ezirányú motivációm. Hozzáteszem, szerintem estére jócskán itt is összegyűlt a nép, saját szobát itt sem láttam volna esélyesnek, de nem is kellett ezen gondolkodnom. Nem tudom a kijelölt úton mikor értem volna ide, de gyanítom később, így legalább volt egy kis „szaladás” táska nélkül, ami kicsit dobott a komfortérzetemen, kezdtem visszanyerni a normális hangulatomat, melyet órákkal ezelőtt a Wilhelm-Oltrogge Weg útvesztőiben hagytam el.

78. már nincs messze a Bielefelder Hütte

79. Bielefelder Hütte belülről

80. az utolsó pecsét is a helyére kerül

81. Bielefelder Hütténél, ideális időben, 2112 m

A házat körbejárva és közben pár fotó készítése után elindultam lefelé, szintén 25 perc alatt visszatértem a zsákomhoz, majd megkezdtem a hosszú ereszkedést a 851 méteren lévő Habichen-be. A hüttétől a füzet 3 és fél órát írt erre ami közel fél 10-es érkezést irányozott elő (+bő fél óra még inenn Tumpen!), kezdtem belátni, hogy a rántott húsozásból nem lesz semmi. Az Acherberg Almnál egy kicsit keresni kellett az utat, de meglelt hamar az ösvény, innentől ismét erdőben haladtam lefelé. Pár lépés után az Eder patakon való átkelés előtt egy hangulatos faháznál haladtam el.

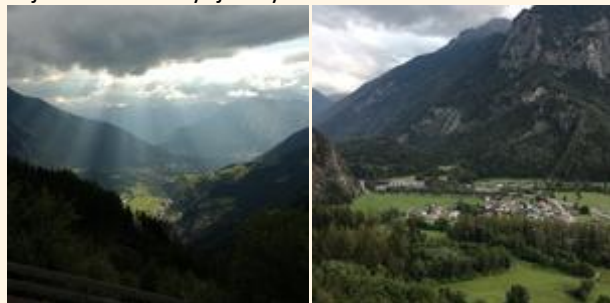

82. lefelé a Bielefelder Hüttétől, Acherberg alm jól látszódik

83. hangulatos kis faház

Egy pár méter erejéig rátértem az aktuális keréknymra (nem volt érdemes követni, mert teljesen másfelé ment), egy útszéli forrásnál felfrissítettem magam, majd újra az ösvényé lett a főszerep. A fenyvesben tempósan haladtam lefelé, gyorsan vesztettem el a szinteket, egyre inkább reális remény volt, hogy még világosban érek Habichen-be. Egy kisebb, de tét nélküli útról való letérés is történt, de ugyanoda jutottam így is,

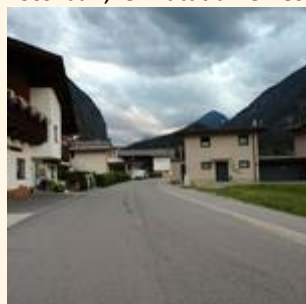
ahová kellett. 1300 méternél értem el egy másik keréknymot, itt sem koptattam sokáig az utat, ismét ösvény ment tovább, majd újra a keréknym a következett, de már hosszabban. Vigyázni kellett egy elágazásnál, mert ott el lehetett volna Oetz felé keveredni, de nem volt ezzel baj. 1015 méternél tértem le végleg a keréknymról, hogy ismét egy ösvényen haladtam tegyem meg a hátralévő egyre kevesebb távolságot. Egy hintával ellátott, az esti Habichenre néző kilátópont is ki volt alakítva az ösvény mellett, a falu és ezáltal a túra teljesítése is karnyújtásnyira volt már.

84. ötztali naplemente közeleg

85. Habichen karnyújtásnyira

Egy rövid patak mellett vezető rész után át is keltem fölötte, majd egy kis kérdéses rész jött, mert az egyenesen tovább vezető út iránya nem volt jó, de elágazást meg nem láttam. A helyzetet egy réten átvágva oldottam meg, a szemközti útra rátérve már helyben voltam, pár perc alatt értem el a házakat és a falu egyik szélső utcáját. A következő utcán jobbra fordultam, majd megláttam azt a sarkot ahol már tavaly jártam. Mintha dobpergés kísérté volna utolsó lépteimet...elhagytam az utolsó házat, majd balról becsatlakozott az utca, melynek a túlsó oldalára átkelve a lépteim összeértek, 20 óra 37 perckor (tehát egy órával előbb mint az várható volt). Kívülről nézve csak néhány közönséges lépés volt ez, de nekem óriási jelentősége volt: teljesítettem a Zentralalpenweget! Ezen kívül pedig a lengyel határtól lévő Duklától innentől fogva a magyar szakaszokhoz kapcsolódva (kéktúrák) folyamatosak lettek a lépteim egészen Feldkirchig, több ezer kilométer hosszban, leírhatatlan érzés volt ez!

86. elképzeltem az egy évvel ezelőtt innen érkező önmagamot, lépteim összeértek, Zentralalpenweg teljesítve!

Kiérttem a főútra, majd a járdán haladtam a buszmegállóig, ahol tavaly felszálltam, majd a cuccomat letámasztva mentem a falu helyiségnév tábjáig, közben pár könnycsepp is összegyűlt a szememben. Hát vége! Közel 3 éve (egészen pontosan 2016. november 14.-2019. július 30. a kezdő és a végző dátum) nem gondoltam volna, hogy ez belátható időn belül bekövetkezik és most ott álltam a Habichen táblával és a finálé perceit örökítettem meg. Szinte el sem hittem. Zsákomat visszavéve a hátamra elindultam Tumpen felé, mely már a 2. bejárás keretei közé tartozott, még nem tudom, hogy a 2. füzetemben hány pecsét fog kerülni, de most nem is gondoltam erre.

87. célfotó a falutáblával

88. az utolsó húzós túranap terepére utaló kép a célban

A tavaly már megismert utat követtem az egyre inkább beköszöntő sötétségben. Átkeltem most is széles és bővízű Ötztaler Ache fölött, a házakat is hamarosan elhagytam (előtte jött szembe két szimpatikus osztrák lány is, nem is gondoltál szerintem, hogy én mekkorra útról tartok éppen velük szembe). A habicheni tó közelében kisiskolás csoport jött szembe, a tavat ezúttal elkerültem a kijelölt úton, majd keréknyomra térve sötét erdőben haladtam tovább. Tumpen előtti rét is már ismerős volt, tudtam, hogy már nincs messze Gasthof Plattner ahol tavaly is megszálltam. 21:32-kor léptem be a házba, a főnök ismerősként fogadott, egy fiatal sráccal együtt iszogattak és vártak engem. A vacsoráról egyértelműen lecsúsztam, inni viszont még simán lehetett, amivel éltem is. Kifizettem a 30 eurós szállást (27,5 euró a szoba a többi idegenforgalmi adó), majd 3,1 euróért korsó sört rendeltem. A főnök meghívott egy felesre is a túra teljesítésének öröme, köszönet érte ezúton is! Pecsételtem a második füzetembe (elvégre a Lüsens-Praxmar és Habichen-Tumpen táv, összesen 6 km, most már hivatalosan is kétszer le van járva), majd beszélgettünk még egy darabig, kiderült, hogy az úr többször vadászott már Magyarországon, valamint a zalakarosi fürdőt is meglátogatták már. Én is mondtam magamról még pár személyesebb részletet és véleményt (nem hiába tettem hozzá pár helyen a barátnőm elé a volt szót, szerencsére ez egy hamar múló gödör volt az életemben, S.J.), majd végül elköszöntünk és a szoba felé vettem az irányt. Egy sokkal jobb szobábat kaptam most, mint tavaly. Fürdés után nem kellett álomba ringatni.

89. ha enni nem is, de inni lehetett e szép esemény öröme!

90. szobám a tumpen-i Gasthof Plattner szálláshelyen

7 órával később, 5:30-kor korán volt ébresztő, mivel a 6:06-os buszt már el kellett érjem, hogy 11:30-ra Bécsbe érjek, ahol Fritz Peterka várt rám. Ötztal állomásig buszoztam a 3,8 eurós jeggyel (ehhez képest nem is olyan drága a 3,1 eurós sör). Innen egy Landeck felől érkező gyorsított vonattal utaztam Innsbruckig, amely csak Telfs-ben és Innsbruck Westbahnhof-on állt meg. Egészen pontosan érkeztünk Tirol fővárosába.

91. tumpen-i reggel a szobám erkélyéről

92. gyorsított személyvonat érkezik Ötztal állomásra Landeck felől és beszállás után továbbközeledik Innsbruck-ba

Mivel alig 10 percem volt a bécsi railjet indulásáig, így gyorsan kellett ennivalóhoz jutnom, az Mpreis most nem fért bele (a pizzás még nem volt nyitva), de az előtte lévő lehetőségnél 2 rántott húsos szendvics viszont igen. A vonatra felszállva Jenbachig nem is volt hely, így a lépcsőn ülve majszoltam el a szendvicseket, Jenbachtól egy felszabadult 2-es ülésbe ültem be, Wörgltől már királyi módon egy 4-est is magaménak tudhattam. Sajnos a 10 eurós lehúzást ezúttal is beszédtek tőlem a szabadjeggyel utazás mellé. Menet közben eszembe jutott, hogy milyen érdekes, hogy Habichen nem pecsételőhely, pedig a Peterka-féle Zentral könyvben még szakaszhatár is. Itt jött az a pillanat ami elég ritkán történik meg velem: valamire rosszul emlékeztem, ugyanis Habichen pecsételőhely, efőlött bizony átsiklottam. Tavaly mivel nem volt rá idő nem foglalkoztam vele, úgy voltam vele, hogy majd ha idén érkezek ide, akkor beszerezem. Ez viszont a közben eltelt közel egy év alatt szépen elfelejtődött és a mostani túra szervezésekor sem figyeltem fel rá. Hát ez van, reméltem, hogy nem lesz ebből probléma, végülis fotót fel tudtam volna mutatni, ha kell, de nem volt rá szükség. Tehát hivatalosan nem a Bielefelder Hüttében kellett volna utoljára pecsételnem, de ez már részletkérdés, külföldön nem akadnak ilyeneken fent. Gert Kienast Úr a gráci Alpenverein-től, aki küldte nekem postán a jelvényeket írta is, hogy nem is kötelező az összes pecsételőhely érintése, hogy pontosan mennyi a túrás, azt viszont nem tudom. Aki megszokta és betartja a magyar rendszert, azt nem érheti meglepetés. Én viszont érintettem az összeset a rend

miatt, persze volt pár a közel 1200 km alatt ahol nem sikerült a művelet, de ezeket megszámlálni bőven elég a két kezem. A vonat pontosan érkezett a bécsi főpályaudvarra, Peterka Úrral hamar megtaláltuk egymást a peronon, nagyon megtisztelő volt a Zentral atyjával találkoznom! Peterka Úr a Zentral könyv szerzője és 7x-es teljesítője is a mozgalomnak: 3x a gleccseres, 4x pedig az általam is bejárt útvonalon keresztül! Ezen kívül természetesen a másik 9 osztrák hosszú túrát is végigjárta, valamint a magyar Országos Kéket, a szlovák SNP egy darabját, valamint az Eisenach-Budapest túrát is. 69 éves léteára simán egy bő ötvenesnek néz ki, jó pár évet simán letagadhatna. Az itteni törzshelyem, a Cucca Kebab felé vettük az irányt, ugyanis az adminisztrációhoz nem ártott amúgy sem egy normális hely asztallal és székekkel valamint a hasam is jelezte, hogy enne már valamit. Hamar rákérdeztem és kiderült, hogy én vagyok az első igazolt magyar Zentralalpenweg teljesítő! Ez ám a megtiszteltetés! Eddig is sejtettem, hogy nem vagyunk túl sokan, de hogy én vagyok az első arra nem számítottam, de igazán felemelő érzés volt ez nekem! Sétálóson és SNP-s túratársamon, Gáboron kívül nem is ismerek mást, aki ezt a túrát csinálná.

A gyorsétterembe érve természetesen egy Schnitzel tálat rendeltem, Peterka Úr ragaszkodott hozzá, hogy meghívjon, nem tudtam visszautasítani, így köszönettel elfogadtam e kedves gesztust. Miközben étkeztem, ő átnézte a füzeimet, mindent rendben talált. Jó pár érdekes gondolatot váltottunk, lerajzoltam neki, hogy mennyi túrát jártam végig Magyarországon és külföldön is (ha tudtam volna, hogy ez a skiccem még ma a netre kerül, akkor aprólékosabban rajzoltam volna le, de végülis nem ez a lényeg), nyomtam a füzeimbe a magyarhoz hasonló „Kéktúra ellenőr” típusú Geschäftstellés bélyegzővel, mint a füzetek végső lezárásaként. Természetesen a gondosan elcsomagolt jelvényeket és okleveleket is megkaptam. Kaptam még pár darab Zentral könyvet is, közvetlenül a szerző kezéből is ajándékba. Végül a gyorsétterem egyik dolgozóját kértük meg, hogy fotózzon minket le a bejárat előtt. Nagyon megtisztelő volt ez az egész, így nagyon büszke voltam/vagyok erre a teljesítményemre! Visszasétálunk a pályaudvarra az aluljárón át, elköszöntünk egymástól, Peterka Úr családi eseményre volt hivatás, én pedig még szerettem volna egy kicsit utazgatni. Az aluljáró végében lévő Intersparban üdítőt vásároltam, majd kimentem az 1.-2. vágányhoz és elhatároztam, hogy az első érkező 4020-as motorvonatra felszállok, amelyen már régóta akartam utazni, mindegy, hogy merre megy. Nem is kellett sokat rá várnom, egy élmény volt a Mödling állomásig való utazás. Ezek után még utaztam egyet Wolkersdorf-ig, majd vissza Obersdorf-ig, ahol átszálltam a múltkori túrán már megismert Bad Pirawarth felé tartó vonatra. A végállomás előtt leszakadt az ég, így csak esőben tudtam pár képet csinálni.

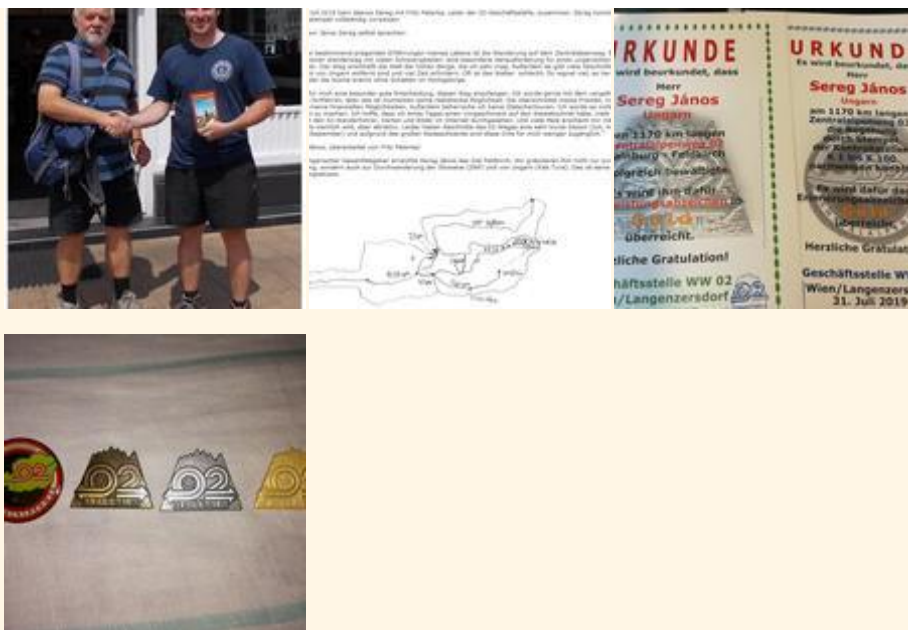
93. 4020-asozás a bécsi körvasúton

94. 4020 (pontosabban a 6020 sorozatú vezérlőkocsival az élen) motorvonat Wolkersdorf-ban

95. Jenbacher motorkocsi Bad Pirawarth-ban, ez a kép már megismételhetetlen lett azóta

Groß Schweinbarth-on gyors fotózás után átszálltam a Gänserndorf felé tartó ugyancsak Jenbacher motorkocsira. Ekkor még úgy volt, hogy a decemberi menetrendváltásig maradnak a személyvonatok a vonalon, de sajnos az idő gyors pusztulást hozott: egy hónappal később mentek el az utolsó vonatok itt (is), szeptember 1. óta szünetel a forgalom itt.

Útközben Peterka Úr küldte email-ben a linket, amelynek tartalmát az ő weboldalukon tette közzé a találkozásunkról és teljesítesemről. Elégé megtisztelő, büszke és jó érzés volt magamat így viszontlátni a világhálón, mint első magyar teljesítőt!

96.-97. Fritz Peterka és én, valamint a rajzom az ő általa írt cikkben

98. oklevelek

99. jelvények: emlékező jelvény (Erinnerungsabzeichen) és a 3 fokozatú, bronz, ezüst és arany teljesítmény jelvények (Leistungsabzeichen). A Zentral saját pecsétet is ezt a két formavilágot követték.

Bécsben még beugrottam a törzshelyemre (ma már másodszorra) egy Schnitzel Boxért, majd a 18:42-kor induló railjet-tel utaztam Kelenföldig, majd busszal hazáig.

Nehéz pár mondatban összefoglalnom, hogy mit adott nekem ez a túra, nem csak 1200 kilométert a lábaimba, hanem annál sokkal-sokkal többet. Az biztos, hogy kondíció, világlátás és önismeret kapcsán jócskán fejlődtem ez idő alatt (nem elhanyagolható szerepet játszott a túra a későbbi osztrák munkavállalásomban és az egy éves kinti lakásban is, S.J.).

Minden túrázó várt és félt pillanata egyben egy túra teljesítése: várja, mert teljesíteni akarja (ki hosszabb, ki rövidebb idő alatt), de a teljesítéskor pedig olyan mintha kihúznák a lába alól a szőnyeget amin áll az ember: űrt hagy maga után, mivel már a teljesítés megtörtént már nem kell vele foglalkozni vagy fel lehet készülni a 2., vagy további útra, illetve a Zentral-nál még a 3-as kötet is ott van a palettában.

Tervezek egy összesítő leírást írni az útvonalról és az egyéb velejáróiról, ott részletesen foglalkozok majd ezekkel a kérdésekkel.

Peterka Úr oldaláról a

cikk: <http://www.oefs.at/de/artikel/Weitwandern/1ungarischeGesamtbegehungamWW02A>

Mivel sajnos időközben a cikk eltűnt az internetről, így saját mentésből mellékelem (S.J., 2025):

Erstellungsdatum: 31. Juli 2019, 00:00 Uhr

Autor: [Fritz Peterka](#)

1. ungarische Gesamtbegehung am WW 02A

Fritz Peterka gratuliert János Sereg (re.) zur Gesamtbegehung des WW 02A am 31.7. in Wien

Am 31. Juli 2019 kam János Sereg mit Fritz Peterka, Leiter der 02-Geschäftsstelle, zusammen. Sereg konnte die Kontrollstempel vollständig vorweisen.

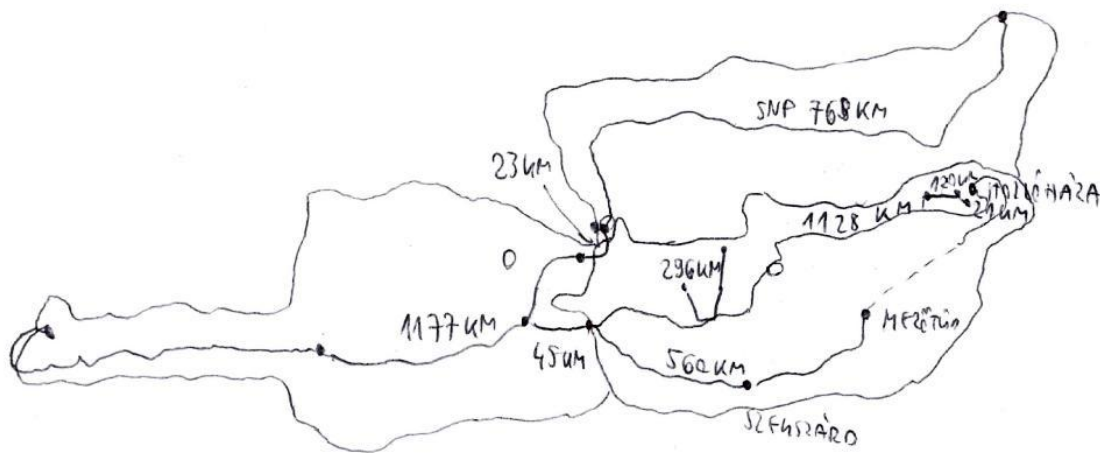
Lassen wir János Sereg selbst sprechen:

"Eine der bestimmend-prägenden Erfahrungen meines Lebens ist die Wanderung auf dem Zentralalpenweg. Es ist ein sehr schöner Wanderweg mit vielen Schwierigkeiten: eine besondere Herausforderung für einen ungarischen Wanderer. Der Weg erschließt die Welt der hohen Berge, die ich sehr mag. Außerdem es gibt viele Abschnitte, die sehr weit von Ungarn entfernt sind und viel Zeit erfordern. Oft ist das Wetter schlecht: Es regnet viel, es herrscht Nebel oder die Sonne brennt ohne Schatten im Hochgebirge.

Es war für mich eine besonder gute Entscheidung, diesen Weg anzufangen. Ich würde gerne mit dem vergeltsicherten Westteil fortfahren, aber das ist momentan keine realistische Möglichkeit. Sie überschreitet meine Freizeit, meinen Urlaub, meine finanziellen Möglichkeiten. Außerdem beherrsche ich keine Gletschertouren. Ich würde es nicht wagen, sie allein zu machen. Ich hoffe, dass ich eines Tages einen Vorgeschmack auf den Westabschnitt habe. Viele Male habe ich den 02-Wanderführer, Karten und Bilder im Internet durchgesehen. Und viele Male erscheint mir meine Route als ziemlich wild, aber attraktiv. Leider haben Abschnitte des 02-Weges eine sehr kurze Saison (Juli, August, Anfang September) und aufgrund des großen Reiseaufwands sind diese Orte für mich weniger zugänglich."

(Sereg János, überarbeitet von Fritz Peterka)

Als 1. ungarischer Gesamtbegeher erreichte Sereg János das Ziel Feldkirch. Wir gratulieren ihm nicht nur zur 02-Begehung, sondern auch zur Durchwanderung der Slowakei (SNP) und von Ungarn (Kek Tura). Das ist seine Begehungsskizze:

(erre mondtam, hogy ha előre tudom, hogy a netre kerül, akkor pontosabban rajzolok, de hát ez van)

Zentralalpen: összefoglaló

Sokat tudnék írni még az útvonalról, élményeimről, tanulságokról a több mint kéttucatnyi beszámoló után is, de itt most pár dolgot szeretnék összesítésként leírni az útrakelőknek szánt tanácsokkal együtt, melyek az említett beszámolókból vannak itt-ott megemlítve, ezeket gyűjtöm most össze pár témában. Egy túra ötletétől kezdődik a gondolatmenet és tart a megvalósításig.

A mozgalomról: Ausztria 2-es számú (összesen 10 van) túraútvonalát 1978-ban nyitották meg a nagyközönség előtt Hainburg és Feldkirch között, tehát kelet-nyugati irányban szeli át az országot a túra, közben érintve számos hegységet és egyéb szép helyeket. Az ország közepén az útvonal kétfelé ágazik: a főútvonal a Magas-Alpokon és jó pár gleccseres részen keresztül (3-as kötet) vezet a nyugati végpont, Feldkirch városa felé, mely az osztrák-liechtensteini-svájci hármashatár közelében fekszik. A másik útvonal (2-es kötet), melyen én is haladtam, az előbbitől északabbra halad és a hagyományos túrázás eszközeivel (bakancs, túrabot, stb) járható. Egyetlen egy gleccser található rajta, de az megkerülhető. A két kötet Ausztria délnyugati csücskében egyesül, majd közösen futnak be Feldkirchbe. Az említett gleccser a végleges (van még egy hely ahol együtt halad a kettő egy darabig) egyesülés után található. A főútvonalon túl néhány helyen vannak alternatív útvonalak is, melyeket választva, ugyanúgy teljes értékű a teljesítés.

1. Zentral saját mozgalmi pecsét a 3 kötet határát jelentő Tappenkarseehüttében: Ausztrián hosszában végigfutó vonal jelképezi a túrát

Igazolófüzetek és díjazások: a túra leírását, szakaszolását, táv adatokat és egyéb hasznos információkat az igazolófüzetek tartalmazzák. Ezekből kétféle létezik: az Alpenverein által kiadott 3 kötetes füzetek, valamint Fritz Peterka által írt Zentralalpenweg könyv. Az Alpenverein füzetek megjelenése előtt Peterka Úr könyve volt az igazolófüzet egyedül.

A díjazások a kétféle kiadás miatt is eltérőek:

- Alpenverein kiadásban léteznek bronz, ezüst és arany jelvények. 15 egymást követő szakasz után bronz, egy teljes kötet teljesítése után ezüst és az 1-2 vagy 1-3 kötet után pedig az arany jelvényt lehet kiérdemelni. A jelvényeken az érintett 7 tartomány címere látható, közepén pedig az Alpenverein címere látható, felette pedig a mozgalom neve és kezdő, valamint végpontja. Ez a kivitel változik 3 féle színezésben. Ezüst és az arany jelvény mellé oklevél is jár.

- Peterka Úr verziójában ugyancsak jár bronz, ezüst és arany jelvény, ezek az ún. Teljesítmény jelvények (Leistungsabzeichen). Csipkés hegycsúcsok vannak a jelvényen ábrázolva, közepén a mozgalom nevével és ez létezik 3 féle színekombinációban. Ezen kívül van egy ún. Emlékező jelvény (Erinnerungsabzeichen) is, mely Ausztria tematikus térképen végigvezető vonallal szimbolizálja a túrát, körülötte kör alakban a mozgalom neve. Az Emlékező jelvényt a pecsétek begyűjtéséért, a Teljesítmény jelvényeket pedig az útvonal végigjárásáért lehet megkapni.

2. Alpenverein igazolófüzetek

3. Fritz Peterka Úr könyve

4.-5. díjazások (oklevelek+jelvények) Peterka Úr részéről

6.-7. díjazások (oklevelek+jelvények) az Alpenverein részéről

Térképek: Az interneten is megtalálhatóak a térképek melyek a túrán használhatóak, én azonban a jobb áttekinthetőség végett beszereztem papír alapon is őket, az Alpok kezdetétől. Pár 10 ezres tétel volt, de nem bántam meg. A freytag&berndt kiadványaira esett a választásom, ezekkel lefedhető az egész útvonal. 1: 50000 méretarány a jó áttekinthetőségre, azonban sokszor már ahhoz, hogy egy elágazásnál balra vagy jobbra kell-e menni, ahhoz már kevés, nem eléggé részletes. Utóbbihoz használtam a telefonra is offline módban alkalmazható mapy.cz térképet, amely áthidalta ezt a kérdést, 2018-tól már ezzel igazítottam magamat útba ha kérdés merült fel útközben.

Internetes térképek közül a mapy. cz és az alpenvereinaktiv.com oldal használható a legjobban. A kompass.de oldalon is van igényes térkép, csak sajnos turistautak jelölése nélkül.

8. papír alapú térképek közül az Freytag&berndt kiadványai jól használhatóak a tervezési fázisban, terepen nem feltétlenül tudnak mindig elég részletesek lenni (elágazások, szintvonalak sűrűsége)

Ha megtörtént a bejárandó szakasz kiválasztása, akkor haladjunk tovább a folyamatban.

Utazástervezés: néhány új káromkodást kreáltam mire az ÖBB keresőjét megtanultam használni, de utána viszont kezesbárány lett, mást nem is használtam ezen kívül rendszeres utazástervezésre. Benne vannak a vonatok, buszok valamint az időszakos buszjáratok is (ún. Talerbus). Nem is kell ennél több. A honlapon leírtak pontosak és naprakészek: oebb.at/fahrplanauskunft

Szállások: ez már keményebb dió. Jól használhatóak általában a füzetben megjelölt hegyi házak, az ún. hütték, melyek sokszor igazolópontok is. De van amikor nem oda esik a napi etap vége, vagy bármi más miatt nem ot akar aludni az ember (nem fogadják, bezárt), akkor jön a térképen majd interneten keresgélés, email hegyek írása, amire vagy jön válasz vagy nem. A telefonos egyeztetés célszerűbb, de drágább megoldás. Az olcsóbb helyek ritkán vannak fent a neten, a drágábbak nyilván igen és kommunikatívabbak is a legtöbbször. Fedél nélkül sosem maradtam, valami megoldás mindig volt. Volt olyan utam, hogy nem foglaltam előre semmit és rábíztam az életre a többit, nem volt gond. Volt, hogy már előre tudtam, hogy nem lesz egyszerű, ekkor vagy improvizáltam (Starkenburger hütte) vagy már előre megfontoltan vittem matracot, amivel el tudtam különülni (Guben hütte). Talán ez utóbbi a biztos megoldás, nem mindig garantálható az ágyban, egyedül alvás, így viszont mobilisabb lehet az ember, cserébe némi plusz súly jelentkezik a hátizsákban.

A hüttékre sokszor a szerényebb komfort (nem meglepő módon, a hegyre nem cipelnek fel semmit ami nem kifejezetten szükséges) és férőhely a jellemző. Nem kizárt, hogy saját szoba már nem elérhető, hanem hálóteremben, emeletes ágyon kap az ember helyet. Ha valakit ez nem zavar akkor nincs ezzel dolga, akit meg igen, annak pedig alternatív megoldást kell találnia (mint nekem).

A hüttéken kívül a füzet és térkép által jelzett almok (alpesi rét, gazdaság, a térképen: „Bewirtschaftete alm”) is jól használhatóak szállásra, valamint pár útvonalhoz közelebb eső Gasthof, Gasthaus, Pension is.

9. általában az útvonalmenti hüttékben aludtam a legtöbbször (érkezés a Wormser hüttébe)

10. gyakori az emeletes ágyas hálóterem a hegyi házakban (Wormser hütte)

11. korrekt vendégház/panzió hálósobája (Gastehaus Lukasser)

Szálláshelyeim voltak, árakkal:

- Wetterkoglerhaus, 6 €
- Gasthof Jagawirt, Gasen, 40 €
- Hochanger Schutzhaus, 11 €
- Gleinalm Schutzhaus, 20 €
- Gasthof Gaalerhof, Ingering II, 35 €
- Königsbachhube, 10 €
- Edelrautehütte, 15,5 €, 16 €
- Schwabergershütte, 20 € (2x)
- Mörsbachwirt, Donnersbachwald, 27 €
- Rudolf-Schober-Hütte, 19 €
- Breitlahnhütte, 20 €
- Gollinghütte, 20 €
- Ignaz-Mattis-Hütte, 20 €
- Südwiener Hütte, 16 €
- Tappenkarseehütte, 15 €
- (Ober)Harbachalm, 8 €
- Biberalm, Bad Hofgastein, 25 €
- Pension Lindenhof, Rauris, 38,5 €
- Statzerhaus, 10 €
- Pinzgauer Hütte 25 €
- Hotel Breitmoos, Pass Thurn, 35 €
- Wildkogelhaus, 50 €

- Neue Bamberger Hütte, 20 €
- Gasthof Kühle Rast, Gerlos, 24 €
- Gästehaus Lukasser, Hippach im Zillertal-Mösl, 40 €
- Weidener Hütte, 17 €
- Naviser Hütte, 35 €
- Gasthof zur Uhr, Matrei am Brenner, 30 €
- Starkenburger Hütte, 10 €
- Alpengasthof Lüsens, 26 €
- Pension Villerspitze, Praxmar, 24 € 698
- Guben-Schweinfurter Hütte, 3 € a fürdésért
- Gasthof Plattner, Tumpen, 27,5 € (2x)
- Tanzalm, Jerzens, 20 €
- Gasthaus Neu Amerika, Piller, 29 €
- Kölner Haus, 23,6 €
- Gasthof Mahren, Kappl, 28 €, 33 €
- Neue Heilbronner Hütte, 11 €
- Wormser Hütte, 15,8 €
- Lindauer Hütte, 17 €
- Mannheimer Hütte, 20 €
- Pfälzer Hütte, 13,64 €
- Feldkircher Hütte, 14 €

Összesen: 981 € és 4 cent. Az igénybe vett reggelit és fürdést a leírtak már tartalmazzák. A legolcsóbb ágyban fekvős a Harbachalm volt, saját matracos a Guben hütte. A legdrágább a Wildkogelhaus volt és ez is már alkudott ár volt.

Hátizsák tartalma: nyilván egyéni és egyedi igényeket tükröz, azonban mindenképpen fel kell készülni a tartós esőzésre, hidegebb időre (nyáron is 10 fok alatti tartós haladásra), szélre. A nyári magyar kánikulában viccesnek tűnhet, hogy kesztyűt is kerül a zsákba, fent a hegyen viszont kellhet bármikor. Ezen kívül tartalék telefonnak sem árt a zsákban lennie.

Felszereléssel kapcsolatban a legfontosabb: terepre való (vibram talpú) bakancs/cipő.

12.-13. sokszor találkozhat az alábbi felhívással a túrázó az úton: "Trittsicherheit erforderlich", azaz lépésbiztonság szükséges. A képekre nézve azt hiszem ez nem is igényel magyarázatot, biztonságos cipőben/bakancsban keljünk útra!

A szervezőmunka után eljött az indulás napja és a túra.

Utazás: én elsősorban vonatoztam és buszoztam, így ezekről vannak naprakész tapasztalataim. Belföldi vonatozásnál a megszokott színvonalon kívül magasabb komfortfokozatú Intercity és railjet kínálatból is lehet választani. A bécsi fővonal az ország legnagyobb sebességű vasúti pályája, ha nincsen különösebb gond akkor problémamentes és haladós az utazás. Ausztriában a magyarnál jóval drágább a vonatozás, de a komfort és a színvonal is magas legyen szó, villamos vagy dízelüzemű valamint kisvasútról. A menetrendi kínálat széleskörű, még hétvégén is. A buszozásról szintén elmondható, hogy korszerű járművekkel történik, a menetrendben azonban már nagyobb időintervallumokban lehet szerény kínálat. Buszos szempontból a leginkább ellátott tartomány Tirol, ahol van, hogy fél óránként követik egymást a buszok egy irányba (Innsbruck-Fulpmes és vissza), a legrosszabbnak Stájerországot tapasztaltam, ahol csak hétköznapokon volt napi egyetlen járat (Auf der Schanz, St. Nikolai im Sölktal). Természetesen a buszozásra is él a magyar teljesárú jegyhez képesti dupla és tripla szorzó.

Az utazási idők jelentősek, főleg a nyugati részeken. A végefelé a nap nagy részét az utazás emésztí fel. Ez a jelenség Magyarországhoz közelebbi szakaszokon nyilván enyhébb.

14. a Magyarországon is megszokott railjet halad ki Ötztal állomásról, osztrák viszonylatban annyira mindennaposak mint itt, a gyors és IC vonatok

15. légkondicionált és konnektorral rendelkező kényelmes Cityjet motorvonat indul Taxenbach állomásról

16. vonatpótló busz Landeck állomás előtt, a vonatokhoz hasonlóan modern buszokkal utaztam mindig

Útvonal és jelzettség: az útvonal 5 nehézségi szintre oszlik, ezek a füzetben fel vannak tüntetve.

- nagyon könnyű (sehr leichte): a burgenlandi szakaszon van ilyen, nagyjából síkvidéki túrának felel meg, elég minimális szintkülönbség jellemzi.

- könnyű (leichte): szintén a burgenlandi részen van csak, itt már vannak szőlőhegyek, kisebb-nagyobb dombok is, de még továbbra sincsen semmi extra.

- közepes (mittlere): itt már komolyabb szintek vannak, sokszor erdőhatár fölött, azonban még durván és hosszabban sziklás rész még nincs, kb 2000-2200 méterig terjed a közepes túra „hatásköre”. A járhatóságát a hó léte ill. mennyisége határozza meg.

- igényes (anspruchsvolle): a túra oroslánrésze az előbbi közepes és az igényes szakaszokból áll. Jelentős szintkülönbségek, sokszor sziklás, lassabban haladás, kitettebb részek. Gyakran előfordulnak drótkötéllal, kisebb lépcsőkkel kapaszkodókkal biztosított részek. Jó bakancs alapkövetelmény, de nem árt a strapabíró ruházat (gondoljunk egy hirtelen zivatarra!) és a túrabot sem. Rossz idő esetén meggondolandó a túra folytatása is ilyen terepen.

- nagyon igényes (sehr anspruchsvolle): a 2-es kötetben egyetlen ilyen szakasz található, amely a nehézségeket fokozottan tartalmazza: szintek, sziklás részek, hosszabb drótköteles szakaszok, valamint még a nyár közepén is hófoltok. Itt főleg érvényes a csak jó időben tanács.

A kilométerre vetített távolság a terep miatt sok helyen másodlagos (ellentétben egy magyar túrával), az ilyen helyeken a szintkülönbség válik az elsődleges nehézséggé. A túrán keletről nyugat felé haladva az első harmad még barátságosabb, a schladmingi Tauerntől viszont már durvább lesz a helyzet, amely a salzburgi, tioli és vorarlbergi részen még fokozottabban van jelen. Ha az ember 1500 méter szinte megy felfelé egy nap, akkor még semmi rendkívülit nem csinált. A tioli részen például ezt nem nehéz összeszedni, mivel a túra (ott is) a völgyekre szinte merőlegesen halad.

A jelzettség alapvetően az itthon megszokott turistajelzésekkel történik, azonban a jelzések kivitele más: piros-fehér-piros nemzeti színűek a jelzések, időnként feketével beleírt 2-es számmal. Vannak még az útvonalon nemzeti színű tábláskák is és sárga színű útjelző táblák is. Ritkán előfordulnak fehér-piros-fehér, valamint fehér és piros kör jelzések is, ezek azonban ritkák. Itt említendő, hogy a vorarlbergi szakaszon a kéktúrákon megszokott fehér-kék-fehér jelzések is vannak, az ott éppen a hegyi útvonalakat jelzi. Tehát alaptézisként kimondható, hogy a jelzések a legtöbb helyen nemzeti színűek, azokat a számozásuk különbözteti meg egymástól. A számozások általában 3 számjegyesek. Magyar szemmel ez furcsának tűnhet, de ott ez a rendszer. Én sem 2 perc alatt jöttem erre rá, meg pár más dologra sem az itt felsoroltak közül.

A jelzések sűrűsége általában elegendő, de van, hogy térképes segítség kell, főleg erdőhatár alatt. Erdőhatár fölött a legtöbbször egyértelmű az útvonal és egy elágazásnál is az égtáj/napállás alapján jobban belőhető, hogy a kérdéses irány helyes-e vagy sem.

- 17. megszokott osztrák nemezeti színű jelzés Breitlahnhütte-Rantentörl között
- 18. szintén megszokott sárga útjelző tábla a Rastkogelhütte után
- 19. sárga táblák, alatta kifakult mozgalmi táblákkal a Seebachschartén
- 20. közepes nehézségű út a Wildkogel előtt, visszanézve a völgyre
- 21. igényes terep a Furglerjoch előtt
- 22. nagyon igényes út a Wilhelm-Oltrogge Weg-en az utolsó túranapon

Pecsételés: a hegyi házakban, hüttékben nem okoz problémát, a Bergbuch (az a könyv amikbe a vendégeknek be kell írniuk, hogy honnan hová mennek és mikor, ha gond van, ez alapján keresik őket) mellett van általában elhelyezve a hütte pecsétje. Városokban és lakott területeken céges pecsét lenyomatot kell keríteni valahonnan. A fotóval való igazolás lehetősége itt is adott. Saját bélyegzője a mozgalomnak nem túl sok van, amik vannak azokkal is nagyrészt az első kötetben találkoztam, a 2. kötetben mindössze 3 ilyen pecsétet sikerült begyűjteni. Az igazat megvallva nem is nagyon hajkurászom a saját pecsétet, ami volt éppen azzal éltem. Peterka Úr könyvében meg vannak adva ezek elérhetősége, de nem jártam ezeknek utána (pedig mondjuk Feldkirchben jó lett volna egy saját pecsét a végponton) és a könyvhöz is már bőven a túra közben jutottam hozzá.

Ha a megadott igazolóhely zárva van akkor a pecsételés nem lehetséges, kár is keresni az ablakokban, ajtónál a pecsétet, marad a fotózás.

(Nem akarok belemenni többtényezős összehasonlításokba, de pecsétet kapcsán a magyar Kék-körön tapasztaltam az eddigi legjobb és legbiztosabb rendszert elérhetősége kapcsán).

- 23. pecsételés a Rastkogelhüttében, lakott területen nagyobb utánajárást igényel a művelet

Időjárás: indulás előtt természetesen érdemes ellenőrizni, az előrejelzést. Nagyon esős idő esetén nem érdemes nekivágni, nekem is kellett már emiatt variálnom. Nem csak azért mert semmit nem lát az ember és finoman fogalmazva sem lélekemelő egész nap vizes cuccban menni, hanem esetenként veszélyes is lehet a vizes, csúszós talaj és növényzet a terepen. Legnagyobb jó időben és kedvező előrejelzés mellett sem maradhat ki a meleg ruha és az esőkabát a zsákból. Ezen kívül a másik végletre is érdemes számolni: az egész napos napsütésre erdőhatár felett. Semmi árnyék órákig, hamar és alaposan megéghet az ember bőre, érdemes legkésőbb 10 óra körül bekenni, ha sokáig ilyen helyen halad az ember. Én is rühellem, hogy ragacsos és beleragad egy s más és nehéz lemosni, megfogja a ruhát is, de inkább egy-egy ilyen rövid idejű kellemetlenség,

mint a komoly megégés és a legrosszabb esetben bőrrák. Szélsőségekre, viharokra is érdemes felkészülni, minél magasabb megy az ember annál változékonyabb és kíméletlenebb időjárásra és időjárásváltozásra lehet számítani.

24. tikkasztó napsütötte, árnyék nélküli túra a Pinzgauer Spazierweg-en, a Pinzgauer Hütte és a Bürglhütte között, naptej+sapka+jelentős víz szükséges

25.-27. időjárásváltozás mozzanatai: reggeli esőt követő napsütés után bő 1,5 órával a völgy telítődött párával, több órás eső következett, ez a folyamat ennél jóval gyorsabban is bekövetkezhet, minél magasabban történik ez, annál nagyobb elővigyázatosság szükséges

Költségek: nem árulok el nagy meglepetést: kis kivételtől eltekintve minden drágább, mint itthon. Nem is szaporítanám a szót, érdemes a megszokottnál több készpénzzel nekivágni az útnak, számolva az esetleges rendkívüli költségekre is. Nekem a kedvezményes és ingyenes vonatozás mellett, úgy hogy ennivalót a hűtőben alig ettem, sokmindent vittem itthonról és cipeltem, a teljes túra költsége kb 600-650 000 forint környékéig rúg. Ebben a buszozások, szállásköltségek, valamint az ennivaló van benne, amit kint kellett megvennem. Felesleges dolgokra nem rémlik, hogy sokat áldoztam volna (pl. a szabadjegy mellé néha meg kellett vennem a „lehúzás” póttjegyet). Ennivalót is amennyit tudtam itthonról vittem, szállásban is az olcsóbb kategóriára szavaztam, szóval ebben a spórolós módban is ennyit kellett költenem, ez alatt komoly komfortvesztés nélkül (nyilván lehet a szabad ég alatt is bivakolni, ingyen) nem lehet megúszni.

Statisztika:

- igazolófüzet szerinti táv: 1177 km
- szintemelkedés: kb 65 000 méter
- Ausztria érintett tartományainak száma: 7
- utazási és túranapok száma: 72, összesen 25-ször keltem útra
- utazott kilométerek száma: mivel ezt az osztrák menetrendek nem jelenítik meg, így nem tudom pontosan, de több tízezer km.
- összes buszos utazási költség: 136,5 € (teljesárú jegyekkel)
- összes vasúti utazási költség: 455,2 € (szabadjeggyekkel és félárú jegyekkel)
- összes szállás és utazási költség: 1573,1 €

Zárszó: felejthetetlen és meghatározó élmény, a mai napig ez jut eszembe erről a túráról. Messze volt, sokszor nehéz volt, de akkor is. Az ember kipiheni magát, de az élmény megmarad.

Folytatás? Vannak talán kalandok amik nem érhetnek véget egyhamar. Lehetőség van a 3. kötet elkezdésére (ami már meg is történt, a 2-es kötetrel közös útvonalon lejárta természetesen érvényesek a 3-asban is), érdemben is. Jövő évre tervezek néhány túrát a 3-as kötet tiroli, nem gleccseres részeire, aztán majd a többi alakul és az élet hozza. A szlovén SPP túrába is belefogtam szeptemberben, de a kettő közül Zentralnak szavaztam elsőbbséget.

Remélem a beszámolóimmal tudtam elég kedvet csinálni azoknak akik éreznek hajlamot az efféle utakra, ha akár egy ember is elindul akkor már megérte ezt a sok-sok munkával járó alkotást közkinccsé tennem. Nyilván a leírtak az akkori aktuális állapotokat tükrözik.

Aki a legkisebb kedvet is érzi magában a túrának legalább részbeni lejárása, csak biztatni tudom!

Aki(k) így döntenének neki(k) kívánok jó utat és kellemes túrákat!

A 3-as kötet előszavából egy részlettel és egy mottómmal zárnám az összefoglalómat és egyben az 1-es és 2-es kötet útvonalán történt (első) bejárásomat is:

„Abschließend wünschen sich die Autoren, dass alle Begeher des Weitwanderweges 02 viele erlebnisreiche Tage und frohe, unvergessliche Stunden in unserer schönen Heimat erleben können.”

azaz: „Végezetül, mi a szerkesztők kívánunk az összes 2-es útvonal teljesítőnek sok kalandokban bővelkedő napot és boldog felejthetetlen órákat a mi szép otthonunkban”

„Ha játszol veszíthetsz, ha nem játszol vesztettél”
(közismert mottó, mely az egyik kedvencem)

2019. december 30.

(Sétálós –Őrsi Bálint- az összefoglalóm átolvasása után annak idején annyit jegyzett meg, hogy az Alpenverein tagságról keveset szoltam és hát ennek részletezése valóban kimaradt, a lényeg: egy meghatározott éves díjért komoly hegyi- és sportbiztosítást biztosít, ezen kívül az osztrák hegyi házakban komoly kedvezményeket, ezeket említettem is mindig az aktuális szövegben. Érdemes utánaolvasni, most már komoly könnyítések vannak pl a fizetés terén is, nem kell euróban, hanem lehet idehaza forintban is fizetni, komolyabb magyar nyelvű ügyintézés is lehetséges már, S.J.)

Egy kis extra 1.: Cesta hrdinov SNP-Zentralalpenweg összekötés

SNP-Zentralalpenweg összekötés: Pozsony-Hainburg túra (2019. február 23.)

Bevezetés: régóta tervezett túra volt ez, amellyel a két eddigi külföldön teljesített leghosszabb útjaimat kötöttem össze. Szám szerint kerekén 1600 km a távolság a kis kihagyással végig piros sáv(ok) által jelzett túraútvonalon a szlovák-lengyel határtól, a Duklai-hágótól a tiroli Hippach im Zillertal-ig, amely két pont között e túra után már folyamatosak lettek a lépéseim. E teljesítmény az alpannonia túrán keresztül kapcsolódik az Írott-kőnél a kékekhez is, a kékek pedig kapcsolódnak az összes többi teljesített magyar mozgalmakkal (Kohász kék, Partizán út, KDP, Cserehát). Egyedül a szlovák érintőpontos Nájvysšie mozgalom nem kapcsolódik ehhez a szép rendszerhez, pont az érintőpontos jellege miatt, de ez abszolút semmit nem von le az ott megélt élményanyagból (egyszer arról is szeretnék egy összefoglalót írni, mivel januárban első magyar, egyben 31. teljesítőként vehettem át az összes, 51 csúcs bejárásáért járó díjazást).

Az SNP, azaz teljes nevén Cesta hrdinov SNP, magyarra fordítva: „Hősök útja”, az SNP pedig az 1944-es szlovák nemzeti felkelésre utal. Tehát a Szlovák Nemzeti Felkelők Útját takarja ez az útvonal. Bejárására 2016 és 2017 évben került sor, először két, egy napos túrát követően a Kis-Kárpátokban/tól már nagy hátizsákot ragadva sátrazva haladtam az úton. Nem sokkal később Miavánál csatlakozott be egyik haverom túratársként a túrába, később is volt jó pár közös túránk, végül a időbeosztásbeli és stílusbeli (sátor/szállás/bivak/túrák hossza) korlátok és eltérések miatt külön fejeztük be. A túrának közel a felét sátrazva tettem meg illetve egy napos túrákkal (Kassa és Eperjes környéken erre volt/van mód), a másik felét szállásról szállásra haladva, illetve csillagtúrával. Összességében 2017. augusztus elején fejeztem be Garamfőnél a 769 km hosszú túrát, amely az addigi leghosszabb külföldön teljesített túrámmá lett, valamint a magasságok és szintek (domborzat)terén is sok új élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam. Ekkor még azt gondoltam, hogy eddigi túrás pályafutásomon ez lesz az i-n a pont. De aztán sikeresen növeltem a „tétet”.

Itt jegyezném meg, hogy Sétálós bácsi kollégám nélkül lehet, hogy még csak nem is hallok ezekről az utakról (vagy legalábbis jóval később) és az Országos Kék teljesítése után inkább ennek a még egyszeri lejárása felé fordultam volna (ez el is kezdődött), illetve ezen kívül egy ideig lehet hogy nem mentem volna a határon túlra. Utólag végiggondolva amikor először szóba hozta ezt a túrát, egy borús és esős napon egy szombathelyi oktatási intézményben, akkor ott valami belül megmozdult bennem. Először teljesen irreálisnak tartottam, hogy én ebbe belevágjak, de később ez változott, majd a teljesítés gondolata felé terelt hétről-hétre a belső motivációm, ezután már egyenes út vezetett az igazolófüzet letöltéséhez majd a tervezgetéshez és utána a

legfontosabbhoz: a túra kilométereinek gyarapításához. A leírtak nem történtek gyorsan: 2016. októberétől 2017 júniusáig bezárólag.

Sétálósnak ezúton is köszönetemet fejezem ki, aki tapasztalt túrázóként mind az első túrák, mind pedig a közlekedés tervezéséhez nyújtott segítséget!

Az SNP-t már kb 3 hónapja elkezdtem, amikor rákérdeztem szintén tőle, az egyszer általa említett „nagy” osztrák túrára, a Zentralalpenweg-re. Magyarra fordítva „Központi-Alpok Út” lenne a megfelelője, erről a túráról még ő is mondta, hogy nem könnyű terep, erre magamtól is hamar rájöttem, hogy ez valami új lesz. Belülről meg ekkor egyfajta bizsergő érzés volt rágondolni is. Először annyit sem tudtam a mozgalomról, hogy hogy írják le, C-vel kezdve a keresést sok találatot nem dobott ki a kereső. Utána már legalább a füzeteket megtaláltam, ezen kívül sikerült egy túrabeszámolós, képes oldalt is találnom (alpenvereinaktiv.com). Mondanom sem kell, hogy azóta már otthonosan mozgok ezeken az oldalakon, de a kitapasztalás ekkor sem volt 2 perc. 2016. novemberében szereztem be a Zentralalpenweg mindhárom kötetét, ezek után kezdődött meg az ismerkedés az eddig látottaktól, tapasztaltaktól eltérő stílusú füzetekkel, majd hó vége felé elkezdtem a jelen beszámoló végállomását jelentő Hainburgból az 1200 kilométeres utat a svájci-liechtensteini-osztrák hármashatárnál lévő Feldkirch város felé. Szintén 2016-ban sikerült még a túra első 160 kilométerét megtennem Hainburg-Mönichkirchen között, egy napos túrákkal (vasúti utazási kedvezmény eléggé előnyös volt ekkor is és máskor, azóta is). Tovább akárhogy is néztem se a közlekedés, de a télies körülmények nem tették lehetővé a továbbhaladást, ugyanígy téli sátrazási kényszerszünet volt az SNP-n is. 2017-ben a szlovák túrába húztam bele: három Kassa és Eperjes egynapos túrát követően egy 5 napos túrán sikerült a keleti részt begyűjteni, már csak Közép-Szlovákia maradt meg. Májusban a Zentral-ra mentem egy 3 napos túrát, ezt követően szeptemberig oda nem mentem. 2-3 napos utakkal végül sikerült teljesítenem az SNP maradékát is, az utolsó 3 napon sátorral mentem az Alacsony-Tátra keleti részére (nagyon jól tettem, hogy ez maradt a végére!), amikor is eldöntöttem, hogy befejezem a túrázásnak ezt a módszerét, röviden és tömören a többlet súly okozta többlet erőfeszítés miatt a haladás lendülete és a túrán érzett komfort jelentősen lecsökkent, ezért döntöttem úgy, hogy a továbbiakban szállásos verzióban folytatom tovább. Mostanában motoszkál bennem, hogy újra fel lehetne venni ezt a fonalat, de egyelőre csak a bringás Alföldi kékezésben látom ezt reálisnak. Megjegyzem az Alpokban 1. papírforma szerint nem is lehet sátrazni, 2. egy idő után már olyan a terep, hogy egyrészt alkalmatlan a sátrazásra a döntő többsége, másrészt meg örül az ember ha leküzdi a sátor/hálózsák/matrac/egyéb ehhez szükséges hozzávalók nélküli, mondhatni könnyített, vagy más szóval alapfelszereltséggel felpakolt cuccával az adott távot. 2017-ben még kettő túrát tudtam teljesíteni az Alpokban, kisebb és nagyobb viszontagságok után az első 16 szakasz teljesen le lett járva, ez a bronzjelvény szintjét bőven elérte (15 szakasz kell hozzá). Tehát a 2017-es évben inkább az SNP teljesítése volt terítéken. A rövid túraszezon (május-október, de sok helyen csak június vége/július eleje-október), az eddig megszokottaktól jóval nagyobb utazási távolságok és idők (pl. Budapest-Kassa 3,5 óra, Budapest-Innsbruck közel a duplája és ez még közel sem a legtávolabbi pont. Feldkirch-Bécs railjettel is 6 óra és még onnan is haza kell jönni, stb) valamint a rendelkezésre álló szabadidő alkotta szűk keresztmetszet miatt úgy számoltam, hogy bőven évekig elleszek a Zentrallal, 2018-as évre eredetileg az 1-es kötet befejezését és nyugati végpont környékének lejárása volt a reális várakozásom. Az év közepén egy váratlan esemény bekövetkezéséből kifolyólag a tervezettnél lényegesen több szabadidőm lett, így fordulópont következett be a Zentral teljesítési arányában: 12 túra során egészen odáig sikerült eljutnom, hogy már csak egy 86 km-es lyuk hiányzik az 1200 kilométeres túrából (egy 53 és egy 33 km-es hiány), ezt mindenképpen szeretném 2019 nyarán teljesíteni. A 12 túra élményanyaga (meg persze az azt megelőzők is) számomra nagyon jelentős, sok-sok szép tájon és hegyeken keltem át, sokszor nem is kis nehézségekkel kellett szembenéznem, de épp ezek összessége miatt lépett elő nálam a magashegyi túrázási élményeim tetőfokára. Tehát majdnem kerek a pont azon az i-n.

A hosszúra nyúlt, jól összefoglalt bevezetőre azért volt szükség, hogy a Tisztelt Olvasó értse, hogy miért van jelentősége ennek a két túraútvonal találkozásáról szóló fejezetnek. Tehát innentől következnek a 2019. februárjának vége felé megtörtént összekötés története. A túra hossza 23 km volt, szint elhanyagolható, így nem is foglalkoztam vele, hogy számszerűen utánanézzek.

A Dácsia gyorsvonat ezúttal pontosan érkezett Kelenföldre, majd 1,5 óra után Hegyeshalomra is. Itt egyedüli utasként szálltam át az első vágányon álló Flirtre, melyen Rajkáiig utaztam. Rajkától Pozsony külvárosáig a 2016-os menetrendváltás óta van lehetőség 10 év kihagyás után újra vonatozni. Azóta nem is buszoztam a 801-essel arra, minden utamnál, ami erre vezetett sikerült összehozni a vonatozást. A Gysev Jenbacher motorkocsija

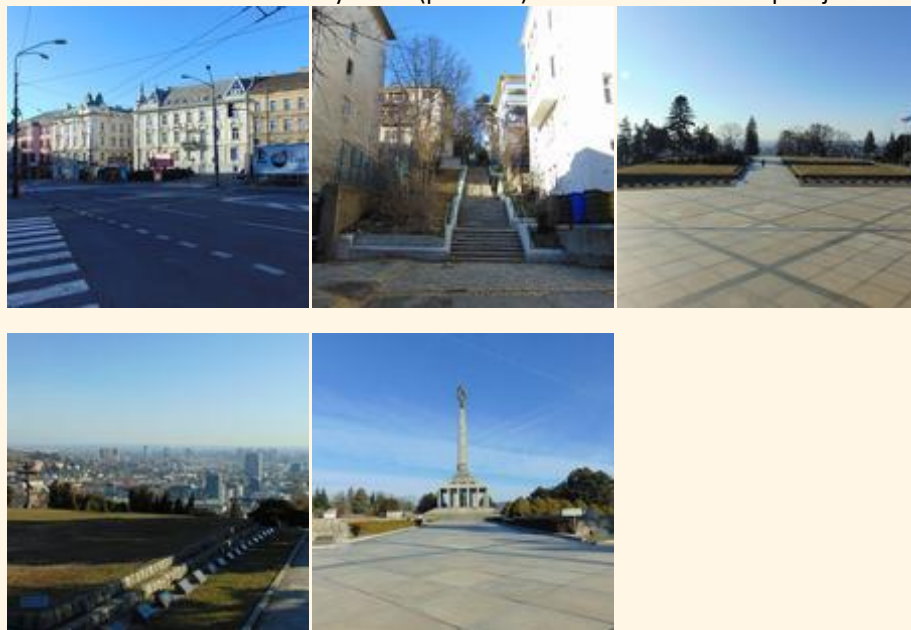
Pozsonyigetfalu (Bratislava Petržalka) állomásig közlekedik, innentől a belváros (főpályaudvar) felé buszozni kell. Ennek oka, hogy a pozsonyi „körvasút” jókora kerülővel éri el a főpályaudvart (Hlavná Stanica), így valószínűleg nem tartja kifizetődőnek a vasút, hogy erre közlekedtessen vonatokat. Viszont 2018. decembere óta mégis van erre vonat szerencsére, igaz, hogy átszállással és csak hétköznapokon, de el lehet jutni Petržalkáról a pozsonyi Újváros érintésével az északi részen fekvő Rača állomásra, mely már a zsolnai fővonalon fekszik. Kicsit tehát úgy kell ezt elképzelni, mint mondjuk egy pesti példával élve, mintha Vác felől csak Rákospalotáig lehetne utazni, vagy Szolnok felől csak KöKi-ig. Pozsonyigetfaluban tehát alapjáraton csak Bécs illetve Sopronon át Sopronkeresztúr (Deutschkreutz) felé lehet átszállni.

1. Rajka, átszállás Szlovákia felé

2. Pozsonyigetfalu állomás, balra a Talent Bécs felé közlekedik. A személyforgalomnál jóval jelentősebb az állomás teherforgalma.

Ennyit a vasútról, a hosszú aluljárón át a főút keresztezése után a buszmegállóban vártam meg a 93-as buszt, mellyel a főpályaudvar előtti, Slovenská Akadémii Vied vagy röviden csak SAV nevű megállóban szálltam le. Innen tudtam ugyanis a legrövidebb úton elérni az SNP útvonalát, így 8:25 körül bele is vágtam a túrába. Az első lépések után már lépcsőben vezetett az utam, majd emelkedős utcákon a szombati reggelen ébredező városban. A Slavín második világháborús monumentális emlékmű több tízméteres obeliszkje hamarosan közel került, majd északi irányból érkeztem meg a hatalmas térre és az obeliszk mögötti oszlopos épülethez, melynek oldalain szlovák városok és helyszínek (pl. Dukla) felszabadulásának időpontjai láthatóak.

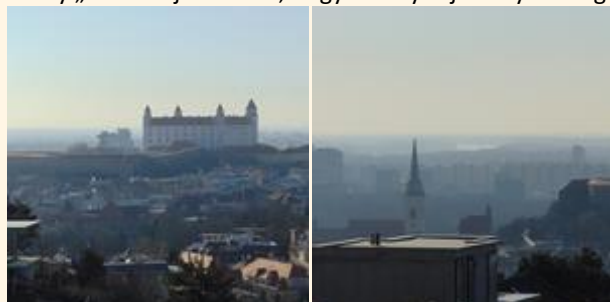
3. SAV megállóhelyről megindulva, a túra kezdetén

4. Lépcsőkön át vezettek az első méterek

5.-7. Slavín monumentális emlékműve és a kilátás részlete kelet felé a szombat reggel ébredező városra

Az emlékmű elhelyezkedése szempontjából a környék magaslatán fekszik, így elég jó kilátás van keleti, délkeleti, délnyugati irányba. A napsütés idő is elősegítette, hogy tudjak pár szép képet csinálni, sokkal jobbak voltak a fényviszonyok, mint a 2016. júniusában, amikor először jártam itt. Keleti irányban síremlékek helyezkednek el, az a terület is szépen parkosított és gondozott, mint az egész emlékmű. Egyre inkább nyomasztó érzés lett úrrá rajtam ezen a helyen. Egyrészt csak belegondoltam azokba a borzalmakba amit átélhettek az itt eltemetett emberek vagy a túlélők, akik már nem ugyanazok az emberek voltak miután hazatértek az embertelen és borzalmas megpróbáltatások után. Nyomasztó volt arra gondolni is, hogy tulajdonképpen a világ sokat nem változott azóta, azok a mozgatórugók, amik a két világháborút

kirobbantották még most is jelen vannak a világunkban és valószínűleg az ember eltűnésével fog a pénz uralma és folyamatos hajhászása, sokszor bármi áron is eltűnni a Földről. Ezen kívül már 2-3 generáció is felnőtt, akiknek nem lehetnek saját élményei (szerencsére) ezekről az eseményekről, legalább van 1-1 ilyen emlékmű amely „felkiáltójelet tart”, hogy bizony sajnos ilyen dolgok is voltak bőven az emberiség történetében.

8. Pozsonyi vár sem volt messze

9. kicsivel arrébb a Duna is kivehetővé vált a távolban dél-délkeleti irányba

Keleti irányba letérve az első piros jelet is megtaláltam, innentől 1,9 km-t haladtam a már 2,5 éve megismert útvonalon az SNP-n. Napos időben mentem továbbra is, az SNP fűzetbe a Búdkovej utcában lévő étteremnél bőven nyitvatartási idő kezdete előtt is sikerült pecsétet szereznem, ezt 2016-ban is itt ejtettem meg, akkor nyitvatartási időben. Kis emelkedő után jókora lejtő következett (emlékszem '16 nyarán itt fűjtatva jöttem fel, ez még csak eléggé a petting volt ahhoz képest, ami még rám várt a túrán), majd elértem a Mlynská dolinát, ahol elköszöntem az SNP-től dél felé fordultam. Először ösvényt kerestem, de kiderült, hogy a városi autópálya szélén, majd beljebb kell egy járdán haladnom. Innen a smerovnik (útjelző tábla) 55 percre jelezte a Jelení ház nevű pontot, amely a határt jelentette, odáig el van vezetve az E8-as (Európai 8-as számú hosszútávú vándorút) piros jelzéssel, majd a határnál véget ér a jelzettség. Nem tagadom, márha nem volt a kedvenc részem ez a városi autópályás rész, szerencsére nem is tartott sokáig ez a rész, a felüljárók után átkeltem a villamosvonalon és egy úton, majd a Lafranconi nevű híd alatt tettem meg pár lépést, ezek után pedig a híd bal oldalán vezető, elég lehangelő széles járdán folytattam az utamat.

10. lefelé a Korabinského utcán, városon belüli szakaszhoz képest meglepő szinttel

11. Mlynská dolina smerovnikja, itt tértem le az SNP-ről

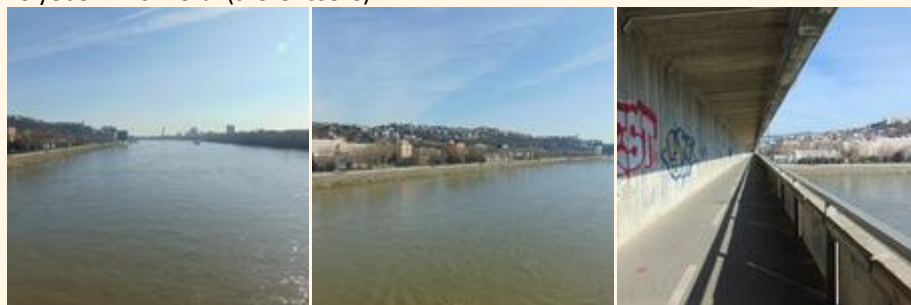
12. városi autópályánál vezető szakasz

13. egy pozsonyi villamosszerelvény: érdekessége az egy irányban csatolt kivitel, tehát a hátsó kocsiról lehet nézelődni hátrafelé, Pesten erre nincsen példa. Ez az összeállítás csak hurok vagy deltavágány megléte esetén alkalmazható, amiből itt úgy látszik több maradt.

14. Lafranconi híd sci-fi be illő járdával

Szépen látszódtott útközben a Duna, az útjaim során sokszor érintett SNP híd, a város és a háttérben a Zerge-hegy/Kamzík (első SNP szakaszomon érintettem) tornya is megmutatkozott. Éles volt a kontraszt: a Duna bal partján egy főváros végződött, jobb partja viszont lakatlan volt, a fák lombkoronaszintjének magasságában érkeztem meg a túloldalra, a sci-fi filmforgatási helyszínnek is tökéletesen megfelelő járdán a Lafranconi híd

déli hídfőjéhez. Lépcsőztem, majd egy kerékpárúton átkelve már a híd alá be is kanyarodtam. Tettem egy kis kitérőt a Dunáig, éppen egy uszály tartott folyásiránnyal szemben felfelé gyök kettes sebességgel. Visszatértem a kijelölt útra, egy jobbos és egy balos kanyar egy telephelyet került ki, majd egyenes következett. Jobbra itt is letértem pár képre a kavicsos Duna partra, az uszály egy tempósan haladó felnőtt sebességével haladt, eltűnődtem rajta, hogy egy Budapest Szabadkikötő-Passau táv azért meredek lehet ilyen fénysebesség mellett. Nyilván több tíz tehervonatnyi vagy több száz kamionnyi árut szállít egy ilyen, ezért folyásiránnyal szemben nem lehet száguldozni, de azért mégiscsak egy életforma ez is, mint ahogy vasutasnak lenni is az. Magasfeszültségű távvezetékét kereszteztem, majd balra hirtelen egy bunker került elő szinte a semmiből. Nem sok ilyenbe voltam még, így belül is körülnéztem, a lehangoló célú és kivitelű betonmonstrum nem volt felemelő látvány, mostani funkciója a hajléktalan szállásban és a helyi ifjabbak vagy kevésbé ifjabbak találkozási helyében ki is merül (szerencsére).

15. átkelés a Dunán, látszik az eggyel keletebbre lévő Most SNP híd is
16. visszanézve a dombos Pozsonyra
17. szemben a Kamzík tv tornya is kivehető
18. a Duna jobb partján a híd alatt folytatódik a túra
19. Duna parti kép Pozsony felé
20. váratlan bunker az út mellett
21. lőrés közelről

Tempósan haladtam az amúgy kissé egyhangú szakaszon, egy kutyasétáltató pár jött hamarosan velem szembe, a burkolt út kifordult alólam balra, itt már egy kerékpáros Jelení háj tábla már volt, a rendes smerovnik nem sokkal később az ösvényen jobbra volt megtalálható. Balra egy nagy fa törzsén az első/utolsó piros jel után elfogyott a jelzett út, tehát Szlovákiában az E8-as út idáig tart, így Duklától idáig sikerült is bejárnom (nyilván a hosszabb utakra jellemző némi letérési százalékkal) bejárnom. Tovább haladva egy nagyobb fákkal határolt szántó jobb oldalán folytatódott az út egy keréknymon, majd pár lépés után két határkő is jelezte a hivatalos szlovák-osztrák határt.

22. Jelení ház, szlovák-osztrák határ: a szlovák E8-as szakasz nyugati vége
23. határpont határkövekkel, jobbra Pozsony lakótelepei látszanak

Elkészítettem a „kötelező” fotókat a füzetekkel és a határkövel, ezek után már Ausztriában folytattam a túrát. Jobbra még láthatóak voltak Pozsony szélső lakótelepei, majd szép lassan eltűnt a város a láthatárról. Az út mellett néhány tetszetős horgásztanya volt, egy elágazás után is folytattam az utamat egyenesen. Az út jellegge kilométerekig változatlan maradt: jobbra a Dunát követte, távolban lassan a dévényi vár vált kivehetővé, balra pedig erdők voltak. Ismét horgásztanyák következtek, majd a térképen Schlossaunak jelölt pontnál kicsit eltávolodtam a Dunától (egy holtág azért a közelemben maradt) és egy hóvirágos erdős részen keltem át a Schlossau Brücke nevű pontig, ahol az osztrák 7-es számú (a Zentral a 2-es, összesen 10 van) úttal a Grenzlandweg-gel találkoztam, legalábbis 07-es jelű tábla volt kirakva a közelben és a jelzésnek is ez volt a száma, a szokásos osztrák nemzeti szín jelzés fehér részén. Itt egy padra ülve ettem pár falatot, majd végülis némi gondolkodás után megvártam a Wolfsthal-ból Hainburg felé közlekedő vonatot (az előzőt sikerült megpillantanom, de már fotózni nem tudtam, így kivártam még visszafelé jött, ez kb negyed órát jelentett), a dupla Cityjet szerezvényről távoli képet sikerült lőnöm. Nem egy díjnyertes kép lett, de azért én örültem, hogy sikerült lekapni. Háttérben már látszódott Hainburg és a vára is.

24. Zentral-SNP egyesülése
25. Duna mellett folytatódó út
26. messze már Dévény vára kivehetővé vált
27. visszafelé nézve, Pozsony már nem látható
28. most Treppelweg vagy sem?!

29. kis domborzat balra, Hainburg és várával
30. dupla Cityjet halad a távolban

Továbbindultam Granzlandweg részét képező úton (mapy.cz. szerint az E4 és itt is szintén az E8 része), jobbra a szlovák oldalon jókora kőbánya látszódott. Ezen a részen is volt pár horgásztanya, némelyik elég vagányan nézett ki, az út mellett még egy idővel láthatóan régóta dacoló csónakot is ott felejtettek. Ezen a nyitottabb részen hangsúlyossá vált a szél, a napos idő ellenére jócskán csökkentette a hőérzetet, kesztyűt is kellett húznom. Hamarosan jobbra az erdő helyett feltűnt a dévényi vár egészen közélről és egyre közelebb kerültem hozzá, ahogyan haladtam előre. Elbűjt a nap, borongós idő vette kezdetét. Az út ismét a Duna mellé került, balra egy kis zárt (magán?) park után teljesedett ki a kilátás a szép várra, valamint az első SNP ellenőrzőpontnak helyet adó Devínská Kobyla is látszódott már egy ideje. Túloldalon láthatóvá vált az az út amin az SNP első lépcsőit (először tévesen, majd korrigáltam) tettem meg.

31. Devínská Kobyla elnyújtott tömbje
32. Dévény vára közeleg jobbra, balra a "magánpark"
33. Dévény vára

Újra fákkal szegélyezett lett a part, egy aszfaltos út végénél lévő parkolónál több nyelvű tábla szövegébe olvastam bele, mely a környék nevezetességeit hirdette. Elágazás következett, én a térképen kékkel jelölt, Duna közelében maradó utat választottam, a piros jelzés a soron következő dombot dél felől kerülte meg, majd újra a kék csatlakozott bele. Sikertől pár szép képet csinálnom a várról, az átlagosnál kicsit nagyobb vízszint mellett. A parkoló környékén volt pár ember, majd újra magamra maradtam az úton. Visszafelé nézve elég jó rálátás volt a várra a keleti irány felől, de hiába kerestem lehetőséget egy ilyen irányú fotóra, ez nem sikerült, vagy fákat kellett volna kivágni hozzá, vagy megvárni az alacsonyabb vízállást. Ennek a kitérőnek az ideje pont jól jött volna a túra végén. Haladtam tovább az úton amely megint elkanyarodott a Dunától, innentől egy darabig holtágak, vagy csak a főággal egyik végükön kapcsolatban lévő vizek következtek. Elágazás után (itt tért vissza a piros) egy helyen meglepően necces sziklás darabon kellett átkelnem egy szikla oldalában (előtte egy emléktábla volt), csúszós időben necces lehet itt menni, ekkortájt újra kisütött a nap.

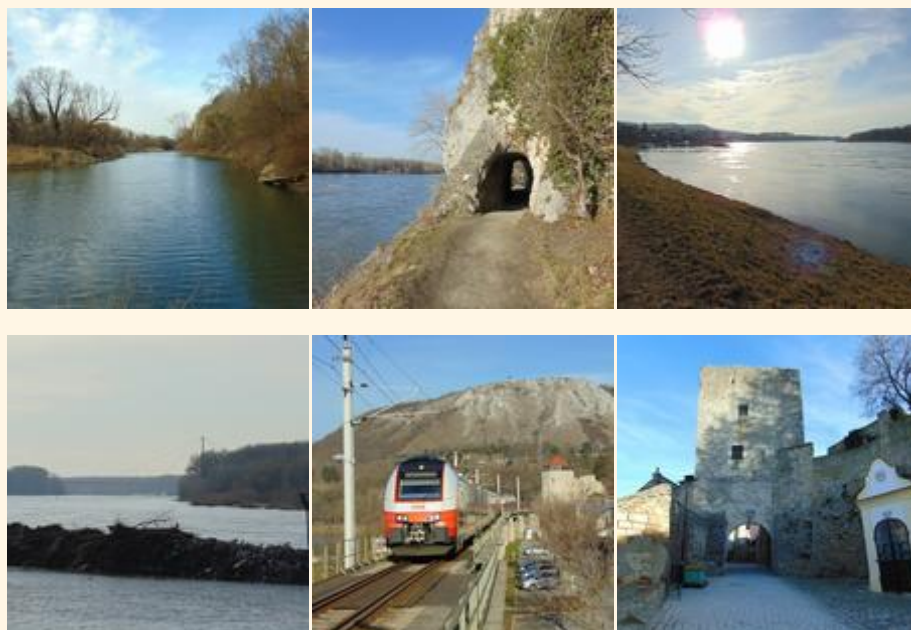
34. a vár a Duna partról, közelebből, a vízállás kicsit magasabb volt az átlagosnál

35. kép a túloldal (észak) felé, itt kezdődtek a zátonyok és a holtágas részek

36. pillanatkép az egyik holtágban

37. necces sziklás kiugró rész

Ekkor már egyre inkább a 15:45-ös 901-es busz elérésére gondoltam, ugyanis az alapvetően óránként közlekedő pozsonyi járat (801-es Rajkára, 901-es Hainburg-ba megy át, vajon van még ilyen főváros valahol, ahol a helyi buszjáratok helyi tarifával két szomszédos országba is kijárnak?) hétvégén 16:45-kor nem közlekedik, csak 17:45-kor jött volna a következő (sima busz lett volna még ezen kívül), ami már csak az utolsó Rajka-Hegyes vonat elérését tette volna lehetővé, addig meg nem akartam várni, meg sötétben/hűvösben lenni. A 16:45-öshöz viszont elég jól passzolt a logisztika hazafelé, a pozsonyi Einsteinova megállótól rendelkezésre álló idő alatt kényelmesen elérhető volt Pozsonyligetfalu állomás, ahonnan a kelenföldi buszos átszállást nem számítva csak egyszer kellett Hegyeshalomban átszállnom és már szinte otthon is voltam. Nem akartam veszni hagyni ezt a lehetőséget, meg ha lekéssem amúgy sem lett volna sok időm világosban, tehát duplán indokolt volt a busz elérése. Egy kis földnyelven viszont kitérőt tettem a holtágak között a Dunáig, de a növényzet miatt nem tudtam jó képet csinálni. A túloldalon, mely a Dévénynél lévő Duna-Morva torkolat után szintén osztrák terület, nem látszódott semmilyen infrastruktúra. Visszatérve a kijelölt (itt már jeléstobozódás volt: piros, kék és sárga, pedig a színes jelzések nem jellemzőek amúgy, hanem nagyrészt a nemzeti színű az uralkodó. Ez alól csak Burgenlandban és Vorarlbergben láttam kivételt) útra egyre többen lettek az utakon, amely újra a Duna mellé került. Az út utolsó attrakciójaként egy áthajló sziklába vájt alagúton keltem át, majd erősen szembe fényben érkeztem meg Hainburg szélére. A Duna folytatása nyugat felé látszódott a viszonylag közeli híddal, a folyónak itt intettem búcsút. Itt már sietnem kellett, főleg úgy, hogy még Hainburg megállóhelyen szerettem volna lefotózni a személyvonatot a közeli Braunsberggel a háttérben, erre már 2016. novemberében gondoltam, csak akkor nem volt rá idő. Pedig milyen jó lett volna az akkor még javában erre közlekedő 4020-as motorvonatokról egy jó kép. De ez már veszett fejsze nyele, de most még ha szűkösen is, de volt rá lehetőségem. Bevallom őszintén Hainburg múltját nem ismerem, így azt sem tudom pontosan hogy a várfal/városfal az esetleges gát funkcióját leszámítva miért épült amely mellett haladtam. Jobbra a vasút is magas vonalvezetésű volt, a töltést kőből rakott pillérek és az ezeken nyugvó vasszerkezetű hidak helyettesítették. Gyanítom nagyobb árvíz veszélye miatt született ez a megoldás. Felértem a megálló peronjára, ezúttal is dupla cityjet szerelvény érkezett (lehet pont az amit órákkal ezelőtt lefotóztam), szép képet sikerült készítenem az elképzelt szögből. Sietve lépcsőztem le a megállóból és vettem célba a főteret. A vasútnál érkezett meg a Zentral útvonala, így a már 2016. novemberében megismert útvonalon tehettem meg a hátralévő rövid utat a főtérig. Elérve a teret készítettem képet a falra helyezett első/utolsó Zentral-os tábláról, majd ezután balra a következő sarkon lévő Haydnstüberl étterembe siettem, ahol a Zentral-os bélyegző található.

- 38. egy másik holtágnál
- 39. Hainburg előtti kis alagút, balra már ismét a nagy Duna látható
- 40. érkezés Hainburgba
- 41. Duna folytatása a Fekete erdő irányába
- 42. dupla cityjet a Braunsberg-gel a háttérben, ez is meglett
- 43. 2016. novemberében megismert úton a főtér felé
- 44. első/utolsó Zentral tábla egy épület falán

Annak idején pont szünnap volt amikor kezdtem a Zentralt, így nem jutottam hozzá csak céges pecséhez. Itt volt a remek alkalom ezt pótolni, a pulthoz érve kérte a pecsétet egy úr el is kísért egy külön részre ami kocsmajellelleggel üzemelt, itt volt a pecsét, gyorsan nyomtam párat a füzetembe és papírra is. Így legalább az 1-es kötetnél sikerült egy lapra nyomni az első és az utolsó pecsétből egymás alá, a 2-es kötetnél ez nem sikerült, illetve csak céggel, mivel Feldkirchben sem tudtam hozzájutni Zentralos pecséhez. Hainburggal ellentétben ott nem is tudom a mai napig sem, hogy hol kéne keresnem. A helyi tourinformban is újat mondtam azzal a szóval, hogy Zentralalpenweg, tavaly. Nem lettek a legjobbak a lenyomatok a sietség miatt, de végülis a lényeg látszódik a lapokon. Megköszöntem a pecsétet, majd sietve továbbmentem a főtérre, ahol az utolsó napirendi pont volt még hátra: megkeresni a Zentral könyvben bemutatott és említett Zentral emléktáblát. Végigmentem a templom mellett és már majdnem feladtam a keresést amikor a parkoló és a járda közötti kis zöld területen megpillantottam a követ amire rögzítették a táblát. Nagyon megörültem neki, a busz menetrend szerinti érkezése előtt 2-3 perccel még sikerült egy-egy közös fotót készítenem a tetszetős és számomra jelentős mögöttes tartalmú (élményekből kifolyólag) táblával.

- 45. Zentral emléktábla, nagy öröm volt élőben látni

Ezek után már nem volt más hátra mint futni, mivel a 15:45-ös indulás az innen jó pár száz méterre lévő Magyar-kapu/Ungartor nevű megállóra szóltak, visszafelé ugyanis a főtéren nem áll meg a busz. Futás közben ismét átkeltem az érdekes városfal alatt. A buszt többen is várták, így már látszódott, hogy nem késtem le semmiről, sőt a busz 5 perccel később is...bezzeg ha nem sietek akkor tuti elmegy előttem. Az a pár perc nagyon jól jött volna a főtéren akár a táblánál, akár a pecsételésnél, de hát ez van. Szűken belefért minden és hát semmi sem tökéletes. A túra egyetlen negatívuma egyébként ez a sietés volt. A buszra sokadikként felszállva a sofőr adta a 1,5 eurós jegyet mellyel Pozsony Einsteinova megállóig utaztam. Kényelmes séta következett Pozsonyligetfalu állomásig, ahol még bő negyed órát ültem a Jenbacher motorkocsin mire az 16:49-kor elindult Magyarország felé. Itt is eszembe jutott, hogy bárcsak ennyivel lett volna több időm Hainburg főtéren. Rajkán nem kellett átszállni a motorkocsi tovább közlekedett Hegyeshalomig. Itt az utolsó előtti pesti railjetet is kényelmesen elértem, 20 óra után érkeztem Kelenföldre, majd buszoztam onnan hazáig.

47. az Ungartor-nál

48. Pozsony Einsteinova M3-as bevezetőre emlékeztető környezető megállóhelye

49. Menesztés Oroszvár vagy másnéven Rusovce állomáson: pár éve ez még elképzelhetetlen volt, szerencsére most már mindennapos

Egy kis extra 2.: alpannonia, avagy ezen keresztül a magyar, szlovák és osztrák túráimnak a lépésfolytonos összekötése

Alpannonia: Pichl - Írott-kő, (2017. november 3.-4.)

Az évi utolsó osztrák túrámmal a Zentral és a magyar OKT-DDK mozgalmak által bejárt utakat kötöttem össze. Az alpannonia túra főútvonalata (piros alapon dőlt kis „a” betű jelzés) jelen állás szerint (jövőre bővíteni tervezik Csepreg felé) Fischbach-Feistritz-sattel-Írott-kő-Kőszeg illetve Semmering-Feistritz-sattel-Írott kő-Kőszeg útvonalon húzódik. A főútvonalhoz több mint 100 km hosszúságú hosszabb és rövidebb mellékútvonal (sárga alapon dőlt kis „a” betű jelzés) csatlakozik, tehát szorosabb értelemben vett útvonalkövetés szerintem ezen a mozgalmon nem a fő mozgatórugó, tekintve a sok alternatív útvonalat. Az osztrák kiindulási (vagy vég-) pont Fischbach vagy Semmering lehet, én már korábban a fischbachi irányt kezdtem el bejárni, a semmeringi „szárnyvonal” túlságosan nem vonzott. A Zentral-lal fonódva jártam be az utat Pichl-Alpl között, Fischbach és Alpl szakaszt részben a Zentralon, részben pedig egyéb utakon keresztül tudtam le. A magyar részt az OKT teljesítesembe számítottam bele, ezt őszintén el is mondtam a jelvényátvételkor (az alpannonia a Szikla forrás felé vezet a Kőszegi-hegységben, majd a kéknél rövidebb útvonalon ér be Kőszegre). Tehát részemről ebbe a mozgalomba vittem bele némi szubjektív rugalmasságot, a lényeg számomra az osztrák és magyar részek összekötése volt célként. Tervezek egy hasonló elkövetni Hainburg-Pozsony között, azaz a Zentralt és az SNP-t is összekötni, így már például Szárligettől az Alpok vagy az Alacsony-Tátra csúcsaiig is folyamatosak lesznek majd a lépteim.

Már csak a Pichl-Írott kő szakasz volt hátra, melyre november első napjaiban mentem el, közepes zsákkal, az útvonal hossza kb 45 km volt. Ezt a távot két napra bontottam borostyánkői szállással, ahol végül is az ilyenkor szokásos próbálkozások (például a főút menti Heanzhof ház válasza sem méltatott, se mail-ben, se facebook-on, pedig előttük elhaladva a túrán nem tűntek telt házsnak. Nem értem, hogy a mai világban miért nem szélesebb körben elfogadott kommunikációs forma nemzetközi szinten az email, de legalább sikerült szállás találnom, másképp nehezen lehetett volna szakaszolni) után a polgármesteri hivatalon keresztül kaptam szállást egy helyi kastélyban. Az Írott-kő mögötti Die Ranch nevű hágó és a csúcs között már egyszer jártam gyalog, de ezen a túrán is megtettem ezt a távot a teljesség kedvéért. Minden készen állt már az indulásra, amikor még utoljára ellenőriztem a számítógép előtt a közlekedést és sajnos kiderült, hogy 4.-én, szombaton a Die Ranch-nál nincsen buszközlekedés...azóta jobban figyelek a mobilos alkalmazásban az erre utaló szövegre, mert ez vezetett félre. Felmerült a kérdés, hogy akkor buktam-e az egészet, mert egyetlen értelmes ötletként legfeljebb a Vasfüggöny úton ereszkedhettem volna le Bozsokra, de ez a reggeli borostyánkői indulás után is elég feszített tempót és kiszámoltságot eredményezett volna. Itthon elpanaszoltam a helyzetet és ennek hatására végül szüleimmel megbeszéltük, hogy afféle családi kirándulásként eljönnek értem a hágóba, így megmenekült a túráim az utolsó pillanatban.

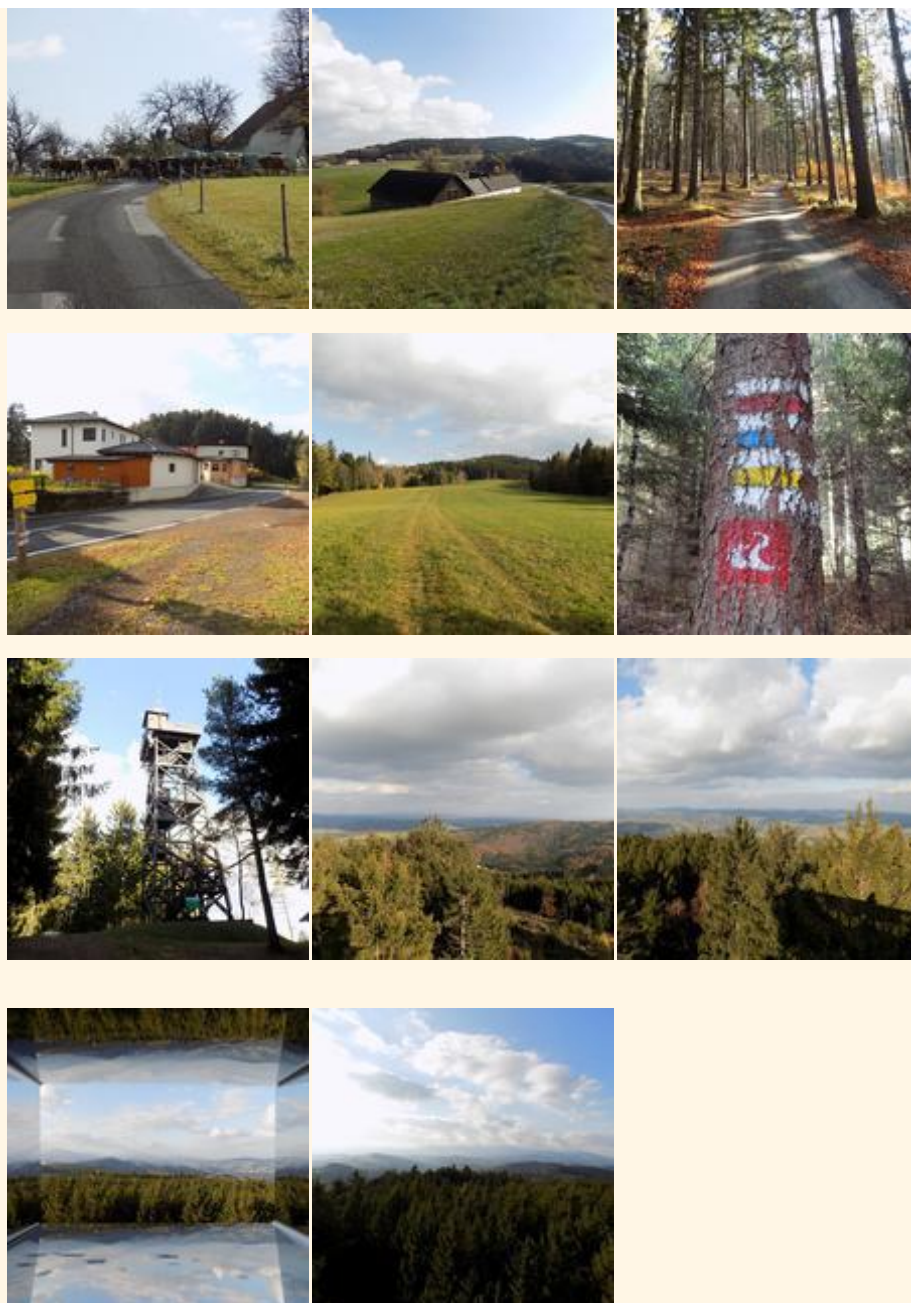
Itthonról az 5:37-es személyvonattal mentem el Győrig majd onnan Sopronba, 10:25-re meg is érkeztem Bécsújhelyre. Itt szűk 40 perc várakozás következett, melyet az állomásépületben wifizzel töltöttem, majd 10:55 körül a peron felé vettem az irányt. Sajnálattal vettem tudomásul, hogy a 11:03-kor induló hartbergi személyvonatnak még nyoma sincs, sőt az indulási időre sem jelent meg. Végül előkerült a késett Desiro motorkocsi és 5 perc késéssel el is indultunk. Ez csak annyiban volt problémás, hogy Aspangban pontosan ennyi idő állt rendelkezésre a zöberni buszra való átszállásra. Jeleztem a mozdonyvezető kollégának az átszállási szándékomat, aki szólt az aspangi forgalmi szolgálattevőnek aki mondta, hogy megvár a busz. Megköszöntem a

segítségét, így már nem kellett a csatlakozás miatt aggódnom. Volt némi tartalék idő a menetrendben, mert szinte pontosan érkezünk Aspangba, így bőven volt idő az állomásépület utca felőli oldalára átsétálni. A busz nagyjából két perces csúszással érkezett, 2,2 euróért meg is váltottam a jegyemet Pichlbe. Aspang-Zöbern között szép vasúti viaduktok (Bécsújhely-Fehring vonal) alatt vezet az út. Némi net-valóság közötti anomália akadt amúgy a tervezés során, mert a Zöbern, Pichl buszmegállót az ÖBB honlapja vagy 2-3 km-rel délebbre jelezte mint ahogyan az a valóságban volt, visszanezve a tavaly decemberi pichli képeimen világosan olvasható volt a kis falucska központjában lévő megálló neve. Ennek megfelelően még kicsivel a menetrend szerinti érkezés előtt (kevés utasnak köszönhetően) érkeztem meg Pichlbe. Egy padra ülve ettem egy keveset, közben meghallgattam a déli harangszót a kis kápolna harangja által. Sokáig abban a hitben voltam, hogy a déli harangozás csak magyar sajátosság, de nem az. Kaja után el is indultam a már ismerős útvonalon kifelé a faluból, nemsokára már legelők között vezetett az utam, egészen a Zentral-alpannonia elágazásig. A telefonomon a mapy.cz térképes alkalmazást elindítottam az élesben való tesztelés céljából. Szűk egy éve szemből érkeztem Krumbach felől erre a pontra, ezúttal viszont jobbra tértem Hochneukirchen, Bernstein illetve Írott-kő felé. A domboldalban lévő legelő-erdő határán vezető keréknyom hamarosan átkelt az kis erdőn, majd a túloldalon kibukkanva aszfalton mentem tovább egy darabig házak, tanyák és szép kilátások közepette.

1. úton Pichl előtt a buszon, szinte hihetetlen 1. a foltozott aszfaltút, 2. hogy ilyen világvége helyre busszal el lehet jutni (azóta sajnos megszűnt ez a lehetőség, S.J.)
2. csendélet Pichl "központjában"
3. elágazás: balra a Zentral-on Krumbach, jobbra az alpannonián Írott-kő felé
4. kilátás északi irányba az erdő után

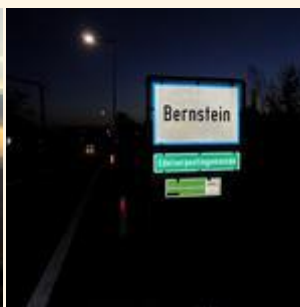
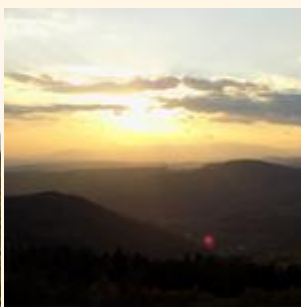
Tehéncsorda áthaladásának az úton is tanúja lehettem két idős pásztor közreműködésével. Egy autós nővel és kutyájával két helyen is találkoztam egyszer még az erdő aljában, majd a következő erdőnél sétáltatta az ebet, nem tudom miért pont ezen a két hely tetszett neki, de az ő dolga. Az előző erdő után egy bő 1,5 km-re egy újabbra tértem be, majd itt mentem a következő főútig, amelynél a Hochneukirchenhez tartozó Höhwirt házcsoport terült el. Itt a vendéglőbe felmenve kaptam pecsétet az igazolófüzetembe, ami igazából egy térkép, az alján lévő rublikákba kell a pecsétet nyomni, amelyek kicsik, így össze-vissza vannak a lenyomatok benne. A Höhwirt-et pár lépés után elhagytam, szép réti szakasz következett a főút és az erdő között, a délutáni napsütésben tetszetős látvány volt. A rét túloldalán átkeltem az aszfalton majd némi emelkedő következett, ösvényeken és keréknyomokon keresztül jutottam el a Hochneukirchen felett álló Hutwisch kilátóhoz, előtte érdekes módon több helyen is találkoztam a piroson kívül kék és sárga jelzéssel, ez elég ritka dolog a standard nemzeti színű jelzések mellett. A 896 méteren álló 22 méteres kilátóról szép kilátás nyílt körbe. A korlát környékén lévő kis téglalap alakú tükrösített felületű négyzetbe nézve is szép volt a táj ennek az „effektnek” köszönhetően. A kilátó aljánál lévő zárva lévő faháznál nézelődtem pecsétet keresve, de nem találtam.

5. tehenek az úton
6. jellegzetes burgenland-i (tudom ez egy kicsit arrébb van, de jellegre ugyanez) tájkép
7. délutáni napfények az erdőben
8. Höhwirt
9. réten vezet az út Höhwirt után
10. jelzésekavalkád
11. Hutwisch kilátó
12. kilátás Magyarország felé
13. kilátás északnyugati irányba
14. "effekt" a kilátóban
15. kilátás nyugat felé, jól látható a májusban a Zentralon bejárt Hochwechsel tömbje

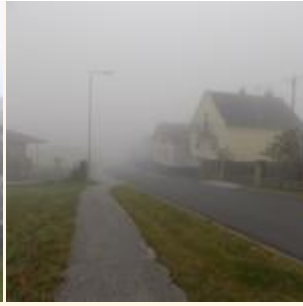
Ösvényen keresztül ereszkedtem le a kilátótól, majd keréknymon haladtam tovább az erdőből kiérve, balra egy felhagyott kőbánya után ismét szép rálátással a környékre, egy kislány és kislány páros be is előzőtt fotózás közben, ők a közeli Harmannsdorf nevű falucskába tartottak, melynek vízügyi épületének tetejéről csináltam pár szép képet, nem is olyan messze látszódott a borostyánkői vár (néztem, itt is meg lehet szállni, nyilván horror áron) és a völgyben lévő falvak. Erdőfoltok és legelők, valamint kisebb szántók határában haladtam a keréknymon tovább (egyik fán lévő tábla szerint Hochneukirchen-Bernstein között zöld jelzés is van, tehát ezen a napon mind a négy szín képviseltette magát, még egyszer mondom osztrák viszonylatban szokatlan

módon). Keresztetem egy aszfalton utat, majd Kalteneck falu szélén haladtam el és értem le az L104 jelű főúthoz melyen mentem egy pár száz métert. Az úttól balra egy idő után egy kis dombocskát bukkan fel, mely Guglhupf névre hallgatott, érdemes volt rá felmenni, szép kilátás nyílt róla a naplementében. Itt már világossá vált, hogy a közelgő sötétedés miatt nem a kijelölt úton fogok Borostyánkőre, azaz Bernsteinbe érni, hanem a valamivel rövidebb aszfaltos főúton. A Guglhupf után újabb útkeresztezés következett (a főút jobbra a völgyben folytatódott tovább Bernstein felé), én pedig a Steinstück 833 méteres magaslatára felmáshztam, aminek sok értelme nem volt, a kilátás nagy részét beárnyékolják a fák. Innen leereszkedve újból elértem a főutat, majd ezen keresztül érkeztem meg Borostyánkőre/Bernstein-be. Pont sötétedés környékén értem be a kis városba, az út mellett balra lévő boltban sonkát és zsemlét, majd kicsivel beljebb, a központban egy pékségben pedig tejet vásároltam (1 liter 1,2 euróért), mondanom sem kell, hogy mennyivel jobban felülmúlta mindegyik a Magyarországon kapható és megszokott termékek minőségét. Egy optikai boltban kaptam pecsétet a térképemre, majd nagyjából negyed óra múlva érkeztem meg tők sötétben a szállásomat jelentő Madonnenschloss-hez. A kastélyban teljesen sötét volt. Mivel még a megbeszélt idő előtt sikerült megérkezniem így gondoltam megvárom azt, addig nincs is alapom reklamálni ugye. Éppen belefogtam a vacsorámba amikor a kastély előtti nagy udvarba egy kocsi fordult be, egy bőven középkorú férfi-női pár szállt ki belőle, ők engedtek be a kastélyba, mutatták meg a szobámat. Ezek után lerendeztük az anyagiakat (osztrák szinten baráti, 25 eurós árat kértek, reggeli nélkül) és pecsételtem az itteni bélyegzővel is a füzetbe (jól tettem, hogy bementem az optikába, mert itt csak egy mondat szerepelt a pecséten, településnév nem), majd elmentek. A szobában két ágy volt és fürdőszobával is minden rendben volt, a fűtés is üzemelt. Vagány volt egyedül lenni egy kastélyban, főleg külföldön. Vacsora, fürdés és némi olvasgatás után le is oltottam a lámpát.

- 16. lovak Harmannsdorf-nál
- 17. naplementem a Wechsellel a Guglhupf-ról fotózva
- 18. érkezés Borostyánkőre
- 19. szálláshelyem

Ködös reggelre ébredtem, reggelizés, reggeli fürdő majd összekolcsolás után 8 óra körül elhagytam a Madonna kastélyt és a központ felé vettem az irányt. A sűrű köd miatt nem sokat lehetett látni, némi ügyel-bajjal megtaláltam a polgármesteri hivatalt melynek postaládájában a kulcsot kellett hagynom, majd egy lejtős utcán át elhagytam a várost. Az aszfaltos út egy tóhoz vezetett, előtte le kellett térni egy ösvényre valami bugyuta tanösvény-szerűségre, ehhez sok kedvem nem volt a ködben és a cipőmet sem kívántam az ösvényen összevizezni, így U alakban visszatértem az aszfaltra, ezen már nem sokat kellett mennem mert balos kanyarral egy újabb aszfaltos útra mentem rá, ezen kapaszkodtam fel a következő, Kreuzriegel nevű dombra oldalába, majd egy balos kanyarnál egyenesen menve az út keréknymban folytatódott. A keréknym erdőbe tért be, majd egy római emlékhely (Noricumi-Pannon sírhalmok) és spirituális jelentőségű sziklák (pihenőhely, táblák) mellett haladtam el. Az egyik sziklára leültem, de nem éreztem semmi különöset.

20. Madonnenschloss reggel, kívülről

21. Borostyánkő ködben

22. keréknyom a római emlékhely előtt nem sokkal

23. kommunikációval kapcsolatos kövek

A keréknyomon az őszi színeit viselő erdön keresztül jutottam el a Bernstein külterületén lévő Oberhasel falucskába. Az egyik háznál meglepő módon egy fiatal, talán velem egy korú srác talicskázta a földet az árokásásból, egy idősebb férfi pedig ásott, meg is lepődtem, hogy osztrákok ilyen jellegű fizikai munkát végeznének. Felvetésem igazolás is nyert, ugyanis hozzájuk közelebb érve magyar szavakat hallottam, éppen az időjárásról volt szó, oda is szóltam, hogy reméljük jobb idő lesz ma. Nem tudom melyikünk csodálkozott vajon jobban a másik felbukkanásán. A főút előtt egy használaton kívüli buszmegálló várójánál jobbra, dél felé kellett tovább menni. Az idő valóban jobbulást mutatott, a napsütés kezdte átvenni az uralmat a láthatáron miközben én dél felé elhagytam Oberhaselt. Az aszfaltnak hamarosan vége lett és keréknyomon mentem tovább Góдорfalva/Goberling felé. A kisütő napban az erdei szakasz tetszett, majd egy jócskán lejtős rövidebb úton fél 11 magasságában értem be Góдорfalvára. Balra az útszéli benzinkútnál kérdeztem a pecsételést, de nem jártam sikerrel. A patak partján elfogyasztottam egy zacskó burgonyaszirmot és telefonon beszéltem anyámmal, akik már bőven elindultak otthonról. Két választás volt lehetséges: vagy az ökörhugyozás jellegű kijelölt út Felsőszénégetőig/Oberkohlstätten-ig, vagy ugyanezen falu elérése körbe aszfalton. Végül a kijelölt utat választottam és a helyi háborús emlékmű és a néhai bányavasút emlékeinek megnézése után kapaszkodtam ki a völgyből, hagytam el a falut.

24. Unterhasel

25. végre kisütött a nap

26. Gódorfalva/Goberling, bányászati múzeum udvara

27. Gódorfalva/Goberling látképe

Nem részletezném túl a következő kilométereket, akadt benne aszfalt, keréknyom, ösvény is a telefonom pedig precízen jelezte az útvonalat a mapy.cz alkalmazás, amivel már a tegnapi napon is meg voltak elégedve. Jól jött ez a térkép, ugyanis papír alapúam nincs a környékről, csak a netes térképek álltak rendelkezésre.

Alsószénégető/Unterkohlstätten határában meguntam az ökörhugyozás jellegű, értelmetlenül össze-vissza kerülőgatos utat és rátértem az aszfaltos útra, majd be is értem egy emelkedő után a településre. Szombat volt ugye, mondhatni a fű sem nőtt itt, ezért is lepődtem meg, hogy a templom melletti helyi kocsmá nyitva volt és kaptam pecsétet is. Innen egy bő kilométerre feküdt Felsőszénégető/Oberkohlstätten falu, amely előtt az úton találtam egy 20 centest, amely a túra egyetlen bevételét jelentette. A faluban nem volt nyitva a helyi vendéglátó egység, ezt Alsószénégetőn el is mondták, nagyon helyesen. Szokásosan rendezett utcakép fogadott is búcsúztatott is ahogyan elhagytam a legutolsó osztrák települést is a túra során. Emelkedős úton mentem az erdőig, jobb kézre két ház makettel (egy ilyen volt még a faluban is), ebből volt még az erdőben is ezen kívül egy.

28.-29. pillanatképek az érdekesítő Gódorfalva-Alsószénégető szakasról

30. Alsószénégető /Unterkohlstätten temploma

31.-32. Felsőszénégető/Oberkohlstätten falutábla és egyik utcája ahol az alpannonia halad, itt csatlakoztam újra a jelzésekhez

33. elhagyva a burgenlandi tájat
34. ház makettek, viharvert állapotban

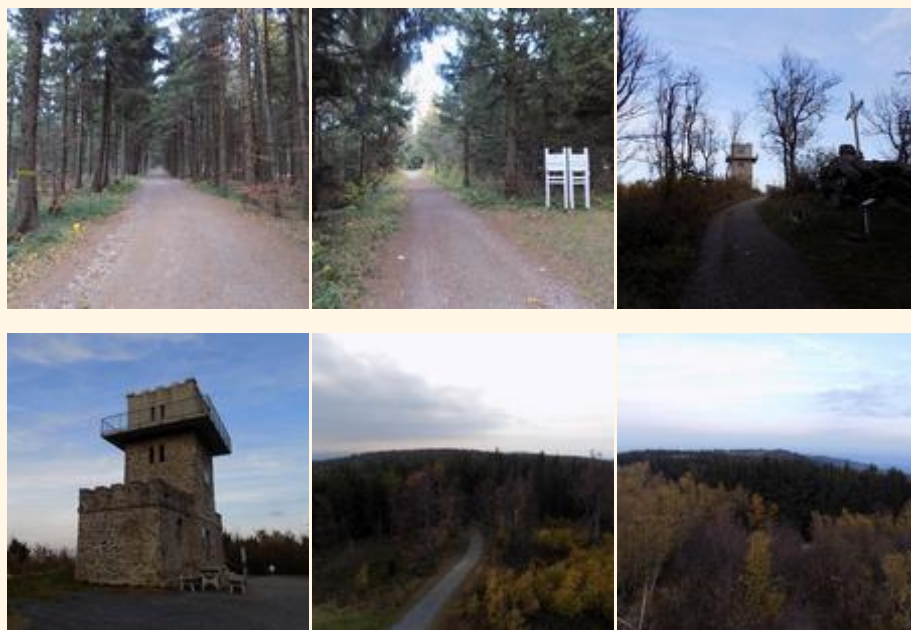
Szelíden emelkedős volt a keréknyom amin haladtam az öreg bükkösben, ennek ellenére nem volt valami nagy a lendületem eleinte. Már többször megfigyeltem, hogy az ember ahogyan lelkiileg készül egy túrára annak megfelelően érez egy-egy szakaszt könnyűnek vagy nehéznek, leszámítva az aktuálisan felmerülő holtpontokat. Teljesítettem már ennél lényegesen többet vagy kevesebbet, kisebb vagy nagyobb zsákkal is, tehát a nehézség érzése szerintem a túra előtti lelki felkészüléssel is kapcsolatban van és még ehhez jönnek rá a terepen megélt nehezítő körülmények: jelzéskeresés, rossz idő, hó, stb valamint az ember aktuális mentális és fizikai állapota, kipihensége vagy fáradtsága. A túra aktuális nehézségét/holtpontját ezúttal számomra a keréknyomról letérve a Kis (Kleiner) Hirschensteinre vezető emelkedő adta. A 836 méteres magaslaton a ritkás erdőből nem sok kilátás nyílt, a nap is elbújt. Innen leereszkedve a hegy alatti elágazásban egy magyar párral találkoztam, akik kérdezték, hogy van-e kilátás feljebb. Nemleges válaszom után elindultak visszafelé, az Írott-kő hágó felé. Én is erre mentem, őket beelőzve bő negyed óra alatt értem a Nagy (Großer) Hirschensteinre. Az itt lévő adótorony már az Írott-kői kilátóból is látható. Az adótorony melletti keresztnél csúcskönyv volt található egy postaládában. Amint végeztem a fotózással a magyar páros beért és megpihent a padoknál én pedig gyors léptekben távoztam, nem szeretek senkit kerülgetni, ha túrázok. Némi lejtő után érkeztem meg egy nyeregbe, majd a következő púpra ahol szintén egy adótorony található. Az ösvény erdőben folytatódott majd jobbra egy tarvágásos rész következett. Újból visszatérve az erdőbe már keréknyomon haladtam ismét a fenyőfák között. Nem sokkal később már anyám jött velem szembe az úton, innentől együtt tértünk vissza az Írott-kő hágóban, mely osztrák viszonylatban Die Ranch névre hallgat, a buszmegálló neve pedig: Geschriebenstein Passhöhe. A parkolóban apám és a húgom vártak, az út melletti Ranch vendéglőben a magyar pultos hölgnél az utolsó pecsét bekerült a füzetbe (az Írott-kői és a kőszegi pecsét már tavaly áprilisban bekerült az aktuális rovatokba). A hágó már tavaly májusról ismerős volt amikor is Szombathelyről tekertem át Bucsun is Rohoncon át ide, majd lefelé Léka felé vettem az irányt és Kőszegen vonatra szállta érkeztem vissza Szombathelyre. Másodszorra már egyik tanfolyamtársammal tettem meg ezt az utat, ekkor iktattuk be a kitérőt a kilátóhoz, ezt a távot direkt az alpannonia miatt tettem meg gyalog.

35. fába nőtt tábla, nem sok ilyen van odaát, konkrétan még egyet nem tudnék most mondani

- 36. lassan emelkedős keréknyom
- 37. Kleiner Hirschenstein gerince, kilátás nem sok volt
- 38. Grosser Hirschenstein felé, éppen visszafelé nézve
- 39. kereszt a Grosser Hirschenstein-en, 862 m, jobbra az adótorony épülete
- 40. az út folytatódik
- 41. második adótorony
- 42. fenyves a hágó előtt
- 43. Die Ranch hágó

Ezúttal is felmentünk a kilátóba négyen, azt akartam, hogy a szüleim és a húgom is lássanak valamit, ha már ilyen távolságra eljöttem értem. Elhaladva az emlékmű és a kis harangtorony mellett, a széles ösvény végig kényelmesen és jól járható volt, nagyrészt fenyvesben vezetett. Nagyjából fél órást utána érkezünk meg az Írott-kőre. Ha jól számolom kétszer jártam eddig itt a DDK-OKT kapcsán és kétszer az osztrák oldalról érkezve. Szokásos szeles idő fogadott ezúttal is, a kilátóból most is szép kilátás volt körbe, bár az idő már kissé párás lett, mivel a nap már elbújt. Most már a közelebbi két adótornyot is be tudtam azonosítani, hiszen mindkettő alatt elhaladtam az elmúlt 1-1,5 óra során.

- 44.-45. Írott-kő felé
- 46. érkezés az Írott-kőre Ausztria felől
- 47. Írott-kő kilátó, végállomás
- 48. kilátás Ausztria felé, középen a két adótornyot érintettem
- 49. kilátás Magyarország felé

Nézelődés után visszatértünk a hágóban maradt autóhoz, majd Lékán és Kőszegen át Szombathelyre mentünk. Az egy éves szombathelyi tartózkodásom során már jól megismert Gekko pubban vacsoráztunk és ünnepeltük meg az újabb mozgalom teljesítését, mely idénre már nem volt az első: DDK április, alpannonia most, Zentral bronz fokozat, továbbá a Najvyššie túrén is elértem az ezüst fokozatot, de máig sem sikerült felvennem a kapcsolatot a túra szervezőivel, így a jelvények átvétele még nem most fog megtörténni. Vacsorázás után elindultunk hazafelé és viszonylag jó időt futva, este fél 10 körül értük haza.

Újabb mozgalom végére értem tehát, még ha az útvonalkövetést az eddigiekhez képest lazábban is kezelttem, akkor is. Ahogyan említettem ez a túra számomra az osztrák-magyar szakaszok összekötéséről szólt elsősorban, az útvonal precíz követése ezúttal másodlagos volt nekem. A jelvény átvételére egy éjszakai műszakot követően november 24.-én került sor személyesen Kőszegen. Örültem, hogy nem kellett Oberwart-ba kimennem, mint ahogyan Sétálóss tette. Persze előtte letelefonáltam a jövetelemet, biztos ami biztos alapon, nagyon segítőkészek voltak. A Kőszegi Natúrparkért Egyesület Fő téri irodájában vettem át a jelvényt, terítésmentesen. Sétálóss jelvénye után emlékeztem rá, hogy elég kicsi és egyszerű darabról van szó, de a kis mérete mégis meglepett. Szerény véleményem szerint lehetne valami komolyabb jelvénye is a mozgalomnak akár fizetős formában is, eleve nem kis távot és költséget jelent a végigjárása. Persze ez is relatív, például a több országon át tartó Kárpát Koszorú túrának még csak normális igazolófüzete sincs (talán a román szakaszon van füzet meg pecsétek is, de erről pontos infóim nincsenek) nem hogy jelvénye. Ezzel szemben például a

rövidnek számító Partizán útnak is szép jelvénye van, valamint a 120 km-es Kohász kéknek is. Ahány ház, annyi szokás. Na de sebj, örülök ennek az újabb jelvénynek is!

Ajánlom a túrát mindazoknak akik szeretnének belekóstolni az osztrák terepbe. Ugyanakkor jó lehetőségek vannak a szállásokra (pénztárcafüggően persze) is, tehát komfortzónát még annyira nem kell feladni itt.

VÉGE

